

Giới thiệu Tà Ngự Thiên Kiều

Lại là một tên ăn chơi có tiếng trong thế giới ăn chơi, mọi người biết đến hắn với cái tên Diệp Sở trong truyện Tà Ngự Thiên Kiều. Hắn được hậu thuẫn bởi gia đình nên có chức quản lý trong tập đoàn kinh doanh. Ngoài việc ăn chơi mà ai cũng phải sợ hắn bởi hắn là một con người bản tiện đã vậy lại còn dám dẫm, phè vật, cặn bã của Nghiêu thành.

Nhưng rồi số phận đã định không thể làm thế nào hơn, linh hồn của hắn xuyên việt, hai thanh niên đã trở thành một. Phương châm sống của ca: "Văn hút hồn la ly - Võ bình định vợ người". Ca chính là người văn võ toàn tài! Tôn chỉ của ca: "Chín tầng trời phong lưu vô đối - Phá động đảo, thần nữ đảo điên!" chính là kinh thánh của tất cả đệ tử ăn chơi!

Được biết đến Ba năm trước đó Diệp Sở chỉ là một tên ăn chơi cặn bã của xã hội. Và Ba năm sau đó với bối cảnh vẫn như vậy nhưng con người hắn đã biến đổi. Cùng với bút lực mạnh mẽ của tác giả Thuần Tinh Tê Lợi Ca làm cho câu chuyện trở nên sinh động bởi cuộc phiêu lưu của Diệp Sở!

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Hữu mỹ lạc thủy (Mỹ nhân rơi xuống nước)

Hàn hồ!

Nghiêu thành vì nó mà nổi tiếng. Hàn hồ chiếm gần hết phân nửa chu vi Nghiêu thành, thoạt nhìn nó tựa một tấm gương sáng khổng lồ trên mặt đất. Trời trong vắt, sóng dập dờn, mưa phùn rơi rơi khiến mặt hồ như ảo mộng. Vô số khách văn thơ để lại nơi này những áng thơ tuyệt mỹ tạo tiếng thơm cho Hàn hồ, cũng khiến cái tên Nghiêu thành lưu lại trong lòng người hâm mộ.

Mùa thu Hàn hồ sóng nước lăn tăn, phản chiếu ánh mặt trời lấp lánh. Mặc dù gió thổi vào người se se lạnh nhưng ngày mùa thu bừng sáng, khiến dọc các bờ đề vẫn luôn náo nhiệt, người người tận tình tiêu khiển trong cảnh đẹp của Hàn hồ!

Nhưng một bức tranh nên thơ như vậy lại có một thiếu niên không hợp tình hợp cảnh. Thiếu niên ăn vận bình thường, sắc mặt tái nhợt, khoe môi đơn bạc bên trên lún phún mấy sợi râu tơ, ánh mắt thất thần. Tuy bộ dạng bệnh hoạn như vậy nhưng đôi ngươi vô thần vẫn đảo liên hồi trên người những thiếu nữ bước ngang qua, thỉnh thoảng dính cứng vào những đôi chân trắng như tuyết đọng của các nàng, lúc đó mới thấy chúng lộ ra vài tia sáng hiếm hoi.

Thiếu niên tựa vào một cây dương liễu, đánh giá mọi thiếu nữ bước ngang qua, bộ dạng lẫn hành vi đều tỏ ra khá phóng đãng!

“Không nghĩ được mới rời khỏi ba năm, Nghiêu thành này lại có thêm chẳng ít thiếu nữ xinh tươi tới vậy!”

Ánh mắt tham lam của thiếu niên không hề che dấu đã khiến cho khá nhiều thiếu nữ xinh đẹp phải chán ghét, nhao nhao tránh hắn qua một bên. Cảnh tượng này làm thiếu niên bật cười: “Được! Xem ra phải tính đường tìm một cô để bàn chuyện nhân sinh lý tưởng, cho các nàng ngâm một khúc “Đình xa tọa ái phong lâm vân” thì mới được!”

Vài thiếu nữ thanh xuân tránh xa thiếu niên ra, sau khi nhìn thoáng qua hắn bèn bàn luận xôn xao: “Các người có cảm thấy thấy tên khốn đang nhìn chị em ta chòng chọc, hơi hơi giống thứ cặn bã kia của Nghiêu thành ta hay không?”

“Ừ, cũng hơi giống đó! Chẳng trách nhìn mặt hơi quen quen!”

Nhìn mấy thiếu nữ nhỏ nước bọt với vẻ ghét đến tận xương tủy, cho dù thiếu niên đã đến thế giới này và tôi luyện tâm tính tận ba năm, thì vẫn cảm giác sâu tận đáy lòng mình khá khổ sở.

Thiếu niên tên Diệp Sở, vốn không phải người của thế giới này nhưng vì say rượu nên mới đến chốn xa lạ nơi đây. Kiếp trước, Diệp Sở là một gã cảm thú háo sắc, hành vi phóng đãng. Thân là quản lý cao cấp của một công ty, hắn thích nhất là tham gia các hoạt động về đêm, cuộc sống thối nát bất kham. Vào một buổi tối ba năm trước, lúc Diệp Sở uống đến say mềm, ôm một em xinh đẹp mới quen mở cửa phòng, vừa cô tình mơn trớn tay chộp vào bộ ngực ngồn ngộn trắng muốt như muốn phá áo nhảy xô ra nhưng không ngờ cô gái lại kinh ngạc né tránh. Đầu Diệp Sở đập vào cửa phòng nên mới mơ mơ hồ hồ đi đến thế giới này, mà linh hồn cũng nhập vào một thiếu niên cũng tên Diệp Sở như mình.

Ký sinh trên người thiếu niên này, Diệp Sở vẫn còn giữ được phần lớn trí nhớ ngắn ngủi của chủ cũ. Mà từ trong những đoạn ký ức đó, Diệp Sở cũng đã biết chủ nhân của nó rốt cuộc là dạng nhân vật như thế nào.

Nếu không có trí nhớ của chính chủ kiếp trước, Diệp Sở đã cảm giác mình đủ xấu xa. Nhưng so với chủ nhân của chúng, Diệp Sở cảm thấy kiếp trước bản thân mình sống quá vô dụng, hơn nữa còn làm nhục cái từ “bại hoại” rất thuần khiết này!

Dưới mắt Diệp Sở, dường như hoàn toàn không thể tìm được từ nào để hình dung thẳng chủ cũ này, tính tình ác nghiệt đến không thể tưởng tượng. Hắn thích một bức tượng ngọc của một gia đình nhỏ, bèn dẫn người đến thẳng nhà người ta đập phá, thu pho tượng vào tay.

Tùy tùng của hắn vừa ý một cô gái, hắn bèn giật giây cho chúng cưỡng đoạt nàng.

Những chuyện ý mạnh hiếp yếu, khi nam lấn nữ với hắn đã tính là lương thiện bậc nhất rồi!

Mặc dù Diệp Sở kiếp trước trói gà không chặt nhưng lại khá thông minh. Hắn dùng sự khôn lỏi và gia thế của mình hầu như đã mang tới cho Nghiêu thành một phen tai họa.

Nguyên nhân là trong lúc hắn đến nhà ngoại công làm khách, lại bỏ thuốc mê cho Lâm Thi Hinh, nghĩa nữ của ngoại tổ mẫu mình rồi vác về nhà. Hơn nữa, đã làm khách nhưng lại đến phòng của biểu muội Kỳ Diệp, người đẹp nổi danh đế quốc rình nàng tắm rửa.

Chuyện này đã hoàn toàn chọc cho gia gia Uy Viễn Hầu của hắn nổi cơn thịnh nộ, cho hắn một trận tàn nhẫn, hơn nữa lại vắt hắn ra khỏi Nghiêu thành không hề quan tâm, để hắn tự sinh tự diệt.

Chủ cũ chính là thứ như vậy! Năm xưa, Diệp Sở vang danh lang sói ở Nghiêu thành, hầu như đã đạt tới đẳng cấp chuột chạy qua đường. Thêm vào tính tình bất hảo nên hắn không bao giờ tu luyện, vì vậy tất cả các mỹ tửu mang tính khinh bỉ như: súc sinh, phế vật, đê tiện... đều dồn hết lên người hắn.

Diệp Sở cho rằng sau ba năm biệt dạng thì Nghiêu thành này đã quên hắn mình, nhưng không ngờ rằng người ở đây lại khắc ghi sự “yêu mến” hắn đến tình trạng này. Sau ba năm, vẫn có người nhớ được hắn.

Trước kia Diệp Sở luôn cảm thấy kiếp sau hắn sẽ là một thiếu nữ, sau đó sẽ tìm được một nam nhân ưu tú và xứng đáng giống như mình rồi gả cho hắn. Nhưng không ngờ đời sau lại trọng sinh vào một thân thể đê tiện đến như vậy. Diệp Sở nghĩ rằng một nam tử kỳ tài có một không hai, lại dịu dàng văn nhã như hắn thì hẳn là người đến chư thiên thần phật cũng phải cẩn thận che chở mới phải. Nghĩ không ra, thần phật đầy trời thế mà lại trực tiếp chinh cho hắn đến quá thối tha khô sở như vậy. Diệp Sở đột nhiên cảm thấy quá ưu tú cũng là một niềm đau đớn, có câu hồng nhan bạc phận nhưng đối với một nam nhân quá ưu tú mà nói, vẫn có cùng tác dụng như vậy!

“Nam nhân quá ưu tú và chân thật sẽ không tốt! Sẽ bị ghen tị thôi!” Diệp Sở không nén nổi thở dài, thầm nghĩ không biết có bao nhiêu nữ nhân bước qua cuộc đời mình phải trắng đêm mất ngủ.

...

“Tiểu di! Hoa... có hoa...” Thanh âm hưng phấn của một cô bé cắt đứt hồi tưởng của Diệp Sở. Theo tiếng nói nhìn sang, Diệp Sở thấy một cô bé hoạt bát lanh lợi đến bên Hàn hồ. Cô bé khá là xinh, đại khái khoảng năm sáu tuổi, trên khuôn mặt tròn bóng và trắng nõn như trứng gà bóc mang theo một nụ cười sáng lạn.

Đi theo sau cô bé là một nữ nhân xinh đẹp như mơ. Nàng chín mộng như một quả táo, gương mặt xinh đẹp, mái tóc dài đen nhánh xõa xuống đôi vai, nụ cười như xuân, sống mũi thanh tú thẳng tắp, đôi môi kiều diễm đỏ mọng, đầy thắt lưng ong, thoáng nhìn đã thấy bộ ngực cao vút, chiếc váy mỏng không thể giấu được cặp đùi đẹp thon dài, vừa nhìn đã cảm giác được chúng vô cùng đàn hồi, hấp dẫn kinh người.

Mặc dù trong ký ức của Sở Diệp đã có Lâm Thi Hinh và Kỳ Diệp tuyệt mỹ, nhưng khi nhìn nữ tử này thì vẫn phải kinh ngạc vì vẻ đẹp của nàng.

“Tiểu di, Dao Dao muốn...” Cô bé chỉ vào đóa hoa không tên kiều diễm động sương, thanh âm hơn hờ, nụ cười trên mặt đầy sự hưng phấn.

Nữ tử thực mị đi sau cô bé, thấy nó vươn tay chụp vào đóa hoa bèn hô gấp: “Dao Dao đừng động, cẩn thận!”

Nhưng lời nhắc của nàng vẫn chậm một bước. Dưới chân cô bé không có điểm tựa, thân người nghiêng qua một bên, cứ như vậy mà hét thất thanh, đã ngã đánh tòm xuống Hàn hồ.

“Dao Dao!” Nữ tử thực mị la lên thất thanh, thần sắc bối rối chạy vội tới bên kia.

“A... Cứu cháu... Tiểu di...” Cô bé hoảng loạn quẫy đạp lung tung trong nước, cái đầu còn trên mặt nước lác liên hồi, tiếng hét mang thanh âm nức nở. Nhưng chắc vì không biết bơi nên sau khi quẫy trên mặt nước lăm tung bọt, toàn thân cô bé đã dần dần chìm xuống sau đó không còn tung tích, chỉ còn một quãng nước tỏa rộng ra.

“Dao Dao!” Nữ tử thực mị hét to kinh hoàng: “Van cầu mọi người, nhanh nhanh giúp cứu với!”

Kinh hoàng cầu cứu nhưng không ai đáp lại, bốn phía cũng không có người nào nhảy xuống.

Nữ tử thực mị nhìn dòng nước cuộn cuộn, cũng chẳng nhớ rằng mình biết bơi hay không, đột nhiên nhảy phắt xuống hồ.

Hàn hồ không chỉ nổi danh vì phong cảnh, mà vẫn còn bởi độ sâu và cái lạnh của nó.

Khi nhảy vào dòng nước, nữ tử thực mị chỉ nhờ vào một hơi lặn xuống, nhưng không biết bơi thì làm sao có thể cứu người? Vừa xuống nước, nàng cũng gãy dựa, tay không ngừng đập lên mặt hồ thành những đám hoa sóng trắng như da thịt của mình. Nhưng chỉ được vài cái, nàng đã uống vào mấy ngụm nước ho sặc sụa, thân hình cũng từ từ chìm xuống.

“Cứu Dao Dao... Cứu...!!!”

Lời còn chưa dứt, nàng đã bị dòng nước bao phủ. Mấy nữ nhân vừa mới mắng Diệp Sở là đồ cận bã đã mặt hoa thất sắc, nhìn về bốn phía hồ lớn:

“Nhanh tới cứu người đi! Có hai người rơi xuống nước!”

Nhưng hiển nhiên xung quanh cũng không có ai dám ném thử “thương vị cứu người”. Hàn hồ hung hiểm, rơi xuống nước rất dễ bị dòng nước cuốn đi, nếu không phải người bơi giỏi thì làm sao dám nhảy xuống?

Ở thời điểm các chị em đang gấp gáp lại phát hiện ra thiếu niên bị mình chửi là thằng khốn rình trộm đàn bà từ xa chạy tới, tung người nhảy xuống hồ.

Mấy nữ nhân không ngờ rằng người đến đây cứu người chính là hắn. Họ liếc mắt nhìn nhau, một cô trong đó thấp giọng: “Xem ra chỉ là giống tên kia mà thôi. Nếu như là hắn thì sẽ không bao giờ xuống nước cứu người mà chỉ đứng trên bờ ném đá xuống giếng!”

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Tiếng xấu

Nước Hàn Hồ lạnh như băng. Diệp Sở nhảy xuống thì lập tức cảm nhận được điều đó. Lạnh như thế này đến hắn còn thấy khó nuốt huống chi hai người kia, một cô gái và đứa trẻ chân yếu tay mềm. Hắn nhanh chóng tăng tốc độ tìm kiếm xung quanh, sau tiếp tục lặn xuống ngày càng sâu hơn. Cô gái và đứa bé đều không biết bơi nên nhiều khả năng sẽ không thể cách bờ quá xa.

Quả nhiên, Diệp Sở lặn không sâu lắm thì đã phát hiện được bé gái bị hôn mê, liền kéo cô nhóc lên. Diệp Sở lúc này cũng không thể làm gì, loay hoay một lát thì tìm thấy được cô gái kia, dù ở trong nước nhưng hắn vẫn thấy được da thịt nõn nà của nàng. Mỗi lần Diệp Sở vung tay rẽ nước thì lại cọ vào thân thể nàng. Đôi mắt nhắm đung đưa nhếch lên thành đường cong mê người. Nàng giãy dụa được một lát thì vô lực kháng cự, cả người mềm oặt.

Dù trước mặt có cảnh xuân hấp dẫn nhưng Diệp Sở không còn tâm trí mà thường thức, vội vàng giữ chặt nàng nhanh chóng lao lên trên mặt nước.

Thân thể cô gái này đã nhiễm lạnh, Diệp Sở đang ôm nàng nhưng vẫn cảm giác được vẻ đẹp mặn mà, làm cho hắn vốn chỉ một lòng cứu người cũng không ngăn được sự rung động.

Nhờ nguồn nước dồi dào của Hàn Hồ nên cây cỏ xung quanh hồ phát triển rất tốt. Trong lúc Diệp Sở lặn thì bị chúng quấn lấy chân, dù hắn cố gắng vùng vẫy nhưng không khả quan lắm. Đây chính là chỗ hung hiểm của Hàn Hồ, cho nên khi thấy có người rơi xuống nước cũng không có nhiều người dám xuống cứu, một khi bị giữ lại trong đám rong rêu thì xác định không còn thấy ánh mặt trời nữa.

Mà lúc này trong tay Diệp Sở lại mang cả hai người, khó càng thêm khó. Cho dù khả năng bơi lội của hắn có tốt đến mức nào đi nữa thì cũng sẽ gặp phải nguy hiểm trùng trùng, khiến hắn không khỏi đau đầu một hồi.

Sau một lúc không thể thoát khỏi cái mớ luan quẩn này thì hắn quyết đoán hét lớn: “Gãy!”. Một cảnh thần kỳ xuất hiện, đám rong rêu bám xung quanh Diệp Sở liền tiếp đứt đoạn, hắn nhanh chóng lợi dụng cơ hội lao nhanh lên trên.

"Cứu được rồi, cứu được rồi kìa!" Đám nữ tử không kiềm được hưng phấn, nhanh chóng chạy tới trợ giúp Diệp Sở đỡ hai người lên bờ.

Mấy nữ nhân nhìn Diệp Sở quần áo ướt sũng thì hai mắt không ngừng chớp chớp, không ai nghĩ tới thiếu niên này lại có bản lĩnh như vậy, cứu được tận hai người từ trong lòng hồ nước tử thần.

"Thật là đáng tiếc, thiếu niên tốt như vậy lại dính dáng đến người kia, haizzz...!!!" Trong lòng mấy thiếu nữ không ngừng tiếc nuối, ánh mắt nhìn chằm chằm Diệp Sở.

Diệp Sở cũng không để ý lắm chuyện này. Nam nhân đẹp trai thì đã sao? Không phải để cho nữ nhân nhìn à? Cho nên kiếp trước, mỗi ngày hắn đều lượn qua lượn lại vài vòng quanh trung tâm chợ.

"Giúp ta cứu tình các nàng mau!" Diệp Sở hô to với mấy cô gái bên cạnh đứa bé, hai tay liên tục ấn ấn vào ngực. Khóe miệng bé gái chảy bọt nước ra, rồi đột nhiên nó ho sặc ra một ngụm nước và dần tỉnh.

"Tỉnh rồi, tốt quá!" Thấy cô bé đã tỉnh lại, mấy cô gái nhìn Diệp Sở đẩy ngưỡng mộ. Đột nhiên thấy Diệp Sở cúi người xuống, muốn hôn vào cô gái thì ai nấy hét lớn: "Người muốn làm gì thế? Muốn lợi dụng lúc người ta khó khăn làm càn hả?"

Chân mày cau lại, Diệp Sở quát lên: "Nàng uống nước quá nhiều, ta chuẩn bị giúp nàng thông khí!"

Thấy Diệp Sở tức giận, mấy cô gái bán tịn bán nghi, một cô trong số đó mở miệng: "Nếu thế thì để chúng ta làm cho?!"

"Hồ đồ!" Diệp Sở khiển trách. "Lượng khí của nữ nhân thì sao so được với nam nhân cơ chứ? Đừng làm ta bỏ mất thời gian cứu chữa tốt nhất! Nếu có vấn đề gì thì các người phải chịu trách nhiệm đây."

Bị Diệp Sở khiển trách như vậy, mấy cô gái cảm như hèn không dám kì kèo nữa, sợ gặp chuyện không may thì các nàng không thể chống đỡ được nên

đều đồng thanh nói: "VẬY NGƯỜI LÀM NHANH ĐI!"

Thấy bộ dạng của mấy cô gái, Diệp Sở thầm nghĩ, giả như lừa dối nói muốn cứu cô nương này tỉnh lại thì cần phải cời sạch y phục đang ướt đẫm, có khi cũng được đáp ứng. Nhưng nghĩ lại làm vậy quá lộ liễu nên hắn dập tắt ngay ý tưởng đó.

Ánh mắt hắn chuyển dần lên người cô gái. Khuôn mặt nàng diễm lệ, tuy mặc quần áo kín đáo nhưng vì ướt đẫm nên dán chặt lên người. Ai nấy cũng có thể nhìn ra vóc dáng nàng cực tốt, đường cong mê người, bộ ngực cao vút vô cùng khiêu khích. Đúng là cô gái cực kỳ xinh đẹp.

Cố gắng kiềm chế không nhìn xuống hai đùi, ngực và phần mông của nàng thì ánh mắt lại bất giác chuyển đến bờ môi, mặc dù nó hơi tái nhợt nhưng lại không kém phần sáng bóng. Nhìn qua hắn có thể dễ dàng nhận ra cô nương này vẫn còn đang hôn mê nên không đáng ngại lắm.

“Mau lên đi!” Thấy Diệp Sở vẫn chưa làm cái gì thông khí như hắn nói, mọi người xung quanh không ngừng thúc giục.

“Được, làm thôi!” Vốn hắn còn đang suy nghĩ có nên chiếm tiện nghi cô gái này không thì giờ không còn thời gian nữa, liền cúi người xuống chuẩn bị để lại dấu vết trên đôi môi mê người kia.

“Khục...khục!” Nhưng Diệp Sở chưa kịp động thủ thì cô gái này liên tục ho sặc sụa, trong miệng phun ra một ngụm nước xen lẫn cả rong rêu. Tất cả đều dính lên mặt của hắn.

“Ặc...!” Lau mặt đang ướt đẫm, nhìn mớ rong rêu trên tay, Diệp Sở không khỏi phải méo mặt, đây là báo ứng sao? Nhưng cho dù có báo ứng thì ít nhất cũng cho bản thân chiếm được tiện nghi đã chứ, đằng này còn chưa được hôn lên cái miệng nhỏ nhắn đầy khiêu khích kia mà.

“Tỉnh rồi, hay quá!” Mấy cô gái không để ý tới Diệp Sở chật vật, lật đặt tiến lên chiếu cố cô gái và đứa bé. Hai người tỉnh lại được mọi người giúp đỡ mặc dù còn hơi yếu ớt nhưng cũng đang dần dần khỏi phục.

“Dao Dao!” Cô gái ôm đứa bé thật chặt khóc òa. Bé gái hiển nhiên cũng bị hù dọa một trận hết hồn, ôm lấy cô gái khóc lớn.

“Cái kia...quần áo trên người đều ướt rồi dễ như vậy rất dễ bị bệnh, hay là hai người tìm chỗ khô ráo kín gió đổi y phục đi.” Diệp Sở nhắc nhở vì hắn thấy bé gái đã nhiễm lạnh, môi chuyển dần sang xanh tái.

Cô gái giờ mới chuyển dần ánh mắt lên nhìn trên người Diệp Sở, không giấu được vẻ cảm kích. Hôm nay nếu như không có vị thiếu niên này cứu giúp thì sợ rằng nàng và Dao Dao đã vùi thân nơi Hàn Hồ.

Đôi mắt nàng đã thoáng sung đỏ, cùng với khuôn mặt nhỏ nhắn hơi trắng bệch làm người đối diện không thể không động tâm tiếc thương: “Đa tạ ơn cứu mạng của công tử!”

Diệp Sở lắc đầu nói: “Tiện tay mà thôi, không cần phải để trong lòng. Mau trở về đi, con bé không chịu nổi cái lạnh nữa đâu!”

Cô nương kia gật đầu đáp lại: “Không biết quý danh công tử là gì?”

“Diệp Sở!” Hắn cuối cùng không có ý che giấu, nói toẹt cả ra. Trong lòng Diệp Sở vẫn ôm chút mong đợi, mấy cô gái này nhìn thấy khuôn mặt anh tuấn của hắn thì sẽ không trở mặt, hắn cảm thấy đẹp trai giúp gia tăng nhân phẩm.

“Cái gì? Người thật sự là Diệp Sở sao?” Vốn có mấy cô gái sinh hảo cảm với hắn nhưng khi nghe được tin này thì không khỏi há hốc mồm, đôi mắt nhìn Diệp Sở thất thần.

Các nàng không thể nào tin nổi, tên cận bã nổi tiếng khắp Nghiêu Thành lại đi cứu người? Nếu hắn là người trước kia thì hắn phải ở trên bờ ném thêm đá xuống hồ rồi, thêm vào đó phế vật trời gả không chặt lại có thể cứu được tận hai người từ dưới Hàn Hồ lên.

Mấy cô gái nhất loạt giật mình, sau đó ai nấy đều lộ vẻ chán ghét xen lẫn chút kinh hoàng. Các nàng dần dần cách xa Diệp Sở giống như gặp hủi.

Bạch Huyền cũng không hề lạ lẫm gì cái tên bại hoại nổi tiếng ở Nghiêu Thành ba năm trước đây. Chỉ là nàng chưa từng nghĩ tới một kẻ như thế lại có thể cứu giúp người khác. Vốn nàng vẫn ôm tư tưởng cảm kích muốn báo đáp hắn thì lúc này trong lòng lại vô cùng phức tạp.

Bạch Huyền cảm giác không yên lòng nên vội vàng từ biệt Diệp Sở, dắt Dao Dao rời đi một cách nhanh chóng giống như né tránh ác thú vậy.

Cho dù bộ dáng trước mặt của tên thiếu niên không đến mức quá chán ghét nhưng ác danh của hắn không thể không làm người khác đề phòng. Bạch Huyền biết nị lực của mình, ai có thể cam đoan rằng hắn xuất thủ lần này không phải vì mê đắm nhan sắc của mình?

Ở Nghiêu Thành thì cái tên “Diệp Sở” gắn liền với một tên cận bã thói nát không thể tả. Khó nổi không phải chỉ một người mang cái tên đó nên những người khác cũng vì hắn mà phải mang ác danh, đến mức độ tất cả ai có tên “Diệp Sở” gần như phải đổi tên để không còn bị mọi người dị nghị.

Có thể khiến cho những người trùng tên với bại hoại của Nghiêu Thành phải chán ghét đến mức đổi cả tên họ của mình, với Diệp Sở kiếp trước mà nói thì hắn chính là cực phẩm.

Nhìn mấy cô gái hốt hoảng rời ra xa, Diệp Sở đành cười khổ một cách bất đắc dĩ: “Quả nhiên cận bã xâm nhập vào lòng người quá sâu sắc! Ngay cả khi tức giận từ toát ra từ trong sâu thẳm linh hồn mình cũng không thể che giấu được điều này. Rốt cuộc hắn khiến cho người ta chán ghét đến mức nào đây?”

Chương 3: Thăm mền từ kiếp trước

“Là người thật sao? Tên bại hoại người vẫn còn sống trở về?” Lương Thiện khi trông thấy gương mặt quen thuộc kia liền hô lên hưng phấn. Mới vừa rồi người hầu trong nhà như vừa gặp quý, lấp ba lấp bắp bảo rằng Diệp Sở tìm mình nhưng hắn không tin, còn mắng nó một trận. Nhưng sau khi tên tùy tùng năm thế bảy thoát thì hắn bèn ra ngoài nhìn một chút mới biết. Khi gặp hắn liền mừng rỡ giáng cho Diệp Sở một đấm vào ngực nhưng liền phát hiện Diệp Sở yếu đuối trước kia chịu một đấm vẫn bất động, khiến hắn không khỏi kinh ngạc.

“Cái gì? Thấy ta thì lạ lắm sao?” Diệp Sở cười nhìn Lương Thiện hỏi. Tên này là một trong đám hồ cầu bằng hữu của hắn, mặc dù tên là Lương Thiện nhưng số lần làm ác không hề thua kém Diệp Sở là bao. Năm xưa hắn cùng với Diệp Sở gieo họa Nghiêu thành, thanh danh vang dội, được gọi là ‘Nghiêu thành song hại’. Nhưng Diệp Sở lại nhận lấy ‘tiếng thơm’ nhiều hơn hắn. Không phải vì Diệp Sở làm nhiều chuyện ác hơn hắn mà là Diệp Sở rất là hưởng thụ loại cảm giác có danh tiếng cao này, bị chửi càng hung thì hắn lại càng cảm thấy thành công. Cho nên đến bây giờ cũng là Diệp Sở làm đầu trò khiến cho người nhà hắn cho rằng Diệp Sở làm hư hắn. Lương Thiện vì vậy mà sinh lòng căm kích, đi theo hắn làm tiểu đệ.

Diệp Sở sau khi cứu Bạch Huyền thì rời đi, hỏi thăm được nơi ở của Lương Thiện xong liền tới đây tìm hắn. Ở Nghiêu thành, bây giờ Diệp Sở chỉ còn có thể tìm hắn, nhà mình thì trăm triệu lần không thể về được rồi.

“Ha ha! Tiểu tử người mạng lớn mà, dám nói ra câu ‘Chín tầng trời phong lưu vô đối - Phá động đào, thần nữ đào điên’”. Thứ gieo họa siêu cấp thì sao có thể bị đánh chết được!” Lương Thiện cười ha ha, giọng sùng bái nói với Diệp Sở. Năm xưa đám người bọn họ theo Diệp Sở, ai cũng đều tôn thờ câu nói phóng đảng kia của hắn. Năm xưa bọn họ lấy Diệp Sở làm thủ lĩnh, chỉ là không ngờ Diệp Sở lại dám hạ thủ với thiên chi kiều nữ Kỳ Diệp thanh danh lan xa kia. Lương Thiện không thể nào không bội phục dũng khí kia của Diệp Sở.

“Hắc hắc! Ta rất muốn biết là mưu đồ bỏ thuốc bắt chính kia của người rốt cuộc thành công hay không vậy?” Lương Thiện ném ánh mắt thâm trầm nhìn Diệp Sở, trong bụng ngứa ngáy hỏi.

Diệp Sở liền đáp cho hắn một cước. Tên khốn này lần đầu gặp mặt thì đã đâm cho hắn một nhát rồi. Chẳng lẽ tiểu tử này không biết hai mưu đồ với người đẹp liền tiếp thất bại đã phá hủy hết thể diện của nam nhân sao? Diệp Sở trong lòng thầm nhủ có nên cho hắn ăn bã đậu rồi lấy ớt nhét vào mắt hắn không đây.

Thấy được ánh mắt không hề có hảo ý của Diệp Sở, Lương Thiện liền rung mình một cái, hắn vội vàng khoát tay: “Nói đùa, nói đùa thôi!”

Lương Thiện rất là rõ năm xưa đối phương kinh khủng như thế nào. Năm đó hắn không ít lần bị Diệp Sở chinh. Nhưng trong trí nhớ của hắn dường như không biết mình đã đắc tội Diệp Sở như thế nào. Diệp Sở liền lừa mình ăn bã đậu, khiến mình liền chạy gấp vào nhà xí.

Nhưng đó không phải là con ác mộng của hắn. Khiến hắn đến bây giờ không cách nào quên được là hắn đang đi vệ sinh trong nhà xí vì ăn bã đậu, Diệp Sở chỉ bỏ vào nhà xí giấy nhám mà thôi, mặc cho Lương Thiện kẹt ở trong đó kêu trời không thấu, gọi đất không thưa.

Nhưng đây chỉ là món khai vị mà thôi, sau đó Diệp Sở lại gọi người đem tới mấy hòm đầy cóc. Ký ức của Lương Thiện vẫn còn nhớ rõ ràng, Diệp Sở nhìn mình đang trong hăm cầu cười đều, lộ ra hàm răng trắng toát. Sau đó, hắn phát tay để cho người hầu đổ mấy hòm cóc đó vào nhà xí.

Có thể tưởng tượng vô vàn con cóc nhảy ra từ nhà xí là việc buồn nôn cỡ nào, đặc biệt là nhảy hết cả lên người mình.

Cả người bị cóc nhảy đầy cả phân và nước tiểu đương nhiên là không dám chui đi nữa rồi, cuống cuống chạy ra ngoài. Mới vừa chạy ra được thì đã có người đưa tới khăn lông. Lúc ấy Lương Thiện cũng đã bắt cháp nhiều nữa, ra sức lau chùi phân và nước tiểu đang dính đầy người. Đương nhiên là hắn không quên chui đi.

Nhưng là... Nhưng là... Diệp Sở đã tắm nước ớt lên khăn lông, Lương Thiện đến tận bây giờ vẫn còn nhớ được lúc ấy hàng họ mình cháy bỏng đến cỡ nào.

Nhìn Lương Thiện rung mình liên hồi, Diệp Sở nhún vai nghĩ thầm năng lực chịu đựng của tên này quá kém! Nếu như Lương Thiện biết Diệp Sở đang suy nghĩ gì thì sẽ chửi ầm lên: “Người nếu có kinh nghiệm như vậy thì tên khốn người có bị ám ảnh không?”

Đánh giá bốn phía thì đây là một chiếc hoa thuyền, trang trí hết sức xa hoa. Diệp Sở còn có thể nghe thoang thoang tiếng ca oanh yến, rất hiển nhiên là bên trong có người đang phong hoa tuyết nguyệt.

“Ba năm không gặp, đã gieo họa cho bao nhiêu nữ nhân xinh đẹp rồi?” Diệp Sở cười nhạt, tự nhiên hỏi Lương Thiện.

Lương Thiện cảm giác Diệp Sở đã không giống trước. Ba năm trước đây Diệp Sở tựa như một tên lưu manh, điên cuồng như một tên ác bá, đụng người nào cần người đó. Nhưng lúc này Diệp Sở lại mang cho người ta một cảm giác phong khinh vân đạm, cảm giác như vậy khiến Lương Thiện lắc đầu thầm nhủ: “Gặp quý rồi! Tên lưu manh Diệp Sở có thể biến ra cái bộ dáng kia thì mặt trời có mà mọc đằng Tây!”

“Ba năm qua ta bị phụ thân nhốt trong nhà, vẫn ôn võ luyện. Một chuyện xấu cũng không làm! Đến tận bây giờ!” Lương Thiện đáp rất chính phái.

Diệp Sở đánh giá Lương Thiện từ trên xuống dưới, trầm mặc hồi lâu mới thốt ra một câu: “Người nói chính phái là ở trên hay dưới, hoặc là phía sau?”

“Đương nhiên là phía dưới rồi!” Lương Thiện muốn điên lên rồi, tên khốn này khiến người ta buồn nôn quá!

Diệp Sở biến sắc, giật ra xa Lương Thiện mấy bước: “Là phía dưới sao? Chính là không phải phía trên với phía sau? Ba năm không thấy người sao lại rơi vào tình trạng này chứ?”

“Ặc!” Lương Thiện cảm giác mình muốn điên mất rồi, dạ dày cũng sôi trào muốn ói mất thôi.

“Diệp Sở ca! Đệ sai rồi!” Lương Thiện đã muốn khóc, nghĩ thầm chính mình tự nhiên lại nói chuyện biếu muối của hắn làm gì chứ, bây giờ đúng là gặp báo ứng. Lương Thiện vội vàng nói sang chuyện khác: “Bất quá lúc đầu Diệp gia ném người ra khỏi Nghiêu thành, có nói người nếu là trở về thì sẽ chặt đứt chân của người. Xem hành động năm đó của bọn họ thì cũng không phải là nói chơi nha. Người mạo hiểm lớn như vậy để trở về làm gì vậy?”

Lương Thiện nghi ngờ hỏi. Thanh danh của Diệp Sở cái cái Nghiêu thành này đã thối đến không thể thối hơn được nữa, người gặp người đánh. Về đây hoàn toàn là tìm tội rồi!

“Luôn vẫn muốn trở về!” Diệp Sở trầm mặc một hồi, một lúc lâu sau mới trả lời, đôi mắt thâm thúy dường như đang có tâm sự.

Tư thái kia của Diệp Sở rơi vào trong mắt Lương Thiện khiến hắn kinh hô một tiếng: “Người không phải là vì Tô Dung chứ? Đúng, nhất định là như vậy rồi, trước kia người cũng như thế, chỉ có nói tới Tô Dung sẽ trầm ngâm mà! Người đúng là đối với nàng nhớ mãi không quên nha!”

Bị Lương Thiện hiểu lầm, Diệp Sở không khỏi dở khóc dở cười, trong đầu liền toát ra bóng dáng một thiếu nữ thướt tha. Tô Dung trong trí nhớ Diệp Sở là thiếu nữ mà trước kia hắn thầm mến, diện mạo thanh mỹ vô cùng.

Thấy Diệp Sở trầm mặc, Lương Thiện cho là mình đã đoán đúng. Hắn chắc lưỡi hít hà nói: “Đã nhiều năm như vậy rồi người vẫn còn thầm mến nàng! Người thật là vì nàng mà không muốn sống nữa rồi! Người không biết người ở cái Nghiêu thành này có tình huống như thế nào sao? Hơn nữa, nàng gặp là sẽ để ý người sao? Diệp Sở, đừng có năm mộng nữa!”

“Nói hươu nói vượn cái gì thế! Ta không phải là vì nàng mà về!” Diệp Sở cười mắng: “Ta ba năm qua gặp mỹ nữ nhiều lắm, nếu người không nhắc thì xem chút nữa đã quên mất nàng là ai rồi!”

“Người đừng nói cứng! Nếu không phải vì nàng mà về thì tại sao lại đi tới thuyền hoa này? Không phải là biết bây giờ nàng cũng có mặt trên chiếc thuyền hoa này sao?” Lương Thiện bĩu môi đáp, vô cùng khinh thường nhìn Diệp Sở.

“Nàng ta đang ở trên thuyền hoa này?” Diệp Sở kinh ngạc hỏi, gã không nghĩ đến sẽ trùng hợp như thế.

“Còn giả bộ nữa!” Lương Thiện xùy một tiếng, kéo lấy Diệp Sở thốt: “Cũng được! Liền dẫn người vào xem một chút, cho người bỏ đi cái tâm này!”

Mặc dù Lương Thiện cảm thấy lúc này mang Diệp Sở đi vào thuyền hoa thì khá là không ổn, dù sao lần này thuyền hoa đang tiếp đãi một đại nhân vật. Hơn nữa, trong đó còn có không ít kẻ năm xưa chán ghét Diệp Sở. Lúc trước, Diệp Sở vẫn còn có Diệp gia che chở thì bọn họ không dám làm gì, nhưng bây giờ Diệp Sở bị trục xuất khỏi Diệp gia rồi, bọn này nếu là tìm Diệp Sở gây phiền toái thì đúng là nguy hiểm.

Bất quá vì để cho Diệp Sở hết hy vọng, Lương Thiện cảm thấy nên cho Diệp Sở nhìn thấy Tô Dung mới được. Không nhìn thấy Tô Dung chỉ sợ hắn vẫn còn không cảm thấy thẹn.

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Gặp lại cố nhân

Hoa thuyền không nhỏ, trang trí vô cùng xa xỉ. Ở trung tâm hoa thuyền có một không gian rất rộng lớn, nam nữ đan xen dập dìu, không thiếu những nữ tử xinh đẹp. Nơi này tuy còn kém các quán rượu xa hoa trụy lạc của kiếp trước nhưng cũng chẳng là bao. Oanh oanh yến yến, không ít công tử quyền quý đắm chìm trong khung cảnh vàng son.

“Thuyền này rất xa hoa ư? Đây không phải là điều quan trọng nhất, mà quan trọng nhất chính là các cô nương bên trong thật vô cùng xinh đẹp!” Lương Thiện hướng về Diệp Sở đang trong mộng đẹp mà nói. “Qua đêm nay, bản công tử sẽ dắt người vui chơi cho đã, quên cả Tô Dung!”

Lương Thiện khẳng định nguyên nhân chính là vì Tô Dung, khiến Diệp Sở mới trở về Nghiêu thành. Diệp Sở cũng bó tay không cách nào giải thích cho hắn, chỉ làm bộ như không nghe thấy: “Đây là hoa thuyền, vì sao Tô Dung lại ở chỗ này? Chẳng lẽ nàng mê trai đẹp, hơn nữa trong thuyền cũng không có phục vụ nam mà?”

Câu nói này đã dọa cho Lương Thiện phải nhảy dựng lên. Quan sát bốn phía một chút, thấy không ai chú ý tới bên này, hắn mới thở ra một hơi, vội vàng phóng tới Diệp Sở mà mặt vẫn còn đang trắng bệch: “Đại ca ơi, đừng nói liên thuyền nữa! Nếu bị người khác nghe được, ta với người liền xong đời! Người không biết tình hình Tô Dung ở Nghiêu thành à? Chỉ vì mấy câu đó, không biết bao nhiêu người muốn nhào lên cắn người chết tươi đó!”

Thấy Diệp Sở không thêm đề ý lời cảnh cáo của mình, Lương Thiện không nén được phải giải thích: “Hoa thuyền dù là nơi trắng hoa nhưng muốn hoạt động, là do người đằng sau bỏ vốn ra bao đó! Chẳng biết người có nhớ rõ Phương Tâm Viễn không? Lần này hắn chính là người bao trọn chỗ này!”

Phương Tâm Viễn là con trai cả của Phương Thiên hầu, ở kinh thành cũng có danh tiếng nho nhỏ. Ba năm trước, bất kể văn hay võ đều có chút thành tựu. Diệp Sở cũng không có giao thiệp gì với hắn, có điều lúc xưa khi tranh đấu với đệ đệ Phương Tâm Hổ của hắn, đã từng có va chạm tàn bạo.

“Tô Dung tiểu thư tới!”

Tiếng ồn bốn phía khiến Diệp Sở sực tỉnh từ những hồi ức. Theo ánh mắt mọi người nhìn tới, Diệp Sở thấy một nhóm người chậm chậm đi ra từ một góc khác của hoa thuyền. Mặc dù trong nhóm người này, nam tuần mỹ nữ xinh tươi nhưng ánh mắt mọi người đều không kèm nổi mà tất cả đều dồn sự chú ý vào một cô gái.

Thiếu nữ có mái tóc suôn dài óng mượt, phát phơ theo gió động lòng người. Khuôn mặt hình trứng ngỗng, chính hiệu kiểu hại nước ương dân. Làn da trắng như tuyết, đôi mày dài thanh tú, đôi mắt sâu thẳm mà ngời sáng. Sống mũi thẳng, đôi môi cong vênh lên dị thường dịu dàng mềm mại, khiến ai nhìn cũng không nén được muốn cắn một cái. Chiếc cằm nhọn vừa phải... tóm lại là một khuôn mặt hoàn mỹ không tỳ vết. Váy áo màu vàng nhạt bó sát người tôn lên kích cỡ khá lớn của bộ ngực cùng vòng eo nhỏ nhắn mềm mại, mơ hồ có thể nhìn ra đường cong ẩn hiện của cặp mông, mỗi lần chuyển động rất ư là thích mắt!

Thiếu nữ này vừa xuất hiện liền đã trở thành trung tâm, ngay cả ánh mắt của Diệp Sở cũng bị hấp dẫn đến bên người nàng. Xa cách đã ba năm giờ gặp lại, trong lòng vẫn có cảm giác kinh diễm. Diệp Sở cảm giác bản thân thoáng xúc động, dường như sâu thẳm trong linh hồn có mấy phần quyến luyến. Diệp Sở rất rõ ràng, nguyên nhân chuyện này là tình cảm quyến luyến của chủ cũ thân thể này để lại!

Theo sát hai bên Tô Dung có một nhóm người. Trừ một cô gái dung mạo xinh tươi còn có một nam tử tuấn tú. Huynh đệ Phương Tâm Viễn cùng đứng bên trái Tô Dung, thân hình cao to rắn rỏi có mấy phần hăng hái, những thiếu niên khác bên cạnh Tô Dung đều là nhân vật có chút tên tuổi ở Nghiêu thành.

“Sao hả? Hết hy vọng rồi à? So về ưu tú, Phương Tâm Viễn bất quá chỉ là một trong những nam tử bên cạnh Tô Dung mà thôi!” Lương Thiện vòng đến trước mặt Diệp Sở nói: “Huống chi, Tô Dung còn có thiên phú rất tốt trên võ đạo, là người được sủng ái nhất trong vạn người, thậm chí vương thượng cũng nhận nàng làm nghĩa nữ. Một thiếu nữ như vậy, không phải là người mà ta và người có thể hy vọng xa vời!”

Nghe Lương Thiện cảm thán, Diệp Sở không nhịn được cười nói: “Nâng cao người khác mà hạ sĩ khí uy phong mình! Quá hạ thấp mình, tự nhiên lại tôn nữ nhân mình thích thành nữ thần! Người có biết nữ nhân là cái gì không hả?”

“Nữ nhân là cái gì?” Lương Thiện tò mò hỏi.

“Nữ nhân như trứng!” Diệp Sở cười đáp. Trong lúc Lương Thiện còn đang nghi hoặc tiếp tục nói: “Bề ngoài rất cứng rắn, bên trong rất thanh thuần, nội tâm rất mềm! Đập vỡ vỏ trứng, lọc lòng trắng ra còn sợ không chinh phục được sao? Người đừng nói với ta người chưa bao giờ chinh phục được một nữ nhân lên giường nha!”

“Đạch!” Lương Thiện không nhịn được chửi một câu, đột nhiên lại cảm thấy dường như Diệp Sở còn dám đáng hơn cả lúc trước. Nếu cái ví dụ này của hắn bị nữ nhân nghe được, chỉ có nước chìm chết hẳn trong nước bọt. Có điều, ví dụ này quá chính xác! “Hắc hắc!” Lương Thiện chợt cảm thấy đã bớt tự ti trước mặt Tô Dung hơn rất nhiều. Lương Thiện nghĩ xong, đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, lại hỏi Diệp Sở: “Có phải đàn ông chúng mình...? Nội tâm so với nữ nhân thuần khiết hơn rất nhiều hay không?”

Thấy Lương Thiện cười vô cùng dám tiện, Diệp Sở nhún vai nói: “Nam nhân như quả xoài! Bên ngoài chín vàng, bên trong... còn vàng hơn!”

“Đạch! Ta còn tưởng người đang ca ngợi đàn ông chúng ta chứ!” Lương Thiện rất bất mãn khi nghe Diệp Sở trả lời như vậy: “Có điều, rất khó đập vỡ vỏ trứng của Tô Dung mà! Khuyến người hay là bỏ qua đi!”

“Ta nghĩ, bây giờ có buông hay không cũng chẳng quan trọng, mà là có phiền toái tìm tới cửa rồi!” Diệp Sở nhìn về phía trước mà cảm giác da đầu hơi tê dại, thầm nghĩ tên Diệp Sở trước kia để lại cho mình không ít phiền nhiễu. Dù đã đứng ở chỗ vắng vẻ như thế này cũng có thể bị nhận ra rồi tìm tới cửa.

Lương Thiện theo ánh mắt Diệp Sở nhìn tới, thấy cả nhóm người Phương Tâm Viễn hung hăng bước tới chỗ bọn mình. Ánh mắt đám người này đều tỏ vẻ kinh ngạc nhưng rất nhanh đã bị sự chán ghét bao trùm.

“Diệp Sở?” Phương Tâm Hổ thấy xa xa có một người mặt mũi giống như tên cận bã của ba năm trước, hơn nữa còn đứng chung một chỗ với Lương Thiện. Hắn cũng thoáng hoài nghi người đó là Diệp Sở, nhưng lại còn nghi ngờ Diệp Sở làm sao lại dám đặt chân đến mảnh đất này nhiều hơn.

“Đã lâu không gặp! Cũng không ngờ được người vẫn nhớ rõ ta!” Diệp Sở cười nói: “Mọi người tụ tập nơi đây, không phải tất cả đều muốn tổ chức hoan nghênh ta à?”

Lương Thiện thiếu chút nữa đã rót nước mắt nghĩ thầm, còn hoan nghênh nữa cơ đấy! Không ném trứng thối vào người đã là không tệ rồi. Có vô sỉ dát vàng lên mặt cũng nhìn hoàn cảnh, lúc này sao lại dám nhận mình là Diệp Sở làm gì chứ!

Cả bọn Phương Tâm Hồ thấy Diệp Sở chính miệng thừa nhận, bèn liếc nhìn nhau, sự chán ghét trong mắt càng ngày càng đậm. Bọn họ không ngờ tên bại hoại lúc trước bị vứt bỏ khỏi Nghiêu thành còn dám trở lại, thậm chí hiện ra trước mặt bọn họ.

“Tô Tiểu Dung, đã lâu không gặp!” Trong lúc mọi người đang đắm chìm trong ký ức, Diệp Sở vẫn dựa vào tường hướng về Tô Dung yêu kiều duyên dáng cười khê.

Trong mắt Tô Dung lộ vẻ kinh ngạc. Đối với Diệp Sở, nàng không xa lạ gì, tiếng xấu lúc trước ở Nghiêu thành nàng cũng từng nghe thấy. Tô Dung cũng biết Diệp Sở vẫn có ý với nàng. Chỉ có điều, trước kia thấy mình hẳn cũng không dám mở lời, chỉ dám đứng nhìn ở xa xa. Cũng không ngờ được ba năm sau lại có thể nhìn thấy hắn một lần nữa, hắn lại dám gọi Tô Tiểu Dung một cách tự nhiên như vậy. Nhìn kiểu tựa lưng vào tường, lại có mấy phản phóng đáng khó che dấu, không giống như những người khác.

“Tô Tiểu Dung là từ người có thể gọi?” Tô Dung còn chưa mở miệng, một cô gái dung mạo xinh xắn như mật ngọt, trên khóe miệng điểm một nốt ruồi duyên bước ra, nhanh nhẩu khiển trách Diệp Sở.

Trương Tổ Nhi tức điên người. Tô Dung là bạn chí giao của nàng. Nàng hiểu rất rõ cách xưng hô Tô Tiểu Dung chỉ có những người quan hệ rất mật thiết với nàng mới có thể gọi, nhưng Diệp Sở lại gọi. Nếu chuyện này bị người khác hiểu lầm, truyền ra rằng Tô Dung có quan hệ với kẻ bại hoại nhất Nghiêu thành, chắc chắn sẽ khiến Tô Dung đau tim đến chết mất!

Phương Tâm Hồ lúc này mới kịp phản ứng, quát vào mặt Diệp Sở: “Người còn mặt mũi về Nghiêu thành à? Không mau cút đi khỏi Nghiêu thành, bằng không bốn công tử sẽ ném người vào Hàn hồ làm mồi cho cá!”

Đối với kết quả này, Diệp Sở không hề bất ngờ chút nào. Hắn nhún nhún vai nhìn về phía Phương Tâm Hồ cười nói: “Ném ta xuống Hàn hồ cá còn dám ăn! Có điều, vứt người xuống Hàn hồ, chỉ ngại cá cũng không dám đụng!”

Lương Thiện không nén nổi cười phì, thầm nghĩ miệng lưỡi Diệp Sở vẫn sắc bén như xưa. Chỉ có điều, vừa nghĩ tới đây tim hắn chợt đánh thót. Lúc này Diệp Sở mà xưng đột với bọn họ thì chẳng khác nào tìm chết!

“Đây là người chán sống!” Phương Tâm Hồ rống lên, gân xanh nổi trên cánh tay cuộn cuộn. Lương Thiện thấy cảnh tượng này, không nhịn được muốn rút tim ra ngoài. Hắn hiểu rất rõ thực lực Phương Tâm Hồ, tu luyện võ đạo có chút thành tựu. Trong nhóm công tử ca nơi này, trình độ của hắn đã trên trung đẳng.

Dù Lương Thiện không biết ba năm nay Diệp Sở đã làm gì, nhưng sự yếu đuối của Diệp Sở ba năm trước hắn rất rõ. Nếu như bị đối phương nắm một quyền, cho dù không chết nhưng cũng mất nửa cái mạng.

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Khi nam hiếp nữ

Nhìn thấy cánh tay Phương Tâm Hồ rung động, gân xanh bắt đầu giãn giãn, khá nhiều người bắt đầu há hê khi thấy người gặp nạn. Năm xưa, không ít người trong số họ đã từng bị Diệp Sở khi dễ, chẳng qua lúc đó do Diệp Sở ý vào gia thế nên bọn họ cũng chỉ có thể nén nhịn. Nhưng giờ phút này, Diệp Sở đã bị khai trừ khỏi Diệp gia, chính là thời điểm tốt nhất để dạy cho hắn một bài học!

Diệp Sở lãnh đạm tự nhiên đứng đó, sắc mặt không hề biến hóa bởi đám đông đang vùng vằng nắm đấm cổ vũ cho Phương Tâm Hồ. Lương Thiện thế nhưng lại lôi kéo Diệp Sở, thấp giọng thì thầm bên tai hắn: “Chạy mau! Không nên trở về Nghiêu thành nữa, bây giờ người đâu không lại người ta!”

Nhưng hiển nhiên Phương Tâm Hồ không cho Diệp Sở có cơ hội chạy trốn, sai người bên cạnh cản đường lui, lặng lẽ nhìn Diệp Sở nói: “Bốn công tử không bao giờ quên được cảnh tượng năm xưa người bắt ta quỳ xuống đất sủa như chó. Hôm nay, nếu người quỳ xuống xin tha, hơn nữa chui qua háng ta thì nói không chừng, bốn công tử sẽ cao hứng bỏ qua cho người.”

Diệp Sở cũng không hề để mắt tới hắn, vẫn dùng tư thế lười biếng dựa lên tường, ánh mắt dừng trên người Tô Dung: “Tô Tiểu Dung, người là con gái của tướng quốc, cũng là người có địa vị, không thể nạng theo loại chó mèo bên cạnh. Như loại người này vừa mở miệng đã muốn người ta luân tròn, vừa nghe đã thấy mùi khăm bay xa chín trăm dặm, hẳn là người nên cách xa xa một chút.”

“Con mẹ mày, mày mới khăm đến chín trăm...” Phương Tâm Hồ rống giận, không nén nổi muốn đánh ra một quyền. Minh mà lại khăm thối, còn bay xa là thế éo nào?!

“Đu rồi!” Phương Tâm Viễn quát lên một tiếng, ngăn chặn đệ đệ của hắn đang nhí nhố. Không phải hắn để ý tới Diệp Sở sống hay chết, chỉ có điều lần này đang chiêu đãi một nhân vật lớn. Nếu có thể kéo quan hệ với đại nhân vật này, Phương gia hẳn không chừng có thể một bước lên trời! Lúc này, không thể để cho Phương Tâm Hồ phá hoại đại sự!

Khi khiến tránh đệ đệ, ánh mắt Phương Tâm Viễn dừng trên người Diệp Sở: “Ta muốn người cút cho xa Nghiêu thành! Mà người lại không làm thế, lại

không biết xấu hổ còn ở lại chỗ này?! Ngươi tự giải quyết cho tốt!”

Phương Tâm Viễn nói xong, mang theo một đám người rời khỏi theo hướng ngược lại. Tô Dung nhìn thoáng qua Diệp Sở, cũng bèn bỏ đi. Trương Tổ Nhi thấy Tô Dung như thế cũng nhìn Diệp Sở cười khinh bỉ: “Tô Dung coi thường Diệp Sở, như vậy mới phải! Đồ mang tiếng xấu như thế làm sao có thể lọt vào mắt Tô Dung được?” Dưới mắt nàng, mỗi một câu Tô Dung nói với Diệp Sở đã là món quà trời ban, nhưng từ đầu đến cuối Tô Dung cũng không nói với hắn một câu. Đây mới chính là Tô Dung cao ngạo!

Thấy đám người kia tránh ra, Lương Thiện mới thở phào: “Khiến ta sợ muốn chết! Bọn họ muốn xuất thủ thì hôm nay ngươi phiền to rồi! May là có vị đại nhân vật sắp tới nên bọn họ mới nhịn xuống!”

“Đại nhân vật?” Diệp Sở nghi hoặc bèn hỏi.

“Ừ! Nghe đồn là một vị thế tử của một truyền thừa thế gia cổ xưa ở đế quốc. Dù Nghiêu quốc là một vương quốc nhưng còn kém xa những truyền thừa thế gia cổ đã bén rễ đâm chồi qua biết bao năm tháng trên đế quốc, vương thượng cũng muốn mời hắn đến cung điện làm khách. Tướng quốc, đại tướng quân và rất nhiều đại thần ở vương thành cũng muốn điều tương tự. Có điều, ngoại trừ đã nhận lời làm khách của vương thượng, tất cả những người khác đều bị hắn cự tuyệt.”

Trong lòng Diệp Sở cũng khá là kinh ngạc, thầm nghĩ thân phận người này quả thật đủ tôn quý. Ở vương thành của Nghiêu quốc, mà ngay cả thế diện của Tướng quốc và đại tướng quân cũng không cho, nếu không có thân phận chi e sớm đã bị chinh cho tới chết!

Thời điểm Diệp Sở nói chuyện với Lương Thiện, một thiếu niên khác chọt đi vào hoa thuyền. Vóc người thiếu niên cũng không cao, mập mạp béo béo, khuôn mặt tròn vo bóng nhẫy mỡ màng. Đôi mắt tí hí, ánh mắt bên trong thỉnh thoảng quét qua chị em bốn phía, rất là hèn mọn.

Thiếu niên này xuất hiện, Phương Tâm Viễn vội vàng nghe đón, đứng trước mặt thiếu niên nói rất là cung kính: “Đại nhân, rốt cuộc người đã đến!”

Trong lòng Phương Tâm Viễn hưng phấn không thôi. Đây là đại nhân vật tướng quốc mời cũng không thêm tới thế nhưng hắn lại mời được. Nếu có thể tạo quan hệ với đối phương, vậy chẳng phải hắn sẽ thăng chức nhanh như ngồi tên lửa ư? Nếu như hắn nguyện ý giúp thì mình hắn sẽ đủ can đảm cầu hôn với tướng quốc, cưới Tô Dung về làm vợ rồi.

“Ồ!” Thiếu niên mập ừ một tiếng thờ ơ, ánh mắt dò theo thân thể của Tô Dung và Trương Tổ Nhi, trên mặt lộ ra nụ cười mà vô năng vai Phương Tâm Viễn: “Tốt! Không uổng công ta tới hoa thuyền này!”

Chỉ cần một câu nói này đã khiến Phương Tâm Viễn trong lòng nở hoa, liên tục khoát tay nói: “Chỉ cần đại nhân vui vẻ, ta bao luôn cả năm cũng được!”

“Vậy thì không cần!” Thiếu niên lắc đầu: “Vừa rồi bản thiếu gia liếc một vòng, mặc dù những cô nương trong hoa thuyền này không tệ, bắt quả vẫn không xứng với bản thiếu gia!”

“Đừng vậy, đừng vậy!” Cả bọn Phương Tâm Viễn vội vàng hứa theo, thậm chí cả đám nữ nhân vì những lời này của hắn mà không vẫn sinh lòng chán ghét, trái lại những đôi mắt đẹp còn chớp chớp dõi theo hắn. Mặc dù diện mạo thiếu niên này chả ra hình ra dạng gì nhưng lại có thân phận tôn quý, đủ khiến trái tim của người phải chao đảo!

Chỉ có Tô Dung và Trương Tổ Nhi nhú mày, chẳng qua cũng không nói gì. Người ta biết thân phận hắn quá đặc biệt, dù trong lòng không ưa nhưng vẫn phải nín nhịn.

Lương Thiện thấy thiếu niên này, không chịu nổi liền nhạo báng: “Mới vừa rồi còn vênh vác tự đắc, nhưng trước mặt thằng kia còn không nịnh hót hơn cả chó sao?”

Có điều, ngay lập tức Lương Thiện nổi lên tính ghen tị: “Phương Tâm Viễn thật là vận cứt chó, làm sao móc nối quan hệ với hắn được chứ! Nếu ta cũng có thể kéo quan hệ như vậy, Phương Tâm Viễn trước mặt chúng ta chính là một con chó!”

Nói xong, Lương Thiện quay đầu nhìn Diệp Sở, thấy hắn cũng đang nhìn thiếu niên mập bằng vẻ mặt cổ quái. Lương Thiện cho rằng Diệp Sở bị chấn động bởi uy thế của thiếu niên kia nên cũng không nghĩ nhiều. Nhưng vừa quay đầu đã phát hiện Phương Tâm Hồ đứng trước cửa đang nhìn mình khinh bỉ lẫn vênh vác tự đắc, hoàn toàn ngược lại với tư thái cung kính thiếu niên mập kia.

Phương Tâm Hồ khinh bỉ thầm nhủ: “Hai thằng rác rưởi! Sớm muộn cũng thu thập các ngươi!”

“Đại nhân, người còn yêu cầu gì để chúng ta chuẩn bị?!” Phương Tâm Vũ hỏi thiếu niên mập.

“Không cần!” Thiếu niên mập lắc đầu, đột nhiên giơ ngón tay chỉ vào Trương Tổ Nhi, nói chậm chậm: “Để nàng hầu bản thiếu gia ngủ!”

Một câu nói khiến bốn phía lập tức im lặng. Tất cả mọi người trợn mắt nhìn thiếu niên mập nhưng sau đó lại sững sờ nhìn Trương Tổ Nhi. Dù là ai cũng không ngờ thiếu niên mập cư nhiên lại đưa ra yêu cầu như thế.

Tô Dung và Trương Tổ Nhi cũng sững sờ, không nhìn được mà nhìn Phương Tâm Viễn. Sau khi ngẩng người, Phương Tâm Viễn bật cười ha ha nói: “Đại nhân thật thích nói đùa! Tổ Nhi tiểu thư là con gái của Trương nam tước, không phải là cô nương hoa lâu.”

“Bản thiếu gia không giỡn!” Bằng Thiệu trừng mắt nhìn Phương Tâm Viễn: “Bản thiếu gia đã nhìn một vòng hoa thuyền cũng không thấy ai thích hợp để hầu ta ngủ, ở nơi này ta chỉ coi trọng hai người. Nghĩa nữ của vương thượng các ngươi không thể ngủ chung, vậy thì hạ xuống một bậc chọn người tiếp

theo.”

Giọng nói như áp đặt của đối phương khiến sắc mặt Trương Tổ Nhi xanh mét, nhìn thẳng vào cả đám đàn ông hy vọng bọn họ giúp nàng cự tuyệt. Nhưng lúc này, cả đám đàn ông vẫn theo đuôi nàng lại ngoảnh đầu sang chỗ khác như không thấy gì.

“Ta không theo!” Trương Tổ Nhi thấy không ai đứng ra nói giúp mình, chỉ còn cách hét lên câu này.

“Không phải do các người! Cho dù có hỏi đến vương thượng của các người, ông ta cũng giao các người ra thôi!” Bàng Thiệu cười nói.

Không một ai có thể hoài nghi tính chân thật của câu này, trong đó cũng bao gồm cả Tô Dung và Trương Tổ Nhi. Trương Tổ Nhi không nén được mà thân hình run rẩy, nâng nhìn cả đám đàn ông cầu khẩn, hy vọng bọn họ đứng ra nhưng lại phát hiện cảm bọn đều đồng lòng nhích xa ra một chút.

“Theo bản thiếu gia về phòng!” Bàng Thiệu cười nói, tiếng cười này dường như không hợp với không gian yên tĩnh xung quanh, ai nghe được cũng thấy vô cùng chói tai, nhưng không ai dám cắt đứt giọng cười đó.

Thần sắc Trương Tổ Nhi xanh mét, cuối cùng đặt ánh mắt trên người Phương Tâm Viễn, đồng thời Tô Dung cũng đưa mắt tới thỉnh cầu.

Bị hai nữ nhân trừng mắt nhìn, dù Phương Tâm Viễn đã rợn tóc gáy nhưng vẫn xóc lại tinh thần, bước tới một bước rồi nói: “Đại nhân có thể vì ta mà tìm một nữ nhân khác theo...”

Nhưng Phương Tâm Viễn còn chưa dứt lời, Bàng Thiệu đã quát lên: “Người là cái thá gì? Còn dám lèm bèm trước mặt bản thiếu gia!”

Bàng Thiệu không hề cho Phương Tâm Viễn chút thể diện nào, cũng không cần phải cho hấn mặt mũi. Câu quát này giống như sấm giữa trời quang, chấn bốn phía cảm như hén. Phương Tâm Viễn tái mặt, không còn dám nói thêm câu nào.

Tô Dung thất vọng, Trương Tổ Nhi cũng thất vọng! Không ngờ rằng Phương Tâm Viễn vẫn luôn được gọi là quân tử vừa bị đối phương trách mắng mà ngay cả một câu cũng không dám cãi, cứ thế mà nhìn bạn bè mình bị đưa vào miệng cọp.

Đôi mắt Trương Tổ Nhi dường như không còn sức sống, khoe mắt không ngừng tuôn ra lệ nóng cuộn cuộn. Toàn thân phảng phất như mất đi sức mạnh, đứng không vững trong không gian bị đè ép yên tĩnh này. Chỉ đến khi vịn được một chiếc ghế, nàng mới có thể đứng vững không ngã xuống.

Trương Tổ Nhi nhìn Phương Tâm Viễn. Hắn vẫn thích mình, từng tuyên bố có thể chết vì mình, nhưng giờ phút này lại lảng tránh ánh mắt của nàng. Trương Tổ Nhi cắn môi, lòng nguội như tro tàn, đôi môi cũng ứa ra một dòng máu đỏ.

Mà lúc Trương Tổ Nhi nhìn Tô Dung cười sâu thẳm, chuẩn bị nhận mệnh mà nhảy xuống Hàn hồ lại phát hiện ra một thiếu niên sau lưng Tô Dung chậm rãi bước ra, bộ dạng vẫn lười biếng như trước.

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Ra mặt vì người đẹp

Trương Tổ Nhi che miệng, đôi mắt vốn tràn đầy sự tuyệt vọng bỗng trợn tròn, hai dòng lệ ngừng chảy, trong đầu nàng giờ hỗn độn vô cùng. Dù nàng có trí tưởng tượng phong phú đến mức nào thì cũng không nghĩ được tên cận vệ này lại đứng ra. Nàng vẫn đứng đó ngơ ngác ngắc ngắc, nhìn chằm chằm vào thiếu niên xuất hiện với bộ dạng cả lơ phất phơ, tay đứt túi quần rất ư là nhàn nhã.

Tô Dung loáng thoáng bắt được dị trạng của Trương Tổ Nhi liền quay sang nhìn với ánh mắt đầy nghi hoặc. Khi nàng thấy cảnh diễn ra trước mắt không tránh khỏi bị thất thần, đôi mắt lung linh trước đó còn lộ vẻ xem thường thiếu niên này thì giờ đây đang cực kì chăm chú, dõi theo những bước chân chậm rãi của hắn. Từng bước từng bước đều đều nhìn bình thường nhưng lại khiến Tô Dung chấn động trong lòng.

Bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, không có ai chú ý đến biến hóa ở bên này. Bàng Thiệu khiển trách làm bọn họ không ai dám mở miệng, thậm chí ngay cả thờ cũng không dám thờ mạnh, ai nấy đều ngậm chặt miệng, bị đè nén không thể nào đỡ được.

Thiếu niên bước đi không hề nhanh. Ánh mắt Trương Tổ Nhi và Tô Dung không hén mà gặp đều tập trung trên người hắn. Theo từng bước chân nện xuống, lòng họ sinh ra từng cơn chấn động. Không khí vốn đang bị đè nặng nhờ vậy xuất hiện chút sinh cơ.

"Bàng béo! Gây chuyện ở Vân Long thành đủ rồi, giờ chuyển qua Nghiêu Thành hả? Cẩn thận vật kia của người không cánh mà bay nhá!"

Nhưng trong lúc mọi người hô hấp khó khăn, không gian tĩnh mịch, trời đất mù mịt thì một câu cộc nhả vang lên. Thanh âm không lớn nhưng trong hoàn cảnh như thế này hệt như sét đánh ngang tai. Ai nấy đều cứng người, vô cùng sửng sốt.

"Người nào muốn tìm chết..." Bàng Thiệu nổi giận, hấn ghét nhất ai gọi mình là béo. Trước kia đã có người không biết trời cao đất rộng dám gọi hắn là thẳng mạp, lập tức bị hắn cắt bỏ đầu lưỡi. Nhưng hiện tại, câu nói chưa ra hết cửa miệng thì khi quay đầu thấy bóng dáng quen thuộc kia, đột nhiên Bàng

Thiệu nuốt ngay những từ định nói. Bàng Thiệu nhìn chăm chăm vào Diệp Sở đang ở trước mặt, hắn không thể nào tưởng tượng ra lại gặp thẳng tai họa này ở Nghiêu Thành nhỏ bé.

Ánh mắt mọi người đều tập trung trên người Diệp Sở giống như Trương Tổ Nhi. Họ cũng giống như nàng không thể nghĩ ra Diệp Sở có thể ra mặt vì mỹ nhân, đầu óc ai nấy như muốn ngừng hoạt động. Nhưng chỉ được trầm mặc trong chốc lát thì sau đó cả đám đều phản ứng ra mặt, không khỏi thảm chê cười tên cặn bã kia.

"Đúng là không biết sống chết! Hắn lại dám đứng ra!"

"Ha ha, tên cặn bã lại đòi tính rồi, còn dám làm anh hùng cứu mỹ nhân nữa cơ đấy!"

"Sắc tâm làm mù mắt rồi! Chọc tới thiếu niên béo kia, thật không biết chữ chết viết thế nào đây mà!"

"..."

Những người này hết sức châm chọc, nhưng họ lại quên mất rằng mình mới vừa bị uy thế của Bàng Thiệu chấn nhiếp, ngay cả hô hấp cũng phải áp chế thế mà giờ lại cợt nhả người khác.

Lương Thiện nhìn Diệp Sở đang từ từ tiến tới, vẫn đang há to mồm, khuôn mặt anh tuấn hoàn toàn trắng bệch. Hắn không thể ngờ được Diệp Sở lại đứng ra ngăn cản thiếu niên béo. Thân phận của gã béo kia, muốn thu thập Diệp Sở thì chỉ cần cái phất tay mà thôi, đủ phân thân Diệp Sở thành tám mảnh.

"Xong!" Trong đầu Lương Thiện xuất hiện mỗi chữ này. Hắn nhìn về đám người Phương Tâm Viễn, quả nhiên ai nấy mặt mày hớn hớn, bộ dạng đang trông chờ xem kịch vui. Phương Tâm Hồ lại càng kích động, Diệp Sở xuất thủ ngăn cản Bàng Thiệu thì sẽ thu hút được sự chú ý của hắn. Nhờ vậy Trương Tổ Nhi sẽ được an toàn, đồng thời cũng chính được tên tiểu tử đáng ghét kia.

Tất cả mọi người mong đợi Diệp Sở bị Bàng Thiệu một tát chụp chết, nhưng cảnh hay này lại không xuất hiện. Cả đám Phương Tâm Viễn tròn tròn trước cảnh tượng xảy ra, người khiến bọn họ tim đập chân run lại như tiểu tức phụ gặp tình lang e lệ khép nép. Hiện tại ai nấy đều thấy khiếp sợ trong lòng.

Diệp Sở đi tới trong sân một cước trực tiếp sút vào cặp mông màu mỡ của Bàng Thiệu: "Người thừa mướn ta một câu xem!"

Lúc này Lương Thiện cảm thấy trời đất như quay cuồng rồi, siết tay chặt lại cổ gắng giữ cho mình tỉnh táo, phải chống tay vào cái bàn ở bên cạnh để không bị ngã xuống. Đôi mắt liên tục chớp chớp xác định chuyện xảy ra trước mặt hoàn toàn là sự thật. Hắn như dại ra, trong đầu chỉ còn lại mỗi ý niệm: "Diệp Sở điên rồi!"

Mọi người bao gồm cả Tô Dung đều tập trung vào dấu chân trên phần mông của Bàng Thiệu và họ cũng có cùng ý nghĩ này. Đây là nhân vật ngay cả vương thượng cũng phải kính lễ mấy phần, ở Nghiêu Thành thì người nào chẳng phải cung kính. Thế mà lại có người dám cho hắn một đá, như vậy cho dù không phải Bàng Thiệu không ra tay thì những người có quan hệ nhờ vả hắn cũng sẽ xuất thủ.

Đừng bảo Diệp Sở đã bị khu trừ ra Diệp gia, dù lúc này hắn là Diệp gia đệ tử thì cũng không ai cứu được hắn.

Cả đám Phương Tâm Viễn vừa mới im thin thít không dám hó hé gì thì lúc này giống như tìm được mục tiêu để phát tiết, ai nấy đều chỉ tay về phía Diệp Sở hét lớn: "Lớn mật! Phương Tâm Hồ, bắt hắn lại đây!"

Phương Tâm Hồ hưng phấn, chạy lên chuẩn bị bắt lấy Diệp Sở nhưng vừa ra tay thì ngay lập tức động tác đã bị khựng lại.

Bàng Thiệu sau khi bị ăn đá của Diệp Sở thì liền xoay người lại, ngạc nhiên là hắn không để ý tới dấu chân trên mông mà lại hung hăng vỗ vai Diệp Sở: "Đệch! Tên tai họa này sao xuất hiện ở đây thế?"

Cử chỉ thân mật của Bàng Thiệu với Diệp Sở khiến cả bọn Phương Tâm Viễn cứng cả người. Thế công không đánh tự bại, thời gian cũng dường như đứng lại.

Diệp Sở lúc nhìn thấy Bàng Thiệu cũng hết sức kinh ngạc, nào biết sẽ đụng cổ nhân ở nơi này. Một năm trước du lịch đại lục, làm quen Bàng Thiệu ở đế đô, hơn nữa còn mang hắn đi khuấy đảo giang hồ. Không ngờ đến hôm nay, sau một năm lại có thể gặp lại hắn ở Nghiêu Thành một lần nữa.

"Biết người muốn làm chuyện xấu, cho nên ta tới ngăn cản!" Diệp Sở nhún nhún vai. "Dù sao thì ta cũng là người có lương tri!"

Lương Thiện nghe được câu này không khỏi phải chửi đồng. Hắn còn đang e ngại câu nói kinh thiên động địa kia thì ngay lập tức bị tức sặc máu. Danh tiếng của Diệp Sở ở Nghiêu Thành mà dám vỗ ngực xưng là có lương tri thì khác gì heo biết leo cây.

Bàng Thiệu đã sớm được chứng kiến sự vô si của người này, đây không phải lần đầu hắn đim người khác nâng bị mình, cho nên Diệp Sở nói ra những lời này hắn tuyệt nhiên không kỳ quái: "Sớm biết người xuất hiện ở đây, có đánh chết bản thiếu gia cũng không tới! Mỗi lần gặp người là mỗi lần khiến người ta ác tâm!"

Bàng Thiệu một mực cho rằng hôm nay ra cửa chưa thấp nhang chứ làm sao lại có thể gặp thẳng tai họa này ở một tiểu vương quốc như Nghiêu quốc. Lục lại trong trí nhớ thì mỗi lần đụng độ, hắn đều bị Diệp Sở liên tiếp gài bẫy. Hết lần này tới lần khác, có khổ cũng không nói nên lời.

Một năm trước ở đế đô Vân Long thành quen biết hắn, cứ tưởng kẻ khù khờ nên cho rằng dễ xoi. Nhưng không nghĩ tới, thân là bá chủ một phương

Vân Long thành như hấn thì bị củ hành đến khổ, muốn chết đi sống lại. Đã vậy còn làm hấn không thể hé răng phản bác được một chữ, hận đến mức nghiêng răng trợn mồm.

Có điều, mặc dù hành hạ bọn họ đến chết nhưng hấn lại cho bọn họ trải qua những cuộc phiêu lưu cuồng nhiệt, khiến cho ai nấy đồng thời vừa hận vừa không kiềm chế được cảm giác muốn thân cận với hấn.

"Diệp Sở quen biết với Bàng Thiệu!"

Tất cả mọi người hiểu được, nhìn Diệp Sở đầy cổ quái, trong lòng ai nấy đều dấy lên sự tò mò. Từ lúc nào tên bại hoại của Nghiêu Thanh lại có thể nhận biết đại nhân vật đến từ đế đô này.

Lương Thiện thì lại càng sững sốt, nhìn Bàng Thiệu chuyện trò vui vẻ Diệp Sở, cảm giác hoảng hốt vô cùng.

Trải qua ba năm này rồi cuộc Diệp Sở đã gặp những chuyện gì? Thậm chí còn quen biết với cả nhân vật như Bàng Thiệu? Đây được xem như thế tử thế gia cô xưa của Đế quốc! Từng thế gia cô xưa đều vô cùng thần bí, thế tử bọn họ tự nhiên không cần phải nói, người bình thường sao có thể với tới được? Nhìn Diệp Sở có thể đáp đối phương mà không hề kiêng nể gì, hiển nhiên hai người quen biết đến một trình độ thân mật nhất định.

Nhóm người Phương Tâm Viễn cũng trở nên ngu si hấn, cho dù là ai trong bọn họ cũng không nghĩ tới kết quả như vậy, ánh mắt đều dừng lại trên người Diệp Sở và Bàng Thiệu. Trong lòng tràn đầy nghi ngờ mối quan hệ của hai người thân mật đến mức nào?!

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7: Bàng Thiệu phát điên

"Người tới Nghiêu thành làm cái gì?" Diệp Sở khề lui ra cách Bàng Thiệu mấy bước mới hỏi. Tên này trời sanh háo sắc, những chuyện xấu khác đều không làm chỉ thích uy bức lợi dụ để thông đồng với người đẹp, ý vào gia thế cùng vài phần võ lực của mình nên ít khi thất thủ. Nhưng mấy năm nay, không biết hấn đã đổi bao nhiêu mỹ nhân rồi. Vì vậy nên Diệp Sở không dám đến gần hấn, có quý mới biết với cái tính tình chó má kia thì hấn có bị nhiễm bệnh hoa liễu không. Bản thân mình chính là một nam nhân thuần khiết, nếu không may dính phải một hơi tội ác kia thì đó không phải là khinh nhờn sự thuần khiết của mình quá chăng?

Bất quá tên này cũng vẫn còn vài phần đạo đức, mặc dù là dùng uy bức ép nữ nhân lên giường của mình nhưng nếu như nàng thật sự liều chết chống cự thì hấn cũng sẽ không dùng tới vũ lực. Chẳng qua là, những nữ nhân bị hấn tha lên giường cũng không hề ít, không phải bởi vì hấn có mị lực vô ngần mà là hấn dùng kim tệ khiến cho nữ nhân chủ động dang chân. Một trăm kim tệ không đủ thì một ngàn, một ngàn không đủ thì dùng võ kỹ hay bảo vật để dụ dỗ. Hề nữ nhân nào cứ dạng chân vì kim tệ của hấn thì ai nấy cũng đều cảm kích. Điều này khiến cho Bàng Thiệu vô cùng lớn lối kêu to: "Bản thiếu gia có mị lực độc nhất vô nhị!"

Cũng bởi vì những lời đó nên Diệp Sở không biết đã thu thập hấn bao nhiêu lần. Đến cuối cùng Bàng Thiệu cũng không dám trước mặt Diệp Sở nói những lời đó nữa.

"Tới Nghiêu quốc tự nhiên là tìm mỹ nhân rồi! Hắc hắc, bản thiếu gia mới vừa coi trọng một em, cũng rất là cương liệt nha! Chờ ta vắt nàng ta lên giường thì không biết có thể chịu nổi thể công của bản thiếu hay không đây! Bản thiếu gia hi vọng nàng có thể đỡ nổi. Bằng không, ta chỉ có thể lại hoài nghi mị lực của bản thiếu có quá lớn hay không nữa rồi!" Bàng Thiệu quay sang Diệp Sở khề cười một tiếng, ánh mắt lần nữa nhìn về phía Trương Tổ Nhi thốt: "Mỹ nhân à, đi ngủ với bản thiếu gia nào?"

Trương Tổ Nhi liền hoảng hốt, mặt lại trắng bệch một lần nữa. Nàng không nghĩ tới Bàng Thiệu vẫn không bỏ qua nàng. Vốn nàng hi vọng đang dâng trào nhưng nay lại rơi xuống đáy vực, tựa như nhảy vào hố băng vậy.

Đám người Phương Tâm Viễn nhìn về Trương Tổ Nhi, có tiếc nuối, có đồng tình nhưng vẫn không ai dám hé răng lấy nửa lời.

"Phương Tâm Viễn! Người không phải nói với ta rằng người cùng với Bàng Thiệu quan hệ không cần nên hấn mới đồng ý lên thuyền hoa mà người tổ chức hoạt động sao? Vậy người có sao không thể ngăn hấn được?" Tô Dung nhìn Phương Tâm Viễn hỏi, trong đôi mắt đẹp ánh lên vẻ mong đợi, hi vọng sáng ngời lóe lên trong đáy mắt. Nàng hi vọng Phương Tâm Viễn có thể đứng ra ngăn cản được Bàng Thiệu.

Bị người mình mê mẩn ngó chăm chăm, Phương Tâm Viễn hơi bối rối nhưng vẫn còn có thể nghe được rõ ràng câu hỏi của kia nàng. Bàng Thiệu quả thật là chính hấn mời tới nhưng nói là mình quen thân với Bàng Thiệu thì đúng là dát vàng lên mặt mình rồi. Còn việc ngăn cản Bàng Thiệu thì hấn trăm lần không dám.

Đôi mắt trong veo của Tô Dung thoáng âm trầm, cười khổ một tiếng. Từ đó đến nay nàng vốn cho rằng Phương Tâm Viễn cũng coi như đáng mặt nam nhi, nhưng đôi phương đã làm cho nàng thất vọng rồi. Ánh mắt nhìn sang Phương Tâm Viễn hỏi: "Còn người? Người trước kia vẫn nói có thể vì Tổ nhi kính dâng tánh mạng mà? Bây giờ lại lui bước ư?"

"Ta..." Phương Tâm Viễn bị kích thích toan đứng ra, nhưng vừa tiếp xúc với ánh mắt Bàng Thiệu thì hấn liền lùi bước, cúi đầu không dám nhìn Tô Dung.

"Tô Dung! Đừng thỉnh cầu bọn họ nữa! " Trương Tổ Nhi ngăn lấy Tô Dung, nàng khẽ cười một tiếng sâu thẳm, nụ cười ngập tràn vẻ tuyệt vọng, thốt: "Bọn họ không xứng để ngươi phải van xin đâu!"

Tô Dung cuối cùng đưa ánh mắt chuyển đến Diệp Sở, từ lúc bắt đầu chỉ có gã thanh niên mà cả Nghiêu thành nhục mạ kia đứng ra đã khiến cho các nàng óe lên hi vọng. Nhưng bây giờ Tô Dung không khỏi mờ mịt, Diệp Sở và Bàng Thiệu là người quen cũ. Nhưng hẳn đứng ra là vì Trương Tổ Nhi hay là chỉ là vì chứng minh hẳn cùng Bàng Thiệu có quen biết nhằm nâng lên thân phận của gã đây?

Bị hai đôi mắt đẹp như tranh nhìn chăm chú, Diệp Sở thấy không quen bên thẳm ngoảnh sang nơi khác. Tô Dung thấy Diệp Sở thế nhưng lại tránh đi ánh mắt của nàng, trong lòng chua xót nghĩ thầm: "Diệp Sở chỉ là một tên lán nam hiệp nữ thì sao có thể mong hẳn đứng ra chứ!"

Trong lúc Tô Dung cùng với Trương Tổ Nhi lòng như tro tàn thì Diệp Sở vẫn còn đang ngoảnh mặt sang nơi khác kia bỗng nhiên bói tới vài bước chân trước Bàng Thiệu thốt: "Bàng mập, ngươi mấy năm nay chơi gái cũng đã nhiều, không bằng hôm nay nghỉ ngơi đường sức đi!"

Ánh mắt Tô Dung và Trương Tổ Nhi đồng loạt dời tới Diệp Sở, hai cặp mắt âm thầm kia khẽ tỏa ra luồng ánh sáng hi vọng.

"Ngươi cần ta tìm nữ nhân sao?" Bàng Thiệu lạnh giọng hỏi, đôi mắt nhìn Diệp Sở liền biến lạnh.

Diệp Sở đứng là thấy nhức đầu rồi. Tên mập Bàng Thiệu này mặc dù quan hệ không tệ với hẳn, cũng thường bị gã khi dễ. Nhưng tên này là một tên điên chính cống. Việc bình thường thì hi hà cho qua, duy chỉ có chuyện tìm nữ nhân thì ai cần hẳn thì hẳn liền cần kẻ đó, quả thực giống hệt như một con chó điên, không hề có chút lý trí.

Một năm trước hẳn đem về nhà một nữ nhân thì vị gia gia có địa vị cực cao kia của hẳn ngăn cản không để cho hẳn gieo họa. Tên này thế nhưng liền nổi khùng, rút kiếm bỏ tới gia gia của gã, đập vỡ đôi bình hoa mà gia gia hẳn quý nhất, trong miệng thì mắng mỏ gia gia hẳn sa sả khiến gia gia hẳn tức giận quát tháo rung trời.

Có thể tưởng tượng tên này đối với gia gia tất cung tất kính thế mà cũng dám làm như vậy thì đối với người khác ra sao cũng không cần phải nói nữa. Dù sao chỉ cần cần hẳn tìm nữ nhân thì mặc ngươi là đế vương hay thánh thần đều thành kẻ địch của gã. Nếu là người khác thì Diệp Sở cũng mặc kệ nhưng không ngờ lại là Trương Tổ Nhi. Trương Tổ Nhi mặc dù đối với hẳn lạnh lùng, còn châm chọc gã nhưng phụ thân Trương Hựu Linh của nàng lại đối với hẳn có ân. Năm đó hẳn bị Diệp gia ném ra khỏi Nghiêu thành, trước khi Diệp Sở chết bị hẳn chiếm lấy thân thể thì với thương thế lúc ấy của hẳn như vậy thì cho là hẳn chiếm được thân thể cũng không thể sống nổi. Đó chính là lúc Trương Hựu Linh vừa lúc đi ngang chữa thương cho hẳn, cứu lấy một mạng của hẳn nên Diệp Sở cũng không thể nhìn nữ nhi của ông bị gieo họa được.

Mắt Bàng Thiệu không khỏi bắn ra ánh nhìn sắc lẹm, không khí liền lạnh như băng, Lương Thiện thấy thế thì tâm trạng yên ổn của hẳn liền cuộn trào: Diệp Sở ngươi còn quân cái khí gì nữa thế? Lăn nào cũng lo chuyện bao đồng không vậy?

"Ngươi tốt nhất không nên quân chuyện tìm nữ nhân của ta!" Bàng Thiệu ngó Diệp Sở đăm đăm thốt: "Ngươi biết tính tình bản thiếu gia rồi, không cho ta tìm nữ nhân đó là muốn giết ta. Người đã muốn mạng ta thì ta chả cần quan ngươi là ai đâu!"

Nghe được câu này Diệp Sở không khỏi dở khóc dở cười, nghĩ thầm một kẻ háo sắc đến tình trạng này thì quả là cực phẩm rồi, Diệp Sở muốn nổ tung lên mất thôi. Diệp Sở đúng là đã quên hẳn cũng chính vì háo sắc nên mới mất mạng xuyên tới thế giới này, so với Bàng Thiệu thì cũng chả hơn gì, vốn không có tư cách khinh bỉ Bàng Thiệu.

"Tránh ra! Nếu không ta rút kiếm chém ngươi đấy!" Bàng Thiệu hung ác quát lên, thật là giống như nếu Diệp Sở cản gã kiếm nữ nhân thì hẳn sẽ liền rút kiếm chém ngay lập tức.

Tràng diện gương cung bạt kiếm như vậy khiến tâm trạng Tô Dung căng như dây đàn, Bàng Thiệu mạnh mẽ như vậy thì ai có thể ngăn lấy phong mang của gã? Diệp Sở làm sao dám đối chọi với gã đây?

Nhưng khiến cho Trương Tổ Nhi và Tô Dung không dám tin chính là Diệp Sở cũng không vì câu nói này mà tránh ra, ngược lại bước tới một bước, nhìn thẳng vào Bàng Thiệu nói: "Bàng mập, người khác ngươi có thể động nhưng nữ nhân này ta nhất định phải bảo vệ!"

Một câu vô cùng kiên định kia của Diệp Sở khiến Lương Thiện thâm vồ trán than: "Xong rồi! Tên Diệp Sở này bị mỡ heo lấp đầy óc rồi! Tô Dung quả nhiên làm hẳn lú lẫn mất rồi!"

Lương Thiện nhận định rằng Diệp Sở dám cùng Bàng Thiệu đối nghịch như vậy nhất định là bởi vì Tô Dung, muốn giành được hảo cảm của nàng. Tên này ba năm không thấy bây giờ lại biến thành một tên ngốc vì nữ nhân mà không cần mạng sao? Hẳn quả thật là yêu Tô Dung sâu đậm đến như thế?

"Tốt... Tốt..." Gương mặt tròn vo của Bàng Thiệu đã vận vẹo. Một màn này khiến đám người Phương Tâm Viễn trong lòng không khỏi cảm thấy run sợ, thậm chí đã hận chết Diệp Sở rồi. Chọc giận Bàng Thiệu đối với bọn họ không hề có một chỗ tốt nào cả!

"Ngươi quả thật muốn xen vào?" Bàng Thiệu nắm chặt lấy thanh kiếm tùy thân, gân xanh trên tay nổi lên cuộn cuộn.

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Tô Dung nghi hoặc

Tô Dung và Trương Tử Nhi cùng siết chặt nắm tay thanh mảnh, nhìn thẳng qua hai người đã bật kiếng gương cung. Dù bọn họ không rõ thực lực của Bảng Thiệu nhưng Tô Dung nghe phụ thân nói, những người trẻ tuổi của Nghiêu thành có thực lực trên hần tuyệt đối không quá con số năm!

Mà Diệp Sở là ai? Bất quá chỉ là một tên công tử nhà giàu trời gả không chặt mà thôi, vốn không thể so sánh với Bảng Thiệu.

Tô Dung không nhịn được phải thở dài. Không biết vì tiếc than cho Diệp Sở hay vì vận mệnh của Trương Tử Nhi.

Diệp Sở nhìn Bảng Thiệu sắp giận đến phát cuồng mà đảo mắt trắng dã, thầm nghĩ mình còn chưa dọa nó đủ liều mà. Nếu thật ngại dám ra tay, cùng lắm thì ca bắt chước gia gia người treo ngược người lên, cho người co quắp đủ ba ngày thì hẳn sẽ đành hoàng ngay!

“Tránh ra!” Bảng Thiệu cả giận hướng về Diệp Sở quát. Trong cơn giận dữ, nhìn hần cường thế vô cùng!

Phương Tâm Viễn thấy Bảng Thiệu nổi giận thì toàn thân đều hoảng sợ. Giờ phút này, Phương Tâm Viễn chỉ có một ý niệm trong đầu, lẽ như Bảng Thiệu giận Diệp Sở mà có thể lấy lên người mình thì sao? Nếu thực sự giận lấy qua mình, cuộc sống sau này của mình tuyệt đối cũng không khá khẩm gì. Dù là cha, khi biết mình đắc tội với Bảng Thiệu, khẳng định sẽ thu thập mình rất tàn nhẫn!

“Khốn kiếp! Ăn no cho đã rồi chọc vị đại gia này làm gì!” Phương Tâm Viễn hận Diệp Sở thấu xương, hoàn toàn quên mất lúc trước cả bọn đã hèn yếu thế nào, mà giờ Diệp Sở làm những điều này là để bảo vệ cho bạn gái của họ.

Phương Tâm Viễn nhìn Phương Tâm Hồ rồi đánh mắt ra hiệu, Phương Tâm Hồ hiểu ý gật đầu, vội sai bước lên phía trước: “Đại nhân đừng nóng giận! Chúng ta lập tức đuổi tên bại hoại này ra khỏi hoa thuyền. Đại nhân không cần phải tức giận vì một tên phế vật như thế này, nó không hề đáng giá!”

“Đúng đó! Đại nhân, không cần tức giận vì chuyện nhỏ như vậy. Ta sẽ cho người đuổi hắn ra ngoài.” Phương Tâm Viễn đứng ra trấn an Bảng Thiệu.

Tô Dung và Trương Tử Nhi thấy tư thái của hai huynh đệ, trong mắt toát ra vẻ khinh bỉ. Tô Dung càng cảm thấy ghê tởm, vì sao mình lại nhận lời mời đến hoa thuyền của loại người như vậy?

Mặc dù thanh danh Diệp Sở chẳng tốt lành gì, mang ngàn vạn tiếng nhơ nhưng xử sự còn giống một người đàn ông, còn bọn họ thì sao? Chỉ mới bị một người mắng chửi đã lộ bộ mặt còn thua cả một tên cận bã, cứ nhon nhon vỗ ngực tự hào cái gì!

“Diệp Sở, cút ngay đi! Bảng không bán công tử tự mình quảng người xuống Hàn hồ!” Phương Tâm Hồ không dám điều võ gương oai trước mặt Bảng Thiệu, nhưng với Diệp Sở lại lớn lối vô cùng.

Mà cũng vì những lời này, Bảng Thiệu đang điên tiết đến nổi đầu muốn bốc lửa, đột nhiên dịu hẳn. Sắc mặt hẳn thập phần cổ quái nhìn Phương Tâm Hồ: “Bản thiếu gia không có nghe lầm hả? Thằng này muốn quảng Diệp Sở xuống Hàn hồ? Nhân tài của Nghiêu thành nha! So với bản thiếu gia còn phách lối hơn nhiều!”

Bị Phương Tâm Hồ quát mắng, Diệp Sở cũng trở nên kinh ngạc. Thấy Bảng Thiệu nhìn mình cười híp mắt, rất hiển nhiên Bảng Thiệu rất thích xem cảnh mình mất thể diện đây mà.

Phương Tâm Hồ không phân biệt được, nhìn thấy nụ cười của Bảng Thiệu còn tưởng hẳn khen ngợi hành động của mình, thế lại càng khiến hắn giống như một con gà chọi đang say máu.

“Còn không cút mau! Nếu bán công tử ra tay, có mất tay mất chân cũng đừng trách!” Phương Tâm Hồ khinh bỉ nhìn Diệp Sở, thần thái hết sức ngạo mạn, cảm thấy rằng bản thân rất, rất ưu việt.

Nụ cười của Bảng Thiệu càng nồng, đôi mắt híp lại càng nhỏ nhìn Phương Tâm Hồ mang theo vẻ đùa cợt thâm nghĩ: “Thú vị, rất thú vị! Diệp Sở có một câu rất chính xác: “Thế gian này loại người nào cũng có! Chó ăn phân no rồi, cứ tưởng mình là hổ!”

“Người đây là muốn khiêu chiến ta hả?” Diệp Sở nhìn Phương Tâm Hồ mà trong lòng bắt đầu nổi điên. Lần này coi như là vắt hết mật mũi trước mặt Bảng Thiệu, mà tên Bảng Thiệu này rất nhanh sẽ tuyên truyền chuyện mình bị gọi là phế vật bại hoại ở Nghiêu thành ra. Hơn nữa, nếu thằng đó mượn tin tức này mà điều tra, thì có thể biết được danh tiếng lúc trước của mình ở Nghiêu thành. Sau này, cả đám Bảng Thiệu sẽ không thiếu tài liệu để phi nhõ nhân phẩm của mình! Trước đây, Diệp Sở đã từng cao cao tại thượng tuyên bố nhân phẩm của mình tuyệt đối vượt qua bọn chúng!

“Khiêu chiến người thì sao?” Phương Tâm Hồ vênh vào tự đắc, căn bản không hề để Diệp Sở vào mắt. Đặc biệt là khi thấy nụ cười của Bảng Thiệu càng ngày càng đậm, lại càng ưỡn ngực.

“Tốt! Ta tiếp nhận!” Diệp Sở gần từng tiếng một, cơ hồ nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Phương Tâm Hồ. Thằng này đã phá hoại nhân phẩm của ca, vậy đừng mong sống khá giả nữa.

Lương Thiện thấy Diệp Sở đáp ứng bèn sợ mất mật, cũng không còn quan nhiều như vậy mà đi nhanh tới trước mặt Diệp Sở, kéo tay hắn nói: “Đừng loạn! Phương Tâm Hồ không kém, mặc dù không thể so với đại ca hần nhưng cũng là võ giả thất đoạn! Người trời gả còn không chặt, chấp nhận khiêu chiến với hần, không chết cũng bị thương nặng đó!”

Những lời này khiến Diệp Sở không nên được kinh ngạc nhìn Phương Tâm Hồ, kinh ngạc vì thực lực thất đoạn của hắn. Thực lực thất đoạn có thể so với một con mãnh ngư, ở thế giới chuộng võ như thế này tuy chả thấm vào đâu, nhưng ở độ tuổi của Phương Tâm Hồ thì coi như cũng không tệ! Mặc dù chưa có thể chính thức tiêu sái bước vào tầng lớp tu hành, nhưng đã là một bước đi vô cùng chắc chắn.

Ở thế giới này có vô số người tu võ. Tu võ là một con đường dạy người ta cách tu luyện nguyên linh bản thân, nuốt tinh hoa nhật nguyệt, đoạt tạo hóa trời đất. Nó chia làm ba cảnh giới, mà tu nguyên linh bản thân mới được coi là chính thức bước vào tầng lớp tu võ. Tu võ có mười đoạn, và chúng chính là nền tảng để tu võ.

Ở thế giới này, hầu như ai cũng đều tu luyện, không có ai là ngoại lệ. Kẻ bắt học võ thuật lại không thêm tu luyện giống như Diệp Sở, tuyệt đối có thể coi là ngoại lệ của ngoại lệ.

Xét về thực lực thất đoạn cũng là tương đối mạnh. Đối với người bình thường, tu luyện cả đời cũng khó mà đạt tới ngũ đoạn.

Tô Dung thấy Phương Tâm Hồ nhìn Diệp Sở chòng chọc, không nhìn được đứng ra trừng đôi mắt đẹp trong suốt động lòng người với Phương Tâm Hồ: “Bất nạt hắn thì có bản lĩnh gì? Đối với người ngoài, vì sao không thấy các người ăn nói như vậy!”

Tô Dung nhìn Phương Tâm Hồ mà vô cùng khinh bỉ. Mặc dù nàng không thích Diệp Sở kia, nhưng giờ phút này lại chán ngán bọn người Phương Tâm Viễn hơn rất nhiều.

Bị Tô Dung quát mắng, Phương Tâm Hồ cũng chột kinh hoảng, nhưng vẫn cố trấn tĩnh giả biện: “Tự hắn chấp nhận lời khiêu chiến của ta! Ta không có ép hắn!”

“Người...” Tô Dung cắn chặt đôi môi đỏ mọng. Khuôn mặt nõn nà, làn da bóng mịn như nước bởi câu nói vô si của đối phương mà tức giận ửng đỏ, tăng thêm vài phần quyến rũ gợi cảm.

Phương Tâm Hồ không dám nhìn Tô Dung nhưng lại hướng về Diệp Sở quát lớn: “Thử tiếp ba quyền của ta!”

Một quyền tung ra mang theo sức mạnh bá đạo và không hề đẹp mắt, cứ thế mà đâm thẳng tới trước ngực Diệp Sở. Trương Tổ Nhi và Lương Thiện thấy vậy trong lòng liền gấp gấp kinh hoảng. Trúng một quyền này, e rằng Diệp Sở phải mất đi nửa cái mạng.

Trên mặt đám người Phương Tâm Viễn ai nấy đều nở nụ cười thật tươi. Bọn họ đã sớm định thu thập tên Diệp Sở bại hoại này. Hiện giờ Phương Tâm Hồ đại diện ra tay, hơn nữa còn có thể lấy lòng Bằng Thiệu, thì có sao họ lại không thích cho được.

“Bốp!”

Tiếng xương ngực gãy nát mà mọi người mong chờ không hề phát sinh, mà là một tiếng bạt tai trong trẻo. Họ hướng mắt nhìn vào đấu trường, cảnh tượng trước mắt bỗng khiến não bộ của họ không thể nào vận chuyển.

Một dấu tát tay khắc tên má Phương Tâm Hồ, bên mặt trái đã biến dạng như bệnh phù thũng sưng vù lên. Phương Tâm Hồ lao đảo ngã xuống, trán đập mạnh vào một chiếc bàn bắt đầu ứa máu.

“Đây là chuyện không thể!” Bao gồm cả Lương Thiện, tất cả mọi người đều cảm thấy không thể tin nổi. Diệp Sở làm thế nào mà chỉ một cái tát đã hất văng Phương Tâm Hồ? Dù sao hắn cũng có thực lực thất đoạn, mặc dù chưa chính thức bước vào con đường tu võ nhưng cũng mạnh hơn người thường rất nhiều mà?!

“Da mặt còn dày hơn da trâu! Mới tát người một cái mà đã đau tay!”

Lương Thiện cảm thấy Diệp Sở quá ư là vô hậu! Xáng cho người ta một bạt tai mà còn nằng chửi da mặt nhà người ta quá dày! Đây là câu nói đều rất điển hình!

Bị chọc giận, Phương Tâm Hồ còn chưa kịp nhận ra mông nhĩ còn rung ù ù, đã vung một bạt tai về hướng Diệp Sở. Lần này hắn xuất thủ còn bá đạo hơn lúc trước không ít, đây là cả con thịnh nộ của hắn xuất thủ, tốc độ rất mạnh.

“Bốp...”

Dưới ánh mắt không thể tin được của mọi người, một lần nữa bạt tai của Diệp Sở lại in dấu lên mặt Phương Tâm Hồ. Lần này, Phương Tâm Hồ không may mắn như lần trước, bị Diệp Sở tát bay thẳng ra, loạng choạng lùi về húc vỡ cửa sổ, “bùm” một tiếng rớt xuống Hân hồ.

Bốn phía hoàn toàn yên lặng, toàn bộ ánh mắt đều tập trung lên người Diệp Sở. Bao gồm cả Tô Dung, tất cả mọi người đều giật mình, không hiểu tại sao nghe mắt thấy có làm hay không? Bất kể chuyện gì, nhưng thấy được hai chưởng không màu mè mà Diệp Sở xuất thủ, có thể xáng bay một người. Điều này này cho thấy Diệp Sở không hề đơn giản như ban đầu.

“Ba năm trước hắn còn trói gà không chặt, giờ có thể tát bay Phương Tâm Hồ có thực lực thất đoạn. Chẳng lẽ ba năm nay trên người hắn đã phát sinh chuyện gì sao?”

Ánh mắt thanh lãnh của Tô Dung dừng lại trên người Diệp Sở, trong lòng không hề bình tĩnh như trước. Nàng hiểu rất rõ kẻ đứng trước mặt là dạng đức hạnh gì, gọi là phế vật vẫn còn chưa đủ. Cho dù đối mặt với người thường hắn chỉ có nước bỏ trốn, huống chi một kẻ như vậy mà tát một phát đã đánh

bay Phương Tâm Hồ có thực lực thất đoạn. Nhưng chính là, kẻ bị khinh bỉ là phế vật cận bã mà lại dám cường thế đối kháng với Phương Tâm Hồ, thậm chí lại còn dám chọc giận Băng Thiệu.

Tô Dung đã mơ hồ. Đây là Diệp Sở chỉ biết cạy vào gia thế làm vô số chuyện xấu sao?

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Tầm mỹ tương bồi (Tìm mỹ nhân bồi tiếp)

Bùm...

Phương Tâm Hồ không biết bơi, liên tục quấy đạp khiến bọt nước văng tung tóe, thân hình cũng đã dần dần chìm xuống. Lúc này Phương Tâm Viễn mới kịp phản ứng, nhìn những người bơi lội giỏi hô to: “Nhanh xuống cứu Phương Tâm Hồ!”

Mấy người nhảy xuống hồ tạo thành những tiếng ùm ùm liên tiếp. Thấy được bọn họ kéo Phương Tâm Hồ lên thuyền, Phương Tâm Viễn mới yên lòng trừng mắt nhìn về phía Diệp Sở bằng ánh mắt lạnh lẽo cay độc, tựa nhìn người chết: “Hôm nay ngươi đừng hòng rời khỏi nơi này mà toàn vẹn chân tay!”

“Trước kia cũng có kẻ nói lời giống như ngươi, sau lại...” Diệp Sở nói đến đây ngừng lại một chút rồi nói tiếp: “Sau đó ta tìm một mỹ nhân cho hần, hần liền bỏ qua cho ta!”

Nghe được những câu này của Siệp Sở, sắc mặt Lương Thiện cũng phải dần đỏ lên, còn những người khác cũng xì lên khinh bỉ.

“Cứ tưởng là tiểu tử này đồi tính! Thì ra vẫn là đồ ham sống sợ chết!”

“Cận bã luôn là cận bã! Ngươi còn trông mong hần gượng dậy được sao?”

Đôi mày thanh tú của Tô Dung và Trương Tổ Nhi cùng cau lên. Mới vừa rồi Diệp Sở còn vô cùng cường thế, lúc này lại bắt đầu nịnh nọt Phương Tâm Viễn rồi. Tô Dung thở dài, đồng thời vừa cảm thấy đây mới chính là Diệp Sở, phù hợp với ấn tượng trong lòng các nàng.

Phương Tâm Viễn nhìn Phương Tâm Hồ vừa được cứu lên thuyền, bởi ngâm nước quá lâu mà đôi môi còn run run, ánh mắt phát lạnh nhìn Diệp Sở cười gằn: “Cho là như vậy thì ta liền bỏ qua cho ngươi sao? Đừng nói đưa cho ta một mỹ nhân, cho dù mười người thì hôm nay ngươi cũng đừng mơ toàn vẹn rời khỏi nơi này!”

Diệp Sở đột nhiên nở nụ cười: “Ngươi cho rằng đưa ngươi một mỹ nhân không đủ để hưởng thụ hả? Ta cảm thấy dùng cách văn nhả là để nàng vận gãy lưng ngươi là đủ rồi, dù sao ta không phải người thích đánh đánh giết giết!”

“Vô sỉ!”

Tô Dung và Trương Tổ Nhi khẽ gắt giọng, sắc mặt đỏ bừng thăm thẳm quả nhiên Diệp Sở không bỏ được cái tính “chó ăn phân”, vẫn lưu manh như vậy. Nhưng lúc này vẫn không nhịn được đưa mắt nhìn Diệp Sở, vốn cho rằng Diệp Sở đang cầu xin tha thứ nhưng không ngờ rằng hần vẫn dõng dạc chọi gay gắt. Tô Dung đảo đôi mắt đẹp, lại càng nhìn không thấu Diệp Sở, chỉ cảm thấy người này đã thay đổi quá nhiều!

Những người khác vẫn còn đại ra, thăm kinh ngạc Diệp Sở quá to gan. Họ không nén được nhìn Phương Tâm Viễn, quả nhiên thấy được sắc mặt Phương Tâm Viễn tái mét, siết chặt nắm đấm: “Hôm nay, ta lập tức bề gãy hông ngươi trước!”

“Chờ chút!” Diệp Sở thấy Phương Tâm Viễn muốn xông lên, nhướng mày quát.

“Bây giờ sợ rồi à? Nhưng đã quá muộn!” Ánh mắt Phương Tâm Viễn tàn nhẫn, cùng lúc đó một quyền đâm thẳng vào ngực Diệp Sở, độc ác cùng cực.

Tô Dung và Trương Tổ Nhi liền kinh hãi, Phương Tâm Viễn mạnh hơn Phương Tâm Hồ không biết bao nhiêu lần. Hần đã bắt đầu mở ra nguyên linh của bản thân, chính thực là đã bước một chân vào tầng lớp vũ tu. Tiến vào cảnh giới vũ tu đã có thể tu luyện tinh khí trong người, bản chất đã khác hẳn với người thường. Nhân vật ở đẳng cấp này, cho dù chạm trán mười con hung lang cũng có thể giải quyết dễ dàng, đã có lực chiến đấu với hồ dữ.

Mặc dù Phương Tâm Viễn còn chưa hoàn toàn bước vào tầng thứ này, nhưng muốn xé rách bảy tám con hung lang cũng không khó. So với đệ đệ chỉ đạt đến thất đoạn, Diệp Sở làm sao có thể chống nổi công kích của hần.

Lương Thiện thăm kinh hãi, sắc mặt trắng bệch. Dù muốn đưa Diệp Sở tẩu thoát nhưng đã không kịp, chỉ có thể tro mắt nhìn Diệp Sở đã bị bóng quyền của Phương Tâm Viễn bao phủ.

“Hôm nay cho ngươi gãy nát hông!”

Thanh âm Phương Tâm Viễn lạnh lẽo, nháy mắt quyền đầu đã đến trước mặt Diệp Sở. Tất cả mọi người đều nhắm mắt lại không nỡ nhìn!

“Bốp...”

Tiếng xương gãy lìa cũng không hề vang lên, trái lại là một tiếng bập tai quen thuộc. Mọi người định thần nhìn tới, đập vào mắt là cảnh tượng Phương Tâm Viễn đang bung khuôn mặt sưng đỏ, in cả dấu tay. Trong lòng họ bốc lên sóng cao gió dữ, trợn tròn mắt nhìn chằm chằm Diệp Sở.

Chiếc miệng xinh xắn đỏ hồng của Tô Dung và Trương Tổ Nhi càng há lớn, bàn tay nhỏ bé trắng nõn che đôi môi anh đào sừng sờ nhìn Diệp Sở vẫn mỉm cười đứng giữa tràng. Tô Dung cố sức chớp chớp đôi mắt sáng rỡ, rốt cuộc cũng chấp nhận cảnh tượng trước mắt là sự thật.

“Phương Tâm Viễn cũng bị Diệp Sở tát rồi ư? Chẳng lẽ hắn cũng không phải là đối thủ của Diệp Sở?”

Tất cả mọi người ngừng thở, vẻ mặt vô cùng phức tạp. Trong đám thế tử Nghiêu thành không ít người là nhân vật có thực lực, kẻ đánh bại Phương Tâm Viễn cũng không ít. Nhưng không ai có thể tưởng tượng ra cảnh Diệp Sở có thể tiện tay tát Phương Tâm Viễn nhẹ nhàng đơn giản đến như vậy được.

Diệp Sở là ai? Chẳng qua chỉ là một tên căn bản tệ nạn của Nghiêu thành mà thôi! Ba năm trước, lúc còn là phế vật khi nam hiệp nữ đã bị một nữ nhân vút lăn lóc trên mặt đất! Nhưng giờ phút này, hắn có thể tiện tay thu thập Phương Tâm Viễn? Đây là lần gặp may hay thực lực của hắn đã vượt xa trình độ của Phương Tâm Viễn?

Phương Tâm Hổ bị đánh bay, trong lòng bọn họ dù kinh ngạc, còn có thể tự giải thích là Diệp Sở có vận khí tốt. Nhưng Phương Tâm Viễn cũng như thế, đây còn có thể coi là vận khí sao?

“Người là cái thá gì? Dám đòi dạy dỗ ta?” Diệp Sở tát Phương Tâm Viễn một cái, trong mắt lộ vẻ khinh bỉ nhưng ngay sau đó dời mắt đến người Bàn Thiệu.

Bàn Thiệu thấy ánh mắt chuyển đến người mình, không nén được bèn rùng mình một lượt. Hắn biết mình không thể đùa cợt nổi nữa, nếu không có quý mới biết thằng kia có chuyển giáo chia mũi nhọn vào người mình hay không?! Bàn Thiệu không nguyện ý trêu chọc Diệp Sở, mặc dù bản thân có mấy phần bản lĩnh nhưng thủ đoạn của Diệp Sở cũng xuất ra không ngừng. Hơn nữa, thân phận đệ tử thế gia của đế quốc của mình đối với Diệp Sở hoàn toàn vô dụng. So với mình, gia gia còn phải khách khí với hắn có thừa, thân phận của mình thì đã thấm vào đâu?

Thấy Phương Tâm Viễn còn muốn ra tay với Diệp Sở, rốt cuộc Bàn Thiệu cũng mở miệng: “Được rồi! Thật tốt cho một yến hội mà chương khí mịt mù như vậy! Phương Tâm Viễn, ngươi muốn làm gì, chờ bản thiếu gia rời khỏi rồi hãy tính!”

Bị Bàn Thiệu khiển trách, dù trong lòng Phương Tâm Viễn hận Diệp Sở đến nghiền răng nghiền lợi, muốn bầm thây hắn thành vạn đoạn nhưng lúc này cũng chỉ có thể dẫn xuống, tàn độc nhìn Diệp Sở: “Nếu hôm nay không có đại nhân ở đây, ta muốn ngươi phải khiêng ra ngoài!”

Đối với thể loại khi nháy nhót làm trò, Diệp Sở cũng phớt lờ như không thấy. Diệp Sở thầm nghĩ chẳng lẽ chó sủa mình thì mình phải sửa lại mấy câu à? Mình là một người có văn hóa, hằng ngày đều rèn luyện tín ngưỡng tối cao, đã thoát khỏi phạm trù động vật cấp thấp. Một con chó sủa, hắn tự nhiên sẽ không thèm tiếp nó chơi những chuyện không có tiền đồ thế này. Trừ phi... trừ phi có hai con... Không, phải ba con đồng thời cất tiếng thì mình mới có khả năng xem xét có nên vui đùa với chúng một chút hay không?!

“Bàn Thiệu, tìm chỗ uống vài chén!” Diệp Sở hỏi Bàn Thiệu.

Bàn Thiệu gật đầu, không nhìn được nhìn về phía Tô Dung và Trương Tổ Nhi: “Theo bản thiếu gia uống vài chén. Hôm nay bản thiếu gia không dính vào nữ nhân!”

Tô Dung không nhìn được nhử mày nhìn về phía Diệp Sở, thấy Diệp Sở thờ ơ không đếm xỉa cuối cùng nằng không nén được phải mở miệng: “Diệp Sở công tử cảm thấy thế nào?”

“À!” Diệp Sở không nghĩ Tô Dung sẽ hỏi mình: “Hơ, rất tốt nha! Mỹ nhân làm bạn, uống rượu mua vui là chuyện may mắn của đời người nha!”

Diệp Sở tự nhiên không cự tuyệt chuyện tốt như vậy. Đại gia phải ngắm người đẹp mới bỏ mắt mà.

Một câu nhẹ nhàng như vậy khiến Tô Dung không nhìn được phải khinh bỉ. Nàng thầm nghĩ Diệp Sở vẫn là thứ bại hoại như năm nào, mặc dù hiện giờ tuy giúp Trương Tổ Nhi một lần, nhưng chủ đề làm ác mua vui vẫn chính là giáo lý của cuộc đời hắn.

“Gia gia thường nói bản tính khó dời! Quả thực như vậy!”

Có điều, Tô Dung cũng biết bọn nàng không có khả năng cự tuyệt. Theo họ uống vài chén rượu còn đỡ hơn để Trương Tổ Nhi hầu hạ rất nhiều.

Lương Thiện thấy hai nàng theo Bàn Thiệu rồi đi thì không khỏi lấy làm hâm mộ, thầm nghĩ nếu để cho Tô Dung, viên minh châu của Nghiêu thành tiếp rượu. Dù có chết nhưng được đãi ngộ một lần như vậy thì cũng không đáng tiếc. Lúc Lương Thiện còn đang ghen tị với Diệp Sở, Diệp Sở đi tới trước mặt hắn vỗ vai rồi nói: “Đi thôi! Còn đứng ngây ra đó làm gì?”

“Hả?!” Lương Thiện mừng rỡ như điên: “Người gọi ta cùng đi?”

“Nếu như ngươi muốn, có thể không cần đi!” Diệp Sở xoay người rời khỏi.

Câu nói này khiến Lương Thiện vội đuổi theo Diệp Sở, không nhìn được mà đánh mắt thoáng qua Bàn Thiệu, thầm nghĩ Bàn Thiệu có cự tuyệt hay

không đây?! Khi thấy Bàng Thiệu dường như không để ý chuyện gì, Lương Thiệu liền tiếp tục hưng phấn không thôi.

“Rốt cuộc Diệp Sở và Bàng Thiệu có quan hệ thế nào? Bàng Thiệu đối xử với hắn cũng không giống như trước, còn lại ra dáng làm chủ trước mặt Bàng Thiệu nữa!”

Suy nghĩ của Lương Thiệu cũng chính là suy nghĩ trong lòng đám người Phương Tâm Viễn. Cả bọn đều nghi hoặc vạn phần, mới vừa rồi bộ dạng của Bàng Thiệu chứng tỏ hắn vô cùng giận dữ với Diệp Sở nhưng giờ phút này lại tình nguyện đi uống rượu cùng nhau. Điều này đại diện cho chuyện gì?

“Hừ, lo lắng bọn họ có quan hệ quái gì? Bất quá chỉ là một tên cận bã mà thôi! Sớm muộn cũng đòi lại ngươi cái tát này!” Phương Tâm Viễn phun ra mấy câu tàn nhẫn.

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Phong cách sau ba năm

"Năm trước ngươi đột nhiên biến mất, chúng ta còn tưởng rằng ngươi chết rồi! Không nghĩ rằng ngươi lại chạy đến cái vương thành nhỏ như Nghiêu thành này đó!" Bàng Thiệu và Diệp Sở đi tới một gian phòng an tĩnh trên thuyền hoa liền đuổi thị nữ hầu hạ bên trong ra. Bàng Thiệu còn không quên thăm chửi bởi Diệp Sở, đòi thời thăm thân thờ cho thân phận mình. Vất vả lắm coi trọng một nữ nhân, nhưng ở cái địa phương khi họ cò gậy này lại gặp được Diệp Sở, lấy cái tính tình trước nay của Diệp Sở, mình muốn bắt lấy trong tay quả thật là không còn khả năng nữa rồi.

"Đại bàng vẫn chưa mài thành chim nhỏ, kim thương còn chưa gãy thì ta làm sao đành chết chứ!" Diệp Sở cười đáp: "Nhưng cái tên nhà ngươi cẩn thận bị bệnh hoa liễu, chết bất đắc kỳ tử đó!"

Tô Dung và Trương Tổ Nhi mới vừa ngồi xuống thì liền đỏ mặt bừng bừng khi nghe Diệp Sở xỏ ra một tràng như vậy, làn da nõn nà như nước ừng hồng khiến lòng người không khỏi xao xuyến. Thẹn thùng đỏ mặt, kiều thái e thẹn đúng là rất mê người! Đồi mồi anh đào mộng nước kiều diễm, đầy đặn vô ngần làm tăng thêm phần quyến rũ, nhưng trong cặp mắt câu nhân kia lộ ra vẻ chán ghét. Những lời nói phóng đảng như vậy từ đó đến nay vẫn chưa ai dám nói trước mặt của nàng.

"Đúng là ngươi vẫn bi ối vô sỉ như trước!" Bàng Thiệu trầm nghĩ, một thằng có thể nôn ra một câu như vậy thì trình độ xấu xa tuyệt đối sẽ không kém hơn mình. Nhưng than ôi, mọi người lại cảm thấy mình hèn hạ hơn là như thế nào?! “Anh chấm rồi!” Bàng Thiệu thấy bên cạnh Tô Dung Trương Tổ Nhi còn có một chỗ ngồi, hắn vừa định đi sang đó thì thấy Diệp Sở đã đặt mông ngồi xuống giữa Tô Dung và Trương Tổ Nhi.

"Đù móa! " Bàng Thiệu trầm mắng to, trầm nghĩ mình cuối cùng cũng không thể không biết xấu hổ như Diệp Sở được. Mình chỉ là muốn dựa vào Trương Tổ Nhi ngồi mà thôi, còn tên Diệp Sở này lại trực tiếp ngồi vào giữa hai người, trái ôm phải ấp.

"Mình đúng là vẫn còn kém tên khốn Diệp Sở này, hắn quả là to gan không biết xấu hổ mà!" Bàng Thiệu trong lòng trầm mắng một câu, chỉ có thể ngồi vào cái bàn đối diện cùng với Lương Thiệu.

Tô Dung và Trương Tổ Nhi bị một người chui vào giữa, cơ hồ dán vào người Diệp Sở, các nàng không thể chịu nổi mà xích ra bên cạnh một chút, mắt nhìn chằm chằm Diệp Sở. Nhưng khi thấy thần sắc Diệp Sở vẫn đang hoảng, dường như không thấy ánh mắt của hai nàng vậy, trong lòng hai nàng thầm hận nhưng không có cách nào.

"Tô Tiểu Dung này! Ta nhớ là nàng pha trà rất ngon! Thế nào? Có thể pha cho ta vài chén không?" Đang dựa vào hai nàng, có thể ngửi được hương thơm tỏa ra nhàn nhạt từ cơ thể hai nàng khiến người ta xao xuyến trong lòng, hắn ghé mắt san Tô Dung, nhìn thấy nụ cười tuyệt mỹ của nàng cùng với làn da ngọc trắng như tuyết kia.

"Lại uống trà? Mẹ nó, ngươi có thể uống rượu một lần không thế!?" Bàng Thiệu muốn điên rồi. Hắn và Diệp Sở biết nhau đã lâu như vậy, nhưng tên này mỗi lần uống rượu lại đòi uống trà. Đại ca à, học nữ nhân uống trà ngươi thế nào mà chịu được vậy? Nhưng Diệp Sở vẫn thích thú uống hết lần này tới lần khác. Lúc đầu đám bọn họ muốn biết Diệp Sở có biết uống rượu hay không, bèn dùng một chiêu có thể nói là mưu kế hoàn mỹ. Thậm chí nói cho Diệp Sở là chỉ cần hắn uống rượu thì liền cho danh kỹ tiếng tăm lưng lấy ở đế quốc đến hầu rượu cho gã.

Chiều này lập tức có hiệu quả! Diệp Sở đáp ứng nếu là có mỹ nhân làm bạn thì... hắn có thể suy nghĩ uống rượu một lần. Nhưng khi bọn họ tốn một đồng tiền mời mỹ nhân đến hầu rượu thì Diệp Sở liền quên lời nói của hắn sạch sành sanh, cấp nàng danh kỹ mê người kia đi uống trà.

Vô sỉ nhất chính là khi đám người Bàng Thiệu chất vấn Diệp Sở tại sao không tuân thủ hứa hẹn thì Diệp Sở trả lời như không: "Chẳng lẽ các ngươi không biết suy nghĩ à? Vô đồng ý thật ra sẽ là cách từ chối nhã nhặn nhất hay sao? À, chắc là tại các ngươi sinh ra quá đần, không hiểu được nhân tình thế thái! Thật là đáng buồn đáng tiếc thay!"

Nói xong Diệp Sở liền mặt kệ bọn họ mắt tròn mắt dẹt, ngênh ngang dắt mỹ nhân đi mất, khiến đám người Bàng Thiệu dù tức giận nghiêng răng nghiêng lợi nhưng cũng không còn cách nào.

Bàng Thiệu vốn cho là khi tha hương tri ngộ cố tri thì Diệp Sở sẽ uống rượu. Nhưng Diệp Sở thế nào cũng vẫn không hề dính rượu, lại uống con mẹ nó

trà nữa.

"Đến rượu cũng không uống, quả thật là uống làm nam nhi quá!" Bàng Thiệu bèn nói khích Diệp Sở.

Diệp Sở đối với mấy lời khích tướng kia của Bàng Thiệu xem như không nghe thấy, thủ đoạn thấp kém như vậy thì ăn thua quái gì được mình! Còn về chuyện không uống rượu thì là do di chứng kiếp trước lưu lại. Kiếp trước cũng bởi uống rượu quá nhiều khiến hần chết oan chết uống, tạo cho Diệp Sở mất hết hứng thú với rượu. Nghĩ đến hành vi phóng đảng lẫn lộn ở hộp đêm của kiếp trước, sợ rằng lúc đó có nằm mơ hần cũng không nghĩ tới, mình có thể chịu đựng ba năm không uống rượu.

Tô Dung thấy Diệp Sở không uống rượu liền kinh ngạc dị thường. Nàng rõ ràng nhớ được ba năm trước Diệp Sở thích nhất là uống rượu sau đó gây chuyện, rất nhiều chuyện táng tận thiên lương cũng bởi vì say rượu. Một tên như vậy lại có thể tu thân dưỡng tính mà uống trà sao?

Biết mình ép không được Diệp Sở, Bàng Thiệu chỉ có thể kéo Lương Thiện uống với hần. Lương Thiện bị Bàng Thiệu kéo đi uống rượu cùng liền thụ sủng nhược kinh, liên tục chạm cốc với Bàng Thiệu.

Trong lòng thì thâm kinh ngạc quan hệ của Diệp Sở và Bàng Thiệu, Bàng Thiệu đối với mình thân thiết hiển nhiên cũng bởi vì Diệp Sở mà nên.

Lương Thiện quay sang nhìn Diệp Sở thì thấy Diệp Sở lúc này nang nham lấy ly trà của Tô Dung. Viên minh châu của Nghiêu thành, Tô Dung tự mình rót trà đãi khách, Lương Thiện nhìn thấy cũng thâm nhiệt huyết sôi trào rồi. Chuyện tình này quả thật hần chưa bao giờ nghĩ đến.

Nhận lấy tách trà, ngón tay Diệp Sở khẽ đụng phải ngón tay ngọc thon dài của Tô Dung, mềm mại vô cùng. Tô Dung giật mình liền rút tay lại.

Bàng Thiệu thấy cảnh đó liền ghen tị thốt: "Năm xưa lúc ở đế quốc thì ngươi có Điện hạ pha trà cho ngươi. Khi tới đây lại thì có mỹ nhân làm bạn nữa!"

Một câu nói khiến ánh mắt của mọi người đột nhiên đổ dồn về Diệp Sở, bao gồm cả Tô Dung, ai cũng cũng lộ ra vẻ kinh nghi.

Điện hạ? Điện hạ là gì chứ? Có thể ở Đế quốc xưng là Điện hạ thì địa vị chắc chắn không kém! Chẳng lẽ là công chúa Điện hạ sao? Nếu là Công chúa điện hạ thì phải là một nhân vật tôn quý cao cao tại thượng, làm sao có thể đi pha trà cho Diệp Sở chứ? Bọn họ vẫn đây về hồ nghi nhìn Diệp Sở, càng nhìn càng thấy Diệp Sở tựa như một quyển sách chứa đầy bí mật.

Bàng Thiệu thấy Diệp Sở không hề để ý mình đang ghen tị thì hần đột nhiên nghĩ đến một điều, cười thốt: "Nếu Điện hạ biết ngươi đang ở Nghiêu thành thì không hiểu nàng có thể giết tới nơi này không nhỉ?"

"Ặc!" Diệp Sở rớt cuộc cũng mắng to một tiếng, đáp: "Ngươi mà dám nói cho ả biết ta đang ở đâu thì cả đời ngươi sau này đừng hòng mong đụng nữ nhân nữa!"

"Ta càng muốn nói đấy!" Bàng Thiệu nổi giận quát, mặt mày xanh mét. Lúc ban đầu khi ở đế đô Diệp Sở dám rình xem Thánh nữ điện hạ tắm rửa, suýt nữa bị nàng ta phát hiện nên vội vàng đào thoát. Nhưng cái này còn chưa tính, hần lại gạt mình nói rằng: 'Ở suối nước nóng có một mỹ nhân bốc lửa đang tắm. Mình chưa suy nghĩ kỹ càng đã chạy tới, vừa lúc đụng vào Thánh nữ điện hạ đang nổi giận dùng đòn đang chuẩn bị lên bờ. Nên vận mệnh bị thảm của hần đã bắt đầu, liền bị ả tỳ nữ Thiên Thiên của Thánh nữ điện hạ thu thập, liền một tháng trời trên người mình không có chỗ nào là lành lặn cả.

Bàng Thiệu không ngừng giải thích là bị Diệp Sở chơi khăm nhưng Thánh nữ làm sao tin chứ. Đến cuối cùng Bàng Thiệu chỉ có thể phát thề độc rằng: "Nếu hần nói dối thì nửa đời sau không thể gặp được nữ nhân nữa!"

Thánh nữ Điện hạ thấy hần thề độc như vậy mới nửa tin nửa ngờ bỏ qua cho Bàng Thiệu. Rồi sau đó bắt đầu tìm Diệp Sở khắp thiên hạ, muốn biết có phải thật là như vậy hay không.

Nhưng Diệp Sở rất thông minh, đợi lúc nàng đi tìm đã sớm chuẩn bị mất, để cho Thánh nữ Điện hạ tìm đâu cũng không gặp.

"Lần này ta nhất định phải nói cho Thánh nữ điện hạ. Bàng không sẽ không biết Thánh nữ điện hạ thu thập ta như thế nào nữa đây?" Bàng Thiệu nhớ tới cuộc sống bị Thánh nữ hành hạ trước kia, liền không nhịn được rung mình một cái.

Diệp Sở đột nhiên cười, nhìn Bàng Thiệu đáp: "Ngươi nói cho nàng ta biết cũng có sao chứ? Sau này có việc gì tốt ta sẽ không tìm ngươi đâu!"

"Vì sao chứ?" Bàng Thiệu tức giận hỏi.

"Chỉ bằng cái quy củ 'Trong lúc hành sự đều phải nghe lời ta' này thôi!" Diệp Sở nhún nhún vai cười đáp. Chỉ một câu nói, Bàng Thiệu tuy đang giận bưng bưng nhưng cũng không thể không cắn răng im lặng.

Bàng Thiệu im lặng khiến cho Tô Dung cùng Lương Thiện mở to mắt ngạc nhiên, cảm giác đầu óc mình nổ tung, không dám tin nhìn Diệp Sở. Lương Thiện run rẩy thốt: "Cái... cái gì? Bản thân là thế tử của một cổ lão thế gia của Đế quốc, cả vương thượng cũng khách khí như Bàng Thiệu mà phải nghe lời Diệp Sở?"

Lương Thiện cảm thấy đầu óc mình tê dại, nhưng vẫn nhìn không được run rẩy hỏi Diệp Sở: "Diệp... Diệp Sở! Ba năm qua ngươi rốt cuộc đã làm gì vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 11: Thái độ chuyển biến

Lương Thiện buột miệng hỏi khiến Tô Dung đang rót trà phải thoáng khựng lại, đôi mắt đẹp nhìn về Diệp Sở, bên trong tràn ngập sự tò mò. Lần này gặp lại Diệp Sở quả thật vô cùng khác với những lần trước. Nàng cũng muốn biết ba năm nay Diệp Sở đã kinh qua những chuyện như thế nào.

"Đi mười vạn dặm khắp thế gian, sống cuộc đời hành thiện. Làm những việc nên làm, giúp người cần giúp. Bởi vì hành thiện là lời răn của ta, trừ ác là tín ngưỡng của ta. Ba năm qua ta vẫn làm chuyên cần làm việc thiện không hề để lại danh tiếng." Diệp Sở rất là 'thật thà' đáp.

"Phụt..."

Chỉ một câu nói, không chỉ Bằng Thiệu không nhịn được, mà thậm chí đến cả hai người Tô Dung cũng không nhịn được. Nước trà trong miệng liền phun cả ra ngoài, cả người không rét mà đánh rùng mình một trận. Cả bọn há hốc nhìn Diệp Sở để xem xem hắn có đồ mặt hay không? Nhưng bọn họ đã thất vọng rồi, da mặt Diệp Sở của chúng ta vẫn không hề ánh lên một tí dị dạng nào.

Lương Thiện nghe không lọt lỗ nhĩ chút nào. Một nhân vật có thanh danh thối hoặc như một con chuột cống ở cái Nghiêu thành này mà lại tuyên bố là mình sống một cuộc đời hành thiện. Chuyện vô si đến cả Thiên Lô còn muốn dòm ngó như thế mà lọt vào tai người dân Nghiêu thành này, thì không biết bọn họ có dùng nước bọt mà dìm chết hắn hay không nữa.

Bằng Thiệu càng xì một tiếng khinh miệt, hắn đã đi theo Diệp Sở làm vài vụ rồi, sự hèn hạ của Diệp Sở mình đã sớm kiến thức. Nhưng hắn ngay tại trước mặt mình vô si nói rằng ba năm qua hắn chỉ hành thiện, thì Bằng Thiệu cảm thấy Thánh nữ điện hạ đối với hắn có vài phần kính trọng cũng quả là có đạo lý. không Có thể đạt đến cảnh giới biết xấu hổ như vậy, quả là mình không cách nào vươn tới nổi.

Tô Dung và Trương Tổ Nhi liếc mắt nhìn nhau, hai người sắc mặt vẫn còn đỏ như ráng chiều, càng tăng thêm vẻ xinh xắn. Một tên mà cả thành ai ai cùng đều bảo là cặn bã mà nói ra câu trừ ác là đức tin của mình thì Tô Dung cũng tin là nước sông có thể chảy ngược, trời đất cũng phải đảo điên. Ba năm không gặp, Tô Dung cảm thấy tên Diệp Sở này không phải là không có thể diện mà hắn vốn đã không cần liêm sỉ rồi!

"Thế nào, các ngươi không tin à? Các ngươi không biết đó thôi, ở bên ngoài tất cả mọi người đều gọi ta là quân tử, là thánh nhân, ta. . ."

"Ta tin! Ta tin!" Sợ rằng Diệp Sở còn nói tiếp nên Bằng Thiệu và Lương Thiện vội vàng cắt đứt, bọn họ đã không nghe nổi nữa. Nghe tên Diệp Sở không biết xấu hổ này nói tiếp mấy lời buồn nôn tương tự, có lẽ bọn họ kim không nổi mà nhào lên đánh hắn toi bởi mất.

"Người trước kia là người Nghiêu thành?" Sau khi Bằng Thiệu hèn mọn nhìn Diệp Sở một cái, liền hưng phấn thốt: "Trước kia đúng là không biết gốc gác của ngươi, bây giờ cũng đã có thể biết một chút rồi!"

Giọng Bằng Thiệu khá hưng phấn, thân phận Diệp Sở thập phần thần bí, hắn cũng xem như tiếp xúc với Diệp Sở cũng sâu nhưng hiểu biết đối với Diệp Sở dường như bị che bởi một tấm màn, căn bản nhìn không thấu. Bây giờ đã biết Diệp Sở là người ở Nghiêu thành, nói không chừng có thể tìm ra mấy chuyện hay ho nha.

Diệp Sở thấy Bằng Thiệu như thế nhưng vẫn không biết Bằng Thiệu nghĩ cái gì nữa. Nhưng Diệp Sở trong lòng hết sức khinh thường, nghĩ thầm ở Nghiêu thành nhiều nhất chỉ có thể hỏi thăm được thanh danh cặn bã của hắn, về những thứ khác căn bản không thể nào thăm dò được.

Ba năm trước đây sau khi Diệp Sở bị Diệp gia vất ra khỏi Nghiêu thành đã có một phen kỳ ngộ. Ba năm này hắn đã chu du không dưới mười vạn dặm đường, thu hoạch rất nhiều, bởi vì đã gặp được một số người đặc thù khiến trên người hắn phủ lấy một màn sương mù thần bí. Điều đám người Bằng Thiệu muốn làm nhất chính là đào tận gốc rễ hắn, nhưng mỗi lần cũng đều thất bại mà về khiến bọn họ rất không cam tâm.

"Xem ra người ở Nghiêu thành này cũng chả ra hình ra dạng gì đâu nhỉ? Hắc hắc, thấy ngay cả loại tôm tép như Phương Tâm Viễn cũng dám nhảy nhót trước mặt ngươi thì hiểu rồi." Bằng Thiệu lầm bầm: "Lấy năng lực của ngươi thì đừng nói là Phương Tâm Viễn, cho dù lão cha Phương Thiên hầu của Phương Tâm Viễn cũng phải cung kính với ngươi nữa là."

Câu nói vô cùng tự nhiên kia của Bằng Thiệu khiến Lương Thiện và Tô Dung lòng ngập tràn sự nghi ngờ không thể giải thích, nghĩ thầm tên Diệp Sở này thì có bản lĩnh gì? Hắn ngoài bản lĩnh làm ác thì còn có bốn sự khác nữa sao? Phương Thiên hầu là một nhân vật hết sức danh tiếng ở Nghiêu thành, không xem ai ra gì. Cả Nghiêu thành hắn cũng chỉ cung kính với mỗi vương thượng. Bằng Thiệu lại còn nói Phương Thiên hầu sẽ cung kính với Diệp Sở sao? Hắn đang nói đùa à?

Thấy mắt Tô Dung và Trương Tổ Nhi tràn ngập vẻ khinh thường, biết là các nàng cho rằng Bằng Thiệu đang nói cứng vì mình mà thôi nên Diệp Sở chỉ cười cười, cũng không giải thích. Tay vừa nhận lấy ly trà liền đưa lên hướng Tô Dung nói: "Tô Tiểu Dung, sau này chúng ta hợp tác mở quán trà nhé? Ngươi pha trà, ta lấy tiền!"

Lương Thiện nghe được mấy câu kia của Diệp Sở xem chút nữa đã bị sặc, nghĩ thầm nếu ngươi mở quán trà thì ai uống? Không đáp ngươi đã là tốt rồi! Huống chi Tô Dung sẽ cùng ngươi mở cái quán trà thối kia sao? Lần này nếu không phải Bằng Thiệu thì đừng nói uống trà nàng pha, ngay cả nhìn nàng pha trà cũng đừng hòng.

"Diệp Sở quả nhiên là tà tâm vẫn chưa dứt, vẫn tơ tưởng đến Tô Dung!" Lương Thiện cảm thấy Diệp Sở quả thật là một kẻ hèn nhát, ngay cả đến Bàng Thiệu cũng không dám nhúng chân vào mà hèn lại đi hy vọng viễn vông.

Tô Dung lòng không thích nên quay đầu nhìn sang Bàng Thiệu nói: "Bàng công tử, trà cũng đã uống, chúng tôi cũng đã ngồi rồi. Chúng tôi đi được chưa?"

"Đừng vội!" Bàng Thiệu cười đáp, không thèm để ý đến đôi mắt lạnh lùng của nàng, hèn nhát Diệp Sở nói: "Tinh Sát người vẫn không tiếp nhận? 'Chương quỹ' lâu như vậy người vẫn không thèm quản. Điện hạ đâu rồi, người không thấy thật sao?"

"Đĩ nhiên!" Diệp Sở tự nhiên đáp: "Quả thật là không quản!"

"Khôn kiếp!" Bàng Thiệu rốt cục cũng không nhịn được mắng, hèn sao có thể nói một cách bằng quơ như vậy chứ, chẳng lẽ hèn quên mất Tinh Sát là hèn dẫn mọi người gây dựng sao?

Thấy Bàng Thiệu còn muốn nói nữa, Diệp Sở liền ngắt lời: "Người nói nữa cũng vô dụng thôi! Ta là một người tôn trọng hòa bình, thích sự thân mật, cuộc sống bạo lực cứ chém chém giết giết không thích hợp với ta! Dù sao bản chất ta khác những phần tử bạo lực các người mà!"

Bàng Thiệu rốt cục đã không nhịn được nữa, cầm chén rượu ném tới Diệp Sở. Cũng không biết năm đó là tên nào mang bọn hèn đi đánh nhau khắp nơi, tên nào giương lên khẩu hiệu: "Ngã tự hoành đao hướng thiên tiếu, thủy bất phục ngã tự nhiên thù?"

Một tên bừa bãi như vậy mà giờ phút này lại còn nói hèn tôn sùng từ bĩ? Ai tin?

Tô Dung thấy Bàng Thiệu nghiêng răng nghiêng lợi, khiến nàng và Lương Thiện trong lòng nghi ngờ càng nhiều, Diệp Sở cùng Bàng Thiệu rốt cuộc có quan hệ gì. Nói quan hệ bọn họ rất thân mật thì cũng không giống, nói quan hệ bọn họ hèn không thân mật cũng không phải, chỉ đổi câu bằng quơ của Bàng Thiệu đã nói lên bọn họ có dính dấp rất nhiều. Hơn nữa, Bàng Thiệu nhắc tới điện hạ là ai? Cõi bộ quan hệ với Diệp Sở cũng không hề nồng nặc!

Hơn nữa Bàng Thiệu nói hèn bỏ làm chương quỹ là ý gì? Chẳng lẽ Diệp Sở còn có sản nghiệp khác?

Bàng Thiệu thấy Diệp Sở nghiêng đầu khi bị chén rượu bay tới đập trúng, cũng không thèm né, hèn liền ngồi xuống uống liền mấy chén liền, lúc này mới bình tĩnh lại thốt: "Chậc, ta cũng lười quản nữa. Có thời gian ta thà kiếm mấy con đàn bà bồi tiếp."

Lúc nói mấy câu này ánh mắt Bàng Thiệu không nhìn được nhìn về phía Trương Tổ Nhi khiến tim nàng đập loạn cả lên.

"Mỹ nhân, thật sự là không theo bản thiếu gia sao? Nếu người theo ta một đêm thì bất kể là kim tệ hay là công pháp tu luyện cấp Nguyên Linh, đều tùy ý người chọn. Như thế nào?"

Một câu nói liền khiến Lương Thiện thót tim. Kim tệ cũng thôi đi, nhưng công pháp tu luyện từ Nguyên Tiên cảnh giới trở lên đều trân quý vô cùng, là công pháp đứng đầu, cả Nghiêu thành này có cũng không nhiều.

Diệp Sở nhìn Trương Tổ Nhi thấy sắc mặt nàng trắng bệch hèn liền cười mắng Bàng Thiệu: "Đừng có dùng mấy thứ này đi dụ gái nữa! Ta đã nói với người là chiêu của gái này không dùng được đâu."

Bàng Thiệu thấy thủ đoạn trước nay của mình đã mất đi hiệu lực thì nghĩ thầm là không phải là mình đưa điều kiện không cao. Bất quá là bị Diệp Sở chèn ép mà thôi, nên hèn cũng không có tiếp tục 'câu dẫn' Trương Tổ Nhi nữa mà hèn mọn nhìn Diệp Sở đáp: "Bản thiếu gia không của được chẳng lẽ người của được sao? Trên đời có ai có thể vượt qua được mệnh lực của ta, thiên hạ này còn không có nữ nhân nào mà ta không khuất phục..."

Bàng Thiệu vừa định khoe khoang nhưng lập tức liền dừng lại, hèn không khỏi nghĩ tới Thánh nữ điện hạ. Hèn ngày nhớ đêm mong theo đuổi Thánh nữ điện hạ nhưng đã bị đánh đuổi rất nhiều lần nhưng ngược lại, Thánh nữ điện hạ đối với Diệp Sở khác vô cùng. Hơn nữa, lúc Diệp Sở ở để đô thì những cô ở danh viện đều nguyện ý tiếp xúc với Diệp Sở.

Nghĩ tới đây Bàng Thiệu dù không muốn thừa nhận phương pháp của mình là sai nhưng vẫn muốn nghe một chút thủ đoạn của Diệp Sở. Học được thủ đoạn của Diệp Sở, có thể của được nữ nhân đúng là một chuyện rất hạnh phúc nha.

"Vậy người nói cho ta biết làm sao có thể chinh phục được nữ nhân đây?" Bàng Thiệu lặng lẽ cười hỏi, đối với điều này rất có hứng thú.

Diệp Sở nhún nhún vai cười đáp: "Muốn chinh phục một nữ nhân thật ra thì rất đơn giản, bản công tử liền truyền tâm pháp cho thằng nhóc người: nếu như nàng kinh nghiệm sống chưa nhiều thì mang nàng xem trọn nhân gian phồn hoa. Nếu như tâm của nàng đã từng trải thì mang nàng ngồi vòng quay ngựa gỗ. Nếu như nàng được tôn sùng thì người giả làm mối tình đầu, tự sẽ thành! Nữ vì người mà coi áo nói dây thì người liền đâm đàng, nàng nếu như là xử nữ ôn nhu thì người là kẻ vờn hoa nghịch bướm, nếu nàng như hổ đói thì chắc chắn người sẽ bị lấy bệnh hoa liễu! Thuận tiện thì đi khám và cách xa chúng ta một chút!"

"Cao!" Bàng Thiệu sau khi nghe xong bèn suy tư một chút, sau đó liền vỗ đùi đánh đét, nhìn Diệp Sở giương lên ngón cái. Hiển nhiên hiển nhiên là đã quên rằng bản thân hèn đã nói rằng mệnh lực vô song.

"Khó trách điện hạ đối với người khác với người khác, quả nhiên là ó thủ đoạn. Ta vẫn không hiểu người trước mặt điện hạ giả bộ ngoan hiền để làm gì. Hắc hắc, hiện tại rốt cuộc hiểu rồi!"

Lương Thiện cũng không kìm được mà tặng cho Diệp Sở một ánh mắt kính nể, hèn quả thật cảm thấy con hàng này quả thật là rất vô sỉ. Nghĩ thầm Diệp

Sở ba năm không gặp chắc là nghiên cứu các phương pháp của gái rồi? Lại còn tổng kết rành mạch như vậy nữa!

Chỉ có Tô Dung và Trương Tổ Nhi mặt mày đều vô cùng khó coi. Ba tên trác táng này dám nói chuyện của gái ngay trước mắt các nàng, hiển nhiên là không thèm để các nàng để vào mắt. Đây chính là Diệp Sở ba năm trước sao? Là Diệp Sở trước mặt của nàng áp a áp ứng, chỉ dám nhìn nàng từ xa đây sao? Bây giờ Diệp Sở căn bản là không xem nàng là vấn đề.

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Tiểu chiếm tiện nghi

Tô Dung nghe được ngôn ngữ dâm ô dè tiện của Diệp Sở và Bàng Thiệu rốt cuộc không nhịn được mà đứng phắt dậy, đụng vào bàn phát ra một tiếng vang thật lớn suýt hất đổ cả bộ đồ trà, dọa cho Diệp Sở và Bàng Thiệu đang khê khê trà rượu phải nhảy dựng.

“Chúng tôi đã có thể đi được chưa?” Ánh mắt lạnh lùng trong tròng của Tô Dung mang theo vài phần chán ghét, thầm nghĩ nếu không vì Trương Tổ Nhi thì có có quý mới thêm ngồi cùng một chỗ với thể loại bại hoại ăn chơi trác táng thể này.

Bàng Thiệu cười tà tà xoay đầu nhìn lại, thấy Tô Dung đang đứng, đôi chân thon dài, làn da sáng bóng như tuyết, chiếc quần dài bó sát lộ ra cặp mông đẹp, thân hình kiều mị, điển hình cho thiếu nữ thanh xuân nhan sắc động lòng người. Đôi mi dài khê run, vẻ giận dữ lẫn xấu hổ tràn đầy trong đôi mắt mị hoặc nhưng lạnh lẽo.

Bàng Thiệu coi như đã gặp được nhiều mỹ nhân nhưng cũng không nhịn được mà nổi lên cảm giác kinh diễm. Giai nhân như vậy, dù không thể ăn nhưng được nhìn cũng no mắt, sướng người.

“Gấp cái gì? Khó mà gặp được những thiếu niên tài俊 như chúng ta, để các người tiếp rượu cũng là một điều may mắn!” Bàng Thiệu đôi ngay về hi hi ha ha ban đầu, thần sắc bắt đầu âm lãnh. Hắn vênh vác tự đắc đã quen, chưa từng có ai dám hô to gọi nhỏ với hắn. Dù có là mỹ nhân, trước mặt hắn cũng không được quyền này!

“Chuyện đồng ý với các người chúng ta đã làm rồi! Bây giờ có thể đi rồi chứ?” Tô Dung nhìn Bàng Thiệu với vẻ cứng cỏi, trong mắt không hề cho dấu sự ức chế lẫn chán ghét.

“Chưa từng có nữ nhân nào dám hô to gọi nhỏ trước mặt bản thiếu gia! Hôm nay ta chưa mở miệng cho các người đi, nếu ai dám đi thì tối nay Trương Tổ Nhi nhất định bôi ta ngu...” Bàng Thiệu bắt đầu nổi bão. Một nữ nhân của tiểu vương quốc lại dám đối xử với thể tử thế gia của Đế quốc như mình kiêu này, thật sự cho rằng ở Nghiêu thành thì mình sẽ biến thành một con mèo ngoan sao?

Thấy Tô Dung và Trương Tổ Nhi tức đến anh mắt, Diệp Sở muốn nhìn cười cũng không được, thầm nghĩ tính tình Tô Dung vẫn như xưa, vẫn quật cường ngạo khí như cũ. Chỉ là đụng với đám đại nam tử theo chủ nghĩa bá đạo như Bàng Thiệu, tính cách như vậy sẽ không mang lại kết quả tốt nào cả.

“Người...” Tô Dung giận đến run thân hình mềm mại, sắc mặt đỏ phừng phừng.

Bàng Thiệu nhún vai tỏ vẻ như không có chuyện gì xảy ra, nói: “Nữ nhân hả? Nếu như biết điều chịu nghe lời, học tam tòng tứ đức cho giỏi thì tốt nhất rồi! Theo chúng ta uống trà!”

Nói xong, Bàng Thiệu không hề để ý đến Tô Dung mà ngồi xuống, cầm chén rượu của hắn uống tiếp!

Lương Thiện nhìn thân thể mềm mại run rẩy do tức giận của Tô Dung mà thầm tặc lưỡi, nghĩ thầm tên Bàng Thiệu này đúng là không biết thương hoa tiếc ngọc. Có điều Bàng Thiệu có tình muốn nàng theo, e rằng Tô Dung cũng không kháng cự được.

Ở thời điểm Lương Thiện đang thầm thở than, Diệp Sở vậy mà đứng lên đi tới kéo cánh tay nhẵn bóng đầy cảm giác của Tô Dung.

“Người làm gì?” Tô Dung bị Diệp Sở kéo tay, kinh hoàng đến nhảy dựng lên, thanh sắc pha lẫn sự sợ hãi mà quát lên: “Cút ngay!”

“Được! Vốn là muốn dẫn cô đi, cô đã còn muốn ở đây thì ta cũng không thèm quản!” Diệp Sở nhún vai tỏ vẻ bất cần rồi nói.

“Tô Dung, không cần lo cho ta! Người đi đi!” Trương Tổ Nhi bậm môi. Nàng đã định nhìn kẻ dè tiện như Bàng Thiệu và Diệp Sở tuyệt không có hảo ý gì.

Tô Dung nghiêng răng, bước lên chủ động nắm tay Diệp Sở. Kiểm sự chán ghét trong lòng xuống, thanh âm trong tròng của nàng pha lẫn vẻ lạnh nhạt: “Đưa chúng ta đi!”

Lương Thiện nhìn hai người một chỗ nín nín kéo kéo mà sừng sờ tại chỗ: “Khấp khấp nha! Hắn vậy mà dùng biện pháp như thế giải cứu cho tình nhân trong mộng! Thật là tên súc sinh cầm thú mà, chuyện vô si đến thế mà cũng làm được! Nếu đổi là mình, mình chắc chắn sẽ không... bỏ qua cơ hội này!”

Bàng Thiệu nhìn ba người đi ra ngoài, hần cũng kinh ngạc. Đột nhiên hần cảm thấy mình có phải lọt vào cái bẫy của Diệp Sở rồi hay không? Bàng không sao thẳng này không bắt người đi từ đầu, mà nhất định phải đợi mình với đối phương đối chọi gay gắt mới ra mặt?!

“Khốn kiếp, Dám lợi dụng ta! Người tốt thì hần làm, ta thành ác nhân!!”

...

Bị Tô Dung lôi kéo ra khỏi cửa phòng, Diệp Sở dùng mông mà nghĩ cũng biết giờ phút này hần là Bàng Thiệu đang chửi mình hèn hạ vô sỉ.

“Có thể buông tay chưa?” Diệp Sở đi ra khỏi phòng trầm nghĩ, chờ đến lúc lúc Tô Dung hất tay mình ra không bằng mình mở miệng chiếm lấy thể chủ động: “Mặc dù ta biết tay mình rất âm áp, cũng làm cho người khác rất lưu luyến... mà dù sao, nam nữ thụ thụ bất thân! Đến giờ ngươi vẫn nắm tay ta, đến sau này không ai muốn ta thì làm sao bây giờ?”

“Á...” Tô Dung như bị điện giật, buông ngay tay Diệp Sở ra, sắc mặt đỏ bừng một mảng. Tên khốn này có ý gì? Ý hần nói là mình không biết liêm sỉ kéo tay hần sao? Chẳng lẽ hần đã quên đây là do hần và Bàng Thiệu ép!

Trương Tổ Nhi cũng tròn mắt há mồm. Diệp Sở mà cũng biết chuyện nam nữ thụ thụ bất thân? Còn buồn cười hơn nữa là hần lại nói Tô Dung chiếm tiện nghi của hần! Hần nghĩ mình là ai vậy?!

Tô Dung hít sâu vài hơi ổn định cảm xúc sắp bùng nổ, nói bằng ngữ điệu bình tĩnh: “Lần này đa tạ ngươi đã hỗ trợ!”

“Vậy thì không cần! Chỉ cần các cô ít mắng sau lưng ta một chút là được!” Diệp Sở cười nói. Câu nói này khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của Trương Tổ Nhi đỏ bừng, trước đây nàng đã mắng Diệp Sở sau lưng không ít lần.

Nhìn Diệp Sở đang dựa xéo vào tường theo kiểu phóng đảng bất cần đời, Tô Dung suy nghĩ thoáng qua rồi nói: “Ngươi không nên trở về Nghiêu thành! Ngươi biết danh tiếng của mình ở Nghiêu thành rồi. Không còn Diệp gia che chở, có rất nhiều người rất sẵn lòng tìm ngươi gây phiền toái!”

“Nếu bọn họ dám, cứ việc tới là được!” Diệp Sở vẫn mang thần thái bất cần không quan tâm, trong ngữ điệu toát ra mấy phần bá đạo.

Phải nói rằng, tất nhiên Diệp Sở trước kia là thứ côn đồ cặn bã nhưng giờ phút này, Diệp Sở còn thêm vài phần phóng đảng. Đây là hai loại khí chất bất đồng. Nghĩ rằng Diệp Sở hiện tại đã thay đổi, Tô Dung suy nghĩ một lúc rồi lại hỏi: “Ba năm nay ngươi làm gì? Tại sao Bàng Thiệu cũng nguyện ý nghe lời ngươi?”

“Há!” Diệp Sở không ngờ Tô Dung lại hỏi như vậy, nhìn khuôn mặt nhỏ xinh đẹp của nàng đột nhiên cười: “Nếu như ta cho cô biết từng mang Bàng Thiệu đi qua Thất thập lục động, hơn nữa còn đoạt một vị áp trại phu nhân của một động chủ về cho Bàng Thiệu làm tiểu thiếp, cô tin không?”

Tô Dung và Trương Tổ Nhi liếc mắt nhìn nhau, nhưng ngay sau đó mỗi người đều lắc đầu. Các nàng cũng biết không thể moi được tin tức gì từ miệng Diệp Sở, về phần Diệp Sở nói gì, trực tiếp lờ luôn.

Thất thập lục động là chỗ nào?! Sức mạnh liên hợp của Thất thập lục động còn muốn vượt qua một vương quốc nhỏ. Bất kỳ một động chủ nào trong Thất thập lục động đến Nghiêu thành thì vương thượng đều phải căng thẳng thần kinh. Chỗ như vậy, thế mà Diệp Sở lại nói hần mang Bàng Thiệu theo đoạt lấy áp trại phu nhân của người ta. Đây không phải nói đùa là gì?

“Được thôi! Ngươi đã không muốn nói, vậy cũng không tính! Bất quá, cuối cùng cũng nhắc ngươi một điều: Nghiêu thành đối với ngươi rất hung hiểm. Về phần ngươi có nghe hay không, có đi hay không là chuyện của ngươi!” Tô Dung khôi phục vẻ thanh lãnh ban đầu của nàng. Sở dĩ nói những câu này với Diệp Sở là cũng vì muốn báo đáp hần đã trợ giúp lần này. Thấy Diệp Sở không thêm quan tâm, Tô Dung cũng không nói thêm điều gì, đưa Trương Tổ Nhi cùng rời khỏi.

Nếu Diệp Sở không nghe những lời ấy, hậu quả sẽ do chính hần gánh chịu!

Nhìn chiếc eo của Tô Dung uốn éo rời khỏi, Diệp Sở cười cười. Vừa chuẩn bị quay đầu trở về lại thấy Lương Thiện đứng đó, miệng lộ ra nụ cười bi ối.

“Hắc hắc, dặt tay người tình trong trong mộng có sướng không? Thật là không biết ngươi lấy lá gan đó chỗ nào nữa nha?”

Nghe Lương Thiện nói, Diệp Sở trắng mắt phốt lò như câu dâm ô của hần. Dù sao, bất kể thế nào, Lương Thiện đã định mình yêu thầm Tô Dung rồi, kiểu gì cũng nghĩ mình trở về Nghiêu thành là do không quên tình cũ với Tô Dung.

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Mộ Đại tướng quân

"Làm người mà làm được đến như ngươi thì quả thật là độc nhất trên đời nha! Ha ha, đúng là lần đầu tiên nghe nói có người cặn bã đến mức cả thành

không ai dám mang cái tên Diệp Sở nha!" Bàng Thiệu cười ha ha, từ khi biết Diệp Sở là người ở Nghiêu thành thì Bàng Thiệu bắt đầu điều tra tin tức của Diệp Sở. Đúng là không đào thì không biết, đào lên thì giật cả mình, Diệp Sở thanh danh ở cái Nghiêu thành này thối đến cái trình độ kinh thế hãi tục như vậy. Bàng Thiệu ở kinh thành đế quốc thanh danh đã thối đến như vậy nhưng cùng so với Diệp Sở thì phát hiện rằng mình kém xa hẳn rất nhiều.

Đồi mạt với cái nhìn khinh bỉ của Bàng Thiệu, Diệp Sở chẳng hề để ý, vỗ vỗ bả vai Bàng Thiệu nói: "Làm chuyện ác là là một con đường rất dài, ngươi còn yếu lắm, cần từ từ tu luyện! Giống như những chuyện ác của ngươi ta đã sớm coi chán rồi, lúc này ta chính là theo đuổi cảnh giới cao hơn nhiều lắm."

"Cảnh giới cao hơn thế nào? " Bàng Thiệu cảm thấy Diệp Sở quả thật đã siêu thoát khỏi hàng ngũ bại hoại rồi, một tên có thể đem nó trở thành nghề nghiệp của mình thì chút xíu chuyện ác của mình đã thấm vào đâu?

"Bí mật gia truyền! Không thể truyền ra ngoài!" Diệp Sở lắc đầu đáp.

"Gia truyền cái rắm à? " Bàng Thiệu không nhìn được hết lên: "Ta rất cuộc muốn biết cảnh giới của tên ác ôn ngươi có thể cao bao nhiêu đây!"

"Ta là một người có nguyên tắc, nói không truyền là sẽ không truyền! Uy hiếp hay dụ dỗ không hề có tác dụng với ta, cho nên ngươi nên bỏ đi cái tâm tư này đi. Nhưng ngươi nếu là cho một trăm tám chục kim tệ thì ta nói cho ngươi biết cũng không sao!" Diệp Sở 'kiên định' đáp, phảng phất không có bất cứ cái gì có thể lay động được.

Kim tệ đối với Bàng Thiệu có là cái gì? Bàng Thiệu không nói hai lời liền ném qua! Nhìn thấy khuôn mặt vô cùng vui mừng của Diệp Sở sau khi lấy được kim tệ thì Bàng Thiệu cực kỳ khinh thường nghĩ thầm, nguyên tắc cái rắm!

"Nề mạt kim tệ, đại ca đây sẽ truyền cho chàng em ngươi một bài học. Cái gì mới chính thức là làm ác!" Diệp Sở dứt kim tệ vào ngực, mấy đồng này có thể giúp hắn kiên trì một thời gian nữa. Người không có chút tiền thì hắn phải đi tìm thôi.

"Cái loại lán nam phách nữ như ngươi với mấy thủ đoạn uy hiếp mua chuộc, là cảnh giới thấp nhất." Diệp Sở nói: "Cảnh giới tối cao của làm ác chính là muốn xâm hại thân thể năng ta xong năng còn phải cảm tạ ân đức, trao trọn con tim cho ngươi nữa. Nói thô tục chính là đem bán năng đi mà năng còn đếm tiền cho ngươi đấy!"

"Ngươi cho rằng nữ nhân là kẻ ngu à?" Bàng Thiệu mắng hỏi, nghĩ thầm đó quả thật là tà ác quá, nhưng muốn làm được thì đúng là khó.

"Cho nên mới nói ngươi vẫn dâm chân ở cấp thấp thôi. Chơi cũng là hàng tàn hoa bại liễu, nữ nhân tốt chân chính ngươi vẫn không đụng được một em. " Diệp Sở bĩu môi đáp: "Thử nghĩ xem những danh kỹ ở Hoàng thành chả một ai để ý tới ngươi thì ngươi biết ngươi đáng thương đến mức nào rồi đó, mà ngươi còn dương dương đắc chí nữa chứ!"

Bàng Thiệu nhớ tới những nữ nhân mà mình đã qua tay quả thật không có ai là cực phẩm cả. Lại nghĩ đến Diệp Sở lúc ở Hoàng thành thì những danh kỹ kia ai cũng đeo lấy hắn cả, theo đó ánh mắt Bàng Thiệu liền sáng rực, nhìn chằm chằm Diệp Sở.

"Ngươi cảm thấy chinh phục được tim cùng với thân thể của nữ nhân so với chỉ chinh phục thể xác như thế nào, khó hơn à? Còn về chuyện muốn chinh phục ra sao thì đó hoàn toàn là thiên phú mỗi cá nhân thôi! Bất quá ta cảm thấy ngươi cũng có thiên phú lắm. Mặc dù bây giờ chỉ dừng lại ở cái đẳng cấp trẻ em nhưng muốn luyện sớm muộn ngươi cũng luyện thành thôi. Ngươi nên mượn con quỷ nhỏ Thánh nữ kia làm đối tượng nha, ngươi nếu có thể chinh phục năng thì ngươi đã đại thành rồi." Diệp Sở nhìn Bàng Thiệu nói.

"Cút!" Bàng Thiệu toan một cước đạp chết Diệp Sở, đó chính là đào hố cho hắn nhảy xuống mà, chinh phục Thánh nữ điện hạ? Hắn còn chưa chán sống!

"Thôi được rồi! Thấy khó khăn chỉ biết lùi bước thì ngươi vĩnh viễn chỉ có thể dừng lại cái giai đoạn người gặp người chửi đó thôi. Chính là cảnh giới ba bốn năm trước của ta. Không, phải là đẳng cấp khoảng bốn năm năm trước." Diệp Sở nhún nhún vai đáp: "Sợ ta nói ra thì đã kích ngươi rồi, mà ngươi lần này tới Nghiêu thành làm cái gì? Đừng nói với ta là tìm nữ nhân, ta không tin cái tên như ngươi đến cái vương quốc vắng vẻ này chỉ để tìm nữ nhân đâu!"

Nói đến đây mặt Bàng Thiệu liền nghiêm trọng đáp: "Mộ Đại tướng quân bị trộm rồi!"

Một câu nói liền khiến tim Diệp Sở giật thót, sắc mặt liền biến thành thận trọng rồi hỏi: "Xảy ra lúc nào?"

Đế quốc tồn tại đã không biết bao nhiêu năm, người được phong là Đại tướng quân đếm không xuể. Nhưng có thể được gọi là mộ Đại tướng quân cũng chỉ có vị Đại tướng quân truyền kỳ kia ở mấy trăm năm trước của đế quốc, thực lực đạt đến trình độ kinh thiên địa khiếp quỷ thần mà thôi. Nhưng chẳng qua sau đó lại chết đi bất đắc kỳ tử. Đế quốc đã cho xây mộ Đại tướng quân như là một hoàng lăng, những di vật lúc Đại tướng quân còn sinh tiền cũng đều để cả vào trong, Đại tướng quân khi còn sống là nhân vật bất thể ra sao thì đã rõ, bảo vật tùy táng không biết bao nhiêu mà kể. Hơn nữa theo lời đồn đãi rằng thực lực Đại tướng quân sơ dĩ có một không hai là bởi vì chiếm được một bảo vật.

Tin tức kia truyền ra đưa đến vô số người muốn xông vào mộ Đại tướng quân. Diệp Sở và Bàng Thiệu ban đầu đã làm như vậy nhưng chỉ có thể thất bại mà về. Chỉ một chút nữa là nhóm người bọn họ đều chết cả ở trong đó khiến Diệp Sở đến tận bây giờ vẫn còn có chút sợ hãi.

Mộ Đại tướng quân bấy rập đầy đất, hung hiểm vạn phần. Bấy nhiêu đó thôi cũng bình thường, nhưng quan trọng nhất là trong đó tràn ngập sát khí, mỗi một bước của người tu hành trong đó là một khó khăn.

Người tu hành tu luyện chính là nuôi dưỡng nguyên linh tự thân, nuốt lấy tinh hoa nhật nguyệt, đoạt thiên địa tạo hóa, đây cũng là ứng với ba cảnh giới. Mặc kệ là cảnh giới nào trong ba cảnh giới kia cũng đều là hấp thu linh khí. Linh khí chỉ là một cách gọi, có thể là nhật nguyệt tinh hoa, cũng có thể là

được vật tinh nguyên, cũng có thể là thiên địa nguyên khí. Nhưng là bất kể loại nào cũng đều là có lợi đối với người tu hành, được con người hấp thu vào thân thể đều được gọi là linh khí.

Nhưng trên đời có linh khí thì cũng có cái hoàn toàn ngược lại, đó chính là sát khí! Thiên địa vạn vật có thể sinh ra linh khí thích hợp thân thể con người thì tự nhiên cũng có sát khí cuồng bạo có thể tiêu diệt sinh cơ. Sát khí chính là con ác mộng của người tu hành, bị sát khí nhập thể, nhẹ thì bị thương, nặng thì tử vong.

Thế nhưng sát khí kinh khủng ở mộ Đại tướng quân đã sinh ra linh thức, gần như là yêu quái. Dù Diệp Sở thể chất đặc thù nhưng lúc vào đó cũng thiếu chút nữa là bỏ mạng! Một cái tuyệt thể hung địa như vậy ngay cả vị Thái thượng hoàng kinh khủng kia còn nói rằng mộ Đại tướng quân hẳn không dám xông thì Diệp Sở không cách nào tưởng tượng có ai có thể xông vào trộm mộ nữa.

Diệp Sở thở ra một hơi dài, nhìn Bàn Thiệu hỏi: "Chuyện đó với Nghiêu thành có quan hệ gì?"

"Lần này đi vào mộ Đại tướng quân có không ít kẻ, nhưng kẻ thứ nhất đi vào bây giờ đang ở Nghiêu thành." Bàn Thiệu trong lòng thầm cảm thấy may mắn, may mắn chính là chính gã là người đang canh giữ trước mộ Đại tướng quân lúc ấy cho nên đã thấy người nọ, đuổi theo cả quãng đường mới biết hắc núp ở Nghiêu thành.

"Hắn đã lấy đi thứ gì? " Diệp Sở ánh mắt sáng lên hỏi.

"Cái này thì ta không biết, nhưng ta có thể xác định chính là hắn đã bị sát khí nhập thể rồi! Sợ sống không được bao lâu nữa cho nên muốn đuổi theo xem thể nào! " Bàn Thiệu lặng lẽ cười đáp: "Người có muốn đi cùng với ta hay không? Vừa lúc người có thủ đoạn đặc thù. Đến lúc đó nếu hắn muốn chạy ta cũng không sợ rồi!"

Diệp Sở nghĩ ngợi một hồi rồi đáp: "Đi xem một chút đi! Sát khí trong mộ Đại tướng quân không phải chuyện đùa, nếu bản thân hắn thực lực đủ mạnh thì nếu sát khí đã chiếm cứ linh thức khiến hắn phát điên thì... ta cũng không chắc là sẽ đối phó được đâu!"

Bàn Thiệu biết là như thế nên không nhịn được bèn hỏi Diệp Sở: "Thực lực của người đã đến mức nào rồi? Một năm không gặp thì hẳn là đã đến cấp hai thượng phẩm rồi nhỉ, đã đột phá lên cấp ba chưa?"

"Làm gì mà dễ như vậy chứ! " Diệp Sở lắc lắc đầu đáp: "Người cũng là người tu hành thì cũng biết đấy, tu hành đúng là khó khăn hơn rất nhiều so với tưởng tượng."

"Vậy người đã tới tầng mấy rồi? " Bàn Thiệu hỏi.

"Người muốn nghiệm chứng một chút không? " Diệp Sở nhướn miệng cười, nhìn Bàn Thiệu hỏi.

Bàn Thiệu sắc mặt đại biến, vội vàng nhảy ra xa Diệp Sở một chút, cười ha ha đáp: "Ta chỉ là hỏi mà thôi, không có ý gì khác đâu! Ha ha, chỉ là hỏi một chút mà thôi!"

Bàn Thiệu đã biết tổng thủ đoạn của con hím này, nếu quyết tâm muốn nghiệm chứng thì sợ là hôm nay mình sẽ không xuống nổi giường rồi. Trước đây tên này lần nào cũng gạt mình điểm đến là dừng nhưng lần nào mình cũng nằm bẹp dí ở trên giường cả. Điểm đến là dừng của hắn chính là chừng nào gục mới thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: Tái kiến Bạch Huyền

"Các vị đan sư, cha ta thế nào?"

Ở Nghiêu thành, trong một căn nhà nhỏ có một nam tử sắc mặt trắng bệch đang nằm, túc trực bên cạnh là một thiếu nữ thực mị mê người. Nàng mặc một bộ trang phục bó sát, hiển lộ rõ ràng vóc người khiến thần trí nam nhân bay bổng. Mỗi động tác của nàng đều đặc biệt mê người, mang sự quyến rũ tự nhiên từ trong xương cốt. Đôi môi tròn bóng đỏ mọng đẹp tựa như một đoá hồng ủ trong sương mai. Các đường cong trên người đều hấp dẫn đến cực hạn, chỉ có điều đôi tay mềm mại kia đang nắm thật chặt, hiển nhiên trong lòng nàng đang khẩn trương.

Mấy đan sư nhìn Bạch Huyền thực mị đến mê mẩn, trong mắt bốc lên lửa nóng. Nữ nhân này quá mức gợi cảm, từ tận xương cốt toát ra phong vận vận kiều mị mê người, tỏa sáng điểm quang. Giống hệt như một thiếu phụ mới về nhà chồng, có thể khiến muôn thặng đàn ông phải thèm khát chảy dãi.

"Tiểu di, ánh mắt bọn họ nhìn người quái dị quá!" Dao Dao đứng cạnh Bạch Huyền giật giật áo nàng. Trẻ con nói không hề kiêng nể, một câu này khiến Bạch Huyền mặt đỏ tía tai, lại càng tăng thêm vài phần kiều điểm mê người.

Mấy gã đan sư giờ mới kịp phản ứng, dời mắt đi không để lại dấu vết. Người đứng đầu trong bọn bước lên nói: "Bệnh của lệnh tôn là do sát khí nhập thể, hơn nữa còn không phải sát khí bình thường, vô cùng phiền toái!"

Câu kết luận này đã khiến cho sắc mặt Bạch Huyền tái thêm mấy phần, thân hình lão đảo lui về sau mấy bước, đến khi vịn được mép giường mới đứng vững được. Bạch Huyền tự nhiên biết sát khí là thứ gì, đây là cái thứ tạo thương tổn khủng khiếp cho Tu hành giới. Trên thế gian đã có không biết bao nhiêu tu hành giả mất mạng dưới sát khí rồi. Chỉ cần sát khí nhập thể, nếu không kịp trục ra thì ắt lành ít dữ nhiều.

Bạch Huyền rút cuộc đã hiểu được vì sao cha vừa trở về không lâu thì đã hôn mê trước mặt mình. Tỷ tỷ và tỷ phu của mình cũng đã chết oan uổng. Nếu như phụ thân mình cũng vì vậy mà... thì...

Nghĩ tới những chuyện này, trong mắt Bạch Huyền liền như bị sương mù bao phủ, đôi tròng mắt xinh đẹp đỏ ửng, thanh âm mang theo ý cầu khẩn: “Đan sư, cứu... cứu phụ thân ta!”

“Mặc dù lệnh tôn bị sát khí nhập thể nhưng không phải là không thể cứu trị!” Trong mắt đan sư kia vụt lóe một luồng hào quang, lén dôi khỏi thân thể thực mị mê người của Bạch Huyền như không có chuyện gì xảy ra: “Chẳng qua là, nếu muốn cứu trị cho lệnh tôn... sẽ khiến chúng ta tổn thương nguyên khí nặng nề. Đây...”

“Đan sư muốn bao nhiêu phí chữa trị, cứ mở miệng là được!” Bạch Huyền vội đáp.

“Bị thương nguyên khí, đây không phải tiền bạc có thể bù đắp lại được!” Đan sư cầm đầu tên Hoàng Vĩnh An lắc đầu đáp.

“Vậy thì ngài cần gì?” Bạch Huyền hỏi dồn: “Chỉ cần ta có, đan sư cứ việc nói là được!”

“Ha ha! Đâu có, đâu có! Có thì cũng có. Chỉ e rằng ngươi không thể cho!” Hoàng Vĩnh An cười khan, ánh mắt quan sát thân thể bốc lửa của Bạch Huyền, trong mắt lóe lên ánh sáng nóng bỏng.

Đến giờ này, làm sao Bạch Huyền còn không hiểu đối phương nghĩ và muốn gì nữa. Khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ vốn đã tái gần trắng lại càng trắng bệch.

“Tiểu thư là người thông minh! Nếu như ưng thuận, có lẽ lệnh tôn vẫn còn một con đường để cứu. Nếu như không đáp ứng, sợ rằng lệnh tôn...” Hoàng Vĩnh An lặng lẽ nói: “Tiểu thư cứ tự quyết định!”

“Cút! Cút!” Bạch Huyền rút cuộc nổi giận, nhìn đám đan sư Hoàng Vĩnh An chăm chăm, trong mắt tóe ra lửa giận.

“Cũng được! Chỉ là như đã nói trước... Ở Nghiêu thành, trừ ta ra, có thể khu trừ được sát khí cho lệnh tôn e rằng khó tìm được người khác. Ta nghĩ nếu như không cứu kịp... chỉ sợ lệnh tôn khó qua khỏi đêm nay!” Hoàng Vĩnh An cười khan, ánh mắt bắn thiêu đảo qua thân thể Bạch Huyền một lượt. Nữ nhân này là cực phẩm nhân gian, nếu có thể âu yếm... dù có giảm thọ vài năm cũng vui lòng.

“Nếu tiểu thư nguyện ý nhìn lệnh tôn bị sát khí nhập thể mà chết, vậy coi như Hoàng mẫu chưa nói gì! Cáo từ!” Hoàng Vĩnh An chấp chấp tay, ra bộ chuẩn bị rời khỏi.

“Đợi chút!” Bạch Huyền hô, thân hình mềm mại rung động, thần sắc tái mét. Nhìn thoáng qua phụ thân hấp hối nằm trên giường, hồi lâu sau nàng mới mở đôi môi đỏ mọng như hoa hồng ngậm sương mà nói: “Ta đáp ứng ngươi!”

“Tốt, tốt!” Hoàng Vĩnh An cười ha hả. Những tên đan sư bên cạnh hắn cũng thầm hâm mộ dị thường, nhìn tuyệt đại vu vật trước mắt mà nuốt nước bọt ừng ực. Có điều, bọn chúng cũng không dám tranh giành với Hoàng Vĩnh An!

“Ngươi đã đáp ứng! Như vậy thì ta tới đây!” Nói xong, Hoàng Vĩnh An vươn tay chộp lấy bàn tay nhỏ bé mềm mại của Bạch Huyền.

“Ngươi muốn làm gì?” Bạch Huyền giật bắn người lùi về sau mấy bước trụ lại trước mép giường, thần sắc giận dữ.

“Làm sao? Chẳng lẽ nàng muốn đòi ý?” Hoàng Vĩnh An hừ một tiếng: “Xong việc tự nhiên sẽ cứu phụ thân của nàng!”

Câu này đã khiến thân thể Bạch Huyền cứng lại, mặt xám như tro tàn, buông xuôi không hề chống cự. Nàng đại người đứng đó như linh hồn đã lìa khỏi xác.

“Bỏ đi. Bỏ đi!” Bạch Huyền nở nụ cười sầu thảm. Qua nhiều năm rồi, không biết bao kẻ đã ham muốn thân thể nàng. Gặp qua nhiều loại đàn ông, nàng đã sớm mệt mỏi. Trước kia còn có cha bảo vệ, mặc dù có rất nhiều ánh mắt tham lam nhìn mình, nhưng cuối cùng chúng cũng không được như ý. Nhưng bây giờ cha đã lâm vào tình trạng như vậy, nếu dùng thân thể của mình mà cứu được mạng cho cha, có cho bọn chúng thì có làm sao?

Nhìn Bạch Huyền bất động nơi đó, Hoàng Vĩnh An rất hài lòng gật đầu: “Như vậy mới phải! Nếu nàng biết nghe lời, Hoàng mẫu tất nhiên sẽ giữ được tính mạng của phụ thân của nàng!”

Hoàng Vĩnh An nói chuyện, đồng thời giơ tay chụp lấy bàn tay của Bạch Huyền. Đối diện với một vu vật như thế, hiển nhiên hắn không nhịn nổi lòng háo sắc, muốn nhanh chóng kéo Bạch Huyền sang phòng bên cạnh.

Nhìn móng vuốt càng lúc càng gần, lập tức sắp chạm vào người mình, sắc mặt Bạch Huyền trở nên xám trắng, trong lòng mây đen kéo lên sầu thảm. Thân hình nàng rung động, nghĩ về cảnh mình bị đè bởi một nửa thân thể béo phì của lão mập kia thì bèn tuyệt vọng, nhưng lại không có cách nào kháng cự được.

Hoàng Vĩnh An nở nụ cười đắc ý. Nữ nhân này hẳn đã sớm ước ao từ lâu rồi, nhưng trước đây nàng được phụ thân cường thế che chở nên chỉ dám đứng nhìn từ xa xa. Nhưng lại không ngờ được, ông trời lại đưa tới cho mình cơ hội này!

Lúc tay Hoàng Vĩnh An sắp chạm vào người, Bạch Huyền đã nhận mệnh nhắm mắt lại, bỗng một thanh âm phóng đặng vang lên: “Hê hê, thú vị nha! Không nghĩ được khi đến đây lại có thể gặp trò uy bức lợi dụ hay đến như vậy!”

Tiếng nói đột nhiên xuất hiện khiến động tác Hoàng Vĩnh An đột nhiên khựng lại. Hắn quay đầu nhìn sang, chỉ thấy hai thiếu niên tà tà đi tới, trên mặt nở nụ cười, ánh mắt đang rơi vào đám người bọn họ.

“Trừng mắt nhìn ta đủ chưa? Tiếp tục làm chuyện ác của ngươi đi!” Người tới tất nhiên là Diệp Sở. Hắn không ngờ rằng kẻ trộm mộ mà Bảng Thiệu nói tới lại là cha cô gái thực mị mê người mình đã cứu.

“Đại ca ca!” Được Diệp Sở cứu nên Dao Dao có ấn tượng rất sâu đậm. Cô bé nở nụ cười thiên thần, chạy đến trước mặt ôm lấy bắp chân của Diệp Sở.

“Tiểu nha đầu này vẫn nhớ rõ ca à?!” Diệp Sở bị tiểu nha đầu ôm, thấy một cô bé còn nhỏ xíu như vậy mà còn có thể nhớ được mình, trong lòng hẳn cũng cao hứng. Hắn thầm nghĩ không hổ rằng mình quá đẹp trai, già không bỏ nhỏ cũng ăn, ngay cả một cô bé mà cũng nhớ mãi không quên mình. Người đẹp trai thật không có cách nào giấu được mà, không chừng mấy thằng khác từng quen mình đều mất hẳn dũng khí để sống rồi!”

“Là ngươi?!” Bạch Huyền thấy Hoàng Vĩnh An dừng tay, không nhận được bèn thở phào nhẹ nhõm. Có điều khi thấy Diệp Sở đến, trong lòng thoáng nghi ngờ. Làm sao hắn xuất hiện ở nơi này?

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Gần ngay trước mắt

“Thế nào? Bất ngờ lắm phải không?” Diệp Sở quay sang Bạch Huyền cười hỏi, đôi mắt không tự chủ mà dừng lại chốc lát trên dáng người lồi lõm tàn tật ra phong tình mê người của nàng, tim gã đập rộn lên, sắc đẹp của cô nàng này đã vượt quá hay từ xinh đẹp rồi.

Hoàng Vĩnh An thấy Diệp Sở và Bạch Huyền tựa hồ biết nhau liền nhíu mày bất mãn thốt: “Bạch Huyền tiểu thư nếu không muốn làm giao dịch này thì Hoàng mỗ xin cáo từ vậy!”

“Chờ một chút. . .” Bạch Huyền gạt mình hô lên, cũng không để ý tới Diệp Sở, nói: “Xin hãy cứu trị phụ thân ta đi mà!”

“Vậy mới ngoan chứ!” Hoàng Vĩnh An nở nụ cười thâm nhủ, đoạn đáp: “Vậy thì theo ta đi. Khi ta lấy được rồi thì Hoàng mỗ nhất định sẽ cứu được phụ thân của nàng!”

Thấy Bạch Huyền ním môi toan đi theo Hoàng Vĩnh An thì Diệp Sở đột nhiên nở nụ cười: “Ngươi chấp nhận bị một tên lều gạt lừa sao? Đến lúc đó ngươi cũng đừng hối hận đó!”

Bạch Huyền đột nhiên dường bước, quay đầu lại nhìn về Diệp Sở, đang đợi hắn giải thích.

Bị một đôi mắt sáng người nhìn chăm chăm lấy, Diệp Sở giải tỏa nghi ngờ cho nàng: “Ngươi cho rằng tên lằng bằng này có thể chữa được sát khí trong người phụ thân ngươi chăng?”

Một câu nói đó liền khiến sắc mặt Hoàng Vĩnh An kịch biến, gạt mình quát to: “Tiểu tử điên này ở đâu ra vậy, ở chỗ này nói bậy nói bạ, còn không mau mau cút ra ngoài, bằng không đừng trách Hoàng mỗ ta tự thân thu thập ngươi!”

Diệp Sở không thèm để ý đến đối phương, hắn chỉ chỉ người đàn ông nằm trên giường thốt: “Ngươi cho hắn tiếp xúc với phụ thân ngươi một chút đi, thử xem hắn dám dùng chân khí tìm kiếm không?”

Bạch Huyền nhìn Hoàng Vĩnh An đẩy về hồ nghi khiến lão bối rối không dám đối mặt với nàng, Bạch Huyền bây giờ mới hiểu: Người này không thể chữa cho phụ thân mình.

“Tên này muốn chết!” Hoàng Vĩnh An thấy Bạch Huyền nhìn hắn giận dữ thì hắn biết âm mưu của mình đã bại lộ, đối với Diệp Sở oán hận vô cùng. Sát khí nhập thể hung hiểm vạn phần, đừng nói là hắn mà đến cả Đan sư cung đình đến cũng không cách nào cứu trị người này được. Hắn nói mạnh mẽ như vậy chẳng qua là cho Bạch Huyền yên tâm mà thôi. Nhưng hết thấy cũng bị tên thiếu niên từ đâu nhảy ra này phá mất.

“Thế nào? Thẹn quá hóa giận à? Cũng khó trách nha, ngươi thêm gái muốn điên rồi, khiến mất cân đối nội tiết tố, không kèm được dục vọng cũng là bình thường!” Diệp Sở nhìn Hoàng Vĩnh An cười nói, không hề để tâm đến đối phương đang vô cùng tức giận.

“Hoàng mỗ quả thật không thể cứu trị đó! Vậy thì thế nào? Ngươi có thể tìm người khác cứu sao? Ta đến thì phụ thân ngươi còn kéo dài tánh mạng được mấy ngày, ta không đến thì phụ thân ngươi không qua khỏi đêm nay đâu!” Hoàng Vĩnh An hừ một tiếng, dẫn xuống lửa giận nhìn Bạch Huyền nói:

"Người nếu đáp ứng ta thì người còn có thời gian người khác cứu trị phụ thân của mình, có lẽ còn có cơ hội. Nếu người không đồng ý, phụ thân người tới nay chắc chắn phải chết!"

Tâm Bạch Huyền như chìm vào đáy cốc, tên Hoàng Vĩnh An này đã là đan sư tốt nhất rồi, nếu giỏi hơn chút nữa là đã được cung đình mời vào rồi. Cũng chính bởi vì thế nên Bạch Huyền dù biết rõ tên này bại hoại nhưng vẫn đi mời. Nếu cả lão cũng cứu trị không được thì người nào còn có thể cứu trị được? Trong thời gian ngắn như vậy thì đi đâu tìm người đây?

"Nói thật mạnh miệng nha! Người là cái thứ gì chứ! Chỉ có một chút tài nghệ như vậy mà ở đây kêu nhặng rồi! " Bàng Thiệu miệt thị một câu, ánh mắt dòm khò người Bạch Huyền, trong bụng vô cùng hưng phấn, cái Nghiêu thành này đúng là tới không uống nha, một nữ nhân chín mọng gọi cảm như vậy mà cũng gặp được, nơi này quả nhiên xuất ra rất nhiều mỹ nhân nha!

"Người là cái thứ gì mà cũng dám chỉ trích Hoàng mỗ chứ!" Hoàng Vĩnh An nhìn chằm chằm Bàng Thiệu, giận dữ mắng.

Bàng Thiệu là ai? Ngay cả vương thượng Nghiêu quốc cũng phải đối đãi khách khí đó. Hắn sao có thể chịu được một nhân vật như vậy mắng mỏ mình, bèn quát lên: "Bản thiếu gia hôm nay sẽ dạy cho người cách làm người! Cho người biết bản thiếu gia là nhân vật nào!"

Bàng Thiệu tức đến gằm rú khiến Hoàng Vĩnh An cười thầm khinh bỉ, bản thân mình mặc dù là một đan sư nhưng cũng đã tiến vào hàng ngũ người tu luyện rồi, đã đạt đến tầng thứ nhất 'Tu nguyên linh tự thân' hạ phẩm, đã đến Chân Khí cảnh tam trọng. Thực lực như vậy khiến cho rất nhiều người nhìn lên rồi, thanh niên Nghiêu thành có thể vượt quá hắn cũng đã không còn nhiều lắm.

Nên thấy Bàng Thiệu chuẩn bị động thủ, Hoàng Vĩnh An cực kỳ khinh thường.

Diệp Sở cũng không thích nhìn tên Hoàng Vĩnh An này, nhìn Bàng Thiệu nổi giận bưng bưng, thản nhiên đáp: "Có vài người cũng là cần phải dạy dỗ cho tốt một chút, làm bại hoại cũng thất bại như vậy thì đúng là làm mất mặt cộng đồng chút ta quá!"

Bàng Thiệu gật đầu thật mạnh tỏ vẻ đồng tình.

"Đúng đó! Tên này lớn lên mặt mày quá khoa trương rồi, nhận thức lại thấp, mặt mũi lại xấu xí, càng nhìn càng thấy xấu. Người nhớ chút nữa hầu hạ hắn nhẹ nhàng một chút, giúp hắn chỉnh lại dung mạo một lần. Ta thấy tên này cũng quá mập, đánh hắn gầy lại một chút đi! " Diệp Sở cẩn thận nhắc nhở Bàng Thiệu.

Bàng Thiệu cũng là người mập mập nên suýt nữa là tức điên, đoạn phía trước không phải là nói hắn sao. Mập mập thì sao chứ, mập mập chọc tức người à? Mập mập thì không có nhân quyền sao? Người sao lại kỳ thị mập mập chứ? Hơn nữa đánh người mà còn đánh cho ốm lại dễ lắm sao?

Lừa giận Bàng Thiệu không dám tìm Diệp Sở phát tiết nên tự nhiên chuyển cả lên người Hoàng Vĩnh An, đều do người lớn lên mập mập đó, hại ta cũng bị vạ lây này!

Mấy đan sư còn lại thấy Bàng Thiệu đánh về phía Hoàng Vĩnh An cũng không khỏi cảm thương lấy hắn, thầm nghĩ tuổi trẻ thật là hiếu thắng, phải trả giá đắt rồi. Chân Khí cảnh tam trọng ngay cả hồ dữ cũng có thể xé rách toạc, cái giống tay chân nhỏ xíu như người thì làm sao địch nổi.

Hoàng Vĩnh An vẫn khinh thường như cũ, nhưng khi hắn đỡ một quyền như hơi hột kia của Bàng Thiệu thì sắc mặt lại đột nhiên kịch biến, chỉ cảm thấy bộ ngực mình bị một lực cực mạnh đánh vào, sau đó cả người bay ra ngoài.

Bao gồm cả Bạch Huyền cũng bị kết quả như vậy khiến cho kinh ngạc vô ngần, bọn họ như thế nào cũng không nghĩ được thiếu niên mập ú này lại có thể cường hãn như vậy, chỉ một chiêu đã đánh trọng thương một Chân Khí cảnh tam trọng, thiếu niên có thực lực như vậy ở Nghiêu thành này cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay, nhưng bọn họ chưa từng nghe có một người như vậy.

Đang lúc mọi người đang chìm trong im lặng và sợ hãi thì chỉ còn lại tiếng cười đùa của Diệp Sở với Dao Dao: "Không phải sợ, bọn họ đang biểu diễn xiếc khi cho con đó!"

Dao Dao cái hiểu cái không, cái cổ nhỏ nhún khễ gật, thật thà đáp: "Nhưng không có con khi mập như vậy nha!"

Bàng Thiệu nghe được một câu này liền lão đảo, chút nữa là đã ngã vật ra đất. Không muốn nghe tiếng của tên Diệp Sở này nữa nên hắn bèn kéo Hoàng Vĩnh An ra khỏi cửa phòng, muốn nghiên cứu một chút làm sao để đánh người ta cho gầy lại.

Nhìn thấy tình cảnh Hoàng Vĩnh An ở trong tay Bàng Thiệu không chịu nổi một kích, nên những tên đan sư đi theo lão ta đều hoảng sợ, trông thấy ánh mắt Diệp Sở quét về phía mình liền khiến bọn họ sợ hãi chạy tán loạn, không dám ở chỗ này nữa.

"Xin đừng đi. . ." Bạch Huyền thấy không còn một bóng dáng đan sư liền khẩn trương thốt lên, nếu bọn họ đi hết thì phụ thân mình nhất định sẽ chết.

"Diệp Sở! Có thể kêu bằng hữu người đừng đánh Hoàng Vĩnh An nữa không? Xem như là ta van người, phụ thân ta cần lão." Đôi mắt Bạch Huyền đỏ bừng cầu xin, nàng không thể nhìn phụ thân cứ như vậy mà chết được.

"Á dù! Người tin là tên lang băm kia có thể chữa được cho phụ thân người sao?" Diệp Sở ngược nhìn khuôn mặt xinh đẹp đầy vẻ bất đắc dĩ của nàng, lắc đầu chịu thua hỏi.

"Nhưng ta có thể làm sao? Ta không tìm được người tốt hơn nữa rồi!" Bạch Huyền thút thút đáp.

"Ai nói tìm không ra?" Diệp Sở đáp: "Ta cho ngươi một lựa chọn tốt hơn nhiều!"

"Ngươi có thể tìm được đan sư khác? Ở nơi đâu?" Bạch Huyền vui mừng quá đỗi, ánh mắt nóng rực chăm chăm nhìn Diệp Sở, đôi mắt đẹp ngập tràn niềm hy vọng.

"Xa tận chân trời, gần ngay trước mắt!" Diệp Sở nhún vai đáp.

Bạch Huyền đột nhiên nghi ngờ nhìn Diệp Sở thốt: "Là ngươi?"

Trong mắt Bạch Huyền liền lộ ra vẻ hoài nghi, cái tên bại hoại nổi danh ở Nghiêu thành là một đan sư còn lợi hại hơn Hoàng Vinh An sao, nói đùa gì vậy?

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Điều kiện hữu hiệu

"Ngươi là đan sư?" Bạch Huyền dò hỏi, đôi ngươi trong suốt như nước toát ra vẻ hoài nghi. Người xưa nay có tiếng xấu ở Nghiêu thành như hấn làm sao có thể hóa thành đan sư nhanh chóng như vậy?

"Tất nhiên là không!" Diệp Sở cười đáp.

Câu nói này khiến Bạch Huyền đang tràn trề hy vọng chợt như ngã xuống vực sâu, nhưng nàng thấy hiện giờ mới đúng với lẽ thường. Hấn không thể là một đan sư! "Diệp Sở à, xin ngươi đừng quấy rối có được hay không? Cha ta đang nguy trong sớm tối, cần Hoàng Vinh An!"

"Không phải đan sư thì không có nghĩa là không thể cứu trị cho phụ thân nàng! Huống chi, trước sát khí trong mộ Đại tướng quân thì loại đan sư bình thường vốn không thể làm gì. Coi như nàng có mời được đan sư cung đình thì phụ thân nàng vẫn không thể cứu!" Diệp Sở nói.

"Sát khí trong mộ Đại tướng quân?" Bạch Huyền kinh hô, sắc mặt càng thêm trắng, nàng tự nhiên biết nơi ấy hung hiểm đến cỡ nào. Chẳng phải chính tỷ và tỷ phụ của nàng đã phải chết oan chết uổng khi xông vào đó hay sao? Nhưng thật không ngờ, cha mình không nghe lời khuyên, lại vào nơi đó!

Bạch Huyền như hóa đá trên giường, mặt xám như tro tàn, nàng biết Diệp Sở đã nói thật. Nếu đúng là sát khí trong mộ Đại tướng quân, phụ thân mình hẳn phải chết không thể nghi ngờ. Phụ thân nàng thường nói, ở Nghiêu thành không ai có khả năng cứu trị loại sát khí này nhập thể.

"Tránh ra! Để ta xem thử!" Diệp Sở thấy sắc mặt nam tử trên giường càng ngày càng tái, mi tâm càng xuất hiện thêm nhiều điểm đen, cũng không dám kéo dài thời gian nữa. Nếu sát khí xâm nhập ô nhiễm linh hồn mà bùng nổ... thì chính là một sự phiền toái vô cùng. Không biết có bao nhiêu người phải chết trong tay ông ta!

Bạch Huyền vừa như xác ướp bỗng giật mình hiểu ra, nhìn Diệp Sở nói: "Ngươi thực sự có biện pháp cứu cha ta?"

"Thử một chút!" Diệp Sở cười đáp: "Chẳng qua, điều kiện ngươi đã đáp ứng Hoàng Vinh An liền phải chuyển cho ta nha?"

Bàng Thiệu đánh người xong, tiến vào vừa đúng lúc nghe được câu này, không nhịn được mắng to: "Ta nhỏ vào! Chẳng phải hấn theo đuổi cảnh giới làm ác cao hơn sao hả? Tuyên bố trước chiếm tim, sau mới chiếm thân à? Nhưng nhìn hấn đang làm cái gì kia?"

"Đề tiện!" Bàng Thiệu khinh bỉ nhìn Diệp Sở, cảm thấy Diệp Sở quá hèn hạ khi lừa đảo người dân lương thiện như mình. Gặp được nữ nhân xinh đẹp, hấn lại chủ động xuống tay trước.

Nhìn Diệp Sở đang ngó mình với vẻ tà mị, quan sát điểm đen trên mặt phụ thân càng ngày càng nhiều. Sau một lúc trầm ngâm, Bạch Huyền mở miệng nói: "Được! Chỉ cần ngươi có thể cứu cha ta, ta lập tức đáp ứng!"

Lúc nói những lời này, dường như Bạch Huyền đã dùng hết sức, toàn thân như sắp tê liệt khuỵu xuống.

Thấy bộ dạng Bạch Huyền như thế, Diệp Sở chỉ cười cười mà không nói thêm câu nào. Hấn đi tới trước giường, điều bộ đùa cợt biến mất, trái lại còn mang theo một sự thận trọng. Hấn đưa tay nắm lấy mạch môn nam tử nằm trên giường.

"Tránh xa một chút!" Diệp Sở nhắc nhở Bạch Huyền bê Dao Dao bước ra xa hấn một khoảng. Bạch Huyền thấy động tác luân phiên bắt mạch cũng ra hình ra dáng của Diệp Sở mà tìm đập liên hồi. Mặc dù phải trả giá rất đắt nhưng nàng càng muốn mạng sống của cha mình hơn. Chẳng qua, kẻ được gọi là phế vật Nghiêu thành này thật có thể cứu chữa cho cha mình sao?

Dù trong lòng không tin đến một phần vạn, nhưng nàng còn có lựa chọn khác sao? Chỉ còn cách trông mong hấn đừng chữa ngựa lành thành ngựa què mà thôi!

Các ngón tay Diệp Sở luân phiên chuyển động. Mặc dù động tác không nhanh nhưng Bạch Huyền có thể thấy rõ các ngón tay hấn dường như được kinh

khí bao phủ. Kinh khí trong suốt không thể nhận ra đó, khí dung nhập vào điểm đen nào trên cổ tay cha mình thì chúng lại nhạt đi một chút.

Cảnh tượng này khiến Bạch Huyền mừng rỡ dị thường, ánh mắt hiện vẻ hy vọng: “Chẳng lẽ đây là kẻ được gọi là phế vật Nghiêu thành? Thật sự có thể giúp cha giải quyết sát khí sao?”

Bàng Thiệu và Bạch Huyền chăm chú nhìn Diệp Sở, đứng bên cạnh chờ đợi hắn. Trong khi họ đang kỳ vọng, từ cổ tay của Bạch Báo bỗng nhiên bắn ra một luồng sát khí xám xám mờ mờ thẳng đến Diệp Sở.

“Cẩn thận!” Bạch Huyền kinh hoàng buột miệng hô lên. Sát khí nguy hiểm, ai ai cũng biết! Nếu xâm nhập vào người Diệp Sở, chỉ sợ lại có thêm một người nữa phải chết oan uổng.

Tuy nhắc nhở Diệp Sở né tránh, nhưng điều khiến cho Bạch Huyền sợ hãi nhất là Diệp Sở không hề tránh mà dùng thủ chương đánh về luồng sát khí xám mờ này. Sau khi vẽ mấy vòng trời buộc nó bên trong, Diệp Sở đột nhiên nắm chặt bàn tay lại, luồng sát khí bắt ngờ lại biến đi mất tăm mất tích, không biết bị Diệp Sở đánh tan hay đã nhập vào người gã.

Bàng Thiệu thấy chuyện này cũng không lấy làm kỳ quái nhưng đôi mắt đẹp của Bạch Huyền lại toát ra thần sắc kinh hoàng, tâm không thể bình tĩnh. “Nó là sát khí đó! Huống chi là sát khí có thể nhập vào người phụ thân mình. Diệp Sở cứ dùng tay bắt nó như không, hắn không sợ sát khí nhập thể mà chết sao?”

“Đừng lo! Chút sát khí này mà không giải quyết được, thì làm sao khiến người cam tâm tình nguyện giao dịch?” Diệp Sở quay đầu, cười với Bạch Huyền. “Có điều, thương thế của lệnh tôn vô cùng nghiêm trọng, sát khí đã lan ra khắp kinh mạch toàn thân rồi!”

Bất chấp tên bại hoại của Nghiêu thành làm thế nào có thủ đoạn như thế, Bạch Huyền hỏi dồn: “Vậy người có biện pháp cứu trị không?”

Diệp Sở trầm ngâm, không trả lời thẳng vào câu hỏi của Bạch Huyền. Bàng Thiệu thấy vậy, kinh dị hỏi Diệp Sở: “Người cũng không có cách nào hả? Sát khí này lại kinh khủng đến như vậy?”

Bàng Thiệu biết Diệp Sở rất đặc biệt. Ban đầu, lúc đám người họ không biết trời cao đất rộng mà xông vào mộ Đại tướng quân, suýt nữa đã mất mạng. Chính Diệp Sở là người đứng trước che sát khí, cho họ tranh thủ thời gian chạy trốn.

Đã mấy lần, bọn họ cho rằng Diệp Sở phải chết, nhưng điều khiến họ ngạc nhiên nhất là, mặc dù Diệp Sở bị thương không nhẹ nhưng vẫn không vì vậy mà chết. Ngược lại, sau khi thương thế tốt lên thì thực lực bắt đầu gia tăng.

Sau lần đó, bọn họ đều biết thể chất của Diệp Sở rất đặc thù, có đầy thủ đoạn đặc biệt để đối phó sát khí. Có điều, bọn họ không biết là thủ đoạn gì mà thôi. Đây cũng là chuyện khiến bọn họ tò mò! Hiện giờ, nếu Diệp Sở cũng không cách nào chữa trị... thì nam nhân này hẳn là phải chết chắc rồi.

Bàng Thiệu cho rằng, ở Nghiêu thành này không ai có thể có biện pháp đối phó với sát khí như Diệp Sở. Cho dù thực lực mạnh hơn hắn nhiều, nhưng những tu hành giả khác cũng không làm được!

Thấy Bạch Huyền khẩn trương theo dõi hắn, Diệp Sở lắc đầu nói: “Chỉ có chút phiền phức, cũng không phải không thể cứu! Chẳng qua phải cần mất một chút thời gian để chữa trị từ từ mà thôi. Quan trọng nhất là: thân thể của ông ta bị sát khí xâm nhập quá lâu, đột nhiên được giúp khu trừ nên không thể chịu đựng nổi. Phải cần linh chi từ ba trăm năm trở lên bổ sung tinh nguyên.”

“Phiền phức như vậy?” Bàng Thiệu thì thào. “Lão này chẳng phải chết chắc rồi ư! Linh chi ba trăm năm không dễ tìm, sợ khi tìm được đã không còn kịp nữa!”

“Vậy cũng không sợ! Cứ từ từ trục sát khí ra, không cần phải làm mạnh quá! Đầu tiên, cứ giữ tính mạng của ông ta. Sau khi tìm được linh chi, có thể dùng mảnh lực khu trừ, thì có thể cứu được mạng ông ta rồi!” Diệp Sở nói. “Linh chi ba trăm năm, ta biết người nào có!”

Bạch Huyền nghe có thể cứu chữa cho cha mình bèn vô cùng mừng rỡ: “Ai có? Có thể mua được hay không?”

Diệp Sở không đáp lời Bạch Huyền, mà nói với Bàng Thiệu: “Trong buổi sinh nhật của con trai Thanh Dương hầu ở Nghiêu thành có người tặng hắn một gốc linh chi ba trăm năm. Thân phận của người đặc thù, nếu mở miệng đòi Thanh Dương hầu... có lẽ lão không cự tuyệt!”

Bàng Thiệu thấy Diệp Sở tính toán lên người mình, vội vàng khoát tay: “Không được tìm ta! Tới Nghiêu thành, ta không muốn thiếu ân tình của bất kỳ người nào! Vương thượng của các người đã sớm có chủ ý với ta. Nếu thiếu ân tình của người Nghiêu thành các người, khi hắn mở miệng thì ta cự tuyệt cũng không tốt! Người cho rằng ta không biết mở miệng đòi mấy cung nữ của vương thượng các người sao? Còn phải tự ra ngoài tìm gái hả?”

Tìm Bạch Huyền lại chìm xuống thêm lần nữa. Nàng ôm chặt Dao Dao, nước mắt giàn giụa trên mặt. Vẻ quyến rũ khiến người thương tiếc ấy làm cho Diệp Sở phải động tâm.

“Tiểu di đừng khóc!” Dao Dao thấy Bạch Huyền khóc quá đau lòng, liên tục giúp tiểu di lau nước mắt. Cô bé không hiểu gì nhưng cũng khóc òa lên, nói với Diệp Sở trong thanh âm nức nở: “Đại ca ca, nói tiểu di đừng khóc! Hu hu hu...”

Nhìn Dao Dao ôm chân mình, Diệp Sở vỗ vỗ đầu cô bé rồi quay đầu nhìn Bàng Thiệu. Thấy Bàng Thiệu ngoảnh mặt làm ngơ, Diệp Sở thầm nghĩ: “Từ nay về sau đừng để ca có cơ hội! Bàng không, ca cho người đẹp mặt!”. “Được rồi! Chuyện linh chi ta sẽ giải quyết giúp các người!”

Diệp Sở không thể nhìn Bạch Báo chết trước mặt mình, hắn còn việc phải hỏi thăm đối phương. Diệp Sở muốn biết ông ta mang theo vật gì ra từ trong

mộ Đại tướng quân. Thời điểm vừa cứu trị, Diệp Sở đã tìm khắp người ông ta nhưng vẫn không thấy bất cứ thứ gì!

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Ngưng sát thành đan

Linh chi ba trăm năm cũng không phải là nói là lấy được, Diệp Sở còn phải trợ giúp Bạch Bảo đem sát khí tạm thời áp chế, bằng không thì quả thật là sống không qua tối nay!

Để Bạch Huyền ôm Dao Dao đứng xa hơn một chút, tay hắn lại đặt lên người Bạch Bảo, thủ pháp thành thạo, dưới quá trình vũ động của ngón tay Diệp Sở, cả người Bạch Bảo chậm chậm dựng lên, sát khí trên người lão bất ngờ phụt ra, bắn tới Diệp Sở.

Sát khí dày đặc phóng mạnh về Diệp Sở như vậy khiến Bạch Huyền hết hồn hết vía. Nhưng khiến Bạch Huyền ngạc nhiên chính là Diệp Sở chỉ hươ tay, vẽ ra một loạt cung tròn thì sát khí chỉ vòng quanh lấy người hắn. Sát khí xám đen không ngừng thẩm thấu vào trong người Diệp Sở, cái trán gã vì vậy mà từ từ cũng biến thành màu xám đen.

Khác với Bạch Huyền đang sợ hãi, mắt Bàng Thiệu thẩm ánh lên quang mang kỳ lạ. Hắn quả thật là lần đầu tiên trực tiếp nhìn thấy Diệp Sở đối kháng sát khí đến như vậy, Diệp Sở lại có thể để cho sát khí nhập thể mà không hề sợ hãi thì rốt cuộc là hắn có thủ đoạn gì? Hay là thực lực Diệp Sở đã cường hãn đến mức không sợ sát khí rồi?

Nhưng lập tức Bàng Thiệu liền loại bỏ phỏng đoán đó đi. Diệp Sở dù mạnh mẽ đến đâu cũng không thể chỉ sau một năm ngắn ngủi như vậy mà tu luyện tới cảnh giới có thể ngăn cản sát khí trong mộ Đại tướng quân được.

"Chẳng lẽ Diệp Sở là cái loại biến thái đó sao?" Tim Bàng Thiệu đập lên thình thịch, không khỏi nghĩ tới cái đám người nghịch thiên trên đời đó. Bọn họ quả thật là có thủ đoạn đặc thù đối với sát khí, nhưng hắn cũng không có nghe nói kẻ nào có thể tự nhiên luyện hóa sát khí, trực tiếp thu nạp vào cơ thể được như vậy nha.

Huống chi Bàng Thiệu cũng không cảm thấy tên Diệp Sở này có thể trở thành nhân vật như vậy! Cả thiên hạ đều biết kia muốn tiến vào hàng ngũ đám người đó quá khó khăn, Diệp Sở mặc dù cường hãn nhưng cũng không thể nào cường hãn đến độ có thể đi vào cái hàng ngũ kia được!

Một lúc lâu sau, Diệp Sở mới thu hồi ngón tay đang vũ động, lúc này trán của hắn cũng đã lấm tấm mồ hôi, sắc mặt tái nhợt đến vài lần. Nhưng khi sát khí không còn tràn vào người của hắn nữa thì cái trán vốn âm ảm kia đã biến mất. Điều này khiến Bàng Thiệu không khỏi tấm tắc xưng kỳ, nghĩ thầm tên này quả thật bất đồng với người khác, lại có thể dẫn sát khí vào người mà không tổn hao gì cả.

"Tốt rồi! Trong vòng vài ngày phụ thân ngươi sẽ không có chuyện gì nữa! " Diệp Sở lau mồ hôi trán nhìn Bạch Huyền cười đáp, đôi tay ôm chầm lấy Dao Dao chạy tới. Ngón tay xoa xoa chiếc mũi nhỏ xinh của cô bé, chọc cho cô nhóc cười khanh khách không ngừng.

Cô nhóc lớn lên răng trắng môi hồng, búng búng sức sống, quan trọng nhất là nàng có thể phát hiện ra vẻ đẹp trai tràn đầy mị lực của gã cho nên Diệp Sở rất thích!

Thấy những nốt đen trên người phụ thân đã biến mất nhiều, hơi thở cũng vững vàng, trên mặt đã có vài phần huyết sắc. Bạch Huyền bèn thở phào nhẹ nhõm, trong lòng lúc này mới tin tưởng Diệp Sở quả thật có biện pháp cứu trị lấy cha mình.

Mặc dù xảy ra trước mắt nhưng Bạch Huyền vẫn cảm thấy có chút khó tin. Ngay cả đan sư cung đình đều không thể giải quyết sát khí nhập thể nhưng Diệp Sở lại có thể giải quyết được. Đây là tên bại hoại mà cả Nghiêu thành nhận định đó chẳng? Bạch Huyền cảm thấy mình có một chút nhìn không thấu Diệp Sở!

Nhưng cái này nói lên rằng Diệp Sở cũng không phải là phế vật mà mọi người mắng đó.

"Ngắm ta đủ chưa?" Diệp Sở cười, vỗ vỗ đầu của Dao Dao, nhưng hắn dường như giật mình nhớ ra thốt: "A! Ta biết rồi! Ngươi muốn thực hiện hứa hẹn có phải không?"

Nghĩ đến điều này Diệp Sở không nhịn được nhìn ngắm lấy Bạch Huyền, thân thể đầy đặn mềm mại ẩn sau lớp áo, mùi hương hấp dẫn. Tựa như trái đào chín mọng, cả người tỏa ra nhẹ nhàng khí chất quyến rũ, mái tóc đen tuyền hồ hững rũ xuống bờ vai, những đường cong cơ thể mà mị kia dù được phủ áo quần phủ lấy nhưng vẫn tỏa ra nét mê người, đây chính là thân thể khiến cho vô vàn nam nhân điên cuồng.

Những lời kia của Diệp Sở khiến tâm trạng Bạch Huyền mới chuyển biến tốt đẹp vì phụ thân đã khỏe hơn trong nháy mắt tiêu tan, hàm răng cắn chặt chỉ dám đứng đó không nói được câu gì.

"Ta biết mình rất có mị lực, được nhiều nữ nhân yêu thương nhưng nhớ. Nhưng ta cũng không có gấp gáp nha, ngươi cũng không cần vội vã thực hiện lời hứa như vậy đâu! " Diệp Sở cười đáp.

Bàng Thiệu quả thật là nghe không vô nữa, cảm thấy tên Diệp Sở này quá mức khôn kiếp rồi, được tiện nghi mà còn khoe mẽ. Dù Bàng Thiệu cũng không thường xuyên thương hoa tiếc ngọc nhưng hẳn cũng nhin không được mà cảm thương lấy Bạch Huyền, nghĩ thầm năng đụng phải cái tên vô sỉ bại hoại thì chỉ đành trách vận khí không tốt mà thôi.

Sắc mặt Bạch Huyền tái nhợt vẫn chôn chân đứng đó, mặt xám như tro, bị Diệp Sở nhìn chăm chăm nàng cảm giác mình như bị một con ác lang nhìn chăm chú, cả người không được tự nhiên như dao kề lấy người, đáng người mềm mại không khỏi co lại, tránh đi ánh mắt của Diệp Sở.

Thấy Bạch Huyền như vậy Diệp Sở chỉ cười cười, nghĩ thầm thanh danh bại hoại của mình quả thật là đủ để dọa người mà, tùy tiện nói một câu cũng có thể hù con gái nhà người ta hoa dung thất sắc.

"Chắc! Loại chuyện này ta vẫn là thích người tình ta nguyện! Điều kiện như vậy không phải là không thể đổi lại, ta ở Nghiêu thành không có chỗ ở, tòa nhà người lớn như vậy nếu không tính tiền thuê nhà, kèm theo bao ăn uống thì... ta có thể suy nghĩ không làm chuyện đó nha!" Diệp Sở dường như là hết cách thốt lên, đây mới là mục đích thực sự của hắn. Bạch Huyền mặc dù hấp dẫn, Diệp Sở cũng không phải là một tên thanh niên đang hoang gi cho cam nhưng cường bức nữ nhân ngủ với mình thì quả thật đúng là hắn chưa làm qua.

Kiếp trước ăn ngủ ở hộp đêm thì hẳn cũng chú ý cũng là người tình ta nguyện. Chưa từng có học mấy cái trò khôn như bỏ thuốc để hãm hại nữ nhân. Diệp Sở vô cùng khinh bị chuyện như vậy, một thằng đàn ông xấu xa đến nỗi dùng cái thủ đoạn này để đoạt nữ nhân thì vô dụng đến mức nào chứ?

Diệp Sở cố ý hù dọa Bạch Huyền bất quá là để kiểm cái chỗ ở mà thôi. Hắn cũng không thể ở hoài trên hoa thuyền, trên người Diệp Sở không có đồng nào, nếu không phải cướp tên Bàng Thiệu này một chút thì ngay cả ăn cơm cũng thành vấn đề, bây giờ có thể giải quyết vấn đề ăn ở thì sao bỏ lỡ được chứ. Quan trọng nhất là chủ nhà lại xinh đẹp như vậy, có tháp đèn lồng cũng không tìm được một chỗ tốt như vậy đâu nha.

"Á!" Bạch Huyền dường như không kịp phản ứng, tên Diệp Sở có tiếng là lán nam phách nữ mà sẽ bỏ qua cho mình sao? Nàng biết rõ nàng có sức mê hoặc của mình đối với đàn ông là bao nhiêu.

"Không đáp ứng cũng được thôi! Vậy cứ theo yêu cầu lúc trước đi!" Diệp Sở cười đáp.

"Ta đồng ý!" Bạch Huyền vội vàng đáp, không chút do dự.

Bạch Huyền đáp ứng sáng khoái như vậy đều trong dự liệu của Diệp Sở, dù sao hai cái lựa chọn này thì Bạch Huyền khẳng định sẽ chọn cái thứ hai. Đó cũng chính là nguyên nhân hẳn phải hù dọa nàng, nếu lúc đầu hắn nói ra yêu cầu này sợ rằng Bạch Huyền sẽ không đáp ứng.

Bỏ Dao Dao xuống, Diệp Sở vỗ vỗ lấy cái đầu nhỏ của cô nhóc bảo cô nhóc đi đến Bạch Huyền, lười nhác bước theo Bàng Thiệu đi ra khỏi tòa nhà.

"Người bỏ qua một vụ vật như vậy?" Vừa bước ra khỏi đại môn, Bàng Thiệu không nhịn được nhìn Diệp Sở hỏi, trong lòng than thở không thôi, mỹ nhân như thế mà tên Diệp Sở này lại bỏ qua.

"Ta đã nói rồi, ta theo đuổi cảnh giới cao hơn. Ai sẽ giống như người, vô dụng đến mức chỉ có thể dùng thủ đoạn đe dọa dụ dỗ để đoạt lấy nữ nhân chứ!" Diệp Sở nhìn Bàng Thiệu đầy khinh bỉ đáp.

Bàng Thiệu chỉ khẽ cười, không có cãi lại Diệp Sở: "Người mới vừa lục soát trên người lão, có phát hiện gì không?"

"Trên người lão không hề có vật gì cả, có thể là không lấy được thứ gì ở mộ tướng quân, cũng có thể trước khi hôn mê lão đã giấu đi rồi!" Diệp Sở lắc đầu.

"Có thể hắn đã giao cho Bạch Huyền không? " Bàng Thiệu hỏi.

Diệp Sở trợn mắt đáp: "Ta sao biết được?"

"Được rồi! Ta cũng không hỏi nữa, chờ người cứu lão xong thì hỏi! " Bàng Thiệu vẫn không muốn quản chuyện này, có Diệp Sở lo là tốt rồi, bèn đáp: "Mà người dùng thủ đoạn gì để đối kháng với sát khí vậy? Hoàn toàn không sợ sát khí nhập thể nha!"

"Ngưng sát thành đan!" Diệp Sở cười đáp.

"Là cái thứ chó gì thế!" Bàng Thiệu nhíu mày đáp, ngưng sát thành đan là cái gì, hắn nghe không hiểu nên cũng không hỏi nữa, bèn nhún vai nói: "Người đã tìm được địa phương ăn ở, bản thiếu gia cũng không quản nữa. À, mấy hôm nay cho người mượn tiền của bản thiếu gia, sau này nhớ trả lại cho ta!"

Bàng Thiệu oán trách mấy câu đoạn xoay người rồi đi, không biết đi tới hoa lầu nào tìm gái rồi.

Sau khi Bàng Thiệu rồi đi, Diệp Sở cười cười, bàn tay xòe ra, trong lòng bàn tay của gã liền xuất hiện một viên tròn màu xám tro. Nếu Bàng Thiệu thấy viên tròn này thì sẽ kinh hãi vạn phần, bởi cái cái viên tròn này toát ra khí tức vô cùng tương tự với khí tức của sát khí trong mộ Đại tướng quân, chỉ là không có cái vẻ cuồng bạo cùng với ăn mòn sinh cơ mà như nó mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Văn võ toàn tài

Phủ Thanh Dương hầu giờ phút này đầy ắp khách quý. Hôm nay, đại công tử của Thanh Dương hầu, Thanh Hường Minh mời các tiểu thư công tử ở Nghiêu thành đến mừng sinh nhật đệ đệ Thanh Hường Hân của hắn. Hầu phủ vốn yên tĩnh, vì vậy mà náo nhiệt phi thường!

Nhìn người người qua lại bên các bàn tiệc đầy ngút mắt, Diệp Sở thầm nghĩ Thanh Hường Minh quá yêu thương Thanh Hường Hân rồi. Phụ thân hắn còn chưa tổ chức sinh nhật cho Thanh Hường Hân thì thôi, ngược lại hắn đã bao đồng làm thay, chưa gì đã mời hết tất cả công tử tiểu thư của Nghiêu thành rồi.

“Diệp Sở, Bàng Thiệu đại nhân vì sao không tới?” Lương Thiện cho rằng Bàng Thiệu sẽ đến, lại không ngờ chỉ có một mình Diệp Sở tới đây. Lương Thiện không nhịn được mà thầm chần động, không có Bàng Thiệu ra mặt cho Diệp Sở, bằng danh tiếng của hắn thì không biết có bao nhiêu người muốn thu thập Diệp Sở hà trời?

“Đoán chừng hắn đang nằm trên bụng con đàn bà nào rồi!” Diệp Sở nhún vai, thầm chửi bới Bàng Thiệu. Hắn thầm nghĩ: “Nếu Bàng Thiệu chịu ra mặt thì mình không đến nỗi phải đích thân đến đây lấy linh chi rồi!”

“Vậy nói Bàng Thiệu đại nhân không tới là đúng hả?” Lương Thiện sợ mất vía. “Hắn không tới mà ngươi còn dám xuất hiện chỗ này? Lăn nhanh! Hiện giờ còn chưa ai chú ý, ngươi rời khỏi vãn kịp đó!”

Thấy Lương Thiện không có Bàng Thiệu làm chỗ dựa liền lui bước, Diệp Sở trợn trắng đáp: “Thì sao hả? Nơi này không phải đầm rồng hang cọp gì! Có ăn có uống, tại sao phải đi?”

Diệp Sở nói xong tự tiện tìm một chỗ ngồi xuống, tự nhiên cảm kéo một món điểm tâm tới bắt đầu ăn.

Lương Thiện khẩn trương nhưng cũng hết cách. Khi đang nghĩ biện pháp làm sao mới có thể đưa Diệp Sở đi thì lại thấy ánh mắt hắn đang nhìn chăm chăm vào một hướng.

Nhìn theo ánh mắt Diệp Sở, Lương Thiện thấy một thanh niên diện mạo anh tuấn xen lẫn vài phần quý khí tao nhã đang nở nụ cười xuất hiện trong đại sảnh. Vừa bước ra, thanh niên đó đã trở thành tâm điểm của toàn buổi tiệc. Không ít người đổ xô vây quanh hắn không ngừng hỏi han, dường như mọi hào quang trên đời này đều tập trung vào một mình hắn vậy.

“Ba năm nay Thanh Hường Minh biến đổi rất lớn. Từ kẻ yên lặng không tranh đua, đã trở thành một nhân vật đầu lĩnh ở Nghiêu thành. Ngươi có thấy không? Vây quanh hắn là công tử của An Bình hầu, Gia Thương hầu, Bạch Đô hầu. Bọn họ ở Nghiêu thành cũng là người có thân phận cao quý, nhưng cũng chỉ đang làm nền cho hắn. Cứ lấy chuyện Thanh Dương hầu có địa vị kém hơn đám người An Bình hầu, nhưng đám người này vẫn lấy Thanh Hường Minh làm trung tâm là hiểu!” Lương Thiện thờ dài, nói: “Nghe đồn thực lực của Thanh Hường Minh đã đạt tới chân khí cảnh tầng thứ sáu. Trong đám người trẻ tuổi, có thể so với hắn cũng chẳng được bao nhiêu!”

“Ngươi hâm mộ hắn?” Thấy Lương Thiện thốt thức, Diệp Sở cười hỏi.

“Nói nhảm! Ai không hâm mộ?” Lương Thiện nhìn đám tiểu thư vây quanh Thanh Hường Minh mà không khỏi ghen tị. “Nếu ta có thực lực như hắn, chắc cú đám tiểu thư này sẽ nhao nhao cạnh ta như vậy!”

Diệp Sở không quấy rầy Lương Thiện đang mộng giữa ban ngày. Nhìn Thanh Hường Minh là trung tâm của vòng tròn mà thầm nghĩ: “Danh vọng của thằng này ở Nghiêu thành quả thật không nhỏ! Ngay cả đám công tử Hầu gia có cha xếp hàng trên hắn mà cũng có thái độ cam chịu như vậy!”

Khi Diệp Sở còn đang ngẫm nghĩ điều này, bên tai bất chợt vang lên một thanh âm trong trẻo: “Đã nói là ngươi không thể ở lại Nghiêu thành lâu rồi mà! Không ngờ ngươi lại xuất hiện tại yến hội của Thanh Hường Minh. Chuyện ngươi dung túng cho thủ hạ cường bạo thị nữ trong phủ Thanh Dương hầu, đã quên rồi sao? Đến đây rồi, Thanh Hường Minh sẽ không dễ bỏ qua cho ngươi!”

“Hả?!” Dối theo tiếng nói, Diệp Sở thấy Tô Dung cùng Trương Tổ Nhi đứng cách hắn không xa từ lúc nào không biết. Hôm nay Tô Dung vận một thân váy liền áo, phô bày vóc người cao ráo như quả đào chín mọng. Dáng điệu nàng uyển chuyển, suối tóc đen óng như màn đêm, làn da tựa ngọc, đôi mắt chi càn đào nhẹ đã khiến chúng sinh điên đảo. Đẹp nhưng không gợi dục, tươi nhưng không tục, giữa ngàn mỹ nữ không tìm được một người có nét đẹp khiến tường xiêu vách đổ như nàng.

“Vậy cô cảm thấy ta phải làm thế nào đây?” Diệp Sở cười, nhìn Tô Dung. Không ngờ rằng em này sẽ chủ động bắt chuyện với mình.

“Ra khỏi nơi này! Đi khỏi Nghiêu thành!” Đôi mắt Tô Dung vẫn trong suốt, từ đôi môi chín mọng mở ra một câu.

“Nghiêu thành có người đẹp như nàng, ta nào nỡ rời đi!” Diệp Sở đảo mắt ngang dọc trên người Tô Dung, chính là kiểu bi ối điển hình.

Lương Thiện thấy Diệp Sở còn dám đùa cợt với Tô Dung, hắn vỗ trán than: “Thôi xong! Thằng này tính dâm không bỏ mà! Đến giờ còn lòng dạ đùa giỡn Tô Dung làm cái mẹ gì! Hắn còn yêu Tô Dung say đắm làm sao?!”

Trương Tổ Nhi thờ hồng học, quát vào mặt Diệp Sở: “Ngươi... người này làm sao vậy? Nếu không nhìn lần trước ngươi giúp chúng ta một lần, quý mới quản ngươi chết hay sống! Tô Dung, chúng ta đi, để cho hắn chết tại Nghiêu thành cho rồi!”

Sau khi mắng Diệp Sở xong, rốt cuộc Trương Tổ Nhi mới nhớ lại tình cảnh lần trước, cố nén cơn giận đang bùng nổ mà bình tâm nói: “Nghe lời chúng ta, rời khỏi Nghiêu thành đi!”

“Nghiêu thành non xanh nước biếc, mỹ nhân như mây, tất nhiên không thể đi được!” Diệp Sở cười nói. “Về phần có người muốn gây phiền toái cho ta, nếu gan chúng lớn thì cứ đến là được! Cứ nghĩ đi, dù sao ta chỉ là một thiếu niên đẹp trai, phong lưu quân tử, văn võ toàn tài, là tuyệt thế kỳ nhân! Còn sợ chúng sao?”

Lương Thiện thấy Diệp Sở chém gió thành thần trước mặt Tô Dung thì thầm nghĩ, thằng này là cuồng Tô Dung đến mê muội rồi. Nhưng Tô Dung là hạng người gì? Làm sao bị người chém mấy câu mà nhũn não chứ!

“Người văn võ toàn tài cái rắm!” Trương Tổ Nhi nhện không nói gào lên. Một thằng bại hoại, cận bã của Nghiêu thành mà còn tự xưng văn võ toàn tài?! May là không để cho người ta nghe được. Nếu để các thanh niên tài tuấn nghe được, chỉ sợ sẽ nhảy xổ vào rút gân Diệp Sở!

“Văn có thể dụ lolita, võ có thể bình định vợ người ngắt trên giường! Không tính là văn võ toàn tài hả?” Diệp Sở không khỏi nghĩ về thương hiệu của một thằng đàn ông ngon lành. Thầm nghĩ: “Kiếp trước mình làm được chuyện này, muốn không tự xưng văn võ toàn tài cũng không được mà!”

“Lưu manh!” Câu nói đó khiến Tô Dung và Trương Tổ Nhi mặt đỏ tía tai, thầm nghĩ quả nhiên miệng chó không mọc được ngà voi. Vô lại chính là vô lại! Xém chút các nàng còn tưởng đối phương đã thay đổi. Non sông dễ đổi, bản tính khó dời, chính là câu ông bà thừa riêng cho hần mà!

“Chúng ta đi!” Trương Tổ Nhi kéo Tô Dung rời khỏi, nghĩ sẽ không bao giờ quan tâm đến Diệp Sở nữa!

“Hắc hắc! Đã biết người quá dễ tiện!” Lương Thiện cũng nghe câu nói đó, không nhịn được mà cười lớn thì thoả. Không ngờ ba năm không gặp, cảnh giới của Diệp Sở đã lại tăng lên!

Năm xưa, một câu “Khấp trời cao phong lưu vô địch thủ. Phá động đào, thần nữ phải lên tiên” đã khiến vô số đệ tử trác táng của Nghiêu thành dùng làm phương châm sống. Lương Thiện tin rằng, những câu này rất nhanh sẽ được truyền khắp Nghiêu thành, dẫn tới đám đệ tử tranh nhau trích dẫn.

Diệp Sở nhìn thân thể mềm mại như ẩn như hiện của hai nàng rời khỏi, nhếch miệng cười thầm nghĩ: “Không có chuyện gì làm, kiếm người đùa giỡn cũng là niềm vui thú, cũng mang lại vài phần cảm giác năm xưa lẫn lộn ở các cuộc chơi thâm đêm.”

...

“Tô Dung tiểu thư! Nàng đã đến rồi!” Nhìn thấy Tô Dung, Thanh Hường Minh thoát ra khỏi vòng vây của mọi người, nghênh đón Tô Dung bằng khuôn mặt tươi cười rạng rỡ.

Cô gái này là một viên ngọc quý, có không ít nam tử ở Nghiêu thành phải quỳ dưới váy nàng. Cho dù Thanh Hường Minh là trung tâm cũng đám người nhưng đối mặt với Tô Dung thì vẫn có cảm giác khá là tự ti, không dám theo đuổi Tô Dung ra mặt.

Tô Dung xuất hiện, trong nháy mắt đã cướp mất vầng hào quang của Thanh Hường Minh. Chúng nhân cũng tự giác đưa Tô Dung và Thanh Hường Minh vào chính giữa nhưng hiển nhiên, người dựa vào Tô Dung vẫn nhiều hơn. Mỹ nhân đúng là có ưu thế!

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 19: Lên cả đi

"Nơi này đúng là náo nhiệt nha!" Trong lúc mọi người đang nói cười thì nơi cửa chính vang lên tiếng của một thanh niên đang đứng đó, khiến cho ánh mắt của cả phòng đều dồn cả về hần.

"Diệp nhị công tử tới rồi!" Mọi người kinh ngạc hô lên, không nghĩ tới Diệp Siêu lại được Thanh Hường Minh mời tới nơi đây. Phải biết rằng Thanh Hường Minh là người cầm đầu đám bọn họ mà thôi, mà Diệp Siêu cùng với Tô Dung là những người cầm đầu cả đám thanh niên trẻ tuổi ở Nghiêu thành này.

Nếu bàn về danh tiếng của Diệp Siêu thì hần có thể đứng trong top mười thanh niên Nghiêu thành, còn Thanh Hường Minh vẫn chưa vào được top mười.

"Thanh huynh! Lâu rồi không gặp!" Diệp Siêu cười nhìn Thanh Hường Minh gật đầu, ánh mắt sau đó liền chuyển hướng sang Tô Dung chào: "Tô Dung tiểu thư, cũng đã lâu không gặp rồi!"

"Diệp Siêu công tử, đã lâu không gặp!" Tô Dung đáp xong liền không nhìn được quay sang Diệp Sở, thấy Diệp Sở cũng không còn ở đó nữa, nàng nghĩ thầm Diệp Sở cuối cùng cũng đã biết điều mà rời đi rồi.

Diệp Siêu cười cười, gật đầu thân thiện chào mọi người, tư thái không có một chút cao ngạo, khí độ bất phàm kia càng làm cho mọi người kính nể vô cùng!

Không khỏi nghĩ thầm: Diệp gia mặc dù xuất ra một tên bại hoại nhưng Đại công tử và Nhị công tử ai nấy cũng đều là nhân tài. Đại công tử thì không cần nói, đó là nhân vật tài tuấn có thể liệt vào top ba ở Nghiêu thành. Nhị công tử cũng tương đối bất phàm, nghe nói đã đột phá lên Chân Khí cảnh rồi.

Trong thế hệ thanh niên ở Nghiêu thành có thực lực như vậy chỉ không quá mười người, Thanh Hường Minh cách tầng đó chỉ một chút mà thôi.

Nhìn Diệp Siêu và Tô Dung được mọi người vây quanh, ánh mắt Lương Thiện không khỏi nhìn sang phía Diệp Sở, quả nhiên thấy Diệp Sở đang trầm mặc đứng ở nơi đó. Diệp Siêu là Nhị ca của hắn, đứa con thứ hai của đại bá. Diệp Sở ban đầu là đứa cháu được Uy Viễn hầu sủng ái nhất Diệp gia, ngay cả cháu đích tôn như Diệp Thiên cũng kém hơn. Tất cả thứ tốt trong gia tộc trước hết để cho Diệp Sở chọn lựa rồi mới có thể cấp cho hai người bọn họ. Điều này cũng làm cho Diệp Thiên và Diệp Siêu ghen tỵ vô cùng, cộng thêm Diệp Sở năm xưa bất học vô thuật, làm bại hoại thanh danh phủ Uy Viễn hầu. Cho nên ba người mặc dù là đường huynh đường đệ nhưng cũng không thân mật gì. Chưa nói tới thù oán nhưng tình cảm lại nhạt vô cùng, nếu có gặp mặt cũng chỉ kêu tên một tiếng mà thôi.

Diệp Sở không nghĩ rằng ba năm sau hai người lại có thanh danh lớn như vậy, trở thành nhân vật dẫn đầu đám thanh niên Nghiêu thành.

Nhìn thấy Diệp Siêu, vẻ mặt Diệp Sở có chút phức tạp. Nếu xuất hiện trước mặt Diệp Siêu thì tin tức hắn trở lại Nghiêu thành nhất định sẽ truyền về phủ Uy Viễn hầu, Diệp Sở cũng không biết chuyện này là tốt hay xấu nữa.

Ba năm trước Uy Viễn hầu đã đem hắn đánh tróc da tróc thịt nhưng Diệp Sở lại không hận lão dù chỉ một chút! Diệp Sở trước kia bại hoại đến mức Uy Viễn hầu thất vọng cùng cực nhưng vẫn không đánh chết hắn đã là lưu tình lắm lắm. Hắn lúc trước chết đi cũng do nguyên nhân là thể chất quá yếu do ăn chơi sa đọa mà nên.

Uy Viễn hầu đã đuổi hắn ra khỏi Diệp gia, mặc kệ hắn tự sinh tự diệt. Lão đã từng thề rằng nếu nhìn thấy hắn trở về Diệp gia sẽ dùng gậy đánh hắn chết tươi, Diệp Sở không nghĩ rằng đây là nói đùa, lúc Uy Viễn hầu nói những lời này chính là lúc lão quý gối phát thệ trước linh vị tổ tông.

Diệp Sở còn loáng thoáng nhớ Uy Viễn hầu nói xong lời thề kia thì lão lệ chảy dài, cả người dường như già nua đi mấy tuổi.

Nhớ tới đó không khỏi khiến Diệp Sở thôn thức, nghĩ thầm Diệp Sở khi đó đã bóp nát tim của Uy Viễn hầu rồi, lão đã hoàn toàn tuyệt vọng với gã, cộng thêm áp lực từ bối cảnh của hai người kia nên không thể không ra quyết định đó được.

Dẫn xuống tâm trạng trong lòng, Diệp Sở rảo bước đi tới trước. Mặc dù Diệp gia không nhận hắn nhưng Diệp Sở cũng không thể hận Diệp gia, có trách thì trách hắn lúc đó quá vô liêm sỉ đi. Hơn nữa Diệp Sở không thể phủ nhận Uy Viễn hầu năm xưa đối đãi vô cùng tốt với hắn.

Lương Thiện thấy Diệp Sở bước tới liền sợ hết hồn, giật mạnh Diệp Sở về hỏi: "Người muốn làm gì thế? Còn không mau đi đi, nếu như bị bọn họ nhìn thấy người hôm nay sẽ gặp phiền toái đấy!"

Diệp Sở nhìn sang Lương Thiện cười cười, đẩy tay Lương Thiện ra, bước đi tới trước khiến Lương Thiện chỉ có thể đứng đó mà dậm chân than thở.

"Nhị ca!"

Diệp Siêu đang cùng hàn huyên với Thanh Hường Minh thì bên tai bỗng vang lên một thanh âm hơi quen thuộc, Diệp Siêu ngơ vực quay đầu lại thì nhìn thấy một thiếu niên đang đứng ở phía sau mỉm cười nhìn hắn, mặc dù thiếu niên kia dung mạo có biến hóa chút ít so với ba năm trước nhưng hắn nhìn một cái liền đã nhận ra.

"Diệp Sở!" Diệp Siêu hô lên kinh ngạc, hắn không thể tin rằng mình sẽ được gặp lại tên đường đệ mà hắn tưởng rằng đã chết ba năm rồi. Nhưng sau khi Diệp Siêu giật mình thì lập tức phản ứng, mặt liền lạnh xuống, đáp: "Người về Nghiêu thành để làm cái gì? Diệp gia và người đã không có bất kỳ quan hệ gì nữa, đừng gọi ta là Nhị ca!"

Diệp Siêu trong lòng vô cùng tức giận, mặc dù gia gia trước kia cái gì tốt đều cho Diệp Sở khiến hắn ghen tỵ bao lần nhưng hắn cũng không đi giành với Diệp Sở, trong mắt bọn họ thì ca ca nhường cho đệ đệ là chuyện thường mà thôi! Nhưng Diệp Sở lại quá mức vô liêm sỉ, gây họa ở Nghiêu thành còn chưa đủ, lại còn nghĩ tới việc hại đời Lâm Thi Hinh - nghĩa nữ ngoại tổ mẫu mà còn là con cháu trực hệ của Diệp gia ở đế quốc và biểu muội Kỷ Diệp ở xa của họ nữa chứ. Diệp gia ở Nghiêu thành bất quá là chỉ là một chi nhỏ của đế quốc Diệp gia mà thôi. Bởi hành động vô liêm sỉ đó của Diệp Sở nên đế quốc Diệp gia bắt đầu chèn ép phủ Uy Viễn hầu, nếu không phải gia gia quý trước linh vị tổ tông thề đuổi Diệp Sở đi thì Nghiêu thành sợ đã không còn Diệp gia nữa.

Cứ như vậy, Diệp gia mỗi năm mỗi xuống dốc, ngay cả vương thượng đối với Diệp gia cũng bắt đầu làm khó dễ. Hiên nhiên hết thảy cũng bởi do Diệp Sở mà ra.

Như thế thì Diệp Siêu làm sao sẽ có hảo cảm với Diệp Sở được?

Diệp Sở thấy Diệp Siêu như thế thì cười khổ một tiếng, nghĩ thầm tên Diệp Sở kiếp trước gây họa đến độ người người xa lánh như vậy thì quả là cực phẩm rồi.

Nhưng căn cứ thực tế mà nói thì chỉ có phần xác của Diệp Sở là người của Diệp gia mà thôi, linh hồn cũng không phải. Đương nhiên rằng Diệp Sở cũng không vô sỉ đến độ sau khi chiếm xác người ta rồi lại không nhận mình là con cháu của Diệp gia được. Bất quá nếu Diệp Siêu không nhận hắn thì Diệp Sở hắn cũng không cưỡng cầu.

Tô Dung đứng bên cạnh Diệp Siêu, nhìn Diệp Sở bước ra trước mặt mọi người khiến nàng không khỏi có chút thất thần! Nàng quả thật không nghĩ tới rằng Diệp Sở lại dám xuất hiện trong tầm mắt mọi người như vậy, hẳn là kẻ không sợ chết hay là kẻ không có đầu óc? Hẳn không biết nó sẽ có hậu quả gì? Những người đang đứng ở đây có được bao nhiêu người hẳn không đắc tội? Có được bao nhiêu tiểu thư mà năm đó hẳn chưa hề đùa giỡn qua?

Quả nhiên giống hệt như tưởng tượng của Tô Dung, sau khi Diệp Siêu sửa lưng Diệp Sở thì một đám người sau liền nhao nhao lên, quay sang Diệp Sở mắng mỏ liên hồi: "Nguyên lai là cái tên cặn bã này, hẳn lại dám xuất hiện ở Nghiêu thành nữa chứ!"

"Tốt! Tốt! Tưởng rằng sẽ không còn được gặp lại ngươi nữa, không nghĩ tới kiếp này còn có thể báo thù, cái thù ném vào hồ phân này Bồn công tử rút cuộc có thể báo rồi!"

"Chị em ơi, là tên cặn bã này rồi! Là cái tên bại hoại nhìn lên chúng ta tắm rửa đấy!"

"Vi nhân dân Nghiêu thành, hôm nay ta sẽ không để yên cho ngươi!"

"!@#\$/%^&*..."

Vô vàn câu mắng chửi vang lên, Tô Dung và Trương Tổ Nhi nghe mọi người không ngừng xướng lên từng tội trạng của Diệp Sở thì các nàng mới hiểu rõ nguyên nhân mà hẳn vì sao có thể làm cho lòng người oán trách như vậy, trong lòng giật mình kinh hãi, đây phải là tên bại hoại đến thế nào mới có thể làm chuyện ác đến trình độ như vậy được.

Thanh Hường Minh nghe thấy tiếng chửi rủa vang lên không ngừng thì không khỏi nhớ đến năm xưa Diệp Sở dung túng thủ hạ làm chuyện ác đã đoạt đi thị nữ mà hẳn yêu thích nhất. Nên trong mắt hẳn tràn ngập hận ý, khẽ hít sâu một hơi dẫn xuống tầng trạng đang vô cùng xúc động kia, khẽ phất tay ra hiệu cho bọn họ im lặng, đoạn nghiêng răng nhìn chằm Diệp Sở thốt: "Không nghĩ tới ngươi lại dám xuất hiện ở phủ Thanh Dương Hầu, ngươi sẽ phải trả giá đắt cho hành động đó!"

Diệp Sở đối với vô số tiếng mắng mỏ kia đều xem như không thấy, chỉ cười nhìn Thanh Hường Minh đáp: "Trả giá đắt ư? Có phải là giống như bọn họ muốn đánh ta nằm sấp trước cửa phải không? Ngươi có ý tưởng nào mới nữa không vậy!"

"Đó là nhẹ rồi!" Thanh Hường Minh nhìn Diệp Sở đáp, vừa nghĩ đến cảnh thị nữ mà mình thích nhất bị lăng nhục khiến hẳn lửa giận bùng bùng.

Diệp Sở chỉ lắc lắc đầu đáp: "Mấy người các ngươi không ai có khả năng cho ta nằm ra ngoài đâu. Ta tới đây là để trao đổi một nhánh linh chi ba trăm năm thôi, ngươi cũng đừng đối xử với ta như là địch thủ sinh tử như vậy chứ!"

Chỉ một câu nói liền khiến cho mọi người trong phòng im ắng, nhưng liền sau đó thì tiếng cười nhạo vang lên rần rần.

Tô Dung và Trương Tổ Nhi liếc mắt nhìn nhau, trong lòng hoài nghi Diệp Sở là đang giả ngu hay ngu thật. Lấy tác phong xưa kia của hẳn, bây giờ lại còn dám chạy tới nhà người ta đòi đồ này đồ kia, hẳn đang nói đùa chăng?

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Thái độ của ca

"Ngươi đến đây để đổi linh chi ba trăm năm?" Thanh Hường Minh thấy mình như đang nghe một truyện hài ngàn năm có một, không nhịn được mà hỏi một câu, cũng như hoài nghi mình có nghe lầm hay không? Đường đường là một thằng bại hoại của Nghiêu thành, thằng mà mình hận thấu xương mà dám chạy đến trước mặt mình đòi đồ thứ này thứ nọ! Đây là đang diễn trò sao?

"Tất nhiên!" Diệp Sở dường như không nghe được mọi người đang châm biếm, nhìn Thanh Hường Minh cười cười: "Chỉ cần ngươi tình nguyện trao đổi, ta có thể lấy ra thứ có giá trị tương đương với linh chi ba trăm năm!"

Dù trên người không có đồng nào, nhưng Diệp Sở lại có vài thứ tốt ngoài kim tệ. Ví dụ như được hoàn ngưng tụ từ sát khí, chính là thứ tốt!

"Buồn cười! Thật quá buồn cười!" Thanh Hường Minh cười phá lên. "Nếu ngươi tự chặt đứt hai chân mình, ta có thể suy nghĩ lại một chút!"

Diệp Sở vẫn lười nhác đứng đó, trên mặt vẽ một nụ cười ẩn chứa sự lười nhác: "Nếu có bản lĩnh, ngươi cứ tự tới cắt!"

"Ồ..."

Toàn bộ đại sảnh xôn xao, đều đổ dồn ánh mắt vào người Diệp Sở. Hẳn đây là muốn khiêu khích Thanh Hường Minh sao? Một tên phế vật mà muốn khiêu khích anh tài Nghiêu thành? Thật không biết trời cao đất rộng!

Diệp Siêu cũng chăm chú nhìn Diệp Sở, thấy hẳn vẫn đứng đó với vẻ bất cần đời mà lộ ra vẻ nghi hoặc. Không có thân phận thế tử Diệp gia làm ô dù, vì

sao hấn vẫn ngông cuồng như thế?

Tô Dung đảo đôi mắt đẹp, dừng lại trên người Diệp Sở. Bị nhiều người nhìn như nuốt sống vậy mà Diệp Sở vẫn trung ra cái tư thái cả lợ phát phơ vậy sao? Khiến người ta dường như hiểu lầm hấn chẳng thèm đoái hoài tới đám người Thanh Hường Minh vậy? Tô Dung quả thật nhìn không thấu, sau khi Diệp Sở trở về thì quả thật không còn giống trước kia nữa. Nhưng điều này không có nghĩa là hấn có thể lấy cứng đối cứng với Thanh Hường Minh!

“Ta thành toàn cho ngươi!” Thanh Hường Minh nổi giận. Chạy đến địa bàn của mình mà còn lớn lối như thế, hấn nghĩ hấn là ai?

Lúc Thanh Hường Minh chuẩn bị ra tay, mấy tên bên cạnh liền kéo hấn lại: “Thanh huynh, một tên cận bã không đáng cho ngươi bận tay đâu! Giao cho chúng ta là được!”

Có mấy người bước ra vây quanh Diệp Sở, mắt lóe hấn quang lạnh lẽo. Kẻ bại hoại thì ai cũng có thể giết, hôm nay phải dạy dỗ hấn cho thật tốt!

Nhìn Diệp Sở đã trở thành trung tâm của vòng vây, Lương Thiện khẩn trương dẫm mạnh xuống đất nhưng không có cách nào giải vây cho Diệp Sở. Dù ba năm nay hấn vẫn tu luyện, nhưng thành tựu lại không quá lý tưởng!

“Diệp Sở, hôm nay nói cho ngươi biết! Nghiêu thành không phải nơi ngươi có thể bước vào!” Thiếu niên cầm đầu ngo ngoe chừng Diệp Sở, vén tay áo vung quyền chuẩn bị giáng cho Diệp Sở một đám.

“Đội đã!” Thấy đám này sắp động thủ, Diệp Sở vội vàng phát tay ngăn lại.

“Giờ sợ rồi à? Nhưng đã muộn! Hôm nay ngươi nhất định phải nằm mà ra ngoài!” Đám người giễu cợt, ánh mắt mang theo vẻ khinh thường.

“Cũng không phải sợ!” Diệp Sở lắc đầu nói. “Chỉ là con người của ta trước nay khiêm tốn đã quen, không thích đánh đánh giết giết! Cho nên chuyện động chân động tay này thì thôi quên đi. Thời hiện đại phải nói chuyện văn minh, đón luồng gió mới! Mấy vụ tranh chấp tàn ác, độc địa không phải là cách hành xử của ta!”

“Ha ha! Thân là thằng bại hoại, còn mặt mũi mà nói đến hai từ văn minh!” Gã chuẩn bị động thủ cười ha ha, cảm thấy là... là chuyện cười bằng trời. “Các huynh đệ, có oán trả oán, có thù báo thù! Khó có khi thu thập được phế vật này, không cần bỏ qua!”

“Các ngươi xác định muốn động thủ?” Diệp Sở nói với vẻ vô cùng bất đắc dĩ. “Nhượng bộ một chút không tốt sao?”

Đám người đó làm sao mà quan tâm đến Diệp Sở, bắt đầu vung quyền đập tới.

Diệp Siêu thấy cảnh này, sắc mặt chuyển thành phức tạp. Nắm đám đã bay ra không thể rút lại, người này tuyệt đối không thể cứu! Chỉ cần mình vừa ra tay, chẳng khác nào thừa nhận Diệp Sở là người Diệp gia sao? Vậy tất cả những điều gia gia làm cũng đã phí công rồi. Để quốc sẽ lại có chèn ép phủ Uy Viễn hầu của Diệp gia lần nữa, khiến Diệp gia trở thành kẻ địch chung ở Nghiêu thành!

Cả đám người nhao nhao đâm thẳng tới Diệp Sở. Tất cả đều không nén nổi sự hưng phấn, dường như bên tai đã nghe được Diệp Sở la thảm thiết.

Đúng như họ nghĩ. Quả thật họ nghe được tiếng kêu thảm nhưng không phải của Diệp Sở.

Cảnh tượng trước mắt khiến Lương Thiện tròn mắt không thể tin nổi. Thiếu niên và cả đám người vừa mới múa quyền đánh tới Diệp Sở đều bay cả ra ngoài, đập nát cả mấy bàn tiệc trong đại sảnh.

Diệp Sở đứng ở trung tâm vẫn mang nụ cười lười nhác. Mỗi chưởng đưa ra liền đánh bay một thiếu niên. Diệp Sở như một con hổ dữ mà cả đám kia như bầy cừu, từng chưởng hơi hợt quét qua, liền giống như người ta đang vứt một tấm giẻ rách. Từng đám từng đám người bị hấn ném ra ngoài.

Cảnh tượng này đã vượt quá dự liệu của mọi người, bao gồm cả Tô Dung. Mặc dù biết Diệp Sở không còn yếu ớt, nhưng có thể thấy được hấn hưng hấn đến mức độ này, năng cũng không nhìn được mà che chiếc miệng bé xinh hồng nhuận. Điều này khiến cho nàng như từ trời cao rơi tõm xuống vực thẳm. Trong trí nhớ của nàng, Diệp Sở hấn chỉ biết trêu đùa mỹ nữ, là một tên ác nhân mà thôi. Nhưng giờ đây...

Cường thế xuất kích, Diệp Sở khiến đám người đang múa quyền điên cuồng lui về phía sau, mặt lộ sự kinh khủng. Thậm chí, có kẻ tinh thần yếu đuối, lảm bảm nói bằng thanh âm mơ hồ: “Không thể nào! Không thể nào!”

Trong khi đám người kinh hoàng thối lui liên tục, Diệp Sở sấn người bước về phía trước. Từng cái tát vung ra khiến tiếng bạt tai vang lên không ngớt, hất ra văng một đám người: “Ta ném ngươi vào hầm cầu thì sao? Đập phá phòng ốc nhà ngươi thì sao? Nhìn lên tỷ tỷ ngươi tám thì sao...? Đó đều là để mất tới các ngươi, mới đùa vui với các ngươi một chút! Cho cuộc sống của các ngươi tăng thêm vài điều vui thú, tránh để bình yên quá, không có gì mới lạ phải nhàm chán mà thôi!”

Những người này muốn khóc rống lên, trong lòng không nhìn được mà chửi đổng: “Xin ngươi đừng để ý đến cuộc sống của ta có tốt hơn không!? Chúng ta không cần niềm vui thú có được không?! Có thể đừng khiến chúng ta bớt nhàm chán có được không hả!?”

Từng chưởng hạ xuống, cuối cùng cũng đã dọa đám người này sợ vỡ mật. Bọn họ không ngừng thều thào cầu khẩn: “Bỏ qua cho chúng ta đi! Chúng ta không muốn đánh đánh giết giết nữa! Diệp Sở, không phải ngươi vốn thích nhân nhượng sao? Nhân nhượng... có được hay không?”

Những tên công tử này chỉ là đóa hoa trong nhà kính, làm sao chịu nổi mấy bạt tai của Diệp Sở. Toàn bộ quỹ rạp xuống đất cầu xin tha thứ, nước mắt nước mũi dàn dụa, hoảng sợ cùng cực!

“Nhân nhượng là chuyện xưa rồi, hiện giờ ta thích cuồng dã hơn!” Diệp Sở nói với đám người bằng vẻ chân thành. “Nhân nhượng hoặc cuồng dã, ta tự có quyết định của mình!”

Trước nay, Trương Tổ Nhi vốn vẫn không tìm không phổi, nghe được câu này bèn cười khì! Trong tiếng cười này, nàng thầm nghĩ những lời này thật quá khí phách!

“Dừng tay!” Thanh Hường Minh không ngờ tình huống thế này lại xuất hiện, vừa kịp phản ứng chắn trước người Diệp Sở.

Sau khi tát bay thêm một người nữa, Diệp Sở phui phui tay dường như tất cả đều chưa phát sinh, đảo mắt nhìn Thanh Hường Minh cười nói: “Hiện tại có thể bàn chuyện trao đổi rồi chưa?”

“Diệp Sở, ngươi thật sự đã khiến cho ta nhìn bằng ánh mắt khác xưa!” Thanh Hường Minh trừng mắt nhìn Diệp Sở. Có thể đánh bay cả đám này dễ như ăn kẹo, xem ra ba năm nay Diệp Sở hẳn phải tu luyện công pháp tàn nhẫn lắm. “Có điều... hôm nay ngươi quấy rối yến hội sinh nhật của đệ đệ ta, tội thêm một bậc!”

Thấy Thanh Hường Minh xuất thủ, cả đám người vừa bị Diệp Sở đánh bay đều hô lớn: “Thanh đại ca, ngươi phải báo thù cho chúng ta!”

“Chặt đứt chân hắn!”

“Chặt đứt tay hắn!”

“Đừng để hắn còn sống ra khỏi đây!”

“...”

Cả đám người hò hét, xem chừng đã hận Diệp Sở đến cực điểm.

“Ngươi thật sự muốn xuất thủ?” Diệp Sở nhìn Thanh Hường Minh mà hỏi. “Ngươi không sẽ sẽ chung xuồng với bọn họ? Khác với bọn họ, ngươi là nhân vật có danh tiếng. Nếu bị một kẻ phế vật bại hoại như ta tát bay, lập tức có thể vứt luôn thể diện đó!”

Thanh Hường Minh còn chưa mở miệng, đã có người đứng lên mắng to: “Ngươi là cái thá gì? Thanh Hường Minh đại ca dư sức thu thập ngươi!”

“Đúng đó! Ngươi hù ai hả? Đại ca nhanh thu thập hắn!”

“Thanh huynh là nhân vật đã bước vào top mười thanh niên tài俊 của Nghiêu thành, thứ bại hoại như ngươi tính là cái thá gì?”

“...”

Lương Thiện nhìn Thanh Hường Minh đứng đối diện Diệp Sở mà tim nhảy thon thót. Thanh Hường Minh đã đạt tới chân khí cảnh lục trọng, kinh khủng dị thường! Dù Diệp Sở thoát nhìn rất cường hãn, nhưng đối đầu với nhân vật như thế làm sao mà vượt qua?

Diệp Sở biến mất ba năm, dù có tính toán thế nào thì cũng chỉ mới tu luyện ba năm mà thôi. Có thể đạt đến cửu đoạn đỉnh phong đã không quá tệ! Mà Thanh Hường Minh đã tu luyện hơn mười năm, lại càng đã bước vào hàng ngũ tu võ, đạt đến tầng thứ kinh khủng chân khí cảnh lục trọng! Cấp bậc như vậy, so ra đã vượt một số nhân vật của thế hệ trước rồi!

“Diệp Sở, đừng nên cậy mạnh! Đi trước đi!” Lương Thiện đã bất chấp tất cả, quay về phía Diệp Sở hét lớn.

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Chứng thực chân lý

"Muốn đi? Hôm nay thì ngươi đừng hòng!" Thanh Hường Minh đứng đối diện Diệp Sở đáp, trong mắt tràn ngập vẻ lạnh lùng, thù mới hận cũ hẳn muốn lúc này trả lại tất cả cho Diệp Sở!

"Ta chưa từng nghĩ rằng sẽ đi!" Diệp Sở đáp: "Nhưng ta cũng không muốn đánh nhau với ngươi!"

"Sao vậy? Biết sợ rồi?" Thanh Hường Minh châm chọc: "Nhưng đã muộn rồi! Hôm nay ngươi không để lại hai cái chân chó thì đừng hòng bỏ ra khỏi phủ Thanh Dương hầu!"

"Sợ là không bỏ được thôi! Nhưng vô duyên vô cớ đánh với ngươi mà không có một chút tiền cược thì ai thèm chứ! Thôi thì như vậy đi, ngươi nếu muốn đánh nhau đến như vậy thì lấy cây linh chi ba trăm năm ra làm tiền đặt cược đi!" Diệp Sở vẫn bình tĩnh nhìn Thanh Hường Minh cười hỏi: "Ý của ngươi

thế nào?"

"Đừng nói là linh chi ba trăm năm, cho dù linh chi ngàn năm lấy ra thì như thế nào? Người có bản lĩnh cướp đi sao?" Thanh Hường Minh cười nhạo đáp, không hề để lời nói kia của Diệp Sở ở trong lòng. Chỉ là một tên bại hoại mà thôi, mình phát tay là có thể giải quyết gọn ghẽ rồi.

Thanh Hường Minh hươ nắm đấm, nhắm Diệp Sở quét tới.

"Cẩn thận!" Lương Thiện giật mình hô lớn, nghĩ thầm tên Diệp Sở này thật là! Tại sao không gọi Bàn Thiệu cùng đi chứ, có Bàn Thiệu đi theo thì đừng nói một cây linh chi ba trăm năm, cho dù là linh chi ngàn năm thì phủ Thanh Dương hầu cũng kiếm cho hắn.

"Diệp Sở! Hôm nay ta sẽ trừ hại cho Nghiêu thành!" Thanh Hường Minh quát lớn, quả đấm chỉ chực giáng lên người Diệp Sở, âm thanh vang vọng.

Diệp Sở tiện tay giật lấy một chiếc ghế dài ở bên cạnh, quật tới Thanh Hường Minh, một quyền kia của Thanh Hường Minh liền nện vào chiếc ghế dài khiến nó nát vụn, mảnh vỡ bắn ra vùn vút khiến khán giả nháo nhào tránh ra sau, giáng thành một vòng lớn.

Đánh xong một quyền, Thanh Hường Minh dừng lại một chút, Diệp Sở thì lui về phía sau mấy bước, lắc lắc ngón tay trở rồi thốt: "Một chiêu là xong!"

Trong khi mọi người vẫn còn chưa rõ ý tứ của Diệp Sở thì lại thấy Diệp Sở vốn lười nhác đứng đó bỗng dưng chuyển động nhanh như gió, cực kỳ mau lẹ. Mọi người chỉ thấy mắt mình hoa lên một cái thì Diệp Sở đã đến trước mặt Thanh Hường Minh, một quyền vô cùng đơn giản đập vào quả đấm của Thanh Hường Minh.

"Bình..."

Một tiếng nặng nề vang lên, một màn rung động cả tâm linh diễn ra. Tất cả mọi người trong đại sảnh đều trợn mắt ngừng thở, ánh mắt không thể tin nổi, im thin thít. Tiếng động nặng nề ấy quanh quẩn một lúc lâu không chỉ trong sảnh mà còn là trong đầu của chúng nhân nữa.

Mọi người cảm thấy đầu óc của mình mụ mị đi, không thể suy nghĩ gì được nữa, chỉ có thể đứng đực ra ở đó, con người dường như muốn lờ ra.

Đám nữ nhân như Tô Dung và Trương Tổ Nhi lại càng há hốc, rồi sau đó hốt hoảng che lấy miệng để tiếng kinh hô từ miệng mình không thể phát ra.

"Hắn...Hắn..."

Ngón tay Lương Thiện run run chỉ Thanh Hường Minh giờ đây đang nằm trên mặt đất, giọng đứt quãng.

Sao lại như thế được? Một chiêu! Chỉ một chiêu! Liền đánh cho một thanh niên tài tuấn sắp chen vào được tốp mười như Thanh Hường Minh đo đất ngay tắp lự. Lương Thiện cảm thấy mình không thể tư duy gì được nữa, chỉ có đôi mắt nóng rực ghim cứng lấy Diệp Sở. Đó là tên phế vật, cận bã tiếng xấu vang trời kia của Nghiêu thành sao? Chuyện này khiến người ta quả thật khó mà tin được!

"Ba năm trước ta có thể khi dễ mà người không dám mở miệng, ba năm sau vẫn có thể như vậy." Diệp Sở nhìn Thanh Hường Minh thân nhiên nói: "Có chơi có chịu! Lấy ra linh chi ba trăm năm đi!"

Diệp Sở nghĩ thầm đúng là có nhiều người thích bị đánh mà, mình vốn là muốn trao đổi với người ta nhưng người ta lại muốn tìm mình gây chuyện, đến khi nếm trái đắng rồi mới biết hối hận.

Hai tay Thanh Hường Minh chống đất, cố gắng bò dậy, miệng ho khan, thoáng thấy hộc ra vài tia máu. Nghĩ đến cổ kính khi giao thủ, trong lòng Thanh Hường Minh thâm hoảng sợ, đó là lực lượng có thể so sánh với Chân khí cảnh thượng phẩm.

"Không thể nào! Người chỉ là một tên phế vật cận bã mà thôi! Không thể nào đánh bại được ta!" Thanh Hường Minh hơi điên cuồng gào to, không thể tiếp nhận sự thật quá mức tưởng tượng này.

Không chỉ là Thanh Hường Minh, ngay cả Tô Dung vào lúc cũng che lấy đôi môi, đôi mắt đẹp chớp chớp để tin rằng đây không phải là ảo giác. Trong lòng nàng lúc này đang dậy sóng, nàng đã nhiều lần nhắc Diệp Sở rằng hãy nhanh chóng rời khỏi Nghiêu thành, nhưng nhớ lại thì lời nhắc đó của mình quả thật là hết sức buồn cười. Có thể đánh bại Thanh Hường Minh thì quả thật hắn không cần phải sợ.

"Chỉ ba năm. Có thể làm cho một người lột xác đến mức như thế?" Ánh mắt đầy vẻ phức tạp nhìn Diệp Sở, thiếu niên này không còn là người trước kia thâm mến mình, đứng trước mặt mình mà chỉ biết run rẩy nữa rồi.

Mặc dù bây giờ hắn vẫn lưu manh vô sỉ như vậy nhưng không còn mà một tên phế vật nữa. Ai dám nói một người đánh bại Thanh Hường Minh là phế vật? Chuyện đó chẳng khác nào tát vào mặt của bọn họ rồi.

Diệp Siêu mặt mày phức tạp, sóng lòng càng dồn dập hơn nữa, người này chính là người mà Diệp gia bọn họ đã đuổi đi. Vốn hắn cho là Diệp Sở lần này không thể nào chạy thoát, nhưng không nghĩ rằng kết quả sẽ là như vậy.

Hắn biết rõ Chân khí cảnh lục trọng là thực lực ra sao, đó là cảnh giới mà người người thường cả đời cũng khó mà đạt được. Trong vương quốc này người thực lực như vậy đã mạnh hơn một gã thiên tướng rồi! Nếu tiến tới một chút nữa là có thể đạt tới Chân khí cảnh thượng phẩm rồi! Khắp cả Nghiêu thành tuyệt đối đã tiến vào bậc cao. Nhưng trước Diệp Sở thì một chiêu cũng không thể đỡ được.

Diệp Siêu thâm đánh giá lại một chút thực lực của mình, muốn đánh bại Thanh Hường Minh trong một chiêu cũng không thể nhẹ nhàng như vậy được.

Điều đó có ý nghĩa gì? Không lẽ Diệp Sở còn mạnh hơn hẳn sao?

"Chuyện này là không thể nào!" Diệp Siêu sao có thể chấp nhận chuyện đó được?

Lúc Diệp Sở ở Nghiêu thành chỉ lo ăn chơi sa đọa, hẳn thì liều mạng tu hành bất kể nắng mưa, kiên trì hơn mười năm! Nếu là Diệp Sở chỉ tu luyện có ba năm mà đã theo kịp thì chuyện này quá đã kích người ta rồi.

Diệp Siêu trong dĩ vãng vô cùng khinh bỉ hành vi của Diệp Sở, càng cảm thấy rằng Diệp Sở là một tên phế vật đã làm mất mặt Diệp gia, nhưng trong lúc này Diệp Siêu cảm thấy trong lòng của mình đang ngập tràn suy nghĩ.

"Sao đây? Còn không đem linh chi ba trăm năm đưa tới đây đi!" Diệp Sở cười thốt: "Người tự xưng là quân tử chắc là người sẽ tuân thủ hứa hẹn rồi!"

"Người không thể nào đánh bại ta được!" Thanh Hường Minh gầm lên, tay lại vung lên, một lần nữa quét tới Diệp Sở thật mạnh, hẳn không tin rằng Diệp Sở lại có thể mạnh như vậy.

"Chưa thấy quan tài thì chưa đổ lệ mà!" Diệp Sở lắc lắc đầu đáp: "Thôi được! Ngày hôm qua tên mập chết bầm nói với ta là đánh người chỉ có thể đánh cho mập, không thể nào đánh cho ốm lại được. Ta không tin, bây giờ đem người làm thí nghiệm vậy."

Vào lúc quả đấm Thanh Hường Minh sắp nện vào người Diệp Sở, hắn liền tung ra một cái tát vô cùng đơn giản. Cái tát kia quất vào mặt Thanh Hường Minh liền xuất hiện một vết tay đỏ búng trên đó, trong nháy mắt liền sưng đỏ lên.

Thanh Hường Minh chưa từng phải chịu như vậy, nên lửa giận đầy đầu, trong đầu chỉ còn một ý nghĩ là phải giết chết Diệp Sở, cả người như điên lao đến Diệp Sở, kinh khí bộc phát toàn bộ, dường như lực lượng của tăng lên gấp mấy lần vậy.

Diệp Sở sắc mặt vẫn bình tĩnh, tát thêm một cái nữa.

"A..."

Tiếng bạt tai vang vọng bên tai của mỗi người trong sảnh, ai nấy sắc mặt đều phức tạp vô cùng. Người này là thanh niên tài tuấn mà bọn họ sùng bái, đã xem hắn là người dẫn đầu, sùng kính chí cực, là mục tiêu phấn đấu của cả đời bọn họ.

Nhưng giờ phút này nhân vật trung tâm của bọn họ lại bị một tên mà bọn họ thường gọi là phế vật dẫm dưới chân. Đây là sự thật mà bọn họ không thể nào chấp nhận, bởi ... chuyện này hoàn toàn đã phá vỡ niềm tin của bọn họ.

"Bốp!" Lại thêm một cái tát, Diệp Sở nhìn khuôn mặt đang sưng vù của nạn nhân thâm nhủ: "Lạ thật! Không thể đánh cho ốm mà chỉ có thể đánh cho mập sao?"

"Bốp..."

"Không tin nha! Ta đoán là có thể đánh mập được mà!"

"Vô lý thật! Nếu theo vật lý mà nói thì quất ra một cái tát thì hẳn là sẽ tác động một lực, phải ép hắn nhỏ lại chứ, tại sao càng lúc càng lớn chứ? Thử lại lần nữa xem..."

Tiếng bạt tai không ngừng vang lên, Diệp Sở lâu lâu lại lẩm bẩm vài câu. Lương Thiện thấy tên Diệp Sở này quá là vô sỉ rồi, hẳn không biết là cổ tình làm người ta ác tâm sao? Hắn chưa từng nghe tới đánh người ta mà có thể đánh cho ốm lại a.

"Bốp..." Diệp Sở lại tát ra một tát, thấy rằng Thanh Hường Minh mặt sưng húp không nhìn ra hình dạng thì hắn mới lắc đầu thốt: "Thôi vậy! Xem ra trên thông thiên văn dưới tường địa lý như ta cũng có lúc sai nha. Thì ra là không thể đánh cho gầy được! Nhưng cũng không sao, ta cũng đã chứng minh được là đánh người có thể đánh mập ra được!"

Thanh niên Diệp Sở lúc này đây đang tự ví mình như một học giả, để lại tri thức quý báu cho hậu thế.

"To gan! Dám đến phủ Thanh Dương hầu của ta gây chuyện ư?" Khi Diệp Sở mới vừa ngừng tay thì một âm thanh đầy giận dữ đột nhiên vang lên khiến mọi người nhao nhao nhìn quanh. Chính Thanh Dương hầu đang đứng đờ đờ nổi giận bước tới.

Thanh Dương hầu đến rồi, đúng là vui quá! Lương Thiện về mặt lại kịch biến, đây là một nhân vật đồng bối với cha của hắn rồi, tính tình hung bạo của Thanh Dương hầu là nổi danh vô cùng, tất cả những Hầu gia khác ai cũng không nguyện ý trêu chọc lão.

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Hầu gia lui bước

Thanh Dương hầu nhìn đứa con trưởng của mình bị đánh bay ra ngoài tới nỗi bố nó cũng không nhận ra, thần sắc âm trầm đến mức tận cùng, nhìn Diệp Sở chòng chọc: “Thật to gan! Dám đến phủ Thanh Dương hầu gây chuyện!”

Tiếng quát như sấm rền vang vọng quanh đại sảnh không ngừng, khiến không ít người bị chấn đến đau màng nhĩ. Bất quá, lại càng có nhiều người đang ra về há hê hơn. Dám đánh đại công tử tại phủ Thanh Dương hầu, Diệp Sở đây là muốn chết!

“Người đâu, trói tiểu tử này lại cho ta!” Thanh Dương hầu vẫn chưa nhận ra Diệp Sở, quay về đám hộ vệ phủ đệ nhà lão quát lớn.

Nhìn một bầy hộ vệ sắp vây quanh mình, Diệp Sở cười nói: “Thanh thúc không khỏi quá xem thường chất nhi rồi! Mấy tên giá áo túi com này mà cũng vọng tưởng trói ta?”

Nghe cách xưng hô của Diệp Sở, Thanh Dương hầu rốt cuộc mới nhớ thiếu niên trước mặt là ai, lão cảm thấy không thể tin nổi. Vừa rồi lão cứ tưởng Nghiêu thành mới xuất hiện một bậc tuấn tài có thể đàn áp con mình. Nhưng không ngờ rằng chính là thằng phé vật đã biến mất khỏi Nghiêu thành cách đây ba năm.

Có điều, không phải có tin đồn rằng hắn đã bị Uy Viễn hầu đánh chết hay sao? Làm sao lại còn sống? Quan trọng nhất, ba năm trước hắn bắt quả chỉ là một phé vật mà thôi, sao hiện giờ lại có thể đánh con mình đến bố nó cũng không nhận ra rồi?

Sự nghi ngờ khiến Thanh Dương hầu cố nén nhịn, nhìn Diệp Sở hừ một tiếng rồi nói: “Cũng không ngờ tên tai họa ngươi vẫn còn sống! Sao hả, còn muốn tiếp tục gây họa cho Nghiêu thành?”

Diệp Sở nhún nhún vai đáp: “Nghiêu thành quá nhỏ, hiện giờ tầm mắt của ta cao hơn nhiều! Làm tai họa của Nghiêu thành không có tương lai. Muốn gây họa thì ít nhất phải tìm một tòa thành lớn cỡ Hoàng thành để quốc!”

Tô Dung nghe Diệp Sở nói mà dở khóc dở cười, thầm nghĩ đúng là ngươi không thể không “hành nghề” làm ác nữa được sao? Còn muốn gây vạ tới Hoàng thành? Tầm mắt như vậy cứ bỏ đi thì hơn!

“Tốt, tốt! Có tiền đồ!” Thanh Dương hầu giận quá hóa cười. “Mặc dù vẫn là một tên bại hoại, nhưng cuối cùng tính lại, tất cả còn phản ánh ngươi chưa đủ!”

“Thanh thúc quá khen! Ta là bại hoại, thì nhi tử này của ngươi cũng liền không đáng lên mặt bàn rồi!” Diệp Sở cười cười, trên mặt bỗng nhiên ửng đỏ. Hắn nhấn nhò vân vê chéo áo, lời nói pha lẫn sự ngượng ngùng: “Kỳ thật, ba năm nay người khác đều khen ta là văn võ toàn tài!”

“Ừa...”

“Phụt...”

Rất nhiều người không nhịn được nôn mửa, phun hết tất cả ra ngoài, thậm chí to: “Có người khen Diệp Sở văn võ toàn tài? Địch, nó là thằng nào? Có mù mắt hay không?”

Diệp Siêu cũng không nhịn được, thân hình lung lay sắp ngã. Mặc dù Diệp Sở bị Diệp gia đuổi cổ khỏi nhà, nhưng hắn không nén được mà cảm thấy thẹn. Diệp gia làm sao sinh ra một thằng không biết xấu hổ đến mức như vậy chứ?

“Văn võ toàn tài?!” Thanh Dương hầu tròn mắt ngó Diệp Sở lom lom, trong lòng khinh thường mười phần. Khi biết là Diệp Sở, lão không vội xuất thủ: “Bản thân ta muốn xem một chút, coi ngươi văn võ toàn tài như thế nào đây?”

“Văn có thể đề bút...”

Diệp Sở còn chưa dứt lời, Tô Dung - Lương Thiện và Trương Tổ Nhi ba người không nhịn nổi bèn quay đầu đi. Xong, thằng khốn này lại nhớ tới dâm thơ rồi! Giở trò trước mặt nhiều người như vậy, chẳng lẽ hắn không sợ bị nước bọt dìm chết sao?

“Văn có thể bút an thiên hạ, võ có thể lên ngựa định càn khôn! Có tính là văn võ toàn tài không?”

Tô Dung kinh ngạc, nhìn Diệp Sở bằng ánh mắt kinh dị. Không ngờ Diệp Sở không ngâm mấy đoạn thơ từng khiến mình mặt đỏ tía tai ấy. Thầm nghĩ: “Ba năm không gặp, lòng dạ đen như mực của hắn lại giảm đi một ít, lại có tài năng như vậy!”

Diệp Sở ra bộ như đang xấu hổ, gãi gãi đầu như đang ngượng ngùng lắm: “Đây không phải ta tự bốc thom mình, thịnh tình người khác không thể từ chối nha! Chỉ sáng tác mấy bài thơ, kỳ thực ta cũng không có cảm giác rằng mình quá lợi hại như vậy đâu!”

“Phi!” Bao gồm cả Lương Thiện, toàn bộ không nhịn được bèn xì lên một tiếng. Quý mới tin người khác khen ngợi ngươi, bằng phẩm tính như vậy mà có người khen mới lạ! Đây chỉ sợ rằng ngươi đang tự dát vàng lên mặt mình thì có!

“Thật ra, ngươi đã khiến ta nhìn bằng ánh mắt khác xưa! So với loại bất học vô thuật lúc trước, cuối cùng trong bụng cũng có thêm chút ít học vấn!” Thanh Dương hầu nói: “Có điều, ngươi đã thương Thanh Hưởng Minh thì tính thế nào?”

“Thanh thúc, ta đang muốn nói chuyện này đây!” Diệp Sở bất bình, cả giận mà nói: “Ngươi sinh ra công tử này nhưng quá thiếu dạy dỗ rồi! Thanh thúc người là nhân vật nào, được xưng là quân tử Nghiêu thành! Nhưng con trai người lại chính tay vứt đi thể diện đó, đánh cuộc thua rồi lại không giữ lời hứa! Đạo nghĩa quân tử đã vứt vào xô nào rồi? Cảm thấy hắn không biết nghe lời, cho nên ta mới dạy dỗ thay người. Thanh thúc tất sẽ không trách ta!”

“Người nói chuyện đạo nghĩa quân tử với ta?” Thanh Dương hầu bỗng bật cười. Diệp Sở không biết hình tượng của hắn trong lòng người khác ư? Hơn nữa, con mình phải cần hắn quan tâm giáo dục hộ hay sao?

“Tất nhiên! Thanh thúc cũng như ta, đều là quân tử chân thành, cả Nghiêu thành cũng không tìm được người thứ ba!” Diệp Sở nói rất thành thật. Câu này đã khiến rất nhiều người muốn xông ra hung hăng chà đạp hắn một hồi. Người này có thể đừng khiến bọn họ ác tâm nữa được không?

Thanh Dương hầu tròn mắt nhìn Diệp Sở, thấy hắn vẫn cả lơ phát phơ đứng đó, khoe miệng cong lên mười phần tùy tiện mà trong lòng thâm cảm thấy kỳ lạ. So với ba năm trước, Diệp Sở đã biến hóa hơn rất nhiều. Ba năm trước đây, khi hắn đối diện mình không bao giờ dám trưng ra bộ mặt cả lơ phát phơ và tùy tiện thế này, hơn nữa còn rất rụt rè!

Nhưng giờ phút này lại thấy Diệp Sở toát ra khí độ không quan tâm hơn thua? Đúng, chính là khí độ! Gặp quý, thứ này mà cũng xuất hiện trên người Diệp Sở à?!

“Thanh thúc, đừng quá lo mà! Cứ lấy linh chi ba trăm năm ra sửa sai cho công tử của người là được!” Diệp Sở vừa nói vừa bước về phía Thanh Dương hầu.

Thấy Diệp Sở làm vậy, Lương Thiện bèn hết hồn hết vía. Diệp Sở còn dám đến gần Thanh Dương hầu? Lão tát một cái, dù không chết cũng phải vất luôn nửa cái mạng đó!

“Hầu gia, nói nhảm với thằng này nhiều như vậy làm gì? Bại hoại Nghiêu thành, giải quyết hắn cũng là từ hại cho dân!” Một gã hộ viện phía sau Thanh Dương hầu ồm ồm. Năm xưa gã tận mắt nhìn thấy Diệp Sở dung túng cho tùy tùng lăng nhục thị nữ của phủ đệ, cho nên tự nhiên gã hận Diệp không cần phải nói.

Thấy Diệp Sở tiến về phía mình, Thanh Dương hầu hừ một tiếng, xuất một chương phóng thẳng ra ngoài.

Nhưng tình cờ, một chương này không trúng người Diệp Sở, chỉ thấy hắn nhẹ nhàng đưa tay nắm vào mạch môn của lão. “Mặc dù vẫn biết lâu năm không gặp Thanh thúc sẽ nhớ ta! Nhưng không ngờ Thanh thúc lại nhiệt tình như vậy, lại muốn ôm ta! Nhưng vô cùng xin lỗi, ta không thích đàn ông chạm vào thân thể mình đâu!”

Thanh Dương hầu thấy Diệp Sở có thể chộp trúng cổ tay của mình nhanh như vậy, cũng kinh dị không ngớt. Thăm nghĩ, chẳng trách được Thanh Hường Minh không phải là đối thủ của hắn.

Thanh Dương hầu xoay người, hồng tránh thoát Diệp Sở nhưng sắc mặt lão bỗng đại biến, xen lẫn vẻ không dám tin nhìn Đhấn. Lão đã vùng vẫy toàn lực nhưng lại không thể thoát nổi bàn tay Diệp Sở.

Thanh Dương hầu cho rằng đó là ảo giác, lần nữa lại vùng vẫy nhưng tay lão vẫn bị Diệp Sở tóm chặt, trong lòng lão bỗng dấy lên sóng lớn ngập trời. Lại thấy Diệp Sở mỉm cười, vẻ mặt tự nhiên tùy ý.

Người khác đương nhiên không biết chuyện gì xảy ra, còn tưởng Thanh Dương hầu thật sự muốn ôm Diệp Sở, bị Diệp Sở nắm lấy không cho. Chỉ có mấy người mới để ý thấy được thần sắc Thanh Dương hầu đang biến hóa.

“Thanh thúc, giờ có thể đưa linh chi cho ta chưa?” Diệp Sở lạnh lẽo buông tay Thanh Dương hầu mà không để lại dấu vết.

Trùng mắt nhìn Diệp Sở như muốn nuốt sống, sắc mặt Thanh Dương hầu trở nên phức tạp. Một lúc lâu sau, lão hướng về đám hộ viện hô lên: “Đưa đại công tử vào chữa thương, người khác đem linh chi ba trăm năm tới cho Diệp Sở!”

“Hầu gia!”

Toàn đại sảnh đều xôn xao, không ai dám tin đó là quyết định của Thanh Dương hầu.

“Không cần nhiều lời! Dựa theo ta nói mà làm! Các người cũng vào trong với ta!” Thanh Dương hầu nhìn đám hộ viện quát lên, mang theo cả đám người bước vào nội phủ.

Mấy tên hộ viện mặc dù không cam lòng, nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể nghiêng răng theo sau, và sự oán hận trong lòng càng đậm, đồng thời không biết tại sao Hầu gia lại bỏ qua cho Diệp Sở!?

Mà trong lòng Thanh Dương hầu đang dần dần đi trước lại bùng lên sóng cao gió dữ, lão không thể nào chấp nhận sự thật này! Vừa rồi chỉ mới giao phong ngắn ngủi nhưng có thể nhận thấy Diệp Sở có khả năng áp chế mình tuyệt đối, đây cũng là nguyên nhân lão lựa chọn lùi bước. Nếu mình thực sự thua trong tay Diệp Sở, vậy mình còn thể diện gì với đồng liêu ở Nghiêu thành? Phải biết rằng, Diệp Sở luôn được cho là thứ phế vật cận kề!

Thực lực của lão đã đạt đến Chân khí cảnh đỉnh phong, mà Diệp Sở có thể áp chế tuyệt đối? Đây là thực lực bậc nào? Chẳng lẽ đạt đến tu vi Nguyên linh tầng hai? Nghĩ đến đây, Thanh Dương hầu cảm giác trong lòng mình như có vạn mã tê phi, không thể bình tĩnh! Mặc dù lão không phải là cường giả đứng đầu Nghiêu thành, thậm chí còn kém cả mấy người trẻ tuổi ấy, nhưng không ngờ rằng Diệp Sở có thể vượt qua mình. Lão thân là Hầu gia, bị mấy người có thiên phú dị bẩm vượt qua thì không tính, nhưng nhìn lại Diệp Sở còn trên mấy kẻ thiên phú trời ban đó sao?

“Diệp Sở... Rốt cuộc mạnh đến bậc nào?”

Chương 23: Thiên ý phong tao

"Hãy cảm ơn Hầu gia thay ta! Nói cho ngài rằng, Thanh thúc quả nhiên giống ta, cũng là bậc quân tử luôn luôn giữ lời hứa!" Diệp Sở nhận lấy nhánh linh chi từ tay hộ viện, đoạn tiện tay ném linh chi qua cho Lương Thiện ở bên cạnh.

Lương Thiện hào hứng nhận lấy, trong lòng vẫn chưa hết choáng váng. Thanh Dương hầu là ai chứ? Chưa nói tới tính tình hung bạo của lão, hẹp hòi mới là tính xấu nhất! Hơn nữa lời hứa là cái đỉnh gì với lão? Không biết lão đã nuốt lời bao nhiêu lần, phụ thân của Lương Thiện cùng với mấy lão đồng lứa đã không biết bao nhiêu lần mắng lão là tiểu nhân đằng sau lưng rồi.

Một người với tư cách như vậy như bây giờ lại đưa linh chi cho Diệp Sở chỉ vì giữ lời hứa, ngay cả chuyện Diệp Sở đập con trai lão không còn ra hình người mà cũng chẳng so đo, chuyện này quả thật là không thể tin nổi!

Trong đại sảnh, đa số mọi người đều giống như Lương Thiện, ai nấy dường như cảm thấy hôm nay mình đã gặp quý rồi. Ngay cả một tên như Diệp Sở cũng có thể thắng Thanh Hưởng Minh, Thanh Dương hầu cũng có thể làm một quân tử thì cõi đời này còn có chuyện gì không thể phát sinh nữa?

Chỉ có những người đứng gần với Thanh Dương hầu mới dường như mới hiểu được lý do, những người này gồm có Tô Dung và Diệp Siêu.

Diệp Siêu thấy rõ ràng tay của Diệp Sở đã nắm chặt lấy cổ tay của Thanh Dương hầu cùng với sắc mặt kịch biến sau khi giãy dụa kịch liệt của lão. Diệp Siêu mặc dù không muốn tin vào sự phỏng đoán kia nhưng dường như chỉ có nguyên nhân đó mới có thể giải thích lý do Thanh Dương hầu nhượng bộ mà thôi.

"Hắn chẳng lẽ đã đột phá lên tầng thứ hai rồi? Đột phá đến đẳng cấp như đại ca rồi sao?" Diệp Siêu thử suy diễn nhưng vẫn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, chuyện như vậy thì làm sao có thể xuất hiện ở trên người Diệp Sở chứ.

Diệp Siêu nhìn Diệp Sở đầy vẻ phức tạp. Tựa hồ thấy được cái nhìn của Diệp Siêu, Diệp Sở liền quay đầu đối mắt với hắn.

Nhìn Diệp Sở vẫn thong dong đứng ở đó, Diệp Siêu thầm nén xuống tâm tình trong lòng, thở nhẹ ra một hơi mà nhàn nhạt thốt: "Ba năm nay người đứng là biến hóa rất lớn, nhưng phải học lại cách đối nhân xử thế đi thì mới có thể làm anh hùng trên đời được! Nếu cứ mãi không chịu thay đổi thì chỉ có thể là một người bị thế nhân thóa mạ mà thôi! Muốn thành người thì trước phải học cách làm người đã!"

Diệp Siêu dù gì cũng nhớ Diệp Sở vẫn mang huyết mạch Diệp gia, nên bèn nhắc nhở Diệp Sở một phen, mặc dù Diệp Sở đã bị đuổi khỏi Diệp gia nhưng phận làm anh thì hẳn vẫn hy vọng gã có thể tốt hơn, không còn bị người ta thóa mạ nữa.

Diệp Sở cười cười đáp không đâu: "Ta không có... những hoài bão lớn như hai người đâu! Ta chỉ hy vọng cuộc sống có thể hưởng thụ được sự vui sướng trọn vẹn! Nhân sinh khổ đoản, có sao phải quan tâm đến con mắt của người ta? Quan tâm bọn họ nói gì? Bọn họ muốn mắng thì cứ để cho bọn họ mắng đi! Chuyện này cũng không ảnh hưởng ta cái gì đâu!"

"Gian ngoan mất linh!" Diệp Siêu hừ một tiếng, sự mong đợi trong lòng bỗng chốc tan biến! Diệp Sở vẫn chỉ là Diệp Sở, vẫn xem chuyện hưởng thụ là chuyện quan trọng. Bản tính khó dời, dù có nói đến đâu vẫn không đổi được phẩm tính bại hoại này của hắn, bèn đáp: "Tự giải quyết cho tốt!"

Diệp Siêu phui áo rồi đi, cũng không hề hi vọng cao xa sẽ thay đổi được Diệp Sở nữa. Hắn muốn như vậy thì cứ tự sinh tự diệt đi thôi!

...

Sau khi nhận được linh chi, Diệp Sở cũng không hề lưu lại phủ Thanh Dương Hầu chút nào nữa, liền dắt Lương Thiện đi khỏi. Mới vừa ra khỏi đại môn thì bên tai gã bỗng nhiên vang lên thanh âm trong vắt nhưng đầy lạnh lùng: "Diệp Sở!"

"Sao?" Diệp Sở quay đầu nhìn sang thì thấy Tô Dung dắt theo Trương Tổ Nhi đang đuổi theo hắn. Chuyện này khiến Diệp Sở có chút bất ngờ, nghĩ thầm Tô Dung không phải rất chán ghét chính mình ư, thế nào lại tìm mình, bèn hỏi: "Thế nào? Không nhớ để ta đi à?"

Mấy lời trêu đùa của hắn khiến đôi mi thanh tú của Tô Dung nhú lại, làn môi đỏ mơn mởn đáp: "Người có thể bại Thanh Hưởng Minh thì đã chứng minh được thực lực của người rồi. Nếu như người chịu thay đổi mà bỏ đi những hành vi xấu trước kia thì ta nghĩ người sẽ được rất nhiều người sùng bái đó!"

"Bao gồm cả người sao?" Diệp Sở nở nụ cười, ánh mắt nhìn thẳng vào Tô Dung hỏi. Tô Dung có một chiếc mũi thẳng tắp, môi đỏ tươi kiêu diễm, bộ ngực ngực cao vút, vận một chiếc váy chấm đất. Một mỹ nhân gọi cảm với đôi chân thon dài, ánh nhìn khiến người khác cảm nhận được nét dụ hoặc vô ngần. Có lỗi có lỗi, Diệp Sở phải thừa nhận cô nàng là một giai nhân, vô cùng động lòng người.

"Diệp Sở! Lấy lại đôi mắt chó đó đi!" Trương Tổ Nhi thấy ánh mắt Diệp Sở trần trụi nhìn ngắm Tô Dung thì khóe mắt nàng giật liên hồi, giận dữ quát lên. Tên này quả thật càn rỡ quá mức, nếu hắn không phải đã giúp các nàng một lần thì các nàng thêm oán cái khi gió của hắn ấy.

Diệp Sở không thèm nhìn lấy nha đầu điên như Trương Tổ Nhi một cái, chỉ nhìn Tô Dung cười đáp: "Con người của ta yếu nhất chính là tự chủ đó nha, nếu như ngươi ở bên cạnh ta, luôn luôn thúc giục ta thì nói không chừng ta sẽ thay đổi! Chẳng qua là, Tô Tiểu Dung ngươi nguyện ý hay sao?"

Rất nhiều công tử tiểu thư ra khỏi đại môn liền trông thấy một màn Diệp Sở dùng những lời lẽ phóng đãng đùa giỡn Tô Dung thì liền dừng chân đứng lại, một vài gã thiếu gia lại càng trợn mắt lên hết hoảng! Nhưng vẫn là không dám đi tới.

Tô Dung vẻ mặt càng thêm lạnh lùng, nhìn Diệp Sở đáp: "Ta không có nghĩa vụ phải làm chuyện đó vì ngươi!"

"Câu này đúng là đã tổn thương tâm hồn của ta quá đi mà!" Diệp Sở thờ dãi đáp: "Quen biết cũng đã nhiều năm như vậy rồi, ta vẫn tưởng là chúng ta là bằng hữu. Ta nghĩ rằng ngươi cho dù muốn yêu cầu ta ngủ cùng thì ta cũng có thể cố gắng can đảm thỏa mãn ngươi nhưng không ngờ ngươi lại tuyệt tình như thế, xem ra ta và ngươi cuối cùng cũng không phải là cùng một loại người! Tim đã chết thì không thể yêu ai được nữa!"

Nghe được những lời kia của Diệp Sở, mọi người chỉ cảm thấy cái thằng này quả thật là biết giả vờ. Ngươi không thể yêu ai nữa ư? Ta khinh, ngươi đã từng thật lòng yêu ai bao giờ đâu.

Những lời nói không biết xấu hổ đó rốt cục đã chọc giận Trương Tổ Nhi: "Ngươi không vô sỉ, không bỉ ổi, không làm ác thì sẽ chết ngay sao? Làm một người được mọi người kính ngưỡng không lẽ không bằng làm một con chuột chạy qua đường sao?"

Diệp Sở lắc đầu, vẻ mặt có chút cô đơn, cả người dường như trầm lắng lại, dùng một giọng trầm thấp đáp: "Các ngươi không biết sự ưu tú của ta! Trời cao giao cho của ta tài năng ra sao thì những người thường như các ngươi sao có thể hiểu! Ta tâm đang chính là ý trời, hèn hạ chính là bản sắc, trời xanh đã định thì chẳng lẽ các ngươi còn muốn nghịch thiên?"

Cả đám người đứng quan sát cũng trợn mắt má miệng, cảm thấy nhân sinh quan của mình đã bị phá vỡ! Tên này lại coi đó là vinh quang, thật không... Thật không... Không có lời nào để nói nữa rồi!

Tô Dung và Trương Tổ Nhi bị một câu nói kia của Diệp Sở khiến cho á khẩu, dở khóc dở cười! Người ta có thể không biết xấu hổ nói ra như vậy, đưa nó trở thành mục tiêu của đời mình thì các nàng còn khuyên thế nào nữa?

"Ta thấy là các ngươi nên học theo ta đi! Nhân sinh trên đời nên thuận theo thiên ý! Đến lúc đó ta phong cho các ngươi là tả hữu hộ pháp, thế thiên hành đạo! Tất sẽ có đại thành tựu! Thế nhân sẽ cúng bái các ngươi!" Diệp Sở nhìn Tô Dung và Trương Tổ Nhi đáp.

Hai nàng cảm thấy muốn điên mất thôi, bọn họ chính là tới khuyên Diệp Sở nhưng Diệp Sở lại còn vô sỉ hơn khuyên ngược lại các nàng.

"Không còn thuốc chữa!" Tô Dung cắn răng, gương mặt xinh xắn nờn nà đỏ ửng lên khiến người ta to tim, trong mắt toát ra vẻ thất vọng, rốt cục không khuyên Diệp Sở nữa.

Thấy hai nàng không nói lời nào nữa thì Diệp Sở chỉ cười cười, vỗ vỗ Lương Thiện vẫn còn sưng sờ chôn chân nhặt lên gốc linh chi đánh rơi trên đất tự lúc nào.

"Tô Tiểu Dung à! Mặc dù ngươi đã tổn thương tấm lòng của ta nhưng ta là một người rộng lượng! Sau này nếu ngươi có khi nào trống trải, tịch mịch thì... vẫn có thể gọi ta tới để ủ ấm giường cho ngươi ngủ!" Diệp Sở cười cười, ha ha dẫn theo Lương Thiện đi mất.

Diệp Sở biết lần này đã hoàn toàn chọc giận Tô Dung rồi. Cô nàng này chắc là sẽ chán ghét mình đến độ tột đỉnh mất thôi.

Nhưng Diệp Sở không cần, dù sao thanh danh của hắn đã thối đến như vậy, thối thêm một chút cũng không có hề gì. Quan trọng nhất là Diệp Sở không muốn nghe ai chạy đến cũng bảo rằng: "Ngươi ráng làm người thật tốt đi nha!"

Nếu có nhiều người nói như vậy thì Diệp Sở sẽ có ý muốn đánh người nha. Mình đang làm người mà, bọn họ ai cũng nói là phải cố gắng làm người thì không phải là mắng mình không phải là người sao?

Hôm nay chuyện Tô Dung bị đùa giỡn truyền đi thì sẽ không có ai tới bảo rằng mình cố gắng làm người nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24: Sinh lòng khác lạ

Tin tức Diệp Sở trở lại Nghiêu thành đã lan tràn trong khắp đám người trẻ tuổi, sự tích đánh bại Thanh Hương Minh cũng tạo thành một cơn sốt sôi sục.

Tên căn bản của Nghiêu thành ba năm trước, giờ xuất hiện mà lại biến thành một cao thủ, chuyện này đã đánh vỡ nhận thức của mọi người. Nghe được tin tức như thế, ai ai cũng đều hoài nghi rằng đang có kẻ đang tung tin trên chọc mọi người. Nhưng sau khi nghe được đám tiểu thư công tử thì tận mắt chứng kiến, bọn họ từ chỗ bán tín bán nghi mới chuyển sang hoàn toàn tin tưởng.

Điều này dẫn đến giới trẻ tuổi của Nghiêu thành phải xôn xao một trận, chấn động chính vì tin tức này.

Mà từng chuyện từng chuyện ác một mà Diệp Sở đã làm năm xưa cũng bị lờ ra sạch, không ít người đang bắt đầu mắng chửi hắn. Chỉ trong một đêm, Diệp Sở lại có thanh danh hiển hách lần nữa, mỗi người đều lòng đầy căm phẫn lên án công khai Diệp Sở, tuyên bố muốn khu trừ Diệp Sở ra khỏi Nghiêu thành.

Đương nhiên, có người mắng thì cũng có người hưng phấn! Đám đệ tử ăn chơi đã theo Diệp Sở lúc trước đều mừng như điên. Đặc biệt là khi biết được Diệp Sở có thực lực đánh bại Thanh Hương Minh, lại càng điên cuồng!

Từ ba năm trước sau khi Diệp Sở ra đi, bọn họ không thể không hạ mình, có thể nói phải cụp đuôi làm người ở Nghiêu thành cũng không quá đáng. Chẳng phải ngay cả Lương Thiện cũng bị buộc phải ở nhà tu hành sao? Cũng không ngờ được Diệp Sở đã vừa trở lại, đây chẳng phải nói hắn có thể dẫn dắt bọn họ giống như trước đây, phong hoa tuyết nguyệt – từ túy kim mê hay sao?

Tất nhiên, mấy câu nói của Diệp Sở cũng được bọn họ truyền bá rộng rãi, cũng bắt đầu tự xưng văn võ toàn tài – thụ mệnh trời cao rồi!

Đây là sự bất ngờ của Diệp Sở. Lúc hắn trở lại phủ đệ của Bạch Huyền, sau khi đặt linh chi ba trăm năm trước mặt nàng, đôi mắt đẹp của nữ nhân gọi cảm thành thực mê người này thoáng hiện niềm vui: “Người thật sự tìm được linh chi về rồi?”

Bạch Huyền có dung nhan kiều diễm, chín mọng mê người. Đường cong trên người mềm mại, muôn vẻ vô cùng dụ hoặc. Trong khi nói chuyện, khoe miệng đỏ hồng cong đầy tỏa ra hương thơm thoang thoang. Bạch Huyền chính là loại phụ nữ chỉ cần cau mày cũng có thể toát ra mị lực. Diệp Sở tự nhận ba năm nay đã gặp không ít mỹ nhân, nhưng vẫn không nhận được phải thất thân.

Bị Diệp Sở nhắm chăm chăm một cách không e dè như vậy, trên khuôn mặt yêu kiều của Bạch Huyền bắt đầu dâng lên một áng mây đỏ, bèn lặng lẽ lùi về mấy bước đắp kín mền cho cha.

Diệp Sở biết Bạch Huyền mang tâm phòng bị hắn rất sâu, bèn nhún vai nói: “Vi cây linh chi này, e rằng ta đã bị cả vạn người chửi sau lưng rồi! Đoán chừng bây giờ nàng ra ngoài cũng có thể nghe được “Thằng Diệp Sở bại hoại cận bã kia đã trở lại”, “Thằng cận bã đó làm sao còn chưa chết?”..., cả đồng tử chửi bới tương tự như vậy. Ta đang rất lo lắng, giờ chắc họ mắng ta đến mức toạc cổ họng rồi!”

“Xi...!” Bạch Huyền không nhận được phải cười thành tiếng, một nụ cười mê hoặc cả thế gian khiến mọi người đều phải rung động vì vẻ đẹp của nó! Nàng chỉ cảm thấy buồn cười, thầm nghĩ làm gì có ai lại đi lo người khác vì chửi mình mà toác họng khan tiếng cơ chứ!

Thấy Diệp Sở nhún vai tỏ vẻ bất đắc dĩ, Bạch Huyền cảm thấy kè mà Nghiêu thành đều mắng là cận bã cũng không đáng sợ đến như vậy, không nhận được bèn mở miệng hỏi: “Người đây thật sự không để ý tới những tiếng nhơ đó chút nào sao?”

“Bọn họ muốn mắng ta, chẳng lẽ phải chửi nhau với họ à? Nàng suy nghĩ một chút đi, Nghiêu thành có bao nhiêu người? Mỗi người chửi một câu cũng có thể khiến ta đau tim đến chết!” Diệp Sở cười nói. “Có thời gian đâu mà quan tâm đến họ làm khi gì? Còn không bằng ngủ một giấc!”

Thấy Diệp Sở không hề để ý thân mạng ngàn vạn tiếng nhơ, Bạch Huyền cũng thầm cảm thấy kinh ngạc. Thấy Diệp Sở mới mười bảy tuổi đã xuất đầu, người trẻ tuổi như vậy tất phải thích náo động làm việc như trẻ con, cứ chường mắt là không chịu nổi, nghe nói bậy là nổi xung ngay. Nhưng có thể không quan tâm hơn thua, khi đối diện với ngàn vạn câu mắng chửi mà vẫn nói cười như không, thì thật sự đã có khí chất vượt xa đám bạn cùng lứa tuổi.

Bạch Huyền đột nhiên cảm thấy người ngoài đánh giá Diệp Sở khác xa những gì hắn thể hiện. Chỉ bằng khí độ thế này làm sao ngoại giới lại có thể đồn rằng “Diệp Sở là kẻ bát nháo chuyên làm ác” được đây?

“Nhìn ta làm gì vậy?” Diệp Sở nghi hoặc hỏi Bạch Huyền. Thầm nghĩ: “Nữ nhân này nhìn mình chăm chú đã lâu, chẳng lẽ dạo này mình trở nên quá đẹp trai rồi sao? Khiến cho giai nhân phải trầm mê đến nông nổi này rồi?”

“A!” Bạch Huyền giờ mới kịp phản ứng: “Ta đang suy nghĩ, nếu người ngoài biết người có thể cứu trị sát khí trong mộ Đại tướng quân nhập thể, e rằng bọn họ cũng không dám mắng người dữ dội đến thế!”

“Đừng!” Diệp Sở vội khoát tay, nói: “Đừng nói chuyện này ra ngoài! Đến lúc đó dù ta có đặt móng chổ nào cũng bị làm phiền. Chọn lựa giữa bị chửi và nhàn hạ, thôi cứ để bọn họ mắng thoải mái còn tốt hơn!”

Thấy bộ dạng lười nhác của Diệp Sở, Bạch Huyền bật cười, thầm nghĩ tư tưởng của hắn thực là quái gở. Nhìn linh chi trong tay hắn, Bạch Huyền mím môi rồi cuối cùng cũng cảm ơn: “Lần này đa tạ người!”

“Vậy thì không cần! Chỉ cần tự đẩy lòng nàng bớt chửi ta mấy câu, cũng đừng dạy Dao Dao phải tránh xa ta ra là được rồi!” Diệp Sở cười đáp.

Câu nói này khiến Bạch Huyền mặt đỏ tía tai, hầu như muốn tìm một cái hố chui vào. Nàng không ngờ mình len lén nói chuyện với Dao Dao cũng đã bị Diệp Sở phát hiện rồi!

“Ta chỉ là...”

Bạch Huyền định giải thích nhưng bị Diệp Sở cười ngắt lời: “Không cần giải thích, ta biết danh tiếng mình, nàng làm vậy cũng không có gì kì quái! Nhưng nàng yên tâm, ta không có cảm thú đến mức đi gây họa cho một cô bé mới ba bốn tuổi!”

Bạch Huyền đứng đó mà tay chân luống cuống, cảm thấy chưa bao giờ mình lại mất mặt như lúc này.

“Ha ha ha! Muốn gây họa cũng chỉ gây họa cho nàng thôi. Chỉ có nàng mới khiến ta nổi thú tính! Sau này nàng phải tránh ta xa chút, để phòng ta một chút nha!” Diệp Sở đã lông nheo, nhắc nhở Bạch Huyền. “Cùng chung một mái nhà, nói không chừng giữa canh ba đêm vắng khi người ta say ngủ, ta liền len vào phòng của nàng đó!”

“Ngươi dám!” Thần sắc Bạch Huyền chợt hung tợn nhưng rất nhanh đã kịp nhận ra Diệp Sở đang hù dọa mình. Nàng tròn mắt nhìn Diệp Sở một cách hung hăng, thầm nghĩ tên này quả nhiên rất bại hoại.

Chỉ có điều, nhìn Diệp Sở cười ha ha nghênh ngang rồi khỏi, khỏe miệng Bạch Huyền bỗng nở một nụ cười. Bị Diệp Sở khiến cho giật mình như vậy, nàng đột nhiên phát hiện mình không hề sợ Diệp Sở nữa rồi! Nghĩ đến hai ngày nay Diệp Sở rất an phận ở trong căn nhà này, Bạch Huyền cảm thấy kẻ đầy tiếng xấu ấy cũng không quá hư hỏng như mình đã tưởng tượng.

Ban đầu, hấn đối xử với Dao Dao tốt một cách đặc biệt. Không có việc gì làm, hấn bèn đưa Dao Dao đi chơi giải sầu, thậm chí ăn uống ngủ nghỉ cũng trông nom Dao Dao rất chu đáo. Thật sự không hề phát sinh ra chuyện giống như lời đồn: “Diệp Sở không việc ác nào không làm”.

Cũng chính vì vậy, cho dù chính mình bảo Dao Dao không nên quá thân cận với Diệp Sở nhưng con bé vẫn không nhịn được mà luôn đến gần hấn.

“Có lẽ, mình đã hiểu lầm hấn rồi!” Bạch Huyền khẽ thở ra, thầm nghĩ xem ra mình cần phải ném bỏ tư tưởng xấu về Diệp Sở thôi. Diệp Sở giúp nàng rất nhiều, lần này đã tận tâm cứu phụ thân của nàng. Nhưng mình lại để phòng hấn mọi lúc mọi nơi. Điều này quả thật có phần vô hậu!

Bạch Huyền nhìn linh chi ba trăm năm trong tay, lúc này mới nhớ ra mình chưa hề hỏi Diệp Sở cách dùng thế nào, nàng vội vàng đuổi theo!

“Diệp Sở ca ca, ngày hôm qua tiểu di lại vừa nói với ta không nên chơi với ngươi!” Dao Dao bĩu môi, ra vẻ rất mâu thuẫn: “Tiểu di xấu lắm, sau này ta không thích ngươi!”

“Tiểu di chỉ nói giỡn với muội thôi, cũng không phải thực sự muốn muội nghỉ chơi ta ra! Tiểu di rất yêu muội, nếu muội không thích nàng, nàng sẽ rất đau lòng! Tiểu di của muội đã quá cô độc rồi, cho nên mới muốn cô bé ngươi theo nàng chơi nhiều nhiều một chút!” Diệp Sở nhẹ nhàng véo mũi Dao Dao, ngồi xổm xuống khẽ phỉa bụi bám vào người cô bé. Động tác của hấn rất dịu dàng, dường như đang ngại dùng sức quá mạnh sẽ làm Dao Dao đau.

“Thật hở?” Dao Dao bắt đầu tíu tít. “Muội còn tưởng rằng tiểu di không thích ca, cũng cấm muội và ca chơi chung!”

“...”

Bạch Huyền đứng ngoài cửa nghe Diệp Sở và Dao Dao trò chuyện. Thấy động tác vỗ về, dịu dàng phỉa bụi bậm trên người con bé, sắc mặt Bạch Huyền chợt trở nên phức tạp!

“Một người đủ kiên nhẫn dạy dỗ một đứa trẻ đến thế, thì hấn hư hỏng chỗ nào?”

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 25: Hành động vô si

Diệp Sở vẫn không vội vã khu trừ sát khí cho Bạch Báo, mỗi ngày hấn chỉ giúp ông ta áp chế sát khí, đồng thời dặn Bạch Huyền hãm linh chi thành canh cho Bạch Báo dung, để từ từ bổ dưỡng tinh nguyên.

Cứ như vậy qua mấy ngày, trong khoảng thời gian này Bằng Thiệu cũng khó gặp được một lần. Theo như hấn nói: mỗi lần gặp Bạch Huyền thì tà hỏa hấn lại sôi lên bùng bùng, không thể nào chịu nổi, có mà thêm tới đây chịu tội à!

Diệp Sở cũng chẳng đi đâu ở Nghiêu thành, những tiếng chửi mắng gã ở đây cũng dần dần lắng xuống. Dĩ nhiên còn có một nguyên nhân là nghe nói rằng có một nhóm người đã tới Nghiêu thành, nghe đâu là đám thanh niên tài tử ở nước đối địch của Nghiêu quốc, khiến cho dư luận của Nghiêu thành bàn luận rối rít, lực chú ý của toàn bộ dân chúng ở đây bỗng chốc chuyển cả lên đám người đó.

Diệp Sở đối với những chuyện đó hoàn toàn không để tâm, khiến cho hấn ngoài ý muốn chính là Bằng Thiệu mất hút bấy lâu nay lại xuất hiện trước mặt hấn với gương mặt sung húp.

"Ha ha! Bị con ả nào đánh sưng mặt vậy? Ta nói ngươi rồi, nữ nhân như mãnh hổ! Đúng là gặp báo ứng!" Diệp Sở châm chọc, thấy Bằng Thiệu lâm vào tình cảnh như thế khiến hấn đột nhiên dâng lên một niềm hạnh phúc vô bờ.

"Cút!" Bằng Thiệu cầm lấy cái ghế dài ở bên cạnh đập tới Diệp Sở, gào: "Bản thiếu gia bị đánh mà ngươi vẫn còn ở đây nói mát à!"

"Ồ! Ngoài nữ nhân ra thì ở cái Nghiêu thành này còn có ai dám đánh ngươi chứ?" Diệp Sở cười đáp. Nếu mà xét cho cùng thì bằng hai quả thận của

mình, Bàng Thiệu thì muốn đọc ngang khắp cả Nghiêu thành cũng chả hề hấn gì.

"À nào mà dám đánh ta? Bản thiếu gia liền một tát chết nàng! Ngươi cho rằng bản thiếu gia sẽ thương hương tiếc ngọc à!" Bàng Thiệu xì một tiếng khinh thường bực bội đáp, nhưng dường như nghĩ đến ai đó trong nháy mắt mặt liền đầy vẻ đau khổ than: "Lần này đúng là lật thuyền trong mương nha! Bị một thằng nhóc không rõ lai lịch đánh cho một trận!"

"Sao?" Diệp Sở có chút kinh ngạc thốt, Bàng Thiệu mặc dù không phải là rất mạnh nhưng trong đám thanh niên ở Nghiêu thành, số lượng có thể thắng được hắn sẽ không quá bàn tay. Bàng thực lực của hắn bị đánh sưng mặt đến thế kia mà chỉ có thể nén giận thì xem ra thực lực đối phương không chỉ là mạnh hơn hắn một bậc.

"Diệp Sở à! Ngươi giúp ta lấy lại danh dự nhé?" Ánh mắt Bàng Thiệu sáng ngời nhìn chăm chăm vào Diệp Sở, đây mới là mục đích chủ yếu của hắn khi tới đây.

"Không có hứng thú!" Diệp Sở từ chối không hề đắn đo, hắn đâu có bị teo não như Bàng Thiệu chứ.

"Ngươi chẳng lẽ đành lòng nhìn bản thiếu gia bị đánh thành thành đầu heo như vậy sao?" Bàng Thiệu tức giận hét lên với Diệp Sở: "Ngươi có còn nghĩa khí hay không?"

"Nói tới nghĩa khí thì ta lại nhớ tới chuyện tình linh chi ba trăm năm nha!" Diệp Sở không hề vì lời nói của Bàng Thiệu mà đổi.

Bàng Thiệu cười bất đắc dĩ đáp: "Việc nhỏ như vậy thì ta hay ngươi ai ra mặt cũng có thể dễ dàng lo xong mà! Cần gì nhất định phải là ta xuất thủ đâu chứ!"

"Vậy ngươi bị đánh thì liên quan ta à?" Diệp Sở tròn mắt đáp: "Ngươi không nhận được con tức này thì chạy trốn về hoàng thành tìm trợ thủ đi!"

"Bản thiếu gia không thêm trở về hoàng thành!" Bàng Thiệu làm sao nguyện ý trở về chứ. Sau khi trở về chắc chắn sẽ bị gia gia hắn buộc tu luyện, thì làm sao có thời gian gần gũi nữ nhân được nữa.

"Diệp Sở! Giúp ta một lần thôi! Cùng lắm thì trong tiểu kim khôi của ta cho ngươi tùy tiện chọn mấy thứ đó!" Bàng Thiệu đúng là không nhận được phen này, chỉ là muốn một ả thị nữ của tên này mà đối phương lại dám đánh hắn đến như vậy.

Diệp Sở vẫn không thêm để ý Bàng Thiệu, nhìn thấy Bạch Huyền đi tới liền hỏi: "Linh chi đã dùng hết rồi?"

Bạch Huyền nhìn Bàng Thiệu mặt mũi sưng vù, trong lòng mặc dù nghi ngờ nhưng cũng không có tới hỏi thăm, gật đầu đáp: "Ta vừa mới dứt xong chén canh cuối cùng cho phụ thân ta dùng xong!"

"Ừ! Vậy thì hôm nay sẽ khu trừ sát khí cho ông ấy!" Diệp Sở gật đầu, dẫn Bạch Huyền đi vào phòng, mặc kệ Bàng Thiệu đứng đó nghiêng răng nghiêng lợi.

Diệp Sở hoàn toàn mặc kệ hắn.

Bàng Thiệu vẫn không chịu từ bỏ, cái thể diện này phải lấy lại mới được! Ở một cái vương quốc nhỏ như thế này mà chịu nhục thì cái đám hồ cẩu bằng hữu sẽ cười nhạo hắn mất.

"Hắn bị sao vậy?" Bạch Huyền sống vai cùng với Diệp Sở, đi rất gần đến nỗi Diệp Sở thậm chí có thể ngửi thấy được Bạch Huyền từng làn hương thơm tỏa ra từ người của Bạch Huyền.

"Hắn à? Đoán là chắc đi dụ dỗ đàn bà thì bị người ta đánh đó! Dù sao cũng không là lần đầu tiên, không cần phải để ý đến hắn đâu!" Diệp Sở nhìn sang Bạch Huyền cười cười, liếc mắt nhìn Bạch Huyền một cái thì có thể nhìn thấy dưới chiếc cấm nhỏ nhắn đầy đặn của nàng đang có một chiếc cúc bị bung lộ ra một khe hở không lớn khoảng non nửa bàn tay. Một mảnh da như ngọc như ngà hiện ra khiến ánh mắt Diệp Sở đóng đinh vào đó.

"Nhìn cái gì?" Bạch Huyền phát hiện ra ánh mắt kia của Diệp Sở thì mới biết áo mình bị cung một chiếc cúc, nàng liền vội vàng lấy tay che lại, néo Diệp Sở một cái thật mạnh, sắc mặt có chút ửng đỏ mắng: "Khốn kiếp giống hệt hắn nha!"

Mấy ngày qua thì Bạch Huyền cũng đã biết, Diệp Sở có lẽ không phải là loại người tội ác tà trời như thiên hạ thường nói. Nhưng tính tình háo sắc thì một chút cũng không sai, ánh mắt của hắn rất không an phận.

"Có nhìn được cái gì đâu? Khẩn trương như vậy làm gì?" Diệp Sở rất vô tội lắc đầu thốt: "Huống chi ta chỉ là muốn nhắc là ngươi bị bung cúc áo, ngươi sẽ không cho là ta cố ý chiếm tiện nghi chứ?"

Cái này còn phải hỏi sao? Bạch Huyền thầm mắng: Không phải là ngươi cố ý đẩy chứ?

Bạch Huyền cũng hết cách đối với Diệp Sở, liền bước nhanh tới mấy bước, không thêm đi chung với Diệp Sở. Cặp mông lắc lư về nên những đường mé người, Bạch Huyền không biết nàng hành động như vậy háp dẫn đến như thế nào, chỉ có Diệp Sở ở đằng sau tha hồ mà thưởng thức.

"Vậy phiền ngươi rồi!" Bạch Huyền nhìn phụ thân đang nằm trên giường quay sang Diệp Sở nói.

Nhìn đôi gò má đầy đặn trắng nõn của Bạch Huyền, Diệp Sở nở nụ cười đáp: "Yên tâm! Phụ thân ngươi không có việc gì đâu!"

Thanh âm mặc dù không lớn nhưng mang theo sự tự tin mãnh liệt. Những ngày qua Bạch Huyền vẫn lo lắng tình trạng cha của nàng nhưng khi nghe được những lời tự tin ấy của hắn thì áp lực đang đè nặng trong lòng của nàng thoáng được lắng xuống, đôi mắt đẹp không khỏi nhòa đi.

Diệp Sở không biết lúc này Bạch Huyền nghĩ cái gì, ánh mắt chuyển sang người Bạch Báo. Dưới tác dụng của linh chi, sắc mặt Bạch Báo đã hồng nhuận hơn trước mấy lần, mặc dù còn kém lúc khỏe mạnh nhiều lắm nhưng so với vài ngày trước thì tốt hơn. Diệp Sở quan sát thì thấy, dưới tác dụng của gốc linh chi ba trăm năm, tình nguyên do sát khí bào mòn đã khôi phục lại trọn vẹn.

Hắn vũ động ngón tay, Bạch Huyền nhìn thấy rõ ràng giữa kẽ tay của Diệp Sở bắn ra từng đạo kinh khí. Từng luồng kinh khí ấy hóa thành những hình dạng khác nhau thấm dần dần vào trong thân thể của Bạch Báo.

Kinh khí vừa tiến vào trong thân thể Bạch Báo thì sát khí tựa như bị khiêu khích, điên cuồng lao tới Diệp Sở.

Sát khí kinh khủng tràn ngập bốn phía, chỉ trong nháy mắt đã biến xung quanh Diệp Sở thành một màu xám tro, cánh tay Diệp Sở vẫn luân phiên vũ động, đem toàn bộ sát khí trôi buộc ở chung quanh hắn.

Sát khí dày đặc bắt đầu điên cuồng tuôn vào bên trong thân thể của Diệp Sở, mà những ngón tay Diệp Sở bay múa càng lúc càng nhanh.

Bàng Thiệu đi vào cũng vừa lúc nhìn thấy một màn này. Nhìn sát khí ào ào xông vào trong thân thể Diệp Sở, hắn không kìm nổi mà hít hà, không cách nào tưởng tượng được Diệp Sở có thể chịu được như thế nào.

Nguyên lý mà Diệp Sở giúp Bạch Báo giải quyết sát khí rất đơn giản, chính là đem sát khí trong toàn thân Bạch Báo dẫn vào người mình! Đây là chuyện mà người tu hành tuyệt đối không dám làm, nhưng Diệp Sở không chút nào sợ hãi.

Hút vào hơn một canh giờ sau, sắc mặt Bạch Báo và Diệp Sở càng lúc càng tái nhợt. Bạch Báo có linh chi ba trăm năm bổ sung hoàn hảo tình nguyên nhưng sắc mặt Diệp Sở lại biến thành trắng bệch như tờ giấy, cái trán thì càng lúc càng xám lại.

Cho đến khi vượt qua hai canh giờ thì tình cảnh như vậy mới dừng lại. Diệp Sở thở nhẹ ra một hơi, nhìn thoáng qua phía sau thì thấy Bạch Huyền đang đứng ở bên trái, ánh mắt hắn liền khép lại, liền nhắm về phía bên trái ngã xuống.

"Diệp Sở!" Bạch Huyền sợ hết hồn vội vàng bước nhanh tới trước ôm chặt lấy Diệp Sở, đầu Diệp Sở vừa lúc蹭 vào đỉnh núi mềm mại kia của nàng.

"Mềm quá!" Đó chính là ý niệm duy nhất mà Diệp Sở có trong đầu sau khi nhắm mắt, cả người không nhúc nhích liền lâm vào hôn mê.

Bàng Thiệu thấy một màn như vậy không khỏi há hốc mồm, trong lòng mắng to: Vô sỉ, quả thật là vô sỉ mà! Thằng này quả là biết chiếm tiện nghi mà!

Bàng Thiệu đã thấy tận mắt Diệp Sở chặn lấy sát khí bộc phát ra ở một tướng quân nha, cái đó so với cái này không biết là mạnh hơn biết bao nhiêu lần rồi. Diệp Sở hứng nó còn không ngắt thì huống chi là lần này? Gạt quỹ đi!

Bàng Thiệu giờ phút này mới chính thức biết được mình thật sự là kém Diệp Sở quá xa.

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Thưởng làn môi thơm chẳng?

Không cách nào thỉnh Diệp Sở xuất thủ, Bàng Thiệu chỉ có thể bất đắc dĩ chịu bỏ qua. Nhưng thằng này cũng thật hèn hạ, sau khi nói cho Bạch Huyền biết Diệp Sở giả vờ bất tỉnh thì mới chịu nghe ngang bỏ đi.

Nằm trên giường, hiện giờ Diệp Sở phải đối mặt và vượt qua ngay di chứng mà Bàng Thiệu đã hèn hạ vạch trần.

Bạch Huyền giường đôi mắt đẹp nhìn Diệp Sở, khẽ cắn cặp môi mềm đỏ mọng rồi nghiêng răng nghiêng lợi tức giận quát: "Bàng Thiệu nói thật hả?"

Lúc ấy Bạch Huyền không nghĩ quá nhiều, giờ mới nhớ lại bộ dạng rất hưởng thụ khi đầu hắn蹭 vào đỉnh núi của mình. Hắn hành động quá thật, khiến nàng nhìn không được phải mặt đỏ tía tai, thậm chí người này quá sức đòi bại rồi!

Nhìn khuôn mặt Bạch Huyền đỏ tươi như muốn ứa máu, má phấn hồng hồng hào hào như say rượu, lòng Diệp Sở như bị mê loạn liêu xiêu liêu xiêu, cảm thấy hờn vía của mình đã lên tiên.

Khi thanh âm giận dữ vang lên, thấy Bạch Huyền trừng mắt nhìn thì Diệp Sở mới kịp phản ứng mà lòng ân cần thăm hỏi tổ tiên Bàng Thiệu cả vụn vặt. Nhưng ngay sau đó, hắn nhìn Bạch Huyền với vẻ rất ư vô tội, kiên quyết phủ nhận: "Lời của Bàng Thiệu mà Bạch Huyền tỷ cũng tin được sao? Nhân phẩm của thằng mập đó ta chả muốn kể ra nhiều, nhưng lần này nó hại ta là bởi nghĩ rằng ta trị liệu cho cha nàng nên cự tuyệt giúp hắn báo thù bị người đánh sưng mặt mũi. Hắn ghi hận trong lòng đó!"

“Thật hả?” Bạch Huyền nhìn về mặt ngây thơ của Diệp Sở, giống như mang nỗi oan vạn kiếp mà không nhận được phải nghi ngờ, có phải mình đã trách lầm Diệp Sở hay không?

“Tất nhiên là thật! Sát khí kinh khủng cỡ nào, nàng không phải không biết nha. Không phải Bạch Huyền tỷ ngây thơ đến nỗi cho rằng toàn bộ đám sát khí đó tràn vào người mà không gây cho ta chút thương tổn nào sao?” Bộ dạng Diệp Sở rất đáng thương, vẻ mặt như đưa đám dường như đang chịu một nỗi thương tâm rất lớn. Hắn thở dài, tiếp tục: “Vốn cho rằng khi tỉnh lại còn được Bạch Huyền tỷ khen mấy câu, còn hy vọng có được lần môi thơm làm phần thưởng... Nhưng không ngờ rằng nàng lại đến chất vấn... Xem ra, ta không thích hợp làm chuyện tốt! Chuyện ác mới đúng là bản năng của ta mà! Sau này, ta sẽ toàn tâm toàn ý đi chinh nam hiệp nữ! Bạch Huyền tỷ, nàng đã hủy hoại cơ hội khiến ta trở thành người tốt mất rồi!”

“Không được nói hươu nói vượn!” Bạch Huyền liếc Diệp Sở một cái sắc tựa dao cau, đôi mắt đẹp gọn sóng toát ra vẻ phong tình vạn chủng. Khuôn mặt trắng ngần dần hiện một rặng mây đỏ ửng, thầm nghĩ có phải mình trách lầm Diệp Sở rồi không? Từ biểu hiện ban đầu của Diệp Sở, so với gã Bàng Thiệu mà mỗi ngày cứ lại đòi một em thì phẩm tính còn tốt hơn nhiều. Hơn nữa, vì cứu cha mình mà Diệp Sở quả thực đã dùng hết khí lực, chất vấn hắn như vậy có quá vô hậu hay không? Sợ rằng sẽ khiến Diệp Sở thật sự đau lòng!

“Ta xin lỗi người!” Bạch Huyền nói bằng vẻ thật lòng thật dạ. “Ta không nên hoài nghi người!”

Diệp Sở không nhận được mà thầm cười trộm, nghĩ đến cảnh đang trong bộ ngực mềm mại thơm tho ấy, trong lòng không nén được lại rung động thêm lần nữa, cũng hận vì sao mình không ngất thêm lần nữa chứ! Tất nhiên, dù lòng sớm đắc ý nhưng hắn vẫn không lộ ra ngoài. Về mặt hắn vẫn đau khổ như trước, nói: “Bạch Huyền tỷ đã tổn thương sự quan tâm của ta, chẳng lẽ lại không muốn an ủi chút nào sao? Yêu cầu không cao, môi rồi rồi abc gì đó đều được!!”

“Ta phải đi trông Dao Dao rồi!” Bạch Huyền thấy đôi ngươi nóng rực của Diệp Sở dán lên người mình chằm chằm, có phần bối rối bèn tìm một cái cớ tông cửa vọt ra.

Người này mới bao tuổi mà lại lớn mật dữ vậy?! Ánh mắt nhìn nữ nhân mà như muốn nuốt trọn người ta vào. Không có sự ngây ngô của thiếu niên, mà trái lại giống như bậc sành sỏi chốn nguyệt hoa như thế?

Thương thức bóng lưng tinh xảo đang uốn éo của Bạch Huyền. Thấy nàng đã ra hẳn cửa ngoài, Diệp Sở mới tung mình nhảy lên. Động tác của hắn nhanh nhẹn, chỗ nào có dấu vết suy yếu sau khi ngất xỉu đâu?

...

Thể chất của phụ thân Bạch Huyền phi thường tốt, chỉ một ngày sau khi được Diệp Sở khu trừ sát khí thì ông ta đã tỉnh lại. Bạch Huyền vui quá mà khóc ào ào, trong lòng lại cảm kích Diệp Sở thêm mấy phần.

Diệp Sở không vội hỏi Bạch Bảo tin tức về mộ đại tướng quân, chỉ dặn dò Bạch Huyền thuê một đan sư điều dưỡng thân thể cho Bạch Bảo.

Mặc Diệp Sở có vài thủ đoạn đối phó với sát khí nhưng muốn chữa bệnh thì thực ra hắn chỉ biết sơ sài, còn kém đan sư chân chính rất xa. Hiện giờ Bạch Bảo chỉ cần từ từ dưỡng thương, khoản này Diệp Sở không tài nào qua mặt đan sư nổi!

Vì nguyên nhân đã vạch trần chuyện Diệp Sở vờ bất tỉnh, nên Bàng Thiệu không dám chường mặt ra gặp Diệp Sở. Khó được yên tĩnh đến thế nên Diệp Sở tận tình hưởng thụ, cùng chơi nghịch bunn với Dao Dao.

Một thiếu niên mười bảy tuổi đã trưởng thành mà nghịch bunn ở ven đường, cảnh này khiến Bạch Huyền trông thấy mà buồn cười. Có đôi khi, những người đi đường cũng không nhận được phải ghé mắt nhìn Diệp Sở một lúc. Họ thầm nghĩ, con nhà ai mặt mũi coi cũng được, còn nhỏ mà lại bị thiếu năng thật là đáng tiếc!

Diệp Sở cũng mặc kệ ánh mắt người khác, Dao Dao thích cái gì thì liền chơi cái đó. Ở chung với một cô bé mặt như dồi phấn trắng non nớt, xinh tựa búp bê thì Diệp Sở cảm giác tâm mình cũng bị đồng hóa, biến thành cảnh giới không buồn không lo.

Ba năm nay, hắn đã đi ngang dọc khắp đại lục, lộ trình không dưới mười vạn dặm. Những chuyện từng trải còn nhiều hơn xưa vô số lần, mỗi ngày đều cảm thấy có một áp lực đè nặng lên người. Chịu đựng suốt ba năm tôi luyện, thì làm gì còn thời gian nào dành để phóng túng, thật quá khó khăn!

Chẳng qua, cuộc sống như thế cũng không kiên trì được bao lâu.

Thời điểm này, nói hắn mạnh cũng không mạnh, nói yếu cũng không yếu! Mặc dù còn xa mới sánh được với vị tinh thần điên loạn ở Thanh Di Sơn ấy, nhưng muốn ngang dọc ở Nghiêu thành thì không phải kẻ nào cũng có khả năng chọc vào!

Trở về Nghiêu thành lần nữa là do lão mập bệnh thần kinh ở Thanh Di Sơn bảo Nghiêu thành có lưu một quyển sách duy nhất, đối với thể chất đặc thù của mình có tác dụng tham khảo nên Diệp Sở mới trở lại nơi này. Chỉ có điều, Nghiêu thành mờ mịt, có quỷ mới biết quyển sách kia ở cái lỗ nẻ nào!

“Lão mập chết tiệt! Chỉ nói một nửa, cũng không chịu nói cho ta biết cụ thể nơi nào!” Diệp Sở thầm mắng to nhưng thực sự hết cách với lão mập đó! Diệp Sở bất mãn với lão, cũng bởi nguyên nhân bị bắt bí không thể làm gì!

Bàng Thiệu không biết đây chính là nguồn cơn mà Diệp Sở rất ghét những tên mập. Nếu nghe được, hắt định hắn sẽ khóc không ra nước mắt! Thầm nghĩ, người nhìn hắn xôn mắt thì tự dung lại trút lửa giận vào những người mập hả? Có bản lĩnh thì xử hắn đi! Có nghe nói liên lụy cứu tộc nhưng chưa bao giờ nghe qua có vụ liên lụy hình thể mà!

“Quên đi! Nếu thực sự không tìm được thì không tìm! Mặc dù không rõ linh hồn mình nhập vào thân thể chữ cũ xảy ra chuyện gì, nhưng nó chính là một hình thức biến dị. Nhưng nhìn lại từ đầu đến giờ, nó chỉ có trăm lợi mà vô hại!” Diệp Sở lắc đầu ngao ngán, thầm nghĩ tìm không được thì đành cần tìm, dành thời gian tu hành nhiều một chút. Đợi đến khi đạt đến cảnh giới đủ cao, không chừng mình sẽ hiểu ngay nguyên nhân thôi!

“Dừng ở cảnh giới này đã ba tháng, không biết lúc nào có thể đột phá!” Nghĩ tới cảnh giới của mình, Diệp Sở hơi bất đắc dĩ. Giờ phút này mà vẫn còn chưa có chút dấu hiệu đột phá nào!

...

Được đan sư điều dưỡng, sức khỏe Bạch Báo dần dần chuyển biến tốt lên. Bạch Báo tự nhiên đã nghe đồn về danh tiếng của Diệp Sở, nên đối với chuyện hấn giúp mình giải sát khí rất kinh ngạc. Thân là người trong cuộc, ông ta tất nhiên hiểu sự kinh khủng của sát khí đó. Trong khoảnh khắc Bạch Báo bị sát khí nhập thể, đã cảm thấy mình ắt phải chết không thể nghi ngờ. Đừng nói đến Diệp Sở mình đầy tiếng xấu, xem như những đan sư trong cung có đến cũng không cứu nổi mình.

Thực ra Bạch Báo không vì thanh danh của Diệp Sở mà ghét hấn. Là người có kinh nghiệm phong phú, ông ta sẽ không vì lời người khác mà ảnh hưởng đến phán đoán của mình. Huống chi, ông ta rất cảm kích công ơn cứu giúp của Diệp Sở, nên đối xử với hấn mười phần hiền hòa.

Có đôi khi, ông ta sẽ nói với Diệp Sở vài câu, mà cũng vì thế mà lòng kinh ngạc của Bạch Báo càng đậm. Diệp Sở mà xã hội đồn đại thì đúng chỗ nào? Những ý kiến của Diệp Sở luôn khiến ông ta phải vỗ bàn khen ngợi. Có những lý thuyết mà ông ta chưa hề nghe thấy, ngôn ngữ lúc nào cũng mang tư tưởng độc lập, hoàn toàn không giống một thiếu niên mới mười bảy tuổi!

Tương tự, khi tiếp xúc với Bạch Báo, Diệp Sở cũng cảm thấy ông ta không hề đơn giản. Một câu nói buột miệng cũng khiến cho hấn nghiền ngẫm thật lâu cũng chưa hiểu nổi. Có vài cảm ngộ về tu hành, Diệp Sở cảm giác chúng đã vượt ngoài tầm hiểu biết của mình.

Diệp Sở vốn cho rằng Bạch Báo chỉ là một tu hành giả có chút thực lực, hiện giờ mới phát hiện cũng không hề đơn giản như thế. Thử nghĩ xem, một người có thể xông vào mộ đại tướng quân, làm sao có thể là kẻ tục?

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Lửa giận của Diệp Sở

Cuộc sống vô tư lự cứ như thế trôi qua, cho đến khi Lương Thiện tìm hấn mới hoàn toàn kết thúc.

Khi Diệp Sở nhìn thấy Lương Thiện thì mặt mày gã đã sưng vù, ngay cả cánh tay cũng được băng lại, hiển nhiên là nó đã bị gãy. Nhìn Lương Thiện vết thương chằng chịt đứng ở trước cửa, Diệp Sở không kìm được nghi hoặc: “Người làm sao vậy? Ai đánh người? Mà người sao kiếm được chỗ này?”

Diệp Sở nhớ bản thân chưa bao giờ nói cho Lương Thiện mình ở chỗ này.

“Diệp Sở! Rốt cuộc tìm được người rồi, người chạy mau đi!” Lương Thiện vừa gặp Diệp Sở liền ngã dúi dụi vào người hấn, nước mắt nước mũi ràn rụa, muốn đáng thương bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

Diệp Sở vội vàng lắc mình tránh khỏi, sợ nước mũi của Lương Thiện dấy vào áo gã, đoạn hỏi dò: “Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?”

“Đám người Phương Tâm Viễn đang tìm người đó, bọn hấn tuyên bố là muốn xử người đẹp mặt! Nhưng bọn hấn tìm không ra người nên mượn ta xả giận! Ta bị đánh thành ra cái dạng này, tay cũng bị bọn chúng vặn gãy nữa!” Lương Thiện khóc thét lên, những ngày qua hấn bị người ta đánh đã hơn chục trận, nếu không phải vừa lúc đụng phải Bảng Thiệu mới biết được Diệp Sở ở chỗ này thì hấn sợ rằng mỗi ngày đều phải bị đánh rồi!

Diệp Sở cau mày, hỏi Lương Thiện rốt cuộc chuyện gì xảy ra, Lương Thiện vừa khóc nức vừa kể lại cho Diệp Sở hiểu được rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra.

Nguyên lai do lần trước việc Diệp Sở quát một bạt tai vào huynh đệ Phương Tâm Viễn, cả với những người tham gia yến hội ở phủ Thanh Dương hầu đều được chia sẻ mỗi người một tát, bọn họ sinh lòng bất mãn muốn tìm Diệp Sở trả thù. Nhưng Diệp Sở những ngày này một mực ở bên cạnh Bạch Huyền, bọn họ không tìm được. Nên lửa giận chỉ có thể phát tiết lên trên người Lương Thiện, đánh gã một trận hồng dò ra Diệp Sở đang ở nơi đâu, nói rằng nếu gã mà còn không nói ra Diệp Sở ở đâu thì bọn chúng sẽ đánh chết tươi hấn.

Lương Thiện làm sao biết Diệp Sở đã đi đâu, đương nhiên là sẽ trả lời không biết rồi! Cho nên hấn liền bị bọn chúng vặn gãy tay, không có tịnh dưỡng ba bốn tháng có lẽ không khôi phục được.

Nghe Lương Thiện đứt quãng thuật lại xong Diệp Sở bèn thở ra một hơi, trong lòng liền bốc lên một luồng lửa giận. Đám người kia muốn tìm mình tính sổ thì cứ đến tìm mình là được. Nhưng bởi vì mình mà khiến Lương Thiện bị thương như vậy thì Diệp Sở không chịu nổi!

“Bọn chúng nói nếu ta không xuất hiện thì sẽ đánh chết ngươi?” Diệp Sở hỏi Lương Thiện.

“Ừ! Bọn họ chính là nói như vậy nhưng ngươi đừng tưởng thật! Ta dù sao cũng là một thể tử của Hầu phủ, bọn chúng còn chưa to gan đến mức giết ta đâu. Bất quá xem bộ dáng hùng hổ của bọn chúng thì lần này là quyết tâm muốn thu thập ngươi đó! Ngươi mau rời khỏi Nghiêu thành mau!” Lương Thiện khuyên.

“Ta đi thì ngươi làm sao?” Diệp Sở nhìn Lương Thiện hỏi, nghĩ thầm mình và Lương Thiện mặc dù là huynh đệ rượu thịt nhưng cái tên này vẫn còn rất nghĩa khí lắm.

“Đừng có gấp gáp! Cùng lắm thì bị đánh vài ngày, không chết được đâu!” Lương Thiện đáp, trong khi nói chuyện làm động vết thương khiến cho hắn nghe răng trợn mắt xuyết xoa một hồi.

Nhìn trên người Lương Thiện không có một chỗ là lành lặn Diệp Sở không khỏi hít sâu một hơi, quay sang Lương Thiện nói: “Đám người Phương Tâm Viễn ở đâu vậy?”

“Bọn chúng đang ở Định Võ Quán đó!” Lương Thiện đáp: “Nhưng bây giờ cũng không phải là lúc nói chuyện này đâu, ngươi đi mau đi, cả bọn Phương Tâm Viễn tập hợp lại, còn mang theo thủ lĩnh hộ viện theo nữa, là quyết muốn thu thập ngươi đó!”

Diệp Sở cười cười, nhìn thoáng qua Lương Thiện. Đoạn vỗ vỗ vai gã đáp: “Đi theo ta!”

“Sao?! Đi đâu?” Lương Thiện hỏi.

“Đi xem cái Định Võ Quán đó một chút!” Lương Thiện vì lo cho an toàn của hắn mà bị thương vậy, Lương Thiện nghĩa khí đến như vậy nên hắn không thể ngồi im khoanh tay được.

Huống chi Diệp Sở bao che từ trước đến giờ, lúc này đây nhìn thấy Lương Thiện bị đánh thành như vậy lửa giận trong lòng đã sớm đầy một bụng.

“Hà?” Lương Thiện nghe được Diệp Sở nói như vậy thì liền hồn vía lên mây thốt: “Ngươi điên rồi sao? Tự dưng lên tận cửa! Hơn nữa ngươi còn không biết Định Võ Quán là địa phương nào đâu!”

“Là cái chỗ nào cũng không quan trọng! Cùng lắm thì đập phá thôi!” Diệp Sở thần nhiên đáp, liền dẫn đầu đi trước.

“!@#%&*(...)...”

“Diệp Sở... Diệp Sở...” Lương Thiện sợ hết hồn, toan kéo Diệp Sở lại thì phát hiện bước chân Diệp Sở rất nhanh, không thể kéo lại được. Hắn chỉ có thể tức tối dậm chân đứng đó, rồi ù té chạy theo sau.

...

Định Võ Quán. Xây dựng ở bên bờ Hàn hồ Nghiêu thành, non xanh nước biếc, là nơi tụ hội của non nửa thanh niên tu luyện ở Nghiêu thành cho nên vô cùng có tiếng tăm.

Lúc này ở trước cửa Định Võ Quán đang có hai người đang đứng, một tên vẻ mặt lạnh nhạt, một tên vẻ mặt thì sợ hãi.

“Diệp Sở! Đừng làm chuyện điên rồ nha! Định Võ Quán tập trung hơn phân nửa tu luyện giả ở Nghiêu thành này, quán chủ còn là Đinh Khải Uy! Không biết ngươi còn nhớ cái tên Đinh Khải Uy này không chứ ngay cả ba năm trước ngươi còn ở Diệp gia thì cũng không dám trêu chọc hắn đâu, tên này mấy năm này lại càng phát triển kinh khủng lắm, là nhân vật tốp ba ở Nghiêu thành đó! Vương thượng cũng trao tặng hắn danh hiệu dũng sĩ, hắn đối với ngươi cũng vô cùng chán ghét. Nếu mà ngươi xông tới tận cửa thì hắn không chặt đứt chân ngươi mới lạ đó!” Lương Thiện gấp gáp nhắc nhở.

Diệp Sở chỉ nhìn Lương Thiện cười cười, không nói gì, vẫn rảo bước đi tới.

“Khốn kiếp!” Lương Thiện đã hối hận, không nghĩ tới Diệp Sở lại xung động đến như vậy, nếu biết thì mình đã không nói cho hắn biết là mình bị đánh. “Nghe đồn Định Võ Quán được vương thất chống lưng, đồn rằng có hoàng tử tham dự đó! Diệp Sở, ngươi ngàn vạn lần đừng gây loạn nha!”

Diệp Sở đối Lương Thiện lời nói xem như không nghe thấy, giẫm chân tại chỗ đi lên bậc thang Định Võ quán.

Cùng lúc đó Định Võ quán bước ra hai người, không phải ai khác đó chính là Trương Tổ Nhi và Tô Dung. Các nàng khi nhìn thấy Diệp Sở liền sững sờ, nhưng sau đó trong thấy Lương Thiện thì tựa hồ hiểu ra ngay lập tức.

“Diệp Sở! Đừng có vọng động! Mau rời khỏi Nghiêu thành đi!” Trương Tổ Nhi bèn nhắc nhở Diệp Sở.

“Tránh ra!” Diệp Sở thấy hai nàng chắn trước mắt, lạnh lùng thốt.

“Ngươi ra mặt vì Lương Thiện là đúng, nhưng cũng phải tìm chỗ khác. Định Võ quán là địa phương thanh niên Nghiêu thành tập trung lại tu hành, ngươi đi là tự tìm đường chết!” Trương Tổ Nhi quát lớn, trong lòng vô cùng bất mãn. Tên này thật không không muốn sống nữa rồi!

Diệp Sở nhìn chằm chằm Trương Tổ Nhi, sắc mặt vẫn bình tĩnh, miệng gằn từng chữ: “Định Võ quán dám xen vào chuyện của ta thì ta sẽ đập nó tan tành!”

Một câu kia khiến Tô Dung và Trương Tổ Nhi sửng người, hai nàng không nghĩ tới Diệp Sở lại nói ra một lời bừa bãi như vậy.

Diệp Sở bước ngang qua hai người đi tới đại môn Định Võ quán, ngoài cửa đang có hai gã thủ vệ nhào ra ngăn Diệp Sở, quát: “Mời xuất trình ra kim tạy mới có thể vào trong!”

“Cút ngay!” Diệp Sở nhìn hai gã quát.

Hai người bọn họ liền sửng sốt, sau khi kịp định thần vì từ trước đến nay chưa bị mắng liền kịp phản ứng giận dữ mắng: “Tên tiểu tử không biết trời cao đất rộng, Định Võ quán nào phải nơi ngươi có thể tới gây chuyện! Thức thời thì cút mau!”

Diệp Sở chẳng thèm đáp nửa lời, liền tát ra một tát, một tiếng çat thanh thúy vang lên. Một bạt tai này như đánh vào tâm khảm của chúng nhân đang đứng đó.

Mặt Lương Thiện tái nhợt không còn giọt máu, ngồi xuống ôm đầu, trong lòng chỉ còn một chữ: “Xong!”

Tô Dung và Trương Tổ Nhi như trước bưng lấy miệng của mình, trong mắt tràn ngập vẻ không thể tin nổi, nhìn chăm chú Diệp Sở quát ra cái tát thứ hai.

Tiếng bạt tai đó của Diệp Sở cũng làm người đi đường hoảng sợ, bọn họ bị cảnh tượng trước mắt này làm thất thần. Nhưng ngay sau đó bọn họ liền Diệp Sở như thấy quỷ, hét: “Có người dám tới Định Võ quán gây chuyện sao? Tên này là ai vậy? Chấn sống rồi sao?”

Đúng là không thể tin nổi, Định Võ quán là một trong những nơi không thể trêu chọc ở Nghiêu thành đó.

“Diệp Sở! Còn không mau trốn đi?” Tô Dung cũng nhin không được quát lên. Nàng cũng không muốn nhìn Diệp Sở bị đánh chết, liền sốt sắng nhắc nhở hần.

Nhưng kết quả lại ngoài dự liệu của nàng, Diệp Sở vẫn mặc kệ hai người đang gấp đến dậm chân mà rảo bước đi vào Định Võ Quán khiến ba người nhìn nhau sợ hãi, chỉ có thể cất bước chạy theo.

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Hết sức liều lĩnh

"Ngươi là ai? Dám đến Định Võ quán gây chuyện!" Diệp Sở xông vào Định Võ quán, nhanh chóng làm kinh động đám người trong đó, cả bọn hùng hùng hổ hổ cầm gậy gộc ra ngăn chặn hần.

Tô Dung và Lương Thiện theo sát ở phía sau, nhìn thấy cảnh này sợ hết hồn hết vía, Lương Thiện lại càng hô to muốn Diệp Sở nhanh chóng bỏ chạy.

"Cút ngay!" Diệp Sở nhìn đám võ giả hung hăng vung mộc côn, khuôn mặt lạnh tanh: "Không muốn ra tay với các ngươi nhưng cũng đừng chọc ta!"

"Đồ không biết sống chết! Dám đến Định Võ quán gây chuyện, hôm nay sẽ cho ngươi phải lét ra ngoài!" Đám võ đồ Định Võ quán rống giận, bọn họ chưa từng thấy qua kẻ nào lớn lối đến như vậy. Đường đường Định Võ quán nổi danh như thế, bị người khác xông la lối thì cái mặt mũi võ quán ngạo nghễ ở Nghiêu Thành còn để vào đâu nữa.

"Đã muốn tìm đánh thì đừng trách ta!" Diệp Sở nói đầy lạnh lùng, phóng ra một chưởng trong nháy mắt bẻ gãy mộc côn của cả đám, nguyên cả lũ bay ra ngoài.

Diệp Sở bá đạo vô cùng, một tay huy vũ mở đường, bất kỳ võ đồ nào ở trước mặt Diệp Sở cũng bị đánh cho tan tác, không một ai có thể tiếp cận được phạm vi ba thước xung quanh người hần.

Những ngày qua đám người Tô Dung tiếp xúc với Diệp Sở thì chỉ thấy hình tượng lười nhác và phóng đảng mà thôi. Cho dù ở phủ Thanh Dương Hầu, khi xuất thủ chỉ khẽ khẽ miệng cười giống như đang cười ngửa xem hoa! Nhưng giờ phút này ở trên người Diệp Sở, bọn họ nhìn thấy loại khí chất liều lĩnh. Hiện tại Diệp Sở bộc lộ ra hết thấy vừa cuồng bạo lại còn lớn lối đến tột bậc!

Đây là hai loại khí chất hoàn toàn tương phản nhau, khiến đám người Lương Thiện và Tô Dung đều sinh ra ảo giác, không thể nào hiểu nổi sao trên cùng một người có thể tồn tại hai loại khí chất này được.

Nhưng Diệp Sở hiện tại dùng chính khí thể táo bạo này lao vào đám người ngăn trở trước mặt. Thế tiến như chẻ tre, một đường tới trước cổng sắt đại sảnh Định Võ quán.

Trong nháy mắt Diệp Sở đập tung cánh cửa, một tiếng nổ lớn như sấm sét chấn động cả Định Võ quán. Cửa sắt cao lớn bị đánh sập xuống bay ra khỏi khung, lao nhanh vào trong đại sảnh

Cửa sắt đập mạnh vào trong khu vực đại sảnh, tiếng nổ lớn chấn động tất cả mọi người khiến ai nấy đều giật nảy mình, không hiểu được chuyện quái gì đang xảy ra.

"Phương Tâm Viễn! Lăn ra đây!"

Thanh âm của Diệp Sở như kinh lôi nổ ra chấn động hết thảy, thậm chí có không ít người cảm giác màng nhĩ đau nhức, và thanh âm cứ vang vọng quanh quần trong đại sảnh không tan.

Trong đại sảnh, Phương Tâm Viễn hiện đang cùng một vị tiểu thư khoác lác đánh Lương Thiện ra sao, rồi còn khoe khoang sẽ thu thập Diệp Sở như thế nào. Hắn còn mạnh miệng tuyên bố chỉ cần Diệp Sở dám xuất hiện ở trước mặt sẽ khiến hắn phải quỳ lạy xin tha thứ, tiếp đó còn bẻ gãy hai chân Diệp Sở.

Ngay lúc hắn không ngừng khua môi múa mép thì thanh âm bất thình lình vang lên làm hắn nhảy dựng, thân thể run run, suýt nữa bị hù dọa đến mức co quắp ngồi dưới đất.

Phương Tâm Viễn nhìn về phía cửa lớn, thấy Diệp Sở lúc này đang từ từ đi tới, trong nháy mắt sắc mặt hắn tái nhợt, hoảng sợ vô cùng.

"Là ngươi!" Phương Tâm Viễn không dám tin, Diệp Sở lại dám tìm tới tận cửa rồi, đặc biệt hơn dám đến Định Võ quán gây chuyện.

Diệp Sở nhìn thân thể Phương Tâm Viễn còn đang run run, trong mắt lộ ra một phần khinh thường. Nếu như không phải tên này bẻ gãy tay Lương Thiện thì quả thật Diệp Sở chẳng rảnh tay đánh với hắn làm gì.

Diệp Sở đang từ từ đi về phía Phương Tâm Viễn, lập tức có vài người bước ra ngăn trở. Diệp Sở nhú mày, giọng nói bình tĩnh: "Cút ngay!"

Đám người giật run người, gân xanh nổi lên, ai nấy đều căm tức nhìn Diệp Sở: "Ở đâu ra tên khốn này vậy, dám đập cửa võ quán chúng ta? Không khai báo rõ ràng thì đừng hòng sống sót ra khỏi chỗ này!"

Phương Tâm Viễn vốn đang hoảng sợ cùng cực nhưng thấy có mấy người ngăn trở Diệp Sở, trong nháy mắt vừa kịp phản ứng nghĩ thầm, mình sợ cái đầu gì thế! Nơi này là Định Võ quán, người nào dám đến đây gây chuyện, chính là tìm chết!

"Diệp Sở! Thiên đường có lối ngươi không đi, địa ngục không cửa lại xông vào! Ha ha ha, đến vừa lúc bọn công tử cũng đang muốn tính sổ với ngươi!" Phương Tâm Viễn lớn lối, nhìn Diệp Sở cười khoái trá: "Hôm nay bọn công tử sẽ cho ngươi biết cái gì là cực hình!"

Diệp Sở không có phản ứng với lời nói của Phương Tâm Viễn, nhìn mấy người ngăn chặn ở trước mặt hắn nói vô cùng nhẹ nhàng: "Hôm nay ai chống cự trước mặt ta thì ta sẽ xử thẳng đó!"

Bọn họ chưa từng thấy người nào ở trong Định Võ quán còn kiêu ngạo như vậy, nam tử cầm đầu nổi giận quát lớn: "Nếu chúng ta vẫn ngăn cản thì sao?"

Mặc dù vô cùng với kẻ trước mặt, một cước đã đập nát cánh cửa sắt, nhưng bọn họ cũng không phải dọa cho sợ mất mật. Hào thủ trong Định Võ quán không ít, huống chi còn có đại nhân Đinh Khải Uy trấn giữ, há phải sợ kẻ này?

Đừng nói là hắn! Bất kỳ người nào ở Nghiêu Thành tới đây cũng phải thu liễm đi mấy phần ngạo khí.

"Không chịu nhường, vậy thì đi chết đi!" Khóe miệng Diệp Sở khẽ nhếch lên, lộ ra nụ cười khiến chúng nhân sợ hãi, vừa dứt lời thì thân hình đã động.

Diệp Sở động tác quá nhanh, nhanh đến nỗi làm người ta không có kịp phản ứng, nhìn như chỉ xuất ra một cước đã làm cho đám võ đồ ngăn cản trước mặt ngã lăn quay.

"Bốp... Bốp... Bốp... Bốp..."

Liên tục mấy tiếng bạt tai vang lên, đàn huấn luyện viên của võ quán đều nằm sấp trên mặt đất, khóe miệng tóe máu, răng rơi rụng vài.

Chỉ cần một bạt tai thôi đã khiến cho cả đám huấn luyện viên chật vật vô cùng! Điều này khiến cho mọi người tại chỗ kinh hãi vô cùng, trong lòng hoang mang cực độ.

Có thể huấn luyện viên của võ quán thì từng người không phải là tay mơ, bết nhất cũng phải có thực lực Chân khí cảnh. Nhưng mấy người như thế đều bị một bạt tai của Diệp Sở nhẹ nhàng đánh bay, tên này so với lời đồn đại còn mạnh hơn nhiều lắm!

Đám người Lương Thiện từ ngoài đi vào vừa lúc nhìn thấy cảnh này ai nấy đều há hốc, đều kinh hãi thực lực của Diệp Sở, đồng thời thần sắc cũng phức tạp vô cùng.

Các nàng không nghĩ rằng Diệp Sở lại không màng đến hậu quả, dám đập bằng hiệu của Định Võ quán. Đây không chỉ còn là chuyện cá nhân của Phương Tâm Viễn nữa rồi, nó dính dáng đến mặt mũi, vị thế của Định Võ quán ở Nghiêu thành này.

Quả nhiên! Đám người Định Võ quán đứng hết dậy bao quanh lấy Diệp Sở hùng hổ cầm chắc một côn trong tay.

Tô Dung liếc mắt nhìn sang bên, trông thấy mấy người bước tới chậm rãi, tiêu sái.

"Diệp Sở lần này thật xong rồi!" Trương Tổ Nhi thở dài, nhìn đám người đang tiến đến, lòng không biết phải nói gì.

Mấy người này không đơn giản, cầm đầu chính là Đinh Khải Uy. Thực lực cao bao nhiêu Trương Tổ Nhi cũng không biết, chỉ biết là có thể lọt vào top ba thiếu niên trẻ tuổi ở Nghiêu Thành, vậy thì thực lực xác cmn định rồi. Mà mấy người khác cũng xếp hạng trước mười ở Nghiêu thành, nhân vật trước hai mươi còn thêm cả thị vệ cung đình. Cho dù có thực lực tương đương nhưng Diệp Sở chỉ một mình một ngựa, ải này quá nan giải rồi.

"Quá mạnh động thì phải xác định phải đổ máu thật nhiều!" Trương Tổ Nhi thở dài nói, nhưng rất nhanh ánh mắt Trương Tổ Nhi sáng người, phát hiện bên cạnh Đinh Khải Uy có tên mập mạp Bàng Thiệu!

Lương Thiện cũng mừng rỡ không kém, nếu Bàng Thiệu có thể mở miệng vì Diệp Sở, hẳn có hi vọng thoát khỏi một kiếp này.

Nghĩ tới đây, Lương Thiện cũng không nhiều câu nệ vội vàng chạy tới: "Bàng Thiệu đại nhân!"

"Hử!?" Bàng Thiệu nhìn thấy Lương Thiện toàn thân đầy vết thương sợ hết hồn, "Ngươi làm sao vậy?"

"Mau cứu Diệp Sở!" Lương Thiện không giải thích thương thế của mình vội vàng cầu tình cho Diệp Sở, "Hắn bị vây khốn! Người Định Võ quán chuẩn bị ra tay với hắn."

"Cái gì? Ngươi mới nói kẻ đập Định Võ quán là Diệp Sở?" Bàng Thiệu kinh ngạc, "Ồi vãi lừ...! Tên này sao lại nổi điên rồi? Hắc hắc, cũng tốt! Tránh cho tên kia lớn lối, để cho hắn thử mùi vị bị hành hạ đi!"

Một câu nói làm mặt Lương Thiện không có chút máu, Bàng Thiệu cũng không muốn cứu Diệp Sở, Diệp Sở sao thoát khỏi tai kiếp này đây?

Diệp Sở nhưng lại không biết lo lắng của Lương Thiện, hắn nhìn tầng tầng vây quanh người hắn, giọng nói bình thản: "Ta không muốn cùng các ngươi kết thù, chỉ cần các ngươi giao nhóm người ta cần. Nhưng các ngươi thật muốn ép ta, ta không ngần ngại đập nát Định Võ quán các ngươi!"

Giọng điệu hết sức lớn lối để cho tất cả mọi người trong đại sảnh, bao gồm cả Tô Dung phải thất thần: người này, đúng là điên nặng quá rồi, lúc nào mà còn vọng động như vậy!

"Bồn công tử cũng muốn xem thử, ngươi đập phá Định Võ quán như thế nào!" Đang lúc mọi người còn thất thần, tiếng rống giận vang lên trong đại sảnh, thanh âm này khiến Lương Thiện không thể kiên trì được nữa, cả người xụi lơ trên mặt đất, sắc mặt tái nhợt.

"Đinh Khải Uy xuất thủ rồi! Diệp Sở xong!"

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Phá võ quán

Đinh Khải Uy đi ra, những võ đồ vây quanh Diệp Sở chặt như nêm cối liền tránh ra tạo thành một con đường. Gã tiêu sái chậm rãi đến trước mặt Diệp Sở, tư thái ngạo nghễ, chỉ im lìm đứng trước Diệp Sở, nhìn chằm chằm hắn thốt: "Ta tưởng là kẻ nào dám đến Định Võ quán gây chuyện, nguyên lai là con chuột cống ngày xưa của Nghiêu thành!"

Trong giọng nói của Đinh Khải Uy tràn ngập sự miệt thị, mắt nhìn thoáng qua cổng chính bằng sắt bị đập bay đoạn tiếp tục nói: "Nhưng đúng là ngoài dự liệu của ta, một tên trói gà không chặt như ngươi lại cũng có lực lượng như vậy."

Nhìn vào tên thanh niên mà mọi người đều kính sợ đó, sắc mặt Diệp vẫn bình thường như lúc trước, đáp gọn: "Ta lặp lại lần nữa! Cút ngay!"

Câu nói coi trời bằng vung kia khiến đám võ đồ ở xung quanh kêu lên toang toác, siết lấy thanh thiết côn, không kim được hét to: "Thiếu gia! Không cần nói nhảm với hắn, ném hắn ngay ra ngoài là được rồi!"

"Đúng vậy! Định Võ quán chúng ta không thể để một tên như vậy tới quấy phá được!"

"Thiếu gia! Ngài đứng sang một bên đi, nói với loại người như hắn sẽ làm dơ thanh danh của ngài mất!"

"!@#\$%^&*..."

Đinh Khải Uy phát tay, thanh âm trong sảnh trong nháy mắt liền biến mất.

"Diệp Sở! Ngươi phải nhớ kỹ thân phận của mình, ngươi đã không còn là người có thể mượn thân phận mà điếu võ giương oai nữa. Lúc này ngươi chỉ là một đứa con bị vứt bỏ của Diệp gia mà thôi, cho dù ta giết ngươi cũng không có ai ra mặt cho ngươi đâu! Thúc thòi thì quý xuống xin tha, nói không chừng ta có thể tha mạng cho ngươi." Đinh Khải Uy tuy không lớn nhưng giọng nói tràn ngập vẻ không thể kháng cự.

Đám người đứng chung quanh thì nhìn Diệp Sở há hê, Đinh Khải Uy đại nhân đã nói như vậy thì Diệp Sở chạy trời không khỏi nắng rồi! Ở Định Võ quán, lời của Đinh đại nhân không người nào dám bất tuân, chưa có lần nào không thực hiện cả.

Lương Thiện lắc đầu cười khổ, nhìn thấy Diệp Sở đang bị kẻ thù vây quanh, lòng hần trần ngập sự bất lực.

"Thú vị! Thú vị!" Bànг Thiệu lúc này đang núp ở một bên, cười thầm. Hắn không nghĩ tới Diệp Sở gây xung đột với Đinh Khải Uy, là một màn kịch hay nha! Bànг Thiệu vẫn biết Diệp Sở rất mạnh nhưng hắn không dám đi nghiệm chứng. Dùng Đinh Khải Uy làm vật thí nghiệm đúng là không gì tốt hơn nữa rồi.

Đinh Khải Uy không phải hạng xoàng xĩnh, thêm trên trăm võ giả Định Võ quán thì chắc cũng đủ làm Diệp Sở nhức đầu rồi.

Nhưng khiến Bànг Thiệu ngoài ý muốn chính là Diệp Sở không hề để ý ai khác, chỉ chầm chậm bước từng bước về phía Phương Tâm Viễn.

Phương Tâm Viễn thấy Diệp Sở muốn thu thập hắn, chỉ cười một tiếng khinh thường. Có Đinh Khải Uy cùng Định Võ quán ra mặt cho hắn thì tên này có thể làm gì được hắn chứ?

"Không thể dùng thân phận của ba năm trước thì lần này cho ngươi chết! " Phương Tâm Viễn nghĩ thầm.

Đinh Khải Uy thấy Diệp Sở không thèm quan tâm sự có mặt của hắn mà chỉ đi về phía trước nên rất cực nổi giận, quay sang mọi người hô lớn: "Đánh gãy hai tay hai chân của hắn, cho hắn biết Định Võ quán không phải là là nơi dễ trêu chọc!"

Đinh Khải Uy mới mở miệng thì một đám võ đồ trong nháy mắt đã đánh về phía Diệp Sở, ai nấy đều múa thiết côn trong tay vù vù, giáng mạng xuống người Diệp Sở.

"Không biết sống chết! " Diệp Sở bị những người này luân phiên tìm phiền toái, lửa giận càng lúc càng dữ. Lúc trước hắn đã hạ thủ lưu tình, chỉ bạt tai đám võ đồ mà thôi. Lúc này đây Diệp Sở tiện tay bắt được một thanh thiết côn, kéo mạnh một cái liền đem thiết côn đoạt vào tay.

Thiết côn trong tay, Diệp Sở quét ngang một đường mang theo lực lượng mạnh mẽ bá đạo vô ngần, mỗi nhát quét ra là đánh văng một tên võ đồ bay ra ngoài. Thiết côn giáng vào ai thì kẻ đó lại vang lên tiếng gãy giòn tan, cả đám võ đồ vì vậy mà kêu thảm liên tục .

Bất kể người mạnh thế nào thì chỉ cần một gậy của Diệp Sở. Một gậy xuất ra thế như chẻ tre. Một đám người đã bị đánh nằm lăn lóc trên đất gào khóc kêu vang.

"Các người không biết hỏi cái thì ta đập nát cái Định Võ quán này!"

Mỗi đòn của Diệp Sở đều mạnh mẽ có lực, mấy tên võ đồ kêu thảm bay ra ngoài. Diệp Sở chỉ đứng một chỗ là đã đánh ra một con đường. Ở bên cạnh Diệp Sở không kẻ nào có thể nhích tới gần, tuyệt đối là bá cmn đạo!

Diệp Sở sắc mặt vẫn lạnh nhạt, chỉ dùng một tay huy vũ thanh thiết côn, cường thế vô bì.

Đám võ đồ luôn khẳng khái giải quyết Diệp Sở giờ đây cả đám đang nằm lăn lộn trên mặt đất. Cuối cùng cũng sợ mà bỏ về phía xa mà đứng dậy, không hề dám xuất thủ với Diệp Sở nữa.

Nhìn thấy chỉ một mình Diệp Sở đã đánh lui hơn trăm võ đồ của Định Võ quán, ai nấy sắc mặt cũng đều hoảng sợ vô cùng, không thể tin nổi. Lương Thiện lại càng là bỏ dậy từ mặt đất, cả khuôn mặt hưng phấn đến đỏ bừng, đầu óc dường như được một luồng máu nóng xông lên tận óc, rồi bốc cháy bùng bùng.

Tô Dung lẫn Trương Tổ Nhi bốn mắt nhìn nhau, sắc mặt vẫn không thể bình tĩnh nổi, nhìn Diệp Sở vẫn còn đang huy vũ thiết côn, chỉ dùng tư thái hơi hợt mà đánh tan hoàn toàn chiến ý của toàn bộ Định Võ quán . Bấy giờ các nàng mới biết được Diệp Sở đã cường hãn đến như thế nào.

Lấy thực lực mà Diệp Sở giờ phút này biểu hiện ra thì Chân khí cảnh nhất định đã là không bằng. Vậy chẳng lẽ Diệp Sở đã đạt đến. . . Hóa ý cảnh rồi?

Tô Dung không khỏi nghĩ đến một màn Thanh Dương hầu nhượng bộ, trong đầu thoáng hiện lên sắc mặt Thanh Dương hầu kịch biến khi bị Diệp Sở nắm lấy. Tô Dung đột nhiên cảm giác được rất có khả năng như vậy, nếu như Diệp Sở đã đạt đến cảnh giới này thì Thanh Dương hầu hành xử như vậy cũng là có thể giải thích được.

Nhưng... chính là Chân Ý cảnh đó! Chính là một vùng trời đất khác đó!

Thanh Dương hầu đạt tới Chân Khí cảnh đỉnh đã không dưới mười năm nay nhưng cũng không có cách nào đột phá đạt tới Chân Ý cảnh! Điều này chứng minh nhập Ý cảnh là kinh khủng đến nhường nào rồi.

Cả Nghiêu thành này nhân vật nhập Ý cảnh cũng chưa đến trăm.

Diệp Sở đi khỏi chỉ ba năm thì đã tiến vào cái cảnh giới mà mọi người hướng tới này quả là một chuyện bất khả tư nghị.

Chỉ có Bànг Thiệu là đám ngực dậm đất, đúng là một đám giá áo túi cơm, muốn ngăn trở Diệp Sở thì không khỏi quá khinh thường gã rồi. Bànг Thiệu không nhìn được nhìn Đinh Khải Uy một cái, nghĩ thầm có lẽ tên này xuất thủ phối hợp với trăm người kia có lẽ còn có thể gây chút phiền toái cho Diệp

Sở!

Phương Tâm Viễn giờ phút này sắc mặt tái nhợt, hẳn đã biết mình chọc tới một nhân vật mạnh mẽ đến chừng nào, nếu không phải lúc này hẳn đang ở Đình Võ quán thì hẳn đã muốn xoay người chạy trốn. Nhìn một đám võ đồ bị Diệp Sở đánh cho bò lê bò cang, trong lòng hẳn quả thật không kìm được sự sợ hãi.

"Coong . . ."

Diệp Sở cảm thiết côn đập một nhát, cuối cùng cũng bị chặn lại. Đình Khải Uy rốt cục đã tự mình xuất thủ, thiết côn trong tay gã dụng mạnh vào thiết côn của Diệp Sở, cả hai cây thiết côn đều bị đập cong queo, động tác của Diệp Sở cũng thoáng dừng một chút!

Ném đi thanh thiết côn cong veo ra ngoài nện vào trên trán một tên võ đồ, chả thèm để ý đến hẳn đang kêu thảm thiết, Diệp Sở nhìn Đình Khải Uy trước mặt nói: "Thế nào? Người chịu xuất thủ rồi sao?"

Đình Khải Uy trong lòng đúng là không hề bình tĩnh, không nghĩ tới Diệp Sở ba năm qua không thấy đã lột xác đến độ kinh khủng như vậy. Diệp Sở xuất thủ nhìn thì lộn xộn nhưng người có thể đạt đến cảnh giới này như hẳn mới rõ ràng có thể nhìn ra toan tính hàm chứa trong đó của Diệp Sở. Nói cách khác Diệp Sở đã nhập Ý cảnh là chuyện không thể nghi ngờ.

Một tên phế vật cũng có thể nhập Ý cảnh, chuyện này không khỏi quá mức châm chọc rồi! Cả cái Nghiêu thành này, thanh niên nhập Ý cảnh bất quá chỉ có năm người mà thôi.

"Người đứng là đã cho ta nhìn bằng con mắt khác!" Đình Khải Uy hít sâu một hơi, nhìn về phía Diệp Sở nói.

"Vậy thì không cần! Giao ra đám người Phương Tâm Viễn thì ta không tính toán với bọn người. " Diệp Sở đáp.

"Không thể nào!" Đình Khải Uy trả lời.

Diệp Sở đột nhiên bật cười, nụ cười rất tươi đáp: "Phi thường tốt! Xem ra các người đã quên mất ta là cái dạng người như thế nào rồi! Như vậy thì cái Đình Võ quán này cũng đừng nên tồn tại nữa!"

Lời nói không lớn nhưng lại làm cho mỗi người đều thất thần! Bọn họ không khỏi nghĩ đến ba năm trước đây, Diệp Sở khi đó cũng coi trời bằng vung như vậy, gây ác không chút kiêng dè.

Đình Khải Uy bị Diệp Sở nói cho ngẩn người, nhưng rất nhanh liền giận quá hóa cười đáp: "Chỉ bằng người? Còn chưa đủ tư cách! Hôm nay ta sẽ dạy cho người biết cách làm người ra sao!"

Trong lúc Đình Khải Uy nói chuyện một liên tung ra một cước, cuồng bạo chí cực, đập thẳng tới ngực của Diệp Sở.

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Một chiêu đủ rồi

Diệp Sở khẽ nhích thân thể sang một bên, tránh được một cước, cười nói: "Chỉ một người thôi sao? Tất cả lên hết đi? Lên luôn đi? Sao không lên hết một lượt đi?"

"Wow... " Bên dưới đều xôn xao cả lên, ánh mắt rơi vào người Diệp Sở. "Hắn... Hắn... Hắn vừa nói gì? Để cho tất cả mọi người cùng lên sao?"

"Không phải chứ, anh em lên hết đi! Lung linh là lên luôn!"

Tất cả cảm giác mình muốn điên mất rồi, Diệp Sở không biết đứng trước mặt hắn là nhân vật nào sao? Chính là nhân vật xếp hạng thứ ba trong Nghiêu thành! Đã đạt tới Hóa ý cảnh cực kỳ kinh khủng! Ngay cả Liên Vương cũng từng muốn mời hắn làm thị vệ trưởng cung đình!

Ở trong Nghiêu thành, cái tên Đình Khải Uy rất có sức uy hiếp. Cho dù là người của thế hệ trước cũng không dám tùy ý trêu chọc!

Giờ phút này Diệp Sở lại còn nói để cho bọn họ lên cùng một lúc, đây là đang miệt thị Đình Khải Uy hay là hẳn quả thật có thực lực này?

Mọi người không tin Diệp Sở mạnh như vậy, Diệp Sở bất quá chỉ biến mất ba năm mà thôi! Cho dù phế vật cũng không thể trong ba năm biến thành thiên tài, cũng không thể trở thành yêu nghiệt như vậy được!

Đình Khải Uy giận quá hóa cười, cảm thấy mình đang bị khinh nhục, giận dữ hét: "Thu thập một mình người vậy là đủ rồi!"

Diệp Sở cười cười, cũng không nói chuyện, ánh mắt nhìn vào một hướng: "Mập mập! Trốn ở chỗ nào, tưởng là ta không nhìn thấy sao? Thế nào, người

muốn đứng cùng phe với Đinh Khải Uy sao? Cũng được, vậy thì hai người các người cùng tiến lên!"

Bàng Thiệu nghe Diệp Sở nói mà sợ hết hồn, không ngờ chính mình núp phía sau người khác cũng có thể bị Diệp Sở phát hiện, thấy ánh mắt Diệp Sở bén nhọn, tim Bàng Thiệu như muốn nhảy ra ngoài, vội vàng lắc đầu ngược ngung cười nói: "Không cần! Không cần! Ta chỉ là đến xem một chút!"

Bàng Thiệu không nhìn được lui về phía sau hai bước: "Đùa kiểu éo gì vậy?" Nhìn bộ dáng Diệp Sở hiện tại hiển nhiên là đang muốn phát rồ! Tình hình thắng Diệp Sở này chuyên bao che bằng hữu. Nhìn Lương Thiện bị đánh thảm như vậy, Diệp Sở không nổi dóa mới là lạ! Lúc này ai dám chống lại Diệp Sở, người đó chính là tự tìm tai vạ! Người này sắp phát điên tới nơi rồi, ai có thể ngăn lại được? Nếu chính mình nổi điên thì cùng lắm chỉ vung kiếm chém người! Còn thắng này thì sao? Hấn tận mắt chứng kiến Diệp Sở nổi điên, thiếu chút nữa đốt rụi cả hoàng thành!

Đinh Khải Uy thấy Bàng Thiệu yếu thế, trong lòng không khỏi nghi ngờ, cau mày nghĩ thầm thân phận Bàng Thiệu không đơn giản, tại sao lại có vẻ sợ hãi Diệp Sở như vậy?

"Thu thập người chỉ cần một mình ta, không cần Bàng Thiệu công tử ra tay! " Đinh Khải Uy muốn lấy lòng Bàng Thiệu nên nói, "Bàng Thiệu công tử, đợi giải quyết xong người này, ta liền giúp người cùng đi xử đẹp cái tên kia!"

Bàng Thiệu thấy Đinh Khải Uy nói như thế, bị sợ hết hồn, nhảy dựng lên mắng to: "Người đang nói cái cứt chó gì đó? Ta và người quen biết lắm sao? Đùng có lời ta với người về một phe!"

Bàng Thiệu bị đánh không hề cam lòng, hấn chỉ có thể tìm Đinh Khải Uy, nghĩ thầm liên thủ cùng hấn có lẽ có thể lấy lại danh dự! Nhưng đến nơi lại thấy Đinh Khải Uy đắc tội Diệp Sở! Bàng Thiệu rất rõ ràng chính bản thân mình cần làm gì! Nếu như để cho Diệp Sở nghĩ là mình cùng một phe với Đinh Khải Uy, hấn chắc chắn liên thủ thập cả hai, vậy thì thật sự muốn khóc cũng không có chỗ khóc!

Bàng Thiệu khiển trách lại làm cho một nhóm người trợn mắt há mồm, bọn họ không cách nào tin Bàng Thiệu có thể nói vậy. Bàng Thiệu lúc trước vẫn cùng Đinh Khải Uy vừa nói vừa cười, làm sao nói trở mặt liền trở mặt?

Đinh Khải Uy tức giận đến nổi sắc mặt đỏ bừng, hấn chưa bao giờ bị mắng chửi như thế! Mà hấn lại không thể đắc tội Bàng Thiệu, lửa giận chỉ có thể chuyển dời lên người Diệp Sở, liền hung ác quét ngang một cước nữa, so với lúc này còn nhanh hơn mấy phần!

Diệp Sở không chút để ý tránh ra, nhìn Bàng Thiệu nói: "Không sao! Ta có thể đáp ứng để cho hai người các người liên thủ!"

Đối với mập mạp chết bầm này Diệp Sở hết sức bất mãn, lần trước ở trước mặt Bạch Huyền đã giả bộ bất tỉnh, lúc này lại còn dám ở bên cạnh xem cuộc vui. Hấn thật sự cho là mình không có biện pháp chơi hấn sao?

"Ha ha! Không cần! Không cần! " Bàng Thiệu lắc đầu liên tục: "Chúng ta quan hệ như thế nào? Làm sao có thể giúp đỡ ngoại nhân khi dễ người được! Các người cứ từ từ đánh, ta đứng nhìn là được!"

Diệp Sở cười khẩy, nhìn thoáng qua Bàng Thiệu, lúc này mới chuyển ánh mắt lên người Đinh Khải Uy.

Thấy Diệp Sở rốt cục không nhìn nữa, Bàng Thiệu thở phào nhẹ nhõm, nhưng đôi mắt ti hí lập tức giao hoạt chuyển động, hạ giọng nói mấy người bên cạnh: "Các người đồng loạt ra tay trợ giúp Đinh Khải Uy xuất thủ, đập chết Diệp Sở cho ta!"

"Ừa? " Mấy gã bên cạnh nghi hoặc nhìn Bàng Thiệu, nghĩ thầm có Đinh Khải Uy thu thập Diệp Sở còn chưa đủ sao?

Thấy mấy người bất vi sở động, Bàng Thiệu nhắc nhở: "Không muốn Đinh Khải Uy bị đánh đến thua thảm thì mau để cho người của võ quán các người đồng loạt ra tay!"

Mấy người này liếc mắt nhìn nhau, cảm thấy như đang nghe được một chuyện cười, bọn họ tự nhiên không tin Diệp Sở có thực lực như vậy: "Có Đinh Khải Uy đại nhân là đủ thu thập Diệp Sở rồi, đại nhân cứ đợi xem kịch vui đi!"

"Cái đệch!" Nghe mấy người này nói với vẻ tràn đầy tự tin, Bàng Thiệu không nhịn được mắng một tiếng: "Được! Uống công bồn công tử tính toán mà các người không nghe, đến lúc đó đừng hối hận!"

Mấy người đối với lời Bàng Thiệu nhắc nhở thì vô cùng xem thường, đưa ánh mắt chuyển dời đến trong sân!

Giờ phút này Đinh Khải Uy dùng một cước không ngừng quét đến, một cước so với một cước còn cuồng bạo hơn gấp bội, nhưng Diệp Sở mỗi một lần đều có thể tránh ra!

"Tránh được một lần, liệu người tránh được cả đời không?" Đinh Khải Uy hừ một tiếng, nhìn Diệp Sở nói, "Cho người biết một chút về thực lực Hóa ý cảnh tam trọng chân chính!"

Nghe được Đinh Khải Uy nói mình có lực lượng Hóa ý cảnh tam trọng, người trong Định Võ quán không nhịn được chặc lưỡi khen dồi! Cảnh giới như vậy đủ để quét ngang Nghiêu thành đi!

Đinh Khải Uy không ngừng tung cước, mỗi một lần quét ra đều có một luồng kinh khí. Nó hội tụ ở chung một chỗ hóa thành hình cong, chậm rãi ngưng tụ thành hình dạng một cây đao. Từ trong kinh khí lộ ra ý cảnh, cỗ ý cảnh này vừa tạo ra, mọi người liền cảm giác được áp lực lớn lao, cảm giác tâm tình mình như bị dẫn dắt, không nhịn được muốn cuồng bạo phát tác, ánh mắt của mọi người cũng bị loại ý cảnh sắc bén này hấp dẫn.

Đây chính là Hóa ý cảnh, dùng cảnh giới bản thân ảnh hưởng đến tâm tình người khác, ưu thế của bản thân lập tức tăng mạnh!

Trước chưa nói Chân khí cảnh cùng Hóa ý cảnh đã có lực lượng chênh lệch, chỉ cần nói trong khi so chiêu tâm tình xao động là có thể bị lộ ra sơ hở, liên tục tạo ra áp lực để cho đối phương lâm vào thế bị động.

Cho nên ở Nghiêu thành, cũng chỉ có hơn một trăm cao thủ Hóa Ý cảnh mà thôi! Đây là lực lượng trung kiên của Nghiêu thành.

Kinh khí hóa thành loan đao hình trăng tròn, trong đó có đao ý sắc bén. Ý cảnh vừa ra, bốn phía bị đè nén, áp lực lớn lao bao trùm Diệp Sở.

"Cho người biết một chút về đao ý của bốn công tử!" Đang khi nói chuyện, kinh khí hóa thành loan đao liên tiếp chém về hướng Diệp Sở, khí thế không thể ngăn cản.

Mà đang lúc mọi người tim đập chân run, lại thấy Diệp Sở cười cười, lắc đầu nói: "Đúng là vẫn còn quá yếu! Còn tưởng rằng người có thể để cho ta tổn một chút tâm tư, nhưng không nghĩ tới lại đơn giản như vậy! Đánh bại người, một chiêu là đủ!"

Lời nói còn chưa hết, Diệp Sở mạnh mẽ giẫm chân, một cây thiết côn đột nhiên bật lên, Diệp Sở dùng một cước đá tới, thiết côn giống như mũi tên nhọn va chạm vào đao ý của Đinh Khải Uy. Đao ý trong nháy mắt bị đánh tan, thiết côn vẫn chưa dừng lại, liền đánh vào chân của hắn!

"A..." Hét thảm một tiếng, chân Đinh Khải Uy trực tiếp bị thiết côn đập gãy, huyết nhục ồ ạt chảy xuống!

Nhìn Đinh Khải Uy ngã trên mặt đất, cả Định Võ quán bỗng trở thành một khoảng tĩnh mịch. Mọi người như bị cự thạch va phải, ngây ngốc đứng tại chỗ như mất đi tri giác!

Võ quán, ngoài tiếng kêu thảm thiết của Đinh Khải Uy vang lên, không còn bất cứ âm thanh nào khác!

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Tiểu vũ cuồng ca!

Không ai có thể tiếp nhận sự thật này, bao gồm cả Bảng Thiệu cũng nhìn Diệp Sở như mất hồn vậy.

Chỉ một chiêu đã đánh bại một tên Hóa Ý cảnh tam trọng quả là chuyện không thể tin nổi! Thực lực như vậy ở trong đám thanh niên sợ rằng chỉ có hai nhân vật truyền kỳ ở Nghiêu thành có thể so được mà thôi. Thế nhưng Diệp Sở vậy mà lại làm được.

Bảng Thiệu mặc dù biết Diệp Sở chắc chắn mạnh hơn Đinh Khải Uy nhưng mạnh đến như vậy thì đúng là ngoài dự liệu của hắn. Bảng Thiệu vốn cho rằng người Đinh Khải Uy dù không mạnh lắm nhưng có lẽ cũng có thể ngăn được mấy chiêu. Nhưng kết quả lại là như vậy, Diệp Sở một cước đá thanh thiết côn bay đi đập đối phương thành tàn phế.

"Một năm nay hắn phát triển đến như vậy sao?" Bảng Thiệu trong lòng thầm nhủ, đúng là bị đá kích thật lớn. Trong một năm này, cảnh giới của hắn cũng tăng lên không ít, vốn cho là có thể kéo gần khoảng cách với Diệp Sở, nhưng bây giờ xem ra thì ngược lại càng kéo càng xa rồi.

"Mẹ kiếp! Quả nhiên không thể so sánh cùng tên đó!" Bảng Thiệu thầm mắng một tiếng, rốt cục bỏ qua ý đồ ganh đua cùng Diệp Sở. Tên này không thể đối đầu theo lẽ thường mà.

"Lương Thiện!" Diệp Sở đột nhiên mở miệng hô.

"Có đây!" Lương Thiện vô cùng hưng phấn đáp, bước nhanh chạy đến bên cạnh Diệp Sở. Hắn chưa bao giờ hưng phấn hơn thế trong đời. Đường đường là Định Võ quán cư nhiên lại bị một mình Diệp Sở đánh cho nín sợ, chuyện này cần khí phách bậc nào chứ?

"Ai đánh người thì người đánh hắn, bọn họ đánh người một quyền thì người đánh lại mười quyền! Bẻ gãy tay người thì người bẻ hai cái chân của bọn chúng cho ta!" Diệp Sở thân nhiên quay sang Lương Thiện nói.

Lương Thiện máu nóng đã xông tới tận óc lúc này liền gật đầu cất lực. Sống nhiều năm như vậy nhưng hắn chưa bao giờ được oai phong như lúc này.

Ánh mắt Lương Thiện chuyển hướng sang Phương Tâm Viễn khiến Lương Thiện liên tục nuốt nước bọt. Định Võ quán cũng chẳng không nổi Diệp Sở, hắn bây giờ đã bị hù cho vỡ mặt rồi. Nhìn thấy Lương Thiện gương mặt tươi cười, toàn thân hắn xụi lơ trên mặt đất, trong lòng kêu thảm, cả người có hết sức giật lùi về phía sau, nức nở: "Người đừng qua đây! Người đừng qua đây!"

Thân là một trong các tai họa của Nghiêu thành thì Lương Thiện tự nhiên chẳng phải là thanh niên ba tốt gì cả. Hắn lạnh lẽo nở nụ cười, hung quang sáng ngời trong mắt, nhặt thiết côn trên mặt đất lên, giáng vào hai chân Phương Tâm Viễn một đòn thật mạnh.

"A..."

Tiếng kêu thảm thiết vang dội khắp đại sảnh nhưng Lương Thiện vẫn chẳng hề khách khí, một gây hai gây cứ liên tục gõ xuống.

Tiếng kêu thảm thiết của Phương Tâm Viễn khiến ai nấy trong lòng lạnh như nước đá, đặc biệt là mấy tên đã ra tay đánh Lương Thiện, cả người run lên bần bật. Nhìn Phương Tâm Viễn bị thiết côn đánh đến tróc da tróc thịt, những tên này rốt cục đã không chịu được nữa mà quỳ rạp xuống đất quay sang Lương Thiện và Diệp Sở dập đầu xin tha liền hồi.

Diệp Sở vẫn không để ý đến bọn họ, ánh mắt hần nhìn về vị trí trung tâm Định Võ quán. Ở nơi đó treo một bảng hiệu, trên đó đề ba chữ Định Võ quán bằng vàng ròng.

Chữ viết như nước chảy mây trôi, rất có phong cách quý phái!

Diệp Sở từng bước đi tới trước mặt bảng hiệu, kéo một cái liệ giặt cái biển xuống đất.

"Á..."

Thấy Diệp Sở hành động như vậy mọi người bị hù sợ hết hồn hết vía, cả bọn la lên như ong vỡ tổ: "Diệp Sở muốn đập phá biển hiệu Định Võ quán sao? Diệp Sở chắc là không biết ai đã đề mấy chữ này rồi!"

Đúng là Diệp Sở cũng không biết là ai.

Tô Dung và Trương Tổ Nhi không thể tin nổi nhìn Diệp Sở lấy thiết côn huy vũ trên tấm bảng. Diệp Sở đề bút như rồng bay phượng múa, một bài thơ rất nhanh đã xuất hiện trên tấm biển.

"Điên rồi! Hắn lại dám hủy hoại cái bảng hiệu này! Còn dám đề một bài kiêu ngạo như vậy nữa!" Mọi người lúc này dường như chỉ còn một ý nghĩ đó trong đầu, lúc này mới biết Diệp Sở là lớn mật ra sao, hắn quả thật dám đập phá Định Võ quán!

"Tiểu vũ cuồng ca thập thất niên, hoa trung hành nhạc nguyệt trung vẫn, ngã tự bạt kiếm tiểu thương sinh, tạp quán phượng năng giải ngô hận."

Tô Dung nhìn bài từ trên bảng, câu chữ phóng khoáng nhưng không kém phần khí phách, giống hệt như Diệp Sở mà nàng tiếp xúc mấy ngày qua. Một thủ thi như mây trôi nước chảy, rất có phong phạm đại hành gia.

Nếu không xét đến lai lịch của cái bảng hiệu này thì những chữ này quả thật viết vô cùng tốt, Diệp Sở căn bản khác hoàn toàn so với những gì mà người khác đồn đãi. Nhưng... đó là bảng hiệu mà chính tay vương thượng đề từ, Diệp Sở dám hủy diệt nó?

Viết xong, Diệp Sở ném thiết côn đi phát ra một tiếng “choang” thật lớn, lấn đến trước mặt Đình Khải Uy.

Đình Khải Uy vẫn lẳng lặng nhìn bài từ trên đó, sắc mặt tái nhợt: Xong rồi! Một bài từ này viết xong thì Định Võ quán đã bị phá rồi. Hơn nữa ngay cả bảng hiệu mà vương thượng đề từ cũng không có giữ được, chuyện này...

Giống như Đình Khải Uy, cả đám võ đồ ở Định Võ quán ai nấy đều như mất hồn. Thanh danh hiển hách của Định Võ quán không ai dám chọc vào bọn họ, trừ đi thực lực của nó còn có một nguyên nhân là được vương thượng đề từ cho.

"Lương Thiện! Chúng ta đi!" Diệp Sở nhìn Lương Thiện đã đem những tên đánh hần đánh cho huyết nhục mơ hồ xong mới quay sang gã bảo.

"Được rồi!" Lương Thiện hưng phấn đi theo sau Diệp Sở, mặt mày vênh vao. Trong lòng thì hưng phấn không thôi, nghĩ thầm có một cái núi mạnh mẽ đến như vậy để dựa vào thì xem ai còn dám trêu chọc hắn nữa chứ!

Nhìn Diệp Sở dẫn Lương Thiện rời đi, Bảng Thiệu cũng vội vàng đi theo. Đình Khải Uy đã không có giá trị lợi dụng thì hắn tự nhiên sẽ không tốn thời gian với gã làm gì nữa.

"Tiểu vũ cuồng ca thập thất niên, hoa trung hành nhạc nguyệt trung vẫn, ngã tự bạt kiếm tiểu thương sinh, tạp quán phượng năng giải ngô hận!"

Nhìn Diệp Sở rời đi, Tô Dung không nhìn được khẽ ngâm nga bài từ đó. Hai câu đầu vẫn như cũ là gió trăng lãng tử, nhưng hai câu sau lại hào hùng khí phách, mặc dù không phải là một bài thơ hay nhưng có thể trong thời gian ngắn như vậy làm ra một thủ thơ phù hợp với tâm tình như vậy thì thế nào cũng không phải là một tên bất học vô thuật được.

Tô Dung cảm thấy mình nhìn không thấu Diệp Sở, người này sau khi trở lại Nghiêu thành lần nào cũng đều khiến cho nàng ngạc nhiên cả.

"Tên này viết rất khá, không kém gia gia Tướng quốc đại nhân của người đâu!" Trương Tổ Nhi không cảm được mà nói với Tô Dung.

Tô Dung lắc đầu đáp: "Nếu chỉ nhìn bố cục chữ mà nói thì ông nội ta cũng có phần kém hắn, lần đầu tiên ta mới trông thấy loại tự thể này!"

"Hà?" Trương Tổ Nhi không nghĩ rằng được nghe đáp án như vậy liền kinh hô: "Diệp Sở lợi hại như thế sao? Thực lực lại vượt qua Đình Khải Uy, bây giờ tài văn lại vượt qua cả Tướng quốc đại nhân! Chẳng lẽ thật sự giống như gã nói rằng mình là văn võ toàn tài ư?"

"Trước kia chúng ta đã xem thường Diệp Sở rồi!" Tô Dung khẽ thở ra một hơi thốt: "Ba năm qua không biết hắn đã trải qua những gì?"

"Sao vậy? Hứng thú với hắn rồi à?" Trương Tổ Nhi thấy Tô Dung thần tình có chút hoảng hốt bèn trêu đùa một phen.

"Nói hươu nói vượn!" Tô Dung tròn mắt nhìn Trương Tổ Nhi, mặt có chút ửng đỏ đáp: "Ngươi nếu có hứng thú thì ngươi đi tìm hắn một mình đi!"

"Ta không có nha!" Trương Tổ Nhi lắc đầu: "Nhưng bắt quá ngươi có nói là, mình muốn tìm như ý lang quân phải là một bạch mã vương tử đó! Điều đầu tiên là văn võ toàn tài đó nha! Ngươi nhìn xem, Diệp Sở không tồi nha, võ có thể đánh bại cả Đinh Khải Uy, văn có thể so sánh với Tướng quốc đại nhân. Ngươi có thể suy nghĩ một chút chứ?"

"Ngươi còn nói hươu nói vượn nữa thì ta xé nát miệng ngươi đó!" Tô Dung mặt đỏ tía tai quát. Đúng là nàng không nghĩ tới Trương Tổ Nhi lại đem bí mật thời trẻ ra nói ra lúc này! Thời trẻ cô nương nào lại không ước ao có một chàng bạch mã vương tử, có gì đáng nói đâu chứ?

"Không có nói giỡn với ngươi nữa! Diệp Sở cho dù bây giờ nhìn đúng là không tệ nhưng vẫn chưa xứng với Tô Dung tiểu thư của chúng ta nha! Hừ, hắn cho dù thật sự là văn võ toàn tài thì cũng vẫn là một tên khốn kiếp!" Trương Tổ Nhi tức giận nói, nhưng nàng không khỏi nghĩ thầm Diệp Sở nếu không phải một tên khốn kiếp thì... nàng cũng có thể suy nghĩ cho hắn là một trong những người theo đuổi Tô Dung rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiều* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Mộ đại tướng quân

Nhất chiến thành danh!

Ở Nghiêu Thành, hiện giờ cái tên Diệp Sở trở thành đề tài bàn tán nơi cửa miệng đám thanh niên. Nhưng trái ngược với tiếng xấu trong quá khứ, lần này mọi người lại không ngừng trầm trồ thực lực của hắn, đánh bại được cả Đinh Khải Uy, mọi người không thể tin vào sự thật này.

Bàng Thiệu nhìn thấy Diệp Sở chỉ dùng một chiêu đã giải quyết xong Đinh Khải Uy, lại càng quần lấy hắn nhờ vả và ra tay lấy lại danh dự. Nhưng sau khi bị đập mấy cái thì đã đành hoảng trở lại, lê lét tám thân tội nghiệp rồi đi.

"Người đập nát tám biển ở Định Võ quán luôn hả?" Đôi mắt Bạch Huyền luyến luyến, nghe được tin chấn động kia thì mặt mày đầy ngạc nhiên: "Ngươi có biết ai đề chữ trên tám biển đó không?"

Diệp Sở nhìn Bạch Huyền, lông mi của nàng thật dài khẽ rung động. Hắn nhìn chằm chằm khuôn mặt hoàn mỹ không tỳ vết kia, không khỏi cảm thán tạo hóa không biết tốn bao nhiêu tinh lực mới tạo ra nữ nhân xinh đẹp đến mức này. "Trước khi đập thì không biết, sau đó nghe nói do Vương thượng đề thưởng."

Thấy Diệp Sở mỉm cười nhìn mình chằm chằm với ánh mắt nóng rực, Bạch Huyền không kiềm được tròn mắt đe dọa. Nàng khẽ cắn môi, đôi mắt mị hoặc ẩn chứa chút xấu hổ: "Nhìn đủ chưa hả tên bại hoại?! Ừm, đã biết do vương thượng xuất thủ ngươi vậy mà vẫn ra tay cho được, không sợ triều đình trách phạt à?"

"Bạch Huyền tỷ đang lo cho ta sao?!" Diệp Sở mỉm cười liếc nhìn nàng, giống như không để chuyện tình kinh thiên kia vào mắt, đôi mắt trong suốt dán chặt lên người Bạch Huyền.

Bạch Huyền nhìn thấy Diệp Sở bị trách mắng vẫn không thay đổi, mà ngược lại ánh mắt càng thêm nóng bỏng và cố chấp khiến nàng không khỏi hoảng hốt, vội vàng đảo mắt nhìn sang hướng khác, trong lòng nghĩ thầm thiếu niên này mới bao tuổi lại có ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống người ta vậy? Có tí nào ngây ngô mới lớn đâu trời?!

"Ta dư hơi hay sao mà lo lắng cho ngươi!" Ánh mắt Bạch Huyền đảo loạn, trả lời khẩu thị tâm phi: "Có điều Dao Dao rất thích ở chung với ngươi, nếu ngươi xảy ra chuyện gì thì Dao Dao sẽ buồn lắm!"

"Bạch Huyền không để ý đến ta thì ta còn thiết chấp gì cơ nhóc kia nữa." Diệp Sở nhún nhún vai trả lời: "Đám người cung đình thu thập thì vừa giúp ta kết thúc mấy ngày rong chơi buồn chán, Bạch Huyền tỷ không biết đau khổ của bệnh nhọt trĩ đầu..."

"Xi...!" Bạch Huyền bật cười, trong nháy mắt tràn đầy kiêu mị, chỉ chỉ vào Diệp Sở: "Đáng đời!"

"Tỷ cứ bộ dạng thế này thì sao ai sống cho nổi đây, không có nam nhân nào có thể chống cự với nụ cười khuynh quốc khuynh thành của tỷ cả!" Diệp Sở nghiêng người nhìn ngắm Bạch Huyền, trong lòng cảm thán mỹ nhân kiêu diễm thế này thật sự không biết ai có thể chống đỡ nổi lực sát thương như thế nữa.

"Nói hươu nói vượn gì đó hả?!" Bạch Huyền làm mặt giận với Diệp Sở, thật sự nàng hết cách với tên thiếu niên này, thỉnh thoảng đùa giỡn khiến nàng xấu hổ vô cùng, với hắn không thể xem như thiếu niên bình thường được.

Không thể chống nổi ánh mắt nóng bỏng của Diệp Sở, Bạch Huyền lấy tay che mặt: "Đó là bằng hiệu ngự tứ, vấn đề nói lớn không lớn nhỏ cũng không hề nhỏ. Nếu triều đình không so đó thì chuyện nhỏ hóa không, nếu tính toán thì người sẽ phải đối mặt với rắc rối lớn. Ta thấy thân phận Bàng Thiệu

không đơn giản, cho hẳn ra mặt nói chuyện giúp người có khả năng hóa giải nguy cơ lần này.”

Những ngày qua tiếp xúc với Diệp Sở, Bạch Huyền cảm giác hẳn không chán ghét như trước kia. Hẳn không hư hỏng như mức ngoại giới lưu truyền, chẳng qua tính tình phóng đảng khiến mọi người không ưa thích mà thôi, với loại hành vi đó không phải mang tiếng xấu nặng nề như vậy.

Có đôi khi Bạch Huyền cảm thấy Diệp Sở thật đáng thương, còn nhỏ đã mang tiếng nhơ cả thành đều biết, thật sự quá tàn nhẫn với tuổi mười bảy như hẳn.

“Ừ!” Diệp Sở sợ Bạch Huyền lo lắng quá mức, vội vàng đồng ý qua loa. Với hẳn chuyện tình biến hiệu chưa từng tồn tại trong lòng, cung đình còn chưa đến mức vì mỗi chuyện con con đó mà giông trống khua chiêng trưng trị mình. Ở đó ngoại trừ vài người hẳn còn e dè thì đám còn lại hẳn chẳng bận tâm.

Vì một tấm bảng hiệu cung đình vận dụng đám người kia sao? Thật nực cười!

Hai người Diệp Sở và Bạch Huyền hàn huyên trong chốc lát, trông thấy Bạch Báo mang theo Dao Dao tới, nàng ôm lấy cô bé vào ngực, thấy điệu bộ cha tựa hồ muốn nói gì đó với Diệp Sở nên liền dẫn cô bé rời đi, dành không gian cho hai người.

Nhưng Dao Dao một mực đòi ở lại khiến Diệp Sở phải dỗ dành một hồi: “Dao Dao ngoan nào ra ngoài chơi trước đi, lát ca ca ra chơi với người.”

Dao Dao nũng nịu bập bẹ mấy tiếng, ánh mắt trong suốt vô tội: “Tiểu di! Diệp Sở ca ca không quan tâm đến con, chúng ta đi thôi không để ý tới nữa. Miệng nam nhân quả nhiên không thể tin, toàn nói chơi với con nhưng rồi tìm lý do thoái thác.”

“Ặc... Ặc...”

Lời nói hơi hướng người lớn khiến Bạch Huyền buồn cười vô cùng, đồng thời nàng liếc nhìn sang Diệp Sở đang trợn há hốc mồm, ôm Dao Dao rời đi với vẻ đắc ý.

“Ha ha...” Bạch Báo cười phá lên: “Nhóc con này học xấu của người rồi, cũng biết miệng lưỡi nam nhân không đáng tin cậy luôn! Không biết tên khốn nhà người dạy bậy năng tới mức nào?!”

Diệp Sở có chút chột dạ khẽ rụt cổ, trong lòng có khổ mà không biết trình bày với ai. Vốn dĩ hẳn đề cập với mấy cái này là hy vọng sau này Dao Dao sẽ không bị lừa gạt quá dễ dàng, ai dè cô bé này lại dùng ngay trên người hẳn, không khác gì gây ông đập lưng ông.

“À, Bạch thúc tìm ta có việc?” Diệp Sở nhìn Bạch Báo. Mấy ngày qua được tịnh dưỡng, tinh thần Bạch Báo đã khôi phục được nhiều, không bao lâu có thể trở lại trạng thái như xưa.

“Người không có chuyện gì muốn hỏi ta sao?” Bạch Báo nhìn Diệp Sở mỉm cười bí ẩn: “Nếu không có chuyện gì thì ta đi đây.”

“Ặc!” Diệp Sở không ngờ được Bạch Báo sẽ nói như vậy, trong chốc lát cứng đờ người.

“Những ngày qua tiếp xúc với người, cũng biết được người thuộc dạng gì. Tính tình lười nhác, nếu không có chuyện gì cực kì hệ trọng thì sẽ không làm. Đẳng này người lại trị liệu cho ta mà không cần hỏi báo, ta biết rõ thân thể mình chứ, muốn trị liệu dứt điểm hết sức phiền toái, vậy mà ta nghe người đi tìm linh chi ba trăm năm. Có thể khiến người phải ra sức nhiều như thể hiển nhiên có việc cần cầu.” Bạch Báo khàng khái cười nói.

Thấy Bạch Báo đã nói thẳng như thế, Diệp Sở cười sáng khoái: “Có lẽ do nhìn thấy Bạch Huyền tỷ lớn lên xinh đẹp như thế, nên có ý nghĩ không an phận không chừng.”

“Ha ha ha! Tiểu tử người quả nhiên còn nhỏ mà đã quý, vô cùng háo sắc. Lúc trước ta cũng hơi lo lắng! Dù sao ở Nghiêu Thành tiếng xấu của người không nhỏ, có điều nghe Bạch Huyền nói rằng người không cần sự trả ơn của nàng, nên ta cảm thấy dù tiểu tử người hơi phóng đảng nhưng không đến mức bại hoại như vậy. Bằng không người cho rằng Bạch Huyền sẽ đối đãi tốt với người như vậy sao.” Bạch Báo cười to trả lời.

Nói đến đây, Bạch Báo dừng lại trầm tư chốc lát: “Người có thể trị liệu sát khí nhập thể, vậy cũng nhìn ra được nơi phát ra sát khí. Có thể làm cho người động thân đi chữa thương, hiển nhiên muốn biết chút ít thông tin từ nơi ta phải không?”

Một câu nói làm cho cả hai lâm vào trầm mặc, đây hiển nhiên chính là mục đích của Diệp Sở. Trước đây hẳn cũng chuẩn bị nói bóng nói gió đề cập nhưng không thể ngờ Bạch Báo lại nắm rõ nói ra huych toẹt như vậy.

“Tuệ nhãn Bạch thúc quả nhiên sáng như đuốc, cứu trợ Bạch thúc chính là vì mộ Đại tướng quân!” Diệp Sở không còn lý do phủ nhận nữa, “Ta vô cùng hiếu kỳ, sao Bạch Thúc có thể đi vào đó được. Nơi đó kinh khủng như thế nào ta rất rõ ràng, vị Thái thượng hoàng của đế quốc cũng không dám đi vào, thế mà thúc lại có thể đi vào đó, nhất định có thủ đoạn đặc thù, không biết người có thể nói qua một chút không?”

Nói xong câu đó, ánh mắt Diệp Sở chiếu thẳng vào người Bạch Báo. Đây là biểu hiện Diệp Sở cực kì muốn biết được bí mật này.

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Tin tức cô bản

Diệp Sở hỏi câu này liền khiến hần và Bạch Báo đều lâm vào trầm tư.

Không thể nghi ngờ, lúc Diệp Sở bắt đầu cứu trị cho Bạch Báo thì đã rắp tâm mang toan tính khác, nhưng cũng không biết Bạch Báo có ý nghĩ khác hay không. Ở chung nhiều ngày như vậy, Diệp Sở phát hiện Bạch Báo này cũng không đơn giản, hơn nữa hai người còn vô cùng hòa hợp. Nếu có thể không trở mặt, tự nhiên Diệp Sở không muốn phá vỡ mối quan hệ này.

Bạch Báo trợn mắt nhìn thẳng vào thiếu niên trước mặt, trong lòng cũng thoáng ngạc nhiên. Ông ta cũng không ghét bỏ gì lòng bất lương của Diệp Sở khi hần cứu trị mình. Bởi vì Bạch Báo hiểu rất rõ, vô duyên vô cớ làm sao tự nhiên người khác phải cứu người? Huống chi, nếu Diệp Sở không cứu, hần ông ta đã chết! Vì vậy, Diệp Sở cũng coi như là ân nhân cứu mạng của mình.

Điều khiến Bạch Báo ngạc nhiên là Diệp Sở không hề đơn giản. Từ giọng điệu của Diệp Sở nghe ra, hần rất quen thuộc với mộ Đại tướng quân.

“Làm sao người biết rõ mộ Đại tướng quân đến thế?” Bạch Báo hỏi dò Diệp Sở.

“Ta từng đi vào, suýt chút nữa đã chết trong đó nên hiểu rõ mấy phần.” Diệp Sở đáp thẳng, không hề che giấu.

“Người vào trong đó? Còn sống trở ra ngoài?” Bạch Báo cảm thấy không thể tưởng tượng. Ông ta có thù đoạn đặc thù, đi vào đó còn xem chút nữa đã rồi đời. Không ngờ rằng Diệp Sở cũng đã từng vào rồi.

“Không đi vào chỗ sâu nhất. Sát khí bùng nổ nên không thể không lui ra ngoài!” Diệp Sở thờ dài ngao ngán. “Nhưng trái lại, Bạch thúc có thể vào, khiến cho ta rất ngạc nhiên. Nhìn thực lực của Bạch thúc, hần là còn chưa đạt tới Tu tự thân nguyên linh đệ tam phẩm. Chỉ bằng Hóa ý cảnh hay gần gần thế mà lại có thể sống ra ngoài từ nơi sâu nhất, thật quá sức tưởng tượng rồi!”

Bạch Báo không phủ nhận: “Người cũng không kém! Một người có tiếng thối ở Nghiêu thành đến tình trạng này, thế nhưng lại dám thể hiện sự quyết đoán xông vào mộ Đại tướng quân! Xem ra, cả Nghiêu thành đều xem thường người. Bản thân ta rất tò mò, thân phận người thế nào?”

Bạch Báo trợn mắt nhìn Diệp Sở. Thân phận Bàng Thiệu ông ta rất rõ, nhưng một người như Bàng Thiệu mà Diệp Sở muốn đập là đập, đủ để chứng minh Diệp Sở bất phàm.

Diệp Sở nhún vai đáp: “Điều này không quan trọng! Coi như ta cho người biết, người cũng không thể hiểu được!”

Bạch Báo không hề đưa ra ý kiến, cũng không thăm dò Diệp Sở nữa mà thờ dài một hơi rồi nói: “Nói cho người biết cũng không sao. Ta tiến vào mộ Đại tướng quân được là bởi dựa vào thù đoạn đặc thù gia truyền, có thể không kinh động bầy rập và sát khí trong đó. Có điều nó hung hiểm vạn phần, con gái lớn và con rể của ta chính vì thế mà chết. Lần này, nếu không có người cứu trị, như vậy ta cũng khó thoát một kiếp!”

“Lần này Bạch thúc vào đó, có chiếm được thứ gì đó hay không?” Diệp Sở hỏi thẳng vào điều mình muốn biết nhất. “Lời đồn mộ Đại tướng quân có bí mật, cũng có chí bảo trong đó. Bạch thúc lần này có lấy ra được không?”

Bạch Báo không trả lời thẳng vào câu hỏi, mà nói với Diệp Sở: “Lần này bởi nguyên nhân vì ta, mặc dù những người đi cùng không thể tiến vào nơi sâu nhất của mộ Đại tướng quân nhưng cũng lấy được không ít đồ tốt. Nếu người muốn, có thể tìm bọn họ mà cướp vài thứ? Trong đó sẽ có vài món tốt khiến người phải để mắt, hơn nữa còn sẽ giật mình đó!”

Thấy Bạch Báo lảng sang chuyện khác, Diệp Sở cũng cười cười nói: “Ta có phải nên cho rằng, đúng là Bạch thúc chiếm được thứ tốt trong đó hay không?”

“Theo người thì sao?” Bạch Báo cười sang sảng. “Có điều tiểu tử người đừng có tính toán lên người ta. Đừng tưởng mấy ngày qua người cứ vòng vo tam quốc mà hỏi Bạch Huyền mấy chuyện ta không biết. Ta nói cho người rõ, dù cho có lấy được đồ ra từ trong đó thì cũng không để chúng ở nhà.”

“Ôi cái đệch!” Diệp Sở không nén được phải mắng một câu. Hần đã sớm suy đoán là có khả năng này.

“Được! Nếu Bạch thúc không muốn nói, ta cũng không miễn cưỡng. Có điều, phí trị liệu cứu người ta vẫn muốn thu. Mạng người vô giá, hỏi người tám mươi một trăm vạn kim tệ, không chừng Bạch thúc còn chưa cảm thấy xứng đáng nha.” Diệp Sở nói. Hần chưa bao giờ mua bán lỗ vốn, linh chi ba trăm năm cũng đưa người, không thể trắng tay quay về.

“Người đập luôn cái nhà này xem, có tìm được nhiều kim tệ như vậy không hả?” Bạch Báo liếc xéo Diệp Sở mà nói, thầm nghĩ thẳng này thật là biết xài chiêu sư tử ngọam.

“Không có cũng được! Vậy Bạch thúc cứ truyền thù đoạn đặc thù để vào mộ Đại tướng quân cho ta là ngon! Phí trị liệu lần này cộng thêm các thứ linh tinh khác coi như xong!” Diệp Sở cười híp mắt nhìn Bạch Báo, đồ nghèo kiết xác!

Vốn là Diệp Sở cho rằng chắc chắn Bạch Báo không đồng ý nhưng kết quả lại ngoài dự liệu của hần. Sau mấy câu của Diệp Sở, Bạch Báo yên lặng trầm ngâm hồi lâu, một lúc nữa mới nhìn Diệp Sở thờ dài mà nói: “Bí mật gia tộc vốn không nên truyền cho người ngoài. Nhưng nếu người thật lòng muốn học, dạy cho người cũng không sao!”

“...”

Diệp Sở giật mình nhìn Bạch Báo. Hắn biết mộ Đại tướng quân có giá trị đến nhường nào, bảo vật trong đó có giá trị liên thành, đến ngay cả hoàng thất Đế quốc cũng phải thèm khát thì có thể tưởng tượng được độ quý giá. Mộ huyết ắn chứa đầy bảo vật như vậy, Bạch Báo thực sự tình nguyện chấp tay nhường cho người khác hay sao?!

“Ngươi cũng đừng vì thế mà quá cao hứng! Nguy hiểm trong mộ Đại tướng quân còn vượt xa trí tưởng tượng của ngươi. Cho dù có thủ đoạn của ta, chỉ cần thoáng bất cẩn, ngươi cũng chỉ còn con đường chết!” Bạch Báo nói. “Ngươi muốn học, chuyện này đối với ngươi cũng không có gì tốt!”

Bạch Báo ngừng một chút rồi nói tiếp: “Đây là nói thật lòng, ta không muốn ngươi học. Nhìn cách tiểu tử ngươi đối xử với ta, không muốn ngươi chết quá sớm!”

“Ngươi lừa ai vậy?” Diệp Sở tròn trắng mắt, tự nhiên là không tin chuyện ma quỷ của Bạch Báo, thậm chí nghĩ làm như thế thì có thể dọa mình sợ chạy hay sao?

Bạch Báo cười cười, cũng không giải thích. Gia tộc bọn họ đã chết rất nhiều người trong mộ Đại tướng quân. Đến mạch này của ông ta, chỉ còn lại Bạch Huyền và mình. Bạch Báo không muốn Bạch Huyền mạo hiểm thêm nữa, cũng càng không muốn thủ đoạn đặc thù của gia tộc vì vậy mà thất truyền, giao cho Diệp Sở cũng không sao.

Hơn nữa, nhìn khí độ của Diệp Sở thì hiển nhiên rất bất phàm. Có lẽ hắn có năng lực khiến cho mộ Đại tướng quân nhìn thấy ánh mặt trời.

Tất nhiên, điều này chẳng có gì ảnh hưởng đến Bạch Báo, ông ta đã có vật mình cần! Mặc dù trong mộ đại tướng quân có rất nhiều trân bảo, thậm chí có loại mà đến cả vật của ông ta cũng không thể sánh được nhưng chỉ có vật ông ta lấy, mới là thứ thích hợp cho tộc của mình.

“Đừng rồi, còn có một chuyện cần hỏi thăm Bạch thúc!” Diệp Sở đột nhiên nhớ tới mục đích hắn trở lại Nghiêu thành bèn mở miệng hỏi. “Nghe đồn rằng ở Nghiêu thành có một quyển Hồng Sát cô bản, Bạch thúc đã ở đây mấy chục năm, không biết đã từng nghe qua chưa?”

“Ngươi tìm nó?” Bạch Báo chợt nhướng mày nhìn Diệp Sở cực kỳ kinh ngạc, cô bản đó ông ta tự nhiên đã nghe qua. Chỉ có điều, nó căn bản là vô dụng đối với Tu hành giả, chỉ có những Đại tu hành giả cực mạnh mới tỏ ra hứng thú.

Trong cả Nghiêu quốc, dù có móc hết cũng không lôi ra được một Đại tu hành giả. Ngay cả trong Đế quốc, người có thể được tôn xưng là Đại tu hành giả cũng hiếm như lông phượng sừng lân. Nhưng bây giờ, Diệp Sở mới mười bảy tuổi lại tìm thứ này?!

“Bạch thúc biết?” Diệp Sở mừng rỡ, vốn đã chuẩn bị bỏ qua nhưng không ngờ sẽ có cơ hội chuyển hướng như vậy.

“Biết thì biết!” Bạch Báo nói: “Thứ này hơn mười năm trước đã bị cung đình đoạt lại rồi, vẫn cất trong cung đình, không ai có thể đọc hiểu. Nếu không không phải năm xưa gia phụ đã nói, ta cũng không biết có cô bản này. Ngươi lại từ đâu biết được tin tức ấy?”

“Ồ vương cung?!” Diệp Sở chau mày, không nghĩ ra lại phiền phức như vậy. Muốn lấy bất kỳ thứ gì từ vương cung, đây hầu như là chuyện bất khả thi.

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 34: Trò chơi kích thích

“Bàng Thiệu, nghe nói ngươi thật sự bị người ta đánh?” Diệp Sở cười híp mắt nhìn Bàng Thiệu. Sau khi từ chỗ Bạch Báo biết được cô bản ở vương cung, hắn liền đi tìm Bàng Thiệu.

“Mẹ nó!” Bàng Thiệu nghe được lời của Diệp Sở, thiếu chút nữa kiềm chế không được mà há miệng mắng to. Mình đã nhiều lần tìm hắn ra mặt, mà giờ phút này hắn lại nói kiểu ‘nghe đồn...’ Trước kia còn đã từng nói chuyện tình nghĩa của mình với hắn nhưng vẫn vô ích.

“Bàng Thiệu à, chúng ta quan hệ thế nào cơ chứ?! Có người đánh ngươi tại sao không gọi ta đi báo thù cho ngươi hả? Nói, người nào đánh ngươi? Ta và ngươi cùng đi đập nó đến cả mẹ nó cũng nhận không ra!” Diệp Sở ra vẻ bất dung từ quát lên, mang ý tứ sống chết vì bằng hữu.

Bàng Thiệu nhìn Diệp Sở bằng ánh mắt cổ quái, nghĩ thầm hôm nay gặp con mẹ nó quý rồi. Thăng này vậy mà lại chủ động ra mặt vì mình?

“Ngươi thật muốn giúp ta ra mặt?” Bàng Thiệu hết sức hoài nghi Diệp Sở.

“Dĩ nhiên!” Diệp Sở rất kiên định vỗ vỗ vai Bàng Thiệu. “Chúng ta có quan hệ thế nào? Có người khi dễ ngươi, đó là tát vào mặt ta! Tất nhiên ta sẽ ra mặt cho bạn tốt của mình rồi!”

Bàng Thiệu tức thời bùng hưng phấn lên: “Tốt lắm, thế mới phải! Vậy bây giờ chúng ta liền đi, cả đám khốn kiếp kia vẫn còn ở dịch trạm. Lần này không đoạt được thị nữ của chúng, thế không bỏ qua!”

“Đứng, đứng!” Diệp Sở kéo Bàn Thiệu rồi nhìn hần cười cười: “Trước tiên còn có một chuyện cần làm!”

“Hà?” Bàn Thiệu nghi hoặc nhìn Diệp Sở, trong lòng đột nhiên có dự cảm xấu.

“Ta nghe nói trong cung của Nghiêu thành có một quyền Hồng Sát cô bản, muốn mượn về xem thử. Chúng ta có quan hệ thế nào? Chẳng lẽ ngươi không giúp ta chuyện này được ư?” Diệp Sở nhìn Bàn Thiệu cười híp mắt. “Chuyện của huynh đệ chính là chuyện của mình, ta biết chuyện này ngươi chắc chắn sẽ không cự tuyệt!”

“Khốn kiếp!” Bàn Thiệu rốt cuộc đã hiểu chuyện gì xảy ra, chén trà đang nắm trong tay liền ném vụt về phía Diệp Sở. Hần không hiểu sao hôm nay Diệp Sở tự dưng tốt bụng lạ thường đến như vậy, hóa ra là có chuyện cần nhờ vả mình.

“Không giúp!” Bàn Thiệu giận dỗi trừng mắt nhìn Diệp Sở.

“Cần gì tự mình làm khổ mình đến thế? Đường đường là đệ tử thế gia của Đế quốc, ở một nơi rách nát như Nghiêu thành bị người ta đánh, nếu chuyện này đồn chuyện này ra thì hần sẽ mất hết thể diện đó! Huống chi, chắc ngươi cũng không muốn thị nữ mỹ nhân như hoa như ngọc ấy vụt khỏi tay hả?” Diệp Sở cười hi hi nhìn Bàn Thiệu. “Đừng tự dối lòng nữa! Chẳng qua chỉ muốn ngươi mở miệng mượn vương thượng một quyền sách mà thôi, chuyện bé như hạt vừng ấy mà!”

“Muốn mượn thì tự đi mà mượn!” Bàn Thiệu xì một tiếng. “Có quý mới thèm leo lên thuyền giặc của ngươi!”

Bàn Thiệu hiểu rõ tận đáy lòng, quyền sách được Diệp Sở xem trọng đến thế tất nhiên không phải thứ tầm thường. Đừng nói mình chưa mở miệng, coi như thật sự cất lời với vương thượng thì người ta chắc chắn cũng không đưa cho mình.

Bàn Thiệu rất rõ ràng tính nết của thằng Diệp Sở này. Nếu không phải vì vật hần muốn, chắc chắn sẽ không ra mặt cho mình. Đến lúc đó chỉ làm chuyện cóc mò cò xoi, mình muốn khóc cũng không có chỗ để khóc.

“Bàn Thiệu à, gần đây ta có nghe... nghe đồn trong dịch trạm không ngừng bàn tán không ngừng về một thị nữ. Mỗi một cũng như hoa tựa như ngọc, tay mềm như cánh sen, dáng người yếu điệu như nhành lan trong cốc vắng, xinh đẹp vô cùng! Chắc chắn, thật là hàng độc trên đời nha! Đến cả ta, vừa nhìn cũng không nhịn được muốn nhào tới đắm mình trong nỗi sung sướng đó! Mỹ nhân như thế cư nhiên chỉ để nhìn mà không thể hưởng, thật là tội lỗi với đời mà!” Diệp Sở thờ dãi thốn thức, nhìn Bàn Thiệu. “Em này còn xinh hơn cả áp trại phu nhân của động chủ Ba mươi sáu động nhiều, đáng tiếc có người chẳng qua chỉ được ngắm qua loa thôi! Ngươi nói xem, cuộc sống còn gì vui thú nữa?”

Bàn Thiệu nuốt nước bọt khan đánh ực. Vừa định bật lại Diệp Sở, nhưng lập tức liền nghĩ đến chuyện gì bên nói: “Đừng tưởng rằng ngươi có thể cảm dỗ ta! Hừ, chẳng phải chỉ là một cô ả thôi à!? Bản thiếu không phải chưa từng chạm qua nữ nhân đâu!”

Diệp Sở nhìn Bàn Thiệu bằng ánh mắt kinh dị. Không ngờ tên Bàn Thiệu nghiện phụ nữ như ma túy, vậy mà lại có thể chống được một chiêu cảm dỗ này của mình.

Nhìn Diệp Sở thất thần, Bàn Thiệu cười hắc hắc nói: “Đừng hòng lừa bịp như ý ngươi! Muốn mượn cô bản cho ngươi, chẳng bằng ta tự hỏi thẳng vương thượng Nghiêu quốc lấy vài em cung nữ về chơi cho đã!”

“Cút!” Diệp Sở không nhịn được, đập một cước vào mông Bàn Thiệu. “Ngươi hết giá trị lợi dụng rồi! Không muốn bị đánh, lập tức cút ngay cho khuất mắt ta!”

“Vô si!” Bàn Thiệu cực kỳ khinh bỉ hành động của Diệp Sở. Hần đảo mắt mấy lượt, lại cười hắc hắc nói: “Tuy nhiên, nếu ngươi nguyện ý ra mặt cho ta, đổi lại ta có thể đưa ra một biện pháp để ngươi có cơ hội lấy được cô bản!”

“Hà?” Diệp Sở liền sáng mắt rờ rờ, cười to ha ha, kéo một chiếc ghế đến cạnh mình: “Bàn Thiệu, đến đây! Ngươi đứng xa như vậy để làm gì? Huynh đệ chúng ta khó được mấy khi gần gũi cùng nhau, cứ xa cách như vậy để làm gì chứ!”

Bàn Thiệu bĩu môi, thầm nghĩ ông cần này cái cóc, không biết vừa rồi tên khốn kiếp nào mới gọi mình cút?

“Ngươi bây giờ mạnh lắm hả?” Bàn Thiệu hỏi dò Diệp Sở.

“Sao vậy?” Diệp Sở cười nói. “Lo ta không thể đưa nàng về cho ngươi à?”

“Vậy thì không sợ! Tên kia bắt quá chỉ mạnh hơn ta một bậc thôi, ta ngươi đồng loạt ra tay là đủ để xử đẹp hần!” Bàn Thiệu nói. “Hỏi ngươi mạnh cỡ nào chỉ vì muốn biết xác suất phương pháp thành công của ta được bao nhiêu thôi!”

“Chưa thể bước vào phẩm cấp thứ ba, nhưng trong đẳng cấp tầng thứ hai, mặt hàng như Đinh Khải Uy có tới tám tên mười tên cũng đủ sức thu thập dễ dàng!” Diệp Sở nói.

“Mạnh dữ vậy sao?” Bàn Thiệu quan sát trên dưới Diệp Sở một lượt. Một năm nay ngươi liều mạng tu luyện đến như vậy?”

“Thiên tài phải không cần phải giải thích!” Diệp Sở rất nhún nhún vai tỏ vẻ vô tội: “Tùy tiện tu luyện một chút, liền đạt tới loại trình độ này!”

“Cút!” Bàn Thiệu nghe không nổi nữa, nghĩ thầm tin được ngươi mới lạ! Một năm nay mình liều mạng tu luyện, ngay cả nữ nhân cũng chơi ít đi rất nhiều mà chỉ mới tăng lên hai ba tầng! Diệp Sở tùy tiện tu luyện có thể đạt tới loại trình độ này? Cứ tưởng hần là yêu nghiệt sao!

“Phải! Không tin tới đây chơi thử coi!” Diệp Sở nhún nhún vai: “Nói! Biện pháp gì!”

“Hắc hắc! Ngươi xâm nhập vào vương cung, xong tìm cô bản!” Bàng Thiệu đáp. “Thực lực ngươi đủ mạnh, cẩn thận né tránh những cường nhân một chút. Trong vương cung, kẻ có thể sánh được với ngươi cũng không nhiều!”

Nghe Bàng Thiệu nói, Diệp Sở suy nghĩ nửa không nhìn được phải đáp chết hần. Vương cung lớn bực nào, lại phải tự mình vào tìm, làm sao có thể có thể tìm nổi?

Thấy Diệp Sở có nỗi dóa và mang khuynh hướng muốn ngược đãi mình, Bàng Thiệu vội vàng tiếp: “Trước hết ngươi nghe ta nói xong đã! Dẫn ngươi vào vương cung không khó, ta tùy tiện tìm bất cứ lý do gì đó để gặp vương thượng các ngươi là xong! Như vậy cũng không đến nỗi thiếu nhân tình của hần! Ngay cả vị trí cô bản, thật ra thì cũng rất dễ tìm!”

Nói đến đây, Bàng Thiệu dừng một chút nói: “Tô Dung là nghĩa nữ của vương thượng, tất cả cô bản trong cung đình phải được nàng chỉnh sửa một lần. Ngươi chỉ việc khai thác nàng để biết vị trí chính xác của nó là xong!”

“Tại sao ngươi không hỏi thẳng vương thượng cho rồi?” Diệp Sở nhìn tròn mắt nhìn Bàng Thiệu hỏi. “Ngươi phải mượn giúp ta! Còn chuyện báo thù nhỏ xíu như vậy, tự nhiên ta sẽ giúp ngươi giải quyết!”

Bàng Thiệu liếc mắt: “Làm gì có chuyện thoải mái đến như vậy! Vương thượng Nghiêu thành còn mời ta nhờ vả hần, sau đó khiến ta thiếu hần nhân tình, rồi sẽ mời ta giúp một tay! Đến lúc đó, bản thiếu phải tiến thoái lưỡng nan à?!” Chuyện hần muốn ta giúp chắc chắn không phải chuyện nhỏ, có khi ta còn phải rối loạn từng pheo. Nếu ta chấp nhận, đoán chừng gia gia có thể đập chết ta!”

Bàng Thiệu nói: “Phải! Đây là cực hạn mà ta có thể giúp ngươi, về phần ngươi có làm hay không thì đó là chuyện của ngươi.”

Bàng Thiệu giả vờ bình tĩnh không loạn, bất quá trong lòng vô cùng kích động! Trộm đạo vương cung, đây là chuyện kích thích lòng người đến dường nào? Nếu có thể tham dự, vậy thì máu nóng sôi trào quá rồi!

Hơn nữa, chỉ bằng sự hiểu biết về Diệp Sở, Bàng Thiệu rõ ràng thằng này gan lớn tày trời, tỷ lệ không đáp ứng là rất nhỏ!

Diệp Sở chợt lâm vào trầm mặc, ăn trộm trong vương cung có nguy hiểm rất lớn. Muốn tìm sự kích thích bằng cách chơi trò này thì không khỏi quá kiêu ngạo rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Lộ rõ ác tâm

Quyển Hồng Sát cô bản có tác dụng rất lớn với hần. Lão béo chết tiết ở Thanh Di Sơn đã nói cho hần biết, vật này có thể giúp hần lợi dụng được thể chất đặc thù, vì vậy sẽ đột phá được.

Mặc dù Diệp Sở không ưa gì lão ta nhưng không thể không thừa nhận lão quả thật có bản lĩnh thực sự. Lời của lão nói gần như chính xác đến chín phần mười. Kiếp trước Diệp Sở phóng đảng nhân hạ, tính tình cả đời lười nhác không câu chấp, rất nhiều chuyện không hề để trong lòng, nhưng duy chỉ trên phương diện tu hành thì hần lại rất chú ý. Không phải vì mong muốn trở thành cường giả tuyệt thế, mà hần không thể không làm như vậy. Nhớ lại chuyện năm đó đánh bại đánh bại lọt vào cái đám kia, vì thực lực quá yếu nên bị xem như con kiến hôi mà thôi.

Trong cái đám người đó, đám kiến hôi chết đi thì cũng chẳng ai thèm quan tâm. Mặc dù Diệp Sở không câu chấp nhưng với mạng của bản thân thì không muốn cũng không được. Sinh mệnh chỉ có một, nơi phồn hoa còn chưa hưởng thụ sáng khoái, sao có thể bỏ qua hết thấy tìm chết?

Chính vì lẽ đó, một Diệp Sở bình thường cứ cà lơ phất phơ nhưng lại tốn hao không biết bao nhiêu tinh lực vào chuyện tu hành. Chỉ ba năm ngắn ngủi, hần đã đạt đến cấp độ như hiện tại.

“Cũng không biết quyển Hồng Sát cô bản này có gì thần kỳ mà khiến lão béo chết tiết kia cũng phải than thở khôn nguôi, lại càng mạnh miệng tuyên bố có thể trợ giúp mình đột phá tam phẩm!” Diệp Sở khề thì thầm, thoát khỏi dòng suy nghĩ rồi nhìn về phủ đệ trước mặt. Nơi đại môn ba chữ thiếp vàng to bự mang đại khí mười phần đập vào mắt, Tướng Quốc Phủ!

“Đi thông báo cho tiểu thư nhà các ngươi một tiếng, nói có Diệp Sở cầu kiến!” Diệp Sở mỉm cười nói chuyện với thủ vệ gác cổng. Hần đồng ý với kế hoạch của Bàng Thiệu, nguyên nhân thiết yếu là muốn biết được chính xác quyển Hồng Sát cô bản đó ở đâu.

Thủ vệ không nhận ra Diệp Sở, có điều trong Nghiêu Thành này thì ai mà chẳng biết Diệp Sở là kiểu người gì, trong mắt bọn họ lộ ngay ra vẻ ghét cay ghét đắng, đáp giọng nhát gừng: “Ồ đây chò, ta vào báo cho tiểu thư!”

Đám thủ vệ phủ Tướng quốc vẫn vô cùng rộng lượng. Mặc dù chán ghét vô cùng nhưng vẫn vào trong thông báo, đã thế còn nhanh chóng dẫn Diệp Sở

đi vào trong.

Không hề chấp nhất thái độ đám thị vệ, Diệp Sở hết sức kinh ngạc khi Tô Dung đáp ứng gấp mình. Lúc tới đây, vốn hắn đã chuẩn bị tinh thần đón nhận cảnh tượng sập cửa vào mặt.

“Người tìm ta có chuyện gì?” Thị vệ mang theo Diệp Sở vào đại sảnh, Trương Tổ Nhi và Tô Dung đã ngồi nghiêm chỉnh ở đó, Diệp Sở vừa tới đã nghe được thanh âm trong trẻo của Tô Dung vang lên.

Nàng mặc bộ quần áo màu tím nhạt tôn lên vóc người thon thả cao ráo, dáng người hoàn mỹ ngạo nhân hiện ra hoàn toàn. Vòng eo mảnh khảnh nhưng dụ người, chỉ thiếu đều tăm tắp giúp bộ quần áo ôm khít người, phối hợp với khuôn mặt lạnh lùng điềm lệ, quả thật là tuyệt phối. Thêm nữa, dáng ngồi của nàng vừa vặn khoe ra những đường cong cong chết người, khiến mọi người nhìn vào không khỏi không động lòng.

Trương Tổ Nhi cũng là một mỹ nhân, nhưng trước mặt Tô Dung thì chỉ đóng vai trò làm nền mà thôi.

“Hai mỹ nữ ngồi nghiêm chỉnh nghênh đón ta, thật khiến tại hạ thụ sủng nhược kinh!” Diệp Sở tiến tới dần, tiện tay cầm lấy cái ghế sau đó ngồi xuống. Hắn ngồi rất gần với hai nàng, nên với nhãn lực của hắn có thể nhìn thấy nước da trắng nõn mịn màng của Tô Dung, điều này làm hắn không khỏi cổ nhin thêm mấy lần nữa.

Ánh mắt không chút nề nang của Diệp Sở khiến Tô Dung phải nhú mày, khẽ nghiêng người để tránh né hắn: “Rốt cuộc người tới đây có chuyện gì?”

Vốn Tô Dung không muốn gặp hắn, có điều nghĩ lại gần đây Diệp Sở đã thay đổi nhiều nên nàng vẫn quyết định gặp một lần, hai nàng muốn xem rốt cuộc Diệp Sở có chuyện gì cần tìm?

“Tối hôm qua tại hạ không thể nào ngủ được, trần trọc suốt đêm, trong tâm tưởng luôn xuất hiện hai bóng người mỹ miều, khổ không thể tả!” Diệp Sở khẽ thở dài, giọng buồn rầu: “Cho nên hôm nay tới nhờ hai nàng chữa bệnh.”

“Có bệnh thì đi tìm đan sư đi.” Trương Tổ Nhi nhìn Diệp Sở hừ lạnh: “Có điều ta đoán chắc tìm đan sư cũng vô dụng, người muốn gái tới mức điên loạn rồi.”

Trương Tổ Nhi rất bất mãn với bộ dạng phóng đảng không hề kiêng chế của Diệp Sở. Nếu như không phải hắn đã giúp nàng thì chỉ với câu nói kia đã đủ để nàng sai người thưởng cho hắn một trận loạn côn.

“Tổ Nhi tiểu thư thật thông minh!” Diệp Sở gật đầu khích lệ nàng nhưng ngay lập tức lại trưng ra bộ mặt đau khổ không nói nên lời: “Nhưng mà điều này cũng không phải tại ta! Đã mắc phải bệnh tương tư thì sao tự chủ được, vì vậy mới đến tìm hai người để chữa bệnh.”

“Chúng ta không biết trị bệnh, cut ngay!” Trương Tổ Nhi chịu không nổi hắn nữa, nghĩ thầm cho hắn vào thật là sai lầm. Sớm biết hắn không phải dạng tốt lành gì, chỉ muốn tìm các nàng để tiêu khiển.

“Bệnh này người khác không thể trị, chỉ có hai người mới được thôi.” Hắn thở dài thều nhào: “Mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành trong giấc mộng của ta chính là hai người mà!”

Một câu nói làm cho không chỉ Tô Dung mặt đỏ tới mang tai, mà ngay cả Trương Tổ Nhi cũng mặt mũi đỏ bừng, rồi đột nhiên hai người không hẹn mà gặp cùng đứng, chỉ vào khuôn mặt Diệp Sở, thân hình run run: “Người... người...?!”

“Khục... khục! Ta biết nói ra những lời nói thật lòng này sẽ làm hai vị tiểu thư chán ghét vô cùng. Nhưng nếu như không làm vậy thì cả đời ta không thể vui vẻ được. Có đôi khi thích chính là như vậy, quẩn quẩn quýt quýt, biết rõ chỉ nói không thể làm nhưng lại cứ muốn lao đầu vào lửa. Ta tình nguyện mình đây thương tích nhưng không thể bị tê liệt, vì ta không thể nào kháng cự con tim mình!” Diệp Sở liếc nhìn hai nàng, cố gắng mờ to hai mắt, nặn ra hai giọt nước đục ngầu, nhưng lại ngay lập tức phát hiện cố gắng mấy cũng không rịn nổi. Tới đây hắn đã hơi hối hận, nghĩ thầm biết vậy trước khi đến bôi ít nước lên mắt là tốt rồi.

Hai người nghe thấy những lời bộc bạch của Diệp Sở không khỏi sùng sốt, mặt đỏ tía như gà chọi tay chân thì luống cuống, trước giờ các nàng chưa bao giờ bị cường dân tinh thần trần trụi đến như vậy.

Nhưng rất nhanh Trương Tổ Nhi đã tỉnh táo phản ứng lại: “Người lừa gạt quý à, tưởng hai chúng ta ngây thơ dễ lừa hay sao?!”

Diệp Sở lắc lắc đầu nói: “Chưa từng nghĩ chuyện lừa gạt hai người, cuộc sống của ta vốn dĩ đã sớm quen thuộc với đêm dài vô vọng, cũng không có hy vọng xa vời rằng các nàng có thể trị lành được. Vì ta biết các người ưu tú, ta không xứng đáng. Đã như vậy, ta đây nguyện ý một mình bị thương, ở phía xa lặng lẽ bảo vệ cuộc sống tươi đẹp của các nàng. Chẳng qua trước khi đưa ra quyết định thối lui, ta muốn nói rõ cho hai người biết. Sau này ta tiếp tục cuộc đời lang tử gió trăng, chuột chạy qua đường. Nếu không chiếm được vậy thì cứ tiếp tục sống mơ mơ màng màng thôi.”

Diệp Sở rạp khuôn theo mớ từ ngữ trong đồng tiểu thuyết ngôn tình ở kiếp trước, vừa nói xong phải cố nhịn nước dịch dạ dày muốn sôi trào, chính hắn cũng cảm giác mấy lời nói quá cmn chua rồi.

Tô Dung mặt đỏ lựng, len lén liếc nhìn Diệp Sở đang u ám thăm thẳm mà khẽ nhú đôi mày, đôi môi đỏ mọng khẽ nhấp nháy: “Người có cuộc sống thuộc về mình, cần gì phải vì người khác mà sống mơ màng!”

“Nàng không hiểu...” Diệp Sở lắc lắc đầu nói: “Đời người vốn chỉ có một đường sống, cũng vì vậy ta thề tình nguyện sống trong ý cảnh phồn hoa duy nhất đời ta.”

Nếu Bàng Thiệu ở chỗ này sẽ không khỏi phải phun máu, Diệp Sở mà có thể nói ra hai từ này thật không còn thiên lý gì nữa. Lúc ở Hoàng thành, Diệp Sở du tẩu khắp các đại danh viện, mập mờ với cả đám người, thế mà giờ có mặt mũi nói ra câu nói này?

“Diệp Sở...” Tô Dung cảm giác mình muốn nói gì đó!

Nhưng Tô Dung còn chưa nói hết thì Diệp Sở đã phát phát tay nói tiếp: “Nàng đừng nói là nếu thích nàng vậy thì ta phải dâng hiến cho nàng tất cả sự tốt đẹp của đời người, sau đó rút lui để giữ lại hình ảnh đẹp đẽ trong mắt nàng nhé! Có điều trước khi thối lui, ta muốn hỏi một vấn đề cuối cùng, hy vọng nàng sẽ thành thật trả lời ta! Nàng sẽ không cự tuyệt nguyện vọng nhỏ nhoi này chứ?”

Tô Dung khẽ mím môi, sau đó gật đầu đáp: “Ngươi nói?”

“Ta nghĩ muốn biết quyền Hồng Sát cô bản nàng để chỗ nào? Vì ta muốn có thể chung một bí mật với nàng, như vậy thì lòng ta có được sự an ủi, cam tâm mà bỏ đi...” Diệp Sở nhìn chằm chằm Tô Dung, ánh mắt hết sức chân thành.

Câu nói ấy khiến cả không gian vốn đang yên tĩnh, sắc mặt Tô Dung và Trương Tổ Nhi còn đang nặng nề, thì trong nháy mắt tròn tròn mắt, hai mắt tóe lửa.

“Diệp Sở!” Trương Tổ Nhi gần như nghiêng chặt răng, hét toáng lên.

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Uớt át trong đại sảnh

Hai nàng trừng mắt giận dữ nhìn Diệp Sở, đôi ngươi mỹ miều như bắn ra lửa mà hận đến nghiêng răng nghiêng lợi. Các nàng không phải là kẻ ngốc, làm sao không hiểu được mục đích thật sự của Diệp Sở là gì! Buồn cười nhất là lúc trước cả bọn đều tin là thật, suýt chút nữa đã bị hấn lừa. Cũng vì thế các nàng không tin được, thậm chí có phải nội tâm Diệp Sở thật sự đau khổ như vậy hay không?

Nhưng nghĩ đến chỗ đó, người này hoàn toàn muốn đùa giỡn với các nàng, giải trí bằng tình cảm của các nàng.

“Sao ngươi không chết luôn đi?” Trương Tổ Nhi tức thì giận dữ, trở tay nắm chiếc ghế phía sau, hung hăng đập thẳng vào Diệp Sở.

Diệp Sở vội vàng tránh đi, chiếc ghế bay thẳng vào chỗ hấn vừa đứng rồi vỡ vụn. Nhìn Trương Tổ Nhi lại muốn lấy thêm cái khác đập tiếp, Diệp Sở vội vàng khoát tay nói: “Dừng tay, dừng tay! Chẳng lẽ ngay cả nguyện vọng cuối cùng của ta các cô cũng không thỏa mãn được sao? Thật sự hận ta đến độ như vậy?”

“Ngươi chết thì chúng ta sẽ hết hận!” Trương Tổ Nhi nổi bão, lửa giận hùng hục mà nắm lấy chiếc ghế Tô Dung vừa ngồi, một lần nữa hung hăng đánh tới hướng Diệp Sở.

Diệp Sở lắc đầu, không nhìn nổi mà nhìn thoáng qua trước ngực Tô Dung và Trương Tổ Nhi thấy được hai ngọn sóng đào cuộn cuộn như muốn phá áo chui ra. Diệp Sở thấp giọng mắng một câu: “Thằng khốn nào dám nói ngực to không nào? Hai cô nàng này dù rất lớn nhưng lại cũng rất thông minh nha! Minh vốn lâu như vậy, ngay cả bản thân còn không chịu nổi nhưng vẫn chưa thu được đáp án đó!”

Nhìn chiếc ghế sắp nên trúng người mình, Diệp Sở hoành tay cản lại. Bị Diệp Sở đỡ được, chiếc ghế bèn gãy nát, vụn gỗ bắn ra nhanh vùn vụt.

Tô Dung cách Diệp Sở tương đối gần, bị vụn gỗ bay tới khiến nàng thất kinh bèn vội nhảy vọt ra. Nhưng bởi vì nhảy quá nhanh, bàn chân lại vướng vào cạnh bàn nên đứng không vững, đột nhiên ngã sấp xuống mặt đất.

“A...” Tô Dung sợ mất vía, chỉ biết trơ mắt nhìn đầu mình sấp xuống mặt đất, sắc mặt tái mét.

Lúc Tô Dung nhắm mắt lại và thét lên chói tai, một đôi tay bắt chợt ôm lấy nàng, dùng sức kéo nàng lên, tránh khỏi phát sinh ra bi kịch mỹ nữ nát đầu.

Vì đột nhiên xuất thủ ôm lấy Tô Dung và dùng sức quá độ, Diệp Sở cũng bởi thế mà ôm chặt lấy thân thể mềm mại thơm tho, cùng lúc nửa thân dưới cũng dán sát vào người nàng. Cách một lần vài móng, hấn liền cảm giác được thân hình ấm áp và đàn hồi kinh người của Tô Dung. Diệp Sở không ngờ được thoáng cái đã hưởng thụ được cảnh hương diễm như vậy, muốn lui về sau một chút nhưng thân thể không nghe lời chỉ huy mà lại nhích lên trên thêm mấy phần, ngực cũng đè sát vào người nàng. Tô Dung và Diệp Sở mất đối mắt ở khoảng cách không tới một tấc, cơ hồ có thể nhìn thấy đôi mắt câu hồn đang tràn ra hai vệt nước trong veo. Hai người mặt đối mặt, đều cảm giác được hơi thở ấm áp của đối phương phả lên mặt nhau, khiến lòng người rục rịch.

Diệp Sở cúi đầu, nhìn xuyên qua cổ áo có thể thấy được một cái khe sâu ngút mắt màu trắng nõn khiến thân thể không nhìn được mà có chút phản ứng. Nơi nào đó đang dán vào vùng bụng mềm mại của Tô Dung “không lùi mà tiến” phải dựng bắn lên. Mặc dù vẫn chưa làm gì nhưng cứ đứng đưa qua lại như thế thì cũng tiêu hồn dị thường.

“Á...”

Rốt cuộc Tô Dung đã khôi phục bình thường, tựa như một chú thỏ kinh hãi mà đẩy mạnh Diệp Sở, mặt đỏ tận đến mang tai, càng lúc càng nóng bừng bừng.

Đẩy Diệp Sở ra nhưng Tô Dung lại quên mất chiếc bàn phía sau, lần nữa lại hụt chân ngã xuống khiến nàng đột nhiên bổ nhào về phía Diệp Sở. Ngay tiếp đó đã cùng Diệp Sở ngã lăn xuống mặt đất.

Trương Tổ Nhi không thấy cảnh Tô Dung trượt chân vướng chiếc bàn mà ngã xuống, chỉ nhìn thoáng qua cứ tưởng Tô Dung chủ động “đưa thân bắt cợt”. Một màn này khiến cho nàng ta trợn mắt há mồm, cả người đại ra, đứng cứng đờ nơi đó.

Diệp Sở cũng không ngờ được tình huống này xảy ra. Bị Tô Dung bổ nhào vào người nên không kịp phản ứng, toàn thân bị nàng đè ngã xuống đất. Bộ ngực đầy đặn vun cao ép lên người hắn, cảm giác thân hình mềm mại nóng bỏng trong lòng, Diệp Sở cũng bất chấp sau gáy bị đập đang rất đau mà tâm tư lại say mê hưởng thụ cảm giác ôn hương nhuyễn ngọc đang phủ lên người.

Tô Dung và hắn mặt đối mặt, chỉ cách không tới mười li. Nhìn nét kiều diễm vô cùng, cũng hít được hương thơm thoang thoảng trên người Tô Dung.

“Thật xin lỗi! Thật xin lỗi!” Tô Dung trong lúc bối rối đã quên bống đi mọi chuyện, dùng bàn tay nhỏ bé chống lên ngực Diệp Sở cố gắng bò dậy. Gương mặt ửng hồng của nàng khiến cho người ta phải choáng váng.

“Coi như thật lòng muốn an ủi ta, cũng không cần phải yêu thương ôm ấp như vậy chứ!” Diệp Sở nhìn Tô Dung kiều diễm đang trước mặt, không nhịn được nhớ về chỗ cũ vẫn còn hương thơm.

Tô Dung cảm thấy vô cùng quần bách, nghĩ đến cảnh tượng ướt át vừa rồi, đặc biệt là lúc thứ đồ đặc biệt chống lên bụng, tim cũng bối thế mà muốn rớt ra ngoài.

Diệp Sở đứng trước mặt nàng không xa nhưng Tô Dung chẳng còn dùng khí nhìn lên một cái: “Tổ Nhi, gọi người đến đuổi hắn đi!”

Trương Tổ Nhi vốn còn tưởng Tô Dung chủ động ôm ấp âu yếm, giờ phút này thấy bộ dạng Tô Dung như thế, trong nháy mắt bèn nghĩ Diệp Sở lại dùng thủ đoạn để chiếm tiện nghi của Tô Dung tức thì nóng giận. Nàng quát lớn: “Người đâu, dùng loạn côn đánh người này lăn ra ngoài!”

Nhìn hai nàng nổi giận, Diệp Sở cũng dở khóc dở cười, thầm nghĩ chẳng qua mình chỉ đến hỏi một vấn đề mà lại xuống tay ác đến vậy sao? Về phần tất cả tình huống vừa phát sinh, cũng không thể đổ tội hết lên người mình mà! Tính về thiệt thòi, mình mới chính là người rất thiệt thòi đó nha! Dù sao mình cũng là một mỹ nam tử phong hoa tuyệt đại, có một không hai đó!

Diệp Sở nghĩ gì nói đó: “Cô động tình là bèn lôi kéo ôm ấp! Ta trong trắng như vậy lại bị các người kéo kéo ôm ôm, vậy chẳng phải ta chẳng đáng một đồng hay sao? Bị cô chiếm tiện nghi, có thiệt thòi thì cũng phải tính lên đầu ta chứ! Mỗi người một nửa, tính như vậy có được hay không hả?”

“Người...!” Tô Dung cảm thấy mình tức đến phát điên rồi. Tên này còn mặt mũi nào nói hắn bị thiệt thòi hả? Nghĩ đến cái vật ác tâm vừa mới chống lên bụng mình, Tô Dung thật sự muốn lấy kéo ra mà tiễn hắn ra ngoài cho rảnh nợ.

“Loạn côn, đánh!” Trương Tổ Nhi cả giận nói: “Dám đến phủ Tướng quốc dương oai, người thật là chán sống!”

“Đợi một chút!” Diệp Sở nhìn đám người đang tràn tới, vội vàng khoát tay nói: “Trước khi cô muốn dùng loạn côn đánh chết ta, trước tiên hãy nói cho ta biết Hồng Sát cô bản ở đâu? Để cho ta chết cũng nhắm mắt!”

Tô Dung giận điên người, không ngờ lúc này tên khốn ấy vẫn còn nhớ cái cô bản đó. Nghĩ lại cảnh ướt át vừa rồi, Tô Dung xấu hổ đến cùng cực: “Nói cho người biết thì sao? Hồng Sát cô bản đang ở phòng vương thượng, người có bản lĩnh thì lấy đi! Chỉ sợ người không dám thôi!”

Tô Dung coi như đã hiểu người kia đến tìm mình là vì thứ này. Hết lần này tới lần khác, cách nói chuyện của hắn khiến mình phát rồ, lại còn dùng cái thứ hiểm độc kia ép lên người mình nữa. Giờ phút này, Tô Dung chỉ hận sao mình không thể há mồm cắn chết Diệp Sở.

Từ bé đến lớn, có bao giờ nàng đã bị ức hiếp đâu?! Chưa từng bị một tên đàn ông nào làm chuyện bỉ ổi như vậy chưa?

Tô Dung liền nói cho hắn biết nơi đó, khiến hắn đoạn tuyệt hy vọng, cho hắn tức chết!

Mặc dù hộ viện phủ Tướng quốc không biết vì sao Tô Dung lại nổi điên đến như vậy, nhưng nàng đã ra lệnh thì tất nhiên sẽ không hạ thủ lưu tình. Cả đám đều vung loạn côn đánh tới tập về phía Diệp Sở.

Diệp Sở nhìn một đám hộ viện đánh về phía mình, không nhịn được mà cười nói: “Tô Tiểu Dung, xem ra cô đã quên chuyện ở Định Vô Quán rồi! Đám giả áo túi com này cũng mơ làm gì được ta?”

“Hừ, hôm nay người dám gây chuyện ở phủ Tướng quốc, Nghiêu thành cũng không còn đất cho người đặt chân!” Trương Tổ Nhi trừng mắt nhìn Diệp Sở nói, cảm thấy người này quá mức đòi bại, ngay cả từ cùng hung cực ác cũng không đủ hình dung hắn. Trương Tổ Nhi cảm thấy mình mắng hắn là đồ cặn bã một chút cũng không sai.

“Buồn cười, một phủ Tướng quốc mà thôi! Ngay cả hoàng cung Đế quốc ta còn từng đi qua, cái chỗ nát bét này còn dám hù ta?” Diệp Sở cười không

chút bận tâm, đảo bước muốn quay ra ngoài.

“Khẩu khí thật lớn! Kê nào dám mắng chỗ này của ta là nơi nát bét?”

Khi Diệp Sở vừa định bước ra, một thanh âm uy nghiêm bất chợt vang lên. Ánh mắt Trương Tổ Nhi sáng rực, nhìn về phía Tô Dung.

“Là Tướng quốc đại nhân!”

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Phụng bồi tới cùng

"Hừ, kê nào dám mắng chỗ của ta là nơi rách nát vậy?" Bên ngoài đi vào là một lão nhân mặt mày hồng hào, bước chân hết sức vững vàng, khoe miệng tuy khẽ mỉm cười nhưng lại chứa một sự uy nghiêm.

"Gia gia!" Tô Dung nhìn thấy lão nhân này vội vàng tiến lên hành lễ.

Tô Chính Bình nhìn Tô Dung gật đầu, sau đó ánh mắt lão liền rơi vào trên người Diệp Sở, lão tự nhiên biết người này là ai rồi. Hôm nay cũng bởi vì chuyện của hắn mà mình đã thảo luận một chút với vương thượng. Chỉ là lão không nghĩ đến hắn lại dám tới phủ đệ nhà mình gây chuyện.

"Tướng quốc đại nhân, đã lâu không gặp nha!" Diệp Sở cười nói, hắn đối với lão nhân quyền cao chức trọng ở Nghiêu thành này cũng không xa lạ gì. Trước khi hắn bị đuổi khỏi Diệp gia, Diệp Sở từng gặp lão ở phủ Uy Viễn hầu đã nhiều lần, bất quá khi đó Diệp Sở rất e ngại lão. Lần nào nhìn thấy Tô Chính Bình đều trốn mất dép.

"Là người mới vừa mắng chỗ này của ta là nơi rách nát à?" Tô Chính Bình ném cho Diệp Sở một cái nhìn sắc lẹm, lão nhìn hắn dăm dăm.

"Tướng quốc đại nhân đừng nên nhìn ta bằng ánh mắt như ăn thịt người như vậy nha. Nói chỗ này của ngài là địa phương rách nát đã là nể mặt mũi của ngài lắm rồi đó! Đường đường là Tướng gia một nước, thậm chí ngay cả ghế ngồi bằng phi thủy cũng không có mà còn không cho ta mắng vài câu nữa sao?" Diệp Sở chả thèm quan tâm, nhún vai đáp.

Nghe được mấy lời đó của hắn hộ viện suất nữa thì mắng ra miệng: "Ta khinh, dùng phi thủy làm ghế ngồi hả? Mẹ, thứ đó đất đỏ như thế nào chứ? Người dùng phi thủy không là tiền à?"

Tô Chính Bình không khỏi kinh ngạc nhìn Diệp Sở từ trên xuống dưới. Không ngờ gã thiếu niên này dưới uy nghiêm của mình mà vẫn bình chân như vại. Không hề yếu đuối như lúc xưa, xem ra tiểu tử này quả thật đã thay đổi rồi!

"Đã nói như vậy thì người thường xuyên ngồi ghế phi thủy sao?" Tô Chính Bình ngó chừng Diệp Sở. "Bàng Thiệu chắc lão cũng không xa lạ gì, ghế phi thủy nhà hắn bị ta đập không dưới mười cái thì chỗ này của lão không tính là địa phương rách nát ư?"

Bao gồm cả Tô Dung mọi người ở đây không kìm được bĩu môi, nghĩ thầm họa có điền mới tin người! Phi thủy đất đỏ như thế nào chứ, người muốn đập là đập à?

Chỉ có Tô Chính Bình là hơi trầm mặc một lúc, sau đó lão nhìn Diệp Sở đáp: "Có hứng thú vào thư phòng của ta hàn huyên một chút không?"

"Tướng quốc đại nhân muốn mời thì tự nhiên cầu cũng không được!" Diệp Sở cười đáp: "Tướng quốc đại nhân, mời!"

Nhìn thấy gia gia mình dắt Diệp Sở đi vào thư phòng, Tô Dung trong lòng cả kinh, thầm nghĩ gia gia sẽ thu thập Diệp Sở ở trong thư phòng sao? Nghĩ đến việc này Tô Dung không nhịn được liền đưa mắt nhìn Diệp Sở. Người này mặc dù vô sỉ bại hoại nhưng nghĩ cho cùng thì cũng không thể nào trách hắn cả được, nếu hắn không tự cứu thì bản thân thì chắc là đã gặp nạn không nhẹ rồi.

Quan trọng nhất là, mặc dù Diệp Sở lần này trở lại có lúc rất bừa bãi nhưng cũng chẳng hề làm ác! Nghĩ như vậy nên Tô Dung không nhịn được liền hô: "Gia gia!"

"Chuyện gì?" Tô Chính Bình nghi hoặc quay đầu lại hỏi.

"Con..." Tô Dung mở miệng muốn nói gì đó nhưng thấy Diệp Sở mỉm cười nhìn mình khiến cho nàng không khỏi nghĩ tới hành động bỉ ổi kia của hắn. Lời nói muốn bay ra khỏi miệng liền bị nuốt trở về, đáp: "Không có chuyện gì ạ!"

Tô Chính Bình cũng không suy nghĩ nhiều, ra lệnh cho hộ viện tản ra, đi trước dẫn đường vào thư phòng, Diệp Sở đi sát phía sau.

Nhìn hai người mất hút, Trương Tổ Nhi nhìn Tô Dung đang mất tự nhiên hỏi: "Sao vậy?"

"À! Không có chuyện gì!" Tô Dung vội vàng lắc đầu đáp, dù là khuê mật thân nhất nhưng nàng không thể nói lúc đó nàng nghĩ như thế nào được.

"Tên khốn này thật là quá đáng! Lại cố ý ngã hòng chiếm tiện nghi của người!" Trương Tổ Nhi giọng bất bình: "Còn tưởng rằng hấn đã thay đổi ít nhiều, không ngờ lại xấu xa như vậy!"

Tô Dung lắc đầu nói: "Chuyện trượt ngã không trách được hấn, là ta trượt chân!"

"Hả?" Trương Tổ Nhi nhìn Tô Dung nghi hoặc hỏi: "Vậy người sao lại tức giận như thế? Trách hấn chiếm tiện nghi người sao? Vậy thì người cũng quá kích động đi! Diệp Sở dù sao cũng là vì cứu người, không đụng người thì làm sao cứu?"

Tô Dung than thở, mình khi nào trách hấn đụng mình? Mà là tên khốn đó lại dám chống cả gậy lên bụng của mình cơ chứ! Nghĩ tới đó Tô Dung liền không kìm được lửa giận trong lòng.

...

Diệp Sở cũng không biết Tô Dung đang nghĩ gì. Sau khi tiến vào thư phòng, Diệp Sở mới cảm giác được sau gáy khá đau đớn. Sở một chút thì phát hiện nó đã sưng vù lên!

"Ca lấy thân mình làm đệm thịt mà còn bị con mụ này ghi hận! Quả nhiên là người tốt không làm được rồi!" Diệp Sở cảm thán một tiếng, trong đầu không khỏi nhớ lại cảm xúc khi chạm vào đó.

"Nghe đồn thư pháp của người tiến rất xa! Sao, có hứng thú viết vài chữ không?" Tô Chính Bình sau khi vào thư phòng liền trải ra một tờ giấy rộng lên bàn, đoạn quay sang Diệp Sở hỏi.

"Thư pháp của ta còn chưa ra hình dạng gì đâu!" Diệp Sở mỉm cười cự tuyệt đáp: "Lão muốn ta biểu diễn một chút bản lĩnh khi nam hiệp nữ thì có thể đó. Trên phương diện này, quả thật ta tiền bộ không ít đâu!"

Tô Chính Bình biết không thể ép buộc liền cầm lấy bút viết một mạch mấy hàng trên tờ giấy đang trải rộng.

"Tiểu vũ cuồng ca thập thất niên, hoa trung hành nhạc nguyệt trung vân..."

Mấy chữ này chính là do Diệp Sở đề từ ở Định Võ quán, Diệp Sở trong nháy mắt liền hiểu được, chuyện tình ở Định Võ quán đã truyền tới tai Tô Chính Bình và vương thượng rồi.

"Ba năm trước người tay không làm mực, đúng là không nghĩ tới ba năm sau lại có thành tựu như vậy. Mặc dù thủ thi này chưa ra hình dạng gì nhưng mấy chữ kia viết vô cùng tốt! Đặc biệt là có thực lực đánh bại Đinh Khải Uy, đúng là khiến chúng ta nhìn khác xưa!" Tô Chính Bình nhìn Diệp Sở bình đạm nói.

"Người thì sẽ luôn thay đổi! Trước kia làm ác có thể dựa vào gia thế! Hiện tại bị đuổi khỏi Diệp gia rồi, không thể mượn gia thế thì chỉ có thể dựa vào mình mà thôi!" Diệp Sở cười cười đáp: "Đã quen làm ác rồi, đột nhiên muốn chuyển sang làm chuyện tốt sợ không chịu nổi! Làm cho mình có bản lĩnh một chút thì mới có thể tiếp tục khi nam hiệp nữ được!"

Nghe được Diệp Sở đáp như vậy, Tô Chính Bình chỉ cười cười mà không bình luận gì. Lúc trước khi thấy Diệp Sở, Tô Chính Bình đều thấy hấn vô cùng đáng ghét. Bởi vì Diệp Sở làm ác quá nhiều, nhiều đến mức lão muốn tát Diệp Sở chết quách cho xong.

Nhưng khi nhìn thấy tư thái phóng đảng không hề câu thúc đó của Diệp Sở, lão đột nhiên phát hiện mình sự chán ghét của mình đã giảm bớt không ít. So với ba năm trước là loại người ngang ngược, thì phong mang của Diệp Sở bây giờ quả là ít thấy!

"Người quen Bàng Thiệu lắm à?" Tô Chính Bình đột nhiên hỏi.

"Đối với mấy tên mập thì từ trước đến giờ ta chưa hề thân thuộc bao giờ!" Diệp Sở lắc đầu đáp.

"Người không cần phải từ chối gấp như vậy!" Tô Chính Bình đáp: "Chuyện của người ta đã cũng nghe Tô Dung nói rồi, Bàng Thiệu đối với người đặc biệt khác với người, xem ra các người quan hệ không hề nông cạn. Nếu người có thể giúp vương quốc một chuyện thì có thể sẽ không so đo chuyện người làm hư hỏng hiệu ngự tứ đó!"

Khóe mắt Diệp Sở giật giật, đây mới là mục đích thực sự Tô Chính Bình tìm hấn! Diệp Sở đã hiểu ra, tại sao Bàng Thiệu không muốn thiếu ân tình quốc vương Nghiêu quốc rồi, thì ra là đối phương có chuyện là muốn cầu Bàng Thiệu.

"Chuyện báng hiệu ngự tứ gì chứ? Ta sao không biết nhỉ?" Diệp Sở nhìn Tô Chính Bình cười đáp.

"Người hiểu được ta nói gì mà! Nếu người không đáp ứng thì cung đình sẽ tìm người tính sổ!" Tô Chính Bình nói tiếp: "Người cần phải hiểu rõ hậu quả đó!"

Diệp Sở đột nhiên nở nụ cười, tay liền cầm lấy cây bút trên bàn, quay sang Tô Chính Bình nhẹ đáp: "Ngài không phải muốn xem chữ ta sao? Ta sẽ viết cho ngài nhìn! Tương quốc đại nhân, mong sẽ chỉ điểm một hai nhé!"

Nói đoạn Diệp Sở tay nâng bút, hạ như nước chảy mây trôi, trên trang giấy trắng tinh để lại bốn chữ: Phụng bồi tới cùng!

Diệp Sở viết xong liền ném bút đi, quay sang Tô Chính Bình cười nói: "Tướng quốc đại nhân, cáo từ!"

Tô Chính Bình nhìn lấy bốn chữ to, không hề có tâm tình cảm thụ chữ này viết tốt hay xấu, lão bây giờ đang lâm vào kinh ngạc với cái tư thái... không xem ai ra gì của Diệp Sở.

"Phụng bồi tới cùng? Hắn có lòng tin khi vương thượng truy cứu sao?" Tô Chính Bình nhìn Diệp Sở đang từ từ đi khỏi thư phòng, vẻ mặt lão cũng đổi thành phức tạp. Vốn cho rằng uy bức lợi dụ là đủ để tóm được Diệp Sở nhưng lại không nghĩ rằng lại sinh ra kết quả như vậy

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiều* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Vào cung ăn trộm

Biết Tô Chính Bình dùng cung đình ép mình nên Diệp Sở cũng không hề yếu thế. Lúc ở hoàng thành đế quốc, có biết bao nhiêu kẻ dụ dỗ ép buộc nhưng hắn không hề suy chuyển thì làm sao bị cung đình ở một cái vương quốc nhỏ nhỏ như Nghiêu quốc dọa sợ chứ. Nếu như cung đình dám tìm hắn gây phiền toái thì hắn cũng cóc sợ đối phương.

Tất nhiên không phải trong cung không có cường giả uy hiếp được hắn. Ngược lại trong cung đình còn có mấy vị đã đã tiến lên phẩm cấp thứ ba, mạnh hơn hắn chỉ một vài phần.

Tầng thứ ba chính là Tiên thiên cảnh, có ảo diệu thoát thai hoá cốt. Trọc khí bản thân hóa thành tiên thiên, luyện hóa nguyên linh bản thân hồng tẩy rửa gân cốt toàn thân một lần, giống như được sinh ra lần thứ hai vậy. Người nào đã trải qua bước này thì cơ thể giống như đã biến hóa một lần. Có thể mượn nguyên linh bản thân ảnh hưởng đến linh khí xung quanh mình, kẻ đạt tới cảnh giới này đã có thể khiến người khác ngược nhìn ngưỡng mộ rồi.

Trong Nghiêu quốc, số người đạt tới Tiên thiên cảnh tuyệt đối không quá bàn tay. Mà chỉ cần đạt tới Tiên thiên cảnh thì cũng sẽ được vương thượng phong làm quốc sư Hộ quốc, dưới một người trên vạn người, có thể ngồi ngang hàng cùng Tướng quốc ở Nghiêu thành, thậm chí xét về mặt nào đó còn tôn quý hơn mấy phần! Cũng chính vì thế nên Diệp Sở mới không sợ cung đình tìm hắn gây phiền toái!

Không lẽ chuyện nhỏ như vậy mà cung đình phải vác quốc sư ra sao? Chỉ cần quốc sư Hộ quốc không xuất thủ thì căn bản Diệp Sở không sợ!

Đến bây giờ, Tiên thiên cảnh cũng là mục tiêu của Diệp Sở! Chỉ khi nào đạt tới cấp độ đó thì hắn mới có thể có số má trong đám người trên Thanh Di Sơn đó.

...

Tin Diệp Sở bình yên rời khỏi phủ Tướng quốc cứ như vậy mà truyền khắp Nghiêu thành. Mọi người cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, nghĩ thầm cả bảng hiệu của vương thượng mà Diệp Sở còn đập nát bét thì Tướng quốc đại nhân sao lại bỏ qua cho hắn? Tất nhiên chuyện Diệp Sở xông vào phủ Tướng quốc cũng khiến cho người ta tấm tắc khen lạ.

Nhưng Lương Thiện đã đứng ra giải thích chuyện này cho mọi người, hắn tuyên bố: "Diệp Sở không để ý hung hiểm trở lại Nghiêu thành chính là vì Tô Dung. Bởi vì Diệp Sở từ nhỏ đã thâm yêu Tô Dung rồi!"

Không ai nghi ngờ tin tức phun ra từ miệng Lương Thiện, bởi Lương Thiện đã nhập bọn ăn chơi với Diệp Sở từ lúc chúng năm sáu tuổi. Nếu Lương Thiện nói ra như vậy thì đó là chuyện như đinh đóng cột rồi. Huống chi Tô Dung là một giai nhân đẹp đến nhường nào? Diệp Sở yêu thầm cũng là chuyện bình thường.

Diệp Sở thâm yêu Tô Dung, lần này trở lại Nghiêu thành chính là vì Tô Dung, đó là tin tức đốt lên lửa giận trong đám thanh niên nơi này. Tô Dung là nữ thần trong lòng họ, sao có thể để cho một tên cận bã như vậy thương nhớ nữ thần của mình? Bất kể như thế nào, họ cũng không thể để Diệp Sở lại gần Tô Dung thêm chút nào nữa.

"Nếu hắn dám có ý nghĩ không an phận với Tô Dung thì cho dù hắn là nhân vật Hóa ý cảnh, ta cũng sẽ đánh gãy chân chó của hắn!"

Không ít thanh niên anh tài ở Nghiêu thành đã buông ra những câu hùng hồn đại loại như thế, mạnh miệng tuyên bố sẽ đuổi cổ Diệp Sở ra khỏi Nghiêu thành, khiến hắn bỏ luôn đi ý nghĩ bản thủ với Tô Dung một cách triệt để!

Diệp Sở cũng không biết mình chỉ đi tới phủ Tướng quốc một chuyến đã khiến tất cả thanh niên ở Nghiêu thành mạnh động đến như vậy. Lúc này hắn và Bảng Thiệu đang đi vào cửa chính vương cung. Nếu quyết tâm muốn chơi cái trò vô cùng kích thích đó, vậy thì cũng không nên lè mề nữa.

"Tô Chính Bình muốn ngươi chấp nhận điều kiện gì vậy? Đúng là quái thật! Vốn ta còn có chút cảm giác tội lỗi khi dẫn ngươi vào cung trộm cắp nhưng hôm nay chúng ta sẽ cướp sạch cái vương cung này đi!" Bảng Thiệu từ miệng Diệp Sở biết được những tính toán của Tô Chính Bình bèn vô cùng khinh bỉ bĩu môi.

Bàng Thiệu mang theo Diệp Sở vào vương cung đi lại vô cùng tự nhiên, giống hệt như trong nhà mình khiến Diệp Sở không khỏi nghi ngờ hỏi: "Vương thượng lại tin tưởng tên dân ma nhà ngươi sao? Cho ngươi đi lại tự do trong này, lão không sợ ngươi quất hết cái hậu cung của lão à?"

"Hắn còn ước gì ta vừa mất một à cung nữ hơn nữa còn muốn ta cường bạo nữa kia, như vậy thì hắn sẽ nắm được nhược điểm hông tìm ta ra điều kiện đó!" Bàng Thiệu bĩu môi: "Bất quá bản thiếu gia là một người có lập trường, cái hấp dẫn nho nhỏ vậy sao có thể làm gì được ta chứ?"

Diệp Sở chẳng thèm để ý đến mấy lời đó của Bàng Thiệu, nghĩ thầm ngươi đang ở trước mặt đàn bà thì có lập trường cái kít. Ngươi bây giờ vẫn nhon nhon như vậy thì chỉ là do tên vương thượng Nghiêu quốc quá ngu ngốc thôi! Nếu hắn thông minh hơn một chút thì tổ chức một cuộc thi áo tắm, Bàng Thiệu mà bị cái trò đó dụ dỗ, hắn không mắc mưu thì Diệp Sở đi bằng đất.

"Vật ta muốn ở đang ở trong Ngự thư phòng!" Diệp Sở quay sang Bàng Thiệu nói: "Ngươi giúp ta dụ vương thượng ra khỏi đó đi!"

"Được!" Bàng Thiệu cười nhẹ đáp: "Bất quá nếu ngươi bị bắt cũng đừng nói chúng ta là đồng phạm đó!"

"Cút!" Diệp Sở đáp một cước, nghĩ thầm thằng này đang nguyên rủa mình chết chắc sao chứ?

"Bây giờ thực lực ngươi không yếu nhưng phải cẩn thận đừng nên đụng đến nhân vật Tiên thiên cảnh trong cung đình, đến lúc đó ngươi có khóc cũng chẳng ai dỗ đâu!" Bàng Thiệu nhắc nhở: "Đứng rồi! Nhớ trộm giúp ta một bản xuân cung đồ. Nghe đồn tên vương thượng Nghiêu quốc rất háo sắc, cắt không ít đồ chơi, nghe đâu là có cả tư thế nữ trên nam dưới nữa! Ngươi nhớ giúp ta tìm nhé!"

Diệp Sở rốt cục hiểu được Bàng Thiệu tại sao lại để ý tới chuyện ăn trộm như vậy, hóa ra là vì thứ này.

"Đúng là không có tiền đồ!" Diệp Sở bèn khinh bỉ Bàng Thiệu, nghĩ thầm nông dân đúng là nông dân. Đúng là chưa thấy thì không biết sao, nam dưới nữ trên có gì phải ngạc nhiên? Diệp Sở bèn nghĩ mình có nên đem mấy động tác gã học được từ kiếp trước về một lần! Về ra ba trăm sáu chục kiểu thì có thể xoay tên Bàng Thiệu này phê đến ngất vì sung sướng không đây?!

Diệp Sở nghĩ thầm, nếu mình bon chen không nổi ở cái thế giới này nữa, thì hắn sẽ xuất bản kinh doanh thuật phòng the. Có loại người như tên Bàng Thiệu này ủng hộ thì chắc cú có thể thành đại gia ở đây thôi!

Bàng Thiệu đưa Diệp Sở đến cách ngự thư phòng không xa thì mới quay sang Diệp Sở nói: "Tòa nhà phía trước chính là ngự thư phòng! Ngươi cẩn thận một chút, mặc dù quốc sư Hộ quốc không ở đây nhưng kinh động thị vệ cung đình thì khó đảm bảo bọn họ sẽ không xuất động!"

Diệp Sở gật đầu, nhìn sắc trời đã nhá nhem tối, liền lấy ra một bộ y phục dạ hành mặc vào.

"Ngươi đi cảm chân lão vương thượng không cho hắn đến đây, chỉ nửa canh giờ là đủ rồi!" Diệp Sở nhìn Bàng Thiệu đáp: "Nửa canh giờ sau ngươi tới đón ta!"

Bàng Thiệu gật đầu, nhìn thân ảnh Diệp Sở chớp động bắn đi tới trước vô cùng nhanh chóng, chỉ nháy mắt đã lẩn vào đằng sau một chiếc cột nhà, thị vệ tuần tra cũng không thể phát hiện ra Diệp Sở.

Nhìn Diệp Sở nhanh như sóc, Bàng Thiệu không kìm được mà chắc lưỡi hít hà. Nếu không phải Diệp Sở bảo rằng hắn vẫn chưa đạt tới Tiên thiên cảnh thì hắn không tin một người có tốc độ như vậy lại chỉ là Hóa ý cảnh!

"Khó trách tên này dám vào cung trộm đồ!" Bàng Thiệu không nhịn được thầm hưng phấn, nghĩ thầm Diệp Sở nếu có thể tìm được thuật phòng the mà hắn muốn thì mình lại có một tuyệt chiêu để ngự nữ rồi.

...

Sau khi nấp sau cây cột, Diệp Sở tránh khỏi sự quan sát của thị vệ. Vương cung dù sao cũng đề phòng thâm nghiêm, nếu như bị phát hiện thì đúng là phiền toái không nhỏ.

Đúng như Bàng Thiệu nghĩ, đây là một trò chơi kích thích! Xem thử Diệp Sở có bị phát hiện mà ăn cắp ra đồ vật mà bọn họ cần hay không.

Thở nhẹ ra một hơi, nhìn bốn phía quan sát thị vệ, Diệp Sở bèn tung mình dẫm chân lên xà nhà, lẩn theo nó mà trèo lên nóc nhà.

Thị vệ vẫn đứng canh gác ngoài cửa, Diệp Sở muốn đi vào từ cửa chính vô cùng khó. Như vậy thì cũng chỉ có thể lên vào từ nóc nhà mà thôi!

"Răng rắc..." Chân giẫm nóc phòng phát ra một tiếng khê, một tiếng này khiến cho tim của Diệp Sở cũng muốn nhảy ra ngoài, hoảng sợ đánh mất về thị vệ bốn phía đang canh giữ. Thấy bọn họ cũng không kinh động thì hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

Diệp Sở cảm thấy mình đã quá khản trương, những thị vệ này không có tính cảnh giác cao như vậy. Dù sao bọn họ chẳng bao giờ nghĩ tới kẻ nào dám ăn cắp trong vương cung chứ.

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 39: Mỹ nhân cường hãn

Tung mình lên nóc phòng, Diệp Sở cay vớ mái ngói lưu ly thành một lỗ hổng vừa thân người. Thân ảnh vừa đảo, toàn thân đã bay vào phòng.

Ngự thư phòng là một trong những cấm địa bậc nhất của cung đình, mặc dù có thị vệ canh gác bên ngoài nhưng bên trong lại không có một bóng người. Diệp Sở thoáng đánh giá bốn phía, thấy trong Ngự thư phòng có không ít loại sách. Hiển nhiên, vị vương thượng này là một người thích đọc.

Chẳng qua, điều này cũng khiến Diệp Sở khó tìm kiếm hơn nhiều.

Thời gian có hạn, Diệp Sở lật tung từng dãy sách trong phòng, quả nhiên phát hiện không ít phòng thuật cung nữ đồ. Tiện tay cho mấy bản vào ngực, Diệp Sở tự nghĩ sau này phải xem Bảng Thiệu chảy bao nhiêu dài khi thấy chúng đây?

Bí tịch Phòng trung cung nữ đồ cũng khá nhiều nhưng đa số đều bị Diệp Sở vứt sang một bên, không thèm nhìn lại. Trong từng dãy sách nơi này, hắn vốn chỉ muốn tìm Hồng Sát cô bản mà thôi!

Chỉ có điều, Diệp Sở đã lục lợi tất cả các dãy sách một lần nhưng cũng không tìm được Hồng Sát cô bản mình muốn, điều này khiến hắn không nhịn được phải cau mày, thầm nghĩ con bé Tô Dung kia có lừa gạt mình hay không?

Dời mắt khỏi dãy kệ, Diệp Sở nhìn đến chiếc bàn giữa ngự thư phòng, phía trên hàng tấu chương. Ngay cả ngọc tỷ được chạm kim long cũng nằm nơi đó trông thật sống động, mười phần đẹp mắt.

Diệp Sở cảm ngọc tỷ lên, phát hiện con kim long ấy được điêu khắc bằng vàng thật.

Gỡ thử mấy cái, Diệp Sở thấy kim long và ngọc tỷ rất liền lạc và hoàn mỹ, lúc này mới bỏ ý định gỡ vàng ra khỏi nó.

Mở các ngăn kéo ra, Diệp Sở lục lợi bên trong thì phát hiện trong đó có khá nhiều cô bản, nhưng không có loại mình vẫn đang tìm kiếm.

Diệp Sở rà soát khắp ngự phòng một lần cũng không tìm thấy. Đang khi hoài nghi Tô Dung có lừa gạt mình hay không, ánh mắt thoáng đảo đến góc bàn, nơi đã có một quyển sách được kê chân bàn đang nằm đó từ lúc nào.

Diệp Sở đưa tay rút nó ra, phát hiện nó chính là Hồng Sát cô bản mình muốn tìm.

“Cái đêch!” Diệp Sở nhìn không được phải chửi ầm lên. Hồng Sát cô bản là vật trân quý đến mức nào, đối phương lại dùng để kê góc bàn? Trong lòng Diệp Sở thật muốn tát chết tên Vương thượng Nghiêu quốc này ghê!

Hồng Sát cô bản đến tay, Diệp Sở định tung mình nhảy lên lỗ hổng trên mái nhà nhưng chợt thấy một bóng người phóng xuống từ nơi đó. Chuyện này khiến Diệp Sở cả kinh, còn chưa kịp tránh né thì bóng người này đã hạ xuống trong phòng, đứng đối diện với Diệp Sở.

Vốn đang kinh hãi nhưng khi nhìn thấy bóng dáng trước mắt, nỗi sợ hãi chợt biến mất. Bởi vì người mới tới là một nữ nhân, hơn nữa lại càng là một thiếu nữ có nhan sắc khuynh quốc khuynh thành!

Nữ tử có một dung mạo tuyệt mỹ và một đôi mắt đẹp trong suốt lạnh lùng giống như Tô Dung, nhưng so với vẻ trong trẻo thoát tục nhạt mùi trần thế của Tô Dung, nữ nhân này càng thêm trưởng thành và mỹ hoặc. Chân dài eo thon, dáng ngon và chuẩn, đôi môi đỏ thắm cân xứng với chiếc cằm thon nhọn. Chiếc cổ dài trắng nõn trên bộ ngực vênh cao kết hợp vóp cặp mông nảy nở đàn hồi uyển chuyển. Không một chỗ nào mà không hấp dẫn!

Đối với một kẻ sôi đời, tuýp phụ nữ như vậy có sức hấp dẫn tuyệt đối, không thể nghi ngờ.

Ngoại trừ vẻ gợi cảm mê người, điều này cũng chưa khiến Diệp Sở ngạc nhiên, để cho hắn ngạc nhiên nhất chính là khí chất. Nữ tử chỉ lẳng lặng đứng đó giống như tiên nữ không nhiễm bụi trần, siêu thoát tam giới. Ngoài ra, dường như có một vẻ tôn quý thoát tục tỏa ra uy nghiêm vô hạn từ sâu thẳm trong linh hồn, khiến người khác nhìn không được mà phải hồ thẹn tự ti trước mặt nàng.

“Gặp quý!” Diệp Sở đã từng gặp Thái thượng hoàng của Đế quốc, khi đó cũng chưa từng có cảm giác như vậy, thế nhưng lại gặp được trên người nàng.

Sau khi đi vào ngự phòng, nàng thoáng nhìn Diệp Sở rồi dúi mắt đảo qua khắp ngự thư phòng. Thấy sự hỗn loạn của nó, nữ tử lại đưa mắt nhìn Diệp Sở, nhìn thoáng qua Hồng Sát cô bản trong tay hắn, lúc này mới mở miệng hỏi: “Người là trộm?”

Thanh âm kiều mị nhưng lại pha lẫn uy nghiêm bên trong.

“Chẳng phải người cũng là trộm à?” Diệp Sở nhìn nữ tử cười nói. Không đi vào từ cửa chính, lại trỏ nóc nhà nhảy vào, không là trộm thì là cái gì? Chẳng qua là, hắn thấy đối phương quá ư lớn mật, ngay cả thể diện cũng không chịu thiệt thòi.

“Tới Nghiêu quốc lấy đồ là cho Nghiêu quốc thể diện! Tự nhiên không tính là trộm!” Nữ tử lắc đầu, nói.

Mới chuẩn bị trở bước đi khỏi chỗ này, Diệp Sở suýt hụt chân té nhào xuống đất. Có thể nói chuyện trộm cắp thành việc cho Nghiêu quốc thể diện, dù da mặt của Diệp Sở đã luyện đến mức “vô kiên bất tở” cũng không làm nổi. Nhưng con nhỏ này lại nói như kiểu gió thoảng mây trôi, điều này khiến

Diệp Sở nhìn không nổi phải giờ ngón cái lên khen: “Cao! So ra ta kém người quá xa!”

“Người đã tìm khắp ngự thư phòng một lượt, hẳn phải biết ngọc tỷ ở đâu?” Thiếu nữ hỏi Diệp Sở, thanh âm uyển chuyển đáng yêu, rất câu hồn đoạt phách.

Diệp Sở kinh dị nhìn thiếu nữ không chớp mắt, chẳng hiểu nàng ta muốn tìm thứ đó làm quái gì? Cái món ngọc tỷ này chỉ hữu dụng trong tay vương thượng, còn về người khác thì một chút tác dụng cũng không có! Dù bán nó đi cũng không ai dám mua, bằng không Diệp Sở lại chả biết trộm nó mang ra ngoài bán kiếm tiền hay sao?

Có điều, Diệp Sở cũng không hỏi nhiều, chỉ chỉ vào ngăn kéo trên bàn.

“Vừa tiện tay vắt vào trong!” Diệp Sở nói.

Thiếu nữ gật đầu, vừa vung tay lên thì hộp bàn đã tự động mở ra, ngọc tỷ trong đó đã rơi vào bàn tay trắng nõn nhắn nhủi của nàng.

Lấy được thứ này, thiếu nữ cũng không dây dưa. Thân ảnh chợt lóe đã tung mình bắn nhanh lên nóc nhà, động tác mạn diệu phiêu bồng như một tiên nữ. Lỗ hồng cũng không lớn nhưng không hề chạm đến một chéo gấu quần của nàng. Thời điểm vừa ra ngoài, nàng đảo chân chạm vào mái ngói khiến nó rớt thẳng xuống.

“Răng rắc...”

Thanh âm không lớn nhưng ban đêm yên tĩnh nơi đây lại tạo thành tiếng vang lớn đến dị thường, thanh âm này khiến thị vệ ngoài ngự phòng kinh động.

“Có trộm!”

Ngự thư phòng thị vệ quá lớn, cũng là lúc họ thấy thiếu nữ phiêu động trên mái nhà.

“Bắn!”

Thị vệ hô to dẫn đến không ít người xông tới, bất thành linh bắn nhanh về phía thiếu nữ trên nóc nhà.

Diệp Sở trong ngự phòng, nghe được động tĩnh bên ngoài mà nhìn không được phải mắng lớn: “Cái đệch! Con đàn bà này muốn hại chết ca à!”

Nhìn cửa ngự thư phòng bị đá vỡ, Diệp Sở bất chấp tất cả đột nhiên dầm mạnh nhảy lên nóc nhà, vừa hay nhìn thấy nữ tử kia phát tay chặn lại một làn mưa tên đang bắn tới.

Thiếu nữ xuất thủ rất bình thản nhưng đáng chú ý là sự tùy tiện xuất thủ của nàng, hơn mười mũi tên sắc nhọn bắn tới trước mặt nàng vậy mà lại như đứng yên, sau đó liền gãy nát.

“Quá mạnh!” Diệp Sở nhìn không được phải kinh hãi. Có thể xuất ra thủ đoạn như vậy, chỉ ít nàng cũng phải đạt tới Tiên thiên cảnh.

“Khó trách dám tới trộm ngọc tỷ, hóa ra đã đạt đến cảnh giới này!” Diệp Sở thì thầm nhưng vẫn không nhìn được nhắc nhở: “Trong cung đình có cường giả Tiên thiên cảnh, hay là đi nhanh mới tốt!”

Thiếu nữ thoáng liếc Diệp Sở nhưng cũng chẳng hề để ý tới câu nói của hắn, cũng không hề né tránh mà đi tới phương hướng đội thị vệ đang dàn trận.

Cung đình bị người đột nhập đã kinh động không ít người. Từng đám cầm đèn lồng xông tới, khiến bây giờ vốn là đêm đen đã được thấp sáng rõ trong nháy mắt.

“Tặc nữ nơi nào? Còn chưa bó tay chịu trói?” Thị vệ trưởng hét lớn, hạ lệnh cho thị vệ tiếp tục bắn tên.

Nhưng cũng giống như vừa rồi, thiếu nữ này chỉ tiện tay vung lên thì toàn bộ những mũi tên nhọn đã gãy đôi.

“Tiên thiên cảnh!”

Cả rừng thị vệ đang vây khốn thiếu nữ bỗng nhiên kinh hãi, trợn mắt nhìn nàng mà không dám tin.

“Tránh ra!” Thiếu nữ thản nhiên nói, thanh âm mang theo một sự uy nghiêm lớn lao khiến đám thị vệ nhìn không được mà phải sinh lòng thối ý.

“Tặc nữ từ đâu dám tới cung đình gây chuyện? Quốc sư, bắt lấy thị!”

Cùng lúc những lời này vang lên, một người đàn ông mặc vương bào từ xa đi tới. Bên cạnh ông ta là hai vị quốc sư hộ quốc của Cung đình.

Thấy hai người này xuất hiện, sắc mặt Diệp Sở kịch biến!

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 40: Trong Thanh Di Sơn

"Thật to gan! Dám đến Vương cung trộm cắp!" Quốc vương Nghiêu quốc giận dữ ngay trên điện, nhìn qua nữ nhân trước mặt. Dù cô gái này rất đẹp, rất kiều diễm nhưng ông ta lập tức quát lớn: "Bắt nàng lại cho ta!"

Bàng Thiệu thập thò sau lưng quốc vương, nảy thấy bên này có động tĩnh lớn thì tim hắn muốn nhảy khỏi lồng ngực. Chỉ khi nhìn lại, người bị vây công không phải tên kia mà là một nữ nhân xinh đẹp.

"Đáng tiếc thật! Sớm biết một mỹ nhân bị bắt giữ thì thả rằng cho tên Diệp Sở chết bầm kia bị tóm." Bàng Thiệu không nhìn được lắc đầu thờ dài, trong mắt hắn Diệp Sở còn chưa bằng móng chân của mỹ nhân.

Có điều Bàng Thiệu nhanh chóng há hốc mồm, vì rằng hắn phát hiện trên nóc nhà còn người khác, mặc dù đã mang y phục dạ hành nhưng có thể nhận ra rõ ràng kẻ đó là ai.

"Diệp Sở không thể chạy thoát?" Bàng Thiệu ôm mặt đau đớn, trong lòng thì đang mắng chửi xối xả: "Thế này chẳng phải không chiếm được thuật ngự nữ của ca rồi?"

Tô Dung là nghĩa nữ Vương thượng, vừa lúc tối nay tiến cung vấn an Vương hậu nhưng lại bị Vương thượng kéo đi theo Bàng Thiệu. Vốn nàng không chú ý vào chuyện cung đình bị mất trộm, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt của Bàng Thiệu, nàng không thể kiềm chế đôi mắt theo hướng nhìn của hắn lên nóc nhà.

Trên nóc nhà quả nhiên có người, Tô Dung cảm thấy bóng dáng quen thuộc, chỉ là không thể nhớ ra đã gặp qua ở nơi nào.

"Quốc sư, các vị mau ra tay bắt giữ nữ tặc này lại!" Nghiêu quốc vương trông thấy đám thị vệ không thể làm gì được, ngược lại còn bị đánh ngã túi bụi thì ngay lập tức phân phó hai vị quốc sư.

Hai vị quốc sư là Tiên Thiên cảnh, nhìn thấy nữ tặc dễ dàng thu thập đám thị vệ xung quanh thì không khỏi trầm mặc liếc mắt nhìn nhau, rồi bất chợt cùng ra tay.

Đại nhân vật Tiên Thiên cảnh mỗi lần ra tay thì có thể ảnh hưởng tới linh khí quanh thân. Một chương này trong nhất thời sinh ra áp lực khủng khiếp, khiến đám thị vệ bên cạnh hô hấp không thông.

Bàng Thiệu nhìn thấy hai vị quốc sư xuất thủ thì trong lòng không khỏi khẩn trương. Đương nhiên hắn biết rõ Tiên Thiên cảnh khủng khiếp thế nào, Thánh nữ điện hạ chính là đại nhân vật Tiên Thiên cảnh, đánh hắn hết như thu thập con mèo nhỏ: muốn đập là đập, muốn giày xéo là lập tức giày xéo.

Hai kẻ mạnh mẽ như vậy đồng thời ra tay với nữ tặc kia, cô nàng này chạy trời không khỏi nắng rồi.

"Đáng tiếc quá! Nữ nhân xinh đẹp như vậy lại bị hủy diệt!" Bàng Thiệu không khỏi thờ dài, nhìn một chương bá đạo của hai vị quốc sư ập tới trước mặt cô gái.

"Cút!" Cô gái nhìn qua đòn tấn công của hai vị quốc sư mà mặt không đổi sắc, khuôn mặt tuyệt mỹ lại có mấy phần thanh lãnh. Cánh tay bạch khiết như ngọc vung ra, liền nghe thấy tiếng xương gãy giòn giã từ cánh tay hai vị quốc sư, hai thân ảnh bị đánh ngã xuống đất, phát ra tiếng nổ như băng đang nứt vỡ.

"A..." Tiếng rên thảm thiết của hai vị quốc sư khiến cho đám người bao gồm cả vương thượng không khỏi lạnh xương sống, ai nấy đều thất hồn lạc phách nhìn chằm chằm cô gái.

Bọn họ không thể nào tin được, đường đường hai vị quốc sư cao cao tại thượng lại bị một chương của đối phương đánh trọng thương.

Tiên Thiên cảnh là tồn tại như thế nào? Đây chính là người tu hành mạnh nhất Nghiêu quốc. Ai đạt tới cấp bậc như thế thì đều là tồn tại cao cao tại thượng trong lòng những người đang có mặt ở đây. Nhưng chính quốc sư trong tín ngưỡng của bọn họ lại bị đối phương nhẹ nhàng dùng một chương đánh bay.

"Nữ nhân này rất mạnh!" Bàng Thiệu cổ nuốt nước bọt khan, miệng đắng lưỡi khô. Mấy ý nghĩ tục tĩu trong lòng lúc này đã bay sạch không còn một mống, nữ nhân buh hân thế này hắn không sờ tới nổi.

Diệp Sở vốn dĩ chuẩn bị cho một hồi đại chiến, nhưng lại không nghĩ tới nữ nhân này kinh khủng đến mức này. Có điều nhìn thấy nữ nhân chuẩn bị bay ra ngoài thì Diệp Sở cũng vội vàng phóng xuống, cùng này tùy thời bay khỏi đây.

Nữ nhân này muốn đi thì gần như chẳng ai đủ can đảm đứng ra cản đường. Thực lực của nàng quá cường hãn, nhưng khi đám thị vệ nhìn thấy Diệp Sở thì liền ra tay công kích.

Không ra tay được với cường giả thì đành khi dễ kẻ yếu vậy!

“Làm như ta dễ bị hiếp đáp lắm không bằng?” Diệp Sở lắc đầu, “Vậy các người đã chọn nhầm người rồi!”

Bước chân Diệp Sở xuất động, ra tay rất mạnh. Phát ra một cách thì những thị vệ này vốn không phải đối thủ của hắn liền bị đánh bay xuống đất.

“Đứng lại!” Thị vệ trưởng cung đình xuất hiện trước mặt Diệp Sở, hiển nhiên là muốn hai đầu tặc ít nhất cũng phải bắt được một. Nữ tặc kia đã không thể đụng vào vậy thì đành phải ủy khuất tên còn lại thôi.

Trường đao từ tay Thị vệ trưởng vung mạnh xuống, thân ảnh Diệp Sở lóe lên né tránh, tiện tay nghênh đón trường đao ấy.

“Choang...”

Một tiếng va chạm vang lên, Thị vệ trưởng lui về sau mấy bước, trường đao trong tay cũng bị văng ra ngoài, hồ khẩu bị chấn động tóe máu ra.

“Mạnh mẽ như vậy sao?” Không ít thị vệ thấy lạnh người. Thị vệ trưởng của bọn họ đã đạt tới Hóa Ý cảnh, vậy mà lại bị một kích của kẻ trộm đánh bị thương, thực lực kẻ này không thể tầm thường, có lẽ không thua kém quá nhiều nữ tặc kia, thiết là cường hãn quá đáng mà!

“Tức chết được, từ lúc nào Nghiêu Thành lại tràn ngập cường nhân rồi?!” Trong lòng đám thị vệ không ngừng rủa xả.

Diệp Sở ép lui được Thị vệ trưởng thì không hề ham chiến. Thân ảnh chớp động, lao theo hướng ly khai của nữ nhân kia. Có nhân vật cường hãn như thế kia mở đường phía trước thì căn bản hắn không cần sợ sệt gì cả.

“Đuổi theo!” Thị vệ trưởng ráng nhìn đầu, quay về phía đám thị vệ hét lớn.

“Không cần nữa!” Khuôn mặt Nghiêu quốc vương âm trầm, nhìn thị vệ trưởng hô to, “Đưa quốc sư đi chữa thương nhanh!”

Hiển nhiên ông ta rất hiểu, hai nhân vật cường hãn như vậy thì cho dù bọn họ có cố gắng truy đuổi thì cũng không có tác dụng gì! Quốc vương Nghiêu quốc tuy rằng đang vô cùng giận dữ nhưng lý trí vẫn có phần e ngại. Chọc tới nhân vật như thế này thì chẳng có lợi ích gì đối với Nghiêu quốc cả!

“Tô Dung, theo bọn Vương kiểm tra xem đã mất những thứ gì?!” Mặt mày Nghiêu quốc vương xanh mét, nói với Tô Dung bên cạnh.

Tô Dung gật đầu, trong đầu thì vẫn đang nghĩ tới hắc bào nhân kia, chợt liền quay sang nhìn Bàng Thiệu. Bị cô nàng này điểm huyết bất ngờ, Bàng Thiệu cảm giác được lưng mình đang ướt đầm mồ hôi: “Nữ nhân này sẽ không thể nhìn ra được bản thiếu gia có liên quan đến chuyện này đâu chứ? Không lẽ nàng nhận ra Diệp Sở?”

Nghĩ tới đây Bàng Thiệu vội vàng nói: “Vương thượng! Ta còn một số việc cần làm, vậy đi trước nha!”

“Bàng công tử xin cứ tự nhiên” Nghiêu quốc vương gật đầu với hắn, sau đó mang theo Tô Dung tiến vào ngự thư phòng, trong này là một đồng hỗn độn.

“Phụ vương! Bị mất thứ gì rồi? Tô Dung ở một bên trợ giúp Nghiêu quốc vương dọn dẹp lại, mở miệng hỏi.

“Phụ vương! Bị mất thứ gì?” Tô Dung trợ giúp Nghiêu quốc vương trên sửa sang lại sau hỏi thêm lần nữa.

“Ngọc tỷ và Hồng Sát cô bản!” Trong lòng Vương thượng không khỏi cảm thấy ngờ vực. Hồng Sát cô bản thì còn có thể hiểu nhưng Ngọc tỷ cũng lấy thì có dụng ý gì?

“Là Bản Hồng Sát cô bản?” Tô Dung kinh ngạc, trước vốn dĩ chỉ nghi ngờ nhưng giờ thì đã chắc chắn tám chín phần mười là tên kia, chẳng qua nàng không thể ngờ được hắn lại lớn mật đến thế...

“Có chuyện gì sao?” Vương thượng nghi ngờ hỏi.

“Không có... không có gì!” Tô Dung vội vàng lắc đầu, trong nội tâm nàng vẫn còn không muốn tin tưởng vào sự thật này.

“Người đi theo ta làm gì?” Cô gái nhìn thấy Diệp Sở đi sau mình, khẽ nhíu mày quát lên.

Cô gái đột nhiên dừng lại. Diệp Sở đứng rất gần nàng, thậm chí có thể cảm nhận được mùi hương trên người nàng xộc vào mũi. Nữ nhân này mái tóc như mây phe phẩy không tiếng động, phong thái mềm mại mà lại thoát tục, đôi môi căng mọng, mang theo khí tức hương diễm và hồng nhuận, phong tình lại buông thả khác thường. Là một nữ nhân tuyệt mỹ mị hoặc lòng người.

“Người ra vương cung, ta cũng vậy thôi! Con đường này là thích hợp nhất, thế sao phải nói là ta đi theo người?” Diệp Sở cười nói: “Có điều Nghiêu thành tuyệt đối không có nhân vật cường hãn như người, nhìn quá trình chiến đấu hôm nay có thể biết được người là ai sao? Nhận thức chút sao, ta là Diệp Sở!”

Vốn trong đôi mắt trong trẻo lạnh lùng của nữ nhân này thì mười phần khinh thường Diệp Sở, không để ý tới hắn. Nhưng khi nghe thấy tên Diệp Sở thì từ trong mắt quang mang sáng lên, nhìn chằm chằm vào hắn: “Người là Diệp Sở? Diệp Sở Thanh Di Sơn?”

“Người làm thế nào biết được điều đó?” Tim Diệp Sở chấn động muốn rớt ra ngoài, chuyện về Thanh Di Sơn cả Bàng Thiệu còn chưa biết được, thế mà nữ nhân này lại một câu liền nói toạc ra. Chuyện kinh dị như thế làm sao Diệp Sở không khiếp sợ cho được?!

Chương 41: Thân phận thần bí

Thiếu nữ đứng nơi đó, dáng người bốc lửa, yêu kiều duyên dáng, yếu điệu uyển chuyển muôn màu muôn vẻ. Nàng vận chiếc quần đuôi cá mùi phần tình xảo bó sát đôi chân thon dài, cũng ôm cả chiếc lưng ong và cặp mông sung mãn gọi cảm đến mê người. Nàng đang lẳng lặng đứng, tròn đôi mắt đẹp nhìn Diệp Sở trừng trừng, ánh mắt như phát hỏa!

Bị trừng mắt nhìn như thế, dù Diệp Sở đang kinh diễm trước vẻ đẹp đầy mỹ cảm của thiếu nữ này nhưng vẫn có cảm giác không được tự nhiên. Đặc biệt là trong lòng Diệp Sở còn đang chấn động vì nàng biết mình đến từ Thanh Di Sơn, điều này càng khiến nội tâm của hắn không thể bình tĩnh!

“Ngươi và Thanh Di Sơn có quan hệ gì?” Diệp Sở hỏi đối phương. Ngươi ta có thể bằng một câu mà nói toạc thân phận của mình, vậy khẳng định phải là người hết sức quen thuộc Thanh Di Sơn!

“Lão quái vật, lão phong tử kia của Thanh Di Sơn nhìn thấy ta, còn phải gọi một tiếng sư thúc!” Thiếu nữ thần nhiên đáp nhưng vẫn trừng mắt nhìn Diệp Sở. Nàng không cách nào hiểu được vì sao Vô Tâm Phong của Thanh Di Sơn cho Diệp Sở tiến vào. Đó là nơi nào? Nhân số của Vô Tâm Phong chưa từng vượt qua con số mười, người nào lại chẳng có lai lịch khủng! Nhưng thiếu niên trước mặt này, căn bản chả nhìn được chỗ nào giống như vậy, điều này khiến thiếu nữ vô cùng tò mò.

“Ngươi đi mà gạt quỷ!” Diệp Sở xì cười. Lão quái vật tinh thần không bình thường ở Thanh Di Sơn có bối phận cao cỡ nào? Dựa theo lời của lão mập chết dẫm thì chính là, không biết lão điên ấy đã sống bao nhiêu năm tháng rồi, sao còn chưa chết quách cho xong? Không có lẽ trời mà!

Lão phong tử lại nói từ thời điểm Thanh Di Sơn tồn tại, lão đã có mặt! Dù Diệp Sở không tin mấy câu chém gió này nhưng lão phong tử có bối phận rất cao là chuyện tuyệt đối không sai!

Nhưng thiếu nữ trước mặt bốc lửa chín mọng, lại sở hữu gương mặt xinh đẹp và làn da thom mát mềm mại như thế này mà dám xưng mình là sư thúc của lão quái vật kia? Đây không phải là chuyện đùa sao?

“Chuyện này không phải trò đùa! Lão phong tử vốn là lão bất tử! Ngươi không đến nỗi tự xưng mình là bà già chứ?” Diệp Sở tròn mắt nhìn thiếu nữ nói lấp bắp, nhưng vẫn không nhịn được đánh giá nàng ta từ trên xuống dưới một lượt. Giai nhân như thế sao lại là trưởng bối của lão quái vật cơ chứ?

“Ngươi đang mắng ta?” Trong mắt thiếu nữ lộ ra ánh sáng sắc lẹm, bị ánh mắt can rở của Diệp Sở quét tới quét lui đã không còn thoải mái. Chưa từng có kẻ nào dám nhìn nàng kiểu như vậy!

“Ta cũng không nở mắng! Nếu ngươi là bà già, sau này ta liền chuyên tâm tìm nữ nhân là bà già. E rằng tất cả nam nhân đều ước mình cưới được bà già rồi!” Diệp Sở nhìn sắc mặt đối phương đang đỏ ửng, không có một chút ti vết nào.

Thiếu nữ đưa mắt nhìn Diệp Sở. Giờ này đêm đã khuya, ánh trăng yếu ớt rơi xuống khuôn mặt thông minh tuấn tú của Diệp Sở, nó mang vài phần thiếu niên lãng tử bất kham. Đến giờ phút này, Diệp Sở còn dám diễn kịch đùa giỡn với mình đã khiến nàng nổi giận, đồng thời nhìn không được mà phải đánh giá lại Diệp Sở. Ai cho hắn lá gan lớn như vậy? Dám cư xử với mình như thế sao?

“Người của Vô Tâm Phong – Thanh Di Sơn quả nhiên từng tên đều lớn mặt! Không hổ danh xuất sư từ lão phong tử!” Thiếu nữ trừng mắt nhìn Diệp Sở nói: “Nhưng ngươi có tin hay không, nếu ngươi không thu ánh mắt vô si đó về, giờ phút này bốn tọa sẽ giết ngươi?!”

Diệp Sở cười nói: “Sinh mệnh là đáng quý, mỹ nhân giá cao hơn! Sống trên đời, ngay cả mỹ nhân trước mặt cũng không dám nhìn, còn mơ tưởng sống tiếp làm gì nữa chứ!”

Diệp Sở mỉm cười, thần nhiên nói những lời này mà sắc mặt tỏ vẻ rất bình tĩnh. Có điều, nhìn mặt mày nữ nhân này như sương lạnh mà trong lòng Diệp Sở cũng thấp thỏm không yên, thầm nghĩ chẳng lẽ chỉ vì mình mới nhìn có mấy lần mà nữ nhân thực sự động thủ giết người à? Trông thực lực nàng vừa thể hiện thì mình không phải đối thủ. Nếu nàng ta thật muốn ra tay giết mình thì chỉ còn có đường tẩu mà thôi!

“Người của lão phong tử đưa ra, từng người từng người một quả thật không ai tốt cả!” Thiếu nữ tròn mắt nhìn Diệp Sở, ánh mắt toát ra vẻ ghét cay ghét đắng lẫn bất mãn.

Diệp Sở đang căng thẳng, mang tâm lý chuẩn bị chạy trốn, trong nháy mắt đã thả lỏng. Quả nhiên hắn đã đoán đúng, nữ nhân này có quan hệ rất sâu với Thanh Di Sơn, không đến nỗi chỉ nhìn vài lần mà lại đi giết mình!

Trong lòng hết lo lắng, ánh mắt Diệp Sở càng không hề kiêng kỵ mà ghé vào bộ ngực như đỉnh núi muốn phá áo bung ra của thiếu nữ, đang rung động theo từng hơi thở dồn dập của nàng như từng cơn sóng đào dữ dội.

“Rốt cuộc ngươi là ai?” Diệp Sở hỏi thiếu nữ. Từng nữ nhân xinh đẹp trong Thanh Di Sơn đều từng bị hắn nhìn lên một lần, nhưng chưa bao giờ gặp qua

nữ nhân này.

Nữ nhân xinh đẹp đến nông nổi này, nếu từng ở Thanh Di Sơn thì hẳn Diệp Sở đã gặp rồi. So với vẻ chín chắn mê người của Bạch Huyền, nữ nhân này còn hơn ở sự gợi cảm và xuất trần.

Đặc biệt là, trong khí chất ấy lại mang theo sự quý phái như một tiên nữ. Trong tất cả nữ nhân Diệp Sở từng gặp, có thể vượt lên nàng một bậc thì chỉ có một người, vị khiến hắn từng mang ý đồ bất chính, nghĩa nữ của ngoại tổ mẫu hắn – Lâm Thi Hinh!

“Trở về mình sẽ hỏi lão phong tử!” Thiếu nữ nhìn thấy thần sắc Diệp Sở vô cùng phức tạp. Nàng có quan hệ vô cùng sâu đậm với Thanh Di Sơn, nhất định có sự dính dáng mờ ám!

Cũng không đợi Diệp Sở trả lời, thiếu nữ bèn nói tiếp: “Ngươi không ở Thanh Di Sơn, tới Nghiêu thành làm cái gì? Chẳng lẽ Vô Tâm Phong đã chọn ngươi? Để cho ngươi nhận trọng trách của Vô Tâm Phong à?”

“Ngươi cũng đừng nói nhảm!” Diệp Sở bị dọa suýt nữa phải nhảy dựng lên. Muốn hắn chấp nhận gánh vác trách nhiệm của Vô Tâm Phong, vậy còn không bằng cho hắn chết đi! Hơn nữa với chuyện bất khả thi như vậy, còn lâu hắn mới chịu làm!

Lão phong tử biến thái đến như vậy, còn không thèm quan tâm và hỏi tới di ngôn tổ sư của Vô Tâm Phong truyền xuống, cái Vô Tâm Phong kia thì liên quan đến gì đến mình?

“Nếu không phải vậy, vì sao vẫn còn ưỡn ẹo ở Nghiêu thành?” Thiếu nữ nói: “Ngươi không được xuất sư?”

Nàng nói xong, đột nhiên xuất thủ đánh ra một cú về phía Diệp Sở, hét lớn: “Đã sớm nói, con mắt ngươi còn nhìn loạn, ta liền giết ngươi!”

“Ôi cái đêch!” Diệp Sở không ngờ nữ nhân này vừa nói là lập tức ra tay. Hắn vội thu ánh mắt đang dán vào ngực thiếu nữ lại, nghiêng người muốn tránh một kích của nàng.

Nhưng Diệp Sở quá xem nhẹ nữ nhân này. Mặc dù hắn phản ứng nhạy bén, động tác nhanh nhẹn nhưng vẫn không thể tránh khỏi một chương của nàng. Bàn tay trắng nõn lướt nhẹ qua hư không, đã vừa vịn đánh lên ngực Diệp Sở.

“Phụt...”

Rất ư vừa vịn, Diệp Sở bị đánh bay thẳng ra ngoài, phun ra một ngụm máu đỏ tươi, lục phủ ngũ tạng trong cơ thể cũng vô cùng đau đớn.

Chuyện này cũng chưa khiến cho Diệp Sở kinh hãi. Điều làm cho hắn thực sự không dám tin là, hai bên chỗ mình vừa đứng lúc này lại nứt toác ra hai cái khe thật sâu. Hiên nhiên là do thiếu nữ này bộc phát sức mạnh đã xé toang mặt đất đến tả tơi như vậy.

“Phù...” Diệp Sở bất chấp cơn đau trên người, sau lưng dâng lên một cơn lạnh như băng. Giờ phút này hắn mới biết được nữ nhân này kinh khủng đến mức độ nào.

Một chương này nàng đã hạ thủ lưu tình, chẳng qua chỉ muốn cho mình ngáp ngáp để chịu tội nên đã dòi hơn phân nửa lực lượng xuống mặt đất. Nếu không, ăn trọn một chương này thì hẳn hẳn phải để lại nửa cái mạng.

“Vốn cho là ngươi rất mạnh, nhưng thậm chí còn chưa đạt tới Tiên thiên cảnh cũng dám xuất thế!” Thiếu nữ nhìn Diệp Sở nói: “Về Thanh Di Sơn của ngươi đi. Thế gian hiểm ác, bằng thực lực như vậy mà dám đi lại, chỉ có một con đường chết!”

Mặc dù thiếu nữ nói thế nhưng trong lòng cũng kinh ngạc dị thường. Trong lục phủ ngũ tạng của Diệp Sở ẩn chứa sát khí, làm sao không có một chút ảnh hưởng nào? Theo lý thì hẳn phải tạo thành bệnh kín mả!

“Ta và ngươi có quan hệ gì? Cần gì ngươi quản?” Diệp Sở bị đối phương đánh một chương, trong lòng cũng có chút không cam. Mặc dù có nhìn ngươi, nhưng dung mạo xinh đẹp không phải để cho người khác nhìn sao? Ngươi còn nhìn ta chăm chăm đó, chẳng lẽ ta cũng phải nện một chương lên ngực ngươi sao?

Diệp Sở nhin không được, một lần nữa nhìn thoáng qua nữ nhân bốc lửa này. Thầm nghĩ, nếu trao đổi như vậy cũng không phải là không được!

Thấy Diệp Sở còn dám nhìn mình, nữ nhân tức giận vùng chương lên, nhưng vừa thoáng qua đã chột hạ xuống: “Không tới Tiên thiên cảnh đã dám xuống Vô Tâm Phong, không biết lão phong tử sao lại dám để cho ngươi xuống núi? Một chương mới vừa rồi, coi như là dạy cho ngươi một bài học nhưng cũng cho ngươi chỗ tốt. Lục phủ ngũ tạng của ngươi ẩn chứa sát khí, ta giúp ngươi đánh tan!”

Nghe thiếu nữ nói vậy, Diệp Sở dờ khóc dờ cười. Chẳng lẽ hắn lại nói cho nữ nhân kia những luồng sát khí này là chính hắn cố tình chứa đựng trong người hay sao? Hơn nữa, chúng đã sớm bị hắn luyện hóa rồi, đã không còn là sát khí cuồng bạo nữa. Chỉ có điều, nữ nhân nói thế, chút oán khí lúc trước cũng biến mất không còn một mảy.

Nàng vẫn không hề để ý đến Diệp Sở, nói tiếp: “Trở về Thanh Di Sơn, ba tháng sau bốn tọa sẽ đến đó! Báo cho tất cả phong chủ của Thanh Di Sơn chuẩn bị sẵn sàng!”

Nói xong, thân ảnh của thiếu nữ bay lên không, vậy mà lãng không phi hành!

“Ngươi tưởng mình là ai? Khiến cho tất cả các phong chủ của Thanh Di Sơn chuẩn bị sẵn sàng hử? Muốn bọn họ phải cung kính nghênh đón ngươi hay sao?” Mặc dù cảm thấy nữ nhân này rất thần kỳ nhưng Diệp Sở cũng không bao giờ cho rằng nàng ta lại có bản lĩnh lớn đến như vậy! Chỉ là nữ nhân này miệng kín như bưng, khiến hắn phải xấu hết cả mặt. Dù sao, nếu mình khờ khạo mà chạy về báo, người khác không cười chết mình mới lạ, cảm giác trí thông minh của mình có hạn mất rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Cảm động lòng người

Nữ nhân này rất thần bí, hắn không thể đoán ra thân phận của nàng. Nếu muốn biết nàng là ai chỉ sợ phải trở về Thanh Di Sơn hỏi thăm. Diệp Sở nén xuống cái cảm xúc như sóng cuộn trong lòng đi, lê cái thân thể mệt mỏi của hắn về nhà Bạch Huyền.

Nữ nhân này mặc dù chỉ mới dùng mấy phần lực lượng nhưng một chương kia đánh vào người thì Diệp Sở không tu dưỡng mấy ngày thì không thể nào khôi phục được.

Khi Diệp Sở trở lại nhà Bạch Huyền thì trời cũng đã sắp tối, vừa bước chân vào phòng thì hắn thấy một bóng người đứng ở đó từ bao giờ, Diệp Sở sợ hết hồn nghĩ thầm trong nhà có trộm sao? Nhưng khi hắn đi vào một chút, nhờ ánh sáng ở ngoài hắt vào thì mới thấy đó là Bạch Huyền.

Bạch Huyền đang mặc một bộ quần áo ngủ rộng thùng thình, trong bóng tối vẫn có thể thấy đôi mắt của nàng sáng bừng, đôi môi đỏ mọng kiều diễm, vóc người thon thả kiều diễm đứng ở đó, vô cùng động nhân.

"Bạch Huyền tỷ còn chưa ngủ sao?" Diệp Sở nhìn mỹ nhân tuyệt sắc mà kinh ngạc hỏi. Hắn đi vào nhà đã cố tình nhón nhẹ chân, sợ sẽ đánh thức Bạch Huyền. Nhưng mà sao Bạch Huyền lại vào phòng hắn?

"Đã trễ như vậy mà ngươi vẫn chưa trở về, tưởng ngươi sẽ không về nên ta đi đóng giúp ngươi cái cửa sổ." Bạch Huyền giải thích, nàng sợ hắn suy nghĩ lệch lạc nên dĩ nhiên là Bạch Huyền sẽ không nói ra ý tứ chân chính.

Mấy ngày nay Diệp Sở trời nhá nhem tối là đã về, nhưng hôm nay không thấy trở lại, Bạch Huyền tưởng rằng Diệp Sở đã hiện lại nguyên hình như trước kia, lúc này đang cùng với Bàn Thiệu lăn lộn trên giường con ả nào rồi. Bạch Huyền vẫn không muốn nhìn thấy Diệp Sở lại sống cuộc sống thối nát như trước nữa. Bây giờ thấy Diệp Sở trở về, trong lòng nàng không khỏi sinh ra mấy phần vui sướng.

"Ngươi đã về thì đi ngủ sớm một chút đi!" gương mặt kiều diễm của Bạch Huyền liền đỏ như gấc, thanh âm dịu dàng kiều mỵ thốt, nàng toan đi ra ngoài thì thấy sắc mặt Diệp Sở tái nhợt, khỏe miệng dường như còn có tơ máu.

Bạch Huyền bị dọa cho nhảy dựng lên hỏi: "Ngươi làm sao vậy? Sắc mặt như thế nào lại khó nhìn như vậy, con học máu nữa?"

Thấy Bạch Huyền bối rối, Diệp Sở khua tay, không muốn nàng phải lo lắng nên đáp: "Không có gì! Bị thương một chút thôi, không đáng ngại! Nghỉ ngơi mấy ngày là tốt rồi!"

Bạch Huyền đi tới vịn Diệp Sở, giọng có chút tức giận: "Ngươi không còn nhỏ nữa, làm sao còn thích tranh cường hảo thắng như vậy, giúp Bàn Thiệu lấy lại mặt mũi hả?"

Chuyện Bàn Thiệu thỉnh cầu Diệp Sở vì hắn xuất thủ thì Bạch Huyền cũng có nghe nói, lúc này thấy Diệp Sở như vậy nàng liền cho rằng hắn bị thương cũng là do chuyện của Bàn Thiệu mà nên.

Diệp Sở cười cười, cũng không trả lời, nhưng nụ cười phối hợp với khuôn mặt tái nhợt đó dường như thâm đậm hơn.

"Bàn Thiệu cùng người ta tranh giành thị nữ, chuyện như vậy mà ngươi cũng đi giúp hắn sao?" Bạch Huyền trừng mắt nhìn Diệp Sở, lấy khăn ướt lau đi vết máu ở khóe miệng Diệp Sở, động tác vô cùng ôn nhu, bàn tay nhỏ bé thỉnh thoảng đụng phải mặt Diệp Sở, mềm mại vô ngần. Bạch Huyền đứng rất gần Diệp Sở, đến nỗi hắn có thể ngửi thấy được hương thơm trên người nàng.

Hương thụ Bạch Huyền lau mặt giúp mình, ánh mắt Diệp Sở liền rơi lên người của nàng, khiến cho Diệp Sở kim lòng không đành chính là: dưới lớp áo ngủ rộng thùng thình của Bạch Huyền hắn nhìn thấy rõ ràng hai điểm hồng hồng lộ lộ, hiển nhiên là Bạch Huyền bên trong không mặc cái gì cả.

Bạch Huyền vẫn chưa hay biết, vẫn còn đang dạy dỗ Diệp Sở: "Sau này tránh xa Bàn Thiệu một chút, hắn sẽ làm hư ngươi đó!"

Mấy lời này nếu Bàn Thiệu lúc này mà nghe được chắc chắn sẽ khóc rống kể lể, tên Diệp Sở này mà còn sợ bị làm hư à? Hơn nữa là rốt cuộc ai làm hư ai mới được chứ?

"À! Đúng là phải cách xa hắn một chút, bằng không đúng là sẽ bị hắn làm hư mất thôi!" Diệp Sở thấy Bạch Huyền vẫn chưa để ý đến hắn, ánh mắt lén lút dò đi, thật thà đáp.

"Được liệu trong nhà phụ thân đã dùng cả rồi, người cần gì thì bảo để ta đến nhà hảo bằng hữu của ông mua một chút nhé!" Bạch Huyền đứng lên, dường như chuẩn bị đi chăm sóc cha của nàng.

"Bạch Huyền tỷ!" Diệp Sở vươn tay kéo lấy bàn tay nhỏ của Bạch Huyền, cảm giác trơn mềm, thốt: "Đừng kinh động Bạch thúc! Chỉ bị thương nhẹ mà thôi, không có chuyện gì, nghỉ ngơi mấy ngày là tốt thôi!"

Bị Diệp Sở kéo lấy tay, Bạch Huyền trong lòng không khỏi có chút thẹn thùng, nhưng thấy ánh mắt trong suốt của Diệp Sở, động tác tự nhiên thì nàng cũng không có vùng tay ra.

"Người thật là không có chuyện gì chứ?" Bạch Huyền hỏi, đôi mắt ngó chừng Diệp Sở, dù trong bóng đêm cũng không thể che dấu nét mặt hoặc.

"Không có gì đâu!" Diệp Sở hồi đáp: "Ngủ một giấc thì ngày mai lại sinh long hoạt hổ thôi!"

"Được! Vậy người đi ngủ sớm một chút đi!" Bạch Huyền dìu Diệp Sở lên giường, kéo gối đắp chăn cho Diệp Sở.

Bạch Huyền khom người giúp Diệp Sở đắp chăn, cổ áo rộng thùng thình hở rộng, Diệp Sở đứng lúc nhìn vào cổ áo thì trông thấy hai ngọn núi trắng toát đang lác lác trong váy ngủ, rung động tâm can, ánh mắt liền đóng đinh vào đó.

Thấy Diệp Sở dị động, trong nháy mắt Bạch Huyền biết mình đã lộ hàng rồi, liền túm chặt cổ áo, gương mặt nóng bừng, ráng hồng đầy mặt.

Diệp Sở vô cùng tự nhiên dời đi ánh mắt, nhẹ nhàng đáp: "Bạch Huyền tỷ không cần lo cho ta! Tỷ ngủ sớm một chút đi!"

Bạch Huyền đã quên trả lời câu hỏi của Diệp Sở, bối rối đắp kín chăn cho Diệp Sở xong thì cướp đường tháo chạy ra khỏi phòng hẩn.

Từ lúc đi ra khỏi phòng, tim nàng vẫn nhảy lên thùm thụp, nụ cười vẫn nở trên khuôn mặt đã đỏ bừng. Nghĩ đến cảnh mình bị Diệp Sở nhìn thấy cảnh xuân, trong lòng Bạch Huyền tràn ngập sự ngượng ngùng.

Nhưng nghĩ tới Diệp Sở nhìn thấy mà còn giả bộ như không có chuyện gì xảy ra thì nàng lại thất thố, nàng không khỏi cười khổ một tiếng. Thảm nghĩ người này thật đúng là hoa gian lãng tử, mình so với hắn thì đúng chỉ mới là cô bé.

Thở nhẹ ra một hơi, Bạch Huyền cố gắng dẫn lại cảm xúc trong lòng, nhìn thoáng qua hướng gian phòng Diệp Sở xong nàng mới đi về phòng của mình.

...

Diệp Sở vẫn chưa thể bình tĩnh như trước, mặc dù chỉ là nhìn trong thoáng chốc nhưng hình ảnh ngọn núi tuyết trắng nõn căng tròn kia lại cứ như đóng đinh trong đầu của gã. Trong tâm trí không khỏi chớp động ra hình ảnh diễm lệ kiều ny đó của Bạch Huyền.

Đúng là phải thừa nhận Bạch Huyền rất có lực sát thương đối với nam nhân. Không có gã nam nhân nào có thể ngăn ở nét hấp dẫn mị hoặc nhường ấy được.

...

Sáng ngày thứ hai, Bạch Báo nhìn thấy Diệp Sở và Bạch Huyền giống như mất ngủ, đôi mắt thâm quầng, không khỏi nghi ngờ hỏi: "Các người bị sao vậy?"

"A. . ." Diệp Sở cùng Bạch Huyền liếc mắt nhìn nhau, sau trăm miệng một lời đáp: "Không có gì!"

"Ừ?" Bạch Báo nghi ngờ, nhìn Diệp Sở thốt: "Sắc mặt người khó coi như vậy có phải đã xảy ra chuyện gì?"

"À! Bị thương chút thôi! Không có gì đáng ngại!" Diệp Sở cười đáp, cũng không dám nói quá nhiều, chỉ là ánh mắt không nhịn được nhìn về phía Bạch Huyền một cái.

Bạch Huyền diễm lệ xinh đẹp, làn mi cong vút, khóe mắt chớp động run rẩy khiến người khác rung động, chiếc váy lụa dài màu đen bó sát eo, dưới làn váy đen nhánh là ống quần bó chặt lấy đôi chân thon của nàng, cộng với làn da bạch tuyết khiến người ta rung động tâm can, chiếc áo bó cạp càng tôn thêm bộ ngực cao vút của nàng khiến cho Diệp Sở không khỏi tưởng tượng đến tràng cảnh nó không được bó buộc tối qua mà vươn cao ngạo nghễ.

Bạch Huyền bị Diệp Sở quăng ánh mắt nóng rực kia thì dường như có chút mất tự nhiên liền xoay người qua chỗ khác. Đôi khi nàng không thể tưởng tượng được hắn chỉ là một thiếu niên, đôi mắt thành thực nóng bỏng đó khiến nàng không thể thích ứng được.

Bạch Huyền mặc dù cố gắng muốn quên đi một màn tối qua đó nhưng nó đã để lại một dấu vết thật sâu trong tâm trí, nàng chỉ có thể hoảng hốt né đi ánh mắt của Diệp Sở mà thôi.

"Con đi giúp Diệp Sở mua ít thuốc và kim châm cứu đây!" Bạch Huyền nói xong thì ù té chạy mất.

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Tội ác tà trời

Từ buổi chiều hôm ấy, sau một hồi bị Diệp Sở trò chuyện thân mật thì Bạch Huyền không thể đối mặt một cách tự nhiên với hắn được nữa, dù rằng nàng cố gắng huyền hoặc mình không có gì phát sinh cả, nhưng cả hai người đều có cảm giác bối rối.

Với chuyện này Diệp Sở chỉ mỉm cười, có thể được nhìn thấy bộ dạng kiều mị của Bạch Huyền một cách thường xuyên hơn thì cũng là một kiểu hưởng thụ.

Hắn bị nữ nhân đánh một chưởng ở vương cung nhưng nàng ta ra tay không độc ác lắm. Sau mấy ngày điều dưỡng Diệp Sở đã khôi phục gần như cũ.

Mấy ngày qua trừ thời gian dẫn Dao Dao đi chơi đây đó thì còn lại hắn nghiên cứu quyển Hồng Sát cô bản lấy được trong vương cung. Bạch Báo lần đầu tiên nhìn thấy nó nằm trong tay Diệp Sở thì không khỏi kinh ngạc, không hiểu sao đồ vật trong vương cung lại lọt vào tay hắn?

Bạch Báo không nén được sự tò mò liền hỏi làm sao Diệp Sở có được, nhưng câu trả lời nhận được khiến Bạch Báo không khỏi bật cười muốn té ghế. Hắn đáp rằng đi vào đó trộm nên hiển nhiên Bạch Báo không thể tin. Sao hắn có khả năng mò vào đó mà trộm cho được!

Nghiên cứu quyển Hồng Sát cô bản này mấy ngày, càng xem thì Diệp Sở càng mù mờ.

“Sát khí nhập thể, chuyển thành linh khí dùng cho bản thân. Sát linh nhất thể, ngưng thành âm dương!”

Diệp Sở nhớ lại một câu nói trong quyển Hồng Sát cô bản, ba câu phía trước còn có thể thấu hiểu, nhưng “sát linh nhất thể, ngưng thành âm dương” khiến hắn đau đầu vô cùng. Người tu hành vốn luôn giữ âm dương điều hòa, một khi nó không cân bằng thì sẽ xuất hiện các tật bệnh. Âm dương hài hòa là chuyện cần thiết nhưng sao ở đây lại nói ngưng thành âm dương.

Huống hồ sát linh nhất thể gần như là chuyện không thực tế? Nếu chuyển sát khí thành linh khí vậy thì nó đã thuộc về phạm trù linh khí rồi, sao có thể nói là sát linh nhất thể được nữa?

Diệp Sở nghiên cứu không ra, nghĩ thầm có nên quay về Thanh Di Sơn để hỏi mấy nhân vật có tinh thần không bình thường kia không?

Diệp Sở ngày nhân nhả đi chơi rồi nghiên cứu quyển Hồng Sát cô bản, nhưng bên ngoài thì lại vì hắn mà sôi sục. Đầu tiên là vương cung, hai vị quốc sư đứng đầu bị trọng thương, ngọc tỷ lại bị trộm khiến cho cung đình khốn trương vô cùng. Vương thượng thì ra chỉ lệnh cấm mọi người truyền tin ra ngoài.

Sau đó là đến Tô Dung, tin tức Diệp Sở thăm mền nàng truyền đi sôi sục khắp hang cùng ngõ hẻm, mỗi người đều nghĩa phần điền ung, thế phải trực xuất Diệp Sở ra khỏi Nghiêu thành, để hắn khỏi vấy bẩn đến Tô Dung thánh khiết của mọi người.

Nhưng tin tức chấn động hơn lại là Tô Dung chủ động tìm tới Lương Thiện, hỏi thăm hắn Diệp Sở hiện đang ở đâu, hơn nữa để lại lá thư mời cả Lương Thiện và Diệp Sở.

Lương Thiện điên cuồng rồi, cả Nghiêu Thành cũng điên cuồng theo! Tô Dung làm vậy có ý gì, chủ động tìm gặp Diệp Sở, không lẽ nàng động tâm với hắn rồi?!

Ý nghĩ này vừa lóe ra trong đầu họ thì ai nấy đều cảm thấy đây là tin tức lớn nhất ở Nghiêu thành trăm năm qua. Đám trẻ tuổi ở đây không ngừng tranh luận quanh chủ đề nóng bỏng này.

"Diệp Sở... Diệp Sở..." Diệp Sở đang ở trong phòng nghiên cứu quyển Hồng Sát cô bản, đã nghe thấy âm thanh của Lương Thiện từ xa, giọng điệu lại có vẻ gấp gáp làm hắn tưởng rằng có chuyện gì, nên hắn vội vàng đẩy cửa bước ra. Nhưng điều ngạc nhiên là trước mặt hắn Lương Thiện thờ hồng hộc, mặt mày lại đầy hưng phấn.

“Ăn nhầm xuân dược à, sao lại hưng phấn thế? Vậy ngươi không nên đến tìm ta nha?! Kiểm gấp nữ nhân đi!” Diệp Sở thấy Lương Thiện không có chuyện gì thì chuẩn bị đóng cửa lại tiếp tục nghiên cứu.

"Đội... Đội..." Lương Thiện nói chuyện cũng đứt quãng, thờ từng hơi từng hơi dài đứt quãng, lá thư mới bay xuống tay Diệp Sở, "Cho ngươi! Tô Dung muốn ngươi đến gặp nàng!"

"Hử!?" Diệp Sở ngạc nhiên, nghĩ thầm con quỷ nhỏ Tô Dung kia tìm mình có chuyện gì nhỉ? Chẳng lẽ muốn làm ít chuyện trả thù mình? Nghĩ đến một mấy lần bị nàng nhào tới đè lên mặt đất, Diệp Sở không nhịn được nhớ tới xúc cảm mềm mại kia.

"Ngươi nhìn trên lá thư xem!" Lương Thiện cực kỳ hưng phấn, trong mắt tỏa ra tia sáng ngó chừng Diệp Sở, hưng hăng đập mạnh lên vai hắn: "Ngươi được lắm! Cả viên ngọc quý của Nghiêu thành ngươi cũng có thể to te tít tít được, chúng ta đã xem thường ngươi rồi!"

"Hử!?" Diệp Sở nghi ngờ, nghĩ thầm mình và Tô Dung có quan hệ cái rắm ấy.

"Còn giả bộ!" Lương Thiện trợn mắt nhìn Diệp Sở: "Tô Dung là nhân vật nào, trong cả Nghiêu thành chẳng bao giờ chủ động mời bất kỳ ai, tính ra ngươi là người đầu tiên. Hắc hắc, chẳng phải nàng xem trọng ngươi thì là gì!"

Lương Thiện tay chân múa may liên hồi, thật giống như Tô Dung đang thích hấn vậy, mặt mày vì hưng phấn đỏ như mặt trời ban trưa.

"Con quỷ nhỏ này không giết ta là tốt lắm rồi!" Diệp Sở cười cười nói, mở ra thư mời, thấy trên thư mời viết: "Uớc hẹn thư phòng, không gặp không về!"

Thấy những lời này Diệp Sở vẻ mặt hơi đắm chiêu, hấn và Tô Dung không có thư phòng ước hẹn gì cả. Nhưng nàng lại viết một câu như vậy, hấn là ám chỉ ngự thư phòng rồi. Chẳng lẽ nàng nhận ra người ăn cắp được trong ngự thư phòng là mình?

"Cái gì con quỷ nhỏ! Đó là nữ thần trong lòng tất cả nam nhân Nghiêu thành!" Lương Thiện rất bất mãn với "biệt danh trù mền" của Diệp Sở đặt cho Tô Dung, lôi kéo Diệp Sở nói: "Đi! Đưa ta đi tham gia yến hội của Tô Dung!"

Hiện tại Diệp Sở một lòng nghiên cứu Hồng Sát cô bản nên vốn muốn cự tuyệt, có điều ánh mắt rơi lên hai chữ thư phòng trên thiệp mời, suy nghĩ một chút hay là đi một chuyến sẽ tốt hơn!

"Ban đầu mình mặc y phục dạ hành, nàng hấn là cũng chỉ là hoài nghi, không thể xác định!" Diệp Sở thầm nhủ trong lòng, cảm thấy đi thử ý tứ Tô Dung một chút cũng tốt. Dù sao nàng thật sự hầu như tin chắc, hơn nữa nếu tọc mạch cho vương cung thì sẽ tạo ra phiền phức không đáng có!

...

Nghiêu thành thư uyển tọa lạc tại một đảo nhỏ trên Hàn hồ, mặc dù không lớn nhưng bởi vì trong khu vực hồ nên cảnh sắc rất đẹp. Vì vậy rất nhiều người học đòi văn vẻ thích đến nơi này, Diệp Sở cùng Lương Thiện ngồi trên thuyền nhỏ đi tới thì trông thấy nơi này đã có không ít người rồi.

Chỉ có điều những người này nhìn thấy Diệp Sở thì nguyên cả đám tròn mắt nhìn.

Tràng cảnh này làm cho Diệp Sở kinh ngạc, nghĩ thầm mình coi như là chuột chạy qua đường, nhưng cũng không đến mức để bọn hấn nhìn mình như thấy kẻ thù giết cha vậy chứ?

"Người lại mượn tên của ta ra ngoài làm chuyện thương thiên hại lý hả?" Diệp Sở hỏi Lương Thiện bên cạnh. Hấn gần đây rất bẽ bộn, không có lý do gì khiến cho những người này cừu thị hấn như thế!

"Một mình người làm ra chuyện tình tội ác ngập trời còn nghi ngờ ta!" Lương Thiện trả lời rất bất mãn.

"Địch con cụ chứ, rốt cuộc là tại sao?!" Diệp Sở nắc to. Mình là người thuần khiết cỡ nào, thuần khiết đến mức chỉ biết nghịch bòn, là một người đơn thuần mà đến đám con nít cũng phải thấy tự ti!

"Hắc hắc! Tô Dung coi trọng người, đối với người khác mà nói, đây chính là chuyện tội ác ngập trời!" Lương Thiện lặng lẽ cười nói: "Người nên bi thương đi! Rất nhiều người muốn tìm người phiền toái đấy! Bất quá nếu Tô Dung coi trọng ta thì chết cũng nguyện ý, còn sợ gì phiền toái!"

Diệp Sở kinh ngạc, cũng là không nghĩ tới cái lời đồn này đã lan rộng như vậy rồi. Thấy Lương Thiện vẻ mặt đảm tiện, Diệp Sở sao còn không hiểu rõ. Quạt gió thổi lùa ở bên trong, khẳng định không thể thiếu phần Lương Thiện, hơn nữa thắng này nhất định xuất lực mạnh nhất.

"Có phải nên cảm tạ ta hay không?" Lương Thiện ngó chừng Diệp Sở nói: "Nếu không phải ta truyền ra tin tức người thăm mền Tô Dung, các người có thể đi vào chung đường nhanh như vậy sao, còn khiến cả Tô Dung cũng chủ động hẹn hò với người?"

"..."

Diệp Sở cố gắng thở ra một hơi uất khí, cố gắng trấn định tâm tình muốn bạo phát.

Nhưng nhìn đến khuôn mặt đảm tiện của Lương Thiện thì lại không nhịn được vung cước: "Cút!"

Diệp Sở đập Lương Thiện xong, chậm rãi tiến vào trong thư uyển.

Thư uyển khá cổ kính, mới vừa tiến vào thì hương vị thơm mát tràn đến. Nhưng ngay khi Diệp Sở còn chưa hít hà được ngum nào, đã nghe thấy một câu rống giận: "Diệp Sở, người còn dám đến sao! Nói! Người và Tô Dung rốt cuộc là chuyện gì?"

Trương Tổ Nhi tròn tròn mắt chiếu thẳng vào Diệp Sở, mấy ngày gần đây Tô Dung quá mức khác thường. Hơn nữa ngoài dự liệu của nàng, Tô Dung lại chủ động hẹn gặp Diệp Sở, điều này làm cho nàng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, đây là chuyện trước kia chưa xảy ra bao giờ!

Nghĩ thầm lần trước bị ôm một cái, không hề lại khiến Tô Dung thích tên bại hoại này luôn rồi?

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Đêm đó là người!

“Sao hà, không hoan nghênh ta ư? Ta đi đây!” Diệp Sở nhìn lên người Trương Tổ Nhi khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng ửng đỏ. Đôi người tròn tròn xoe đen láy, rõ ràng là một giai nhân. Khó trách Bằng Thiệu lại có ý tứ với nàng.

Nhìn Diệp Sở xoay người ra bộ muốn thực sự bỏ đi, Trương Tổ Nhi gấp giọng quát: “Đứng lại!”

Nàng cũng ước gì Diệp Sở có thể rút nhanh một chút nhưng sợ Tô Dung tức giận. Dù sao Tô Dung cũng đã tốn không ít tâm tư để mời thẳng này đến.

“Vậy rốt cuộc người muốn ta ở lại nơi này hay muốn ta đi?” Diệp Sở cười nhìn Trương Tổ Nhi. Hắn nghiêng người tựa vào vách tường, ánh mắt khinh bạc quét qua quét lại trên ngực lẫn đùi của nàng.

“Đi cùng ta tới gặp Tô Dung!” Trương tổ Nhi hít sâu vài vài hơi, cố gắng cho bản thân mình tâm bình khí hòa trở lại. Thăm nghĩ, so đo với tên khốn kiếp này chính là tự mình chịu tội.

“Đưa Tô Dung đến gặp ta!” Diệp Sở cười nói, ánh mắt hướng về phía đại sảnh. Tô Dung đang bị một đám người vây quanh, hắn không muốn đi vào cái vòng nào nhiệt ấy.

Nhưng câu nói vừa rồi của Diệp Sở dẫn đến không ít người tròn mắt nhìn hắn. Đám chị em khuê phòng bên cạnh Trương Tổ Nhi lại càng tức giận không ngớt.

“Hắn tưởng mình là ai, còn muốn Tô Dung đến gặp hắn?!”

“Hừ, Tô Dung của chúng ta chỉ cần nói một câu, không biết có bao nhiêu nam nhân rồi rít vấy đuôi chạy tới! Hắn còn ở đó tự cao tự đại!?”

“Đuổi hắn quách đi! Bại hoại như vậy, tự cho mình có mấy phần thực lực là giỏi lắm sao?”

“...”

Một đám thiếu nữ nằng mỗ, lớn tiếng lên án Diệp Sở. Lương Thiện đi tới, thấy vậy không khỏi phải co đầu rút cổ, cũng không dám đến thân cận Diệp Sở. Không biết Diệp Sở làm cái vẹo gì mà lại khơi dậy lửa giận của đám nương tử quân này như thế?!

“Qua đây! Bảo Tô Tiểu Dung qua đây!” Diệp Sở dường như không nghe được những câu mắng sa sả, hướng về phía Trương Tổ Nhi cười cười. Xoay người lại nhìn xuyên qua cửa sổ, hắn ngắm Hàn hồ như một tấm gương sáng, gió mát hiu hiu mang theo không khí lạnh lạnh, khá là thoải mái. Diệp Sở không khỏi nhớ về Tây hồ của kiếp trước, nó cũng có vài phần tương tự Hàn hồ.

Một đám nữ nhân đang nhao nhao lên án Diệp Sở thấy hắn vẫn lẳng lặng đứng đó bèn liếc mắt nhìn nhau. Không ngờ rằng các nàng mắng chửi khó nghe như vậy mà loại căn bã của Nghiêu thành ấy cũng nhịn được. Không phải tính tình của hắn ba năm trước là thô bạo nhất hay sao?

Giờ phút này, Diệp Sở đang đứng ở cửa sổ đưa lưng về phía các nàng, toàn thân hòa hợp với non sông tươi thắm hợp thành một thể, lại mang theo mấy phần cô độc và tĩnh mịch, cũng chính vì thế lại mang đến cảm giác khá mê người. Nhưng nghĩ về Diệp Sở luôn phóng túng ngược ngạo, cảm giác ấy đã biến mất trong nháy mắt.

“Ta đi hỏi Tô Dung một chút!” Trương Tổ Nhi lắc đầu, cuối cùng cũng chọn cách qua thông báo cho Tô Dung. Cả đám thiếu nữ không biết vì sao lại cũng bỏ qua việc tiếp tục rủa xả Diệp Sở.

Khi Trương Tổ Nhi chuyển lời của Diệp Sở cho Tô Dung, nàng lại thực sự đuổi hết đám đông đang vây lấy mình mà cất bước đi tới chỗ Diệp Sở đang đứng.

Nhìn Diệp Sở đứng tựa vào cửa sổ, ánh mắt xa xăm trên Hàn hồ mà lẳng lặng đứng không gây một tiếng động, Tô Dung cũng không quấy rầy. Ánh mắt nàng rơi vào bóng lưng của Diệp Sở, giờ nó đã cao lớn và tráng kiện hơn trước kia nhiều rồi.

Nhớ lại bóng người trong vương cung, lần đầu Tô Dung phát hiện ra Diệp Sở không còn giống với quá khứ, một chút nàng nhìn cũng không thấu!

Diệp Sở chỉ lặng yên đứng đó, dáng vẻ cô độc không hợp với thế giới này. Tô Dung nghĩ thầm, nếu không phải thanh danh Diệp Sở quá bại hoại, bằng thực lực hiện thời của hắn, bóng lưng mê ly như thế sẽ tạo thành lực hấp dẫn rất lớn với nữ nhân.

Tô Dung đi đến bên cạnh Diệp Sở, sóng vai đứng cùng hắn bên cửa sổ, dõi theo ánh mắt hắn mà nhìn qua, chỉ thấy hắn thất thần nhìn chăm chú vào chiếc cầu hình vòm cong mà nhìn không được mở miệng hỏi: “Người nhìn cái gì?”

“Ta đang suy nghĩ, đổi tên chiếc Ngũ Hoàn Kiều này thành Đoạn Kiều thì có lẽ tốt hơn!” Diệp Sở quay sang nhìn thiếu nữ xinh đẹp bên cạnh rồi nói.

“Vì sao?” Tô Dung hỏi với vẻ khó hiểu.

“Không có gì!” Diệp Sở cười cười thu lại tâm tư, cũng không thể kể lại cho các nàng toàn bộ truyền thuyết Bạch Xà được. “Tìm ta có chuyện gì? Cầu ái hay cầu hôn?”

Trong nháy mắt, Diệp Sở đã trở về thành kẻ có hành vi phóng đảng, bộ dáng khinh bạc mà đánh giá Tô Dung. Chỉ có điều, những người bên cạnh nghe được mấy câu này thì lại vang lên một trận nhục mạ thẳng này không biết xấu hổ.

“Buổi tối kia, có phải là người hay không?” Tô Dung nhìn Diệp Sở mà hỏi thẳng, nhìn hấn bằng ánh mắt sáng quắc.

“Buổi tối nào? Chuyện gì?” Diệp Sở ra vẻ kinh ngạc, trợn mắt nhìn Tô Dung.

“Người không cần giả bộ!” Tô Dung trừng mắt nhìn Diệp Sở, nói: “Người biết điều ta nói chính xác là gì, nói thẳng vào chuyện đó đi!”

Diệp Sở lắc đầu, nhún vai với vẻ vô tội: “Ta thật không biết! Chẳng lẽ là...?!?”

Diệp Sở trợn mắt tròn xoe, tầm mắt chiếu thẳng vào bụng Tô Dung nói với vẻ không dám tin: “Cha của đứa bé là ai? Ngay cả chuyện như vậy người cũng không rõ?”

“Người nghĩ đi đâu vậy?” Tô Dung nhìn Diệp Sở nói: “Có phải người hay không? Nàng là ai?”

Diệp Sở như cảm thấy không thể tin nổi, lắc đầu thờ dài thốt: “Thật là thiên hạ kỳ văn mà! Cô vậy mà không biết là ai hả? Không phải cô muốn ta chịu trách nhiệm chứ? Ta nói cho cô biết, mấy ngày rồi đã không đi đâu vào buổi tối cả, chỉ ru rú trong nhà tu tâm dưỡng tính mà thôi. Cô đừng trông vào chuyện mang ta ra làm thẳng bổ tiện nghi. Ta cảm thấy, con cái do mình tự tạo ra thì tốt hơn!”

Mới đầu Tô Dung có nghe cũng không hiểu, về sau mới kịp phản ứng, toàn bộ khuôn mặt trong nháy mắt đỏ bừng lên vô cùng kiều diễm: “Người nói hươu nói vượn gì thế?”

“Cô hỏi buổi tối hôm kia có phải ta hay không?! Đây chẳng phải đang bàn về chuyện ấy còn gì nữa? Đàn ông trưởng thành, trừ phi làm chuyện chế tạo con người thì sẽ rất khó ngủ đó!” Diệp Sở lắc đầu, nghiêm túc nói tiếp: “Thật sự không phải ta! Đừng hòng mơ tưởng ta sẽ chịu trách nhiệm!”

Lương Thiện nghe Diệp Sở nói mà trợn mắt há hốc mồm, cả đám người cũng mắt tròn mắt dẹt nhìn Diệp Sở và Tô Dung. Diệp Sở có ý gì? Chẳng lẽ Tô Dung có...?!? Hơn nữa lại không biết phụ thân của đứa bé là ai sao?!

Tô Dung thấy mọi người nhìn mình như người mọi, trong lòng hận không thể đập chết Diệp Sở ngay tức khắc. Diệp Sở tuy nói hươu nói vượn, nhưng nếu có người tin thì thanh danh của mình lập tức bị hủy diệt hoàn toàn. Ba người thành hổ, nàng biết lời đồn kinh khủng cỡ nào!

“Không phải...!” Tô Dung lắc đầu, tức giận quát lớn.

“Không phải có hả?” Diệp Sở ‘ồ...’ lên một tiếng: “Ta đã nói mà! Trong lòng ta, cô vẫn là một nữ hài tương đối truyền thống, làm sao lại dính vào chuyện này cho được! Không phải cô, vậy chắc là một người bạn tốt nhất của cô rồi! Là ai hở?”

Tô Dung định cắt lời nhưng Diệp Sở không cho nàng cơ hội ấy. Hấn thờ dài một hơi ra chiều rất buồn tiếc: “Con gái bây giờ thiệt là... thói đời hiện tại suy đồi quá thể! Cứ mang suy nghĩ muốn chu toàn với đàn ông là phải hoan hỉ, cấu kết nhau làm mấy chuyện kích tình bậy bạ. Chỉ đùa vui mấy lần đã bắt đầu tơ hào mấy thứ trên bệch trong đầu rồi, lại cảm giác vui vẻ lắm sao? Tuyệt đối không biết tự trọng mà! Giờ này còn không biết đứa bé là con ai... Đối với những cô bé như vậy, ta chỉ muốn nhấn các nàng một câu: vui lòng liên lạc với ta!”

“Xi...”

Có người nhìn không được bèn phun cả ngụm nước bọt ra, trợn mắt há mồm nhìn Diệp Sở đang chính khí ngời ngời đang phê phán phụ nữ.

“Khốn kiếp mà!” Lương Thiện nghĩ thầm thẳng Diệp Sở này đã vô sỉ đến mức không cần thể diện nữa rồi. Chỉ có hấn mới dám phun ra những câu kiểu đó. Lại ở nơi đây nói những lời đại nghĩa bưng bưng như vậy, không sợ những nữ nhân này thù hận hấn đến chết hay sao?

Cả đám chị em nghe đoạn trước Diệp Sở nói, vẫn còn đang mắng Diệp Sở lấy tư cách gì mà dám dạy dỗ người khác. Nhưng khi nghe đến câu cuối, cả bọn suýt nữa phì cười thành tiếng. Có điều thử nghĩ xem, đây mới chính là hành vi của loại cận bã. Chẳng qua, các nàng nghĩ người mơ đẹp ghê, nếu người khác thật sự không biết liêm sỉ cũng không đến nỗi phải tới tìm người!

“Người...” Chỉ có Tô Dung là mặt đỏ đến tận mang tai. Bị Diệp Sở đem ra làm trò cười, nàng không còn dám hỏi người đã xuất hiện vào đêm ấy có phải là Diệp Sở hay không nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Đều là nữ nhân

"Xảy ra chuyện gì vậy?"

Len qua đám người, có một người đi ra được cả đám đông nhìn chăm chăm. Khi đi xuyên qua đó, ai trong đám đông cũng lên tiếng chào hỏi với hân.

"Sao mọi người lại vây quanh đây vậy?" Gã nam nhân đi ra nhìn Tô Dung hỏi, khóe miệng vẽ ra một nụ cười chân thành, khá là hấp dẫn.

Người thanh niên này khá là cao ráo, tuổi cũng không lớn nhưng khiến cho người ta cảm giác rất chừng mực. Từ lúc gã xuất hiện, ánh mắt tất cả các thiếu nữ đều bị hấp dẫn.

"Bác Văn ca!" Tô Dung thấy chàng thanh niên kia đi ra thì khẽ cười, mang theo vẻ ngượng ngùng chào.

"Sao muội lại trốn chỗ này? Không cùng bọn ca họp mặt à? Đã lâu không gặp, muội đúng là càng ngày càng đẹp, hôm nay nghe nói muội tổ chức yến hội có mời khách, ca không mời mà tới muội đừng trách nhé!" Trần Bác Văn cười ha ha đáp, trong giọng cười hàm chứa sự tự tin vô hạn, ánh mắt gã rơi vào trên người Tô Dung như lẽ tất nhiên. Từ khi hân xuất hiện, liền trở thành tiêu điểm của cả đám người.

"Bác Văn ca đã lâu không gặp, muội sao dám trách cứ!" Tô Dung cười cười đáp: "Vốn là định mời Bác Văn ca nhưng nghĩ đến ca bận bịu tu hành nên không dám đường đột quấy rầy."

Trần Bác Văn cười đáp: "Quốc sư cũng đã từng nói, nếu muội dụng tâm tu hành nhất định là sẽ vượt qua ca thôi. Nhưng muội không chú tâm vào chuyện tu hành cho nên ta mới may mắn đứng thứ nhất đó!"

Trong lúc đang nói chuyện, ánh mắt Trần Bác Văn chuyển hướng Diệp Sở, cười nói: "Ngươi chính là Diệp Sở sao? Nghe nói ngươi đánh bại Đinh Khai Uy à? Chà chà, đúng là ngoài dự liệu! Sớm đã nghe danh của ngươi, hi vọng sau này chúng ta có thể làm bằng hữu!"

Diệp Sở nhìn gã thanh niên đang đứng trước mặt, từ trong ánh mắt hân nhìn ra được một cái nhìn miệt thị mà người ta không thể thấy dù trông là hết sức hào phóng rộng rãi kia.

"Làm bằng hữu với ta, ngươi không sợ người khác mắng ngươi là tên cặn bã bại hoại sao?" Diệp Sở nhìn Trần Bác Văn cười hỏi, trong lòng tự hỏi thằng này chui ở đâu ra vậy.

"Ngươi không cho ta mặt mũi, thôi thì coi như xong vậy!" Trần Bác Văn cười đáp: "Có lẽ là ta không xứng với trở thành bằng hữu với ngươi!"

Một câu nói khiến lòng Diệp Sở khẽ nhảy lên một cái, không khỏi nhìn thoáng qua Trần Bác Văn lần nữa.

Quả nhiên, sau đó Diệp Sở nghe được một tràng mắng chửi: "Ngươi tưởng Bác Văn ca muốn cùng ngươi kết giao bằng hữu à? Chỉ là một tên bại hoại, nói một câu với Bác Văn ca cũng chảnh xúng đâu!"

"Bác Văn ca, chúng ta biết ngươi là người tốt, nhưng cũng phải nhìn là tốt với ai chứ? Một tên bại hoại Nghiêu thành thôi, ca khách khí với hân như vậy làm gì?"

"Bác Văn ca, hân không xứng với trở thành bằng hữu với ca, ca chính là người tốt, quá dễ nói chuyện, đó là nhục nhã bản thân ca đó!"

"!@#%&^&.."

Diệp Sở nghe từng tràng mắng mỏ, khóe miệng nở nụ cười mỗi lúc một tươi hơn, ánh mắt rơi vào trên người Trần Bác Văn, quả nhiên hân mất tự nhiên mà tránh đi ánh mắt.

Nghe những tràng mắng mỏ như vậy, Lương Thiện nhỏ giọng nhìn Diệp Sở nói: "Hân là công tử của Trần tướng quân ở vương quốc, là thanh niên tài俊 số một ở Nghiêu thành. Đừng đại mà xung đột với hân, bằng không mỗi người một miệng sẽ mắng ngươi chết tươi đó!"

"Đệ nhất tài俊 Nghiêu thành sao?" Diệp Sở không nhịn được lại nhìn thêm một cái, hân vậy mà có thể vượt qua vị đại ca đó ở phủ Uy Viễn hầu, đúng là quả thật không tệ!

Nhìn thoáng qua đám nữ nhân ở xung quanh, ánh mắt của mấy ả đều dán cả vào người Trần Bác Văn, ả nào cũng cười tươi như hoa vậy. Thậm chí là cả Tô Dung, ánh nhìn của nàng đối với hân cũng nhu hòa hơn một chút so với người khác nữa.

"Bác Văn ca! Ca phải thu thập tên Diệp Sở đó thật nặng mới được, không thôi hân lại ở nơi này nói hươu nói vượn đấy!" Có một ả nhích tới gần Trần Bác Văn, sắc mặt thì đỏ ửng, tức giận ngó chừng Diệp Sở mách.

"Phải không?" Trần Bác Văn cười hỏi, đoạn quay đầu nhìn về phía Tô Dung dường như đợi chờ Tô Dung trả lời.

"À! Không có gì đâu!" Tô Dung lắc đầu, nàng không muốn Trần Bác Văn biết chuyện tình ở vương cung. Ánh mắt nàng nhìn thoáng qua Diệp Sở, thấy Diệp Sở không có chút ý tứ nào nói thật với mình thì Tô Dung rốt cục cũng bỏ qua, quay sang Trần Bác Văn thốt: "Bác Văn ca, chúng ta đi thôi! Xem thử ca bận rộn tu hành đến như vậy thì văn tài có kém đi không nhé!"

Nhìn Tô Dung cười nói tự nhiên, đám người ai nấy cũng đều thản nhiên, ngay đến Lương Thiện cũng không khỏi thờ dãi một hơi. Hân còn tưởng rằng Tô Dung có chút ý tứ với Diệp Sở, nhưng bây giờ nhìn lại thì đúng là hân đã lầm. Nhìn đứng cạnh Tô Dung đứng bên cạnh Trần Bác Văn, Lương Thiện thậm cảm thấy vô lực.

Trần Bác Văn quả thật rất xứng đôi với Tô Dung, một người là nghĩa nữ của nhà vua, một giai nhân hoàng gia, một kẻ là con trai hồ tướng, là thiên tài

tuần kiệt. Gia thế tương đồng, một đôi nam nữ đời thứ hai tài sắc ở Nghiêu thành, quả là trời sinh một cặp.

Hơn nữa nhìn thái độ của Tô Dung đối với Trần Bác Văn, quả là khác với những nam nhân khác.

"Ngươi không có cửa rồi!" Lương Thiện lắc đầu nhìn Diệp Sở than: "Lúc đầu Tô Dung mời ngươi ta đúng là tưởng ngươi nghịch tập đã thành công rồi chứ! "

Nghe được câu này Diệp Sở bật cười. Biết Lương Thiện vẫn cho là gã vẫn thăm mền Tô Dung, nhưng hẳn cũng không cách nào giải thích chuyện này được.

Nhìn Tô Dung và Trần Bác Văn cười cười nói nói, Diệp Sở cũng cười cười. Tô Dung có lẽ không thích Trần Bác Văn nhưng có hảo cảm với Trần Bác Văn quả thật là chẳng sai.

Nhưng chuyện này cũng có thể hiểu được, ai không muốn tiếp xúc với người tài giỏi khác phái? Vừa có sắc, vừa có tài, lại có gia thế, quả thực chính là bạch mã vương tử trong lòng người đẹp rồi.

Rất nhiều nam nhân đối Diệp Sở có thể lộ ra sự ghen ghét, nhưng đối với Trần Bác Văn thì chỉ có thể cảm thấy thất bại. Trần Bác Văn ở điểm nào cũng vượt mặt bọn họ, đúng là làm bọn họ tự ti.

"Tô Dung và Bác Văn ca đúng là trời sinh một đôi!" Có người không khỏi thốt lên cảm thán, ý niệm trong lòng cũng triệt tiêu mất. Kể cả nữ nhân cũng vậy, nếu Tô Dung mà có thích Trần Bác Văn thì... các nàng chắc là hết hi vọng rồi.

"Nàng đi tìm cha của đứa nhỏ đi nhé! Ta đi trước!" Diệp Sở quay sang Tô Dung cười cười, trong lòng biết là con mụ này là định là hấn rồi, gã chỉ có thể giả ngơ, Tô Dung làm gì có biện pháp bắt hấn.

"Ngươi trốn không được đâu!" Tô Dung dù không dám xác định là trăm phần trăm, nhưng đúng là quá xảo hợp rồi. Diệp Sở vừa hỏi nàng quyền Hồng Sát cô bản, Bằng Thiệu thì đêm đó thần sắc cổ quái, cộng thêm nàng biết được đêm đó Bằng Thiệu đã mang Diệp Sở vào cung nhưng hẳn lại không xuất hiện, mọi mâu thuẫn đều quy ngay đầu mối là Diệp Sở.

"Được! Đợi hài tử sinh ra rồi nếu như lớn lên giống ta thì ta nhất định sẽ chịu trách nhiệm mà!" Diệp Sở khoát tay nhìn Tô Dung đáp.

"!@#%^..." Một câu kia của Diệp Sở liền khiến cho đám gái tơ nhìn hấn với ánh mắt hình viên đạn.

"Diệp Sở, không thể vô lại với nữ nhân như vậy!" Trần Bác Văn nhìn Diệp Sở, cười cười nói.

Diệp Sở ánh mắt chuyển sang Trần Bác Văn, cười đáp: "Vậy ngươi cảm thấy ta nên làm như thế nào?"

"Quân tử dám làm dám chịu, đặc biệt là ở trước mặt nữ nhân. Ta mặc dù không biết các ngươi nói gì nhưng Tô Dung đã hỏi ngươi, ngươi cũng nên nói thật cho nàng biết chứ?" Khóe miệng Trần Bác Văn khẽ vênh lên, nhìn Diệp Sở với ánh mắt kẻ bề trên.

"Quân tử dám làm dám chịu thì đúng rồi! Nhưng xin lỗi, cảnh giới quân tử ta đã vượt qua lâu rồi, nếu bây giờ mà xét thì... ta nghĩ ta hẳn là ở giai đoạn thánh nhân." Diệp Sở thở dài than: "Ngươi muốn thánh nhân sống kiểu cấp thấp, đúng là làm nhục người ta quá mà!"

"..."

Lương Thiện cảm thấy rằng phải cách xa tên Diệp Sở này một chút, bằng không rất có thể bị nước miếng dìm đến chết hòi nào không biết.

Trần Bác Văn cười đáp: "Ngươi quả thật rất biết xảo ngôn, nhưng vũ nhục thánh nhân sẽ chỉ làm thế nhân càng thêm chán ghét ngươi mà thôi. Ngươi không biết làm nam nhân chân chính là gì rồi!"

Diệp Sở cũng cười đáp: "Buồn cười! Không ai hiểu hơn ta đâu. Có thể làm phụ nữ mang thai thì chính là đàn ông!"

Thấy Trần Bác Văn cũng không nói gì, Diệp Sở tiếp tục cười hỏi: "Chẳng lẽ ngươi thấy không đúng? Cũng được nha! Thấy không đúng cũng không sao, ngươi nếu ngươi thấy ta không phải là nam nhân vậy thì chính là nữ nhân. Tối nay ta có thể tới phủ đệ nhà ngươi không, ngủ chung với muội muội hay là tỷ tỷ ngươi chẳng hạn. Đều là nữ nhân, ngủ chung một chỗ cũng là bình thường mà, ai cũng biết đó!"

Ai nấy đều lặng cả đi, nữ nhân thì mặt đỏ lên, không ít nam nhân lúc này mới hiểu, thì ra vô sỉ cũng có thể đạt tới cảnh giới như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Ta nói... ta mệt rồi!

"Diệp Sở!" Trần Bác Văn đột nhiên quát lên, thanh âm vang dội, nụ cười trên mặt biến mất không còn lưu lại chút nào, tiếng vang chấn động khiến cho toàn trường yên lặng như tờ.

Hiện giờ, mọi người đều biết Diệp Sở đã chọc giận Trần Bác Văn một cách triệt để rồi. Điều này cũng khó trách, Trần Bác Văn từ lúc nào để người khác nhào nặn tùy ý như thế? Giờ phút này lại bị Diệp Sở nói ra những lời vũ nhục thế, hân sao không thể tức giận cho được?

"Sao hả? Có vấn đề gì không?" Diệp Sở vẫn mỉm cười như cũ, nhìn Trần Bác Văn nói: "Chẳng qua chỉ tranh luận định vị nam nhân một chút mà thôi, có cần phải lớn tiếng gọi ta như thế không? Người ngoài không biết lại tưởng rằng ngươi yêu ta, nhưng bị ta cự tuyệt, sau đó ngươi thẹn quá thành giận rồi đấy!"

Diệp Sở cười cười nói năng tự nhiên như mây trôi nước chảy, nhưng mọi người chung quanh chỉ còn nước tròn tròn mắt. Bọn họ cảm thấy ngày hôm nay được nghe lời nói kiêu ngạo nhất ở đây. Liệu Diệp Sở có biết người đứng trước mặt hân chính là ai ở Nghiêu Thành này không vậy?

"Được rồi! Ta hơi mệt chút! Không cùng các ngươi chơi đùa nữa!" Diệp Sở miệng vẫn cười mỉm nói với đám người Tô Dung. Trần Bác Văn mới vừa tính toán gài hân để bị ăn mắng, hân lại vẫn bộ dạng lộn xộn không sợ nước sôi trả lời đầy mỉa mai vũ nhục ngược. Thế cũng coi như hòa nhau, hiện tại không còn hứng thú tiếp tục cùng hân chơi đùa nữa.

Nhìn Diệp Sở xoay người muốn rời đi, Trần Bác Văn phản nộ quát: "Đứng lại cho ta!"

Một tiếng quát lên khiến cái mặt nạ thu liễm bình tĩnh của Trần Bác Văn bị xé rách hoàn toàn, thể hiện rõ ràng tính tình. Hân nhìn chòng chọc Diệp Sở, áp lực lớn lao từ bốn phía ập. Gân như tất cả mọi người đều biết giờ đây Trần Bác Văn như núi lửa không kiềm chế được nữa muốn phun trào rồi. Bọn họ nín thở, thậm chí không dám liếc nhìn Trần Bác Văn lấy một cái!

Mà lúc này chỉ có Diệp Sở vẫn giữ lấy nụ cười mỉm mỉm vô cùng 'dễ thương', quay đầu nhìn về phía Trần Bác Văn, nói ra từng câu từng chữ vô cùng chậm rãi: "Ta nói... Ta mệt rồi!"

Thanh âm không lớn, vang lên ở thư uyển. Không ít thiếu nữ che khóe miệng, không dám tin có người dám đối chọi gay gắt với Trần Bác Văn. Ở Nghiêu Thành trong đám trẻ tuổi có mấy ai dám tranh phong mang của Trần Bác Văn? Bọn họ cảm thấy đây câu nói bá đạo nhất từng được nghe kể từ khi bắt đầu bú ti mẹ!

Trần Bác Văn không thể nào tưởng tượng được, có người dám đối đầu với hân ở Nghiêu Thành. Vì lẽ đó khiến hân có chút thất thần, ngơ ngác nhìn bóng lưng Diệp Sở dần đi ra ngoài, đến lúc hân kịp phản ứng thì Diệp Sở đã ra tới cửa lớn.

Tô Dung thấy Diệp Sở lại lấy tư thái mạnh mẽ đối kháng chính diện Trần Bác Văn, nhìn Trần Bác Văn vung nắm đấm muốn đuổi theo, nàng mỉm cười đi tới trước mặt Trần Bác Văn, khẽ mỉm cười nói: "Bác Văn ca, thật lâu không được xem thư họa của ngươi rồi, không phải nên cho chúng ta mở mang tầm mắt sao?"

Trương Tô Nhi mặc dù không biết tại sao Tô Dung ngăn trở Trần Bác Văn, nhưng thấy Tô Dung làm như thế, nàng cũng cười nói: "Đúng vậy nha! Bác Văn ca khó được một lần đi ra ngoài, muốn chơi vui vẻ mới đúng!"

Hai nàng mở miệng, những người khác đều lập tức nói tiếp: "Nên thế! Bác Văn đại ca so đo với tên bại hoại làm gì!"

"..."

Mọi người ngơ ngác một câu ta một câu, rốt cục khiến Trần Bác Văn bỏ đi ý niệm đuổi theo trong đầu, thu hồi sắc mặt nổi giận của hân, khôi phục lại nụ cười trong sáng.

Tô Dung thở phào nhẹ nhõm, nhìn thoáng qua Trần Bác Văn. Nghĩ thầm mới vừa rồi may là không có xung đột, bằng không chắc chắn sẽ phiền toái! Nếu như hắc bảo nhân trong cung đình đích thị là Diệp Sở, thì thực lực của hân so với nàng tưởng tượng trước kia mạnh hơn mấy phần. Nàng chính mắt nhìn thấy, Hắc bảo nhân chỉ với một cử động bức lui thị vệ trưởng!

Trần Bác Văn cường hân là không sai nhưng Diệp Sở sẽ kém sao? Thật sự đánh nhau thì Trần Bác Văn cho dù thắng, cũng sẽ không quá dễ dàng! Hơn nữa, Trần Bác Văn lập tức sẽ phải đối mặt khiêu chiến của Sa quốc, lúc này không thể ra sức lãng phí ở trên người Diệp Sở!

"Bác Văn ca! Nghe nói Sa quốc lần này phái một nhóm sứ giả đến Nghiêu thành, hơn nữa khiêu chiến Tu hành giả Nghiêu quốc, có chuyện này hay không vậy?"

"Chính xác! Quả thật có chuyện như vậy! Ba ngày sau, quyết chiến nơi thành lâu Nghiêu thành!" Trần Bác Văn cười nói.

"Thật sự có chuyện như vậy à?" Có người kinh hô: "Sa Quốc thật là lớn mật, nghe đồn lần này bọn họ lấy ra một thành trì làm vốn đặt cược, liệu có thật không?"

"Ừ!" Trần Bác Văn gật đầu nói, "Sa quốc sống tại sa mạc, thành trì bọn họ chúng ta cũng không có bao nhiêu hứng thú lắm! Mà hiện tại sắp tới lúc khi trời chuyển rét, muốn tìm một địa phương tốt để cư trú, giành thành trì Nghiêu quốc mới đúng là mục đích thực sự của bọn họ."

"Hảo tặc tử! Thật là ảo tưởng sức mạnh!" Có người cảm phẫn không dứt: "Bác Văn ca, ngươi nhất định phải đánh cho bọn họ không thấy mặt trời, không thể để cho bọn họ thắng mất thành trì được!"

"Người nói cái gì nhảm nhí vậy?" Một cô gái vô cùng bá đạo, gõ đầu hấn cái cằm tỏ sự bất mãn: "Bác Văn ca xuất thủ còn ai chống đỡ được! Tu hành giả Sa quốc đã là cái đỉnh gì gì chứ!"

"Đúng đúng! Tu hành giả Nghiêu Thành chúng ta chẳng lẽ lại cùi bắp hơn đám Sa Quốc kia? Thu thập hết bọn chúng đi!"

"Sẽ không có chuyện lỡ như đâu, có Bác Văn ca ở đây, vạn vô nhất thất!"

Mọi người nhìn chằm chằm gã đang nói oang oang, khiến cho kẻ kia cười ngượng ngùng, không dám nói tiếp.

Trần Bác Văn mỉm cười nhìn một lượt, ánh mắt dừng lại trên người Tô Dung. Nhìn cô gái trước mặt sáng rỡ trong trẻo lạnh lùng, trong lòng Trần Bác Văn luôn không nhịn được rung động, nữ nhân này quá xinh đẹp hẳn không thể kiềm chế ý nghĩ chiếm hữu được.

"Tô Dung! Ba ngày sau ta phải quyết chiến với đám người Sa quốc rồi, liệu rằng nàng có thể cùng ta đến phủ tướng quân vẽ tranh viết chữ để điều chỉnh tâm thái không?" Trần Bác Văn hỏi.

Một câu nói kia của Trần Bác Văn khiến tất cả mọi người nín thở, ánh mắt dừng trên người Tô Dung cùng Trần Bác Văn. Ai lại không hiểu lời nói của Trần Bác Văn cơ chứ, đây là đang uyển chuyển biểu lộ với Tô Dung! Bọn họ không nghĩ tới giờ này khắc này Trần Bác Văn lại đột nhiên biểu lộ!

Cứ cho là mọi người cảm thấy bọn họ là một đôi giữa trời đất, nhưng dù sao đây chỉ là nhận định của bọn họ mà thôi. Trên thực tế cũng không phải là như thế, giờ đây bởi vì lời biểu lộ của Trần Bác Văn thì sẽ hợp thức hóa mọi thứ, trở thành điều đương nhiên.

"A..." Tô Dung sắc mặt có chút ửng đỏ, không nghĩ tới Trần Bác Văn giờ này lại thổ lộ với.

Nhìn nam tử anh tuấn dương quang trước mặt, Tô Dung không thể phủ nhận có hảo cảm đối với hắn. Cái này giống như thấy đồ tốt, luôn khiến người ta muốn được thân cận, khác biệt những cô gái khác một chút, không quá ngại ngùng khi gặp Trần Bác Văn! Nhưng như thế không có ý nghĩa điểm hảo cảm này đã đủ để nàng đáp ứng hắn!

"Thật xin lỗi! Mấy ngày qua trong nhà có một số việc, cho nên..." Tô Dung lắc đầu nói lời xin lỗi, cự tuyệt rất uyển chuyển.

Một câu nói để cho mọi người bốn phía thần thức không dứt, ánh mắt dừng lại nơi Tô Dung.

"Tô Dung quả nhiên không phải dễ dàng chinh phục như vậy! May là mình không có đi biểu lộ, ngay cả Trần Bác Văn cũng cự tuyệt, mình thì càng không có cửa rồi!"

"Tô Dung như là bạch hạc trên trời, cao cao tại thượng, khó có thể chinh phục!"

"Mình châu chính là mình châu, Trần Bác Văn đều không thể hoàn toàn làm cho nàng rơi khỏi rơi khỏi bầu trời!"

"..."

Vô số người trong lòng cảm thán, nghĩ thầm Tô Dung thật là một đóa hoa thanh tao kiêu ngạo, sợ là không người nào có thể hái được.

"Không sao!" Nụ cười Trần Bác Văn mặc dù trong sáng nhưng có thể nhận ra có chút khiên cưỡng.

"Bác Văn ca! Hẹn gặp lúc khác nha, ta còn có một số việc, phải đi trước rồi!" Tô Dung đứng lên, mỉm cười nói với hắn, tảng lờ như không nghe hiểu lời Trần Bác Văn.

Nói xong, Tô Dung mang theo Trương Tổ Nhi rời đi dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người.

Ra ngoài thư uyển Trương Tổ Nhi hỏi: "Tại sao không đáp ứng Trần Bác Văn? Trong đám trẻ tuổi ở Nghiêu Thành, không phải người cực kỳ có hảo cảm với hắn sao?"

"Người nói hươu nói vượn cái gì thế hả?" Tô Dung mặt đỏ ửng.

"Chúng ta có quan hệ, gì người thích người nào ta còn không biết hay sao!" Trương Tổ Nhi cười nói: "Người lại cự tuyệt khiến ta thấy kinh ngạc. Bất quá thử nghĩ lại cũng đúng, có ai xứng đôi với thiên nga trắng của chúng ta! Hà hà, thiên nga trắng chúng ta khi còn bé từng nói qua, muốn đại nam tử hán văn vô toàn, tài đỉnh thiên lập địa mới nguyện ý gả!"

"Lại tiếp tục chém gió nữa ta liền xé nát miệng của ngươi!" Tô Dung đánh Trương Tổ Nhi, không để cho nàng nói hươu nói vượn. Trương Tổ Nhi phá lên cười ha ha, không ngừng kêu gào nàng suốt đường đi.

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Đặt cược Tô Dung

Trong những đề tài nóng hổi của quần chúng, chuyện Trần Bác Văn bị Tô Dung cự tuyệt trong vườn cũng không gây bất kỳ gợn sóng nào. Tô Dung cao tại thượng như một nàng thiên nga trắng kiêu hãnh, có cự tuyệt bất kỳ người đàn ông nào thì cũng là chuyện bình thường.

Đĩ nhiên, Sa quốc và Nghiêu quốc cũng biết rằng thời hạn quyết chiến đã sắp đến. Vì thế, cả Nghiêu thành đều sôi lên sùng sục.

Diệp Sở cũng không hề hay biết những chuyện này. Hắn và Bạch Huyền cứ ru rú trong nhà, hằng ngày đều cùng nhau nghiên cứu Hồng Sát cô bản, lại cùng Bạch Huyền chơi đùa với Dao Dao. Cuộc sống như vậy quá thong dong, hắn đắm chìm trong đó, vui đến quên trời quên đất, không muốn rời khỏi.

“Diệp Sở, có chuyện lớn rồi!” Lúc Diệp Sở đang nằm trên xích đu và vừa mở Hồng Sát cô bản, Lương Thiện bỗng thở hồng hộc phi tới la hét rầm trời trước mặt Diệp Sở. Kinh ngạc nhất là Bảng Thiệu lại theo sát ngay sau hắn.

“Xảy ra đại sự gì hả? Hai người các ngươi đều mắc bệnh hoa liễu à?” Diệp Sở thấy hai tên này đều hoàn hảo, không nhịn được mà cười hỏi.

Lương Thiện lắc lắc đầu, gấp giọng: “Đi với chúng ta, ngươi sẽ biết!”

Bảng Thiệu và Lương Thiện cùng đi về phía trước, một trái một phải lôi kéo Diệp Sở, khiến hắn từ xích đu lọt tòm xuống đất, bị lôi xềnh xệch ra ngoài.

“Được, khoan khoan! Ta tự đi được!” Diệp Sở hất tay hai người ra: “Đệch, các ngươi quá gần, người khác sẽ cảm thấy ta bại hoại như các ngươi thì sao hả?”

“...”

Lương Thiện và Bảng Thiệu đi cạnh Diệp Sở nghe được câu này đều bước hụt chân xém chút đã ngã lăn ra đất. “Ồ Nghiêu thành, tất cả mọi người đều biết thằng nào là bại hoại, chúng ta đi chung với ngươi, còn đang lo mình sẽ mất hết thể diện đó!”

“Đó là vì lòng dạ thế nhân đều đen tối, chỉ mỗi ta trong sáng. Thế nhân không hiểu được sự ưu tú của ta, cho nên chỉ có nước dùng từ ngữ để làm nhục ta. Bản chất chuyện đó khác với các ngươi!” Diệp Sở cười nói: “Có điều, trông cái kiểu gấp như đàn bà đẻ của các ngươi, thì rốt cuộc có chuyện gì rồi?”

“Nếu Tô Dung mà ngươi yêu thầm sắp bị người khác đoạt mất thì sao!” Lương Thiện tiếp: “Ngươi còn ở nhà được à? Nếu chạm một chút, lúc đó muốn khóc cũng không có chỗ khóc!”

“Hả?!” Diệp Sở cười hỏi: “Ồ Nghiêu thành này, ai dám đoạt nàng chứ?”

Thân là nghĩa nữ của vương thượng, thằng nào ăn gan báo dám cướp đoạt nàng?

Lương Thiện tru lên: “Tu hành giả của Sa quốc nói, lần này quyết đấu sẽ dùng Tô Dung làm tiền cược đánh đổi lấy một thành trì. Vương thượng vậy mà lại đáp ứng rồi!”

Bảng Thiệu lúc này cũng ba hoa một cách đầy hưng phấn: “Ta vậy mà cũng phát hiện, thằng đánh ta lần trước chính là Tu hành giả của Sa quốc! Mấy em thị nữ ấy cũng khiến ta hứng thú vô cùng. Ngươi không muốn tham gia, thằng một em mang về à?”

Nghe hai tên này nói xong, rốt cuộc Diệp Sở đã hiểu chuyện gì đang xảy ra. Hắn đảo mắt trắng dã: “Các ngươi lo cái gì mà lo! Nghiêu thành cũng không phải không có Tu hành giả. Chẳng phải Trần Bác Văn cũng rất mạnh hay sao?”

Lương Thiện thấy Diệp Sở đang trở bộ như đang muốn về phủ, liền kéo hắn lại rồi nói gấp: “Danh tiếng không có nghĩa là chỉ có mỗi Trần Bác Văn ra mặt mà! Ngươi cũng không yếu, có thể đánh bại Đinh Khải Uy, đây đã chứng minh sự lợi hại của ngươi rồi. Phải vì những người theo ngươi từ đầu như chúng ta mà dương oai một phen chứ!”

“Không có hứng!” Diệp Sở đáp.

Bảng Thiệu vội kéo Diệp Sở lại: “Đừng, đừng mà! Mặc dù ta không biết Trần Bác Văn ngươi nói là ai, nhưng tên Tu hành giả đã từng đánh ta cũng không yếu. Ngươi tin chắc Nghiêu quốc đã bố trí toàn vẹn rồi sao? Nếu Sa quốc dám đến, hẳn chúng phải có vài phần bản lĩnh. Coi như ngươi không muốn tham gia, thì đi xem một chút cũng được! Chắc chắn, nghe đồn Tô Dung là người tình trong mộng của ngươi, mà ngươi lại tro mắt nhìn người tình trong mộng bị cướp mất nha?!”

Bảng Thiệu cũng biết từ chỗ Lương Thiện, chứ nào có hay Diệp Sở yêu thầm Tô Dung bao giờ. Lần đầu tiên nghe tin này, Bảng Thiệu đã châm biếm không biết bao nhiêu lần, thậm chí chửi thề được lúc trước hắn lại cứu Trương Tổ Nhi, hóa ra còn có nguyên nhân bên trong.

“Huống chi, giai nhân đẳng cấp nhường này thì sao lại để cho đám Sa quý kia chiếm được! Hắc hắc, ba người chúng ta ai mà chẳng đẹp trai hơn bọn chúng hả! Đặc biệt là ngươi, không đến trường quyết đấu xem một chút thì người khác làm sao biết được trên đời này lại có một chàng trai tuấn tú như vậy chứ!” Bảng Thiệu nói. Hắn biết điều gì mới có tác dụng lớn nhất với Diệp Sở, nhưng cứ nói mấy chuyện này khơi khơi như thế khiến hắn tự khinh bỉ bản thân vô cùng.

Những lời này thì Diệp Sở đồng ý đến năm chi. Cối đời này ai có thể đẹp trai anh tuấn như ca được đâu!

“Người nói có lý! Vậy theo các người đi xem một chút!” Giờ phút này Diệp Sở muốn cự tuyệt cũng không được. Bị hai tên này trái lòi phải kéo, hắn đành phải theo bọn họ đến thành lâu.

Khi Diệp Sở đến thành lâu, nơi đó đã trở nên vô cùng náo nhiệt. Bàn Thiệu bằng cái xác nung núc thịt mỡ của mình, không ngừng chen lấn về phía trước mới len được lên mấy hàng đầu.

Mà những người đứng phía sau giờ này đã nhận ra Bàn Thiệu, chủ động nhường đường cho hắn, làm cho cả bọn Diệp Sở một đường đi thẳng về phía trước không hề trở ngại.

“Diệp Sở!” Khi Bàn Thiệu sắp tiếp tục bước tới, một thanh âm vang lên bên tai Diệp Sở khiến hắn phải quay đầu nhìn lại. Hắn thấy Tướng quốc Tô Chính Bình đang vẫy tay về phía mình, ra hiệu bảo hắn qua bên đó.

Thấy Bàn Thiệu đã chui vào hướng chỉ em tụ tập, Diệp Sở bèn phỉ nhổ hắn một phen nhưng cũng không kéo hắn lại mà chỉ cùng Lương Thiện cất bước đi về phía Tô Chính Bình đang ngồi.

Ở vị trí Tô Chính Bình có không ít người quen. Tô Dung và Trương Tổ Nhi tất nhiên không cần phải nói, mà ngay cả Trần Bác Văn cũng đứng đó. Điều khiến Diệp Sở ngạc nhiên nhất là, đại ca Diệp Thiên và nhị ca Diệp Siêu của Nghiêu thành Diệp gia cũng có mặt chỗ này, thậm chí cả đại bá Diệp Lực của hắn cũng đứng bên cạnh Tô Chính Bình.

Diệp Lực gặp Diệp Sở liền cau mày, trong mắt toát ra vẻ ghét bỏ sâu nặng. Điều này khiến Diệp Sở vốn đang định bước đến chào phải dừng bước, hắn nhếch môi cười nhạt. Nếu đối phương đã không ưa mình, bản thân cần gì đến đó để rước lấy chuyện không vui làm gì.

Chỉ có mỗi Diệp Thiên là nhìn về phía Diệp Sở gật đầu tỏ ý. Mặc dù ánh mắt gã không quá mức gần gũi nhưng rốt cuộc nó cũng khiến người ta hiểu gã không có ý phủ nhận tình thân.

Thấy Diệp Thiên chủ động chào hỏi, Diệp Sở cũng thoáng kinh ngạc, trong lòng chợt dâng lên một cảm giác ấm áp. Phải thừa nhận rằng, tuy Diệp Thiên không có giao tình sâu đậm với mình nhưng thời điểm còn ở Diệp gia, gã cũng đã làm tròn bổn phận một người anh cả. Có thứ gì tốt, gã đều để dành cho hai thằng em của mình. Đến ngay cả chuyện thằng em mình không ra hôn, gã cũng chưa hề răn đe câu nào. Nhưng nếu có thứ gì tốt thì chưa bao giờ thiếu phần cho Diệp Sở một phần.

“Không ngờ rằng người cũng đến nơi náo nhiệt này!” Tô Chính Bình nhìn Diệp Sở cười nói: “Sao hả? Có hứng lên quyết đấu mấy trận không?”

Tô Chính Bình biết Diệp Sở đã đạt tới Hóa ý cảnh, là một Tu hành giả chính thức. Nếu có thể ra sức vì vương quốc thì họ cũng nắm chắc thêm vài phần.

“Ta đến chỉ vì bị người ta kéo đến xem náo nhiệt thôi! Đối với chuyện lên đài quyết đấu, một chút hứng thú cũng không có!” Diệp Sở cười nhạt, ánh mắt không nhìn được mà dời đến chỗ Tô Dung. “Nghe nói họ dùng cô làm giải thưởng cho lần đánh cược này à? Cô không sợ Nghiêu quốc thua cuộc, sẽ bị bắt về làm áp trại phu nhân sao?”

“Nghiêu quốc sẽ không thua!” Tô Dung nói: “Tu hành giả Nghiêu quốc tất sẽ hạ gục từng tên bọn họ!”

“Có lòng tin là tốt! Có điều, này giờ quên nói cho các người biết một chuyện! Trước đây Bàn Thiệu đã từng giao thủ với một Tu hành giả của Sa quốc, hơn nữa còn bị đánh đến bầm dập mặt mày!” Diệp Sở nói với ý nhắc nhở những người này, hòng khiến họ giảm bớt lòng tin của mình.

Quả nhiên nghe hết mấy câu đó, Tô Chính Bình và Diệp Lực đều biến sắc. Tô Chính Bình tròn mắt hỏi nhìn Diệp Sở: “Thật vậy à?”

“Người cảm thấy ta cần phải lừa các người sao?” Diệp Sở nhún nhún vai đáp.

Sắc mặt Tô Chính Bình bắt đầu nghiêm lại. Mặc dù ông ta không biết rõ thực lực của Bàn Thiệu nhưng hắn là không kém. Bởi trước đó ông ta lấy được tin tức, Bàn Thiệu đã từng cướp một vị áp trại phu nhân của Tam thập lục động. Lời đồn ban đầu là hắn không dựa vào gia thế của mình, mà chính là khi hắn đang nhập bọn với một đám người trẻ tuổi.

Bàn Thiệu dám đi, hơn nữa còn trở về toàn vẹn, thực lực ấy tuyệt đối không thể khinh thường. Nhưng hắn lại bại trận trong tay Tu hành giả của Sa quốc, chẳng lẽ trong đám Tu hành giả trẻ tuổi của Nghiêu quốc lại nhảy ra một cường nhân vô địch sao?

Nhưng theo tin ông ta có được, kẻ mạnh nhất trong đám Tu hành giả sa quốc bắt quả chỉ có thực lực Hóa ý cảnh tầng năm mà thôi, không có một người nào đạt tới Hóa ý cảnh thượng phẩm cả!

Tô Chính Bình cổ trần tỉnh bản thân, nhìn hai người Trần Bác Văn và Diệp Thiên nói: “Hai người các người không nên khinh địch! Chút nữa lên đài, làm việc phải cẩn thận!”

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Chửi rửa tới tấp

"Sa quốc là cái nơi hẻo lánh, tài nguyên cạn cỗi, không thể nào bồi dưỡng ra tu hành giả mạnh mẽ được, Tướng quốc đại nhân không cần lo lắng quá như vậy! " Diệp Lực liếc mắt nhìn Diệp Sở, đoạn thân nhiên nói: "Nghieu quốc thắng chắc!"

"Đừng rồi! Chúng con đã sẵn sàng cả rồi, Sa quốc không thể là đối thủ của chúng ta!" Trần Bác Văn đứng bên cạnh phụ họa, nói đoạn hần nhìn Diệp Sở một cái thốt: "Một kẻ từ đó đến nay không hề có chút uy tín nào thì Tướng quốc đại nhân đừng dễ tin hần!"

"Ha ha!" Tô Chính Bình không khỏi nhìn Diệp Lực một cái, nghĩ thầm phủ Uy Viễn hầu quả thật không nhận lại Diệp Sở rồi, bất quá nghĩ đến mấy năm qua Diệp Sở hoành hành ngang ngược thì cũng không phải là chuyện lạ.

"Tướng quốc đại nhân nếu đã không có chuyện gì thì ta đi trước vậy!" Diệp Sở quay sang Tô Chính Bình cười thốt, hần cũng không muốn ở cái nơi buồn chán này nữa.

Diệp Lực nhìn Diệp Sở vẫn cái bộ dáng lắc các kia, cũng giận không lên hơi nữa: "Lần trước may mắn sống được thì làm người an phận chút đi, phải gánh lấy trách nhiệm của mình, đừng nên làm con chuột cống ngang đường bị người ta chửi rửa nữa!"

Tin Diệp Sở trở lại Nghieu thành là từ Diệp Siêu truyền về phủ Uy Viễn hầu, trong phủ rất nhiều người sau khi nhận được tin tức kia cũng đều lộ vẻ tức giận và chán ghét, nếu không phải vì tên Diệp Sở thì... phủ Uy Viễn hầu làm sao có tình trạng như bây giờ? Tất cả là do hần mà ra. Bọn họ không biết tên phế vật bại hoại đó về làm cái gì nữa. Hần tưởng Diệp gia sẽ nhận lại sao? Nằm mơ!

Diệp Lực vẫn chán ghét Diệp Sở như trước, bắt đầu từ rất nhiều năm trước rồi, nếu không phải phụ thân Uy Viễn hầu lão vẫn che chở thì lão đã đánh chết cái tên cháu ngô nghịch này rồi.

Tin Diệp Sở trở về đã truyền tới tai phụ thân của lão, ông trông như già hơn, ngày qua ngày ông vẫn trầm lặng ít nói như vậy.

"Cái gì mà làm người an phận chứ? Là nghe lời răm rắp, không thể có suy nghĩ và hành động của chính mình sao?" Diệp Sở vốn xoay người chuẩn bị rời đi thì hần vội dừng chân, quay đầu nhìn Diệp Lực thốt: "Xin lỗi! Nhân sinh trên đời việc tùy tâm sở dục là chuyện trọng nhất, nếu chuyện gì bản thân mình cũng không thể tự quyết định thì sống còn gì là vui thú? Nếu như trở thành người như vậy mà bị thể nhân mạng chửi rửa là bại hoại thì... bọn họ có mắng thì đã sao?"

"Người..." Diệp Lực bị Diệp Sở trả lời lại như vậy thì ngay tức khắc sắc mặt đã đỏ bừng, cảm tức nhìn Diệp Sở mắng: "Đồ hỗn láo! Đúng là đồ hỗn láo! Hôm nay ta sẽ thanh lý môn hộ. Tránh cho tên phế vật người làm nhiều chuyện ác nữa!"

"Phụ thân!" Diệp Thiên kéo phụ thân mình đoạn quay sang ngó Diệp Sở chăm chăm nói: "Diệp Sở đã không phải là người Diệp gia ta nữa, cha ra tay dạy dỗ hần nhớ người khác nói vào thì làm sao?"

Được Diệp Thiên nhắc, Diệp Lực mới cố gắng nén giận, nhìn Diệp Sở quát: "Cút! Ta không muốn gặp lại cái tên cặn bã bại hoại như ngươi, cút ra khỏi Nghieu thành mau!"

Diệp Sở chả thèm để ý, hần bước đi ra ngoài một mạch. Hần không muốn cùng lão tranh luận nữa, biết là vị đại bá vẫn nhìn mình không vừa mắt thì nói nhiều hơn nữa cũng chỉ làm lão khó chịu hơn mà thôi.

Đối với vị đại bá đó, hai đứa con trai mới là niềm kiêu ngạo của ông ta, là kiêu ngạo của Uy Viễn hầu, mà Diệp Sở chẳng qua là nỗi sỉ nhục của phủ Uy Viễn hầu mà thôi.

...

"Diệp đại nhân! Ngài cần gì phải nổi giận chứ, hần chỉ là kẻ bị Diệp gia khu trừ mà thôi, một cái tên gieo họa mà thôi, sao đáng để đại nhân nổi giận chứ?" Một viên quan lại đứng bên cạnh Diệp Lực nịnh nọt thêm: "Ngài có hai đứa con tài giỏi như vậy đúng là làm cho tôi phải hâm mộ nha!"

"Đúng như vậy! Lần quyết đấu này hai vị công tử chắc chắn hai vị công tử sẽ xuất lực nhiều nhất! Ha ha, tất cả phải dựa vào các ngươi rồi!"

"Diệp Sở hả, đợt lần quyết đấu này xong xuôi ta sẽ phái người đuổi hần ra khỏi Nghieu thành là được, nổi giận làm gì, nên tập trung vào quyết đấu. Cái cọ với một tên phế vật thì Diệp đại nhân vẫn chưa đủ bình tĩnh đó!"

"..."

Diệp Lực được một đám khuyên nhủ, sắc mặt sau mới nhu hòa lại được, nhìn bóng lưng Diệp Sở lão khề hừ một tiếng. Nghĩ thầm cái tên này nếu được một nửa con mình thì lão sẽ không tức giận như vậy. Chuyện Diệp Siêu nói cho lão biết Diệp Sở chỉ một chiêu đánh bại Đinh Khải Uy thì ở Uy Viễn phủ hầu thì chả có ai tin hết.

"Làm người mà làm được tới trình độ vậy thì đúng là thất bại thật, ai ai cũng xa lánh!"

"Đúng vậy! Chỉ là tên phế vật mà thôi, nghe đồn là có thể đánh bại Đinh Khải Uy, bây giờ nhìn chả đúng gì cả. Bằng không thì Diệp Lực làm sao chán ghét Diệp Sở đến như vậy được?"

"Nếu như hần còn muốn tới đây tìm thất bại như vậy, đến khi tới lúc chúng ta tu hành giả ở Nghiêu thành đánh bại toàn bộ tu hành giả Sa quốc thì hần có tự ti không nhỉ?"

"Hần mà biết tự ti? Còn có mặt mũi nữa đâu mà!"

"..."

Một màn đỏ bị chúng nhân chứng kiến, một đám liên nghị luận rồi rít cả lên nhìn Diệp Sở khinh bỉ. Thấy Diệp Sở đi tới đâu, tất cả đều nhích ra ra hần, giống như ở gần hần là sẽ bị ô uế vậy.

"Khôn kiếp thật!" Lương Thiện liền nổi giận, Diệp Sở đánh bại Đinh Khải Uy hần tận mắt nhìn thấy, làm sao có giả chứ? Đoạn thốt: "Diệp Sở, chút nữa ngươi lên đài đi, chứng minh cho bọn chúng biết là ngươi mạnh ra sao mới được!"

Thấy Lương Thiện còn kích động hơn cả mình, Diệp Sở chỉ nở nụ cười. So với cái thanh danh kia của hần thì mấy tiếng mắng chửi đó chả thấm vào đâu cả!

"Chó cắn người thì người cắn lại à?" Diệp Sở cười hỏi.

"Vậy ngươi cứ để bọn họ mắng vậy sao?" Lương Thiện không thể tin nổi nhìn Diệp Sở hỏi, tính tình Diệp Sở sao tự nhiên lại tốt đến bá ngờ vậy?

Diệp Sở vỗ đầu Lương Thiện một cái đáp: "Ngu ngốc! Chó cắn mình thì mình không cắn lại được nhưng không có nghĩa là ngươi không thể thả chó để cho chó cắn chó nha!"

"Sao?" Lương Thiện nghi hoặc nhìn Diệp Sở, vẫn chưa rõ ý của Diệp Sở.

Diệp Sở rất nhanh đã cho hần đáp án, chỉ thấy trong tay Diệp Sở xuất hiện một viên đá. Búng một phát bay ra ngoài, rơi vào cái ót một tên vừa mới mắng gã.

"Oái!" Tên này đau quá liền quay sang nhìn người bên cạnh hét: "Ngươi mới đánh ta?"

"Đánh mẹ ngươi ấy, ngươi vừa đánh ta thì có!"

"!@#\$\$^&&..."

Một đám người mới vừa mắng Diệp Sở đây thì lại quay sang mắng nhau, sau đó thì đánh nhau loạn xạ.

Lương Thiện nhìn một màn này thảm ruột ruột nước bọt, lạnh người nhìn Diệp Sở, thầm nghĩ: Quả nhiên con hàng này vẫn có thù tất báo như trước, sau này phải ít trêu chọc hần mới được!

"Ngươi vừa làm chuyện xấu sao?" Trong lúc Diệp Sở đang quan sát bốn phía, nhìn xem xung quanh có người đẹp nào nhìn cho bỏ mắt thì Tô Dung và Trương Tổ Nhi bỗng dung xuất hiện ở bên cạnh Diệp Sở, nhẹ giọng hỏi gã.

"À! Ta sao có thể làm chuyện xấu được? Ngươi gặp qua thánh nhân làm chuyện xấu chưa?" Diệp Sở nhìn Tô Dung hỏi, nụ cười xinh đẹp của Tô Dung cộng thêm thần sắc lạnh lùng thanh cao khiến nàng càng thêm quyến rũ, hàng mi run run càng thêm động nhân.

"Ta biết là ngươi làm! Giống như đêm đó vậy! Tên áo đen kia chính là ngươi!" Tô Dung nhìn chằm chằm Diệp Sở đáp, thấy Diệp Sở định mở miệng đáp thì nàng liền ngắt lời thốt: "Ngươi không cần phải chối! Ta không tin trên đời lại có nhiều chuyện trùng hợp như vậy! Ngươi nếu không nói thì cùng lắm ta đi hỏi Bàng Thiệu vậy!"

Diệp Sở nhún vai, tìm ai không tìm lại đi tìm Bàng Thiệu. Gã lại nghĩ thầm cái tên Bàng Thiệu có bán đứng chính mình không nhỉ? Nhưng mình cũng đã trộm cho gã mấy tấm xuân cung đồ thì Diệp Sở thầm an lòng lại.

"Vậy ngươi đi hỏi đi nha! Bàng Thiệu thích nhất là làm loạn, cha của đứa nhỏ mà ngươi đang tìm chắc là Bàng Thiệu cũng không chừng đó nha! " Diệp Sở cười đáp.

"Ngươi... " Tô Dung toan đáp lại thì Trần Bác Văn cùng Diệp Thiên và Diệp Siêu cũng đi tới bên này, Trần Bác Văn thì đi tới bên cạnh Tô Dung hỏi: "Tô Dung, sao muội lại đến đây? Bên kia tầm nhìn cũng tốt hơn mà? Hơn nữa còn không có người ảnh hưởng tâm tình của muội nha!"

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Áp trại phu nhân

Trần Bác Văn đi tới trước mặt Tô Dung, trong giọng nói mang theo vẻ khinh bỉ. Diệp Sở thấy thế không khỏi cười: "Làm sao? Trước khi đối chiến Tu hành giả Sa Quốc, muốn cùng ta đánh cược một trận không?"

"Không đến mức nóng nảy thế chứ! Giờ phút này quốc chiến ngay trước mặt, ta sẽ không vì niềm vui bản thân mà ảnh hưởng chiến cuộc!" Trần Bác Văn cười cười, nụ cười trong sáng như cũ, khiến cho người bên cạnh nhìn thấy cũng phải âm thầm gật đầu. So sáng với phong độ của Trần Bác Văn, Diệp Sở không thể giành phần hơn, hiển lộ ác tâm rõ ràng!

"Như vậy thì mời người cút mịa đi!" Diệp Sở quay sang châm chọc Trần Bác Văn, "Ta làm việc còn chưa tới lượt người ở chỗ này xoi mói!"

Trần Bác Văn cười mỉm, mong muốn của hắn đã hoàn thành. Diệp Sở càng giận dữ thì càng làm nổi bật phong độ của hắn. Nhìn về phía đám người chung quanh, quả nhiên thấy bọn họ chán ghét Diệp Sở càng nhiều hơn!

"Tô Dung! Chúng ta đi thôi!" Trần Bác Văn mỉm cười, nói với Tô Dung.

Tô Dung lắc đầu, ánh mắt dừng trên người Diệp Sở, bộ dạng vẫn quật cường chờ đợi câu trả lời của hắn. Thấy Tô Dung như thế, Trần Bác Văn nhún mày, những vẫn đứng bên cạnh nàng!

"Người không chịu nói thật cho ta biết sao?" Tô Dung nhìn chăm chăm Diệp Sở nói.

Diệp Sở rất vô tội cười nói: "Vấn đề là thật sự ta không làm! Bằng không nhất định chịu trách nhiệm!"

Nói xong câu đó, Diệp Sở cũng sợ Tô Dung hỏi tiếp lần nữa, ánh mắt không khỏi chuyển tới trận quyết đấu đang diễn ra trong sân. Giờ phút này hai Tu hành giả đã giao chiến ở cùng một chỗ, có điều chưa xuất hiện cường giả Nhập ý cảnh nên khán giả vẫn chưa đông đúc lắm.

"Các người đứng vây quanh ta làm gì? Đi tới giải quyết đám Tu hành giả Sa Quốc kia kìa, thời điểm biểu hiện tình cảm yêu nước sâu đậm của các người đã đến!" Diệp Sở nói to với cả đám người Trần Bác Văn.

"Vậy sao người không đi biểu hiện tình cảm yêu nước sâu đậm của người?" Trương Tổ Nhi nhìn Diệp Sở hừ lạnh nói.

Diệp Sở nhún nhún vai cười nói: "Có biết nổi tương tư đơn phương nào bi thảm nhất không hử?"

"Cái gì?" Trương Tổ Nhi nghi ngờ hỏi Diệp Sở.

"Cõi đời này sự tương tư bi thảm nhất chính là: ta thích tổ quốc!" Diệp Sở cười nói, "Chuyện bị thảm như thế ta sao có thể làm được!"

"..."

Trương Tổ Nhi cảm thấy không thể nói được với tên này, hắn đích thị là kẻ khôn kiếp!

Nhìn bộ dạng Diệp Sở lạnh nhạt lại phóng đảng không chút kiềm chế, Diệp Thiên trong lòng cũng có chút ngạc nhiên. Diệp Sở trong ấn tượng của hắn vẫn luôn là bộ dạng vô lại cả lơ phất phơ, nhưng giờ phút này lại khiến hắn cảm nhận hoàn toàn ngược lại, quần áo lụa là không câu chấp, gần như không để mọi chuyện ở trong lòng, bộ dạng vô cùng lười nhác!

Những thay đổi như thế khiến Diệp Thiên không khỏi phải chăm chú vào Diệp Sở, đặc biệt sau khi nghe được Diệp Siêu kể lại Diệp Sở một chiêu đánh bại Đinh Khải Uy, thì lại càng cảm thấy hắn khác dĩ vãng rất nhiều. Người khác không tin Diệp Siêu, nhưng hắn hiểu rất rõ đệ đệ của mình, tuyệt đối sẽ không nói hươu nói vượn những chuyện như thế này.

"Ba năm nay, có lẽ hắn thật sự thay đổi không ít!"

"Ba năm nay người sống như thế nào?" Diệp Thiên suy nghĩ một chút, vẫn hỏi Diệp Sở. Thời điểm ban đầu Uy Viễn Hầu phủ ném Diệp Sở ra ngoài, đều cho rằng hắn hẳn phải chết. Bởi vì trước kia Diệp Sở trừ chuyện đi làm ác thì không biết cái gì nữa cả, một người như vậy làm sao có thể sống sót ở thế giới thực nhọc cường thực? Nhưng bây giờ nhìn lại Diệp Sở, hắn không chỉ sống sót mà còn sống rất tốt là đằng khác.

"Hà!" Diệp Sở không nghĩ tới Diệp Thiên sẽ chủ động nói chuyện với hắn: "Một người, cho dù có phải đào rễ cây ăn, cũng không thể chết dễ dàng được!"

Nghe được câu này, tất cả mọi người sững sờ tại chỗ, bao gồm cả Tô Dung ở bên trong, ánh mắt đều tập trung lên người Diệp Sở. Trong lòng nàng cảm giác bất khả tư nghị: "Diệp Sở luôn luôn ngập tràn trong son hào hải vị, đã từng đào rễ cây để ăn sao? Có thật không vậy nhỉ?"

Tô Dung không thể tưởng tượng được, con người ăn luôn rễ cây sao! Nếu đổi lại là nàng, nàng cảm giác mình không thể nào nuốt xuống được!

Mấy cô gái như Trương Tổ Nhi vốn trước giờ chán ghét Diệp Sở, nhưng giờ phút này nghe được những lời nói đó, không thể kiềm lòng được đều cảm thấy xót xa. Đói bụng đến mức nào mà phải đi ăn rễ cây vậy trời?

Sắc mặt Diệp Thiên vô cùng phức tạp, không thể tưởng tượng được ba năm qua Diệp Sở đã kinh qua những chuyện khủng khiếp gì!

Diệp Thiên thở nhẹ ra một hơi, nhìn Diệp Sở nói: "Bất kể tương lai người như thế nào cũng phải cố gắng sống tốt hơn! Bị người mắng không sao cả, phải ráng lưu lại nhất mạch! Nhị thúc đi sớm, nhất mạch chỉ còn lại mình người, người sống cho thật tốt thì chính là bất hiếu với nhị thúc. Diệp gia mặc dù khu

trừ người, nhưng người có cuộc đời của mình, cũng không nhất định phải ở Diệp gia!"

Nghe được câu này, Diệp Sở quay đầu nhìn chằm chằm Diệp Thiên.

"Sống sao cho thật tốt! Hy vọng có một ngày, người có thể tranh khí để cho Diệp gia hối hận đã đuổi người đi!" Diệp Thiên cũng không nói quá nhiều với Diệp Sở, nói xong câu đó liền xoay người rời đi!

Nhìn Diệp Thiên xoay người rời đi, vẻ mặt Diệp Sở đã trở nên khá phức tạp. Hoàn toàn bất đồng với những tộc nhân khác, Diệp Thiên quả thật quan tâm hắn! Dù rằng mình tự tung tự tác tạo tổn thương to lớn cho tộc nhân, nhưng Diệp Thiên vẫn đến tận đây làm tròn trách nhiệm một người đại ca.

"Người yên tâm, nhất mạch này sẽ không tuyệt chủng ở sau mãi đâu!" Diệp Sở vẫn luôn dày mặt, nhưng giờ phút này lại đưa ra lời hứa hẹn với Diệp Thiên, có mấy phần bốc đồng nhưng gần như là lời nói tận tâm can.

Diệp Thiên khẽ dừng chân lại, nhưng rồi nhanh chóng tiếp tục bước đi, giống như không nghe thấy người lời nói của Diệp Sở.

...

Nhìn Diệp Thiên Diệp Siêu cùng rời đi, Trần Bác Văn cuối cùng cũng không tụ tập chỗ Diệp Sở nữa, đám người lần lượt rời đi.

"Người quả thật ăn rễ cây rồi hả?" Trương Tổ Nhi thấy một nhóm người rời đi, quay sang hỏi Diệp Sở đầy nghi ngờ.

Diệp Sở cười cười, cũng không trả lời Trương Tổ Nhi. Ba năm trước đây hắn vừa tới đến cái thế giới này, khi đó nhập vào thân thể của Diệp Sở, người bị thương nặng, lại không có đồng nào. Căn bản không còn cách nào xoay sở, chỉ cố gắng tìm đủ mọi cách để tồn tại được!

Lúc đó hắn tay trái gài không chặt mà người lại trọng thương, cố gắng tìm chỗ hoang gà rừng và vài thứ có thể ăn. Khó hơn nữa thì phải tìm quả cây dại, rồi rau dại trên mặt đất, đến tận cùng không còn gì nữa thì phải đào cả rễ mà ăn. Khoảng thời gian khó khăn đó cũng ngót ngét gần một tháng.

Thân thể thì đau đớn, mỗi ngày quần áo không đủ che thân, lại không được ăn no, suốt một tháng đó Diệp Sở cũng không thể tưởng tượng được mình sao có thể sống sót được. Có điều nhờ hắn kiên trì nên thương thế cũng dần khỏi. Từ lúc đó, cuộc sống mới dần dần bình thường, không còn bị thương nữa nên hắn hoàn toàn có thể chế tạo bẫy rập đánh dã thú, tự cấp tự túc, không còn lo lắng vấn đề đói bụng nữa!

Đến cuối cùng tình cờ tiến vào Thanh Di Sơn, bị lão Phong tử đưa theo du lịch thiên hạ, cuộc sống mới hoàn toàn thay đổi!

Thấy Diệp Sở không trả lời nàng, Trương Tổ Nhi bất mãn thầm nói: "Không nói thì thôi, làm cao dữ!"

Có điều Trương Tổ Nhi nhìn thấy bộ dạng thất thần của Diệp Sở, cũng biết rằng hắn nói là sự thật. Gã này trước đây ở Nghiêu Thành không bữa nào không chén chén rượu thịt, có sơn hào hải vị nào chưa trải qua, thế mà ba năm gần đây lại ăn rễ cây, quả thật không thể tưởng tượng được.

"Đi xuống..."

Ngay lúc mọi người còn đang trầm mặc suy nghĩ về những lời Diệp Sở nói, thì trận quyết đấu trên đài đã đổi nhóm người. Đám Tu hành giả Sa quốc sĩ nhục đánh bại mười mấy người Nghiêu Thành, khiến đám thanh niên tài tuấn tức giận chửi không ngớt lời.

"Diệp Siêu lên rồi!" Ngay lúc mọi người đang phẫn nộ thì Diệp Siêu dẫn đầu lên đài, lực lượng trung tâm chân chính của Nghiêu Thành bắt đầu bày ra!

"Xem ra quyết đấu đã chuẩn bị đến hồi kết thúc! Đại chiến chân chính bắt đầu rồi!"

"Ha ha ha, lần này nhất định sẽ đánh Sa Quốc tề ra quân!"

"Nhìn Bác Văn ca cùng Diệp Thiên ca cũng chuẩn bị sẵn sàng rồi, không có ai là đối thủ của bọn họ!"

"..."

Mọi người ai nấy đều hưng phấn, mà ánh mắt Diệp Sở lại dừng trên người Tô Dung, ghé mắt qua đã thấy da thịt tuyết trắng của nàng, "Ha ha, người thật có lòng tin với đám Tu hành giả của Nghiêu thành, không hề lo lắng bị bắt đi làm áp trại phu nhân hay sao?"

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Sa quốc cường thế

"Nghiêu quốc không thua!" Tô Dung trừng mắt nhìn Diệp Sở: "Bọn chúng không thắng được, cũng không cưới được ta!"

Nghe Tô Dung nói chuyện tự tin đến như vậy, Diệp Sở cũng không thể phủ nhận: “Có lẽ! Chẳng qua xong lần tỷ thí đầu tiên này, cô sẽ gả cho tên nào trong số chúng vậy?”

“Nói hươu nói vượn gì đó!” Tô Dung mặt đỏ phừng phừng, xen lẫn ánh hồng giống như hoa đào nở rộ, mười phần quyền rũ say lòng người.

“Tô Tiểu Dung, có ai nói với cô chưa? Thời điểm cô xấu hổ còn đẹp hơn cái bộ mặt thanh cao lạnh lẽo thường ngày của cô nhiều!” Diệp Sở trợn mắt há mồm nhìn Tô Dung không chớp mắt: “Thật sự vô cùng muốn hái hoa đào xuống để so, rốt cuộc bên nào mê người hơn đây?!”

“...”

Tô Dung ngoảnh mặt sang chỗ khác, không thèm nghe Diệp Sở ba hoa hươu vượn nữa. Tên này lại lên con bắt cần đòi, bắt đầu trêu chọc người khác. Nghe hẳn nói chuyện chính là đi chịu tội!

Tô Dung chuyển hướng nhìn vào Diệp Siêu trong tràng quyết đấu. Không hổ là nhân vật trẻ tuổi trong top mười của Nghiêu thành, mặc dù Diệp Siêu chưa đạt tới Hóa ý cảnh nhưng khi ra tay lại vô cùng sắc bén. Liên tục đã mấy người Sa quốc thua trong tay Diệp Siêu rồi, khiến cho phe Nghiêu quốc kêu gào hưng phấn từng đợt một. Tiếng hét ầm ĩ, đợt sau còn to hơn đợt trước.

Đám Sa quốc bên kia thì sắc mặt vô cùng khó coi. Liên tục bị Diệp Siêu hạ gục mấy hảo thủ, trận doanh của Sa quốc thương lượng một lúc, rốt cuộc đã xuất hiện một người bước ra.

Gã kia đi ra cũng không hề nói câu nào, trực tiếp xuất thủ với Diệp Siêu. Gã ra tay cũng không nhanh, cũng không hề màu mè nhưng mang theo sức mạnh vô cùng mạnh mẽ. Một kích đánh ra khiến Diệp Siêu không ngừng lùi về sau mấy bước, cánh tay cũng bị một cú này của đối phương mà không ngừng run rẩy.

“Hóa ý cảnh!” Diệp Siêu nhíu chặt mày, sắc mặt thận trọng. Không ngờ rằng giờ phút này đối phương đã dùng đến Tu hành giả Hóa ý cảnh. Bây giờ mới đánh được bao lâu, ngay cả đối phiên đầu cũng chưa xong nữa. Sa quốc không khỏi quá thiếu kiên nhẫn!

“Xuống!” Tu hành giả Sa quốc quát vào mặt Diệp Siêu, đột nhiên đánh ra một kích bắn thẳng vào ngực hắn.

Diệp Siêu đưa tay chặn ngang ngực đỡ đòn, hắn chợt cảm thấy một luồng sức mạnh kinh khủng đánh sâu vào tay mình, khiến nó như sắp bị bẻ gãy. Hắn vốn không thể ngăn cản lực đạo này, toàn thân bay nghiêng ra ngoài, dưới chân vẽ thành hai chiếc rãnh thật sâu, cả người chỉ trúng một chiêu của đối phương liền văng ra khỏi quyết đấu tràng. Sắc mặt hắn hoàn toàn tái nhợt, hiển nhiên đã chịu thương thế không nhẹ. Hắn ho khan mấy tiếng, cảm thấy khí huyết toàn thân đã sôi trào dữ dội.

Nhưng không ai cảm thấy bất ngờ với kết quả này. Một Chân khí cảnh chạm trán với một Hóa ý cảnh mà không bị học máu, điều này đủ để chứng minh thực lực của Diệp Siêu. Dĩ nhiên, đây cũng là do đối phương không xuất thủ toàn lực!

“Thật là kỳ quái! Lúc này mới có mấy vòng mà! Sao Sa quốc lại bắt đầu không nín nổi mà đã đưa Hóa ý cảnh ra rồi?” Trương Tổ Nhi nhìn không được bắt đầu thì thảo.

“Đúng đó! Hầu như thời điểm khí trời bắt đầu chuyển lạnh, hàng năm Sa quốc đều đến tỉ thí, nhưng chưa bao giờ thấy bọn họ lại điều động cường giả Hóa ý cảnh nhanh đến như vậy!”

“Mới đây đã dùng cường giả Hóa ý cảnh, đối với họ đây không phải là chuyện tốt gì đâu!”

“...”

Trong lúc mọi người nghị luận, đám người Tô Chính Bình thương lượng một lúc rồi hướng về một phía gật đầu. Từ nơi đó, một người chợt bước ra, chính là Đinh Khải Uy đã lâu không hề xuất hiện trước mặt mọi người.

“Đinh Khải Uy! Vì sao hắn lại lên rồi?!”

“Nghe đồn Đinh Khải Uy đã bại dưới một chiêu của Diệp Sở, bây giờ nhìn lại cũng không giống nha!”

“Tất nhiên là không thể! Đinh Khải Uy chính là nhân vật trong top ba Nghiêu thành chúng ta, một tên Diệp Sở phế vật làm sao có khả năng đánh bại hắn!”

“...”

Diệp Sở nhìn thấy Đinh Khải Uy cũng khá là kinh ngạc. Mặc dù lần trước cũng không đánh hắn đến nỗi bầm dập nhưng chữa trị thương thế như vậy là quá nhanh. Xem ra, da tên này quả thật là dày, sớm biết thì lúc ấy mình liền đánh cho hắn lết cũng không nổi rồi!

Nhìn Diệp Sở trợn mắt nhìn Đinh Khải Uy mang ý bất hảo, Tô Dung nhíu mày nói: “Người không lên sao? Bằng thực lực của ngươi, ra đấu có thể khiến mọi người sẽ thay đổi cách nhìn. Chẳng lẽ như vậy không tốt hơn sao?”

“Đừng! Các ngươi cứ việc mắng ta còn hơn!” Diệp Sở lắc đầu cười nhạt: “Một đám con nít đánh nhau, ta thật không có hứng thú chen vào!”

“Con nít đánh nhau?” Cả đám người Trương Tổ Nhi nhìn không được mà quắc mắt nhìn Diệp Sở mà chỉ thấy buồn cười. Tên Diệp Sở này chém gió quá

rồi! Nhân vật Hóa ý cảnh giao thủ thì kịch liệt đến nhường nào, hẳn lại dám mở miệng bảo con nít đánh nhau à? Nếu không phải không biết Diệp Sở là ai, thật sự mọi người đều cho rằng hẳn là đại nhân vật đã đạt đến Tiên thiên cảnh luôn ấy chứ!

Nhìn Đinh Khải Uy đang đối chọi với mình bằng khí thế sắc bén, sắc mặt võ giả Sa quốc vẫn thản nhiên, giờ một ngón tay về phía Đinh Khải Uy nói: “Một chiêu là đủ!”

Câu nói này đã khiến quần chúng Nghiêu quốc vây xem bỗng trở nên xôn xao, tức thì chửi bới rầm rộ. Ai nấy đều mắng to võ giả Sa quốc quá lớn lối.

Đinh Khải Uy cũng hoàn toàn bị chọc giận: “Kiểu éo gì lại là một chiêu?! Lúc trước, khi Diệp Sở đối phó mình cũng giờ ra thần thái trâu bò như vậy. À, làm như mình dễ bắt nạt lắm sao?!” Đường đường là nhân vật số ba của Nghiêu thành, bị miệt thị đến nông nỗi này, hẳn làm sao chịu được! Một chiêu, một chiêu cái thắng mẹ mày!

Điều khiến Đinh Khải Uy không chịu nổi là mấy từ này, thêm cái kiểu không nói đến câu thứ hai, ngay cả tên mình cũng không thèm báo. Hẳn xuất thủ một kích mạnh mẽ, Hóa ý cảnh hóa thành một lưỡi đao tròn. Mang theo khí thế vô cùng ác liệt và dữ dội, chém thẳng về phía võ giả Sa quốc.

Một kích phát ra, lộ rõ sức mạnh Hóa ý cảnh rành rành. Mỗi người đều cảm nhận được kinh khí kinh khủng và sắc bén trong đao phong. Dân chúng Nghiêu quốc lại càng thêm hưng phấn, ai nấy đều tin rằng một kích như thế sẽ đánh cho tên Sa quốc lớn lối này phải kêu cha gọi mẹ.

Thấy đao ý mình huyền hóa sắp sửa chém lên người đối phương, trong mắt Đinh Khải Uy lộ ra vẻ khát máu bèn tăng tốc. Nó biến thành một đường cong vô cùng hiểm ác bắn vào nơi yếu hại của võ giả Sa quốc.

“Quá yếu!”

Trong lúc mọi người đang hưng phấn, chỉ thấy võ giả Sa quốc bỗng thấy ra một chương mang theo lực lượng bá đạo. Ý cảnh tác động lên kinh khí khiến nó hóa thành một con lốc xông thẳng vào đao ý của Đinh Khải Uy đang phóng tới.

“A...”

Hai chiêu đụng nhau phát ra tiếng nổ lớn, Đinh Khải Uy bị võ giả Sa quốc đánh bay thẳng ra ngoài, không nhận được phải thét lên thảm thiết. Chân của hắn gãy rộp cong lại rồi ngã lăn xuống đất khiến mặt đất phải rung động.

So với lần bị Diệp Sở đánh, thương thế lần này của Đinh Khải Uy còn muốn nặng hơn nhiều.

Thấy Đinh Khải Uy bị một chiêu đánh bại ngã lăn ra mặt đất, đám người Tô Chính Bình đột nhiên đứng phắt dậy, trong mắt lộ ra vẻ khó tin, trợn mắt nhìn chòng chọc vào võ giả Sa quốc trước mặt.

Có thể đánh bại Đinh Khải Uy dễ như bỡn, thực lực tên kia chỉ ít phải đạt tới Hóa ý cảnh tầng năm. Ở đẳng cấp này, hẳn gã phải là người mạnh nhất trong lớp tuổi trẻ Sa quốc rồi!

Nhưng xét từ nguồn tin Nghiêu quốc lấy được, Tu hành giả trẻ tuổi đứng đầu Sa quốc cũng không phải là người này! Tư liệu về gã này bọn họ cũng có, nhưng chẳng qua trên đó ghi chép gã chỉ là Tu hành giả Hóa ý cảnh tầng hai mà thôi. Từ lúc nào lại đột nhiên tăng vọt lên đến tầng năm rồi?

“Cùng tin tức chúng ta thu được có sơ hở!” Diệp Lực cũng cau mày, trừng mắt nhìn thẳng vào tràng quyết đấu, vẻ mặt nghiêm nghị và thận trọng.

Tô Chính Bình gật đầu, không khỏi nhớ lại lời Diệp Sở nhắc về vụ Bàng Thiệu bị Tu hành giả Sa quốc đánh thê thảm, sắc mặt cũng dần trở nên giống như Diệp Lực.

“Ha ha ha... Nghiêu quốc không có ai dám lên đài sao? Nghiêu quốc bất quá cũng chỉ như vậy à? Dâng thành trì và mỹ nhân cho chúng ta đi!” Sa quốc thấy phe kia không còn ai dám lên đài, cười hô hô rồi bắt đầu châm chọc.

“Các ngươi ai muốn lên?” Tô Chính Bình hít một hơi, nhìn Trần Bác Văn và Diệp Thiên mà hỏi. Đinh Khải Uy không phải đối thủ, vậy chỉ có thể trông chờ bọn họ lên đài. Nghĩ đến thực lực của hai người, lo lắng trong lòng Tô Chính Bình cũng biến mất không còn một mảy. Tu hành giả của đối phương dù không tệ nhưng vốn so ra lại không bằng Trần Bác Văn và Diệp Thiên. Hai người này đã đạt đến đẳng cấp thượng phẩm Hóa ý cảnh tầng bảy mạnh mẽ phi thường, đủ để xử đẹp bọn họ. Dù lúc này chỉ mới đẩy lên vài ngọn sóng, Tu hành giả Sa quốc dưới tay họ cũng không thể làm nên chuyện gì.

* Lời tác giả: rất nhiều bằng hữu hỏi cảnh giới phân chia thế nào? Cảnh giới được chia làm ba đại cảnh giới, theo thứ tự là: Tu nguyên linh bản thân, Nuốt tinh hoa trời đất, Đoạt thiên địa tạo hóa. Đến giờ này, đã xuất hiện bốn đẳng cấp: Tu võ (luyện gân cốt) gồm cửu đoạn, tu nguyên linh bản thân gồm ba phẩm cấp: Chân khí cảnh, Hóa ý cảnh, Tiên thiên cảnh – mỗi đẳng cấp chia làm thượng, trung, hạ, đại diện là chín tầng (mỗi phẩm là ba tầng).

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Cảnh giới như nhau

"Ta đi đây!" Trần Bác Văn nói: "Cho đám Sa quốc biết chỉ cần một mình ta là đủ để đánh cho bọn chúng không ngóc đầu lên được rồi!"

Tô Chính Bình nhìn Trần Bác Văn một cái, lại ngoái lên đài nhìn võ giả Sa quốc, đoạn gật đầu đáp: "Làm việc thận trọng!"

"Trương quốc đại nhân cứ yên tâm!" Trần Bác Văn gật đầu, nhắc chân đi lên đấu tràng.

Trần Bác Văn vừa xuất hiện, dân chúng Nghiêu thành ai nấy đều bắt đầu hô lớn, tiếng hô hết lớp này tới lớp khác khiến Diệp Sở không khỏi nhớ tới trận đá bóng ở kiếp trước.

"Trần Bác Văn rốt cục xuất thủ rồi! Hừ, chúng ta muốn nhìn xem lũ Sa quốc làm sao chống được hấn đây!"

"Bác Văn ca xuất thủ rồi, nhất định là có thể quét ngang đám Tu hành giả Sa quốc!"

"Để cho bọn họ kiến thức sự lợi hại của Bác Văn ca!"

Quần chúng đang quan khán lúc này đang hưng phấn vô cùng, trong lòng họ Trần Bác Văn là Nghiêu thành đệ nhất nhân, trong lớp thanh niên ai có thể có hào quang như hấn? Nếu hấn xuất thủ thì chắc chắn sẽ dễ dàng đánh tan người Sa quốc.

"Chỉ một chiêu!" Trần Bác Văn đi tới trước mặt võ giả Sa quốc, giơ lên một ngón tay với hấn, trong giọng nói thần nhiên đầy vẻ miệt thị.

Động tác vừa khí phách vừa anh tuấn, khiến đám con gái kêu gào lên không dứt: "Đẹp trai quá, khí phách quá! Bác Văn ca, chúng em yêu anh!"

Đám nữ nhân đang đứng bên cạnh Trương Tổ Nhi lúc này ả nào cũng mắt sáng trưng nhìn chăm chăm Trần Bác Văn, càng lúc càng sáng hơn.

"Đúng là nữ nhân bây giờ, không có chút phẩm vị gì cả. Nam nhân tuyệt phẩm ngay trước mắt mà không nhìn, chỉ thích nhìn mấy tên ‘tiểu bạch kiểm mà già da đen’ thôi!" Diệp Sở thấy thế không khỏi thờ dài một tiếng, nghĩ thầm Thượng đế cho nữ nhân đôi mắt màu đen, nhưng các nàng chỉ dùng để tìm mấy thứ ngu ngốc.

"Câm miệng!" Trương Tổ Nhi nổi đóa quát, nàng chưa từng chứng kiến cảnh buồn nôn như vậy nên liền phần nộ quát: "Những đức tính ‘ưu tú’ kia của người chúng ta thường thức không nổi đâu!"

"Cũng đúng! Mấy người thế tục như các người làm sao có thể thưởng thức sự ưu tú thoát tục của ta chứ!" Diệp Sở thờ dài thườn thượt, vẻ mặt cô đơn than: "Độc Cô Cầu Bại! Cối đời này muốn tìm một người ưu tú như ta khó đến thế chẳng? Đến khi ‘son vô lăng - thiên địa hợp’ mới dám cho ta hết ưu tú chẳng?"

Đám người xung quanh đã không nghe nổi Diệp Sở tự sướng nữa nên bèn đưa ánh mắt lên trên người Trần Bác Văn, các nàng sợ rằng nhìn Diệp Sở thêm một chút sẽ nhìn không thấu mà bóp hấn chết tươi. Hấn không biết xấu hổ mà còn dám so sánh với Trần Bác Văn à?

Dưới ánh nhìn nóng bỏng và sùng bái của khán giả dưới đài, Trần Bác Văn liền xuất kích. Không hề hoa lệ, gã bắn thẳng đến võ giả Sa quốc, tốc độ cực nhanh.

Sa quốc võ giả sắc mặt liền kịch biến, huy động lực lượng toàn thân hòng ngăn một kích đó của Trần Bác Văn. Nhưng hấn cũng quá quá khinh thường Trần Bác Văn, một kích kia của Trần Bác Văn giáng vào cánh tay đang giơ lên đón đỡ, cơ hồ ngay cả cơ hội phản kháng cũng không còn, liền bị đánh bay thẳng ra ngoài, hộc máu ngã vật trên đất, cố gắng giãy dụa hòng đứng dậy nhưng cố thể nào cũng không thể.

"Bác Văn ca thật là đẹp trai!"

Nhìn Trần Bác Văn chỉ một kích đã đánh võ giả Sa quốc lăn đùng xuống đất, đám con gái liền vô cùng hưng phấn, thiếu điều nhảy dựng lên mà thôi.

Diệp Sở trông thấy không nhìn được mà tặc lưỡi hít hà, nghĩ thầm có đôi khi mình quả thật là lo lắng cho sự thông minh của nữ nhân. Bất kể là ở kiếp trước hay là kiếp này, nữ nhân khi cuồng lên đúng là biến thành ngu ngốc mà! Diệp Sở không khỏi nghĩ đến mấy con dờ hơi luôn đại lên vì thần tượng, đến nỗi đồng ý hiến cả thân. Thực sự không biết trí thông minh của các nàng được sinh ra từ đâu nữa.

Diệp Sở nghiêng đầu sang chỗ khác, không thể nhìn nổi mấy ả này nữa, nghĩ thầm nếu mà còn đứng bên cạnh bọn họ nữa thì chỉ sợ mình bị lây bệnh bại não của mấy ả mất thôi.

Trần Bác Văn chỉ một kích đã đánh bại một tên Tu hành giả Hóa ý cảnh, khiến đám khán giả Nghiêu thành hưng phấn hô to, tiếng cổ vũ đều là tán tụng Trần Bác Văn.

"Hừ! "Chỉ có võ giả ở bên Sa quốc là hừ lạnh, gã cầm đầu đám võ giả Sa quốc quay sang một người ở bên cạnh gật đầu, trận doanh Sa quốc rất nhanh có một người bước nhanh lên quyết đấu tràng.

"Diệp Sở! Chính là hấn, chính là hấn! Tên này đã đánh ta đấy!" Bằng Thiệu không biết ở đâu chui ra, đứng ở bên cạnh Diệp Sở, nổi giận đùng đùng nhìn chăm chăm vào gã tu hành giả bên Sa quốc.

Bằng Thiệu vừa xuất hiện thì đám nữ nhân bên cạnh Trương Tổ Nhi liền bị dọa cho thất hồn lạc phách, nháo nhào tản ra. Tên này từ khi đến Nghiêu thành đến nay thì chỉ một mực tìm nữ nhân, các nàng chính là sợ Bằng Thiệu chăm mình.

Bàng Thiệu thấy cái đám nữ nhân kia sợ mình như sợ cọp, liền tròn mắt bất mãn: "Nếu ai dám chạy thêm một bước thì tối nay bản thiếu gia sẽ lôi người đó theo bản thiếu ngủ ngay lập tức!"

Chỉ một câu đã làm cho mấy nàng trong nháy mắt đứng lại, nhưng đôi mắt vẫn nhìn Bàng Thiệu với vẻ tức giận và chán ghét.

Diệp Sở thấy thế không khỏi bật cười, nghĩ thầm Bàng Thiệu lẫn lộn ở Nghiêu thành không ít thời gian, nói không chừng có thể so sánh với thanh danh của hắn.

"Trần Bác Văn mạnh thế nào?" Bàng Thiệu hỏi Tô Dung.

Mặc dù Tô Dung không muốn trả lời Bàng Thiệu nhưng vẫn trả lời: "Thất trọng Hóa ý cảnh!"

"À! Vậy thì chờ Trần Bác Văn bị đánh đi nhé!" Bàng Thiệu nói: "Tên này mạnh hơn tiểu bạch kiểm Trần Bác Văn không ít đâu!"

"Người mới phải chờ bị đánh đấy!" Có một ả nghe Bàng Thiệu nói Trần Bác Văn như vậy, nhất thời dường như quên mất phải sợ Bàng Thiệu, liền quay sang mắng gã.

"Đúng vậy! Bác Văn ca mạnh như vậy sẽ dễ dàng thu thập đối thủ cho mà xem!"

"..."

Nghe một đám nữ nhân mắng mỏ mình chỉ chöße, Bàng Thiệu chả thêm để ý, ánh mắt liền tập trung lên cuộc quyết đấu trên đài.

Gã võ giả Sa Sơn của Sa quốc nhìn Trần Bác Văn, khoe miệng cong lên thốt: "Người là tài tuần đệ nhất nhân của Nghiêu quốc?"

"Người là ai?" Trần Bác Văn nhìn đối phương, lời nói tràn ngập ngạo khí.

"Sa Sơn! Xếp thứ ba trong đám thanh niên, nhưng như vậy cũng đủ để thu thập người rồi!" Sa Sơn cười nói: "Nghiêu quốc chuẩn bị mỹ nhân và thành trì chưa?"

"Xem bốn sự của các người đã!" Trần Bác Văn giận dữ đáp, đoạn xuất ra một cước thật mạnh, quét ra một đường cong vô cùng lăng lệ bắn tới tựa tên bay.

Tô Chính Bình nhìn một kích đó của Trần Bác Văn, gật đầu cười nói: "Trần Bác Văn có nhiều kinh nghiệm chiến đấu, phát ra chiêu này ý cảnh dùng rất là thành thạo, dung hợp vô cùng tương thích với một cước kia!"

"Đúng vậy! Lần này cũng giống như trước, Nghiêu quốc chắc chắn thắng Sa quốc!"

Nhìn Trần Bác Văn công kích vô cùng hung mãnh, vốn mọi người vẫn còn có chút lo lắng nhưng giờ đây đã hoàn toàn yên tâm.

Sa Sơn dưới một chiêu đó của Trần Bác Văn chỉ khễ khàng né đi, khiến cho khán giả Nghiêu thành phía dưới hô lên từng tràng, hét lên hưng phấn liên hồi.

"Nếu người có bản lĩnh thì đừng tránh nữa!" Trần Bác Văn nhìn đối phương, nhếch miệng mang theo vẻ khinh thường, liền bay tới đá thêm một cước. Một cước này xuất ra, hẳn vốn cho là Sa Sơn sẽ tránh tiếp. Nhưng lần này hẳn quả thật không ngờ, Sa Sơn lại không thêm tránh né liền xuất ra một cước đối lại.

"Bình..."

Hai người đụng vào nhau, Sa Sơn và Trần Bác Văn bị đánh dạt về phía sau mấy bước, chân chấm đất liên hồi.

"Là thất trọng Hóa Ý cảnh!" Trần Bác Văn tròn mắt thốt, dường như không thể tin được chuyện thực trước mắt, đối phương là có cùng cảnh giới với hắn.

Tô Chính Bình tâm tình đang vui vẻ bỗng chốc bật cả người dậy, toàn thân căng cứng nhìn về phía trận doanh Sa quốc, ông thấy thủ lĩnh của bên kia đang nhìn mình gật đầu.

"Điều này sao có thể? Nghiêu quốc chỉ có tin tức là đối phương thực lực chỉ đến ngũ trọng Hóa ý cảnh mà thôi. Như thế nào lại lại ra thất trọng Hóa ý cảnh chứ?"

Trong khi Tô Chính Bình vẫn còn đang chấn động thì Trần Bác Văn gần giọng đáp: "Nhưng thất trọng thì như thế nào? Ta vẫn có thể thu thập người dễ dàng!"

"Câu đó để dành cho người thì hơn!" Sa Sơn cười ha ha, không hề yếu thế đáp trả Trần Bác Văn. Gã không ngừng đánh về phía hạ bàn của Trần Bác Văn, hai người kịch chiến liên hồi, va chạm liên tục, đánh với nhau ngang tài ngang sức.

Chỉ có Bàng Thiệu bữu môi nhìn Diệp Sở nói: "Sa Sơn có một chiêu công kích rất lợi hại, ta đã bị thiệt tó dưới một chiêu đó của gã đó! Trần Bác Văn thực lực bất quá chỉ sằng sằng với ta, thậm chí so ra còn kém ta nữa, chắc chắn sẽ không thể là đối thủ được!"

Chỉ một câu khiến cho ánh mắt Tô Dung liền chĩa ngay vào Bàng Thiệu.

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Diệp Thiên ra tay

"Người nói thật hả?" Đôi mắt Tô Dung khẽ động, hai hàng lông mi dài nhú lại, biểu hiện nội tâm nàng hiện giờ không được bình tĩnh.

"Không có hứng thú lừa các người!" Bàng Thiệu nhìn về phía Tô Dung, không ngừng đảo lên đảo xuống thân hình nóng bỏng của nàng, nghĩ thầm quả nhiên là mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành, khó trách Diệp Sở thầm mến. "Kí thác hi vọng trên người tên tiểu bạch kiểm Trần Bác Văn, hài hước vài, các người coi trọng hấn như thế sao?!"

"Người đừng ở chỗ này nói chuyện giạt gân!" Trương Tổ Nhi thấy Tô Dung biến sắc thì không khỏi cứng miệng lên giọng với Bàng Thiệu. Nàng cảm thấy lời nói của Bàng Thiệu chỉ toàn dọa người, người tuyên bố một kẻ chỉ biết gây họa cho nữ nhân lại mạnh hơn Trần Bác Văn thì khác gì tin tưởng Diệp Sở đã thực sự hoàn lương.

"Người không tin thì chống mắt lên xem tiếp đi!" Bàng Thiệu cũng không giải thích quá nhiều, ánh mắt tập trung xuống đài thi đấu.

Trên sân quyết đấu, Trần Bác Văn đang giao thủ với Sa Sơn vô cùng mãnh liệt, kinh khí ý cảnh mỗi người bắn ra, mỗi động tác xuất ra đều mang theo kinh phong. Lực lượng hai người tương đương, mỗi lần xuất thủ đều khiến thân thể đối phương rung động.

"Không nghĩ tới người có mấy phần bản lĩnh!" Trần Bác Văn nhìn Sa Sơn, trong mắt ánh lên sự thận trọng, trên người ý cảnh quán quanh càng đậm, hội tụ ở chung một chỗ làm cho người khác cảm giác lực áp bách to lớn, hoàn toàn tập trung xung quanh Sa Sơn.

"Người chỉ là ruồi muỗi thôi!" Sa Sơn cười ha ha: "Cho người biết một chút về Phách Sơn Thối!"

Sa Sơn nói xong, ý cảnh dưới chân đột nhiên hội tụ, dung hợp với kinh khí ở đùi, chân trụ xoay một vòng rồi quét ngang liên hồi, khiến mọi người cảm giác áp lực như son hà vô cùng bá đạo. Thấy Sa Sơn đột nhiên thi triển võ công cường hãn như vậy, bọn người Tô Chính Bình đều vô thức đứng lên, sắc mặt kịch biến.

Thân thể Diệp Sở cũng không kiềm được dựng thẳng người, ánh mắt ngưng trọng nhìn Sa Sơn ở dưới sân: "Đây là võ kỹ cấp Tiên thiên! Hấn một Hóa ý cảnh lại có thể thi triển ra được!"

Trong lòng Diệp Sở không thể không kinh ngạc, võ kỹ cấp Tiên thiên không quá quý giá, có điều nếu ở Nghiêu quốc Sa Quốc, những dạng tiểu vương quốc như vậy thì vô cùng hiếm! Hơn nữa, mỗi loại võ kỹ cấp Tiên thiên chỉ có võ giả Tiên thiên cảnh mới có thể thi triển, không đạt tới mức đó mà muốn thi triển thì... nhất định phải có thủ đoạn đặc thù hoặc đại tài khí thô mới được, tuy vậy không hề dễ dàng!

Lúc đầu ở những tiểu vương quốc như thế này thì nếu không phải người gia thế phi thường phú quý sẽ không bỏ ra nhiều như vậy! Hơn nữa cho dù người gia thế phong hậu, cũng sẽ không tốn hao quá nhiều để cho hấn tu luyện võ kỹ cấp Tiên thiên.

Tỷ như Bàng Thiệu, dù rằng gia thế không hề thua ai nhưng cũng không được tu luyện qua võ kỹ như vậy. Bởi vì gia gia Bàng Thiệu cho rằng hấn hoàn toàn có thể đạt tới cảnh giới Tiên thiên nên không thiết phải tiêu hoa trên gấm tu hành trước làm gì, hơn nữa làm như vậy còn lãng phí khoảng thời gian quý giá.

Nhưng tu hành giả trước mặt của Sa Quốc lại tu hành qua võ kỹ Tiên thiên, hơn nữa đạt tới trình độ tương đối, điều này khiến Diệp Sở không khỏi thấy kinh dị.

"Ta chỉ thua hấn cái võ kỹ này thôi!" Bàng Thiệu tức giận bất bình quát lên: "Sớm biết như vậy thì ta đã không nghe lời gia gia, tu tập thứ loại này."

Diệp Sở cười cười, ánh mắt rơi vào trong sân. Sau khi võ kỹ Tiên thiên được tung ra thì Trần Bác Văn bắt đầu cảm thấy luống cuống, không ngừng cố gắng tránh né từng cú đá.

Hai người Diệp Sở và Bàng Thiệu không hề ngạc nhiên với tình hình đang diễn ra. Võ kỹ cấp Tiên thiên dù được Tu hành giả Hóa ý cảnh thi triển không bộc phát ra bao nhiêu uy lực, nhưng vẫn hơn xa những võ kỹ cấp thấp. Trần Bác Văn nếu không có võ kỹ cấp Tiên thiên thì khó lòng ứng phó lại được!

"Trần Bác Văn bại!" Bàng Thiệu nhìn màn quyết đấu trong sân, ánh mắt đột nhiên nhìn về phía Diệp Sở: "Có khả năng không cần dùng võ kỹ cấp Tiên thiên đánh bại đối phương được hay chăng?"

"Đương nhiên là được! Cho dù công kích đơn giản nhất, người có thể đem tinh túy bộc phát ra hoàn toàn, thì hoàn toàn có thể ứng đối với bộ Phách Sơn Thối này!" Diệp Sở cười nói: "Tiên thiên võ kỹ mặc dù mạnh hơn võ kỹ bình thường, nhưng còn phải xem do ai thi triển!"

Trong lúc hai người đang nói chuyện thì Trần Bác Văn bị ép đến một góc của võ đài, hiện tại không còn chỗ nào để né tránh nữa nên đành phải cắn răng nghênh đón kinh khí.

"Tối rất tốt!" Sa Sơn cười to, chân mạnh mẽ hạ xuống, khí thế cương mãnh bá đạo không ngừng bổ về phía chân Trần Bác Văn.

"Răng rắc..."

Mặc dù âm thanh gãy xương vang lên rất nhỏ, nhưng lại vang to ở giữa đấu trường, người dân Nghiêu quốc đột nhiên đứng lên, nhìn Trần Bác Văn ôm chân đau đớn lăn lộn ở trên mặt đất, không ai có thể tin được cảnh đang diễn ra trước mắt.

"Không, không thể nào!"

Không chỉ đám người Trương Tô Nhi mà ngay cả nhóm người Tô Chính Bình cũng dựng thẳng cả người, sắc mặt kịch biến, đôi mắt tròn tròn.

"Trần Bác Văn làm sao có thể bại được! Hắn là thanh niên đệ nhất nhân Nghiêu quốc, tượng đài bất bại mà!"

Mọi người ngơ ngác nhìn Trần Bác Văn bị đá ra khỏi sân đấu, trán ướt đầm mồ hôi mà không ngừng ôm chân lăn lộn. Trần Bác Văn bại thì xem như vận mệnh của Nghiêu quốc đã xác định! Chẳng lẽ phải cắt đứt cho đối phương thật sao?

"Người trẻ tuổi Nghiêu quốc còn ai nữa thì bước ra đi, nghe nói đây là người mạnh nhất rồi lại không chịu nổi một kích, ha ha ha!" Sa Quốc thủ lĩnh cười sáng khoái, thanh âm vang vọng khắp đấu trường chói tai vô cùng, làm mọi người ở đây phần nộ hết sức. "Còn người nào hay không, nếu như hết rồi thì nhận thua đi, đem thành trì dâng lên cộng thêm mỹ nhân kia nữa."

Lời tuyên bố vô cùng lớn lối truyền tới lỗ tai từng người, ánh mắt Diệp Sở nhìn sang Tô Dung, trông thấy nàng tái mặt, đôi môi run run.

"Hắc hắc! Xem ra tình nhân trong mộng của ngươi bị cướp mất rồi!" Bàn Thiệu ở bên cạnh gật gù mang vẻ hả hê: "Đáng tiếc, nữ nhân môi đỏ mộng mặt căng da phấn như vậy lại để cho người khác mang đi, hài..."

Diệp Sở đảo cặp mắt liếc hắn, hiển nhiên biết Bàn Thiệu đang tính toán cái gì. Chẳng qua hắn đang tính kế để mình giúp hắn lấy lại danh dự mà thôi.

Thấy Diệp Sở không để ý hắn, Bàn Thiệu không nhịn được nhắc nhở: "Ngươi sẽ thật sự lười nhác đến mức không ra tay đấy chứ?"

"Không có hứng thú!" Diệp Sở cũng không phải lo lắng Tô Dung, cho dù Nghiêu quốc có thực sự bại trận thì Nghiêu quốc vương thượng cũng sẽ không đến bước đường phải cắt thành trì và giao Tô Dung cho Sa quốc.

Ngay lúc Bàn Thiệu đang lèm bèm bên lỗ tai Diệp Sở thì nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc bay lên sân thi đấu: "Nghiêu quốc Diệp Thiên xin lãnh giáo các hạ một hai chiêu!"

Đám người Nghiêu quốc vốn đang tuyệt vọng cùng cực thì nhìn thấy Diệp Thiên đứng ra, trong lòng lại le lói thêm chút hy vọng.

"Ngươi?" Sa Sơn chê cười: "Mạnh nhất Nghiêu Thành các ngươi là Trần Bác Văn còn không phải đối thủ của ta, ngươi lên thì có khác mịa gì hắn đâu, ha ha ha!"

"Hắn không bằng ngươi, không có nghĩa ta cũng vậy không bằng ngươi!" Diệp Thiên nói một cách thần nhiên, đưa tay chào đối phương nói rất có phong độ: "Mời!"

Nếu là bình thường Diệp Thiên nói những lời này, tất nhiên sẽ bị đám người hâm mộ Trần Bác Văn mắng không kịp vuốt mặt, nhưng giờ phút này ai nấy đều đang vô cùng mong đợi, mong đợi Diệp Thiên có thể mạnh hơn Trần Bác Văn.

"Ta cũng muốn xem ngươi có vốn liếng gì mà mạnh miệng như vậy" Sa Sơn cười to, công kích dưới chân đột nhiên bộc phát, hắn vừa ra tay là sử dụng ngay Phách Sơn Thối, ý đồ một đòn tiên Diệp Thiên xuống đài.

"Biết rõ nói đối phương có Võ kỹ cấp Tiên thiên mà còn xuất hiện, đây không phải tự mình lên chịu đòn thì là gì!" Bàn Thiệu lắc lắc đầu nói: "Vị đại ca này của ngươi đàn độn thật hay giả vờ ngu ngơ đây! Cùng ngươi..."

Nhưng Bàn Thiệu lời còn chưa dứt, ánh mắt của hắn đột nhiên liền trừng thẳng: "Hắn... Hắn..."

Ở giữa sân Diệp Thiên bị đối phương Phách Sơn Thối công kích, không chỉ có không có né tránh, ngược lại bàn tay còn vung ra, từng đợt kinh khí xuất hiện, trực tiếp nghênh đón Phách Sơn Thối.

"Cõi đời này không chỉ có mình ngươi ở Hóa Ý cảnh thi triển Tiên thiên cảnh võ kỹ!" Diệp Thiên thần nhiên nói, một kích đã đẩy lui được Sa Sơn.

Chương pháp cấp Tiên thiên!

Ánh mắt Diệp Sở sáng lên, không nghĩ tới Diệp Thiên lại có thể thi triển ra võ kỹ cấp Tiên thiên! Cảnh tượng xảy ra khiến trên dưới Nghiêu quốc cực kỳ hưng phấn, không ngừng hét to hai chữ "Diệp Thiên". Tô Dung đứng ở bên cạnh Diệp Sở, giờ phút này sắc mặt đỏ bừng, nắm đấm siết chặt, biểu hiện nội tâm nàng đang vô cùng khẩn trương!

Chương 53: Lại thua lần nữa

Diệp Thiên múa tay tung ra một chưởng ẩn chứa kinh khí bá đạo, mang theo ý cảnh bản thân ngăn trở công kích cường thế của Sa Son. Hai người dùng võ kỹ cấp Tiên thiên giao phong kịch liệt vô cùng. Trong lúc xuất thủ, kinh khí ngang dọc.

Sau khi dân chúng Nghiêu quốc thấy Trần Bác Văn đã thua, tâm vốn đã rơi tòm xuống đáy vực, nhưng giờ phút này thấy Diệp Thiên chỉ dùng tay mà đã chặn được từng cước mãnh liệt của đối phương thì trong lòng chợt chấn động không ngừng.

“Thì ra Diệp Thiên mới là đệ nhất nhân của Nghiêu thành mới phải!”

“Lực cánh tay thật cường hãn. Chỉ dùng nó mà có thể chặn thối pháp như chẻ đá... Chưa từng nghĩ tới Diệp Thiên lại mạnh như vậy!”

“...”

Đám người Tô Chính Bình cũng không dần nổi mà mắt sáng rỡ, bèn quay qua khích lệ Diệp Lực: “Từ lúc nào lệnh công tử đã trở nên mạnh đến như vậy rồi? Có thể xuất ra ý cảnh bao quát cả bộ chưởng pháp!”

Diệp Lực cũng kinh ngạc, lão cũng không biết tự lúc nào con của mình lại mạnh đến như vậy!

“Xuống!” Diệp Thiên ngăn một cước của Sa Son rồi tung ra một chưởng vô cùng mạnh mẽ, ý cảnh biến ảo tựa như một con sóng cuộn cuộn. Sa Son đột nhiên bị chặn, lại bị chấn lùi về sau mấy bước, sắc mặt trở nên tái nhợt.

“Diệp Thiên quá giỏi!” Dân chúng Nghiêu quốc thấy Diệp Thiên đang chiếm thượng phong bèn gầm lên đầy hưng phấn, âm thanh vang dội có thể áp cả đất trời.

Trần Bác Văn vừa mới bị đánh văng xuống, nhìn Diệp Thiên được ủng hộ như thế thì sắc mặt càng thêm xanh mét và khó coi. Hắn âm trầm đứng đó, không biết tận đáy lòng đang nghĩ gì.

“Vị đại ca này của ngươi cũng không đơn giản!” Bằng Thiệu thấy Diệp Thiên thế mà lại chiếm được thượng phong, không nén nổi phải tặc lưỡi hít hà nhìn Diệp Sở. Hắn bất quá chỉ là Hóa ý cảnh tầng bảy, lại có thể uy áp được đồng cấp đến nỗi không thể phát huy được vũ kỹ huyền giả cấp Tiên thiên, thật là một Tu hành giả cường hãn!

Diệp Sở cũng khá là kinh ngạc, quả thật trình độ của Diệp Thiên đã nằm ngoài dự liệu của hắn. Hơn nữa Diệp gia cũng không có bộ chưởng pháp nào như vậy, thì Diệp Thiên lấy nó ở đâu ra?

“Tốt, tốt!” Sa Son cười phá lên: “Cứ tưởng Nghiêu quốc chỉ rất một phùng giá áo túi com, thật không ngờ vẫn còn hán tử chân chính! Cũng không phải đều là cẩu tiểu bạch kiếm!”

Câu nói này khiến cho mọi người dân Nghiêu quốc đều mắng to. Sắc mặt Trần Bác Văn càng âm trầm hơn, sớm đã không còn hơn hơn như lúc trước.

“Nghiêu quốc không thiếu nam nhân chân chính!” Diệp Thiên trừng mắt nhìn đối phương: “Sa quốc đến với ý không tốt! Diệt lòng tham của các ngươi, cũng khiến quân đội của Sa quốc đang tập trung ở biên cảnh Nghiêu quốc phải lui về!”

“Vậy thì phải xem bản sự của các người!” Sa Son cười lớn, một cước lại quét ra, còn dũng mãnh và bá đạo hơn lúc trước mười phần.

Diệp Thiên lại vung tay tung ra từng chưởng không ngừng đánh trả, giao kích liên miên với Sa Son, chặn lại tất cả phong mang của gã.

Nhìn Diệp Thiên chế trụ Sa Son, dân chúng Nghiêu quốc càng hưng phấn gào thét, tiếng gầm ngất trời, còn to hơn vài phần so với lúc cổ vũ Trần Bác Văn.

Tiếng hô hào như sấm dậy cũng ảnh hưởng đến nhóm Trương Tổ Nhi, các nàng cũng không nhịn nổi, đều vung tay cổ vũ cho Diệp Thiên.

“Xem ra lần này mọi danh tiếng đều quy về Diệp Thiên hết rồi!” Bằng Thiệu trừng mắt nhìn Diệp Sở, mặt lộ vẻ GATO nghiêm trọng. Hắn tự nhủ sau này trở về nhất định sẽ học võ kỹ cấp Tiên thiên, muốn tư thông với chị em thì thật dễ như trở bàn tay.

“Xuống!” Diệp Thiên ép Sa Son không ngừng lùi về phía sau. Đến mép của quyết đấu tràng thì đánh ra một chưởng mãnh liệt như muốn đánh gục Sa Son, kết thúc trận đấu.

Nhưng ở thời điểm Diệp Thiên sắp đánh trúng, Sa Son chợt nhếch môi cười quỷ dị. Hắn vung tay lên, trong lòng bàn tay bỗng xuất hiện mấy cây ngân châm.

Diệp Thiên xuất ra một chưởng giao với lòng bàn tay của Sa Son. Hấn chắc mẫm phen này sẽ đánh Sa Son rút xuống đài.

Nhưng khi hấn đối chưởng với Sa Son thì sắc mặt bỗng biến đổi kịch liệt, một con đau từ lòng bàn tay truyền đến khiến cả cánh tay như sắp bị xé rời ra, con đau khiến động tác của hấn thoáng khựng lại. Nhưng chỉ trong nháy mắt đó, Sa Son tung một cước đạp thẳng vào người Diệp Thiên, khiến hấn bay thẳng ra ngoài.

“Phụt...”

Diệp Thiên phun ra một ngụm máu tươi rồi ngã nhào xuống mặt đất. Nhìn mấy cây ngân châm cắm trong lòng bàn tay, hấn mắng to: “Hèn hạ!”

Sa Son lơ đãng như không nghe thấy Diệp Thiên đang chửi mình, chấp tay hướng về phía hấn nói: “Đa tạ!”

Biến hóa nổi lên khiến cho dân chúng Nghiêu quốc sững sốt, nhưng trong nháy mắt liền bộc phát lửa giận mà mắng không ngừng: “Hèn hạ! Lại dùng ám khí!”

“Dân Sa quốc quả thật là đồ tiểu nhân! Chỉ biết dùng tiểu xảo vô liêm sỉ!”

“...”

Dân chúng Nghiêu quốc bùng lên lửa giận, mắng to về phe Sa quốc, thậm chí có người còn nhặt gạch đá ném vào trận doanh của Sa quốc.

“Sao vậy? Nghiêu quốc thua rồi lại giờ trò ăn vạ à? Lúc trước đã giao ước, khi tỉ võ cho dù có chọn vũ khí nào cũng được! Các ngươi không cần vũ khí, còn trách được ai?” Thủ lĩnh Sa quốc phát tay ngăn đủ loại gạch đá bay đến như mưa, đưa mắt nhìn Tô Chính Bình mang theo về chăm chọc.

“Đưa Diệp Thiên về đây!” Tô Chính Bình nổi dóa, sai người đưa Diệp Thiên về.

Giờ phút này, trên tay của Diệp Thiên đã bắt đầu đen sạm, điều này khiến cho mấy Tu hành giả đang vây quay Diệp Thiên biến sắc thốt lên: “Có độc!”

Diệp Thiên lắc đầu nói: “Là sát khí! Ngâm châm đã được luyện trong sát khí, đã nhiễm sát khí rồi!”

Câu nói này khiến cho mọi người, bao gồm cả Tô Chính Bình phải biến sắc kịch liệt. Đây là Sa quốc muốn tiêu diệt Diệp Thiên! Sát khí hung mãnh thế nào, con người không thể hấp thu, có thể phá hủy sinh cơ kinh mạch của con người, xâm nhập lục phủ ngũ tạng. Nhất định phải chết không còn bàn cãi gì nữa!

Giờ phút này Diệp Thiên cảm giác cánh tay mình như bị xé rời, con đau lan khắp toàn thân khiến hấn phải toát mồ hôi lạnh, thân thể cũng co rút lại.

“Ha ha! Nghiêu quốc các ngươi không còn ai lên hay sao? Nếu như vậy, hãy dâng Tô Dung và bản đồ thành trì kia lên đây!” Thủ lĩnh Sa quốc cười to, buông lời can rở.

Giọng cười này khiến cho dân chúng Nghiêu quốc căm hận mà nhìn, nhưng sắc mặt toàn bộ đều trở nên khó coi. Hai người mạnh nhất Nghiêu thành đều bị đối phương đánh bại, còn ai có khả năng chống được nữa?!

“Còn ai hay không? Chẳng phải Nghiêu quốc chỉ toàn là phế vật à?” Sa Son đứng trên quyết đầu tràng cũng cười lên chói tai, cất giọng châm chọc.

Bàng Thiệu đẩy Diệp Sở ra rồi hỏi: “Thật sự không lên?”

“Không có hứng thú!” Diệp Sở đáp nhưng sắc mặt đã hơi khó coi. Hấn trở bộ bước tới, nhưng không phải lên quyết đầu tràng mà lại đi về phía Diệp Thiên.

Hấn bị sát khí nhập thể, nếu không cứu thì có nghĩa là hủy diệt!

Đám người Tô Dung đã sớm vây quanh Diệp Thiên. Thấy cánh tay Diệp Thiên dần xuất hiện các điểm đen, các nàng mặt hoa biến sắc đến nỗi trắng bệch.

Diệp Sở đẩy Trương Tổ Nhi và Tô Dung đang đứng chắn trước mặt. Hai nàng thấy lúc này Diệp Sở còn muốn giờ trò động tay động chân với mình, mắt lạnh lẽo nhìn Diệp Sở trừng trừng, Trương Tổ Nhi lại càng thêm nổi xung, muốn mở miệng mắng Diệp Sở.

Nhưng Diệp Sở lại lơ đãng không để ý đến bọn họ. Hấn khom người ngồi xuống cạnh Diệp Thiên, đưa tay nắm lấy ngân châm trên tay gã.

“Đừng động!” Diệp Thiên khẩn trương. Đây là ngân châm đã luyện qua sát khí, há là thứ Diệp Sở có thể chạm vào được.

“Không sao!” Diệp Sở cười cười, đưa tay nắm mấy cây ngân châm rồi rút ra. Sau đó, hấn nắm cánh tay Diệp Thiên thật chặt.

Diệp Thiên vừa định đẩy Diệp Sở ra, nhưng phát hiện sau khi Diệp Sở nắm tay mình, con đau như xé người lại chợt biến mất. Điều này khiến gã không khỏi kinh ngạc, bên tai giọng Diệp Sở đã vang lên: “Trần định tâm thần! Không được lộn xộn!”

Mọi người thấy Diệp Sở giữ chặt tay Diệp Thiên đều cau mày nhưng cũng không để tâm vào chuyện này. Tâm tư của bọn họ đều đã bị Sa quốc hấp

đần, giờ phút này mà bọn chúng vẫn còn kêu rú đầy phấn khích.

Sắc mặt cả đám Tô Chính Bình đều khó coi đến cực điểm, lúc này còn ai xuất thủ nữa? Họ không nên được bèn nhìn về phía đám anh tài trẻ tuổi của Nghiêu thành, nhưng lại thấy bọn họ đều lẩn tránh, không dám đối mặt với Tô Chính Bình.

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Để ta tới đi!

"Tướng quốc đại nhân! Nếu là không có người đứng ra nữa thì nhận thua đi, tuân thủ ước định của chúng ta. Dâng thành trì và mỹ nhân, bằng không đại quân nước ta sẽ đập bằng Nghiêu quốc!" Sa quốc thủ lĩnh cười to, ánh mắt hấn ghim chặt lấy Tô Dung. Nhìn thấy một mỹ nhân lạnh lùng tuyệt mỹ như vậy, hấn không cầm được mà ánh mắt hiện lên sự dâm tà.

Bị đối phương nhìn chằm chằm, mặt mày Tô Dung liền trắng bệch. Nàng chẳng bao giờ nghĩ tới Nghiêu quốc sẽ bại cả, mấy năm nay Nghiêu quốc vẫn luôn thắng Sa quốc, không nghĩ tới lớp thanh niên Sa quốc năm nay lại mạnh đến độ như vậy.

"Mỹ nhân đừng nóng vội nha! Một chút nữa thôi, ta sẽ đón nàng về Sa quốc!" Thủ lĩnh Sa quốc cười ha hả, nhìn Tô Dung và Tô Chính Bình khiêu khích.

Tim của đám nữ nhân bên cạnh Tô Dung đều như chìm vào đáy cốc, chẳng lẽ Tô Dung quả thật sẽ bị người Sa quốc cướp đi chăng?

"Nghiêu quốc đã không còn nam nhân sao? Không kẻ nào dám lên đánh với ta một trận sao?" Sa Sơn đứng trên vũ tràng rộng lớn, làm nhục nam nhân Nghiêu quốc liên hồi.

Nghe giọng cười to chói tai, Trương Tổ Nhi cau mày, ánh mắt bắn về đám nam tử Nghiêu thành nói: "Các ngươi cho dù không đánh lại bọn chúng nhưng không thể để bọn chúng vũ nhục như vậy được!"

Bị Trương Tổ Nhi khiển trách, đám người ai cũng nhìn nhau nhưng cuối cùng không kẻ nào dám đi lên cả.

Trương Tổ Nhi nhìn đám thanh niên đang co vùi, trong lòng khẩn trương thốt: "Hồ Tam, người trước kia nói thế nào? Quốc nạn lâm đầu thì có chết cũng cam lòng, lúc này chẳng qua là đánh một trận với người ta mà thôi, người sao lại không dám? Người cũng là Họa ý cảnh đó!"

"Ta..." Gã nam tử bị chỉ thẳng mặt kia dũng khí bốc lên toan đứng ra, nhưng sau khi thấy kết quả của Trần Bác Văn và Diệp Thiên thì hấn liền quay đầu tránh đi ánh mắt hi vọng của đám nữ nhân.

"Vương Mộc, người đã từng nói đại trượng phu có việc nên làm có việc không nên làm! Lúc này không lẽ người không dám đánh một trận với đám súc sinh Sa quốc, chứng minh rằng: Nghiêu quốc ta không thiếu nam nhân chân chính!"

"Hứa Đại! Người từng nói với Tô Dung là khi có phiền toái sẽ nguyện ý vào sinh ra tử vì nàng, các ngươi ai cũng là nhân vật tốp mười ở Nghiêu thành, không lẽ không dám đánh một trận?"

"..."

Đám nữ nhân bên cạnh Trương Tổ Nhi chỉ vào đám người kia hô to, hi vọng rằng bọn họ sẽ dám đứng ra. Nhưng cuối cùng không có người nào dám đứng ra, bị chỉ vào cũng chỉ dám cúi đầu, ko ai dám nhìn thẳng vào đám nữ nhân bên Trương Tổ Nhi cả.

Đám nữ nhân Trương Tổ Nhi sắc mặt tái nhợt, chưa từng nghĩ tới đám người trước mặt các nàng thề thốt đủ kiểu nhưng lại chết nhát như vậy. Vậy mà các nàng ai nấy đều tin, đúng là quá buồn cười!

Đám Tô Chính Bình ai nấy đều như rơi vào vực thẳm, đã thua sạch sành sanh rồi. Nhưng nếu thất bại nhục nhã như vậy, quả thực là đã mất sạch mặt mũi Nghiêu quốc. Ngay cả dũng khí chiến đấu cũng không có thì thế diện Nghiêu quốc để đi đâu?

"Ha ha ha! Ta đã nói rồi mà, Nghiêu quốc đúng là không có nam nhân, làm sao hơn được nam nhân Sa quốc ta chứ!" Sa quốc thủ lĩnh cười to, khinh bỉ nhìn đám người Tô Chính Bình thốt: "Dâng lên thành trì cho chúng ta đi. Tô Chính Bình là Tướng quốc đại nhân, cháu gái ngài thì tối nay đem đến nhé! Hắc hắc..."

"Hừ! " Tô Chính Bình cả giận hừ một tiếng, ánh mắt sắc bén nhìn về đám thanh niên Nghiêu thành.

Quần chúng Nghiêu thành trông thấy đám thanh niên dưới cái nhìn của Tô Chính Bình mà tránh đi ánh mắt thì trong lòng chỉ còn có tuyệt vọng. Chẳng lẽ Nghiêu quốc phải dâng lên mỹ nhân và thành trì thật sao? Bị một nước ở biên cương như Sa quốc chê cười sao?

"Ta đi!" Tô Dung thấy không có ai đứng ra, nghiêng răng kiên định thốt.

"Tô Dung! Ngươi... " Trương Tổ Nhi khẩn trương

"Không có gì!" Tô Dung nhìn Trương Tổ Nhi cười miễn cưỡng đáp: "Cho dù có chết thì cũng tốt hơn bị bọn người Sa quốc lăng nhục!"

Trông thấy Tô Dung toan muốn đi lên quyết đấu tràng thì Diệp Thiên bỗng hô lớn: "Tô Dung!"

Tô Dung dừng bước, quay đầu nhìn Diệp Thiên, nàng trong lòng vẫn vô cùng kính nể Diệp Thiên, cố gắng nặn ra nụ cười dù mặt đã trắng bệch, đáp: "Diệp Thiên đại ca, huynh đường thương cho tốt đi!"

Diệp Thiên gượng dậy, nhìn Tô Dung lắc lắc đầu đáp: "Trở về đi! Đó không phải là việc của nữ nhân, để ta tới chiến!"

"Diệp Thiên đại ca!" Không chỉ là Tô Dung đỏ mặt mà đôi mắt của đám nữ nhân Trương Tổ Nhi cũng đã đỏ bừng. Giờ phút này Diệp Thiên ngay cả đứng cũng không vững, nhưng hấn vẫn đứng ra.

"Ha ha! Khóc cái gì! Để cho ta lên đi!" Diệp Thiên nhìn đám nữ nhân cười, chân toan bước ra nhưng bị trượt ngã, lại bị đám nữ nhân ngăn không cho đi nữa.

"Tránh ra! Không thể để người khác xem thường nam nhân Nghiêu quốc được!" Diệp Thiên khiển trách mọi người, nhưng nó không hề có một ý nào trách móc, chỉ có đám nữ nhân là tràn nước mắt mà thôi.

Diệp Thiên đẩy mấy người chắn trước mặt hấn ra, lao đảo bước ra ngoài, bước chân mặt dù không vững nhưng vô cùng kiên định.

Nhìn bóng lưng cũng không cường tráng ấy đi ra, quần chúng Nghiêu thành ai nấy cũng trầm mặc, nhìn bước chân lao đảo của Diệp Thiên, ánh mắt ai cũng đỏ bừng.

Có lẽ bị không khí bi tráng này cảm nhiễm, rốt cuộc đã có người đứng ra!

"Diệp Thiên đại ca! Hay là để đệ đi cho!" Hồ Tam đứng ra nói, lúc trước mặc dù bị Trương Tổ Nhi khiển trách cũng không dám đứng ra nhưng giờ phút này đây thấy Diệp Thiên đã ho ra máu nên rốt cục không nhịn được mà đứng ra, mặt hồ thẹn vô cùng.

Diệp Thiên cười cười, gương mặt tái nhợt nhưng vẫn cố cười, vỗ vỗ bả vai Hồ Tam nói: "Ngươi còn nhỏ! Sợ không đáng xấu hổ nhưng không thể sợ cả đời được! Khi các ngươi lớn lên thì sẽ đến lúc các ngươi chống lấy Nghiêu quốc!"

Nói xong, Diệp Thiên lướt ngang qua hấn, đi tới quyết đấu tràng.

"Diệp Thiên đại ca!" Lúc này những người này rốt cuộc đã không nhìn được, hô lớn muốn kéo Diệp Thiên về nhưng bị Diệp Thiên phát tay ngăn lại.

Diệp Sở nhìn Diệp Thiên thờ dài, đi tới trước Diệp Thiên nói: "Ngươi đã trọng thương rồi, ngươi nếu như đánh với hấn một trận nữa thì sẽ bị phế bỏ đây!"

"Ta biết chứ!" Diệp Thiên nhìn Diệp Sở cười cười, trong lòng vô cùng tò mò, Diệp Sở lại có thể khu trừ sát khí cho hấn, nhưng lúc này hấn cũng không có tâm tư mà quản điều này.

"Ngươi nếu biết thì đường thương đi. Nghiêu quốc nhiều người như vậy, không nhất định là ngươi ra mặt mà!" Diệp Sở nhìn Diệp Thiên nói: "Có những trách nhiệm ngươi không nhất định phải gánh, ngươi cần gì phải làm chứ!"

Diệp Thiên lắc lắc đầu đáp: "Người không nên sống chỉ vì sống. Phải làm chút gì đó mới có thể chứng minh giá trị của mình!"

"Chịu chết mới chứng minh được giá trị của ngươi à?" Diệp Sở nhìn thẳng Diệp Thiên hỏi. Nếu người khác thì hấn quả thật không muốn quản, nhưng đây là đại ca của hấn, dù lãnh đạm với hấn nhưng vẫn làm tròn bổn phận đại ca với mình.

"Ta đã từng thề là sẽ bảo vệ quê nhà của mình! Đối với ta thì, Diệp gia là nhà, Nghiêu thành là nhà! Tôn nghiêm tuy có lúc không đáng tiền nhưng có đôi khi lại đáng giá để đánh đổi bằng tính mạng. Ta không hy vọng sau này người ta mỗi khi nhắc tới Nghiêu thành thì nói là ở đây không có nam nhân! Ta muốn nói cho bọn họ biết rằng Nghiêu thành có nam nhân, Diệp gia có nam nhân!" Diệp Thiên nhìn thẳng Diệp Sở kiên quyết thốt: "Tránh ra!"

Một câu nói đó của Diệp Thiên khiến mỗi người dân Nghiêu thành ai nấy cũng đều trầm mặc, trong lòng bi thiết. Diệp Thiên muốn dùng tánh mạng của mình để duy trì tôn nghiêm của bọn họ? Vậy thì bọn họ đang làm gì?

Diệp Sở thờ dài một hơi đáp: "Trở về đi! Chịu chết là không đáng giá!"

Một câu đó của Diệp Sở khiến đám Tô Dung gấp gấp thốt: "Diệp Thiên đại ca! Đừng đi chịu chết nữa!"

"Đúng vậy! Diệp Thiên đại ca, Đệ - Hồ Tam nguyện ý giao thủ với bọn chúng!"

"..."

Bọn họ dường như bị Diệp Thiên cảm nhiễm, ai nấy đều la lớn khuyên nhủ.

Diệp Thiên cười nói: "Các ngươi quá yếu, không phải là đối thủ của hần! Đừng khuyển nữa, Diệp Sở, tránh ra!"

"Trở về đi! " Diệp Sở đúng là không biết nên nói Diệp Thiên như thế nào nữa, biết rõ là mình đi tìm chết, đúng là vô cùng ngu ngốc, nhưng hần không hề khinh thường những người như vậy.

"Ta có bí pháp! Có thể áp chế thương thế của mình một lúc, có thể đánh một trận với bọn chúng." Diệp Thiên nhìn Diệp Sở nói: "Trừ ta, Nghiêu thành không ai có thể đánh một trận với bọn chúng được!"

"Ta nói là: ngươi trở về!" Diệp Sở nhìn Diệp Thiên nói, đột nhiên bá đạo như vậy khiến Diệp Thiên dường như không kịp phản ứng. Ở trước mặt hần Diệp Sở chưa từng có loại tư thái này.

Thái độ đó của Diệp Sở khiến đám người Nghiêu thành bất mãn, đám nữ nhân Trương Tổ Nhi càng quát to: Tên bạn hoại như ngươi mà dám nói chuyện như vậy với Diệp Thiên đại ca à! Hần là người người có thể mắng sao?"

Diệp Sở không hề để ý đến bọn họ nổi giận, chỉ thờ dãi một hơi đoạn nhìn Diệp Thiên, thân nhiên đáp: "Trận này ta thay ngươi đi vậy!"

Một câu khiến cho ánh mắt bốn phía như đứng tròng, ánh mắt ai nấy đều dừng cả lên người cả Diệp Sở, trong tràng dường như chết lặng.

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Nói cho các ngươi biết

"Đề ta lên!"

Thanh âm không quá lớn vang lên, nhóm người bao gồm cả Trương Tổ Nhi đều thất thần nhìn Diệp Sở chăm chú. Cho dù ai cũng không nghĩ tới khả năng Diệp Sở sẽ nói ra câu như vậy.

Diệp Thiên ngẩn ngơ trong chốc lát, nhưng nhanh chóng định thần mỉm cười nói với Diệp Sở: "Ngươi dũng cảm như thế này ta rất mừng, nhưng ngươi không phải đối thủ của bọn họ! Tránh ra, đề ta đi!"

"Lương Thiện, Bàng Thiệu! Mang hần về!" Diệp Sở không để ý đến Diệp Thiên, ngược lại còn ra hiệu cho Lương Thiện và Bàng Thiệu.

"Hắc hắc, trò hay đây!" Bàng Thiệu hưng phấn chạy lên trước, kéo tay Diệp Thiên, "Tiểu tử này hiếm khi nguyện ý xuất thủ, ngươi đề cho hần lên, việc quái gì phải cạy mạnh thế!"

Trong lòng Bàng Thiệu không thể nói là không hưng phấn. Lúc trước, dù mình có lừa lọc dụ dỗ thế nào thì Diệp Sở cũng không chịu ra tay, nhưng giờ phút này mối thù của mình rốt cục có thể báo.

"Ngươi..." Diệp Thiên còn muốn nói điều gì, đã bị Bàng Thiệu ngắt lời nói, "Ngươi cái gì mà ngươi! Hần lên đó còn tốt hơn ngươi nhiều lần đấy!"

Bàng Thiệu kéo Diệp Thiên lại, sợ Diệp Sở đổi ý.

Nhìn Diệp Sở đi về phía sân quyết đấu, quần chúng Nghiêu Thành ai nấy đều há hốc mồm trở mắt nhìn nhau: "Hần làm sao có dũng khí lên đài?"

Mấy nữ nhân vừa nảy nhục mạ Diệp Sở thì mặt ngó đần thối ra, trong mắt thì tràn đầy kinh ngạc. Thậm chí Tô Dung cùng Trương Tổ Nhi không thể kiềm chế được mà kinh ngạc ra mặt.

"Diệp Sở? !" Tô Chính Bình chẳng bao giờ nghĩ tới hiện tại người đứng ra lại là Diệp Sở, kẻ giết mình. Lão nhìn đám đồng liêu bên cạnh, thấy bọn họ cũng đang vô cùng kinh ngạc!

"Từ lúc nào hần có được dũng khí như thế? Ba năm qua xem ra thay đổi không ít!"

"Khó được đây! Chẳng qua thật đáng tiếc, có dũng khí nhưng không có thực lực, nếu được như Diệp Thiên thì có phải đã tốt hơn không!"

"..."

Mọi người về mặt phức tạp giẫm chân, phần hần nhìn về phía sân quyết đấu. Chỉ có Diệp Thiên vô cùng gấp gáp, muốn thoát khỏi Lương Thiện và Bàng Thiệu: "Mau đề cho Diệp Sở trở lại! Nếu như hần xảy ra chuyện gì, ta làm sao có thể ăn nói với nhị thúc dưới suối vàng đây!"

"Quần hần làm cái khí gì, yên tâm đi! Hần còn quý mạng mình hơn bất kì ai!" Bàng Thiệu kéo Diệp Thiên nói đầy bất mãn.

Diệp Thiên tức giận sắc mặt xanh mét, hô to với Tô Dung: "Ngăn cản Diệp Sở mau, đừng cho hần lên đó!"

Tô Dung gật đầu, bước nhanh tới gọi Diệp Sở lại: "Diệp Sở! Trở lại đây!"

Diệp Sở xoay người quay đầu lại, trên mặt vẫn mang theo nụ cười vô cùng phóng đảng lại biểu lộ sự lười nhác, lộ ra hàm răng trắng nõn: "Tô Tiểu Dung, các ngươi không phải hiểu kỳ ba năm qua ta đã trải qua gì sao? Hôm nay ta liền cho các ngươi biết!"

"Diệp Sở, đừng sinh cường!" Tô Dung thấy Diệp Sở lúc này còn có hứng thú nói những thứ này, không khỏi tức giận nói, trên mặt ánh đầy ráng hồng, có thể nhận thấy cả da trôn thịt mềm.

Diệp Sở không để ý đến Tô Dung, ánh mắt chuyển hướng nhìn Diệp Lực: "Ông vẫn luôn coi ta là con chuột rút đầu, cảm thấy thế gian này không ai bại hoại phế vật bằng ta! Luôn cho rằng ta cướp đoạt những thứ thuộc về hai đứa con thiên tài của ông, hận không thể giết ta nghìn lần. Như vậy hôm nay ta liền cho ông thấy, ta sẽ cứu mạng đứa con thiên tài của ông như thế nào, xem như trả hết nợ nần ban đầu ta chiếm đoạt đồ vật của bọn họ đi!"

"Hừ!" Diệp Lực thấy Diệp Sở lại đem đầu mâu chuyển về hướng mình, không nhìn được bất mãn, bèn hừ lạnh: "Ngươi tự lo bản thân ngươi cho tốt đi, không có năng lực cũng đừng có hồ báo cáo chồn. Cho dù làm như vậy, thế nhân sẽ thay đổi cách nhìn với ngươi sao?"

Diệp Sở cười: "Ta chưa bao giờ nghĩ tới muốn thay đổi gì cả! Làm một người bại hoại cận bã cũng rất tốt, trên người không cảm thấy tù túng. Không cần giống như Diệp Thiên, biết rõ hẳn phải chết còn đâm đầu vào."

"Ngươi có tư cách gì so sánh với Diệp Thiên hả?" Diệp Lực nổi giận, bại hoại như vậy lại dám vũ nhục đứa con Diệp Thiên của hắn.

Diệp Sở lắc đầu, không để ý đến bộ dạng thẹn quá thành giận của ông ta, nhìn Tô Dung đang che chắn trước mặt: "Tô Tiểu Dung! Ngươi không phải là muốn biết đêm đó có phải ta hay không sao? Ta đây liền nói cho ngươi biết, đêm đó chính là ta!"

"Cái gì?! Thật là ngươi?" Tô Dung trong lòng suy đoán có thể là Diệp Sở, nhưng nhận được chứng thật thì không khỏi há hốc mồm ngạc nhiên. Dùng ngón tay chỉ vào Diệp Sở nhưng lại không biết nói gì: "Ngươi... Ngươi..."

Trương Tổ Nhi thấy Tô Dung thất thố như thế, không khỏi cau mày hỏi: "Cái gì đêm đó? Tô Dung, hắn có ý muốn lên thì để hắn toại nguyện đi! Hừ, nếu không phải Diệp Thiên đại ca mở miệng, có quý mới thêm quân hắn làm cái gì!"

Diệp Sở vượt qua hai nàng, chậm rãi bước lên sân quyết đấu. Nhìn thấy hắn không để ý mọi người ngăn trở vẫn đi lên, đám người Nghiêu Thành thần sắc đều thay đổi.

Không nghĩ tới thời khắc tối hậu, một người mà họ luôn tưởng là cận bã lại ra mặt cho họ.

Đám thiếu nữ Nghiêu Thành, nhìn thiếu niên lười nhác trên đài, đột nhiên cảm thấy trước kia mình tưởng hắn có phải hơi quá rồi không?

Sa Sơn nhìn thiếu niên đứng yên ở trước mặt hắn, nhìn không được bật cười lên: "Ha ha ha! Lúc trước ta có lẽ đã nghe qua tên tuổi ngươi, người cận bã Nghiêu thành! Ha ha, ngươi cũng vọng tưởng đối kháng ta?"

Diệp Sở nhún nhún vai nói: "Vốn là không muốn! Nhưng ngươi quá kiêu ngạo rồi! Dao Dao nhà ta nói, nam nhân phải học được khiêm tốn, cho nên ta quyết định nghe lời cô bé tiêu diệt ngươi!"

"Chỉ bằng ngươi?" Sa Sơn cảm thấy buồn cười, người hơn một năm trước xú danh truyền khắp Nghiêu thành, lại vọng tưởng đối phó được mình? Gã cảm thấy những năm qua chưa từng được nghe chuyện nào hài hước đến cỡ này?

"Đúng! Chỉ bằng ta!" Diệp Sở nhìn Sa Sơn cười nói: "Ra tay đi. Thời gian của mọi người đều quý giá! Ta còn phải về nhà chơi bunn, tốc chiến tốc thắng!"

Sa Sơn phá lên cười: "Đúng! Ngươi cũng chỉ có thể chơi bunn, ta hiện tại sẽ đưa ngươi vào bunn!"

Nói xong, Sa Sơn một cước hung hăng bỏ về phía Diệp Sở, nhanh như gió giật, một kích mạnh mẽ mang theo kinh phong vô cùng bá đạo.

Sa Sơn cũng không muốn lãng phí thời gian vào phế vật này, cho nên vừa ra tay đã nhất kích tất sát. Một kích kia chớp mắt đã gần chạm vào người Diệp Sở nhưng hắn không tránh không né vẫn đứng ở đó.

"Mau tránh ra!" Diệp Thiên không nhìn được hô to, cố gắng lao lên nhưng vốn đã không kịp rồi.

Đám người Trương Tổ Nhi không đành lòng nhắm mắt lại, ngay cả Trần Bác Văn nhận một cước này còn bị nát xương, cỡ Diệp Sở thì không chết cũng toi nửa mạng.

Dân chúng Nghiêu Thành mặc dù chán ghét Diệp Sở nhưng lúc này không khỏi thở ngắn than dài.

Một cước mạnh mẽ phóng mạnh vào ngực Diệp Sở, nhưng tình huống trong dự đoán của mọi người lại không hề xảy ra. Không biết từ khi nào thủ chương của Diệp Sở đã chắn ở trước ngực. Mặc dù cước của Sa Sơn hung mãnh nhưng chạm vào tay của Diệp Sở lại như đụng vào cục bông.

"Không thể nào?!" Trong lòng Sa Sơn chấn động vô cùng, một kích kinh khủng kia cả Trần Bác Văn và Diệp Thiên đều không dám đón đỡ, thế mà Diệp Sở này lại tiếp nhẹ nhàng như thế.

Đám người Nghiêu Thành ai nấy đều thất thần, nhìn bàn tay trắng nõn của Diệp Sở, chỉ cảm giác mình bị hoa mắt mịa rồi.

Mấy nữ nhân trong đám người Trương Tổ Nhi lại thì thầm: “Tay Diệp Sở chắc là đeo thép ròng nhì?!”

"Tiếp tục nào!" Diệp Sở nhìn Sa Son cười mỉm: "Cuộc lực vừa rồi quá nhẹ, nhớ thêm chút sức nhé!"

"Lão tử không tin ngươi không sợ!" Sa Son bị chọc giận, tiếp tục bỏ ra một cước. Nhưng cũng giống như lúc này, bị Diệp Sở đưa tay ra đỡ, Diệp Sở vẫn không nhúc nhích.

"Lại đến!" Diệp Sở ngoắc ngoắc ngón tay, nụ cười vẫn lười nhác như cũ!

"Muốn chết!" Sa Son rống giận, một liên hoàn cước tung ra, mang theo từng đạo kinh phong, nhanh đến mức làm người ta lú lờn hít hà. Phách Sơn Thối cấp Tiên thiên đã được gả thì triển đến mức cao nhất.

Nhìn Sa Son nổi điên, cả đám Tô Dung đều âm thầm lo lắng, nhìn chằm chằm vào trong sân.

Sa Son công kích không ngừng, từng cước ào tới như mưa sa gió giật, nhưng điều khiến cho mọi người cảm thấy đầu óc cháng váng chính là: Diệp Sở lại đứng ở nơi đó vẫn không nhúc nhích, bằng một cánh tay luân phiên ngăn trở công kích đối phương!

Đến cuối cùng, Sa Son lại thở hồng hộc, khom người ở Diệp Sở một bên, tròn tròn ánh mắt ngó chừng Diệp Sở, trên mặt tràn đầy vẻ hoảng sợ.

"Đến phiên ta nhé?" Diệp Sở nhìn Sa Son nói.

Sa Son nhìn Diệp Sở, nhìn bàn tay trắng nõn đầy chán ghét ấy, mở miệng giọng đầy nghi ngờ: "Ngươi rút cuộc đeo bảo bối gì?"

Mấy lời này cũng là suy nghĩ của đại đa số những người ở đây. Chẳng lẽ trên bàn tay Diệp Sở lại mang bảo vật của Đại tu hành giả nào hay sao? Chẳng qua có thể khiến mọi người không nhìn ra được bàn tay đã được bao bọc thì quả thật bảo bối này quá thần kỳ.

Diệp Sở không trả lời Sa Son, mà là quay đầu nhìn về phía Bàn Thiệu: "Ngươi không phải vẫn muốn biết ta mạnh như thế nào sao? Hôm nay, ta sẽ cho ngươi được chiêm ngưỡng chút ít!"

Một câu nói khiến Bàn Thiệu trong nháy mắt thân thể như đông cứng, ánh mắt nhìn chằm chằm vào trong sân không hề chớp mắt, toàn thân cực kỳ hưng phấn!

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Lộ rõ sự bá đạo

Ánh mắt Tô Dung dừng trên người Diệp Sở, nàng vừa chứng kiến Diệp Sở xuất thủ chặn đứng Sa Son. Mặc dù Sa Son không mạnh bằng Diệp Thiên nhưng chuyện đó cũng nói lên thực lực của Diệp Sở. Điều này khiến Tô Dung lại đẩy lên vài phần hy vọng.

“Sao ngươi nhìn hán kiều đó!” Trương Tổ Nhi thấy Tô Dung nhìn Diệp Sở đến xuất thần, không nhận được mà hỏi với giọng nghi ngờ.

Thấy Trương Tổ Nhi nhìn mình với vẻ kinh dị, Tô Dung hít một hơi thật sâu, nói bằng giọng xa xăm: “Có lẽ, Diệp Sở thật có thể thắng trận này!”

Một câu của Tô Dung khiến sắc mặt đám thiếu nữ vây quanh nàng trở nên cổ quái, không kèm chế nhạo phải tập trung ánh mắt vào người Diệp Sở.

Lúc này, Diệp Sở đang đạp bước đi về phía Sa Son. Bởi bị luân phiên công kích, Sa Son đã thở hồng hộc. Thấy Diệp Sở đi về phía mình, sắc mặt hán kiều khỏi trở nên âm lãnh.

“Tuồng ta sợ ngươi sao? Coi như tay ngươi đúc bằng sắt, hôm nay ngươi cũng phải chết!” Trong tay Sa Son xuất hiện ngân châm ánh lên một màu đen nhánh sáng loáng, khiến cho người ta rất sợ hãi.

Ngân châm vừa hiện, mọi người phe Nghiêu quốc đều biến sắc, họ đã tận mắt chứng kiến sự lợi hại của nó. Dưới lợi khí như vậy, ai có thể chống được?

“Mấy cây châm nát mà thôi, lại dám uy hiếp ta! Thật quá đề cao mình rồi!” Diệp Sở buông ra một câu châm chọc. Hán rốt cuộc xuất thủ, thân ảnh rời khỏi vị trí.

Tốc độ của Diệp Sở rất nhanh như một con gió lốc, trong nháy mắt đã xuất hiện bên cạnh Sa Son.

Tốc độ nhanh như vậy khiến cho Diệp Thiên phải đứng bật dậy, ánh mắt lóe ra một tia sắc bén, đôi ngươi đột nhiên tròn ngược mà trong lòng chấn động không thể tả. Tốc độ cỡ đó đã vượt xa mình rồi, sao hán lại làm được?

Giống Diệp Thiên còn có đám người Tô Chính Bình, họ đều trợn mắt nhìn chằm chằm vào Diệp Sở, trong lòng cuộn sóng ba đào.

“Muốn chết!” Sa Son cũng sợ hãi trước tốc độ của Diệp Sở, ngân châm đột nhiên bắn nhanh ra, sắc mặt lộ vẻ âm trầm như muốn dồn Diệp Sở vào chỗ chết.

Nhưng ngân châm cũng không phát huy được tác dụng như hấn tưởng. Toàn bộ ngân châm đều bị Diệp Sở phát ổng tay áo cuốn vào. Diệp Sở vậy mà lại không sợ sát khí mà bất kỳ Tu hành giả nào cũng phải đau đầu!

Sa Son mượn cơ hội Diệp Sở ngăn chặn ngân châm, bộc phát ra một cước mang toàn bộ sức mạnh của mình từ trước đến nay, mang theo kinh khí có thể khai sơn phá thạch bắn thẳng vào ngực Diệp Sở. Thời điểm này, gã hoàn toàn bỏ lộ tinh túy của Phách Sơn Thối không sót điểm nào, khiến ai nấy đều kinh hoàng sợ hãi.

Bằng Thiệu dù biết Diệp Sở rất mạnh nhưng giờ phút này chứng kiến một cước dữ dội đến thế thì tim cũng phải nhảy thon thót, trong lòng khá là khăn trương.

“Đến đây chấm dứt!” Diệp Sở nhìn một cước đang phóng tới, cũng không phóng người bay lên né tránh, chỉ tung ra một cước. Nó không cuồng bạo bá đạo như Sa Son, chỉ như người bình thường đập con gián, giáng thẳng xuống một cước bá đạo của Sa Son đang bay đến.

“Rắc...”

Tiếng xương vỡ nát vang lên giòn tan, Sa Son bay ngang ra ngoài. Phách Sơn Thối cấp Thiên tiên của gã cư nhiên bị một cước tùy ý của Diệp Sở phế bỏ, ngay cả chân cũng bị gãy cong queo, da thịt bắt đầu ứa ra từng giọt máu.

“Rầm...”

Thân hình Sa Son nện xuống mặt đất khiến nó chấn động mấy đợt.

Trái tim của toàn bộ những người có mặt tại tràng đều rung động theo nhịp rung của mặt đất. Lương Thiên trở mắt, Tô Chính Bình và Diệp Thiên đột nhiên đứng phắt dậy, dân chúng Nghiêu quốc đang vây xem cũng chột hít vào một hơi khí lạnh.

Đám thiếu nữ cùng hội với Trương Tổ Nhi cũng đưa bàn tay trắng nõn bụm miệng, đứng đợi người tại chỗ.

Chỉ có Bằng Thiệu là nuốt nước bọt khan mấy lượt, cảm giác miệng lưỡi khô đắng: “Con mẹ nó chứ! Đây chính là thực lực chân chính của hấn sao? Một cú tùy ý đã phế hấn một tên Hóa ý cảnh thất trọng đang thi triển thôi pháp Tiên thiên cấp!? Chỉ mới một năm không gặp...?!? Phát triển quá mức kinh hoàng mà!!”

Bằng Thiệu rùng mình đánh thót, thầm nghĩ cũng may mình không giao thù với Diệp Sở, bằng không giờ này mặt mũi đã sưng vù nằm liệt giường rồi. So với một năm trước, chênh lệch giữa mình với hấn ngày càng lớn!

Từ chỗ ngồi, mọi người phe Sa quốc cũng đứng bật dậy, vẻ mặt ai cũng hoảng sợ nhìn thiếu niên đang đứng giữa tràng. Mới vừa rồi Sa Son bộc phát sức mạnh của thôi pháp Tiên thiên cảnh đủ để so với Hóa ý cảnh bát trọng. Nhưng lực lượng đến nhường ấy lại bị Diệp Sở một kích phế đi tức khắc. Vậy tên đó mạnh cỡ nào? Cừu trọng? Tiên thiên cảnh?

“Còn ai muốn lên không?” Diệp Sở vuốt vuốt tay áo xoắn đầy ngân châm, khoe miệng mang theo nụ cười khinh, ánh mắt khinh bỉ nhìn về phương hướng Sa quốc.

Tư thế kiêu đồ khiến cho phe Nghiêu quốc cực kỳ hưng phấn. Giờ phút này trong đầu bọn họ đã quên mất bản thân đã từng mắng Diệp Sở là thằng phế vật bại hoại.

Trương Tổ Nhi nuốt nước bọt khan vài lượt, không nhịn được mà hỏi Tô Dung: “Ngươi sớm biết hấn mạnh vậy à? Cho nên mới nói hấn sẽ thắng?”

Tô Dung cười khổ, lắc đầu đáp: “Nếu ta biết thì còn cần hấn làm gì?”

Trương Tổ Nhi cũng thử hỏi dò xem sao, nhưng người này không khiến mình quá mức kinh hãi rồi.

“Hắc hắc, ngoài ý muốn rồi!” Bằng Thiệu liếc Diệp Thiên đang trở mắt nhìn Diệp Sở, cười với vẻ “ca khinh” mà nói: “Khó có khi hấn tình nguyện ra mặt, ngươi còn không chịu nhún à? Bỏ qua tuồng hay như vậy chưa chắc đã xem được lần nữa đâu! Có điều, ngoài ý muốn của ta, hấn lại mạnh đến như vậy rồi. Vốn cho rằng, muốn xử thắng kia thì Diệp Sở phải phí chút ít sức lực chứ! Haiz...”

Thấy Bằng Thiệu nói kiểu như đúng rồi, cả nhóm Tô Dung đều chú mục nhìn hấn. Diệp Thiên lại càng hỏi dồn: “Ngươi đã sớm biết Diệp Sở rất cường hấn à?”

Bằng Thiệu đảo mắt trắng dã: “Nói nhảm! Một năm trước, ta với hấn cùng nhau quây banh Tam thập lục động, lại còn đoạt mất một vị áp trại phụ nhân, ngươi nói ta có biết hay không hả?”

Tô Dung nghe Bằng Thiệu nói, không nén nổi phải kinh hô: “Các ngươi thật sự đã đại náo Tam thập lục động?”

“Sao ngươi biết?” Bàng Thiệu lấy làm kỳ quái. Trừ nhóm bọn mình, người biết được chuyện này chẳng có bao nhiêu, đặc biệt là một vương quốc bé như hạt vừng thế này đáng lẽ không ai biết mới phải chứ.

Thấy Bàng Thiệu không đáp, khiến cho mọi người đều nhìn mình chăm chăm, Tô Dung phải nở nụ cười khổ. Lúc trước khi Diệp Sở nói chuyện này, nàng còn tưởng hắn đang nói chuyện phiếm, không ngờ rằng tất cả đều là thật, khiến mình thiếu chút nữa không nhận được mà buông lời châm chọc hắn.

Diệp Thiên và Diệp Siêu lại trầm mặc, vốn cho rằng ba năm nay Diệp Sở đã lột xác nhưng cũng không phải hoàn toàn. Từ một kẻ có tiếng là phế vật, vậy mà lại vượt xa bọn họ như người tiên kẻ tục. Giờ phút này, lại càng vượt luôn cả những người được gọi là thanh niên tài tử.

Diệp Thiên không dẫn được phải đưa mắt nhìn cha mình, thậm chí vừa rồi ông ta còn châm biếm Diệp Sở. Hiện tại, thấy được cảnh tượng như thế này, không biết ông có cảm giác gì?!

Đúng như Diệp Thiên nghĩ, sắc mặt Diệp Thiên rất phức tạp nhìn vào đầu trăng mang theo vẻ hốt hoảng.

“Ngươi biết trong ba năm nay rốt cuộc Diệp Sở đã làm gì hay không?” Tô Dung đột nhiên hỏi Bàng Thiệu, điều này khiến Bàng Thiệu cũng khá ngạc nhiên. Cô à này không phải ghét mình nhất trên đời sao? Bình thường thấy mình đã vội tránh đi như gặp hủi, có bao giờ lại bắt chuyện với mình đâu? Vì sao lúc này lại dám chủ động hỏi chuyện với mình.

“Biết một chút, nhưng chuyện không biết thì nhiều hơn!” Bàng Thiệu nhún nhún vai đáp: “Có lẽ điện hạ biết nhiều hơn đây!”

“Điện hạ?” Cả đám người cũng ngờ vực, không thể giải thích được.

Bàng Thiệu cũng không giải thích nhiều, lạnh lẽo cười rồi trở bộ đi về phía Sa Sơn. Thắng này đánh ông, rốt cuộc ông đã có cơ hội xử mày rồi!

Thấy Bàng Thiệu dám động thủ với Sa Sơn, hung hăng tát cho hắn mấy bạt tai, cả đám người Sa quốc nổi giận nhìn Bàng Thiệu chằm chằm quát: “Dừng tay!”

Bàng Thiệu cứ tăng lời như không nghe thấy, vẫn hăng hái bạt tai Sa Sơn mà chân không ngừng dẫm xuống: “À hà hà, ngay cả bản thiếu gia cũng dám đánh! Hôm nay bản thiếu gia đập chết con mẹ ngươi!”

“Muốn chết!” Phe Sa quốc nổi giận: “Đánh đã thương Sa Sơn, bọn ta giết ngươi!”

Diệp Sở liếc Bàng Thiệu, thấy hắn rút cổ bèn không dẫn được phun ra mấy câu khinh bỉ: “Không có tiền đồ! Nếu ca ra mặt cho ngươi, cứ việc đánh cho thoải mái. Loại tiểu nhân vật như vậy mà cũng bó tay bó chân!”

Bàng Thiệu cười gằn: “Có mấy câu này, ta liền yên tâm!”

Nói xong, hắn lại càng dùng sức dẫm mạnh.

“Dừng tay!” Phe Sa quốc rốt cuộc không nhịn thêm được nữa, căm tức nhảy ra nhìn Bàng Thiệu.

Diệp Sở tiến tới chắn trước mặt họ, thần nhiên nói: “Bằng hữu của ta đánh người là một đánh một. Không cần ngạc nhiên. Nếu ai dám bước tới, kết quả của Sa Sơn sẽ là hậu quả của kẻ đó!”

Tiếng nói không lớn nhưng lộ rõ sự bá đạo. Điều này khiến đám người Diệp Thiên phải tò mò đưa mắt nhìn Diệp Sở.

Đám chị em Trương Tổ Nhi càng đảo nhanh những đôi mắt đẹp. Thiếu niên nhìn có vẻ lười nhác kia, không ngờ lại có khí thế bá đạo miệt thị quần hùng đến như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Cùng lên đi!

Diệp Sở đứng trong quyết đầu trăng, im lặng nhìn đám Tu hành giả Sa quốc đang chuẩn bị nhào tới Bàng Thiệu. Nhưng không một tên tu hành giả nào dám mạo muội đi ngang qua Diệp Sở cả. Một cước đập bay Sa Sơn của hắn đã dọa chúng mất mật, không ai có can đảm giao thủ với hắn cả.

"Xuất thủ với kẻ đang bị trọng thương là khí độ của Nghiêu quốc sao?" Thủ lĩnh Sa quốc bật dậy, chỉ thẳng Diệp Sở mắng to.

"Ngươi nói khí độ với ta?" Diệp Sở khẽ cười, cười rất là tươi, ánh mắt hắn nhìn đám người Tô Dung đáp: "Khí độ là cái gì thế, bao nhiêu tiền một cân?"

Cả bọn Tô Dung đều ngượng đến đỏ mặt, quay đầu đi coi như là không nhìn thấy hắn nhưng trong lòng không thể không hoài nghi tên thủ lĩnh Sa quốc đó được. Ngươi cũng biết hắn là tên ô danh nhất Nghiêu thành rồi, lại còn nói với hắn những thứ đó à? Y không biết hắn chính là con chuột cống nổi

tiếng hô nhất Nghiêu thành sao?

Tên thủ lĩnh Sa quốc nhìn thấy dân chúng ai cũng nhìn hấn cười ha ha, bèn gầm lên: "Người đừng có hối hận!"

"Ta làm việc không có chuyện hối hận!" Diệp Sở liếc liếc đám người thủ lĩnh ở Nghiêu thành, đoạn đáp: "Cho mấy tên võ giả của đám các người cùng lên đi thôi! Ta chơi đùa xong còn phải về ăn cơm, trời cũng không còn sớm nữa!"

Diệp Sở ngược lên nhìn trời chiều, mặt trời đã ngã về phía Tây đang dần dần khuất sau ngọn núi.

"Sa Thạch! Người lên!" Thủ lĩnh Sa quốc mặt đen lại quát: "Đoạt lại Sa Sơn cho ta! Người của ta không thể để cho đám ngoại nhân hạ nhục được!"

"Dạ!" Một người thanh niên bên cạnh gã thủ lĩnh Sa quốc bỗng ứng tiếng đi ra. Khổ người gã cao lớn, cầm một đôi thiết chùy, bước từng bước nặng trịch, chậm chậm đi lên quyết đấu trắng, khí thế hùng hồn.

"Diệp Sở! Tên này chịu đánh kém quá, hôn mê rồi!" Bàn Thiệu đập Sa Sơn thêm mấy cái nữa đến nỗi phải ngất đi, đoạn nhỏ thêm một bãi nước bọt, càu nhàu.

"Chỉ là hôn mê mà thôi, chưa chết mà, đập tiếp sơ sơ vài trăm cái nữa đi!" Diệp Sở quay sang Bàn Thiệu cười đáp. Một câu đó của Diệp Sở khiến quần chúng Nghiêu thành liền trở mắt nhìn nhau, thầm nghĩ Diệp Sở thực lực cao sẽ biến đổi, thế nhưng cái tính tình xem mạng người như cỏ rác đó của hấn vẫn không hề thay đổi chút nào.

Bàn Thiệu nhún vai đáp: "Không còn hứng thú nữa! Đánh người ta chỉ thích nhìn bọn chúng thống khổ mới khoái, đánh một đồng thịt nhão thì có cảm giác gì chứ. Hắc hắc, một chút người nhớ cướp họ ta mấy em thị nữ Sa quốc nhé!"

Diệp Sở quay đầu giả bộ như không nghe thấy Bàn Thiệu... hấn nhìn tên Sa Thạch đứng phía trước, lại nhìn đôi thiết chùy khổng lồ nằm trên mặt đất rồi cười cười: "Vác hai cục sắt nát mà muốn thu thập ta sao?"

"Thử một chút mới biết!" Sa Thạch nhắc lên cặp thiết chùy, quét thật mạnh tới Diệp Sở, đôi thiết chùy tựa như vạn cân đập tới khiến người ta không khỏi tim đập chân run.

Thân ảnh Diệp Sở chỉ chọt lóe, đã tránh khỏi cú quét đó khiến đôi thiết chùy nện xuống nơi mà Diệp Sở vừa ở đó, mặt sân quyết đấu lóe bằng đá xanh liền bị nện nát bấy, uy lực là không cần bàn cãi.

"Lực lượng mạnh quá!" Đám Diệp Thiên không khỏi hít một hơi lạnh, nhìn cái rãnh sâu hoắm trên sân. Không thể hiểu nổi Sa quốc như thế nào lại xuất hiện nhiều nhân vật cường hấn đến như vậy.

Từ một đôn kia, Sa Thạch chỉ mạnh chứ không yếu hơn Sa Sơn.

Diệp Thiên không nhịn được bèn quay sang Bàn Thiệu hỏi: "Diệp Sở có thể ứng phó không?"

Bàn Thiệu nhìn cái rãnh to bị thiết chùy rạch ra, nuốt khan một cái, dường như không chắc chắn đáp: "Chắc là có!"

Không riêng gì Bàn Thiệu lúc này, đám người Diệp Thiên trong lòng cũng khẩn trương không kém, Diệp Thiên nhịn không được lại hỏi: "Diệp Sở tay không tác sát, sợ là bị thất thế! Hấn dùng binh khí gì, ta sẽ phái người đưa lên?"

Bàn Thiệu lắc đầu: "Ta chưa từng thấy hấn dùng binh khí!"

Cả đám Diệp Thiên liền nhẩn máy, không có binh khí thì Diệp Sở sao có thể chống lại cặp thiết chùy uy lực đến như thế? Một thân da thịt căn bản là không thể chống được một đập rồi!

Thần kinh ai nấy đều căng như dây đàn, chỉ có Diệp Sở là nhìn Sa Thạch cười nói: "Không tệ nha! Nhưng vẫn là kém một chút, nghe tên Sa Sơn bảo hấn chỉ xếp hàng thứ ba thôi! Kêu lão đại của các người cùng lên đi, nếu không các người lại bảo là ta khi dễ các người!"

Một câu nói không chỉ khiến cho người Sa quốc trợn trừng mà ngay cả dân Nghiêu quốc cũng trợn trắng. Nhìn uy thế Sa Thạch thì thực lực hấn đã đạt đến Hóa ý cảnh bát trọng, phối hợp với cặp thiết chùy nặng nề như vậy thì Hóa ý cảnh cửu trọng cũng phải đau đầu một phen. Diệp Sở lúc này lại kêu đại ca của đối phương cùng lên, chẳng lẽ hấn đã tới Tiên thiên cảnh rồi sao?

Khi nghĩ đến trường hợp đó ai cũng cảm thấy đáng lòng. Tiên thiên cảnh nha! Ở cái vương quốc nhỏ như Nghiêu quốc hay Sa quốc thì nó đã là tồn tại đứng đầu, là quốc sư hộ quốc, là vị trí cao vợi vợi mà bọn họ chỉ có thể ngược nhìn.

Đối với những quốc gia nhỏ như Nghiêu quốc hay Sa quốc mà nói thì số lượng Tiên thiên cảnh chính là tiêu chí để đánh giá quốc lực. Nghiêu quốc tính ra còn chưa tới năm người, Sa quốc còn ít hơn nữa.

Thậm chí có những tiểu vương quốc chỉ có một Tiên thiên cảnh mà thôi. Mà một vương quốc không có một Tiên thiên cảnh thì nói lên rằng... Nó sắp bị diệt vong!

Tiên thiên cảnh chính là sự tồn tại như vậy, có thể nói bọn họ chính là bùa hộ mệnh của một tiểu vương quốc, nhưng gã thiếu niên trước mặt bọn họ chẳng lẽ đã đạt đến?

Bàng Thiệu cũng lâm vào hoài nghi. Mặc dù Diệp Sở nói cho hắn biết là vẫn chưa đạt tới Tiên thiên cảnh, nhưng khi chưa tới thì hắn làm sao có dũng khí nói như vậy?

Chẳng qua là Diệp Sở nếu đã đạt tới Tiên thiên cảnh thì... quả là không khỏi giật mình. Bàng Thiệu khác với những người ở tiểu vương quốc, Tiên thiên cảnh hắn biết cũng không ít, dù sao hắn đến từ thế gia đế quốc, mà nội tình đế quốc đến cỡ nào? Đó là một con quái vật khổng lồ, số lượng Tiên thiên cảnh không phải ít! Nhưng chuyện này không có nghĩa là Bàng Thiệu sẽ không kinh ngạc, Tiên thiên cảnh là một cánh cửa, bước qua rất khó khăn. Hắn tin tưởng Diệp Sở có thể bước qua nhưng không thể tin được rằng lúc này Diệp Sở đã bước qua rồi.

Sa Thạch giống như vẫn ngăn người vì câu kia có Diệp Sở, không nghĩ tới Diệp Sở lại miệt thị tu hành giả Sa quốc như vậy. Phải biết rằng bọn họ là lứa thanh niên mạnh nhất từ trước tới nay của Sa quốc. Không chỉ bởi bọn họ có thiên phú mạnh hơn lứa trước mà là bởi bọn họ có vận khí tốt, tình cờ tìm được một di chỉ, có một phen kỳ ngộ trong đó nên thực lực bạo tăng. Khiến Sa quốc có đến hai Hóa ý cảnh bát trọng, một Hóa ý cảnh thất trọng. Vốn cho rằng đội ngũ như vậy đã đủ để quét ngang đám thanh niên Nghiêu quốc rồi, nhưng không nghĩ rằng Nghiêu quốc lại chui ra một tên biến thái như vậy.

"Người thật muốn chúng ta cùng lên sao?" Sa Thạch mờ không ra lai lịch Diệp Sở liền hỏi, thấy Diệp Sở nguyên ý cho bọn họ cùng lên, đúng là không còn cầu gì hơn nữa. Chỉ cần giải quyết tên này thì đám thanh niên Nghiêu quốc còn lại mặc cho bọn họ chà đạp rồi.

"Dĩ nhiên, ta là một người có khí độ nha!" Diệp Sở quên sạch câu hỏi khí độ là gì mà gã đã hỏi Tô Dung lúc trước.

"Sa Phong! Nếu người ta đã muốn như vậy mà chúng ta không đồng ý thì đúng là không có thành ý quá rồi!" Sa Thạch mặc dù người to nhưng óc chảnh phải là trái nhỏ, bèn quay đầu về trận doanh Sa quốc hô lớn. Một người thanh niên từ trong đó bước ra, trường mâu lâm lâm trong tay, liền đi lên đài sống vai đứng cùng với Sa Thạch.

"Diệp Sở sao lại ngu ngốc đến như thế chứ!" Bọn Trương Tổ Nhi liền nóng nảy, thầm nghĩ chỉ một tên thôi mà cũng đã chống đỡ khó khăn như vậy mà giờ còn cho bọn họ hợp công nữa. Hắn cho rằng mình là chiến thần chẳng?

"Bàng Thiệu, Diệp Sở có mấy phần phần thắng?" Diệp Thiên không tin tưởng lắm nên mới lại hỏi người hiểu rõ Diệp Sở nhất là Bàng Thiệu.

"Chắc là có vài phần!" Bàng Thiệu ngượng ngùng đáp: "Hắn từ trước đến nay không làm chuyện không nắm chắc đâu!"

"Hắn còn chưa tới Tiên thiên cảnh?" Diệp Thiên hỏi thẳng, nếu còn chưa đạt tới Tiên thiên cảnh thì Diệp Sở muốn thắng sẽ cực kỳ khó khăn. Nhưng mà nếu đạt đến Tiên thiên cảnh thì... hai thằng nhóc này vẫn chưa đủ cân lượng.

"Hắn chưa đạt tới đâu!" Bàng Thiệu suy nghĩ một chút rồi mới nói câu của Diệp Sở trước kia. Nếu hắn quả là thật đã tới Tiên thiên cảnh thì lần trước trợ giúp Bạch Báo giải quyết sát khí thì không phải lộ vẻ cô hết sức như vậy.

Cả bọn Diệp Thiên sắc mặt trắng bệch, chưa tới Tiên thiên cảnh mà Diệp Sở muốn đánh với hai tên tay cầm binh khí, hơn nữa còn có thể gặp thi triển vũ kỹ Tiên thiên cấp thì đó là chuyện cơ hồ không thể.

"Diệp Sở cậy mạnh rồi!" Không ít người lắc đầu ngán ngẩm. Giống như năm xưa muốn làm náo động, vốn cho là hắn đã thay đổi nhưng bây giờ nhìn thì chả có gì khác. Điều này đã khiến cho người ta không khỏi thở dài chán nản.

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 58: Khoảnh khắc nam nhân đẹp trai nhất

"Có nhiều đó thực lực thì đã làm sao? Vẫn giống như trước đây không nhận thức rõ mình, cố đâm ăn xôi!" Diệp Lực tìm được cớ để công kích Diệp Sở, giọng phẫn hận, ánh mắt ghét cay ghét đắng.

Diệp Sở hiển nhiên không biết dân chúng Nghiêu Thành đã hết lòng tin với mình, hắn vẫn ở trên đài với khuôn mặt tươi cười như trước: "Không sai, hai người cùng lên đi! Có thể làm cho ta thêm chút hứng thú! Gần đây vừa lúc đọc được quyển cô bản, còn tương đối mù mịt. Đánh một trận với các người biết đâu có thể tìm ra được chút manh mối giải quyết.

Nói xong, Diệp Sở chủ động lao tới đối phương, động tác rất mạnh, nhanh như chớp đã xuất một cước đạp bay Sa Thạch đi.

"Cút..."

Sa Thạch vùng mạnh thiết chùy lên đập thẳng vào đầu Diệp Sở, kinh phong bạo phát ra xung quanh. Đòn thế này dù có rơi lên chân của Diệp Sở thì sợ rằng cũng phải nát bấy.

Diệp Sở nhanh chóng nhảy đi tránh được. Thiết chùy nện mạnh lên nền sân, đập nát đá xanh. Cảnh tượng diễn ra khiến ai cũng thán phục cảm thấy may mắn

cho Diệp Sở. Nhưng ngay lúc họ chưa hoàn hồn thì Sa Phong đã đâm mâu tới, bén nhọn và vô cùng gọn gàng, giống như trong chớp mắt sẽ xuyên hẳn qua người Diệp Sở.

“Cẩn thận!” Bàn Thiệu căng cứng cả thân thể, hét lớn cảnh báo Diệp Sở.

Nhưng điều làm mọi người ngạc nhiên lại là Diệp Sở cười vô cùng sáng khoái, thân ảnh nhanh chóng về một quỹ tích cong, xẹt qua thanh trường mâu khiến đòn tấn công lọt tởm vào không khí.

Giao thủ vừa kịch liệt lại hết sức nguy hiểm như thế khiến mọi người tròn tròn mắt, tâm tình chấn động theo mỗi bước di chuyển của Diệp Sở.

“Lại đến nào!” Diệp Sở nhìn hai tên Sa Thạch Sa Phong trước mắt, đứng chấp tay miệng mỉm cười, ánh mắt trong suốt lại lộ vẻ lười nhác, hiển nhiên không để chút hung hiểm kia lọt vào mắt.

Sa Thạch Sa Phong liếc mắt trao đổi với nhau, một lần nữa vung lên vũ khí trong tay. Hai cây thiết chùy khổng lồ tách ra hai bên, liên tục xoay tròn như muốn phá hủy những thứ ngăn cản trên đường tiến.

Trường mâu của Sa Phong cũng lao vào, bao vây tất cả lối thoát của Diệp Sở. Hàn quang lạnh lẽo đến ghê người, khiến hán không thể không nghênh đón đôi thiết chùy kia một cách chính diện.

“Ngày này năm sau là đám giỗ của ngươi!” Sa Thạch hét lớn, thiết chùy quét tới ngực Diệp Sở, tốc độ cực nhanh mang theo đó tiếng gió rít vù vù.

“Quá chậm!” Ngay lúc đôi thiết chùy chuẩn bị đập mạnh vào người thì Diệp Sở đã bay lên không, thiết chùy quét vào chỗ trống. Đã vậy không biết từ lúc nào hán đã đứng trên đôi thiết chùy, nhanh chóng tung cước đá mạnh vào ngực Sa Phong.

“Lăn xuống đây!” Trường mâu của Sa Phong đón đỡ được một cước của Diệp Sở, độ sắc bén của nó khiến hán không thể không thu chân lại. Mượn cơ hội này Sa Thạch vung tay, hất Diệp Sở từ trên thiết chùy xuống đất.

“Phối hợp cũng ăn ý đấy!” Diệp Sở nhìn hai người song song trước mặt: “Có điều quá ngu ngốc đi mà, nhưng thực không trách các ngươi được! Giận di truyền của cha mẹ không tốt thì không thể nào sinh ra hàng ngon được!”

“Ngươi muốn chết!” Sa Phong hét lớn đầy tức giận, trường mâu được phóng ra, giống như con độc xà cắn vào chỗ yếu hại của Diệp Sở.

Diệp Sở vẫn cười cười đầy biếng nhác. Lúc đầu ở Thanh Di Sơn, lão mập chết bầm kia sử dụng thừa đoạn hành hạ hán còn ghê tởm hơn thế này rất nhiều lần, thậm chí đã từng ném hán vào động rắn. Trong đó có hàng nghìn hàng vạn con, miệng chằm chằm phun nọc độc về phía hán, khiến hán chống đỡ vô cùng vất vả. Giờ chỉ có mỗi cái mâu kích nhỏ bé thế này thì làm gì được đây?

Hai người vây công không ngừng ra đòn với Diệp Sở, tuy rằng vô cùng nguy hiểm nhưng lại chẳng thể nào đụng được tới cọng lông của hán. Cứ những lúc gặp nguy hiểm thì Diệp Sở lại tránh thoát vô cùng thần kì.

Đám người Nghiêu Thành hầu hết chưa bao giờ nhìn thấy quyết đấu hung hiểm như thế này từ trước đến giờ, ai nấy tròn mắt há mồm, đặc biệt là đám nữ nhân, thỉnh thoảng che miệng chum môi hết chối tai.

Cho dù là Diệp Thiên, nhìn thấy Diệp Sở lấy một địch hai thượng phẩm Hóa ý cảnh cũng cảm giác máu muốn sôi trào. Hán tự nhận với những công kích như vậy thì không tài nào chịu nổi một hiệp.

Diệp Sở dùng Xích thủ không quyền chiến đấu có tiến có lùi, có công có thủ. Thậm chí có lúc nhắm trúng ngay chỗ yếu hại giữa hai người, chiếm được chút thượng phong.

“Thật mạnh mẽ!” Diệp Siêu ở bên cạnh Diệp Thiên, không kiềm được thốt lên, giọng đầy hưng phấn. Một câu nói thôi đã cộng minh cả đám thiếu niên Nghiêu Thành, ai nấy đều gật đầu tán thành.

“Ngươi này có phải quá mức yêu nghiệt rồi không?! Năm đó gây ác khắp nơi, gần như vượt qua toàn bộ ác ôn ở Nghiêu Thành từ trước tới nay, được xem như bại hoại nhất thế gian. Thế mà chỉ dùng thời gian ba năm tu luyện võ kỹ, đã vượt xa hết thầy đám người trong Nghiêu Thành. Thật quá mức...”

Trương Tổ Nhi khê thờ dài, khiến mọi người cảm giác bất lực. Ai còn có thể so sánh với hán được cơ chứ. Ngươi ta làm ác hành lạc cũng nhất tuyệt ở Nghiêu Thành, đến lúc hưởng thụ chán rồi đổi nghề sang tu hành cũng trở thành đệ nhất! Đòi thật nhẹ vãi cả Kùn...!!!”

“Như vậy mới là chân chính thiên tài nha!” Một cô gái bên cạnh Trương Tổ Nhi thì thầm: “Thiên tài chính là, cho dù hán có làm gì đi nữa thì chi cần chú tâm, đều có thể trở thành nhất tuyệt!”

Câu nói này vô cùng kinh người nhưng lại được đông đảo nữ nhân chấp nhận, ai nấy đều gật đầu tán thành.

“Tập trung theo dõi Diệp Sở xem có thể đánh bại hai người này hay không đã, mặc dù hán có thể ngăn chặn công kích, nhưng cho đến giờ vẫn chưa có cách nào đánh bại được cả.” Diệp Thiên áp chế cảm xúc phức tạp trong lòng, ánh mắt tập trung vào diễn biến trong sân.

Hai người Sa Phong nhận thấy hợp lực cũng không làm gì được Diệp Sở thì sắc mặt đều vô cùng âm trầm, hai người trao đổi ánh mắt, tiếp đó cắn răng thể hiện rõ quyết tâm. Thế công biến đổi mạnh mẽ, tránh ra xa Diệp Sở.

“Sao rồi, nguyện ý nhận thua hả?” Diệp Sở nhìn thấy bọn họ lui về phía sau, mỉm cười hỏi.

“Năm mơ!” Sa Phong hừ lạnh: “Vốn không muốn sử dụng thủ đoạn này đối phó nhưng đây là do ngoại ép chúng ta! Có trách thì trách bản thân quá mức tự cao tự đại!”

Hai người nói xong liền múa binh khí của bản thân, từ trên đó toát ra những ngạnh nhọn hoặc đen nhánh, hàn quang lạnh lẽo toát ra khiến nhiệt độ cũng muốn hạ thấp.

“Sát khí!” Sắc mặt Diệp Thiên kịch biến, hần luyện tập vốn dựa vào ngân châm được sát khí rèn luyện qua, hiển nhiên biết được mấy ngạnh nhọn đen nhánh vô cùng nguy hiểm.

“Hôm nay sẽ tiên người xuống địa ngục!” Sa Phong gào thét, hai người vũ động binh khí, bắn thẳng đến Diệp Sở, vừa bèn nhọn lại mười phần bá đạo. Trong lúc bay tới, binh khí tản mát ra một luồng sát khí, khiến tim đập nhanh: “Sa Quốc tất thắng, dù cho ngoại có là Tiên Thiên cảnh thì cũng không cản được!”

Tô Chính Bình nhìn binh khí đối phương trong lúc vũ động bộc phát sát khí, sắc mặt xanh mét, mặt lộ vẻ sợ hãi. Sát khí kinh khủng không ai không biết. Thế gian có linh khí, người tu hành có thể sử dụng nó. Mà sát khí cùng linh khí đối lập, người tu hành không thể đựng vào!

Nhưng bọn chúng lại lấy sát khí đối kháng Diệp Sở! Đừng nói Diệp Sở còn chưa đạt tới Tiên Thiên cảnh, cho dù có được cảnh giới đó cũng phải nhừ đầu.

"Thật hèn hạ!" Quân chúng Nghiêu Quốc nhất thời mắng to.

Diệp Sở ngăn chặn được mấy kích, nhìn hai người nói: "Có nghe hay không, mọi người đang chửi các ngoại hèn hạ đây!"

"Có thể giết ngoại, hèn hạ thì hèn hạ!" Sa Thạch rất trực tiếp, thiết chùy quét qua, sát khí từ bốn phía ập tới Diệp Sở.

"Không sai! Ta thật sự khen ngợi các ngoại nha, bởi vì bọn họ trước kia cũng mắng ta hèn hạ như vậy!" Diệp Sở giơ ngón cái về phía Sa Phong. Đám người thấy tư thái Diệp Sở như thế không khỏi dờ khóc dờ cười, nghĩ thầm ngoại bị nước vô đầu hay sao mà giờ này còn đi khen bọn họ?

"Có điều ta ghét nhất là người vừa nhận hèn hạ mà lại không thể thu thập được người khác. Làm ác, quan trọng nhất là nhận lấy tiếng nhơ, và hoàn thành được việc. Ngay cả trừng phạt người đứng tội cũng học không được, chính thật là phế vật." Diệp Sở thờ dài nói: "Giống hệt tên Bàng Thiệu!"

Bàng Thiệu muốn khóc, nghĩ thầm mình đã lúc nào đắc tội hèn hạ? Ngoại mắng người thì cũng không cần lời ta vào chứ?!

"Quân ngoại đánh rầm!" Sa Thạch nổi giận, cảm thấy tiểu tử trước mặt có phải não ngắn hay không, cứ làm nhảm mãi mấy cái điệp khúc vớ vẩn.

"Diệp Sở, lui! Không thể đánh với bọn họ!" Tô Chính Bình hô to. Đối phương vận dụng sát khí, Diệp Sở căn bản không ngăn được. Nếu như vậy, hãy để cho bọn họ thắng. Cho dù thắng thì tưởng rằng có thể ép Nghiêu Quốc đi vào khuôn khổ sao?

Diệp Sở cũng là không nghĩ tới người đầu tiên đứng ra kêu hần rút lui lại Tô Chính Bình. Hần nhìn về phía đó mỉm cười nhưng ngay sau đó lại quay sang nói với Bàng Thiệu: "Không phải trước đây ngoại luôn hỏi ta khoảnh khắc nam nhân đẹp trai nhất là gì sao? Hôm nay sẽ cho ngoại được mở rộng tầm mắt!"

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 59: Thủ đoạn vô sỉ

“Chết xong rồi cho ngoại đẹp trai!” Sa Thạch thấy Diệp Sở còn có tâm tư kêu gọi đầu hàng bèn nổi giận gầm lên, hung hăng vung thiết chùy tràn ngập sát khí kinh khủng, xông thẳng đến Diệp Sở.

Sát khí dày đặc như thế khiến dân chúng Nghiêu thành đại biến sắc. Sát khí đánh úp vào Diệp Sở, căn bản hần không có cách nào giao thủ trực diện với đối phương.

Mọi người có mặt đều thờ dài, đứng lúc ai cũng cho rằng Diệp Sở sẽ chủ động né tránh thì hần lại phóng người về phía trước chui vào sát khí, hung hăng tung một cước đập thẳng vào Sa Thạch.

“Làm loạn!” Tô Chính Bình không chịu nổi quát lên một tiếng. Đám ngênh ngang bay vào sát khí, lỡ bị nhập thể thì xem như Diệp Sở đã bị phế. Sát khí là độc dược của Tu hành giả!

Tinh thần đám Diệp Thiên cũng trở nên khẩn trương. Bị sát khí tràn ngập thân thể, coi như Diệp Sở là Tiên thiên cảnh thì cũng lớn chuyện rồi.

“Không biết sống chết!” Sa Thạch thấy Diệp Sở dám nghênh đón sát khí, sắc mặt lộ vẻ vui mừng bèn vùng thiết chùy quét qua, hồng dung một kích giết chết Diệp Sở.

Thấy thiết chùy sắp chạm vào người mình, Diệp Sở vậy mà lại cười phá lên : “Chút tài mọn mà thôi, lại dám mơ khó dễ được ta à?”

Lời vừa dứt, tốc độ của Diệp Sở lại tăng lên, toàn thân dường như không quan tâm đến ảnh hưởng của sát khí mà lướt qua thiết chùy đang quét tới với một góc độ không tưởng rồi tung một cước đá thẳng lên ngực Sa Thạch. Không hề ngờ được có kẻ không ngại sát khí, Sa Thạch đang chỉ chú tâm lấy sát khí thu thập Diệp Sở, căn bản không còn tránh kịp nữa, bị một cước của Diệp Sở đập trúng phun máu văng ra. Toàn thân hắn bay vọt ra ngoài nện xuống mặt đất, thiết chùy tuốt khỏi tay.

Diệp Sở không thèm liếc Sa Thạch một cái, nhìn thiết chùy đang trên không trung mà phóng vọt lên cao. Hắn trở chân tung một cước hung hăng đá lên thiết chùy khiến nó bay về hướng Sa Phong đập tới.

Không thể nghĩ được xuất hiện biến cố như vậy, Sa Phong chỉ có thể vùng trường mâu đón đỡ nhưng làm sao chống nổi lực lượng của thiết chùy. Trường mâu bị đánh bay, thân hình hắn lao đảo lủi về sau mấy bước.

Ngay tức khắc, Diệp Sở đã ở sau lưng Sa Phong, tung một cước vào giữa lưng hắn. Ai nấy đều nghe được tiếng xương cốt vỡ vụn.

Hạ gục hai tên, Diệp Sở tung cước đập Sa Phong bay đến bên cạnh Sa Thạch. Hai cái xác chèn bẹp tiếp xúc thân mật với nhau đến độ răng cu này cắm vào môi cậu nọ.

Biến cố xuất hiện bất thành linh khiến tất cả mọi người đều không kịp phản ứng, cả đám ngơ ngác nhìn Diệp Sở đang cười híp mắt đập lên hai người Sa quốc, chỉ thấy đầu óc cứng đờ.

“Thắng?” Trương Tổ Nhi lẩm bẩm. Sau khi chắc chắn những điều mình thấy là sự thật, nàng hưng phấn hét lớn: “Nghieu quốc thắng! Thắng thật rồi!”

Thanh âm hưng phấn của nàng đã khiến dân chúng Nghieu quốc cũng phản ứng, cất tiếng reo hò vang dội.

Chỉ có mỗi Bàng Thiệu là trầm nhủ: “Chỉ vậy mà thắng kia dám nói trong nháy mắt sẽ thành đẹp trai nhất à? Gạt quý đi! Mỗi chuyện xoay người đập một cú thôi, ta làm còn đẹp hơn nhiều!”

Thủ lĩnh Sa quốc chợt đứng bật dậy, thần sắc khó coi, nghĩ đây là chuyện không thể nào xảy ra. Đối phương vậy mà không sợ sát khí, hạ gục liền tiếp hai người?! Chẳng lẽ Diệp Sở xuất thân từ đám “sát linh” kia sao mà có thể lợi dụng sát khí? Nhưng đây hiển nhiên là chuyện không thể!

“Đây chính là thực lực của Diệp Sở? Hắn là đã đến Hóa ý cảnh cửu trọng!” Diệp Thiên trở mắt nhìn Diệp Sở mà miệng thì thảo, không khỏi nhớ lại cảnh Diệp Sở vừa nắm lấy tay mình thì sát khí đã triệt tiêu mất. Hắn bèn quay sang hỏi Bàng Thiệu: “Hắn là người trong đám sát linh à?”

“Không phải!” Bàng Thiệu phủ nhận thẳng thừng: “Làm sao có thể! Muốn nhập bọn với đám đó vô cùng khó khăn, coi như Diệp Sở khá là yêu nghiệt nhưng cũng vẫn không vào được!”

“Vậy thì sao hắn không sợ bất cứ hình thức sát khí nào vậy?” Diệp Thiên hỏi Bàng Thiệu.

Bàng Thiệu nhún vai: “Làm sao ta biết? Nếu muốn thì tự đi hỏi hắn!”

Nói xong, Bàng Thiệu cũng không quan tâm đến Diệp Thiên mà nhảy lên quyết đấu tràng. Hắn muốn đến khinh bỉ Diệp Sở, khoe mẽ cho lắm vào mà chả thấy đẹp trai tí nào!

“Người đẹp trai nhất là lúc xoay người lại há?” Bàng Thiệu cười khinh rồi nói: “Giờ mới phát hiện gu thưởng thức của ngươi thấp đến như vậy!”

Diệp Sở nhìn Bàng Thiệu bằng vẻ khinh bỉ, trong lòng thầm nghĩ sau này có nên giải thích mối quan hệ của mình với Bàng Thiệu trước mặt người khác hay không đây?! Diệp Sở sợ người ta tưởng mình thân với hắn lắm, lại liên hệ với chỉ số thông minh của mình thì khổ!

Ngay sau đó, cúi xuống hai tên đã bị đánh thành đầu heo, Diệp Sở nhắc chúng lên, dựng thẳng người rồi đứng vào giữa. Hắn lại nhìn Bàng Thiệu hỏi: “Giờ đã phát hiện được chưa?”

Nhìn Bàng Thiệu vẫn tỏ vẻ nghi ngờ, cuối cùng Diệp Sở đã phát hiện vấn đề nằm ở đâu. Hắn vỗ trán đánh bộp: “Trời à, ta quên mất! Người như ta mỗi phân mỗi tắc đều anh tuấn đến cực hạn. Như ta đã nói, mỗi giây mỗi phút đây là đẹp trai nhất nhất nhất!”

“Oe...”

Bàng Thiệu hết nhịn nổi, há mồm phun một bãi nước bọt lên mặt Diệp Sở. Ui chao, rốt cuộc hắn đã hiểu: Diệp Sở nói nhiều như vậy, làm nhiều như vậy thì ra là muốn nói cho mình biết những lời này.

“Địch con mẹ! Vô si!” Bàng Thiệu giơ ngón giữa về phía Diệp Sở, cử chỉ này hắn học được từ chính Diệp Sở.

Diệp Sở thở dài nói: “Chỉ do mình anh tuấn đến cực hạn mà thôi! Cái loại một tích tắc lóe hào quang kiểu này chỉ có tác dụng với loại đàn ông trần tục, đối với ca không có đất dung! Có điều ca nói cho người biết, mấy thằng quý dạ xoa như ngươi thì đừng có học đòi kiểu cách khoe khoang mị lực của mình!”

“Chỉ ngươi vài chiêu, ngươi cứ nghiền ngẫm một chút! Nếu ngươi đồng thời xuất hiện giữa hai thằng mặt mày như quỷ hoặc hai thằng bị đánh còn khó coi hơn đầu heo trước tầm mắt ngàn vạn người, vậy có phải trong nháy mắt ngươi đã khiến cho mọi người kinh ngạc trước sự anh tuấn của ngươi hay không hả?” Diệp Sở vỗ vỗ vai Bàn Thiệu: “Đứa trẻ ngốc, giờ đã hiểu chưa? Đừng trách trước kia ca hay lỗi ngươi đến danh viện của Đế quốc!”

Bàn Thiệu ngán người nhưng ngay sau đó liền quát lên như sấm. Hắn thầm nghĩ chẳng trách lúc trước Diệp Sở đến danh viện thì toàn dẫn những thằng hoặc béo nhất, hoặc lùn nhất bọn, mà chưa hề gọi những thằng cao ráo đẹp trai lần nào. Ban đầu, đám Bàn Thiệu còn tưởng Diệp Sở quan tâm chăm sóc bọn mình ghê lắm nhưng cuối cùng đã hiểu nguyên nhân là thế nào rồi! Bàn Thiệu cũng rõ ràng vì sao những em đẹp nhất danh viện lại luôn chủ động nói chuyện phiếm với Diệp Sở.

“Khôn kiếp!” Bàn Thiệu nghiêng răng treo treo, cơ hồ muốn phun ra lửa.

“Quá khen, quá khen!” Diệp Sở cười hênh hếch: “Bây giờ ca dạy cho ngươi, đừng bảo ca không tốt với ngươi nhá!”

Bàn Thiệu hừ lạnh nhưng ngay sau đó lại hưng phấn ngời ngời: “Chiêu này của Diệp Sở cũng không tệ!” Nghĩ đến đây, Bàn Thiệu không nhịn được bèn xáng cho Sa Thạch và Sa Phong thêm mấy cái tát. Đứng giữa hai người, thật sự hắn cảm giác được đời mình quá ưu việt!

“Nhặt mấy thứ đồng nát sắt vụn của các ngươi về đi!” Diệp Sở một cước đạp lên thiết chùy khiến nó bay vào trận doanh của Sa quốc.

Sắc mặt đám Tu hành giả Sa quốc kịch biến. Trên món đồ chơi đó có sát khí, bọn họ rất sợ hãi, không giống như Diệp Sở. Cả đám người vội vàng né tránh, ngay lập tức thiết chùy đã nện vào vị trí họ vừa đứng phát ra tiếng vang nặng nề.

“Trả lại món đồng nát sắt vụn mà cũng không chịu! Xem ra, không phải Nghiêu quốc không có nam nhân, mà chính Sa quốc các ngươi mới không có nam nhân đó!” Diệp Sở cười nói.

“Khinh người quá đáng!” Thủ lĩnh Sa quốc thét lên giận dữ, tung mình bay lên không, đột nhiên tung ra một chưởng đánh tới Diệp Sở.

Một chưởng xuất ra tác động vào linh khí bốn phía, điều này khiến Diệp Sở biến sắc: “Tiên thiên cảnh!”

Diệp Sở không dám coi thường, khu động lực lượng đến tột đỉnh, nghiêng người đón một chưởng đang giáng tới.

“Àm...”

Hai chưởng chạm vào nhau, Diệp Sở bị chấn lui mấy bước, dấu chân in sâu vào mặt đất rành rành. Sau đó, hắn lao đảo thêm mấy bước nữa mới khó nhọc trụ vững người, sắc mặt thê mà lại tái nhợt một mảng.

Thủ lĩnh Sa quốc thấy Diệp Sở vậy mà ngăn được một chưởng của mình, trong lòng dấy lên sóng gió ngập trời. Một chưởng ấy y đã trút toàn bộ con giận vào, vốn cho rằng sẽ đánh đối phương bị trọng thương nhưng không ngờ rằng đối phương có thể ngăn được.

Hành động của thủ lĩnh Sa quốc đã hoàn toàn chọc giận Nghiêu quốc. Tô Chính Bình là người đầu tiên bước ra quát lớn: “Thiếu niên tỷ võ mà thôi! Chẳng lẽ người Sa quốc ngươi không biết liêm sỉ, đến quốc sư họ quốc cũng lên sao!?”

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Hóa ý đỉnh phong

"Nơi này là Nghiêu thành, không phải là Sa quốc của các người!" Tô Chính Bình nhìn chăm chăm bọn Sa quốc mà gần giọng: "Đồng ý các người đến đây tỉ võ đã là ân tứ bằng trời rồi, đừng tưởng rằng Nghiêu quốc có thể khi dễ!"

Tiếng Tô Chính Bình mặc dù không lớn nhưng khiến bọn người Sa quốc mặt mày vô cùng khó coi. Gã thủ lĩnh Sa quốc nhìn chăm chăm Diệp Sở một lúc lâu sau mới đứng lên, bực tức đáp: "Chúng ta đi!"

Bọn Tu hành giả Sa quốc như Sa Thạch mang theo vẻ mặt âm trầm bước theo sau gã thủ lĩnh Sa quốc rồi đi.

Trong sân chỉ còn lại hai người Bàn Thiệu và Diệp Sở. Nhìn Diệp Sở phui phui bụi bản bám trên người, toàn thể nhân dân Nghiêu thành đều trầm mặc, trong lòng lại đáng vì kết quả ngày hôm nay.

Cho đến nay kẻ bị bọn họ mắng mỏ, coi như là rác rưởi là Diệp Sở kia. Vào thời điểm mấu chốt nhất lại trợ giúp Nghiêu thành đoạt được thắng lợi, hơn nữa còn dùng tư thái kinh diễm như vậy.

Một số người còn len lén nhìn về phía Trần Bác Văn, người đã từng là đệ nhất thanh niên Nghiêu thành. Trước đó không lâu, gã còn chẳng thèm ngó tới Diệp Sở, thậm chí muốn ra tay dạy dỗ Diệp Sở nữa. Chẳng qua là không biết lúc này hắn nghĩ gì nhỉ?!

Trần Bác Văn thấy ai cũng nhìn mình, sắc mặt liền biến thành khó ở, cảm thấy mặt mình nóng hầm hập. Gã chưa bao giờ lâm vào tình trạng xấu hổ tới mức muốn tìm một cái lỗ nê mà chui xống như vậy cả.

Diệp Lực vẫn nhìn Diệp Sở đầy phức tạp, với thực lực mà Diệp Sở vừa mới bộc phát kia thì đã vượt xa đứa con trai vẫn được xem là niềm kiêu hãnh của gia tộc. Mà người vẫn được gia tộc xem là kẻ bại hoại, lại ở trước mặt ông ta thể hiện ra bộ mặt như thế. Quả thật là một bạt tai giáng thẳng vào thể diện của ông ta!

Diệp Lực vẫn không rõ trong lòng mình đang có cảm giác như thế nào nhưng bất kể là như thế nào đi nữa thì Diệp Sở cũng sẽ không biết. Diệp Sở đi đến bên cạnh Lương Thiện mồm vẫn còn đang há hốc thốt: "Ồ đây làm gì nữa? Đi thôi!"

"H..hà? Được!" Lương Thiện sực tỉnh giật mình đáp, đoạn hưng phấn nhảy đến bên cạnh Diệp Sở, đi theo hần.

"Diệp Sở!" Mắt nhìn thấy Diệp Sở vẫn làm như không có chuyện gì cả, Diệp Thiên rốt cục không nhịn được mở miệng hô.

"Hử? " Diệp Sở ngoái đầu nhìn Diệp Thiên, đoạn im lặng một hồi đáp: "Sát khí trên người người đã được trừ bỏ rồi, dường như mấy ngày là thôi. Sau này đừng có chơi ngu như vậy nữa, không phải lúc nào cũng có người giúp người đâu! Lần này coi như ta trả ơn cho mấy người!"

Một câu kia khiến cho chúng nhân không kìm được mà quay sang nhìn vào Diệp Lực, thầm nghĩ phủ Uy Viễn hầu biết Diệp Sở có thực lực như vậy có thể nào đuổi hần ra khỏi nhà như trước nữa hay không?

"Người chắc cũng nên hiểu nỗi khổ tâm của gia gia, người cũng biết là ngài đã sủng ái người như thế nào mà. Trước kia ta đã rất ghen tị, nhưng bây giờ mới biết gia gia quả thật là sáng như đèn trời!" Diệp Thiên nhìn Diệp Sở nói.

"Ta biết!" Diệp Sở biết rõ, nếu nói ở phủ Uy Viễn hầu người nào sủng ái hần nhất thì chính là Uy Viễn hầu. Lúc bình gây ra phiền toái đều là Uy Viễn hầu dọn dẹp dùm hần cả. Nếu không phải Diệp Sở chọc đến một đại họa không cách nào thu xếp được như vậy, thì Uy Viễn hầu cũng không để cho hần tự sinh tự diệt.

Diệp Sở vỗ vỗ vai Diệp Thiên: "Mặc dù không thể gọi người là đại ca nữa nhưng ta vẫn muốn nhờ người một chuyện, chăm sóc ông cụ cho tốt nhé!"

Nói đoạn, Diệp Sở dẫn theo Lương Thiện và Bàn Thiệu đi khỏi tràng đấu.

"Diệp Sở!" Diệp Thiên hô.

Diệp Sở dừng chân, đợi Diệp Thiên hỏi: "Người bây giờ cảnh giới gì?"

Một câu đó khiến đám người Tô Chính Bình đưa mắt nhìn Diệp Sở, bao gồm cả Bàn Thiệu đôi mắt cũng sáng quắc nhìn chăm chăm hần. Ai cũng muốn biết ba năm qua Diệp Sở đã đạt tới cảnh giới gì.

"Vô địch dưới Tiên thiên! Hóa ý cảnh đỉnh phong!" Diệp Sở vẫn không ngoái đầu, không lớn không nhỏ truyền đến tai Diệp Thiên.

"Chà..."

Không ít kẻ hít vào một hơi, thầm nghĩ khó trách Diệp Sở có thể ngăn một kích của Tiên thiên cảnh, bất quá hần cũng thật là lớn giọng rồi. Coi như là Hóa ý cảnh đỉnh phong cũng không thể nào là vô địch dưới Tiên thiên được mà! Hần có tự tin cho rằng những Hóa ý cảnh đỉnh phong khác cũng không phải là đối thủ của hần sao?

Chỉ có Diệp Thiên là tu hành giả đạt tới Hóa ý cảnh mới lâm vào trầm mặc. Một đường tu luyện, gã biết rõ muốn thành công thì sẽ khó khăn đến thế nào. Nhưng Diệp Sở đi sau lại về trước, đã vượt bọn họ rất xa rồi.

"Tô Dung, người chạy đi đâu vậy?" Trương Tô Nhi thấy Tô Dung đuổi theo ba người Diệp Sở, liền vội vàng hô. Ba người kia tên nào cũng có danh thoải nổi tiếng, đặc biệt là Bàn Thiệu vẫn chưa từ bỏ ý định với nàng, bây giờ nàng lại chạy theo nữa không phải là đáng tội tận cửa sao?

"Đi theo ta! Người yên tâm, bọn họ sẽ không làm gì chúng ta đâu!" Tô Dung quay sang Trương Tô Nhi đáp.

Mấy nữ nhân mặc dù không biết Tô Dung lấy đâu ra tự tin nhưng nghe nàng nói như vậy cũng là chạy theo Tô Dung.

"Diệp Sở! Chờ một chút!" Tô Dung đuổi theo Diệp Sở, hô lớn.

Diệp Sở đứng lại, xoay người nhìn về phía Tô Dung, ánh mắt rà qua rà lại trên dáng người động nhân của Tô Dung, gương mặt tuyệt trần lóe lên ánh sáng nhàn nhạt hòa cùng với cái cổ đỏ ửng do chạy gấp. Ánh mắt Diệp Sở không kìm được khẽ dừng lại trên bộ ngực cao vút của nàng.

"Có chuyện gì?" Khó miệng Diệp Sở vẫn nở nụ cười cố hữu, lười nhác lần bình đàm, lại có chút chán chường, luôn khiến người khác cảm thấy tà mị.

"Người có nên đem đồ vật trả kia lại hay không?" Đôi mắt đẹp của Tô Dung ngập tràn màu sắc, đôi mắt hạnh ngộ chừng Diệp Sở hỏi.

"Xin lỗi nha! Ta không biết người nói gì cả!" Diệp Sở lấy tay thúc thúc Bàn Thiệu, đôi mắt Bàn Thiệu lúc này đang chia vào người đám nữ nhân kế bên, cả biết trong đầu đang nghĩ cái gì nữa.

"Hắc hắc! Diệp Sở, hôm nay ngươi không ngăn cản ta vòn hoa nghịch bướm chứ?" Bàn Thiệu cười khẽ hỏi.

Bàn Thiệu nói một câu khiến đám con gái như Trương Tổ Nhi sắc mặt liền trắng bệch, ánh mắt mang vẻ chán ghét nhìn Bàn Thiệu.

"Ngươi tùy ý đi!" Diệp Sở cũng lười quản Bàn Thiệu, nhún nhún vai đáp.

Bàn Thiệu vừa muốn nói cái gì đó nhưng thấy đám nữ nhân kia nhìn mình chán ghét như vậy, hứng thú trong lòng hẳn liền tắt xuống bằng không, nói: "À mà thôi...! Tới nay ta đi uống rượu cùng với Lương Thiện vậy!"

Tô Dung lại không để ý đến Bàn Thiệu, đôi mắt đẹp chỉ ngó chừng Diệp Sở hỏi: "Ngươi biết ta nói cái gì mà? Đem đồ vật đem đó ngươi lấy giao ra đây!"

"Chả biết ngươi nói cái gì cả!" Diệp Sở nhún nhún vai đáp: "Không có việc gì thì ta đi trước!"

Nhìn Diệp Sở thật sự muốn xoay người rời đi, Tô Dung nhìn bóng lưng hắn hô: "Ngươi không sợ ta báo cho cung đình sao?"

Diệp Sở nhún nhún vai đáp: "Ngươi muốn nói thì nói! Chẳng qua là hai người đó thương thế đã tốt hơn chưa? Nếu vẫn chưa tốt thì Nghiêu thành muốn tìm ra một người kiểm phiên toái cho ta cũng khó nha. Ha ha..."

Diệp Sở cười ha hả khiến cho Tô Dung tức giận thở hồng hộc. Nhưng không muốn nhận cũng không được, hai vị quốc sư hộ quốc đã bị thương nặng vào chiều đó rồi, khẳng định là không thể ra tay đối phó với Diệp Sở nữa. Mà với thực lực Diệp Sở bộc lộ ra hôm nay thì Nghiêu thành có mấy người dám đi tìm Diệp Sở gây phiền toái chứ?

"Tốt lắm! Trời đã tối rồi, ai cũng về đi ngủ đi! Con gái của Chu Công đang rất là tịch mịch, đang cần chúng ta an ủi đó!" Diệp Sở quay sang Tô Dung khoát tay, mang theo Bàn Thiệu rời đi. Đồ vật đã lọt vào tay của bản đại ca thì lý nào lại trả lại chứ? Đừng có nên xem thường người ta như vậy nha!

Bàn Thiệu quay sang Trương Tổ Nhi cười dâm một cái khiến nàng trợn trừng trợn trắng nhìn hắn, nhưng Bàn Thiệu vẫn không xi nhê, ngược lại chạy đến bên cạnh Diệp Sở nói: "Diệp Sở! Hôm nay ta cho ngươi mặt mũi, không tìm nữ nhân Nghiêu thành bồi đi ngủ đó! Sao đây? Ngươi có nên đoạt vài phụ nhân Sa quốc cho ta không?"

"Ngươi không tìm các nàng thì liên quan gì ta?" Diệp Sở liếc xéo Bàn Thiệu, khinh bỉ đáp: "Nếu ngươi không sợ tên thủ lĩnh Tiên thiên cảnh Sa quốc thì tới nay có thể xông pha một phen mà. Dù sao mấy tên Tu hành giả khác cũng bị thương nặng cả rồi."

Diệp Sở chỉ nói một câu khiến Bàn Thiệu mới vừa mới vừa hứng lên đã lạnh teo trym. Nếu mình dám trêu chọc Tiên thiên cảnh thì còn nói với Diệp Sở sao? Đã sớm đoạt mấy á đáng người bốc lửa ấy vào tay rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Cùng nhau ngâm chân

Diệp Sở bị Bàn Thiệu nâng nặc kéo đi uống rượu. Sau một hồi, Diệp Sở không say mà Bàn Thiệu đã chèm bẹp ngã ngay trên sàn hoa thuyền. Thấy gã say như chết, Diệp Sở bèn lần mò lấy trên người gã được ít kim tệ, thuê mấy phu vác trên thuyền hoa kiếng gã đi, còn cố nói với theo buổi tối muốn làm gì với Bàn Thiệu cũng được.

Trở về nhà thì đã không còn sớm nữa, thấy Bạch Huyền đang lom khom rót nước vào thùng để rửa chân. Quần dài căng ôm chặt bờ mông tròn trịa vô cùng khoa trương, chân dài thẳng tắp, toàn thân toát ra hương vị nữ nhân thành thực. Diệp Sở dán mắt lên người nàng, không tài nào dứt ra được

Bạch Huyền cảm giác có người đứng phía sau liền quay đầu nhìn lại, thấy khoe miệng Diệp Sở đang cười mỉm mỉm, còn ánh mắt của hắn thì chiếu nơi nhạy cảm, khiến nàng đỏ bừng cả mặt.

Diệp Sở sau đó dời tầm mắt đi, ngồi xuống ghế bên cạnh và đối diện với Bạch Huyền, cong chân lên lười nhác: "Dao Dao ngủ rồi?"

"Ừ, nó chờ ngươi từ lâu lắm rồi nhưng buồn ngủ quá nên ngủ trước." Nhìn thấy chân Diệp Sở gác lên ghế, nàng vỗ cái đét: "Lấy chân thôi của ngươi xuống, không sợ bẩn ghế hả? Ta mới múc nước rửa chân nè, ngươi muốn rửa trước không?"

"Lát ta múc ít nước lạnh rửa cũng được, Bạch Huyền tỷ không cần để ý đến ta đâu!" Diệp Sở cười nói, vẫn ngồi trên ghế với bộ dạng lười biếng, ánh mắt nhìn sang bên, không biết đang ngắm nghía gì.

Bạch Huyền thấy hắn không định rửa chân liền không quản hắn khi gió thế nào nữa, từ từ cởi giày ra chuẩn bị ngâm chân.

Ngay lúc nàng đang dò thử nước ấm lạnh ra sao thì không biết từ lúc nào Diệp Sở đã chuyển dời ánh mắt lên đôi chân nàng.

Bắp chân nàng trắng nõn như măng mới mọc, bàn chân nhỏ nhắn mềm mại như bạch ngọc, xinh đẹp tuyệt trần, vô cùng tinh xảo.

"Chân Bạch Huyền tỷ thật tao nhã!" Diệp Sở cười tán thưởng. Trước kia hắn được nghe người ta kể, giám định và thưởng thức mỹ nhân thì quan trọng là đôi chân, thể hiện về mỹ miều và khí chất rất rõ ràng, quả thật không hề ngoa tí nào.

"Xi, người thì biết cái gì!" Gương mặt Bạch Huyền ửng đỏ, vội vàng cho chân vào thùng nước để tránh ánh mắt của Diệp Sở.

"A..." Bạch Huyền bối rối quá nên quên mất nước vẫn còn nóng, bị rất nên vội la lên, vội vàng rút chân ra.

"Đừng cử động!" Diệp Sở nhìn chân nàng đỏ ửng nên vội vàng kéo thùng nước lạnh tới hỏi: "Nhúng qua tí nước lạnh nha?!"

"Ừm!" Bạch Huyền hơi rụt nhìn Diệp Sở đang cầm nước lạnh vội gạt đầu. Nước từ tay Diệp Sở chảy từ từ lên đôi chân thon thả và mềm mại của nàng.

"Chà chân vẫn còn nóng nè! Để ta giúp người xoa bóp chút, bằng không mai sưng lên người khó lòng đi lại!" Diệp Sở ngược mắt lên, nhìn Bạch Huyền đầy lo lắng.

"Á... ừm!" Bạch Huyền bị Diệp Sở hù dọa, bối rối không biết phải làm sao.

Diệp Sở nắm lấy chân của nàng, tay xoa nhẹ, cảm giác ấm áp và trơn mềm, ánh mắt dán chặt vào đôi chân như ngọc này.

Bị hắn xoa bóp một hồi nàng cảm giác tê tê. Một hồi thì nàng mới giật mình, thăm nghĩ chân mình không bị trật khớp mà xoa bóp này chỉ có tác dụng cường gân hoạt huyết, để trừ bóng thì chẳng có tác dụng.

"A..." Sau khi chợt tỉnh nàng vội vã rút chân về, trong lòng không khỏi dờ khóc dờ cười. Lớn hơn Diệp Sở nhiều tuổi thế mà vẫn tin vào cái miệng dẻo quẹo của hắn để rồi cuối cùng bị lừa.

Mặt nàng đỏ bừng, ánh mắt ngượng ngùng, mị nhãn như tơ, trong lòng bối rối nên vội vàng nói với hắn: "Ta ổn rồi, không cần xoa nữa!"

Nhìn Bạch Huyền đầu hạ thấp hết mức, khuôn mặt nhuộm đỏ một màu, Diệp Sở không khỏi âm thầm tiếc nuối, vốn tưởng có thể lừa gạt nàng thêm tí xúi để được xoa xoa bóp bóp, không ngờ nàng lại phản ứng nhanh như vậy.

Bạch Huyền thử lại nước, cảm giác ổn rồi nên thả chân vào thùng, thấy Diệp Sở vẫn nhìn nàng chăm chăm nên không kiềm được sắc giọng: "Thủ đoạn lừa gạt cô bé như thế mà dám dùng trên người ta!"

Diệp Sở trả lời đầy vô tội: "Nào có đâu, ta chỉ nhớ bị trật chân cần xoa bóp, quên mất bóng thì không có tác dụng. Lúc đó lo lắng quá nên trong đầu không thể nhớ rõ được!"

"Tin được người mới lạ á!" Bạch Huyền cảm thấy mặt phừng phừng, nếu không biết Diệp Sở nói dối như cuội, mặt không hề biến sắc thì sợ rằng đã bị hắn lừa tiếp.

Chân ngọc đã ở trong nước, Diệp Sở đành chuyển dời ánh mắt lên người Bạch Huyền. Nàng mặc bộ quần áo rất trang nhã, ôm khít nên tôn lên được dáng người nóng bỏng, bộ ngực tràn đầy căng tròn, có thể cảm giác được sự mềm mại co dãn.

Bị hắn nhìn chăm chăm như thế, Bạch Huyền có chút giật dỗi lờ mờ, lại thấy hắn cũng biết điều không nhìn nữa nên không hề mắng chửi, tuy vậy khuôn mặt vẫn nóng như trước.

Nhưng ngay lúc nàng thờ phào nhẹ nhõm vì Diệp Sở biết điều thì lại thấy hắn cười gầy, không khỏi tò mò hỏi: "Người định làm gì thế?"

"Rửa chân chứ làm gì?" Diệp Sở trả lời tinh bơ.

"Vậy người đi múc nước đi!" Bạch Huyền vừa mở miệng tính nhắc nhở hắn, nhưng mới được nửa câu đã thấy hắn xách ghế tới ngồi đối diện, nàng vội vàng la to, "Không cho người làm loạn, không được cho chân thối của người vào!"

Diệp Sở nào thềm để ý lời nói của nàng, ngang nhiên bỏ chân vào: "Thùng lớn như vậy, hai người rửa đủ mà. Ta chẳng muốn đi múc nước, Bạch Huyền tỷ chịu khó tí nha!"

Bạch Huyền cười không được mà khóc cũng chẳng xong, nhìn vào thùng nước rồi lại trợn mắt dãn mặt Diệp Sở. Tiếp đó nàng định rút chân ra thì bị Diệp Sở kéo lại: "Bạch Huyền tỷ ngồi tâm sự với ta một lát?!"

Nàng nhìn thấy ánh mắt Diệp Sở vô cùng trong suốt, không chút dục vọng thì suy nghĩ trong chốc lát nói: "Vậy người không được phép lộn xộn!"

Nói xong câu đó, nàng cũng không rút chân lại nữa, có điều chân lại không cần thận đụng phải chân Diệp Sở, cảm giác ấm áp và mịn màng khiến nàng vô cùng rung động.

"Không phải người muốn nói gì sao? Tại sao nãy giờ không nói chuyện?" Bạch Huyền thấy Diệp Sở trầm mặc, vội vàng tìm chủ đề nói chuyện để dời đi sự ngượng ngùng.

"À!" Diệp Sở mỉm cười nói: "Có thể sắp tới ta phải rời Nghiêu thành!"

"Người phải đi sao?!" Bạch Huyền nhìn Diệp Sở, đôi mắt đầy sự luyến tiếc, nàng cũng không biết sao mình lại thấy kích động như thế.

"Ừm!" Diệp Sở cười cười nói: "Nghiêu thành vốn không thuộc về ta, cũng không ai hoan nghênh cả, lần này trở về vốn dĩ muốn lấy một vật, giờ đồ đã tới tay, ta phải đi thôi."

Nói đến đây, Diệp Sở khẽ dừng lại rồi tiếp tục nói: "Nếu không phải Bạch thúc nói cho ta biết thủ đoạn vào mộ Đại tướng quân thì sợ rằng sau khi lấy được quyền Hồng Sát cô bản đã rời đi liền."

"Sao đột nhiên lại quyết định như thế, người có phải cần suy nghĩ kỹ lại không, cũng không đến mức không ai thích người, Dao Dao và ta đều muốn người ở lại!" Bạch Huyền nhìn Diệp Sở, thấy hắn vẫn ngồi yên trên ghế, tư thế hết sức thoải mái, khỏe miệng vẫn nụ cười lười biếng kia, bộ dạng bình tĩnh, khiến nàng nhìn

một hồi lâu.

"Cũng không thể sống mãi ở Nghiêu thành!" Diệp Sở lắc lắc đầu trả lời, Lúc hắn nói những lời này, ánh mắt hai người cùng nhìn về một chỗ.

Ánh mắt trong suốt khiến tâm hồn Bạch Huyền run rẩy, khiến nàng nhớ tới những lúc nhìn Diệp Sở, có khi thì phóng đảng buông thả vô cùng đôi khi lại cô tịch. Bạch Huyền không khỏi cảm thấy chua xót cho hắn.

"Người nếu muốn ở chỗ này thì có thể ở mãi mãi!" Bạch Huyền nói: "Không phải người luôn nói, thế nhân đàm tiếu chẳng là cái đinh gì hay sao?"

Diệp Sở bật cười, Bạch Huyền cho là hắn không chịu được tiếng nhor ở Nghiêu thành nên mới bỏ đi, nhưng thật sự với hắn thì chưa bao giờ bận tâm chuyện đó.

"Không nói chuyện này nữa, dù sao cũng phải một thời gian sau cơ!" Diệp Sở mỉm cười, chân trong thùng thùng đảo đảo, đôi lúc đụng chạm chân Diệp Sở. "Bạch Huyền tỷ có muốn so chân ai trắng hơn không nào?"

Thấy hắn vừa nói chuyện phiếm vừa kiểm soát sàm sỡ nàng, Bạch Huyền không khỏi mếu máo, nhưng cũng không có ý khiển trách hắn, trong đầu vẫn đang muốn cùng hắn nói chuyện tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Lão ung tiểu kê

Ngày hôm sau vừa gặp lại Bạch Huyền đã thấy khỏe mắt nàng hơi sưng lên, hiển nhiên đó là dấu hiệu tới qua nàng không ngon giấc, điều này khiến cho Diệp Sở cười cười không thôi. Thật không ngờ Bạch Huyền lại mất ngủ vì chuyện hắn rời khỏi Nghiêu thành!

"Diệp Sở ca ca, hôm nay chúng ta chơi trò gì vậy?" Dao Dao nhảy phát đến bên cạnh Diệp Sở chu cái miệng bé xiu xinh xắn mồm mồm thơm lên má Diệp Sở. Dao Dao đặc biệt rất thích quần quít quanh Diệp Sở, điều này khiến Bạch Huyền thâm nghĩ: "Sau khi Diệp Sở đi, hắn Dao Dao sẽ phải buồn bã một thời gian rồi!"

"Hôm nay lấy bùn đắp cho muội một gian nhà nhỏ, có chịu không?" Diệp Sở ôm lấy Dao Dao, nựng mấy cái lên đôi má trắng nõn phúng phính của cô bé.

"Không thèm! Muội không phải trẻ ranh ba tuổi thò lò mũi xanh, còn chơi bùn làm gì!" Dao Dao bĩu môi, đôi mắt trong veo lộ vẻ bất mãn: "Người ta đã bốn tuổi rồi! Sau này không nghịch bùn nữa!"

Câu nói ấy khiến Diệp Sở kinh ngạc, không nén được phải cười ha hả. Hắn nhìn về phía Bạch Huyền, quả nhiên thấy sắc mặt của nàng hơi ửng đỏ.

Bạch Huyền thấy Dao Dao suốt ngày nghịch bùn, mà Diệp Sở cũng kiên nhẫn chơi với con bé nên hay bị người khác cười nhạo rằng bị bệnh thiếu năng. Nàng không muốn người khác hiểu lầm Diệp Sở, khiến hắn bị mắng là bại não nên phải dùng biện pháp mạnh, mới khiến Dao Dao bỏ thú vui này.

"Nhìn ta làm gì?" Bạch Huyền thấy ánh mắt của Diệp Sở đang dán vào người mình vẫn chưa hề di động, bèn liếc Diệp Sở sắc lẹm, giọng nói pha lẫn sự ngại ngùng.

"Đang nghĩ Bạch Huyền tỷ có một chết đi luôn hay không?" Diệp Sở cười nói, nhìn cặp núi lửa của Bạch Huyền như sắp phá áo trào ra mà trong đầu không khỏi nhớ lại cảnh tượng ướt át mà mình đã ngắm trong buổi chiều hôm ấy.

Bạch Huyền hiển nhiên cũng đang nhớ lại đêm đó, gương mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt đã hồng rực. Nàng gất một tiếng, bối rối né tránh ánh mắt của Diệp Sở mà thâm nghĩ tên này quả nhiên là quá hư hỏng mà!

Thấy Bạch Báo đang bước về bên này, Bạch Huyền hung dữ lườm Diệp Sở, lúc này mới chịu kéo Dao Dao đi qua sân chơi.

“Ta đã nghe nói chuyện hôm qua rồi, không ngờ rằng ngươi đã đạt tới cảnh giới này!” Bạch Báo mới trở lại Nghiêu thành, cũng nghe được những lời nghị luận rối rít trong cả Nghiêu thành. Khi biết người kia chính là Diệp Sở, Bạch Báo cũng khá là kinh ngạc.

“Quậy phá linh tinh mà thôi!” Diệp Sở cười đáp: “Nhìn Bạch thúc tinh – khí – thần phơi phới, hân thân thể đã hoàn toàn khôi phục rồi!”

Bạch Báo gật đầu: “Đây còn phải đa tạ ngươi, mượn nguy cơ sát khí lần này, dường như ta đã lần mò được vào bóng dáng tầng thứ ba. Vốn cho rằng cả đời này cũng không đạt nổi, nhưng không ngờ là đã nhân họa đắc phúc!”

Tình huống của Bạch Báo khiến Diệp Sở kinh ngạc nhưng cũng không ấy làm kỳ quái: “Vậy phải chúc mừng Bạch thúc rồi! Có thể bước vào Tiên thiên cảnh, đã xem như là nhân vật hàng đầu Nghiêu quốc!”

“Nghiêu quốc chỉ là một vương quốc nhỏ mà thôi, coi như có thành đệ nhất nhân của nó cũng không đáng để kiêu ngạo!” Bạch Báo cười nói: “Coi như có vào Tiên thiên cảnh, cũng không cảm thấy bản thân mạnh hơn là bao!”

Diệp Sở biết tầm mắt Bạch Báo phi phàm, không phải là người trong một nước nhỏ như Nghiêu quốc có thể so sánh, tự nhiên sẽ không châm biếm Bạch Báo nói chuyện phách lối.

“Đúng rồi, nghe nói hôm qua ngươi đã liều mạng tiếp một chương của Tiên thiên cảnh à?” Bạch Báo tò mò hỏi Diệp Sở: “Phải thật vậy không?”

“Bạch thúc cũng nghe đồn à?” Diệp Sở cười đáp: “Có chuyện như vậy! Nhưng có điều Bạch thúc không nên tùy tiện thử. Tiên thiên cảnh có chênh lệch rất lớn với Hóa ý cảnh, rất dễ bị đối phương đánh trọng thương. Hơn nữa, nếu có chữa được cũng để lại ám tật!”

“Điều này ta biết!” Bạch Báo nói: “Cho nên ta mới hiếu kỳ, vì sao ngươi tiếp được một kích mà vẫn vô sự?”

Chuyện này khiến Bạch Báo không khỏi kinh ngạc. Ông ta nghĩ rằng Tiên thiên cảnh là một con sư tử oai vệ, mà Hóa ý cảnh bất quá chỉ là một chú sói quèn mà thôi. Mặc dù sói rất hung hãn nhưng trước sau vẫn không phải là đối thủ của hùng sư, muốn chặn một kích của hùng sư là chuyện không thể.

Mà Diệp Sở chẳng những đỡ được một đòn mà còn chẳng tổn hao lông tóc gì, lại còn đứng đây chém gió.

“Thật sự nhìn không thấu ngươi!” Bạch Báo lắc đầu nói: “Có điều ta cũng biết sư thừa của ngươi phi phàm, thôi ta không hỏi nữa!”

“Chẳng phải Bạch thúc cũng vậy sao? Bằng kiến thức và thủ đoạn của người mà chỉ lòng vòng trong cái Nghiêu thành nhỏ như vậy, mà Bạch thúc cũng có tiết lộ bí mật của người cho ta biết đâu!” Diệp Sở cười khà khà.

“Ha ha, ngươi cứ từ từ mà đoán!” Bạch Báo cười to, bất quá lại sực nhớ ra một chuyện bèn nói: “Định mời ngươi giúp một việc khó nhằn đây, thế nào?!”

“Hả?” Diệp Sở tò mò.

“Đế quốc đột nhiên xuất hiện rất nhiều thế lực đang truy lùng những người từng vào mộ Đại tướng quân. Lần trước mặc dù ta hành động rất bí ẩn nhưng thiên hạ không có bức tường nào chặn được gió. Các ngươi có thể tìm được ta, chắc chắn người khác cũng như vậy.” Bạch Báo thở dài: “Ta chỉ không yên lòng duy nhất về Bạch Huyền và Dao Dao. Dao Dao còn quá nhỏ, con gái ta nó đẹp thế nào người cũng biết rồi, nên rất nhiều người ngấp nghé muốn chiếm được nó. Cho nên hy vọng ngươi hỗ trợ trông nom chúng một chút!”

Diệp Sở cười hỏi: “Bạch thúc không sợ ta nhân cơ hội xơ mũi à?”

“Ha ha ha! Mặc dù ngươi mang đầy tiếng xấu, quả thật cũng chẳng phải người tốt gì nhưng trước giờ vẫn không dùng những thủ đoạn ti tiện. Về phần ngươi có bản lĩnh khiến Bạch Huyền đồng ý, ta đây không thêm quân!”

Thấy Bạch Báo nói như thế, Diệp Sở không khỏi bật cười. Thăm nghĩ quả thật Bạch Báo quá xem thường mình, vậy mà dám tự kỷ con gái ông ta nhất định nhìn mình không hợp nhãn à?!

“Thôi cứ để người chiếu cố một mình vậy! Ta thật sự không có hứng thú, hơn nữa sau một đoạn thời gian ta cũng phải rời khỏi Nghiêu thành rồi!” Diệp Sở cười đáp.

“Ngươi muốn đi à?” Bạch Báo nhún mày trầm mặc, qua một lúc lâu sau cũng không nói câu nào. “Cũng được, ta biết ngươi tơ tưởng đến thủ đoạn tiến vào mộ Đại tướng quân. Giờ đây ta liền nói cho ngươi biết!”

Bạch Báo nói xong, đột nhiên lấy từ trong ngực ra một quyển sách ó vàng: “Nó do tổ tiên truyền lại, bên trong có ghi chép rõ ràng các bước chuẩn bị, và sau đó có thể thử đi vào mộ Đại tướng quân.”

Diệp Sở nhận lấy vội về hoài nghi, tiện tay lật ra bèn thấy được trên mặt giấy vẽ đầy các đường cong. Diệp Sở vừa định hỏi, lại bị Bạch Báo ngắt lời: “Ngươi cứ xem cho kỹ, sau đó không hiểu gì cứ hỏi ta!”

Diệp Sở gật đầu, thu quyển sách về.

“Nãy giờ ta chỉ đề phòng chu toàn, chỉ sợ tương lai gặp chuyện không may. Hy vọng đến lúc đó người có thể giúp đỡ Bạch Huyền một hai là được!” Bạch Báo chợt thở dài thườn thượt, vỗ vỗ vai Diệp Sở.

Thấy Bạch Báo thật tình như vậy, Diệp Sở cũng ngăn người nhưng ngay sau đó bèn gật đầu: “Chuyện này Bạch thúc không cần nói ta cũng làm mà!”

“Ta biết lai lịch của người không đơn giản, điều này ta đã nhận ra khi nhìn người thanh trừ sát khí từ mộ Đại tướng quân. Có mấy lời này của người vậy ta cũng yên tâm hơn nhiều rồi” Bạch Báo tiếp: “Quả thật trong mộ Đại tướng quân có rất nhiều đồ tốt nhưng người không cần phải liêu lĩnh! Cho dù có thủ đoạn tổ truyền của ta, chỉ cần phạm một sai lầm nhỏ thì chính là cứu tử nhất sinh!”

Diệp Sở đã từng chứng kiến sự nguy hiểm trong đó, tất nhiên là hiểu được đạo lý này.

“Mồ gia, Diệp Sở ca ca! Các người còn nói chuyện gì vậy, còn không mau đến chơi với người ta!” Lúc Diệp Sở trò chuyện với Bạch Báo, Dao Dao từ trong tiểu viện phóng đến bên cạnh Diệp Sở rồi ôm lấy cánh tay Diệp Sở lay lay.

“Được, hôm nay chúng ta chơi trò lão ung bắt tiểu kê có được không?” Diệp Sở cười nói với Dao Dao: “Cho tiểu di của muội làm tiểu kê nhá!”

Nói xong, ánh mắt Diệp Sở lén lút đảo qua vùng đỉnh núi tròn căng được chiếc áo ôm trọn, thầm nghĩ nếu lát nữa có chơi mà lỡ chạm vào thì cũng không thể tự trách mình, không ai không sai lầm mà!

Ánh mắt hèn mọn của Diệp Sở hiển nhiên đã bị Bạch Huyền bắt bài, nàng cực kỳ thông minh thì làm sao không hiểu được Diệp Sở đang tính loại mưu hèn gi. Nàng vội kéo Dao Dao: “Dao Dao, không phải con muốn chơi cười ngửa sao? Đến chơi với Diệp Sở ca ca của con kìa!”

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Phụ nữ thay đổi

Diệp Sở vẫn ở lại Nghiêu thành, hằng ngày đều pha trò chơi đùa với Dao Dao, thỉnh thoảng còn dẫn cô bé đi dạo mấy vòng Hàn hồ. Sau đó, hắn dùng phần lớn thời gian để nghiên cứu Hồng Sát cô bản, nhưng vẫn không hiểu nổi câu ‘Sát linh nhất thể, khả thành âm dương’ được ghi trên đó.

Lão mập trên Thanh Di Sơn đã nói, nếu hắn tự mình tu luyện, muốn đạt tới Tiên thiên cảnh thì e rằng phải tốn khá nhiều năm. Nhưng mượn Hồng Sát cô bản, có thể sẽ tìm được cơ hội đột phá. Hiển nhiên, cho đến giờ Diệp Sở vẫn không hiểu được ý tứ của những lời trong quyển cô bản này.

“Lo làm gì! Kệ mẹ nó!” Diệp Sở thở hắt ra, chợt thấy chiếc thiệp mời mà Tô Dung nhờ Lương Thiện gửi tới. Diệp Sở vốn không có hứng thú tham gia, nhưng nghĩ sau một thời gian nữa mình phải đi rồi, nên thăm nhủ có gặp gỡ bọn họ lần nữa cũng tốt.

Thời điểm Diệp Sở xuất hiện ở hội trường, Lương Thiện không nhận được phải kinh hô: “Người đến à?”

Cũng khó trách Lương Thiện kinh ngạc. Trong mấy ngày liên tiếp, bất kể hắn đưa tới bao nhiêu thiệp mời yến hội nhưng không có cái nào ngoại lệ, đều bị Diệp Sở vất cả xuống dòng kênh Nhiều Lộc trước nhà Bạch Huyền. Vốn cho rằng chiếc thiệp lần này cũng không được ‘đổi xử’ ngoại lệ, không ngờ Diệp Sở lại đến.

“Quả nhiên chỉ có Tô Dung mới mời được người!” Lương Thiện như nghĩ đến điều gì đó, tặc lưỡi rồi nói: “Còn không thừa nhận người yêu thầm Tô Dung há? Hiện giờ có giáo biện cũng vô dụng!”

“...”

Diệp Sở không thèm để ý Lương Thiện mà nhìn lướt qua bốn phía. Hắn thấy rất nhiều nam thanh nữ tú nhưng lại không phát hiện ra Tô Dung. “Không phải nói hôm nay là sinh nhật Tô Dung sao? Nàng đâu rồi?”

“Còn đang trang điểm, thay y phục! Người cũng biết nữ nhân mà, vốn là như thế!” Lương Thiện nhìn Diệp Sở đang chau mày, cười nói: “Hiện giờ rất nhiều em có ý với người nha! Người có muốn gây họa với mấy á không? Dù sao Tô Dung có độ khó rất cao!”

Diệp Sở tự nhiên không cần giải thích với Lương Thiện điều gì, ánh mắt chuyển sang đám chị em, quả nhiên thấy ngay có vài cô đang len lén nhìn mình. Bất gặp ánh mắt của hắn, lập tức đỏ mặt đến tận mang tai, bối rối quay đầu.

Diệp Sở kinh ngạc, không ngờ mấy ngày trước chỉ đối chiến với Sa quốc một trận lại khiến cho đám thiếu nữ này sinh ý tứ với mình. Chẳng qua hắn không biết đám nữ nhân này có tình nguyện ngủ với mình hay không?!

Diệp Sở đương nhiên không biết đám chị em đã nghị luận sau lưng hắn không ngừng. Không giống như tiếng nhor trong quá khứ, lần này họ đang suy đoán trong ba năm bay Diệp Sở đã làm gì.

Mọi người nhớ lại hành động của Diệp Sở sau khi trở lại Nghiêu thành, đột nhiên phát hiện sau ba năm hán đã không hề gây chuyện ác tày trời gì nữa, ngược lại còn rất hiền nghĩa khí: “Bởi vì bạn hiền Lương Thiện, nên bá đạo cường thế ra tay đập phá Định Vô quán.”

Diệp Sở bị mọi người chán ghét là do hậu quả ba năm trước để lại. Ba năm trước, Diệp Sở đã làm tất cả mọi chuyện ác nên mới để lại danh nhơ. Nhưng lần này trở lại, hán không chỉ không làm bất cứ chuyện ác nào, hơn nữa mọi người còn khó mà gặp được hán.

Thình thoảng nhìn thấy, cũng là bộ dạng lười nhác, tư thái lạnh nhạt mang theo nụ cười tà mị. So với ba năm trước, hiện giờ chẳng những Diệp Sở rất hiếm khi lộ mặt, mà động trong ký ức của mọi người chính là: diện mạo thiếu niên khá tuấn tú, ánh mắt trong suốt xen lẫn vẻ u hoài.

Ngoại trừ đám người Lương Thiện có giao thiệp với Diệp Sở chút ít, ngoài ra hán đều cự tuyệt tàn nhẫn. Tất nhiên, rất nhiều nam tử không tin hán có thể thay đổi từ đầu đến chân, cho nên vẫn luôn muốn thu thập tên Diệp Sở ác bá ấy.

Nhưng tính đi tính lại, từ khi Diệp Sở trở lại Nghiêu thành, một chuyện xấu họ bởi cũng không ra, ngược lại Diệp Sở còn giúp Trương Tổ Nhi, lại giúp cả Nghiêu quốc.

Xấu chuỗi lại, tất cả mọi chuyện đã khiến đám thiếu nữ càng không nén được phải phát cuồng: “Bóng lưng cô đơn mà buồn bã, khoe miệng luôn nở nụ cười tà mị lạnh lùng. Thực lực cường hãn, thêm sự thần bí làm cho ai cũng không thể tưởng tượng đây là kẻ bại hoại ba năm trước kia. Ôi, nếu hán vẫn khôn kiếp như ba năm trước thì tốt rồi! Có dùng sức mạnh với chúng ta đi nữa, ta tuyệt đối không hề giẫy dụa!”

Đám chip mê trai đến phát cuồng đã khiến Tô Dung cảm thấy buồn cười. Tuy không thể không thừa nhận mình chẳng hề so đo với thanh danh năm xưa của Diệp Sở, nhưng bề ngoài phóng đảng bất kham, cộng thêm tư thái lười nhác thì quả thật đã hấp dẫn rất nhiều nữ nhân.

Đồn y như lời, lần này Diệp Sở trở về Nghiêu thành là vì Tô Dung, chuyện này đã khiến toàn thành sôi sùng sục. Mấy thiếu nữ lại càng không nhịn được thở dài: “Thật tốt! Diệp Sở biết rõ lần này về Nghiêu thành sẽ nhận biết bao nhiêu gạch đá, nhưng hán không lay chuyển. Có thể nhận ra hán yêu Tô Dung sâu đậm đến mức nào rồi!”

“Nếu có một nam tử tình nguyện vì ta mà nhận ngàn vạn tiếng nhơ, ta nhất định lấy thân báo đáp!”

“So với Diệp Sở, ta đột nhiên nhận ra Trần Bác Văn không hợp với Tô Dung. Người thích hợp nhất với Tô Dung trong cả Nghiêu thành, thật sự không còn ai ngoài Diệp Sở!”

“Thật lãng mạn! Có nam tử như vậy thật là tốt! Coi như có bại hoại thật, ta cũng không chê!”

“...”

Tô Dung bước ra, nàng vận một thân khinh trang màu lục nhạt vô cùng bắt mắt. Chiếc áo đơn giản tôn lên thân hình mềm mại lẫn đôi ngực dù thanh xuân nhưng cao vút vô cùng hấp dẫn của nàng, lại thêm chiếc đai lưng tinh xảo bó chặt vòng eo thon đã khiến không biết bao nhiêu người chết mê.

Nhìn thân hình uyển chuyển hấp dẫn của Tô Dung, Diệp Sở không nén nổi, trong tận đáy lòng dâng lên một nỗi xúc động dâng trào. Đó chính là một cảm giác sâu thẳm tận linh hồn, khiến lòng người rung động.

“Ngươi đã đến rồi!” Tô Dung bước đến bên cạnh Diệp Sở. Cử động của nàng tức thì khiến cho đám thiếu nữ nhón nháo hán lên.

“Ồ cùng một chỗ!Ồ cùng một chỗ kia!” Không biết từ lúc nào Bảng Thiệu thò mặt ra mà hô lớn. Câu nói của gã nhất thời khiến cho toàn bộ phái nữ đều hô theo, âm thanh cuộn cuộn như sóng gầm từng tràng không ngừng.

Không như nữ giới, những gã đàn ông tuy đứng tại chỗ nhưng trên mặt lại lộ vẻ ghen ghét, không nhịn được mà ai cũng mắng đám nữ nhân: “Một đám mê trai! Tất cả đều quên rằng ba năm trước hán đã gây họa Nghiêu thành đến mức nào rồi sao?”

Nhưng nam nhân vĩnh viễn không thể hiểu được tâm lý của nữ nhân. Chỉ cần hiện tại họ thích, cho dù trước kia thanh danh của Diệp Sở có xấu thế nào thì các nàng cũng quên sạch. Quả thật không sai, đây chính là bản tính của phụ nữ!

Thấy mọi người ồn ào, sắc mặt Tô Dung chợt ửng đỏ, hung hán lườm Trương Tổ Nhi một cái sắc lẹm: “Câm miệng ngươi lại đi!”

Trương Tổ Nhi cười khê, lúc này đám tiểu thư mới ngừng la hét.

Bảng Thiệu nhìn Diệp Sở mà cười khẩy, đang ước gì mình tạo ra phiền toái gì đó cho Diệp Sở. Thấy kẻ này không dùng được liền vất luôn kế hoạch tiếp theo của Lương Thiện. Còn chuyện gì có thể khiến Diệp Sở ác tâm hơn nữa đâu?!

“Chuyện Sa quốc lần trước, cảm ơn ngươi!” Mặt Tô Dung vẫn ửng đỏ tựa như hoa đào nở rộ, mười phần mê người.

“Cảm tạ suông á? Có nên cho thứ gì thực chất một chút hay không?” Diệp Sở cười nói, ánh mắt đánh giá lên người Tô Dung một lượt, quét qua quét lại trên bộ ngực bốc lửa và cặp mông vênh cao của nàng.

Toàn bộ khuôn mặt của Tô Dung đã đỏ rần, lườm Diệp Sở bằng ánh mắt giận dữ: “Có thể lấy lại cái điệu bộ phóng đảng bất kham của ngươi được không? Ngươi đã thay đổi, không còn là Diệp Sở của ba năm trước, cần gì phải ra vẻ mình là người xấu chứ?!”

“Chuyện này cô đúng là sai lầm rồi, ta vẫn là Diệp Sở trước kia thôi! Tỷ như, nếu tối nay cô chịu ngủ với ta, chắc chắn ta sẽ không cự tuyệt!” Diệp Sở

cười lớn, phản pháo lại.

Tô Dung không muốn hơn thua miệng lưỡi với Diệp Sở: “Không thèm nói hươu nói vượn với ngươi! Có thể trả Hồng Sát cô bản lại không? Vương thượng rất xem trọng vật đó!”

“Phi!” Diệp Sở nhận được phun một ngụm nước bọt khinh bỉ, thầm nghĩ nếu lão ta coi trọng thì còn lấy kê góc bàn à?

“Nó bị ta cho một mồi lửa đốt rụi rồi!” Diệp Sở nhún vai: “Cô nên nói mình tìm không được là tốt nhất!”

“Tin ngươi mới lạ!” Tô Dung tròn trĩnh mắt. Trong khoảng thời gian dài tiếp xúc, nàng biết rõ Diệp Sở là thằng nói dối không hề nháy mắt.

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Người hy vọng thế sao?

“Tô Dung!” Ngay lúc Diệp Sở và Tô Dung đang nói chuyện thì một tiếng gọi vang lên. Diệp Sở quay đầu lại nhìn, thì thấy Trần Bác Văn đang tiến tới.

Diệp Sở nhìn thấy Trần Bác Văn mặt mày tươi cười, nghĩ thầm thằng này cũng có cố gắng. Với thương thế của gã nếu không nghỉ ngơi tịnh dưỡng nửa tháng không thể nào khỏe lại được, vậy mà chỉ mới mấy ngày đã bỏ dậy chạy tới đây, ý chí chịu đựng cũng quá tốt nhỉ?!

“Bác Văn ca!” Tô Dung mỉm cười gật đầu với Trần Bác Văn: “Có chuyện gì sao?”

Trần Bác Văn đột nhiên xuất hiện bên cạnh Diệp Sở và Tô Dung, thu hút ánh nhìn của tất cả mọi người. Vốn yến tiệc đang vô cùng ồn ào cũng đột nhiên nhỏ hẳn.

Một người là Diệp Sở trước đây tiếng xấu đầy mình nhưng nay đã lột xác, một người là Trần Bác Văn được khen ngợi, tràn ngập mỹ từ. Hai nam tử cùng thích Tô Dung, khiến nàng không biết phải lựa chọn ra sao. Một số cô gái ở đây thử đặt mình vào trường hợp của mình, bất giác phát hiện ra dường như bản thân sẽ thích tên Diệp Sở khá là xấu xa, lại mang tí u buồn kia.

Mọi người trong chốc lát hứng khởi hẳn, ánh mắt tập trung vào cảnh tượng trong sân. Ở đây ai cũng nhận ra, hai người này nhất định phải có một cuộc tranh đoạt một mất một còn.

“Tặng ngươi lễ vật sinh nhật, hi vọng muội sẽ thích!” Trần Bác Văn nói xong, lấy hộp lễ vật ra đưa cho nàng nói tiếp: “Mở ra xem thử nhé!”

Tô Dung bị gã nhìn bèn khẽ gật đầu, nhận lấy chiếc hộp rồi mở ra, trong đó có một viên đan dược trong suốt.

“Đây là một viên đan hoàn do Đan sư Tiên thiên cảnh luyện chế, vốn ta chuẩn bị đến thời điểm đột phá thì dùng, hiện tại tặng cho muội!” Lúc gã nói những lời này, ánh mắt cố ý liếc nhìn Diệp Sở. Tuy rằng có vẻ bình thân nhưng Diệp Sở có thể nhìn ra hàm ý khiêu khích bên trong.

“Aaaa...”

Nam thanh nữ tú Nghiêu thành bị đại thủ bút của Trần Bác Văn làm chấn động, trong lòng không thể tưởng tượng được Trần Bác Văn có thể bỏ ra vốn lớn như thế. Đan hoàn như vậy có tiền cũng không mua được, thế mà gã lại lấy ra làm quà tặng.

Mọi người lại dời ánh mắt sang phía Diệp Sở, ai nấy đều nghĩ Trần Bác Văn đã đưa ra nhiều như thế, Diệp Sở hẳn cũng phải tỏ ý một chút chứ, không thể để Trần Bác Văn vượt mặt như thế?!

Diệp Sở thấy mọi người nhìn mình chăm chú, hẳn vô cùng tò mò hỏi Tô Dung: “Sao mọi người lại nhìn ta như thế? Nữ nhân ta còn có thể hiểu, đến cả nam nhân cũng nhìn chăm chăm khuôn mặt anh tuấn của ta, chỗ nào để dung thân đây?”

Tô Dung khẽ gật đầu, nhưng biết được suy nghĩ của đám người Trương Tổ Nhi nên sát mặt đỏ ửng lên: “Không cần phải để ý đến bọn họ.”

Bàng Thiệu vốn đã sớm thấy khó chịu với Trần Bác Văn rồi, danh tiếng của hắn bị Diệp Sở đè nén thì còn có thể nhẫn, dù sao mình cũng kém hắn nhiều. Nhưng tên mặt trắng thế này lại muốn điều võ dương oai khiến hắn không thể nào chịu được.

“Diệp Sở! Sinh nhật tình nhân trong mộng của ngươi, còn không mau gửi tặng lễ vật?” Bàng Thiệu vỗ vai Diệp Sở. Hắn biết tên này không hề thiếu đồ tốt, tùy tiện lấy ra một món cũng đủ trấn áp Trần Bác Văn.

“Hả? À... ừ!” Diệp Sở nhìn Tô Dung, từ từ móc móc trong túi, cuối cùng lấy ra một chiếc máy bay giấy, đưa cho Tô Dung và nói: “Sinh nhật vui vẻ!”

Mọi người thấy chiếc máy bay giấy trong tay Tô Dung không khỏi tròn mắt há hốc mồm. Bọn họ không thể nào hình dung ra cảnh này, Diệp Sở gửi quà sinh nhật cho Tô Dung tờ giấy được gấp thành hình thù kỳ quái. Bàng Thiệu thì mém tí nữa bật ngửa ra sau: “Ta ngất! Diệp Sở thành thạo lại nổi

tính ki bo kệt xỉ rồi?! Đây chính là tình nhân trong mộng hấn nha!”

“Cảm ơn!” Tô Dung nhận lấy, không hề cảm thấy buồn vì Diệp Sở đưa thứ này, nhưng thật ra lại khá tò mò nên hỏi hấn: “Đây là vật gì thế?”

“Cái này à?! Một mô hình có thể lao lên chín tầng trời, ta mất cả tháng mới làm ra được. Ngươi nhìn, tay ta cũng chảy máu luôn đấy.” Diệp Sở đưa tay ra, cả đám người Tô Dung tập trung nhìn. Tay hấn vô cùng trắng nõn, trên đó quả thật còn vương lại vết máu.

“Cảm ơn nhiều!” Tô Dung cảm thấy buồn cười nhưng thấy không tốt lắm, chỉ có thể cố nén khiến gương mặt đỏ bừng.

“Không cần cảm ơn, mặc dù hao phí vô số thời gian của bản thân nhưng miễn ngươi thích là được rồi!” Ánh mắt Diệp Sở nhìn Tô Dung vô cùng chăm chú. Trong lòng hấn lại nghĩ hôm qua bất chợt hứng thú gấp cho Dao Dao chiếc máy bay giấy không mất tới một phút, có điều cô bé ấy lại không thích nên tiện tay ném vào túi, không nghĩ tới hôm nay được dịp phát huy tác dụng.

“Các ngươi hấn huyên đi!” Diệp Sở mỉm cười với hai người Trần Bác Văn và Tô Dung, kéo Bàn Thiệu đi tới ban công.

“Ặc, ta còn một số việc, xin phép đi trước nhé!” Bàn Thiệu thấy Diệp Sở chiếu thẳng vào hấn, khẽ rung mình, vội vàng từ ban công chạy mất dép, thật sự không dám ở chung một chỗ với Diệp Sở.

Mọi người nhìn thấy Diệp Sở trốn ra ban công, cả đám hai mặt nhìn nhau bất ngờ: “Vây là sao? Không lẽ Diệp Sở nhận thua?”

“Có lẽ hấn nhận thấy bản thân kém Trần Bác Văn, cho nên buông xuôi chẳng?”

“Thế thì ảnh hưởng gì, Tô Dung của chúng ta còn chưa tỏ thái độ gì, hấn sao vội vàng rút vôi như thế chứ?”

“...”

Ánh mắt mọi người tập trung hết trên người Tô Dung, tựa hồ đang chờ đợi lựa chọn của nàng. Nhưng Tô Dung lại không hề để ý, trò chuyện vui vẻ với Trần Bác Văn.

Lương Thiên trông thấy cảnh này không khỏi phải thở dài: “Xong! Vốn tưởng Diệp Sở có thể đánh úp bất ngờ, xem ra không ổn rồi!”

Nhưng ngay khi Lương Thiên đang thêu não, lại nhận thấy Tô Dung không còn nói chuyện với Trần Bác Văn nữa, chậm rãi đi về phía ban công. Điều này khiến hai mặt hấn sáng lên. Những người khác hiển nhiên cũng nhận ra điều này, trong lòng không khỏi rung động, ánh mắt tập trung nơi cửa sổ bị rèm cửa che kia.

Diệp Sở nắm tay vịn lan can trên sân thượng, ánh mắt nhìn về phía Hàn hồ, nghĩ thầm tòa nhà này nếu ở kiếp trước khẳng định sẽ bị mọi người tranh cướp đến phát cuồng, vì khung cảnh quá tuyệt vời.

Tô Dung tiến tới, nhìn thấy mái tóc Diệp Sở có phần rối loạn, bộ dạng lại thoải mái lười biếng, khiến nàng không thể hình dung được đây lại là Diệp Sở quen biết cách đây ba năm.

“Nhìn Hàn Hồ sau ba năm, có gì không giống không?” Tô Dung thấy Diệp Sở nhìn Hàn Hồ, cười hỏi.

“Đúng thật có chút bất đồng! Trước kia có thể thấy mỹ nhân tám tiên, giờ thì không thể nhìn thấy được nữa rồi!” Diệp Sở cười đầy khoái trá.

Một câu nói khiến sắc mặt Tô Dung đỏ bừng, không khỏi phải bĩu môi, ngẫm nghĩ lại cảm thấy buồn cười. Đám nữ nhân lỏa lồ dưới nước, có ai không phải bị ngươi ép buộc, giờ ngươi còn mặt mũi nói chuyện này.

“Các ngươi nói, Tô Dung với Diệp Sở làm gì ở ban công? Diệp Sở liệu có tỏ lộ với nàng không?”

“Hắc hắc, hấn là vậy rồi. Vừa đứng dịp sinh nhật Tô Dung, lúc này nếu biểu lộ thành công thì cũng bỗng chốc nổi tiếng luôn.”

“Không thể tưởng tượng được, tên Diệp Sở kia ban đầu bại hoại đội sổ, thế mà cũng được Tô Dung ưa thích.”

“...”

Toàn bộ tiếng nói bên kia sân thượng truyền tới tai hai người. Lời nói càng lúc càng chém gió thành bão, suy diễn đủ thứ, đến cuối cùng đưa tới khả năng sau khi Diệp Sở biểu lộ với Tô Dung, sẽ hôn nàng thật lâu.

Mấy lời nói này không hề che dấu, truyền tới tai hai người, khiến tim Tô Dung như muốn nhảy ra ngoài, mặt đỏ như gấc. Nàng liếc nhìn thấy Diệp Sở đang mỉm cười nhìn nàng, vội vàng cup đầu không dám nhìn nữa.

Cố gắng hít sâu mấy hơi, Tô Dung mới lấy lại bình tĩnh, nhìn Diệp Sở vẫn vô cùng thông dong hỏi: “Lần này ngươi về Nghiêu Thành, thật sự giống như mọi người nói sao?”

Thanh âm không lớn, vô cùng êm ả dịu dàng, chấn động lòng người. Từ sâu trong linh hồn Diệp Sở tia quyền luyện không kiềm được tản mát ra, đây là do linh hồn trước đây quyền luyện cô gái này. Hấn cũng cảm giác tâm tình hoảng hốt, khẽ thờ nhẹ nói chậm chậm: “Ngươi cũng hy vọng như vậy sao?”

Ánh mắt Diệp Sở dừng trên người Tô Dung, đánh giác thân thể dự hoặc mê người này. Hai người đứng rất gần, khiến hắn có thể nhận ra hương thơm thân thể của Tô Dung.

Tâm tưởng Tô Dung đột nhiên gia tốc, nàng biết câu trả lời của mình đại diện cho điều gì. Nó đại biểu cho quỹ tích hai đời người, nhân sinh của nàng liệu có chung một đường với nam nhân trước mặt hay không?

Diệp Sở vẫn đứng yên tại đó, ánh mắt nhìn thẳng Tô Dung, đang chờ đợi cô bé trong mộng của Diệp Sở kiếp trước đưa ra sự lựa chọn.

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Thất bại cáo chung

Kiếp trước Diệp Sở ăn chơi đàng điếm, dù có ngồi chung với cả đồng phụ nữ thì vẫn lạnh nhạt tự nhiên. Nhưng giờ phút này, nhìn thiếu nữ đang trước mặt mà nhịp tim bắt đầu tăng tốc. Vào thời khắc này, hắn có thể cảm nhận được cảm giác khẩn trương khó nói nên lời. Diệp Sở hiểu rất rõ, cảm giác ấy là di chứng do linh hồn của người khác để lại cho mình.

Tô Dung tiến đến, thấy Diệp Sở đang nhìn thẳng mình thì trong đầu dần hiện ra cảnh Diệp Sở đang một mình đối chường với thủ lĩnh Sa quốc, tiếp đến là cảnh Diệp Sở vùng vút tự nhiên lên bảng hiệu Định Võ quán, rồi lại đến cảnh nụ cười tà mị và phóng đảng bất kham của Diệp Sở.

Tương tự, trong đầu nàng cũng dần nhớ lại những hình ảnh Diệp Sở đang khi nam hiệp nữ, đánh đập đốt phá...

Hai loại cảnh tượng đối lập ở cùng một chỗ, điều này khiến vẻ mặt Tô Dung bắt đầu hoảng hốt. Trong ký ức, có hình ảnh nàng tán thưởng và yêu thích, cũng có hình ảnh nàng chán ghét đến cùng cực.

Khi còn bé, Tô Dung từng mơ ước bạch mã vương tử của mình là người vãn võ toàn tài được người đời sùng bái, có thể cứu vớt vạn dân, dập tắt nạn thủy hỏa. Tất nhiên, nàng biết rõ đó là ảo tưởng nhưng thiếu nữ nào lại chẳng có mộng xuân thì?

Bóng lưng Diệp Sở đã từng khiến tim nàng đập mạnh, thậm chí đến nụ cười phóng đảng bất kham hiện giờ của hắn cũng làm cho nàng ảm áp. Đôi khi nghĩ đến Diệp Sở, nàng thỉnh thoảng cũng đỏ mặt.

Từ một kẻ bại hoại mang vô vàn tiếng xấu, có thể đạt đến bước này đã khiến Tô Dung thích mền phi thường rồi.

Nhưng điều này vẫn còn chênh lệch với vương tử trong mộng của nàng. Vương tử của nàng hẳn phải là một anh hùng kiệt xuất, mà không phải kẻ phóng đảng bất kham lại còn tà mị như thế được, thậm chí từng mang tiếng nợ đầy người.

Wương tử trong ký ức của nàng hẳn phải là người có thanh danh khiến thế nhân tán thưởng.

Diệp Sở còn xê xích khá xa, nặc kệ bóng dáng cô đơn thỉnh thoảng mới xuất hiện, từng khiến tim nàng đập rộn lên nhưng cuối cùng vẫn không phải là người trong mộng của nàng. Hắn không thể đưa nàng bay lên chín tầng trời, cùng hưởng hào quang nhật nguyệt.

“Thật xin lỗi!”

Giọng nói của Tô Dung trầm buồn, nàng nhìn Diệp Sở thêm một lần cuối rồi đưa tay mở cửa Khai Dương Đài, bước tới vén màn ra rồi đi vào đại sảnh.

Trong đại sảnh, mọi người còn đang thảo luận về chuyện Diệp Sở và Tô Dung thì thấy được Tô Dung đang bước vào. Tất cả âm thanh đột nhiên tĩnh lặng, ai nấy đều tập trung nhìn Tô Dung đang bước thật chậm và hình ảnh Diệp Sở ngo ngắc đứng bên kia.

Diệp Sở dõi theo bóng lưng của Tô Dung dần khuất sau tấm rèm cửa, hắn không nén được bèn thở phào một hơi dài nhẹ nhõm, dường như trong linh hồn có một thứ gì đó đã được giải thoát. Nhìn bóng dáng đẹp đến diệu kỳ của Tô Dung, Diệp Sở nở nụ cười nhẹ rồi xoay người lại tiếp tục ngắm Hàn hồ. Người khác thấy được, ai cũng cảm thấy bóng dáng hắn thật phong sương cô độc.

Mọi người nhìn thấy cảnh này bèn liếc mắt nhìn nhau. Cả đám nam thanh nữ tú đang mờ mờ, dường như hiểu ra bèn xì xào: “Tô Dung cự tuyệt Diệp Sở rồi!”

Ý nghĩ này lóe lên, mọi người đột nhiên chuyển hướng nhìn cả vào Tô Dung. Vài thiếu nữ không nén được phải cất tiếng thở dài, thầm nghĩ hiện giờ Diệp Sở như thế mà Tô Dung vẫn chưa thèm để mắt?! Rốt cuộc Tô Dung sẽ xem trọng ai trong cõi đời này?

“Tô Dung quả nhiên là pháo đài không thể công phá, cao cao tại thượng, nam nhân không thể chinh phục!”

Cả đám thanh niên ôm lòng tự tưởng hoàn toàn bị đánh nát bấy. Loại như Trần Bác Văn, vinh quang ngời ngời như thế cũng phải cúi mình trước nàng, loại xấu xa bại hoại pha lẫn sự cô đơn từng trải, u buồn lạnh lùng cũng không thể thuyết phục được Tô Dung. Đàn ông trên cõi đời này, chỉ e rằng không ai có thể chinh phục được nàng. Dù có người mang tâm tư hy vọng nhưng cũng sẽ bị nàng bóp chết.

Bị mọi người nhìn soi mói, Tô Dung không nhìn được lại hướng mắt nhìn vào bóng lưng đang đôi mắt ra Hàn hồ, trong tận đáy lòng nàng bỗng cuộn lên một niềm chua xót nhưng chẳng qua đã bị nàng kiềm chế lại rất nhanh.

Tô Dung cũng không biết, vào một thời gian rất lâu sau trong tương lai nàng sẽ nhớ lại ngày này, nhớ lại câu “Ngươi hy vọng thế sao?”, nhớ lại ngày Hàn hồ sóng nước lẫn lẫn lấp lánh, nhưng quan trọng nhất vẫn là nhớ về thiếu niên lười nhác đang tựa lưng trên sân thượng! Sau này, nàng cũng có ảo tưởng, nếu ngày ấy mình lựa chọn kết quả khác, thì đời người của nàng sẽ có kết quả như thế nào?!

Có phải mỗi lần nhớ lại những hình ảnh ấy, đều lệ rơi đầy mắt?!

...

Thời điểm Diệp Sở trở lại đại sảnh, vừa lúc bắt gặp ánh mắt Tô Dung nhìn sang. Hắn nhìn nàng cười khê, tất nhiên hắn không hề để chuyện Tô Dung vừa mới cự tuyệt mình trong lòng.

Đây vốn là kết quả linh hồn “Diệp Sở” đã tiên đoán trước, việc nói ra tâm tư của hắn với Tô Dung chẳng qua là chuyện phải làm nhưng có điều kiếp trước lại thiếu dũng khí. Mà giờ khắc này Diệp Sở đã hoàn thành, tính ra đã đền bù cho chủ cũ những điều còn nuối tiếc. Hiện giờ, Diệp Sở cảm giác mình đã được giải thoát, cảm thấy thân thể cũng nhẹ bớt đi mấy phần.

Thấy Diệp Sở không hề chấp nhất, còn cười với mình thì Tô Dung đã yên tâm. Chỉ có điều gương mặt nàng bỗng nóng lên, vội vàng quay đầu không dám đôi mắt với Diệp Sở, nhưng trong lòng lại dấy lên một cảm xúc không thể tả bằng lời.

Diệp Sở đi đến bên cạnh Lương Thiện rồi vỗ vai hắn, nhưng ngay sau đó liền chuyển hướng đưa mắt nhìn về phía Tô Dung cười nói: “Có lẽ đây là lần cuối chúng ta gặp mặt. Qua ít lâu nữa, ta phải lập tức rời khỏi Nghiêu thành rồi. Hôm nay là cố ý đến đây cáo biệt mọi người!”

“Hả?” Câu nói này khiến cả đại sảnh có thể nghe được tiếng kim rơi, yên tĩnh tựa như nhà mồ. Ánh mắt ai nấy đều chiếu thẳng lên người Diệp Sở.

Cả đám thiếu nữ đều dời mắt nhìn vào Tô Dung, thậm chí có một số cô lộ vẻ không thích ra mặt.

Dưới cái nhìn của rất nhiều người trong số họ, nguyên nhân giờ phút này Diệp Sở muốn rời khỏi Nghiêu thành chính là do Tô Dung đã cự tuyệt hắn, ngay cả Lương Thiện cũng cho là vậy. Bởi vì trước nay, hắn chưa hề nghe thấy Diệp Sở nói muốn rời khỏi Nghiêu thành.

“Tô Dung đã khiến Diệp Sở hoàn toàn bị tổn thương!” Nhìn bóng dáng không quá cao lớn đứng nơi đó, rất nhiều thiếu nữ không nén nổi mà lòng dấy lên cảm giác chua xót.

Rời khỏi ba năm – lột xác trở về, đôi mắt với ngàn vạn tiếng nhor, chỉ vì truy cầu người mình thầm mến nhưng tất cả mọi cố gắng lại như đổ sông đổ biển, thử nghĩ xem có đau lòng hay không? Thậm chí có người cảm thấy Tô Dung có tàn nhẫn quá hay không?

“Vậy nhé! Chào tạm biệt, gặp lại sau!” Diệp Sở cười, hướng về mọi người nói. Hắn không lưu lại, xoay người cùng Bằng Thiệu bước ra khỏi cổng chính.

Đến khi bóng dáng Diệp Sở khuất khỏi cửa, nghe được tiếng đóng ‘ken két’ thì mọi người mới kịp phản ứng. Nhìn bên ngoài trống rỗng, cả đám người bốn mắt nhìn nhau, một số thiếu nữ không nén nổi mà khóe mắt đã ửng đỏ.

Tô Dung đứng sững tại chỗ, ngơ ngác nhìn về hướng cổng chính. Nhìn Lương Thiện tất tả đuổi theo, nàng mới kịp phản ứng mới chạy vội theo. Lúc này, nàng phát hiện ngoài cổng đã sớm không còn bóng dáng của Diệp Sở và Lương Thiện.

“Diệp Sở đi thật rồi?!” Vài thiếu nữ khác cũng đuổi tới, ngơ ngác nhìn con hẻm trống rỗng rồi liếc mắt nhìn nhau.

Trương Tổ Nhi trước nay vốn đã ghét Diệp Sở nhưng không hiểu sao giờ phút này trong lòng nàng lại xúc động. Nhớ về bóng dáng cô đơn đôi mắt ra Hàn hồ, nhớ về điệu bộ và lơ phát phơ mà khóe mắt bỗng dưng ửng đỏ.

“Tô Dung, đuổi theo đi! Nói không chừng Diệp Sở nguyện ý lưu lại đây!” Trương Tổ Nhi tiếp lời: “Giờ đây Diệp Sở đã không còn là tên ác ôn ba năm trước!”

“Đúng vậy, đúng vậy đó! Tô Dung, ngươi đôi ý đừng cự tuyệt nữa! Nếu là ta, liền nguyện ý cùng hắn!” Một thiếu nữ bên cạnh Tô Dung thờ dài nói: “Để hắn trở lại vì ngươi!”

“Tô Dung, ta cảm thấy Diệp Sở rất tốt, vừa đẹp trai lại có dáng phong trần, văn hay võ giỏi. Tuy khá xấu xa nhưng vì ngươi lại lãng mạn điên cuồng, rất hấp dẫn thiếu nữ xuân thì đấy! Thực sự không hiểu vì sao ngươi có thể cự tuyệt?”

“...”

Thoáng nhìn con hẻm đã không một bóng người, Tô Dung đột nhiên cảm thấy lòng mình vô cùng phiền não, không tả thành lời. Bị cả đám Trương Tổ Nhi liú ríu vây quanh, nàng cũng không nghe rõ họ nói gì cả, chỉ bắt giác gật đầu liên tục như một phản xạ có điều kiện.

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Vương cung có biến

Tô Dung cũng không ở đến cuối yến hội, nàng kéo Trương Tổ Nhi đi về phía vương cung. Tô Dung không thể tưởng tượng nổi, Diệp Sở ở Nghiêu thành lại có nhiều cô gái yêu thích như vậy. Sau khi hắn rời đi, lần lượt từng cô đến cầu tình cho Diệp Sở, khuyên nàng nên đi tìm hắn, còn an ủi hắn nữa.

Tô Dung dờ khóc dờ cười, nghĩ thầm ban đầu các người không phải là chán ghét Diệp Sở dữ nhất sao? Nói đến Diệp Sở thì giống như nói đến con ruồi vậy, lúc này vậy mà đã biến thành mê trai cả rồi!

Bất đắc dĩ Tô Dung chỉ có thể chạy đến vương cung để trốn, không lẽ bọn họ lại dám đến đến cả vương cung để khuyên mình?

Nhưng vào lúc Tô Dung vừa đặt chân đến vương cung thì phát hiện thị vệ trong cung đang nằm ngổn ngang trên đất, điều này khiến cho nàng vô cùng hoảng sợ.

"Có người động thủ trong vương cung rồi!" Trương Tổ Nhi sợ hãi dị thường, nàng không dám nghĩ kẻ nào lại dám to gan đến như vậy, dám động thủ với thị vệ trong cung.

"Hỡi vương thượng Nghiêu quốc, bản quốc sư muốn mời ông đến làm khách Sa quốc đây!" Thanh âm lớn lối nổ vang trong không trung. Phía trước đám xác thị vệ đang nằm ngổn ngang có hai lão già đang đứng, khí thế như hồng, tay đang nâng một thanh gỗ tròn, đang ra sức húc mạnh vào cửa điện.

Từng tiếng ầm ầm vang lên khiến dân cư xung quanh hoảng hốt. Thị vệ trong cung ùn ùn kéo đến, binh sĩ vệ thành cũng kéo đến, mục tiêu không đâu khác chính là cửa cung.

Tô Dung nhìn hai người đứng ngoài vương cung, sắc mặt trắng bệch hô lớn: "Là quốc sư Sa quốc!"

Hai người này có một người là thủ lĩnh Sa quốc, một người khác ăn mặc giống hệt như Sa quốc thủ lĩnh, địa vị chính là ngang bằng với gã, cũng là nhân vật Tiên thiên cảnh.

"Hai tên Tiên thiên cảnh!" Trương Tổ Nhi nuốt khan, trong lòng chấn động. Nhưng lập tức nàng lại cười xùy: "Đúng là không biết sống chết! Chỉ hai tên Tiên thiên cảnh mà dám xông vào vương cung, tướng Nghiêu quốc không có quốc sư Tiên thiên cảnh sao?"

Trương Tổ Nhi chế diễu cũng không làm sắc mặt Tô Dung khá hơn, ngược lại càng thêm tái nhợt. Hai vị quốc sư Tiên thiên cảnh Nghiêu quốc đã bị nữ nhân thần bí đánh thương nặng vào đêm đó rồi, bây giờ vẫn chưa thể khôi phục, trong cung căn bản không ai có thể đối kháng Tiên thiên cảnh nữa.

"Bọn họ làm sao biết được?" Tô Dung nhìn chằm chằm quốc sư Sa quốc. Vào đêm mà vương cung mất trộm, vương thượng đã phong tỏa tin tức, chính là sợ vương cung không có cao thủ trấn trụ, dẫn đến có người có ý đồ động thủ với vương cung. Nhưng đúng là sợ cái gì thì gặp cái đó, quốc sư Sa quốc giờ đây đã giết tới cửa rồi.

Bọn họ dám làm như vậy thì hiển nhiên là biết tin tức quốc sư Nghiêu quốc bị trọng thương rồi.

"Tô Dung! Người làm sao vậy?" Nhìn Tô Dung sắc mặt trắng trông còn giọt máu, Trương Tổ Nhi vội vàng đỡ lấy nàng.

"Mau! Nhanh đi báo cho Uy Viễn hầu!" Tô Dung quay sang Trương Tổ Nhi hô lớn, lúc này trong Nghiêu thành chỉ có một Tiên thiên cảnh, đó chính là Uy Viễn hầu gia, chỉ còn ông mới có thể chống nổi Tiên thiên cảnh mà thôi.

Trương Tổ Nhi lần đầu tiên thấy Tô Dung thất kinh đến như thế, cũng không hỏi Tô Dung thêm, sấp ngựa té chạy đến phủ Uy Viễn hầu.

"Oành... Oành..."

Thanh gỗ tròn đụng vào cửa điện liên hồi, chỉ một chút nữa thôi nó sẽ bị húc nát, âm thanh chấn động lan xa, khiến cho mỗi người dân Nghiêu quốc rung động tâm can.

"Bắn!" Binh sĩ Nghiêu quốc chạy đến liền vây lấy, liền bắn tên, vô số mũi tên nhọn hoắt chỉ chít bay tới hai người bọn họ.

Ha gã quốc sư Nghiêu quốc cầm trong tay thanh gỗ đột nhiên vung lên đón đỡ, toàn bộ mũi tên đều cắm lên chúng. Một gã quốc sư trong đó đột nhiên cười ha ha, quét ngang một đường.

Thanh gỗ tròn khổng lồ quét ra, đụng vào người đám binh sĩ, những binh sĩ can đảm đi đầu liền bị quét bay ra ngoài, máu chảy thành dòng trên nền đá trước cửa điện, vô cùng huyết tính.

"Ha ha ha, ai dám ngăn ta?" Một tên quốc sư Sa quốc xông vào đám lính, thanh gỗ tròn quét ngang, lực lượng bá đạo mà hung tàn, quét vào đám lính liền đem bọn họ đánh bay như vào chỗ không người.

Tiên thiên cảnh đúng là kinh khủng, chỉ cần quét ra thanh gỗ tròn trong tay thì hàng ngũ đám lính liền bị đánh loạn xạ ngẫu nhiên, hơn nữa không thể gây uy

hiếp gì đối với hai người. Bị hai tên quốc sư Sa quốc quét ngang, những binh lính đã mất hẳn chiến lực.

"Sa Điền Vân, ra tay đánh vỡ cửa cung!" vừa vũ động thanh gươm trong tay, một tên quốc sư Sa quốc hô lớn.

"Tốt!" Tên quốc sư tên Sa Điền Vân liền vận lực toàn thân, đánh một đòn cực mạnh vào đại môn, cổng chính vương cung căn bản không thể đỡ nổi nữa, một đòn nện xuống liền từ từ toạc ra một kẽ hở.

"Chặn bọn chúng lại!" Binh sĩ Nghiêu quốc hô to, quên đi sinh tử xông lên ngăn lấy hai lão đang chực xông vào vương cung.

Nhưng bọn họ đã xem thường sự kinh khủng của Tiên thiên cảnh, bọn họ chính là một con hổ dữ mà đám binh sĩ ngay cả dê cũng không bằng, dưới từng vòng công kích của thanh gươm, mùi máu tanh xộc lên gay mũi.

Tô Dung đứng ở đằng xa, nhìn từng đám binh sĩ chết trước mặt của nàng, trong đôi mắt đẹp không kìm được mà chảy ra thành dòng, đôi mắt đỏ bừng. Nhưng nàng không thể làm cái gì được, nàng dù có vài phần thực lực nhưng trước mặt Tiên thiên cảnh thì bất quá cũng chỉ là một đầu dê non mà thôi.

"Ngăn cản bọn họ! Nhất định phải ngăn cản bọn họ, không thể để cho bọn họ xông vào vương cung!" Binh sĩ Nghiêu quốc hô to, bọn họ biết hai người này xông được vào đó sẽ đại biểu cái gì, nếu quả thật bọn họ bắt được vương thượng thì Nghiêu quốc chắc chắn sẽ bị hủy diệt.

"Oành..."

Lại một kích nữa, đại môn vương cung đã bị đánh vỡ. Một đám binh sĩ dùng thân thể chặn cửa cung bị đánh ngã rạp trên đất, Sa Điền Vân bước vào, một gã thị vệ tay đang cầm binh khí liền đâm tới.

"Ha ha ha, chỉ là một đám phế vật mà cũng dám vọng tưởng ngăn trở bốn quốc sư à!" Sa Điền Vân cười to, cánh tay lão vung ra ngoài, một thanh Lang nha bổng đã xuất hiện, nện lên người đám thị vệ, đánh cho bọn họ huyết nhục mơ hồ, máu chảy thành dòng nhuộm đỏ cửa cung.

"Cút ngay! Dẫn tên Vương thượng của các người đi ra!" Sa Điền Vân cười ha ha, nhìn vào mọi người trong sân, giọng nói lạnh lùng, nụ cười tàn nhẫn, ra tay đánh một tên thị vệ bên cạnh hắn nổ tung óc, da thịt rơi đầy đất.

"Ngăn cản hắn! Nhất định phải ngăn cản hắn!" Thị vệ trưởng chỉ huy đám thị vệ hô to liên hồi, chủ động đi đầu, xông tới Sa Điền Vân.

"Đại nhân! Nhanh đi mời quốc sư!" Một số thị vệ vẫn còn chưa biết chuyện đêm hôm đó, thấy quốc sư vẫn còn chưa xuất hiện, lên tiếng hô lớn.

"Ha ha! Quốc sư của các ngươi bây giờ đang nằm trên giường đó, chút nữa bản quốc sư liền đi giải quyết bọn chúng luôn!" Sa Điền Vân cười to, lúc đầu y tình cờ biết được tin tức ấy thì cũng hoàn toàn không thể tin được. Nhưng sau khi đi dò la thì mới tin chắc đây là thật. Cũng chính vì thế, bọn họ mới có dũng khí xông vào vương cung.

Không có Tiên thiên cảnh ngăn cản, ai còn có thể ngăn bọn họ? Bất vương thượng Nghiêu quốc, thì bọn họ có thể ép Nghiêu quốc cúi đầu xưng thần rồi.

Chỉ một câu đã khiến sắc mặt mọi người kịch biến, ánh mắt đổ dồn về phía Thị vệ trưởng, dường như muốn xác thực tin tức kia có phải là thật hay không? Nhưng khi nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của ông ta, bọn họ đã biết được đáp án rồi. Đáp án này khiến cho tim của mọi người đông cứng, không thể nào tin nổi.

"Không muốn chết thì cút ngay!" Sa Điền Vân quát lên, Lang nha bổng vung ra ngoài.

"Ngăn hắn lại!" Binh lính mặc dù sợ hãi nhưng khi nhìn thấy Sa Điền Vân đánh sâu vào hướng vương cung, bọn họ đều lao ra ngăn chặn. Bọn họ biết rõ, lúc này không thể lui bước được, lui lại chính là nước mất nhà tan.

Tô Dung nhìn thấy từng đám người sống sờ sờ đang chết dần dưới binh khí của hai người, hai tay bụng lấy miệng, trong mắt nước mắt thành dòng, đôi mắt đỏ bừng nhìn chằm chằm vào đó, lòng tràn đầy tuyệt vọng.

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Chiến trường thảm khốc

Dân chúng Nghiêu thành chấn động, Tu hành giả từ xa chạy tới nhìn thấy cảnh tượng thảm khốc như thế, không kiềm được lệ nóng tuôn tràn. Thậm chí có vài người máu nóng không hề ngăn ngại trước cảnh máu tanh đầy đất kia, rút đao bỏ tới hai tên Tiên thiên.

"Ai dám cản ta!" Hai quốc sư Sa quốc quát to, binh khí trong tay không ngừng vung lên hạ xuống, đập tan nát đám binh sĩ.

"Ngăn bọn họ lại!" Những chiến sĩ và Tu hành giả lao lên tầng tầng lớp lớp, hung hãn không hề sợ chết. Bọn họ biết rõ, nếu như Vương thượng Nghiêu

quốc bị bắt thì cả nước sẽ đều tan cửa nát nhà. Người Sa quốc nổi tiếng hung tàn, chỉ cần bọn chúng có cơ hội thì mười Nghiêu quốc cũng không chịu nổi cảnh tan hoang.

Binh lính và Tu hành giả xông lên, nhưng tình huống lúc này không khác gì mảnh hổ lạc giữa bầy dê. Tuy họ không sợ chết nhưng thực lực chênh lệch quá xa nên không thể ngăn cản được, bị hai quốc sư đánh nằm sấp hết thấy.

Biến cố này có thể ghi vào sử ký của Nghiêu quốc, là bức họa bi tráng nhất trong lịch sử. Người dân Nghiêu quốc khi nhớ lại cảnh này thì ai nấy đều không khỏi đỏ mắt, hừng hực lửa giận.

Hai Tiên thiên cảnh không bị một ai ngăn trở, một đường tàn sát hết binh lính Nghiêu quốc và đám Tu hành giả, máu chảy thành sông.

Tô Dung đứng chết lặng một chỗ, đôi mắt đăm lẹ, thân hình cũng run rẩy nhìn chăm chăm về một hướng, tay nắm chặt lại chờ Trương Tô Nhi xuất hiện.

Trong lúc Tô Dung đang mòn mỏi mong chờ thì rốt cuộc có người từ hướng đó lao tới. Một lão nhân xuất hiện múa trường thương vun vút, nhanh chóng ngăn chặn thế công của quốc sư Sa quốc.

“Dừng tay!” Một tiếng quát như sấm khiến ánh mắt của mọi người đều đổ dồn vào nơi ấy. Ai nấy nhìn thấy lão nhân khí thế hùng hực thì vốn đang tuyệt vọng, lại bùng cháy chút sinh cơ.

“Là lão Hầu gia Uy Viễn hầu!” Dân chúng Nghiêu thành hưng phấn gào thét, khuôn mặt tái nhợt có mấy phần tươi tỉnh trở lại.

“Thật sự là lão Hầu gia! Lão Hầu gia tới rồi, mọi người cùng nhau xuất lực, ngăn cản bọn chúng lại!” Một đám Tu hành giả hét lớn, Uy Viễn hầu là một trong bốn vị Tiên thiên cảnh của Nghiêu thành.

Ngoài hai vị quốc sư trấn thủ Vương cung, thì còn lại vị tướng quân của Nghiêu quốc hàng năm đều ở biên cương, muốn trở về ngay lập tức cũng không còn kịp nữa.

“Uy Viễn hầu!” Sắc mặt quốc sư Sa quốc biến đổi, bọn họ biết rõ người này. Ban đầu chính do ông mang binh đánh Sa quốc không dám hó hé gì. Chỉ là ba năm gần đây đột nhiên bị Vương thượng Nghiêu quốc tước mất binh quyền, mới để cho Sa quốc bọn họ có thời gian để lấy hơi khôi phục.

Đây là một trong những người mà Sa quốc hận nhất, nếu không phải có ông thì có lẽ Sa quốc bọn họ đã đập nát Nghiêu quốc, chiếm lấy vùng đất màu mỡ này.

“Hôm nay ta sẽ giết ngươi, báo thù cho những tướng sĩ Sa quốc đã chết!” Quốc sư Sa quốc rống giận, bùng phát lực lượng cực đỉnh, lao tới vị trí Uy Viễn hầu.

Uy Viễn hầu vùng thương chống lại, hai chiêu đụng nhau tóe ra kinh khí, thổi tới binh sĩ ở bên cạnh, ai nấy đều cảm thấy đau rát.

“Sa Điền Văn, ta ngăn cản lão già này, ngươi đi bắt Vương thượng của bọn chúng!” Quốc sư Sa quốc cũng biết Uy Viễn hầu không dễ đối phó, trong thời gian ngắn không thể bắt được, chỉ có thể giằng co với đối phương, để cho đồng bọn tóm lấy Vương thượng Nghiêu quốc.

“Ồ lại hết cho ta!” Uy Viễn hầu rống giận, một thương xuất ra mạnh mẽ hòng ngăn cản cả hai người. Nhưng chiêu này của ông chưa hết đà, đã bị Lang nha bông của đối phương cản lại.

“Ngươi cứ ở lại đây chơi đùa với ta, ha ha ha!” Trong lúc nói chuyện Lang nha bông vùng ra, hệt như con nhím xù gai hung hăng đâm mạnh về phía Uy Viễn hầu, như muốn xuyên thấu người ông.

Uy Viễn hầu không thể không lắc mình ngăn cản đối phương, một thương xuất ra ngăn cản, bị chấn lui về sau mấy bước. Đối phương cũng lui về sau, thậm chí còn không ngừng run rẩy, hiển nhiên Uy Viễn hầu chiếm thượng phong.

Nhưng mà bấy nhiêu đó là vẫn chưa đủ, không thể nào chèn ép được đối phương, ngăn cản tên Tiên thiên cảnh còn lại của Sa quốc. Tình thế đã vậy không còn ai ngăn cản được y, đó mới chính là vấn đề đau đầu.

“Lão Hầu gia ngăn cản tên này đi, chúng tôi sẽ chiến đấu với tên kia!” Thị vệ trưởng quát to, dẫn đám thị vệ lao tới Sa Điền Văn với ý đồ cản bước chân của y, tranh thủ thời gian cho Vương thượng thoát khỏi nơi này.

“Ha ha... chỉ là đám cừ non mà thôi!” Sa Điền Văn cười khoái trá, tiếng cười vang vọng cả chốn máu tanh chảy đầy đất này, đáng sợ vô cùng. Lang nha bông lại quét ra, máu tươi không ngừng phun, nhuộm đỏ cả Vương cung.

Dân chúng Nghiêu quốc bùng bùng lửa giận, nhào tới không màng sống chết, đập lên trên mảng chiến trường ngập máu tươi, dùng thân thể ngăn cản bước tiến Sa Điền Văn, giúp vua của mình thêm chút thời gian.

“Cút ngay!” Uy Viễn hầu hét lớn, đâm mạnh tới một thương. Ông nhìn máu tươi chảy dưới chân, đôi mắt đỏ ngầu đầy cừ hận. Đây từng là mảnh đất ông nguyện bảo vệ, thế mà bây giờ có người khinh mình không để vào mắt, dám tàn sát người dân Nghiêu thành.

“Mới giết có bao nhiêu đó mà sao ngươi đã nhìn ta đầy cừ hận như thế?” Quốc sư Sa quốc cười to mà bộc phát lực lượng, quét ngang thanh Lang nha bông như muốn chấn nát Uy Viễn hầu.

Uy Viễn hầu tràn đầy tức giận, muốn càn quét hết thảy nhưng vẫn bị đối phương quán chân, chỉ có thể trở mắt nhìn từng người từng người ngã xuống trong vũng máu.

“Vương thượng! Người không thể qua đó, mau lui lại đi!” Một đám thị vệ bảo vệ Vương thượng, ngăn cản lão không tiến tới trước.

“Tránh ra hết cho ta! Quốc dân của ta đang chịu chết kia kìa! Bỏ vương há có thể làm con rùa rút đầu sợ sệt ở đây sao?!” Thanh âm Vương thượng đầy giận dữ, xuất hiện trên chiến trường, trong tay cầm cung tên nhắm thẳng người Sa Điền Văn.

Nhưng bao nhiêu đó chẳng ảnh hưởng Sa Điền Văn gì cả, y khẽ phát tay thì mũi tên đã bị kinh khí dẫn phát đập rơi xuống đất.

“Tốt, tốt lắm, người cuối cùng cũng xuất hiện, vừa lúc để ta bắt ngươi, khiến Nghiêu quốc phải cắt đất dâng thành cho chúng ta!” Sa Điền Văn cười đầy khoái trá, Lang nha bỗng trong tay căng vung ra nhanh hơn, gần như không ai cản nổi.

“Cút hết cho ta! Ai không muốn chết thì cứ xông lên!” Sa Điền Văn gào thét, một đường tiến tới, y ngày càng gần Vương thượng.

Tô Dung dẫn theo Trương Tổ Nhi chạy vào Vương cung, tiến đến bên cạnh Vương thượng: “Phụ vương! Xin người đi trước đi!”

Tô Dung tuyệt vọng, Tiên thiên cảnh quá mức khủng bố, bọn họ căn bản không thể ngăn nổi. Nếu như không có Tu hành giả ngang cấp thì sợ rằng Nghiêu quốc khó thoát khỏi một kiếp này.

“Tránh ra!” Vương thượng Nghiêu quốc quát lớn: “Có thể trốn đi đâu đây, không bằng liều mình nơi này! Không trở thành tù nhân thì bọn chúng không thể uy hiếp được Nghiêu quốc. Nước ta vẫn còn hy vọng!”

Nhìn Vương thượng Nghiêu Quốc cầm binh khí trong tay, muốn liều một trận với Sa Điền Văn.

Tô Dung nhìn thấy thế công như chẻ tre của Sa Điền Văn, đã sắp giết gần tới bên này rồi. Nàng mở miệng nhưng không thể nói nên lời, mắt khóc sưng cả lên, đôi ngươi đỏ ngầu nhìn chằm chằm Sa Điền Văn, nhận lấy binh khí của binh sĩ bên cạnh, bảo vệ trước mặt Vương thượng.

Dân chúng Nghiêu thành thấy Sa Điền Văn sắp tiếp cận được Vương thượng, thì tất cả đều than trời trách đất. Vương thượng nếu như có mệnh hệ gì thì Nghiêu quốc xem như xác định. Cuộc sống an nhàn sẽ không còn tồn tại nữa.

Tràng cảnh bi tráng như thế này, cho dù có cho Tô Dung nằm mơ thì cũng không thể nghĩ ra được. Trong ngày sinh nhật của nàng lại phát sinh sự việc như vậy, bên không ngừng lau đi dòng lệ nóng. Thật sự hiện tại nàng đã tuyệt vọng vô cùng, không ai có thể cứu vãn được nữa, tất cả chỉ có thể chôn thây nơi này!

“Giết!” Lúc này đám người bên cạnh Vương thượng ai nấy tức sùi bọt mép, lao lên dùng tính mạng mình để bảo vệ quốc gia thân yêu.

Sa Điền Văn không thèm để vào mắt, Lang nha bỗng quét ngang, nháy mắt đập bay không biết nhiều người, từ từ tiến lên trước.

“Thôi, xong hết rồi!” Tô Dung nhìn chằm chằm, tay cầm chặt binh khí còn vương máu tươi, chuẩn bị xông lên trước liều mình ngăn trở.

Ngay lúc mọi người đang tuyệt vọng thì đột nhiên xuất hiện một bóng người trước mặt Sa Điền Văn. Hắn nắm lấy côn gỗ bên cạnh, ngăn chặn đòn tấn công của Sa Điền Văn. Âm thanh chấn động vang lên, khiến ánh mắt mọi người chung quanh tập trung hết ở nơi này.

Tô Dung và Trương Tổ Nhi nhìn bóng hình kia, không khỏi trợn mắt kinh ngạc, tay che miệng nén lấy nỗi bất ngờ, trong mắt đầy kích động ứa lệ: “Hắn... hắn tới rồi? Nhưng đây là Tiên thiên cảnh, ôi...!”

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Chiến Tiên thiên cảnh

Tô Dung và Trương Tổ Nhi bùm miệng, nhìn thiếu niên trước mặt mà không tin vào mắt mình. Cho dù là ai thì cũng không ngờ được, giờ phút này hắn lại đứng ra ngăn trở Sa Điền Văn.

Dân chúng lẫn binh lính Nghiêu thành cũng ngỡ ngàng nhìn Diệp Sở, không biết thiếu niên này là ai mà có thể chặn được một kích của Tiên thiên cảnh?! Mà người từng gặp Diệp Sở cũng thất thần, đại ra tại chỗ.

“Là ngươi!” Thấy thiếu niên trước mặt, ánh mắt Sa Điền Văn đã lạnh còn lạnh hơn, đoạn trừng mắt nhìn Diệp Sở hàn quang lóe lóe xen lẫn sự hung tàn và dữ tợn.

“Bất ngờ lắm sao?” Diệp Sở đối mắt với Sa Điền Văn, đá văng một thanh gỗ nằm dưới chân. Nhìn thoáng qua đám người bốn phía đang ngã trong vũng máu: “Đường đường là Tiên thiên cảnh, ngay cả thường dân cũng giết, có phải quá mất thể diện không hử?”

Sa Điền Vân không hề quan tâm đến câu châm biếm của Diệp Sở: “Lần trước không giết ngươi, vẫn lấy đó làm huyện ăn năn. Hiện giờ ngươi tự dẫn xác đến cửa, vừa lúc thu thập ngươi trước, xong mới xử luôn lão Vương thượng Nghiêu quốc!”

Sa Điền Vân thù hận Diệp Sở đến mức nào có thể nghĩ, y hận không thể rút gân lột da Diệp Sở ngay lập tức. Vốn tưởng rằng không tìm được hắn, nhưng y không ngờ tự bản thân Diệp Sở lại đến đây chịu chết.

“Sao phải xếp ta vào hạng đầu? Trước tiên ngươi giải quyết Vương thượng Nghiêu quốc rồi tới lượt ta có được không?” Diệp Sở thờ dãi nhìn Sa Điền Vân, thâm nghĩ thẳng này ngu như heo mà! Sao lại không phân rõ chính phụ chứ?!

“Hừ!” Sa Điền Vân không thêm nói nhảm nữa, vung lang nha bổng trong tay lên, hung hăng đập thẳng vào Diệp Sở, từng hàng gai nhọn hoặc ánh lên hàng quang khiến lòng người run sợ. Cảnh tượng này khiến cho Trương Tổ Nhi khản trương siết chặt nắm tay, trong lòng vô cùng hoảng hốt.

Nhìn thiếu niên vóc dáng bình thường ấy, trong lòng các nàng đã mất hẳn niềm tin. Một kẻ là Tiên thiên cảnh, người còn lại bất quá chỉ đạt Hóa ý cảnh mà thôi. Coi như hẳn từng chặn được một chiêu của đối phương thì có thể làm gì hơn nữa?

“Không ngờ đúng lúc này Diệp Sở lại đứng ra!” Trương Tổ Nhi hoảng hốt nhìn Diệp Sở, trong lòng chột dâng lên hàng ngàn loại cảm xúc, nhưng lại chẳng thể nói nên lời.

Tô Dung cũng không bình tĩnh được nữa. Dưới tình trạng dầu sôi lửa bỏng như thế này, lại là Diệp Sở đã cứu mạng bọn họ một lần nữa. Người trước kia mang đầy tiếng xấu, trong thời khắc nguy cấp này, vậy mà không màng sinh tử đứng ra chặn ở tuyến đầu.

Lúc này, sắc mặt Tô Dung đã hiện rõ sự hoảng loạn, trong mắt chỉ còn lại thiếu niên này, dường như mọi tiếng nhor của Diệp Sở đã mất sạch.

“Chết đi!”

Sa Điền Vân rống lên, giáng thẳng lang nha bổng xuống. Diệp Sở dậm mạnh lên khúc gỗ dưới chân, cũng quét tới đối cứng cùng đối phương. Khúc gỗ va chạm với lang nha bổng phát ra tiếng động kinh hoàng khiến mọi người chấn động. Diệp Sở bị chấn phải lao đảo lùi về phía sau, khúc gỗ trong tay đã rung lên khe khẽ.

Dù Sa Điền Vân cũng lui về sau một bước nhưng so với Diệp Sở thì có vẻ thoải mái hơn nhiều. Đôi mắt lãnh lệ nhìn Diệp Sở, đoạn hừ lạnh nói: “Hóa ý cảnh mà cũng dám chặn ta, không biết sống chết!”

“Không thử thì làm sao biết!” Diệp Sở cười sang sảng, cũng không vì mình bị đẩy lùi mà nhượng bộ, ngược lại còn sẵn người tiến về phía trước quét khúc gỗ ra, một lần nữa đối cứng với lang nha bổng của Sa Điền Vân.

“Vay đưa ngươi châu Diêm vương!” Sa Điền Vân hừ lạnh, khoe miệng nở nụ cười khinh thường mà múa lang nha bổng một cách mãnh liệt nện xuống khúc gỗ khiến nó nứt toác ra.

Nhìn Diệp Sở bị đánh bay một lần nữa, sắc mặt binh lính và Tu hành giả Nghiêu quốc vốn đang hy vọng lại trở nên trắng bệch. Diệp Sở chỉ bằng Hóa ý cảnh mà có thể bộc phát ra lực lượng như vậy đã khiến bọn họ vô cùng kinh ngạc, nhưng dù như thế cũng không thể cải biến chuyện gì.

Hóa ý cảnh và Tiên thiên cảnh có chênh lệch một trời một vực. Nghiêu quốc có không ít Hóa ý cảnh nhưng toàn quốc chỉ có bốn Tiên thiên cảnh mà thôi. Đây chính là minh chứng cho sự chênh lệch này!

“Vương thượng, mong ngài đi trước!” Toàn thể binh lính quỳ rạp xuống trước mặt Vương thượng Nghiêu quốc, thỉnh cầu ông ta đi trước.

“Phụ vương, người đi trước đi! Chỉ cần người còn, Nghiêu quốc liền còn hy vọng!”

“Vương thượng, không nên do dự! Thừa cơ hội hãy đi nhanh!”

“...”

Dân chúng Nghiêu quốc cũng khóc lóc hô rầm lên, thỉnh cầu Vương thượng Nghiêu quốc nên rời đi trước. Diệp Sở có thể ngăn chặn đối phương trong chốc lát nhưng không thể quá lâu, sớm muộn cũng bị Sa Điền Vân thu thập. Đến lúc đó, muốn đi cũng không kịp!

Vương thượng Nghiêu quốc nhìn Diệp Sở và Uy Viễn hầu, sắc mặt trở nên phức tạp. Ông ta không ngờ người đứng ra không phải phe mình mà chính là kẻ bệ hạ Nghiêu thành mắng chửi là bại hoại, cho dù mình ở vương cung cũng đã từng nghe được tiếng nhor!

Một người đã vì mình lập bao chiến công hiển hách, lại bị mình gác bỏ sang một bên đường già – lão Hầu gia! Lúc trước, Diệp Sở rình trộm Kỳ Diệp, con gái của Kỳ gia Đế quốc tắm rửa đã chọc toàn Kỳ gia giận dữ đến long trời, chuyện này đã khiến Uy Viễn hầu không thể không đuổi Diệp Sở khỏi nhà. Mà khi đó, thân là Vương thượng Nghiêu quốc, chính vì sợ liên lụy làm Diệp gia khó chịu, nên bản thân đã dần dần bất hòa với Uy Viễn hầu, thậm chí cuối cùng đã lệnh cho ông ở nhà đường lão.

Nhưng trước nguy cơ của Nghiêu quốc, đứng ra chỉ có hai người bọn họ. Vương thượng Nghiêu quốc thầm xấu hổ, nhìn cả đám binh sĩ đang quỳ rạp trước mặt mình mà phẫn nộ quát lên: “Chỉ có Vương thượng Nghiêu quốc chết trận, không có loại vương thượng chó má để mất nước!”

“Vương thượng!” Binh lính hô to.

“Không cần nhiều lời! Ý ta đã quyết!” Vương thượng Nghiêu quốc rất rõ ràng, nếu mình chạy đi thì thế nào? Vương cung bị phá, ngọc tỷ bị trộm, điều này sẽ tạo thành bao nhiêu đả kích cho Nghiêu quốc đây? Sa quốc nhất cổ tác khí công chiếm Nghiêu quốc cũng không phải là chuyện không thể. Huống chi mình có thể trốn sao? Đối phương tới đây chính là để bắt mình hòng uy hiếp Nghiêu quốc, bọn chúng nhất định không thể để cho mình tháo chạy!

Nếu đã vậy, chỉ còn cách chết trận mới tạo cho Nghiêu quốc một tuyến sinh cơ. Dân chúng Nghiêu quốc vì vậy mà sinh lòng bị phần, có lẽ sẽ thúc dục sĩ khí chiến đấu tăng như cầu vồng, chặn đứng công kích của Sa quốc.

“Rắc, rắc!”

Bị lang nha bổng nện xuống liên tục mấy lần, khúc gỗ trong tay Diệp Sở rốt cuộc cũng gãy nát hóa thành gỗ vụn bắn tung tóe ra bốn phía. Vụn gỗ sắc bén thì thoáng bắn vào những binh sĩ lân cận, xuyên qua da thịt bọn họ khiến cả đội binh lính không thể không lùi xa về phía sau.

“Khúc gỗ đã nát, xem ngươi còn thủ đoạn nào để chặn ta nữa không?!” Sa Điền Vân cười khàng khặc, lang nha bổng trong tay bay múa tung hoành, đập thẳng vào Diệp Sở.

Giờ phút này Diệp Sở đã bị chán lui, cánh tay rung lên bần bật. Ai nấy đều có thể nhìn thấy gân xanh trên cánh tay hằn nổi vòng lên co giật liên hồi.

“Có thể đỡ mấy chiêu của ta, đã đủ cho ngươi hành diện rồi! Trong giới trẻ tuổi của Nghiêu quốc và Sa quốc không có ai so được với ngươi. Nhưng hôm nay, hãn ngươi phải chết!” Sa Điền Vân hét lớn, lang nha bổng vụt qua đuổi theo hướng Diệp Sở đang né tránh.

Nhìn cảnh tượng này, mọi người không nén nổi phải thờ dài. Đã không còn hy vọng, Thị vệ trưởng lại càng kinh hô: “Thề bảo vệ vương cung! Xếp trận hình, bảo vệ xung quanh Vương thượng!”

Tô Dung siết chặt nắm tay, sắc mặt tái nhợt nhìn thiếu niên đang chiến Tiên thiên cảnh, ánh mắt bùng đỏ.

“Chúng ta đã nhìn lầm hãn! Hãn mới chính là nam nhân thiết huyết!” Trương Tổ Nhi trào nước mắt. Lang nha bổng của Sa Điền Vân đang truy theo Diệp Sở, nếu nó đập vào người thì hãn còn đường sống sao?

“Diệp Sở!” Nhìn lang nha bổng sắp nện lên người Diệp Sở, Tô Dung không nhịn được thét lớn thất thanh.

Nhưng dường như Diệp Sở không nghe được tiếng nàng, thân hình xoay mạnh mà tránh được một kích hung hiểm ấy. Hãn đột nhiên tung ra một cước đập vào cổ tay Sa Điền Vân.

“Tiên thiên cảnh chả có gì đáng sợ! Ta không còn binh khí, chẳng lẽ ngươi cũng giữ được binh khí sao?”

Thanh âm không lớn nhưng ở khoảng không gian này lại vang vọng bốn phía. Nhìn Sa Điền Vân quả thật phải ném lang nha bổng để lui về sau tránh một cước của Diệp Sở, cả đám người bốn mắt nhìn nhau, trên mặt lộ vẻ khiếp sợ.

Sa Điền Vân không ngờ lại bị đối phương ép đến nỗi phải bỏ binh khí, sắc mặt liền trở nên khó coi. Y trừng mắt nhìn Diệp Sở, không hề nói thêm mà tung thẳng ra một quyền.

“Không có binh khí cũng thu thập được ngươi! Trong vòng mười chiêu, hãn ngươi phải chết!”

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 69: Không ở hạ phong

Sa Điền Vân nói xong thân hình liền chấn động mạnh, tà áo tung bay phát phới, vận toàn bộ kinh khí bản thân. Linh khí bốn phía dưới sự tác động động đó, theo cánh tay y thổi quét ra, phóng tới Diệp Sở giống hệt như một con rắn độc.

Tràng cảnh kinh khủng khiến cho người thấy phải tê dại da đầu, sự khủng bố của Tiên thiên cảnh lúc này mới hiển hiện ra toàn bộ. Sa Điền Vân đáp ra một cước, đá xanh dưới chân nát vụn, cánh tay quét tới Diệp Sở hòng cuốn hãn vào hốt luân.

"Diệp Sở!" Bọn Trương Tổ Nhi sắc mặt kịch biến, hô lên kinh hãi. Nhìn lực lượng tột bậc của Sa Điền Vân toan sắp cuốn lấy hãn, khóe mắt ai nấy đã đỏ bừng, gần như muốn xông lên phía trước. Song các nàng cũng biết rõ, với thực lực bé nhỏ kia của bản thân, dù có xông lên cũng thì chỉ là chịu chết mà thôi.

Tiên thiên cấp bộc phát ra lực lượng quá kinh khủng, các nàng chỉ dính một chút thôi cũng đã trọng thương rồi. Những binh sĩ kia ai nấy đều siết chặt nắm đấm, ánh mắt ghim chặt vào trong sân. Vào thời khắc này, bọn họ đã không hề chán ghét Diệp Sở nữa, trong lòng chỉ còn sự kính nể, nhìn Diệp Sở sắp bị xé rách trong hốt luân hình thành bởi lực lượng Tiên thiên cảnh, trông mắt ai nấy đều đỏ bừng.

Ai cũng biết tuyệt chiêu ghê gớm nhất của Tiên thiên cảnh là cách thức tác động đến linh khí xung quanh. Chỉ một chiêu đó thôi sẽ có lực hủy diệt tuyệt đối với những kẻ dưới Tiên thiên cảnh.

"Hừ!" Sa Điền Văn nhìn Diệp Sở miệt thị, chỉ là một Hóa ý cảnh mà lại dám ngăn chặn mình sao!?

Đáng tiếc, một mầm non tốt hôm nay phải chết trong tay ta!

Về miệt thị của Sa Điền Văn không hề ảnh hưởng đến Diệp Sở, hắn chỉ cười to một tiếng đáp: "Ngươi cho rằng chỉ với thủ đoạn đó mà có thể giết ta? Ngươi tưởng bờ quá rồi!"

Trong khi nói, thân hình Diệp Sở vũ động, ánh mắt quắc lên sáng ngời, chân khí Hóa ý cảnh từ toàn thân hội tụ về cánh tay, bộc phát ra ý cảnh tội kim đoạn ngọc. Từng luồng ý cảnh chấn động khiến ống tay áo của hắn cũng run lên phản phát.

Đây là đây là lần đầu tiên Diệp Sở bộc phát toàn bộ ý cảnh của mình, cánh tay mang kinh khí bùng ra đến cùng cực như có thể ngăn hết ngoại vật, dùng một tư thế bá đạo đẩy mạnh ra ngoài.

"Vô dụng thôi! Chỉ một con ếch không thể ra khỏi cái giếng thì làm sao biết bầu trời Tiên thiên cảnh rộng lớn chứ!" Sa Điền Văn lắc đầu, mở miệng phán ra án tử: "Ngươi chết chắc, vĩnh viễn cũng không ra khỏi cái giếng đó đâu!"

"Vây thì chưa chắc!" Diệp Sở kêu lớn: "Lấy sự hung mãnh của Cương, hóa thành đỉnh phong ý cảnh, Kim Cương Quyền!"

Kim Cương Quyền, nhập môn quyền pháp Thanh Di Sơn, là một bộ quyền pháp bất nhập lưu, chỉ có một đặc điểm chính là hung mãnh. Lúc Diệp Sở ở Thanh Di Sơn, bị lão mập chết bầm ép mỗi ngày phải đập đá bằng tay không. Khi đó Diệp Sở cảm giác mình đúng là ngu. Dù móa, lấy tay trần đập đá, đó không phải là chuyện mà mấy thằng teo nào mới làm à?

Nhưng hắn còn cách nào nữa? Ở Thanh Di Sơn hắn yếu nhất, bị Lão phong tử vút xuống cho lão mập chết bầm. Chỉ cần mình không nghe lời, thì lão chết dẫm ấy sẽ ném mình xuống hang rắn ngay lập tức. Chưa lọt vào cái hang có ngàn vạn con rắn kia thì ngươi không cách nào tưởng tượng ra được nó là nơi buồn nôn, lại khiến người ta rợn tóc gáy đến như thế nào.

So với nhảy vào ổ rắn thì Diệp Sở muốn làm thằng ngu hơn. Không có chuyện gì làm thì lấy tay không đập đá luyện Kim Cương Quyền.

Mà hiệu quả cũng rất rõ ràng, Lão mập khốn kiếp đã nói: "Mặc dù Kim Cương Quyền là chỉ là quyền pháp nhập môn hung mãnh, nhưng chỉ cần lĩnh hội xong toàn bộ ý cảnh của nó, quen tay hay lắm, thì không hề thua kém võ kỹ Tiên thiên cảnh. Xét về độ hung mãnh, không có bộ quyền pháp nào có thể sánh được với nó đâu!"

"Càng là võ kỹ trụ cột thì tạp ý ẩn chứa lại càng ít, khi tu luyện sẽ dễ lĩnh ngộ ý cảnh trong đó hơn. Rất nhiều Tu hành giả vọng tưởng rằng mình tu luyện được võ kỹ cao thâm, nhưng bọn họ không biết, nếu không học tốt trụ cột, khi bắt đầu tu luyện võ kỹ cao thâm thì chỉ lĩnh ngộ có hạn mà thôi."

"Nó cũng giống như một người đi học, đầu tiên cơ bản nhất là phải học chữ, chỉ có khi nào hiểu được ý tứ của từng chữ thì mới hiểu được những đoạn văn dài, lĩnh ngộ ý tứ chân chính của văn chương. Ngươi hiểu rõ chữ nghĩa bao nhiêu thì sẽ hiểu ý tứ văn chương sâu bấy nhiêu."

Mặc dù Diệp Sở rất muốn đập chết Lão mập chết bầm cho rồi. nhưng phải thừa nhận rằng, quả thật lão có cách giải thích rất đặc biệt. Không có cách nào từ chối thì hắn chỉ có thể an phận tu luyện mấy thứ võ kỹ trụ cột này. Hết lần này tới lần khác làm thằng ngu, hắn đã cố hết sức tu luyện võ kỹ trụ cột đến đỉnh phong.

Kim Cương Quyền chính là một trong những võ kỹ mà hắn tu luyện đến đỉnh cao nhất. Một chương cương mãnh tuyệt luân giao nhau với một quyền của Sa Điền Văn, âm thanh nặng trĩu bùng nổ khắp không gian.

Nhưng chúng nhân không để ý đến sự chấn động ấy. Điều khiến cho mọi người phải mắt tròn mắt dẹt chính là, Diệp Sở đang giao thủ trực diện, chặn lại một kích vận dụng linh khí của Tiên thiên cảnh.

Diệp Sở cứng rắn ngăn chặn một đòn công kích như rắn độc của đối phương, chấn Sa Điền Văn lui về mấy bước. Thậm chí nắm tay cương mãnh của Sa Điền Văn còn thoáng run rẩy một phen.

Diệp Sở đương nhiên là không đỡ nổi, mặc dù Kim Cương Quyền cương mãnh nhưng cảnh giới chênh lệch quá lớn. Cương quá thì dễ thương tổn bản thân, lúc này Diệp Sở cũng cảm giác được huyết khí trong cơ thể quay cuồng, hết sức khó chịu.

"Tiên thiên cảnh đúng là kinh khủng, khó trách Lão mập chết bầm nói mình đừng chọc vào Tiên thiên cảnh." Diệp Sở thở nhẹ ra một hơi làm bầm. Hắn vốn cho rằng với sự lý giải của mình đối với Hóa ý cảnh, nếu có đánh nhau với Tiên thiên cảnh thì thiệt thòi cũng không lớn, nhưng bây giờ thì đúng là thấy lớn thật.

"Lão mập chết bầm kia thật là kinh khủng, nghe đồn lúc hắn ở Hóa ý cảnh đã giết tận ba tên Tiên thiên cảnh." Diệp Sở không kìm được mà than thở, nền tảng của Lão mập chết bầm ấy vượt xa hắn rồi. Điều này cũng khó trách, dù sao Diệp Sở cũng mới tu hành ba năm mà thôi! Nghe nói Lão mập đó tu luyện trụ cột còn dư dật hơn cả hắn, nghe đồn tu luyện tới Tiên thiên cảnh phải dùng đến cả mười năm.

Không phải Lão mập chết bầm thiên phú kém mà lão vẫn một mực tôi luyện trụ cột của mình. Vốn chỉ cần ba bốn năm là có thể đạt tới Tiên thiên cảnh nhưng lão lại dùng tới hơn sáu bảy năm, khiến khi ở Hóa ý cảnh đã mạnh hơn Tiên thiên cảnh rất nhiều rồi.

Diệp Sở vốn là nghĩ rằng dù bản thân không cách nào có thể so sánh với Lão mập khốn kiếp ấy nhưng lão có thể giết mấy tên Tiên thiên cảnh, thì mình mình đánh một tên chắc không vấn đề. Nhưng bây giờ mới biết chênh lệch như thế nào.

Người khác cũng không biết lúc này Diệp Sở đang vô cùng không hài lòng với biểu hiện của mình. Quần chúng Nghiêu quốc bây giờ đang trợn mắt há mồm, ngó Diệp Sở chằm chằm than: Lấy lực lượng kinh khủng như vậy ở đâu thế? Cường mãnh đến độ có thể đánh gãy sắt thép đó.

Bất kể là binh sĩ hay là đám Tô Dung, ai cũng như nghẹn họng, nuốt nước bọt khan, trong lòng thì rung động như bài giang đào hải.

Một tên Hóa ý cảnh lại có thể đón đỡ chính diện sát chiêu toàn lực của một Tiên thiên cảnh, dù trước đây nói có bọn họ cũng không thể nào tin nổi.

"Sao ngươi làm được?" Sa Điền Vân trong lòng cũng rung động, sự cường mãnh mới vừa rồi đúng là quá ghê gớm. Hơn nữa y có thể nhìn ra rất rõ, đó chính là môn võ kỹ cơ bản nhất. Võ kỹ như thế sao có thể phát ra võ ý còn muốn hơn võ kỹ cấp Tiên thiên đến như vậy.

"Không có chuyện gì làm thì đi đập đá, đập rồi lại đập là có thể tu luyện ra rồi!" Diệp Sở cười nhìn Sa Điền Vân đáp.

Nhưng câu nói đó liền khiến cho Sa Điền Vân mặt dài như cái bom. Xem mình là thằng ngu à? Không có gì làm ai lại đi đập đá chơi?

"Ta không tin ngươi lại mạnh như vậy!" Sa Điền Vân không tin tà, gào lên một tiếng lớn, công kích lại bắn tới, không hề thua kém một kích đầu tiên.

Diệp Sở vẫn dùng một chiêu tương tự, vô cùng cường mãnh phóng tới đón đỡ một đòn kia của Sa Điền Vân, lại một lần nữa chấn y phải quay về.

Nếu lúc trước ai còn hoài nghi thì lúc này cũng đã hoàn toàn tin tưởng.

"Hắn... Hắn... Khó trách lần trước hắn nói mình là vô địch dưới Tiên thiên cảnh!" Trương Tổ Nhi miệng đắng lưỡi khô, quay sang Tô Dung run rẩy thốt.

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Tự gây nghiệt

"Ngươi muốn mười chiêu đánh bại ta! Ha ha ha... nằm mơ giữa ban ngày sao?!" Diệp Sở cười híp mắt nhìn Sa Điền Vân, khoe miệng nhếch lên, âm thầm điều tức lại huyết khí của bản thân. Hắn có phương pháp điều tức của Thanh Di sơn, mặc dù cảm giác hơi khó chịu nhưng không phải vấn đề quá lớn.

"Đã muốn chết thì ta sẽ thành toàn!" Sa Điền Vân luôn nghĩ mình là Tiên thiên cảnh thì không lý gì không thu thập được một thằng nhãi Hóa ý cảnh. Tay hóa thành trảo mà lao tới hòng bắt Diệp Sở, tốc độ vừa nhanh vừa hung mãnh.

Diệp Sở lại lấy ý cảnh tốc độ nhanh nhẹn đối phó. Hắn không tiếp tục thi triển Kim Cương quyền uy mãnh nữa, mà hóa thành nhu kinh mềm dẻo, biến chuyển này cực kỳ phù hợp.

Hai loại ý cảnh hoàn toàn trái ngược nhau, khiến đám Tu hành giả đều bị chấn động. Tu luyện ý cảnh thì cũng không quá mức khó khăn, nhưng có thể luyện được vài loại, hơn nữa còn trái ngược nhau hoàn toàn thì không hề dễ dàng gì.

Điều này giống như người đàn ông thích ngủ với đàn bà, nhưng đột nhiên lại bị ép ngủ chung với nhiều người cùng một lúc, thì có thể khiến hắn chịu không nổi. Hoặc như muốn hắn ngủ chung với nam nhân khác, còn khó khăn hơn rất nhiều.

Lấy Tuyết Ân nhu kinh đối kháng với Sa Điền Vân. Tuy tên kia mặc dù có thể chiếm cứ thượng phong nhưng lại không thể đột phá phòng tuyến của Diệp Sở. Muốn đánh bại Diệp Sở dễ dàng như vậy sao?!

Một kích của Diệp Sở xuất ra đã ngăn trở đòn tấn công của Sa Điền Vân. Trạng cảnh này khiến bốn phía trở nên yên tĩnh, nỗi lo của bọn họ trôi sạt theo từng bước di chuyển của hắn, trái tim cũng dần bình tĩnh lại.

Ai nấy đều mặc định nghĩ rằng Hóa ý cảnh không thể nào đối kháng với Tiên thiên cảnh. Bọn họ chỉ mong đợi hắn có thể ngăn trở được đối phương, cứu vớt ác mộng nước mất nhà tan của mình.

Chiến trường đột nhiên yên tĩnh đã ảnh hưởng đến cuộc chiến giữa Uy Viễn hầu và quốc sư Sa quốc. Bọn họ đối một chương rồi lui về sau mấy bước, ánh mắt cả hai đều chú tâm vào trận đấu của Diệp Sở và Sa Điền Vân.

Lúc Uy Viễn hầu đang đánh nhau thì nghe thấy mọi người hô lên đầy kinh ngạc. Sau khi ông biết người đến là ai, rồi được tận mắt chứng kiến Diệp Sở đối kháng với Sa Điền Vân thì vô cùng hứng thú. Uy Viễn hầu chiến đấu với Tiên thiên cảnh không hề run rẩy chút nào, thế mà lúc này ông không kiềm được sự rung động, nước mắt không biết chảy ra từ lúc nào ướt đầy mặt.

“Móa, tiểu quý tử này...”

Nước mắt của Uy Viễn hầu ướt luôn cả râu, cả khuôn mặt đỏ bừng, toàn thân vì kích động mà run rẩy, hô hấp cũng trở nên dồn dập.

Quốc sư Sa Quốc thấy Sa Điền Văn bị Diệp Sở kiềm chế thì khẽ nhủ mày, liếc mắt nhìn Tu hành giả và binh sĩ tập trung lại đây ngày càng nhiều. Y thầm nghĩ đợi đến lúc Ngự lâm quân vương thành chạy tới, bọn họ muốn bắt được quốc vương Nghiêu quốc sẽ còn khó khăn hơn rất nhiều.

Uy Viễn hầu Nghiêu quốc là cao thủ chuyên hành quân đánh giặc, cả hai người bọn họ đều là Tiên thiên cảnh đương nhiên không sợ binh sĩ bình thường. Nhưng nếu để cho Uy Viễn hầu kết trận đối phó, thì được chăng bù mất.

Bọn họ dám tiến vào Vương cung vì biết binh lực nơi này có hạn, tốc chiến tốc thắng bắt lấy Vương thượng Nghiêu quốc, khiến cả nước phải cúi đầu xưng thần. Mà tình hình hiện tại, khi trận chiến càng kéo dài thì Ngự lâm quân Nghiêu thành cũng sẽ chạy tới, khi đó muốn bắt được Vương thượng thì ắt phải trả một cái giá rất đắt.

“Sa Điền Văn ngươi đang làm cái quái gì thế? Một tên Hóa ý cảnh mà cũng éo thu thập được hả?” Quốc sư Sa Quốc quát lớn, khiển trách đầy bất mãn.

Câu khiển trách này vang tới tai Sa Điền Văn khiến hắn muốn chửi chó máng mèo: “Mẹ kiếp, có bản lĩnh thì ngươi tới thu thập hộ ta cái?! Tên tiểu tử này có phải Hóa ý cảnh bình thường quéo đâu!”

Sa Điền Văn dù không ngừng âm thầm mắng chửi, những tâm tình vẫn bức bối, liền bắt đầu xuất cước: “Võ kỹ Tiên thiên cấp, Phách Sơn Thối!”

Sa Điền Văn hét lớn, tung cước. Đây chính là thói pháp Sa Sơn đã từng sử dụng qua, có điều so với Sa Sơn thì kinh khủng hơn nhiều. Một cước xuất ra có thể đập nát sắt đá.

“Ngươi nghĩ có thể chống được ta sao?” Sắc mặt Sa Điền Văn âm trầm, bị Hóa ý cảnh áp bức đến bậc này, thật sự đã mất hết cả mặt mũi.

“Vô dụng! Giết ngươi thì công nhận khó khăn thật, nhưng ngăn cản ngươi thì là chuyện trong tầm tay. Cối đòi này không phải chỉ mình ngươi có vũ kỹ cấp Tiên thiên.”

“Phách Sơn Thối hung mãnh thì có hung mãnh đấy nhưng lại quá mức vụng về!” Diệp Sở cười nói: “Cho ngươi biết một chút thói pháp như thế nào mới được coi là vũ kỹ cấp Tiên thiên.”

Diệp Sở khi đang nói chuyện thì chân đã động. So sánh với sự bạo lực ngu ngốc của Sa Điền Văn thì cước của Diệp Sở lại cương mãnh nhanh nhẹn hơn nhiều.

“Chạm chiêu rồi!”

Chân hai người đụng mạnh, âm thanh va chạm vang lên chói chói. Dù rằng Diệp Sở bộc phát lực lượng thua sút đối phương một chút nhưng dựa vào tốc độ đầu bù đáp được sự chênh lệch này, không hề thua kém đối phương.

Sa Điền Văn mặt mày âm trầm, tiếp tục xuất thủ bỏ ra cước nữa, mỗi cước đều vô cùng hung mãnh tác động đến linh khí bốn phía. Mọi người quan khán vô cùng hồi hộp, tim đập đùng đùng. Ai nấy đều nghĩ, nếu công kích này bỏ lên người mình, chỉ sợ rằng sẽ tan xương nát thịt.

Mỗi một lần Diệp Sở ngăn chặn được đòn tấn công, tim họ như muốn nhảy ra ngoài, lo lắng Diệp Sở bị thất bại.

Sa Điền Văn nhìn thấy binh sĩ từ bốn phía không ngừng lao tới thì không còn giữ được bình tĩnh nữa. Ngó thấy tình hình không làm gì được Diệp Sở, đột nhiên lấy một cái hộp từ trong ngực, rút ra bộ bao tay. Nó đã được lấy nhiễm sát khí, hiển nhiên đã được trui rèn qua.

Hắn mang bao tay vào, tay chân ra tay cùng lúc.

“Cẩn thận!” Không ít người gào to, sắc mặt kịch biến. Một Tiên thiên cảnh lại dùng thủ đoạn như thế với Diệp Sở, ai nấy đều không cam lòng, một nỗi lo lắng không tên xuất hiện, nếu như Diệp Sở thất bại thì...

Trong lúc mọi người đang hoảng sợ thì Diệp Sở đã vùng quyền nghênh đón. Điều này khiến cho những người ở đây bao gồm cả Vương thượng Nghiêu quốc đều tái mặt. Sát khí nhập thể chính là con ác mộng của Tu hành giả, không lẽ Diệp Sở không hề biết điều này hay sao?

“Chút thủ đoạn nhỏ nhoi này mà hòng làm khó được ta sao?” Diệp Sở chê cười, nghĩ thầm đám người này thật ngốc nghếch. Ban đầu mình đối kháng với đám người Sa Sơn, không phải đã được chứng kiến mình không hề sợ sát khí hay sao chứ?! Thế mà giờ còn đem chiêu cũ ra đối phó, ha ha ha!”

Sa Điền Văn không phải ngu ngốc, mà y vốn không tin Diệp Sở không sợ sát khí. Sắ mặt vô cùng âm trầm, hai quyền va chạm vào nhau, trên mặt y lộ ra nụ cười tàn nhẫn, chờ đợi Diệp Sở kêu lên thảm thiết.

Nhưng kết quả lại nằm ngoài ý muốn, sát khí trên bao tay y xâm nhập vào cơ thể Diệp Sở, nhưng lại không hề thấy hắn có biểu hiện gì, ngược lại từ trên tay của hắn lại có sát khí bộc phát âm thầm công kích lại.

Sắc mặt Sa Điền Văn kịch biến, muốn rút tay lại.

Nhưng cơ hội trời cho như thế sao Diệp Sở bỏ qua được, nhanh chóng lấn thân về phía trước, tiếp tục vùng chưởng lên, sát khí tuôn ra ào ạt tràn ngập

cả không gian, bị Sa Điền Vân hít thở vào.

“Ha ha đang lo không có cách nào thu thập người, không ngờ lại tự gây nghiệt, dùng sát khí đối phó với ta.”

"A..." Bị sát khí nhập thể, Sa Điền Vân kêu lên thảm thiết, cảm giác sinh cơ đang rút đi rất nhanh, thân thể vô cùng đau đớn.

Diệp Sở mượn cơ hội này, tung chưởng thẳng vào ngực của Sa Điền Vân, đánh y bay thẳng ra ngoài.

Cảnh tượng phát sinh quá nhanh chóng đã khiến mọi người không kịp phản ứng. Thấy cảnh Diệp Sở đang giẫm lên cổ họng của Sa Điền Vân, ai nấy đều tròn tròn mắt, cảm giác cổ họng mình nghẹn nghẹn, miệng đắng lưỡi khô, cố gắng nuốt nước bọt khan, hít thở ngum lương khí, mặt ngơ ngác nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Nhặt mùi danh lợi

“Chẳng qua cũng chỉ đến thế!” Diệp Sở giật phất thủ sáo đã luyện qua sát khí của đối phương xuống, sát khí từ thủ này tràn lên cánh tay rồi nhập vào thân thể hắn. Diệp Sở không thêm luyện hóa khu trừ, ngược lại còn vận dụng linh khí tràn ra cuộn cuộn. Hắn đang muốn thử một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu, nghiệm chứng nhưng câu văn trong Hồng Sát cô bản một chút.

Quốc sư Sa quốc nhìn Diệp Sở đạp lên người Sa Điền Vân mà sắc mặt nhúm đến khó coi, trong lòng cuộn lên sóng dữ ngập trời. Dù là ai cũng không thể tin được cảnh tượng đang diễn ra trước mắt mình: một Tiên thiên cảnh cư nhiên bị một Hóa ý cảnh tiêu diệt gọn.

“Tốt! Tốt!” Vương thượng Nghiêu quốc mừng rỡ đến đỏ mặt, vô cùng kích động.

Sự hưng phấn của Vương thượng Nghiêu quốc cũng ảnh hưởng đến toàn bộ dân chúng Nghiêu quốc, ai nấy đều gào thét, nhìn Diệp Sở bằng ánh mắt cuồng nhiệt.

Trương Tổ Nhi và Tô Dung nhìn Diệp Sở với sắc mặt kích động, trong mắt đã ầng ầng nước. Các nàng vốn cho rằng lần này mình và vương thượng hẳn phải chết, vương cung Nghiêu quốc cũng không ngăn được nguy cơ, nhưng không ngờ Diệp Sở đứng ra như thiên thần giáng thế, một phát đã giết chết quốc sư Tiên thiên cảnh của Sa quốc.

“Nghiêu quốc vạn tuế! Diệp Sở vạn tuế!”

Dân chúng Nghiêu vô vô cùng kích động, tung hô từng tràng âm thanh như sấm dậy, đợt sau còn to hơn đợt trước. Vốn bọn họ đã chuẩn bị tâm lý sống lại ở kiếp sau, thì lúc này họ chỉ muốn phát tiết ra toàn bộ nỗi kích động trong lòng mình. Sóng âm vang rền khắp đất trời khiến cho mọi người đều bị ảnh hưởng.

Tô Dung nhìn thiếu niên vẫn lạnh nhạt trước mặt, nhìn bộ dạng lười nhác đang đứng nơi đó, nghe bên tai đầy đầy tiếng tung hô tên hắn mà sắc mặt tỏ ra bối rối. Vào thời khắc này, Diệp Sở đã giống hệt vị anh hùng trong mộng của nàng, hiện thực ấy khiến Tô Dung cảm thấy quái dị lẫn mơ hồ.

“Tại sao?” Trương Tổ Nhi thấy Tô Dung đang bối rối nhìn Diệp Sở chăm chăm, không nhận được bèn liếc Tô Dung. Sau đó nàng nắm tay Tô Dung, thở dài mà nói: “Không ngờ Diệp Sở có thể được tung hô đến mức độ điên cuồng như thế!”

Câu nói này khiến Tô Dung chợt ra sức nắm lấy tay Trương Tổ Nhi khiến nàng phải nhăn mặt vì đau, thậm chí nhịp thở cũng trở nên rối loạn. Trương Tổ Nhi quay đầu nhìn sang liền thấy rõ Tô Dung đang cắn chặt môi.

Trương Tổ Nhi sững sốt, lúc này mới nhớ Tô Dung đã từng tâm sự với mình về hình tượng một nửa khác của nàng: là một anh hùng được vạn dân kính yêu, thực lực cường hãn, văn võ toàn tài, thiếu niên anh tuấn. Giờ phút này, nàng thấy Diệp Sở sao lại giống mục tiêu Tô Dung hằng kỳ vọng đến lạ thường.

Nhưng trước đó không lâu, Tô Dung đã rành rành cự tuyệt Diệp Sở!

“Nàng đang hối hận sao?” Trương Tổ Nhi nhìn Tô Dung, thấy nàng đang cắn môi thì đôi mắt chợt dâng lên sương mù nhưng có điều, nàng cố gắng ngược mặt lên không để nước mắt trào ra.

Trương Tổ Nhi vỗ vỗ lên tay Tô Dung mà không nói nổi một lời, ánh mắt như đóng đinh lên người Diệp Sở.

Hiện giờ, Diệp Sở đã phế Sa Điền Vân, đang đưa mắt nhìn vào tên võ giả Tiên thiên cảnh khác. Sắc mặt quốc sư Sa quốc kịch biến, trong lòng đang muốn tìm đường trốn. Nhưng Uy Viễn hầu sớm đã khóa chặt, khiến y căn bản không còn đường chạy.

Chỉ một thân một mình mà đối mặt với Uy Viễn hầu lẫn Diệp Sở có thể đánh bại Tiên thiên cảnh, một phần thắng y cũng không nắm chắc. Nhìn binh sĩ vây quanh càng lúc càng nhiều, quốc sư Sa quốc không nhận nổi lại càng tái mặt.

Diệp Sở và Uy Viễn hầu vẫn chưa xuất thủ với y, Diệp Sở dời mắt nhìn về phía Uy Viễn hầu. Nhìn ông cụ đã từng yêu quý mình đã già đi không ít, hẳn không nên nổi phải chờ dài, thầm nghĩ hẳn quyết định ba năm trước đã tạo thành đá kích không nhỏ cho ông.

Trong mắt Uy Viễn hầu cũng bắt đầu ngân ngẩn lệ. Cứng nhắc về thời gian đau đớn thấu tâm can khi mình đã đuổi thẳng bé khỏi phủ Uy Viễn hầu, đoạn tuyệt quan hệ. Lúc này đây, có thể nhìn nó đạt được thành tựu như thế thì không nên nổi lệ già tuôn đầy mặt.

Không ai không hy vọng con cháu của mình có thành tựu bất phàm! Mà rất hiển nhiên, Diệp Sở bằng hành động đã chứng tỏ được thành công cho ông thấy. Nghe tiếng tung hô kích động âm ỉ từ bốn phía, Uy Viễn hầu nhận ra đứa cháu trước nay đầy danh nhơ, chỉ biết chơi bời trác táng của mình đã trưởng thành.

Uy Viễn hầu đề nén tâm trạng đang cuộn sóng, nghiêng đầu sang một bên ra vẻ không lý đến Diệp Sở. Ông hướng về đám binh sĩ đang chạy tới quá lớn: “Bố trí quân trận!”

Trong đám Ngự lâm quân đang túc trực có không ít người được Uy Viễn hầu đào tạo. Giờ phút này, nghe ông hạ lệnh thì mặc kệ chuyện ông không có binh quyền, vẫn thực hiện răm rắp ngay lập tức như một phản xạ có điều kiện.

Diệp Sở thấy Uy Viễn hầu bày quân trận tầng tầng lớp lớp vây lấy quốc sư Sa Quốc vào trong, cũng biết đối phương đã hết đường tạo nên sóng gió gì. Thực lực Uy Viễn hầu vốn đã vượt qua y, lại phối hợp với quân trận xuất kích thì tên này hẳn phải chết không còn nghi ngờ gì nữa.

Diệp Sở vẫn không hề ra tay, một cước đạp Sa Điền Vân bay vèo đến bên cạnh vương thượng Nghiêu quốc: “Y đã bị ta phế bỏ, các người dẫn y đi!”

“Vâng!” Thị vệ trưởng khom người đáp. Mặc dù người này không có tí quan chức nào nhưng lại đủ khiến gã tôn kính!

Diệp Sở thu tay, xoay người nhìn về phía Uy Viễn hầu, ra bộ chuẩn bị rời khỏi.

“Diệp Sở!” Vương thượng Nghiêu quốc lớn tiếng hô lên.

“Hả?” Diệp Sở quay đầu nhìn ông ta, bèn hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Vương thượng Nghiêu quốc bước tới trước mặt Diệp Sở, quát lớn: “Người làm hồng biểu hiệu ngự tứ của Định Võ quán, có biết tội chưa?!”

Câu nói này khiến cho ai nấy đều ngẩn tò te, thậm chí vài thị vệ bên cạnh ông ta cũng chột cứng cứng người, mở to mắt nhìn vương thượng của mình với vẻ không dám tin, thầm nghĩ vương thượng của mình vốn luôn thông minh là thế nhưng lúc này còn đi hỏi cái tội bé như cây kim ấy là sao?

Tô Dung và Trương Tổ Nhi cũng khần trương đến chảy ruột chảy gan. Mặc dù thoát nhìn tên Diệp Sở ấy không còn mang mang bộ dạng lác cắc và bất kham như trước, nhưng lúc này mà nhắm hấn hỏi tội thì đến quý cũng không biết hấn sẽ làm chuyện gì nữa.

“Vậy người muốn như thế nào?” Diệp Sở híp mắt nhìn vương thượng Nghiêu quốc mặt không biến sắc, vẫn giữ nụ cười ngang tàng như cũ.

“Có tội phải phạt! Phạt người phải làm quốc sư Nghiêu quốc thì sao hả?”

Chỉ một câu nói đã khiến mọi người bốn phía nín bật trong chốc lát, nhưng ngay lập tức mọi người đồng thanh cất tiếng hoan hô: “Quốc sư vạn tuế!!”

Đám Tô Dung cũng thờ phào nhẹ nhõm, tất cả đều hướng những đôi mắt đẹp vào Diệp Sở. Bằng Hóa ý cảnh mà đoạt được địa vị quốc sư, từ trước đến nay chỉ có trường hợp này là độc nhất vô nhị. Có điều, tuy đã phá hồng quy củ nhưng không ai dám mang ý nghĩ không phục.

“Không có hứng thú!” Thanh âm không lớn của Diệp Sở vang lên, khiến cho tiếng tung hô bốn phía đột nhiên im bật. Mọi người ai nấy đều tròn mắt nhìn Diệp Sở.

“Không còn việc gì, ta đi trước đây!” Diệp Sở chấp tay cáo từ vương thượng Nghiêu quốc rồi xoay người bỏ đi. Diệp Sở cần một Tiên thiên cảnh, trước là vì Uy Viễn hầu, sau là không muốn một dải đất tốt như Nghiêu thành bị chiến hỏa xâm lược. Đối với địa vị quốc sư gì đó, Diệp Sở một chút hứng thú cũng không có.

Nhìn Diệp Sở quay đầu cất bước ra đi mà chỉ còn thấy được bóng lưng, mọi người đưa mắt nhìn nhau, ai nấy đều cảm thấy không thể tin nổi.

“Đây chính là điển hình cho kiểu người nhạt mùi danh lợi mà cổ nhân thường nói chẳng?” Ánh mắt Trương Tổ Nhi như sắp bùng cháy: “Phất tay rời khỏi, không cần để tiếng thom! Giờ phút này, thực sự Diệp Sở đã mang dáng dấp vô dục vô cầu!”

Trương Tổ Nhi nói xong bèn nhìn Tô Dung, liền Thấy Tô Dung đang ngẩn ngơ nhìn bóng dáng Diệp Sở mà đôi tú quyền siết chặt.

Vương thượng Nghiêu quốc nhìn bóng lưng đã nhạt nhòa của Diệp Sở mà không nhận được phải chờ dài thườn thượt, nhưng trong lòng không thể bình tĩnh. Cho dù là ai cũng không tưởng tượng được, kẻ đã từng là bại hoại số một của Nghiêu quốc lại có thực lực và khí độ đến như vậy!

“Vương thượng!” Thấy Diệp Sở bỏ đi, Thị vệ trưởng mới nhắc nhở vị vương thượng Nghiêu quốc đang thù người một câu.

“À!” Vương thượng Nghiêu quốc dần xuống cảm xúc đang rối rắm, ánh mắt dừng lại trên người Uy Viễn hầu. Ông ta suy nghĩ một lúc bèn hạ lệnh cho Thị vệ trưởng: “Ta chiếu: tấn phong cho Uy Viễn hầu làm Thân vương khác họ, khôi phục binh quyền, gia phong Nghiêu quốc đô thụ Kỳ Tiết Chế!”

Khác, ta xuất bảo vật trong kho bảo vật cung đình, đưa một phần qua phủ Uy Viễn hầu. Đan được cho Tu hành giả, thưởng cho hai vị công tử phủ Uy Viễn hầu!”

“Vâng!” Thị vệ trưởng thầm tắc lưỡi hít hà, không ngờ vương thượng lại ban thưởng trọng hậu đến như vậy, lại càng phong chức Thân vương khác họ mà cả trăm năm nay Nghiêu thành không có. Nhưng không ai biết, chỉ bằng công lao lần này của phủ Uy Viễn hầu, những vật ban thưởng ấy thì đã tính là gì?

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Người thật to gan!

Nhất chiến thành danh!

Sự tình phát sinh ở vương cung rất nhanh đã lan truyền khắp chốn, dân chúng Nghiêu thành không thể tin nổi mà lạnh cả sống lưng, thậm chí khi đó nếu Uy Viễn hầu và Diệp Sở không đứng ra thì Nghiêu thành sẽ phải lâm vào hoàn cảnh ra sao?

Quốc vương Nghiêu quốc bị bắt đi thì Nghiêu quốc của bọn họ có bị thiết kỵ Sa quốc đập bằng hay không? Sẽ lâm vào cảnh nước mất nhà tan chăng?

Nghĩ tới đó ai cũng đều cảm thấy may mắn. Cho dù nhiều kẻ trước đây chửi mắng Diệp Sở vô số lần nhưng lúc này cũng không thể không cảm kích hắn. Diệp Sở mặc dù có ngàn vạn điều xấu nhưng lúc này hắn đã cứu bọn họ, bọn họ phải cảm tạ chứ!

Đương nhiên, bọn họ vẫn rung động không thôi đối với thực lực mà Diệp Sở bộc lộ ra. Sao không kinh sợ cho được, người ta có thực lực sánh ngang với Tiên thiên cảnh, đã vượt xa đám thanh niên Nghiêu thành rồi.

Chuyện này khiến cho dân Nghiêu thành cũng không biết đầu đuôi thế nào?! Năm xưa bọn họ mắng hắn là phế vật, xem như cặn bã. Nhưng bây giờ lại biến hóa đến độ bọn họ chỉ có thể ngước nhìn, thế gian chìm nổi quả thật là khó nói trước.

Uy Viễn hầu được phong làm Thân vương khác họ, dân Nghiêu thành cũng đã biết. Có người thậm chí đồn đoán là phủ Uy Viễn hầu lần này chẳng phải đang được hưởng sái từ Diệp Sở sao? Thân vương khác họ cả trăm năm nay cũng chưa được phong tặng. Mặc dù lần này chiến tích của Uy Viễn hầu quả thật phi phàm nhưng vẫn chưa đủ để nhận được sự ban thưởng theo quy cách cao đến như vậy.

Có kẻ còn than thở, tự nhủ nếu năm xưa Uy Viễn hầu không đuổi Diệp Sở khỏi Diệp gia thì lúc này chỉ một phủ Uy Viễn hầu đã có hai nhân vật sánh với Tiên thiên cảnh rồi, ở cái đất Nghiêu thành này tuyệt đối là số một.

"Cũng không biết mấy người phủ Uy Viễn hầu có cảm tưởng gì nhỉ?" Dân chúng Nghiêu thành đồn đoán, thậm chí mấy người phủ Uy Viễn hầu có phải là đang hối hận hay không.

Sau trận chiến ấy, đám thanh niên Nghiêu thành cũng điên lên vì Diệp Sở. Dù đám thanh niên lúc đầu chửi rủa Diệp Sở như mang thù giết cha thì bây giờ cũng đều hy vọng có thể tương giao với hắn. Còn đám con gái Nghiêu thành thì có người còn công khai tỏ tình với hắn.

Chỉ có Tô Dung sau trận chiến ấy trốn biệt trong vương cung, không thấy tăm hơi.

Có mấy cô biết Diệp Sở sắp phải rời khỏi Nghiêu thành đều chạy tới khuyên can Tô Dung, nhưng sau khi không tìm được nàng thì bọn họ bèn nhào nhào chạy tìm loạn cả lên.

Sau lại truyền ra tin đồn, rằng vào đêm đó Tô Dung có mặt trực tiếp tại hiện trường, tận mắt chứng kiến Diệp Sở phế bỏ một tên Tiên thiên cảnh, chứng kiến tận mắt hắn cự tuyệt phong hào Quốc sư, phát tay mà đi. Chuyện đó khiến cho đám nữ nhân đang vội vã tìm Tô Dung hiểu ra chút gì đó, rốt cuộc cũng bỏ qua ý nghĩ tìm nàng khuyên can Diệp Sở nữa.

Lúc bấy giờ, Lương Thiện liền trở thành đối tượng mà mọi người mở tiệc chiêu đãi. Lương Thiện chẳng bao giờ nghĩ tới được mình cũng có một ngày được săn đón đến độ như thế. Đương nhiên là gã biết rõ lý do người ta làm thế, cho nên khi bọn họ hỏi thăm Diệp Sở đang ở đâu, Lương Thiện đều nói là không biết.

Hắn biết rõ chỉ cần bọn họ biết Diệp Sở ở nơi đâu thì mình tuyệt đối sẽ không có sự đãi ngộ ấy nữa.

...

Diệp Sở vẫn ở nhà Bạch Huyền, đất Dao Dao đùa nghịch trong sân nhưng trong đầu luôn suy nghĩ về câu 'Linh sát nhất thể, khả hóa âm dương' kia. Đánh một trận với Tiên thiên cảnh, phối hợp với sát khí tuôn vào trong thể nội, Diệp Sở đã mơ hồ hiểu ra một số chuyện.

Nhưng Diệp Sở vẫn chưa thể xác định được, chỉ có thể từ từ thử nghiệm.

Đây là một cơ hội tiến vào Tiên thiên cảnh, chỉ cần có thể hiểu rõ những thứ này, thì với thực lực Hóa ý cảnh đỉnh phong của hắn, việc đột phá bình cảnh

bước vào Tiên thiên cảnh cũng là chuyện đương nhiên.

Khi nào đạt tới Tiên thiên cảnh thì Diệp Sở mới được coi là lột xác chân chính, nếu không hẳn cũng xấu hổ khi trở về Thanh Di Sơn. Xuống núi thực lực như vậy, về núi thực lực cũng như vậy, không bị lão mập chết bầm cười nhạo mới là lạ.

"Người thật sự không trở về phủ Uy Viễn hầu sao?" Bạch Huyền không biết đã đứng trước mặt Diệp Sở tự bao giờ, nhìn Diệp Sở đang ngằm trên xích đu, chân gác lên thành ghế nằm tẩm nắng vô cùng thoải mái mà xem cô bản. Nàng thầm nghĩ khí chất của hắn quả thật là đã vượt ra khỏi lớp thiếu niên cùng tuổi rồi.

Diệp Sở quay đầu nhìn sang Bạch Huyền, hôm nay nàng mặc một chiếc áo in nhiều ô vuông, nhưng thân thể đầy đặn chín mọng của nàng vẫn không thể bị che lấp, dù nhìn không thấy được bên trong nhưng nhìn bên ngoài chiếc áo phồng lên cao vút, ngấm gương mặt hồng hào kiều mỵ kia của nàng thì không ai khỏi thầm khen nàng ta thật mỹ miều. Diệp Sở mấy năm nay diện kiến cũng không ít mỹ nhân, nhưng lúc này hắn nhìn thấy Bạch Huyền tim vẫn đập rộn lên thình thịch như lần đầu tiên.

Bạch Huyền thấy Diệp Sở ngó mình chằm chằm bằng ánh mắt nóng bỏng mà trong suốt, đến nỗi nàng lờm ngượng mà cũng không tránh được nên nàng chỉ có thể dùng đôi bàn tay trắng nõn của nàng để che đi ánh nhìn của hắn, thốt: "Với thực lực của người hiện giờ, nếu trở về phủ Uy Viễn hầu thì chắc chắn bọn họ sẽ vui mừng hoan nghênh lắm đấy!"

Bạch Huyền lúc đầu nghe tin Diệp Sở phế một tên Tiên thiên cảnh thì cũng nghi ngờ mình đã nghe lầm. Sau này tin đó càng lúc càng nóng thì lúc này nàng mới tin là thật sự. Nhìn gã thiếu niên lười nhác nằm trên xích đu kia, Bạch Huyền cũng cảm thấy không thể hiểu nổi.

Cái tên dâm dê, lại có thêm một chút vô lại này lại có thực lực kinh người như vậy. Khó trách phụ thân mình bảo những bí mật mà Diệp Sở ẩn hàm khác rất xa những thứ hắn biểu hiện ra nhiều lắm.

"Ta không thích hợp để trở về nữa!" Diệp Sở lắc đầu đáp. Lúc trước Uy Viễn hầu ở trước mặt bài vị tổ tông đã đuổi hắn ra Diệp gia, Diệp Sở lúc này trở về thì chẳng khác gì tát vào mặt Uy Viễn hầu. Chả quản người ta nghĩ như thế nào, cho dù mọi người thật sự muốn mình trở về thì Diệp Sở cũng không thể nào tùy tiện đi vào đó nữa.

Huống chi ai có thể đảm bảo lửa giận năm xưa của Diệp gia ở để đồ đã mất? Một nhà có hai Tiên thiên, nghe cũng ghê đấy. Nhưng bất quá chỉ có thể điều võ dương oai ở cái vương quốc nhỏ như Nghiêu quốc này mà thôi. Một thế gia lớn như Diệp gia ở đế quốc thì căn bản chẳng xem ra gì.

"Haizz... " Bạch Huyền thở dài một hơi than thở, đối với chuyện Uy Viễn hầu nổi giận đánh Diệp Sở, ném gã ra khỏi thành thì nàng có nghe thấy. Nhưng Bạch Huyền không phải là loại người nhiều chuyện nên nàng không có biết nhiều lắm. Lúc này thấy Diệp Sở như vậy thì nàng cũng biết tình hình còn phức tạp hơn xa suy nghĩ của nàng.

"Ai bảo người lúc trước không chịu làm người đảng hoàng chứ!" Bạch Huyền quát Diệp Sở một cái đáp: "Khiến cho Lão hầu gia, người vẫn sùng ái người cũng phải nổi giận lôi đình đến độ mặc kệ người tự sinh tự diệt, thì người phải gây nên tội ác tày đình đến cỡ nào thế hả?"

Diệp Sở cười lặng lẽ, cũng không có nói ra mưu đồ bất chính lúc trước. Nếu mà thành công thì nói ra cũng được, nhưng vấn đề là hắn 'thịt' không được lại mang vạ vào thân, chuyện này là mất thể diện lắm nha!

"Lúc trước có một nữ nhân yêu ta, có ý đồ đen tối với ta nhưng không thành, ta lại không phải người tùy tiện nên ta đã kiên quyết cự tuyệt. Cho nên cái gia tộc kia gây áp lực cho phủ Uy Viễn hầu, ta thấy chết vẫn không sờn nên trong cơn tức giận ta bị Uy Viễn hầu đánh một trận rồi ném ra ngoài phủ." Diệp Sở thở dài một hơi thườn thượt rồi nói tiếp: "Sau ta mới biết nữ nhân kia rất xinh đẹp, nếu sớm biết thì ta đã trao cho người ta rồi!"

"Xéo!" Bạch Huyền liếc Diệp Sở một cái nói, không thèm nghe hắn hồ ngôn loạn ngữ thêm nữa nên nói: "Là người có ý đồ đen tối với người ta, người lúc đó thật là hư hỏng!"

Diệp Sở vẻ mặt nghiêm trang, cũng chả thèm để ý câu nói của Bạch Huyền mà nhìn thẳng vào mặt hoa của nàng: "Cho dù có ý đồ bất chính thì ta cũng có với Bạch Huyền tỷ mà thôi nha!"

"Người thật lớn gan!" Bạch Huyền đỏ mặt, trợn mắt nhìn Diệp Sở. Tên này càng lúc càng lớn mật mà.

Diệp Sở vỗ vỗ đầu, ảo não thở dài than: "Ba năm trước sao ta không tìm được Bạch Huyền tỷ cơ chứ? Khi đó ta mà gặp được tỷ thì làm sao còn nữ nhân nào lọt vào mắt nữa! Cho dù phải lừa đảo gạt gẫm hay là cứng rắn cướp đoạt cũng phải bắt trói Bạch Huyền tỷ lại."

Bạch Huyền nghe Diệp Sở nói càng lúc càng ghê, nàng bèn lấy tay cốc đầu hắn một cái: "Cái tên nhà người nghĩ cái gì thế!"

Diệp Sở liền tóm được cánh tay mềm mại trắng nõn của Bạch Huyền. Nàng liền đỏ mặt, bối rối giăng tay ra nhưng lại không muốn nằng nặc nên nàng chỉ có thể lấy một cái cớ rồi sắp sửa chuẩn đi mất.

"Ha ha ha..." Diệp Sở cười rộ.

Nghe được tràng cười đằng sau lưng của Diệp Sở, Bạch Huyền dờ khóc dờ cười, cảm thấy thật là xấu hổ. Minh thế mà lại bị một gã trai choai choai khiến phải lên bờ xuống ruộng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 73: Điện hạ đến!

Con đường tu hành nhất định phải hòa hợp âm dương, âm thịnh hay dương thịnh quá thì không hề tốt chút nào.

Nhưng ngặt nổi trên quyền Hồng Sát cô bản lại cứ lặp đi lặp lại câu ‘Sát linh nhất thể, hóa thành âm dương!’

Sát và Linh là hai dạng tồn tại đối lập, hòa chung cả hai thứ thành một thì rất dễ phát sinh xung đột. Mặc dù Diệp Sở có thể chất đặc thù không sợ sát khí, nhưng khi xảy ra xung đột thì căn bản không cách nào nghiền cứu phương hướng để sát khí và linh khí biến thành âm dương.

Sau khi đánh nhau với Sa Điền Vân, Diệp Sở đột nhiên hiểu ra được chút ít. Có lẽ nội dung quyền Hồng Sát cô bản đề cập sát linh nhất thể, không phải ám chỉ sát khí và linh khí đồng thời tồn tại hóa thành âm dương, mà là nói sát khí và linh khí cùng tồn tại trong cơ thể, lợi dụng thủ đoạn điều hòa âm dương.

Nếu làm như thế thì có thể tránh khỏi tình trạng linh khí và sát khí xung đột chính diện. Kể từ đó những khó khăn gặp phải sẽ giảm được nhiều, tiếp đó mượn dùng thể chất đặc thù của bản thân lợi dụng sát khí, nói không chừng còn có thể đột phá.

Đây thật ra chỉ là phỏng đoán của Diệp Sở mà thôi, chưa hề được chứng thực. Nhưng dù gì thì phỏng đoán này so với sát linh giao hòa thành nhất thể để làm hơn nhiều. Dù vậy cũng không hề dễ dàng để hoàn thành, còn cần phải thử nghiệm dần dần, chuyện liên quan đến sinh tử bản thân thì không thể gấp gáp được.

"Diệp Sở ca ca, gần đây ca có gặp mỗ gia gia không?" Dao Dao nín tay Diệp Sở, đôi mắt trong suốt linh động nhìn hấn.

"Hả?!" Đến lúc này Diệp Sở mới sực nhớ, gần đây mình không nhìn thấy bóng dáng Bạch Báo nữa. Những ngày qua, mặc dù đã tốn khá nhiều thời gian nghiền cứu đồ đặc Bạch Báo đưa cho nhưng trong đó có không ít thứ chưa thấu hiểu tường tận. Hấn từng có ý định tìm Bạch Báo, nhờ ông ta chỉ dẫn vài điều nhưng cơ bản không thể tìm được.

"Mỗ gia gia không thích Dao Dao nữa rồi, đã mấy ngày mà không hề chơi với Dao Dao!" Dao Dao bắt mắt lắm lắm, kéo tay Diệp Sở muốn hấn bế mình.

Diệp Sở bế Dao Dao lên, vừa lúc ấy nhìn thấy Bạch Huyền đi ra nên thắc mắc: "Mấy ngày qua Bạch thúc đi đâu vậy tỷ? Ta không hề nhìn thấy bóng dáng thúc ấy."

"Ông nói có cố nhân đến tìm nên đã đi với bọn họ rồi." Bạch Huyền lắc đầu nói: "Cũng không biết đã đi đâu, người không cần phải quá để ý, ông thường xuyên như vậy."

Diệp Sở thấy Bạch Huyền nói như vậy nên cũng không hỏi nhiều nữa, vừa muốn nói thêm thì lại thấy Bàn Thiệu đang bước vào.

"Không phải người nói về lại Đế quốc gieo rắc tai họa à? Sao vẫn còn ở đây?" Diệp Sở kinh ngạc, tên này mấy hôm trước nói sắp phải đi nhưng đến giờ lại lù lù xuất hiện.

"Người không nhớ rồi đi, ta sao có thể đi được." Bàn Thiệu lặng lẽ cười mỉm, nhìn Bạch Huyền toát ra vẻ đẹp thành thực, ánh mắt sáng rực, không kiềm được liếm liếm môi nói: "Bạch Huyền tỷ, có thể cho ta cái ghế ngồi một chút được không?"

Bạch Huyền bật cười, nghĩ thầm đám thiếu niên tiếp xúc với Diệp Sở sao ngày càng tốt tính lên vậy. Bạch Huyền biết cuộc sống riêng của Bàn Thiệu thối nát, nhưng trước mặt nàng đều tôn trọng không dám quá đáng. Nàng cũng không chán ghét hấn lắm nên mỉm cười đưa cho hấn một cái ghế: "Hai người các người từ từ tâm sự đi nha!"

Nói xong, nàng đón lấy Dao Dao từ tay Diệp Sở đi vào trong phòng, dáng người mềm mại yếu điệu vô cùng.

Bàn Thiệu nhìn bóng lưng Bạch Huyền có lỗi có lỗi, cho đến khi khuất hoàn toàn thì mới định thần được, không khỏi quay sang nhìn Diệp Sở cảm thán: "Khó trách người ngày ngày sống ở đây vui đến mức quên cả trời đất. Có một nữ nhân như vậy ta cũng nguyện ý buông bỏ hết đám rừng rậm ngoài kia!"

Bàn Thiệu thầm so sánh với Bạch Huyền với những nữ nhân hấn chơi đùa trước đây thì bất chợt nhận ra đám nữ nhân kia chỉ là rau dại mà thôi.

Nhìn Bàn Thiệu đang cảm thán giống hệt như khám phá huyền diệu của hồng trần, Diệp Sở đảo mắt không thèm liếc mắt nhìn hấn: "Nói đi, hiếm khi người qua đây, lần này rốt cuộc có chuyện gì?"

Bàn Thiệu thấy Diệp Sở hỏi đến chính sự, vội điều chỉnh nụ cười, vứt bỏ ra khỏi đầu niềm si mê Bạch Huyền mới tức thì: "Lần này đến, ta muốn báo cho người biết một tin vô cùng lớn, tuyệt đối khiến người phải khiếp sợ."

Diệp Sở cũng không hề doái hoài tới hấn, mở quyền Hồng Sát cô bản trong tay ra, chuẩn bị nghiền cứu tiếp, bắt đầu thử nghiệm phỏng đoán của mình.

"Mịa, chẳng có tí thú vị gì!" Thấy Diệp Sở vẫn bình chân như vại, Bàng Thiệu bất mãn nói: "Thánh nữ điện hạ tới Nghiêu quốc rồi!"

"Hả?!" Diệp Sở gấp quyền Hồng Sát cô bản lại, ánh mắt chiếu thẳng vào người Bàng Thiệu.

Bị Diệp Sở nhìn chăm chăm như thế, Bàng Thiệu nhảy dựng lên như lửa cháy tới mông, cách Diệp Sở thật xa, liên tục khua tay nói: "Ngươi đừng nghĩ là ta mật báo, Thánh nữ điện hạ vừa lúc đi ngang qua Nghiêu quốc, mà gần đây danh tiếng ngươi vang dội như vậy nên điện hạ vừa vặn biết được."

"Ngươi cảm thấy ta tin ngươi sao?" Diệp Sở cười híp mắt nhìn Bàng Thiệu.

Bàng Thiệu hấp tấp giải thích: "Quả thật lần này ta không có mật báo, không tin thì ngươi đi mà hỏi Thánh nữ điện hạ, không thể trách oan cho ta được."

Bàng Thiệu chỉ hận không thể chứng minh luôn bây giờ. Nếu như tên này cho là mình mật báo thì sau này không còn nhìn thấy mặt trời tươi đẹp nữa rồi. Hắn không muốn bị Diệp Sở chiếu tướng, đem ra làm bao cát.

"Không sao! Bất kể có phải là ngươi hay không, ta vẫn cho là ngươi đã mật báo!" Diệp Sở cười mím mím nhìn Bàng Thiệu.

Ánh mắt Bàng Thiệu đỏ bừng, tức muốn nổ phồng: "Sao ngươi có thể không nói lý lẽ như vậy!"

Diệp Sở trưng ra bộ mặt vô tội, nhún vai nói: "Xin lỗi, có khi nào ngươi nhìn thấy ta để ý phải trái chưa? Sau này nếu không được thông minh thì đừng ra ngoài lẩn lộn. Ngươi ta cười cho đây, hiểu không?!"

"..."

Bàng Thiệu tức giận muốn mắng chửi, nhưng hắn nhịn.

Bàng Thiệu nhanh chóng lùi ra xa một khoảng với Diệp Sở, nghĩ thầm cho dù Diệp Sở muốn đánh thì hắn vẫn còn kịp chạy trốn.

Thấy bộ dạng Bàng Thiệu như thế, Diệp Sở cũng không thèm chấp: "Con bé kia phái ngươi đến tìm ta à? Nói đi, lần này con bé đó lại muốn hành hạ gì đây?"

"Cái gì mà con bé?" Bàng Thiệu có chút bất mãn, nhân vật như Thánh nữ điện hạ vào miệng ngươi lại trở thành con bé, nhưng hắn lúc này không dám hó hé gì cả: "Thánh nữ điện hạ nói, lâu rồi không gặp ngươi, vô cùng nhớ nên mời ngươi đến gặp mặt!"

"Nàng ở đâu?" Diệp Sở hỏi Bàng Thiệu.

"Ngươi chịu gặp nàng?" Bàng Thiệu cảm giác chuyện lạ có thật xảy ra rồi, trước khi đến đây hắn đã chuẩn bị tinh thần bị cự tuyệt.

"Ngươi không muốn ta gặp nàng? Ừm, vậy cũng được, tới lúc đó ta liền nói với con bé kia, ngươi không cho ta đi gặp nàng." Diệp Sở vẫn bộ dạng lười biếng đáp.

"Đừng mà! Đại gia ngươi đừng hành hạ ta nữa được không?" Bàng Thiệu giờ muốn khóc ra nước mắt luôn rồi, nếu quả thật mảy lòi này mà tới tai Thánh nữ điện hạ thì hắn sẽ bị lột ít nhất là mấy chục lớp da rồi.

"Thánh nữ điện hạ đang ở Hàn hồ. Ngươi cứ đến đó thấy cái thuyền nào lớn nhất đó chính là của Thánh nữ điện hạ" Bàng Thiệu hồi đáp.

"Nói cho nàng biết, có thời gian ta sẽ qua đó. Không cần tự mình đi tìm ta!" Diệp Sở nói lại với Bàng Thiệu. Đối phương biết mình đang ở đây, có muốn tránh cũng không được nữa, đành phải đi gặp nàng một chút.

Vừa lúc cần tìm nàng có chút việc nhỏ.

"Tốt lắm!" Bàng Thiệu vội vàng chạy đi, nếu như Diệp Sở đã đáp ứng thì xem như hắn đã tai qua nạn khỏi rồi. Có điều trong lòng Bàng Thiệu lại vô cùng hưng phấn, nghĩ thầm mình không thu thập được hắn nhưng Thánh nữ điện hạ thì khác hẳn.

Nghĩ tới đây Bàng Thiệu không khỏi thầm cười khoái trá, lần này mình liên tục thề thốt mới khiến Thánh nữ điện hạ tin tưởng, người nhìn lên nàng là Diệp Sở. Đến lúc đó sẽ được chứng kiến bộ dạng nổi đóa của nàng. Hắc hắc!!!

"Ha ha, ai kêu ngươi ngày ngày khi dễ ta, lần này Thánh nữ điện hạ tới có thể dạy cho ngươi một trận ra trò rồi! Thật mong đợi cảnh tượng ngươi nằm trên cái giường kia!"

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74: Mị hoặc đến phun máu

Ngày hôm sau, Diệp Sở đột nhiên lại nổi hứng dậy từ rất sớm. Bạch Huyền vừa đến, thấy hắn thức sớm như vậy đột nhiên cảm thấy dị thường khác lạ. Từ trước đến nay, mặc dù Diệp Sở không có thói quen nướng đến khi mặt trời lên quá ba bốn sào, nhưng lúc trước hắn đã từng ngủ cùng với Dao Dao đến mức mặt trời đứng bóng mới chịu bò dậy.

“Sao hôm nay lại dậy sớm thế? Có chuyện gì à?” Bạch Huyền tò mò hỏi Diệp Sở, thấy ánh mắt hắn nhìn vào thân thể mình như muốn nuốt sống, nàng chợt mất tự nhiên, bèn nổi giận “hừ” một tiếng rồi né tránh ánh mắt của tên lang sói này.

“Nhìn tiết trời hôm nay vạn dặm không mây, ánh dương rọi khắp nên ta chuẩn bị ra ngoài một chuyến.” Diệp Sở nhìn Bạch Huyền mà mắt sáng rờ rờ, hết lượt lên khuôn mặt kiều diễm không tí vết lại đến thân thể như một quả táo thơm mà thầm nghĩ: “Nếu sáng nào cũng được ngắm một giai nhân như vậy, chắc cú mình sẽ sống lâu được thêm mấy chục năm!”

“Vạn dặm không mây? Ánh dương rọi khắp?” Bạch Huyền suýt bật cười ra tiếng. Mặc dù hôm nay trời không mưa, nhưng khí trời râm mát thì nào có liên quan gì đến vạn dặm không mây và ánh dương rọi khắp cơ chứ?

“Được ngắm Bạch Huyền tỷ thì cũng cảm giác như ánh dương đang chiếu sáng cả đất trời rồi ấy chứ!” Diệp Sở tung ra một câu chém gió mà mặt không đổi sắc. Hắn không nhìn nổi mà đưa mặt tới: “Nếu Bạch Huyền tỷ có thể thân thân với ta một lần thì... kể cả sấm giữa trời quang ta cũng có thể cho đó là tác phẩm âm nhạc vĩ đại nhất thế gian rồi!”

“Lăn!” Bạch Huyền nhìn cái mặt Diệp Sở sắp dí sát môi mình, sắc mặt liền ửng đỏ. Nàng đưa tay ngăn trước mặt Diệp Sở: “Một kẻ chưa trưởng thành mà đã học thói lưu manh cợt nhả của người đời! Cần thận ta đập chết ngươi!”

Bạch Huyền cố ra vẻ hung ác, trừng đôi mắt tròn xoe lên, đôi môi đỏ mọng tỏa ra khí tức hương diễm. Nàng chưa ý thức được hiện giờ mình đang khiến người ta mê đắm đến mức độ nào.

Buổi sáng vốn là lúc nhạy cảm, nhìn phong tình mê hoặc đến như vậy, Diệp Sở chỉ còn cách chuồn thật nhanh. Diệp Sở còn trẻ và khí huyết đang phurong cường nên không chịu nổi cảm dỗ đang tỏa ra từ thân hình thành thực hấp dẫn đến chết người của Bạch Huyền.

Hiếm gặp cảnh Diệp Sở phải chạy tháo thân, Bạch Huyền rốt cuộc không nhịn được nữa, phá lên cười khanh khách. Trong ký ức, Bạch Huyền rất hiếm khi thấy được bộ dạng hoảng loạn của hắn như thế.

...

Tới Hàn hồ, Diệp Sở lên ngay chiếc thuyền lớn nhất, vừa lên thuyền hắn đã đụng phải người quen. Tiểu Duyệt với khuôn mặt thanh tú không nén nổi vui mừng đứng phắt lên: “Diệp Sở thiếu gia! Thật sự người ở Nghiêu thành?”

“He he, có nhớ ta hay không?” Diệp Sở nhìn thị nữ thiếp thân của Tĩnh Văn Đình mà cười với giọng sói già gặp thỏ non. Lúc trước, đã không ít lần hắn trêu Tiểu Duyệt đỏ mặt đến tận mang tai.

“Sợ Diệp Sở thiếu gia quên mất Tiểu Duyệt rồi ấy chứ!” Tiểu Duyệt khẽ trách một câu hàm ý sâu kín, ánh nhìn rơi hẳn lên người Diệp Sở mà sắc mặt ửng hồng.

“Làm sao quên người cho được! Ta đã chấp thuận giúp người nghiên cứu những biện pháp xử lý cho ngực lớn ra mà, ta vẫn còn nhớ đấy!” Diệp Sở nhìn Tiểu Duyệt thẹn thùng trước mặt: “Hiện giờ, trải qua nghiên cứu và nghiệm chứng thực tế, rốt cuộc ta đã tìm được một phương pháp xử lý hữu hiệu tuyệt đối!”

“Thật hả?” Tiểu Duyệt đã bất chấp, không quản ngược là gì nữa mà nhìn Diệp Sở đầy hưng phấn.

Nhưng rất nhanh, Tiểu Duyệt đã nhận ra mình bị hớ, cảm thấy mình đã kích động quá mức nên đứng đó trân trối, sắc mặt đỏ bừng.

Diệp Sở hết chịu nổi phải bật cười, thầm nghĩ con bé thị nữ của Tĩnh Văn Đình thật có ý tứ. Tính tình dịu dàng, rất dễ đồ mặt, là một cô bé ngô nghê, bình thường rất dễ thỏa mãn. Duyệt nhất chỉ có một điều không thể quên, chính là luôn cảm giác ngực mình quá nhỏ, muốn tìm mọi cách để cho nó lớn lên.

Tất nhiên, trước nay ngay cả Tĩnh Văn Đình cũng không biết bí mật này, mà Diệp Sở đã xuất ra không biết bao nhiêu chiêu lừa đảo mới biết được. Nó làm hắn tổn tới những ba xâu băng đường hồ lô đấy!

“Tất nhiên rồi! Chuyện của Tiểu Duyệt muội muội mà, ta lúc nào cũng ghi tạc trong lòng!” Diệp Sở nhìn thẳng vào bộ ngực màn hình phẳng của Tiểu Duyệt rồi nói tiếp: “Trải qua cố gắng không ngừng, ta đã phát hiện ra một phương pháp hữu hiệu nhất!”

“Biện pháp gì?” Tiểu Duyệt thấy Diệp Sở cứ úp úp mở mở đã nóng ruột muốn chết, vội vàng hỏi mà bất chấp ngược ngừng.

“Chính là để nam nhân xoa bóp càng nhiều càng tốt! Xoa xoa bóp bóp sẽ khiến chúng lớn nhanh thôi! Tiểu Duyệt muội muội có thể thử một lần cho biết!”

“Á...” Tiểu Duyệt mặt đỏ tới mang tai, nổi giận “hừ” một tiếng với Diệp Sở: “Diệp Sở thiếu gia xấu lắm! Không chơi với người nữa!”

Trong tiếng cười ha hả của Diệp Sở, Tiểu Duyệt chạy trốn chết, cả khuôn mặt cũng đỏ lên phừng phừng.

Thấy thị nữ của Tỉnh Văn Đình bị mình trêu chọc mất, Diệp Sở cười lặng lẽ, bước thật chậm rón rén tiến vào trong một gian phòng hào hoa nhất của chiếc thuyền.

Diệp Sở bước đi không tạo thành bất cứ một tiếng động nào. Vừa đến cửa gian phòng hào hoa nhất trên thuyền, hắn dùng một ngón tay tỉ nhẹ lên cửa, quả nhiên thấy nó không hề được khóa.

Rón rén đẩy cửa ra, Diệp Sở bước vào bên trong đã cảm nhận được sự bày trí vô cùng ấm áp lẫn mùi hương thơm ngát độc quyền của nữ nhân.

Trong phòng có một chiếc giường đặt tựa vào tường, bên trên có một cô gái đang nằm. Dáng ngủ của nàng không đẹp, cả chiếc chăn gần như bị đập tung xuống đất, chỉ còn một góc đang che phần bụng.

Hai cánh tay tròn bóng như ngó sen đang động tuyệt thon dài dang ra thoải mái, giữa đôi chân như ngọc tạc trắng muốt là một chiếc quần lót trắng tinh khôi. Mặc dù nó thừa vải hơn kiểu quần chữ T ở kiếp trước, nhưng vẫn khiến Diệp Sở xém chút nữa đã xị máu mũi. Diệp Sở không thể tin được, trong thế giới này cũng có nữ nhân dám mặc kiểu quần “tiền vệ” rất hút hồn như thế. Xuyên qua lớp vải trắng tinh kia, thậm chí Diệp Sở có thể mơ hồ thấy được đám cỏ thơm ngát um tùm vô cùng hấp dẫn bên trong.

Thân hình thiếu nữ đầy đặn và trắng như trứng gà bóc, toàn thân lồ lõm không có chút tí vết, tăng một phân thì quá cao, giảm một phân thì quá thấp. Chiếc áo lót phủ hờ trên bộ ngực cao chót vót, thoáng nhìn có thể nhìn thấy chiếc khe sâu thẳm hút hồn nổi lên bần bật. Làn da thiếu nữ trắng tựa tuyết, như được tạc hoàn toàn bằng thủy nguyên tố, có thể khiến người vừa ngắm đã cảm giác được sự mềm mại co giãn kinh người đến từng phân tử.

Diệp Sở đứng tại chỗ mà ngắm đến thất thần, ngăn người trước bức tranh gọi cảm đến phun máu.

“Diệp Sở!” Lúc Diệp Sở đang thất thần đại người, một thanh âm quen thuộc bỗng vọng vào tai hắn. Hai thiếu nữ chợt đẩy cửa bước vào.

Hai thiếu nữ bước vào liền thấy được Diệp Sở đang đứng đại cả ra, đồng thời cũng thấy cảnh cô gái đang nằm rên giường. Sau một hồi sững sốt mới kịp phản ứng, bèn la lớn: “Đàm Diệu Đồng, người bị nhìn sạch rồi kia!”

“Á...”

Một tiếng thét chói tai vang dội khắp cả chiếc thuyền khiến Diệp Sở vội vàng thối lui khỏi gian phòng, ánh mắt đảo liên tục rồi dừng lên khuôn mặt kiều diễm tuyệt mỹ của một thiếu nữ khác.

...

Bàng Thiệu nghe được tiếng thét chói tai vội vàng chạy đến. Thấy Diệp Sở đứng ngoài cửa bèn không khỏi nghi ngờ, liền hỏi: “Gì vậy?”

“Hà! Á... có thể nhìn thấy gián hay chuột gì đó thôi!” Diệp Sở đáp thản nhiên như không, bước khỏi “hiện trường” như chả có chuyện gì rồi ngồi xuống để cho Tiểu Duy chạy đến chăm trà cho hắn.

Tiểu Duy liếc Diệp Sở một cái đầy vẻ hoài nghi. Thấy Diệp Sở vẫn thản nhiên như không, bèn thầm nghĩ mình có phải suy nghĩ nhiều quá rồi hay không?!

“Diệp Sở! Đã biết người không có ý tốt gì!” Thời điểm Diệp Sở vừa bung chén trà, một thanh âm oán trách chợt vang lên, cùng lúc đó Tỉnh Văn Đình đã xuất hiện trước mặt hắn.

Diệp Sở ngược nhìn đã thấy một thiếu nữ tà nhãn như thu đang trừng mắt nhìn mình. Khuôn mặt nàng trắng như mỡ động, thần thái cân nhắc anh thư, đôi mày đen tựa mực kẻ. Thân sắc thu thủy, thanh lệ tú nhả như tranh vẽ cực kỳ hút mắt. Nàng đứng trước mặt hắn, toàn thân tỏa ra một khí chất tôn quý vượt xa tất cả mọi người.

Thiếu nữ này chính là Thánh nữ điện hạ mà Bàng Thiệu vẫn bô bô trong miệng, Tỉnh Văn Đình. Mặc dù đã rất quen ngắm nàng, nhưng mỗi khi gặp gỡ thì Diệp Sở cũng không thể không thừa nhận nàng rất đẹp!

“Sao tại ta được?” Diệp Sở nhún vai đáp với vẻ vô tội: “Đã muộn thế này, ai mà biết có người đang ngủ? Mà hơn nữa lại ngủ kiểu như vậy chứ?!”

Thời điểm Diệp Sở đang hùng hồn biện hộ, hắn không nhìn được bèn đưa mắt nhìn Tiểu Duy mà thầm nghĩ, tự Tiểu Duy nói với mình Thánh nữ điện hạ thích ngủ khóa thân nhưng lại không tìm đúng phòng. Có điều vừa nhớ lại cảnh tượng cô bé kia, so với Tỉnh Văn Đình mỗi người một vẻ, cũng không phí công mình dậy sớm một ngày vô ích.

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Ta vô tội mà!

"Muộn rồi?" Tinh Văn Đình nhìn thoáng ra ngoài. Mặt trời còn chưa ló dạng hết mà tính là muộn sao? Hơn nữa Diệp Sở là ai ta còn không rõ à? Bình thường hần ngủ thêm được một chút thì không bao giờ dậy sớm một chút. Quen hần bấy lâu nay, nàng chưa từng thấy hần ta dậy sớm như vậy.

Tinh Văn Đình muốn đắp lại nhưng thấy có hai người đang đi vào. Bên trái chính là cô gái mà Diệp Sở đã nhìn sạch sẽ, mặt nàng ta lúc này vẫn đỏ rực, ráng hồng đầy mặt, cặp mắt né đi ánh nhìn của Diệp Sở. Nụ cười như hoa đầm sương, đôi mắt như rượu thuần, nụ cười như có như không khiến người ta lạc phách. Diệp Sở nhìn bộ dáng xinh đẹp vô ngần của nàng thì không kìm được nhớ tới cảnh tượng ấy, tâm can liền rung động không thôi.

Diệp Sở khó khăn lắm mới rời mắt ra khỏi nàng, ánh mắt hần lại lập tức đóng đinh lên một nàng khác. Đình đình ngọc lập, mắt phượng mày ngài, khuôn mặt tròn trịa, hấp dẫn người ta nhất chính là đôi chân thon dài, bắp đùi l thon tron mượt càng tôn lên vòng eo và cặp mông cao vút, không kém phần động lòng người.

Tinh Văn Đình đứng một chỗ với hai nàng, ba nữ nhân xinh đẹp đứng một nơi khiến cho Bàn Thiệu đứng bên cạnh phải trợn mắt há mồm, thần hồn như bị người ta lấy đi mất. Ba mỹ nữ cùng một chỗ tạo đã nên một cảnh tượng xinh đẹp tuyệt luân.

"Giới thiệu các người một chút, hần là Diệp Sở, hai vị này là Diệp Tinh Vân và Đàm Diệu Đồng!" Tinh Văn Đình giới thiệu lẫn nhau, lúc này Đàm Diệu Đồng mới dám nhìn Diệp Sở lần đầu, nhưng gương mặt vẫn đỏ bừng như máu như trước.

"Người là Diệp Sở?" Diệp Tinh Vân ưỡn thẳng người, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Diệp Sở hỏi, dường như muốn nhìn thấu hần vậy.

"Người biết ta sao?" Diệp Sở thấy Diệp Tinh Vân kinh ngạc như vậy bèn tò mò hỏi. Trong trí nhớ hần cũng không có người nào như vậy, càng không gặp một nàng chân dài gọi cảm như nàng ta nha, nếu không thì hần làm sao lại quên mất chứ.

Diệp Tinh Vân đánh giá Diệp Sở với vẻ cổ quái, thấy ánh mắt Diệp Sở rơi vào đôi chân của nàng, trên mặt nàng liền phủ lên một tầng sương lạnh, nghĩ thâm hần quả thật là giống hệt như lời đồn đãi.

"Không nghĩ tới là người!" Diệp Tinh Vân thấy Diệp Sở vẫn đang nghi ngờ thì mới nói toạc ra: "Người đúng là gan cùng mình, dám làm chuyện đó với biểu muội Kỳ Diệp."

Diệp Sở liền hiểu, trong đầu đã nhớ ra một chuyện, gia chủ đương thời của Diệp gia ở đế quốc có một nữ nhi gọi là Diệp Tinh Vân. Chỉ bất quá hần vẫn chưa từng gặp qua, đúng là không nghĩ tới lại câu hồn như vậy. Không ngờ nàng ta cũng quen biết với Tinh Văn Đình, hơn nữa nhìn xem bộ dạng thì quan hệ còn không tệ nữa.

"Các người biết nhau?" Tinh Văn Đình và Đàm Diệu Đồng không nhịn được kinh ngạc nhìn Diệp Tinh Vân hỏi.

"Ta sao không nhận ra được chứ! Nói đến thì hần cũng là người của Diệp gia, là thành viên của một chi thứ. Nói là biểu đệ của ta cũng không ngoa!" Diệp Tinh Vân đột nhiên cười nói, tầng sương lạnh trên mặt đã bay biến đi đâu mất, nhạo báng nhìn Diệp Sở.

Diệp Sở khẽ gạt mình, dù hần không biết Diệp Tinh Vân là hạng người gì nhưng hần cũng biết nữ nhân này tuyệt đối sẽ không có hảo cảm với mình, lúc này đối với mình một bộ như vậy, thì không gian cũng là tặc mà thôi.

"Người thuộc chi thứ của Diệp gia? Biểu đệ Tinh Vân à?" Tinh Văn Đình vô cùng kinh ngạc hỏi, nàng đúng là lần đầu tiên biết Diệp Sở một cái thân phận như vậy.

"Ha ha! Thánh nữ điện hạ này, nàng như thế nào biết Diệp Sở vậy?" Diệp Tinh Vân vô cùng kinh ngạc hỏi, cái tên này được mệnh danh là kẻ cặn bã nhất Nghiêu thành từ trước đến nay, như thế nào lại có thể quen biết với một thiên chi kiêu nữ như Tinh Văn Đình được.

"Vô tình biết nhau!" Tinh Văn Đình cũng không có giải thích nhiều, nói tránh sang chuyện khác: "Sau này đừng gọi ta là Thánh nữ điện hạ nữa, chúng ta đều là bằng hữu, cứ gọi ta là Văn Đình được rồi."

Bàn Thiệu cuối cùng cũng định thần lại trong sự kinh diễm, ưỡn ngực nghiêm mặt nhìn Tinh Văn Đình hỏi: "Điện hạ, chúng ta cũng coi như là bằng hữu, sau này ta có thể gọi ngài bằng tên rồi phải không?"

"Không được!" Tinh Văn Đình trợn mắt nhìn Bàn Thiệu đáp, đôi mắt đẹp xứng với chiếc cổ tròn, tiểu lệ động nhân.

"À!" Bàn Thiệu mặt mày như bánh bao chiều, ừ ừ đáp một tiếng. Thấy Diệp Sở đứng bên cạnh hần cười ra vẻ hả hê lắm, hần như nhớ lại điều gì đó, bèn quay sang Tinh Văn Đình mách: "Điện hạ ơi, kẻ thù ác ban đầu không phải là ta, ta thề đó!"

Một câu nói kia liền khiến ánh mắt Tinh Văn Đình bắn về phía Diệp Sở, hiển nhiên là nàng nhớ tới một màn kia, nụ cười đỏ hồng đẹp như Tây Thi say rượu.

"Diệp Sở! Người có thể cho ta một cái lời thích không?" Tinh Văn Đình nhìn chằm chằm Diệp Sở, hỏi với vẻ chất vấn.

"Hà! Người nói gì?" Diệp Sở ngu ngơ hỏi, tựa như hần chả biết cái gì, nhưng sau đó nhìn Bàn Thiệu rất khinh thường đáp: "Người đừng có thể thốt trước mặt đám người quen cũ như chúng ta có được không vậy? Ta nhớ người có nói là: “Lừa nữ nhân thì thề là hiệu quả nhất, lần nào lừa cũng thành công.” Lừa người ta thì cũng thôi, ta với Tinh Văn Đình biết người rảo trội cả rồi, người thấy có cần thiết phải làm vậy không hả?"

Mấy lời Diệp Sở khinh bỉ kia truyền đến tai Tinh Văn Đình khiến nàng liền chuyển mũi giáo sang Bàn Thiệu.

"Ta..." Bàng Thiệu nóng nảy hô lên, hần có nói câu đó bao giờ đâu, hần luống cuống giải thích: "Ta không có... Ta thề là ta chưa hề nói qua. . ."

"Này... Người vừa thề đó!" Diệp Sở thờ dãi một hơi, nhìn Tinh Văn Đình nói: "Tên khốn này có nói bậy bạ gì về ta nữa không? Ta biết, lúc trước tên này bị ta đánh mấy trận nên trong lòng không phục, muốn lấy lại mặt mũi lắm rồi. Lần này cũng không biết hần chơi cái trò gì nữa!? Thôi, xem hần đáng thương như vậy, lần này hần ta giờ trò gì thì mặc hần, người cũng nên tin hần một lần đi!"

Diệp Sở càng nói như vậy thì Tinh Văn Đình nhìn Bàng Thiệu mỗi lúc càng thêm hoài nghi.

Bàng Thiệu quả thật đã muốn khóc, ai lại nghĩ ra tên Diệp Sở lại đổi trắng thay đen mà còn nói hiên ngang lăm liệt đến như vậy? Đến ngay cả cơ hội phản bác mình cũng không có. Thấy Tinh Văn Đình nhìn hần hoài nghi, Bàng Thiệu liền biết mình xong cmmr. Trong lòng của vị Thánh nữ điện hạ này, thanh danh của Diệp Sở tốt hơn hần rất nhiều, nhất định là sẽ tin Diệp Sở nói.

Bàng Thiệu hận không thể tự tát mình mấy phát. Sớm biết Diệp Sở rất khó đối phó, mình có tìm hần phiền toái cũng không nổi, nhưng mình hết lần này tới lần khác muốn gỡ gạc danh dự, lần này lại bị Diệp Sở đâm một dao rồi.

"Một chút nữa ta sẽ tính sổ với người!" Tinh Văn Đình nhìn Bàng Thiệu một cái sắc lẹm, ánh mắt dòm lại Diệp Sở nói: "À! Không có gì. Đúng rồi, Diệu Đồng của chúng ta chắc đẹp lắm hả! Ta chắc người không biết Diệu Đồng có ở bên trong, nếu không ta cũng nghi ngờ người cố ý nhìn lên nàng rồi đó."

Nghe được câu đó, Tiểu Duy chỉ biết cúi đầu sát rạt ngượng chín cả mặt, thiếu chút nữa đã cười ra. Nàng không thể nói cho Thánh nữ điện hạ biết là Diệp Sở thích ngủ trần được. Kế hoạch của Diệp Sở không phải đánh chủ ý đến Đàm Diệu Đồng mà đánh chủ ý tới Thánh nữ điện hạ ngài đó.

"Ta làm sao biết?" Diệp Sở nhún vai ra vẻ vô tội đáp: "Ta tới phòng nào tốt nhất mà tìm người thôi nha, làm sao biết lại bắt gặp người không mặc quần áo đi ngủ chứ. Gõ cửa mấy cái không có ai trả lời thì ta đẩy cửa tiến vào thôi!"

Diệp Sở phân trần với vẻ rất ư vô tội, bộ dáng như hần không biết chuyện gì hết. Chỉ có Tiểu Duy nghiêm mặt nín nhịn, không hề dám phát ra tiếng nào cả.

Hần nói mà khiến cho đôi má của Đàm Diệu Đồng đỏ bừng lan tận tới mang tai, thậm chí chiếc gáy thiên nga của nàng cũng ửng đỏ cả lên, kiều diễm không gì sánh được, tràn ngập hơi thở thanh xuân đẹp đẽ. Tư thái xấu hổ đó khiến cho Diệp Sở cảm thấy hèn phách của mình đã bị nàng đoạt đi mất tích, thầm nghĩ nàng quả thật là một cô bé xuất trần.

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Diệu nhân nhi

"Rất xin lỗi, không biết cô nương ở bên trong!" Diệp Sở nói với Đàm Diệu Đồng, giọng nói đều đều không hề có sự ngượng ngùng. Quả thật hần không biết Đàm Diệu Đồng bên trong, hơn nữa nàng lại có cùng sở thích với Tinh Văn Đình.

"Không sao... không có gì!" Khuôn mặt nàng đỏ ửng như say rượu, lảng đi né tránh ánh nhìn của Diệp Sở nhưng cũng không có ý trách cứ hần. Nàng nghĩ hần vốn không cố ý nên sẽ bỏ qua. Có điều trong lòng thì lại âm thầm hối hận, tại sao mình lại lười đến mức quên khóa cửa, thậm chí ngủ say đến mức đối phương gõ cửa cũng không tỉnh dậy được.

Lúc này Bàng Thiệu ở một bên mắt tròn mắt dẹt, 'giờ mới hiểu' tiếng thét chói tai kia bắt nguồn từ chuyện gì, ngơ ngác nhìn Diệp Sở, trong lòng thấy ề ề. Cảm thú là như thế nào? Đây là mình chứng rõ ràng nhất nha!

Nhìn người ta sạch sành sanh xong xem như là chưa từng. Bàng Thiệu cảm giác, mình thua thiệt đối phương là có lý, bởi vì bản thân không thể vô sỉ bằng Diệp Sở.

"Kết thúc như vậy sao? Diệp Tinh Văn không biết đang ngầm nghĩ chuyện gì, đôi mắt đẹp dao động, nhìn Diệp Sở mỉm cười nói: "Coi như là ngoài ý muốn thì người cũng phải tỏ chút thành ý đền bù chứ?!"

Diệp Sở biết nữ nhân này sẽ không đơn giản cho qua. Mặc dù không biết đối phương có ý đồ gì nhưng hần sẽ không để nàng được như nguyện: "Dĩ nhiên rồi! Nếu như Diệu Đồng có việc cần giúp đỡ, ta sẽ không hề từ chối."

Diệp Sở cứ bám chặt vào Diệu Đồng, mục đích muốn báo cho Diệp Tinh Văn đây là chuyện riêng giữa mình và Đàm Diệu Đồng, không liên quan gì tới người.

Diệp Tinh Văn lại như không thấy được tín hiệu của hần, lại cười nói với Diệu Đồng: "Không phải người muốn ăn cá Hàn hồ hay sao? Vừa lúc hiện tại có cu li, để hần đi bắt vài con là được rồi."

Tinh Văn nói chuyện nhẹ nhàng giọng điệu vô cùng bình thường, giống như chuyện mình vừa nói không đáng kể gì. Nhưng Diệp Sở không khỏi phải lạnh người, thầm nghĩ nữ nhân này thật độc ác! Sai mình xuống mình bắt cá, làm như mình là cá không bằng?

"Diệu Đồng sẽ không nở ác độc như vậy nhỉ?" Diệp Sở mỉm cười với Diệu Đồng. Hắn thấy nàng đi ra ngoài mà mặt vẫn đỏ bừng, ngồi yên một chỗ bộ dạng vô cùng xấu hổ. Hắn nghĩ thầm quả nhiên là cô nàng hiền lành nhân hậu, hắn sẽ không nghe theo lời của Tinh Văn, hung tàn giống như nàng.

"Vậy người giúp ta mua mấy con nhé!" Lần đầu tiên Đàm Diệu Đồng mở miệng, thanh âm trong trẻo, nhẹ nhàng động lòng người.

Thật sự Diệp Sở muốn ôm cô gái kiều mỵ này mà hôn mạnh vài cái, thăm nhủ quả thật là cô gái thiện tâm hiền dịu. Hắn vốn chuẩn bị tinh thần bị làm khó dễ, nào ngờ đối phương chỉ cần mình mua vài con cá là xong chuyện.

Diệp Tinh Văn khá tiếc hận, Đàm Diệu Đồng day mãi mà không nên thân nhưng có điều cũng hiểu tính tình nàng vốn dịu dàng nên cũng không nói thêm gì nữa.

"Bằng Thiệu!" Diệp Sở liếc mắt sang nhìn: "Người chạy đi mua mấy con cá chính gốc Hàn hồ, tìm một đầu bếp bán địa nấu bữa cơm. Nhiệm vụ này không quá khó khăn nhỉ?"

Bằng Thiệu đang muốn cự tuyệt nhưng lại trông thấy ánh mắt sắc bén của Diệp Sở, lời nói vừa đến đầu lưỡi thì đã vội nuốt xuống, mỉm cười trả lời: "Đi nhiên rồi! Chút chuyện nhỏ mà thôi, giao hết cho ta đi!"

"Bỏ qua hẳn đơn giản như vậy, người cũng dễ nói chuyện quá đi!" Tinh Văn Đình ôm lấy Diệu Đồng, miệng cười khanh khách không ngừng: "Chẳng lẽ người lại ưng ý Diệp Sở rồi? Tuy rằng hắn ít hư hỏng hơn Bằng Thiệu nhưng cũng chẳng tốt lành gì, người chớ để hắn lừa gạt. Tên này gạt người mà mắt không chớp chân không run đâu."

"Người nói những nói cuội gì đó!" Đàm Diệu Đồng vội vàng giải thích, muốn bịt miệng Tinh Văn Đình lại

"Há há..." Tinh Văn Đình cười khoái chí. Nàng vốn biết tính tình Diệu Đồng luôn như vậy, tất nhiên không bao giờ để mắt đến Diệp Sở. Chẳng qua nàng vẫn muốn trêu chọc Diệu Đồng một hồi.

Diệp Sở nhìn hai cô nàng đùa giỡn, thỉnh thoảng lộ chút cảnh xuân khiến con mắt của hắn không thể dời đi đâu được. Cảnh tượng như vậy không phải ai cũng có dịp được chiêm ngưỡng nha.

"Lần này người tới Nghiêu thành làm gì?" Diệp Sở hỏi Tinh Văn Đình: "Đừng nói là có ý đến thăm vì nhớ ta đấy chứ?!"

"Không có giấc mơ nào đẹp đến thế đâu!" Nàng đảo mắt: "Nếu không phải vừa đúng lúc gặp được Bằng Thiệu, bốn Thánh nữ suýt chút nữa đã quên mất người là ai rồi. Ta nghe nói người nổi danh ở Nghiêu thành, như chuột chạy qua đường, ai cũng đòi đuổi giết nhỉ?"

"Thằng nào dám nói xấu ta?" Diệp Sở nghĩ thầm lát nữa phải dạy dỗ lại Bằng Thiệu cho thật tốt, tên này lâu ngày nhòn mặt rồi: "Ta ở Nhiều thành tiếng tốt ngút trời, được khen quân tử đương thời, tuyệt đại hảo nam nhân!"

"Ặc ặc..." Diệp Tinh Văn không nhịn được cười, phun luôn ngụm trà trong miệng ra, thẳng hướng Diệp Sở. May là hắn phản ứng nhanh vội vàng nhảy tránh đi mới thoát nạn được.

"Người có mặt mũi nói nhưng lời như thế?" Đôi mắt đẹp trùng trùng với Diệp Sở, "Có cần ta đem từng chiến tích trong lịch sử của người kể ra đây không?" Nói xong câu đó, Diệp Tinh Văn hếch mặt lên khiêu khích Diệp Sở.

"Ha ha, cứ tự nhiên!" Diệp Sở không hề sợ sệt nhún nhún vai nói: "Thế nhân đều đen tối, duy ta tâm sáng như trăng rằm! Người cảm thấy nam nhân chính trực xưa nay có thể bị vậy bản bằng mấy câu nói xấu của người sao?"

"Xi..." Diệp Tinh Văn bĩu môi: "Bốn tiểu thư không có hứng thú nói mấy chuyện ác tâm của người. Có điều vị biểu muội Kỳ Diệp kia vẫn còn mong nhớ người nha. Hắc hắc, ta thật sự không đảm bảo thời điểm tâm tình đang khó chịu, nàng sẽ đến Diệp gia to nhỏ mấy điều đâu."

Diệp Sở không để ý tới nàng nữa, quay sang nói chuyện với Tinh Văn Đình: "Nếu người không tới thì ta chuẩn bị mấy ngày nữa sẽ rời khỏi Nghiêu thành."

"Rời Nghiêu thành sao? Trở về núi hà?" Đôi mắt Tinh Văn Đình sáng rỡ: "Đưa ta cùng đi được không?"

"Nếu như người không sợ bị ném vào động rắn thì cứ tự nhiên đi theo." Diệp Sở nhún nhún vai nói.

Chỉ một câu nói thôi đã khiến Tinh Văn Đình rụt vọt: "Thôi đi vậy! Một đám người bất bình thường, nhìn thấy bọn họ thì ta cũng điên theo luôn mất."

Có điều, Đàm Diệu Đồng ngồi bên nghe được những những lời trò chuyện của hai người thì không khỏi thắc mắc, với thân phận của Tinh Văn Đình thì còn có nơi không thể đi được?! Tuy vậy, Diệu Đồng cũng không để lộ ra mặt.

Đặc biệt hơn trong lời nói của Văn Đình, muốn Diệp Sở dẫn nàng tới đó. Nơi nàng không thể vào được, Diệp Sở liệu rằng có bản lĩnh gì để mang Văn Đình đi đây?

"Ta có chút việc nhỏ muốn nhờ người đây." Diệp Sở nói với Văn Đình, lấy ra tờ giấy từ trong ngực: "Có thể giúp ta tìm mấy thứ này không?" Tinh Văn Đình nhận lấy, hai nàng khác cũng tò mò ghé mắt sang nhìn.

"Cực Ý Ngọc!"

Ba chữ không lớn không nhỏ hiển hiện trên tờ giấy khiến ba nàng sững sốt. Dù sao thì tam nữ không phải xuất thân từ gia đình bình thường, nên đối với những vật trân quý như thế này đều hiểu biết.

Nhưng mà Diệp Sở cần vật quý giá này làm gì?

Chỉ có Tinh Văn Đình thấu hiểu được: "Người chuẩn bị đột phá hả?"

"Không khác là bao! Người cũng biết ta có chút đặc thù, muốn đột phá cần phải mượn dùng thứ này. Có thể tìm giúp ta không?" Diệp Sở nhìn Tinh Văn Đình, nếu như nàng không thể tìm được thì đành phải nghĩ biện pháp khác. Có thứ này, mình đột phá dễ dàng hơn một chút, bằng không sẽ gặp hung hiểm không hề nhỏ, dù sao hẳn không hề giống với người thường!

"Sư môn ta cũng có, nhưng trong một thời gian nữa ta không trở về nên hơi khó nói." Tinh Văn Đình có phần khó xử: "Ta cố gắng thử! Nếu như lấy vào tay thì sẽ cho Bằng Thiệu liên lạc với người."

Diệp Sở không hề quá ngạc nhiên với câu trả lời của nàng, nhưng Diệp Tinh Văn lại khiếp sợ không thôi. Đầu tiên đừng nói Cực Ý Ngọc trân quý, vậy mà chỉ vì yêu cầu của Diệp Sở mà Văn Đình đã lập tức đáp ứng, khiến nàng vô cùng kinh ngạc. Tinh Văn Đình từ lúc nào lại dễ tính như thế? Nàng là Thánh nữ ngồi ở ngôi cao đấy!

"Văn Đình! Người thật đáp ứng?" Diệp Tinh Văn không nhịn được nhắc nhở nàng.

"Sao lại không? Có vấn đề gì à?" Tinh Văn Đình nghi hoặc nhìn Diệp Tinh Văn, thầm nghĩ nàng sao lại hỏi mình như thế? Diệp Sở chỉ nói ra một yêu cầu nho nhỏ thôi mà, cái gì mà có đáp ứng hay không!

Thấy Tinh Văn Đình như thế, trong lòng Diệp Tinh Văn càng nghi ngờ hơn, không nhịn được kéo Tinh Văn Đình sang một góc. Nàng cũng không muốn bạn tốt của mình bị tên bại hoại này lừa gạt.

Thấy Diệp Tinh Văn kéo Tinh Văn Đình đi mất, Diệp Sở cầu còn không được. Trước mặt hẳn bây giờ chỉ còn lại Đàm Diệu Đồng, ánh mắt Diệp Sở đóng đờ không dời trên người nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Khác người

Diệp Sở nhìn Đàm Diệu Đồng khiến nàng thẹn thùng cúi đầu, đôi mi dài khê run lên tươi tắn động lòng người, dáng điệu rất dịu dàng đáng yêu.

Thấy ánh mắt Diệp Sở như dán lên người mình, Đàm Diệu Đồng bỗng tăng thêm chút ít can đảm bèn nhìn lại hẳn. Đôi mắt đẹp tỏa ánh sáng lung linh như sóng nước phối hợp với gương mặt hồng nịn như phấn, khiến Diệp Sở đang ngấm say sưa bỗng nhiên phải há hốc mồm.

Thấy Đàm Diệu Đồng thẹn thùng đáng yêu như vậy, sợ nhìn nữa sẽ khiến nàng phản cảm nên Diệp Sở bèn dời mắt đi như chưa hề xảy ra chuyện gì: "Diệu Đồng lần đầu đến Nghiêu thành à? Mặc dù Nghiêu thành là một vương quốc nhỏ nhưng tính ra thì Hàn hồ là một trong những cảnh đẹp hàng đầu đấy! Diệu Đồng tỷ cứ ở chơi thêm một lúc nữa là có thể thấy được cảnh đẹp: lá sen trải khắp chân trời – ánh dương mời gọi hoa tươi sắc hồng!"

"Chờ bao lâu nữa vậy? Phải ở đây đến nửa năm sau mới ngắm được hoa sen đó!" Đàm Diệu Đồng cười khanh khách, tiếng cười nhẹ nhàng bay bổng như gột rửa tâm linh con người. Trong lúc nói chuyện, nàng nhìn ra ngoài. Quả thật nàng rất thích nơi này, cảnh đẹp mang sự yên tĩnh khiến bản thân vô cùng thư thái. Có lẽ đang nói về chủ đề khiến mình hứng thú, Đàm Diệu Đồng không còn né tránh ánh mắt lang sói của Diệp Sở nữa, mà thờ dãi: "Đáng tiếc, ta đến không phải lúc! Bằng không đã được ngắm cảnh đẹp như người đã tả rồi!"

Diệp Sở không nên nổi mà muốn búng tay ăn mừng thắng lợi. Vừa rồi, khi thấy Đàm Diệu Đồng thỉnh thoảng đưa mắt ngắm Hàn hồ là hẳn biết cô em này đã thích nơi đây. Kéo gần quan hệ với cánh chị em rất đơn giản, chẳng qua là gạ mấy chuyện hợp ý họ mà thôi. Có thể nói vào chủ đề khiến họ thấy hứng thú thì rất dễ đi vào lòng các nàng.

"Không cần phải than thở!" Diệp Sở cười, nhìn Đàm Diệu Đồng mà nói: "Cảnh đẹp Hàn hồ không chỉ có lá sen trải khắp chân trời đâu!"

"Ồ..." Đôi mắt đẹp của Đàm Diệu Đồng trở nên lung linh nhìn sang Diệp Sở, ánh mắt trong veo sáng như tuyết.

"Diệu Đồng tỷ đến rất đúng lúc! Nhìn sắc trời hôm nay u ám, sợ chẳng bao lâu thì sẽ mưa. Sau cơn mưa, cảnh Hàn hồ mới thật sự lay động lòng người. Cảnh tượng: Muôn phương ánh nước lung linh – Mơ hồ non thắm vườn mình trong sương. Nó đẹp như cõi tiên, mà lại khiến linh hồn con người trở nên thoát tục." Diệp Sở cười tiếp: "Nếu Diệu Đồng thật sự hứng thú, thì ta có thể dẫn nàng đi đến vị trí tốt nhất để ngắm Hàn hồ sau cơn mưa!"

Đàm Diệu Đồng đã khá động lòng nhưng vẫn chưa vội trả lời, lại thấy Tinh Văn Đình bước đến ôm vai nàng: "Diệu Đồng không nên đồng ý với hẳn! Hẳn

có rất nhiều thủ đoạn để lường gạt con gái, lúc trước cả đám danh viện phải nghe hấn rầm rập đấy!” Tình Văn Đình cười nói: “Ngây thơ như ngươi, có bị hấn lừa bán cũng không biết!”

“Ngươi mới là bị bán mà không biết đấy!” Đàm Diệu Đồng cười lên khanh khách rồi len lén liếc nhìn Diệp Sở, trong lòng chợt nghĩ tên Diệp Sở này có thể lợi hại đến như vậy sao?

“Hây! Hiện giờ ta mới hiểu vì sao tiếng xấu của mình lan xa rồi! Thì ra là bị các ngươi tích cực bôi nhọ sau lưng, phá hoại thanh danh đây mà!” Diệp Sở nhún vai tỏ vẻ bất đắc dĩ: “Tình Văn Đình, ngươi còn mặt mũi nào mà nói vậy hả! Trước kia ai ở để đô viết lên tường thành câu: Diệp Sở bội bạc – Vật vớ bỏ con? Trong Cự thành, ai hại ta mang tiếng đến nỗi hiện giờ cũng không dám trở về hả? Chỉ sợ vừa thò mặt ra thì đã húng cả rổ trứng thối rồi!”

“Há há há...” Tình Văn Đình nhớ lại những chữ to tướng mà ai cũng có thể thấy rõ trên tường thành mà nhìn không nổi phải cười lên khanh khách. Lúc trước, nàng tham gia vào hội Diệp Sở, Bàng Thiệu tung hoành ở Đê đô. Thấy Diệp Sở lúc nào cũng đắm chìm trong đám danh viện như cá gặp nước, bèn ra tay làm bại hoại thanh danh và hình tượng Diệp Sở trong lòng bọn họ.

Cho nên, bây giờ trên tường của Cự thành mới có một dòng chữ rành rành như thế. Hơn nữa, nàng còn bắt mấy ả đàn bà chuyên bẻ trắng gió đứng phía dưới khóc lóc kể lể cho cả thiên hạ biết Diệp Sở khốn nạn như thế nào. Chuyện này đã khiến toàn dân trong thành chính nghĩa bùng bùng, ai nấy đều mắng hấn là bại hoại. Điều này cũng khiến Diệp Sở đang lẩn lộn trong đám danh viện như cá gặp nước nhưng lại không dám dẫn Bàng Thiệu vào thành săn gái. Ở Cự thành, danh tiếng của Diệp Sở coi như hoàn toàn sụp đổ!

Đàm Diệu Đồng thấy Tình Văn Đình cười quá là phồn, không nhịn được phải hỏi thăm chuyện đã xảy ra. Khi biết được câu chuyện kinh điển như vậy, cuối cùng Đàm Diệu Đồng cũng phá lên cười phụ họa.

Mấy chữ đó, lúc trước Đàm Diệu Đồng cũng nhìn thấy khi cùng đi với Tình Văn Đình. Khi đó, nàng vẫn còn đang suy nghĩ, rốt cuộc tên đàn ông nào lại dám làm nên tội ác tày trời đến cỡ đó, mới khiến người phụ nữ căm hận mà viết lên mấy chữ gieo cho hấn tiếng xấu muôn đời như vậy. Chỉ không ngờ rằng, tên chủ sự lại chính là Diệp Sở đang thù lù trước mặt.

Trước đây, Diệp Tình Văn đã thăm nhủ kẻ cũng tên “Diệp Sở” thật sự độc ác đến vậy sao? Cũng không ngờ được bọn họ lại chính là cùng một người, hơn nữa còn xuất phát từ “tác phẩm” của Tình Văn Đình.

“Cười đủ chưa?” Diệp Sở nhún vai tỏ vẻ bất đắc dĩ: “Nhớ cho kỹ, lần sau lúc muốn phá hoại thanh danh của ta, đừng có tìm mấy ả ham mê trắng gió kiểu đó được không? Thay bằng mấy cô xinh đẹp một chút có được không? Dù ta không biết nhìn người nhưng cũng không xuống tay với mấy cô ấy đâu, huống gì nói đến chuyện bội tình bạc nghĩa!”

“Ha ha ha! Hi hi hi...” Ba cô gái không nín được cười khanh khách. Đàm Diệu Đồng nhìn sang Diệp Sở, mặc dù hấn vẫn đang mang bộ dạng bất đắc dĩ nhưng vẻ mặt lại không hề tức giận, bèn thầm nghĩ thiếu niên này cũng rất thú vị.

Nếu gặp phải người đàn ông khác, đã sớm thù hận đối phương đến tận xương tủy, làm sao lại không để ý mà còn cười giòn rất vui vẻ với Tình Văn Đình như vậy.

Diệp Tình Văn nhìn Diệp Sở mà vô cùng tò mò, hình tượng của người trước mặt và kẻ nàng từng tưởng tượng nó chênh lệch quá lớn. Đặc biệt là thời điểm Tình Văn Đình nhắc nhở mình phải cẩn thận, không nên để Diệp Sở lừa gạt, Tình Văn Đình còn cười cười tỏ ra thích chí lắm. Khi mình vừa định hỏi nàng ta xem Diệp Sở bại hoại đến mức nào thì Tình Văn Đình liền kéo mình sang bên này, hơn nữa còn cười nói: “Chỉ là một khối Cực ý ngọc mà thôi, chẳng phải đại sự gì lớn! Hấn muốn cứ cho hấn lừa đi, cũng chẳng phải chưa từng bị hấn lừa bao giờ!”

Câu nói ấy khiến Diệp Tình Văn lại sững sờ thêm lần nữa, lúc này trong lòng mới hiểu quan hệ của Diệp Sở và Tình Văn Đình đã thân cận vượt xa trí tưởng tượng của mình.

“Ngươi đã qua Hoàng thành rồi, hơn nữa còn qua mặt ta lẩn xá vào các mỹ nhân trong những đại danh viện. Hắc hắc, còn chưa thấy ngươi liêu lĩnh về Diệp gia nữa... hay thật sự bây giờ không dám về Diệp gia hử?” Diệp Tình Văn nhìn Diệp Sở cười nói.

“Cũng bị đuổi cổ khỏi Diệp gia rồi, còn sợ các người phá đám xúi bẩy cái nhà ấy quét ta ra nữa sao?” Diệp Sở lắc đầu đáp.

“Hi hi...” Diệp Tình Văn bật cười, thầm nghĩ không phải ngươi sợ lúc trở về bị quét ra ngoài mà chính là sợ bị đánh đến chết thôi! “Cũng không ngờ, chẳng phải toàn bộ về ngươi đều là phế vật nha. So bộ dạng này với những lời đồn đại thì còn tốt hơn nhiều đó!”

Đàm Diệu Đồng cảm thấy trong lời của Diệp Tình Văn mang hàm ý rất quái lạ, thầm nghĩ mới vừa rồi Diệp Sở đọc mấy câu thơ mang ý cảnh vô cùng hay. Một người như vậy, cho dù không phải là đại tài tử thì tuyệt đối cũng chẳng liên quan gì đến hai từ phế vật cả.

Diệp Sở nhún vai nhưng cũng không phản ứng thêm với Diệp Tình Văn, hấn quay mặt nhìn Tình Văn Đình nói: “Các ngươi đến đây, chả phải thật sự vì Hấn hô đấy chứ?”

“Đây chỉ là việc tiện thể theo mục đích thôi, còn mục đích chính là mộ Đại tướng quân bị trộm. Trong đó có không ít người đã lẩn vào Nghiêu thành nên ta và Diệp Tình Văn đến điều tra một chút!” Tình Văn Đình nói: “Ban đầu, bọn họ suýt chết sạch trong mộ Đại tướng quân, nàng thật sự tò mò vì sao đám người ấy lại dám vào?!”

Hơn nữa, Tình Văn Đình rất hứng thú với những bí mật trong mộ Đại tướng quân, Diệp Tình Văn cũng vậy. Nếu giờ này nàng chứng minh bản thân có thể vào mộ Đại tướng quân thì không thể nghỉ ngơi, đó là minh chứng rõ ràng nhất cho thủ đoạn của nàng.

“Lại bị mộ Đại tướng quân hấp dẫn mà tới!” Diệp Sở không khỏi nhớ về Bạch Báo, khó trách ông ta đã nói có rất nhiều người đang tơ tưởng đến nơi đó. Mộ Đại tướng quân chính là trọng bảo của Đế quốc, ai mà lại không chú ý đến nơi này!

“Có hứng thú tham gia với chúng ta?” Tinh Văn Đình hỏi.

“Không có hứng thú!” Diệp Sở đứng dậy, nhìn Đàm Diệu Đồng cười nói: “Nếu nàng muốn ngắm cảnh đẹp nhất của Hàn hồ sau cơn mưa thì có thể tìm ta. Coi như ta chuộc tội vậy!”

Muốn cánh chị em khắc sâu ấn tượng với người thì phải đối xử với họ không giống số đông, phải lưu lại cho nàng một cảm giác mơ hồ không thật, đây mới là phương pháp tốt nhất!

Diệp Sở thấy Đàm Diệu Đồng kiều mị thoáng né tránh ánh nhìn của mình bèn cười khê rồi đi khỏi. Hắn muốn lôi cổ Bàng Thiệu ra, bịt miệng để hắn không tiết lộ chuyện của Bạch Báo. Diệp Sở không hy vọng cuộc sống của Bạch Huyền bị quấy rầy.

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Không giết người sao?

Thấy Diệp Sở rời đi, Diệp Tinh Văn kim không được hỏi Tinh Văn Đình: "Người có quan hệ gì với hắn mà hắn lại dám tùy tiện ở trước mặt người như thế vậy? Bàng Thiệu không dám làm thì đúng rồi, mà hắn còn dám cự tuyệt người nữa đây!"

Đàm Diệu Đồng cũng không kim được mà đánh mắt sang Tinh Văn Đình. Nàng đã khá tò mò đối với thân phận của tên Diệp Sở này rồi.

"Trước đây hắn đã từng cứu mạng nhóm của ta và với Bàng Thiệu một lần, lại cùng du lịch khắp đại lục hơn nửa năm. Người bảo chúng ta có quen biết không?" Tinh Văn Đình không hề che dấu, liền nói tiếp: "Bất quá ta đúng là tò mò, Diệp gia các người làm sao nỡ đuổi hắn ra khỏi cửa đây? Diệp Sở mặc dù không ưu tú bao nhiêu nhưng so với cái đám đệ tử thế gia như cái lũ ở Diệp gia người thì lại mạnh hơn nhiều lắm đây!"

"Còn mạnh hơn bọn họ sao?" Diệp Tinh Văn nghe thấy suốt nửa nă té ngã, hô: "Người không biết thanh danh của Diệp Sở hay giả bộ đây?"

"Gi?" Tinh Văn Đình hỏi.

"Được! Người đi ra Nghiêu thành hỏi thì biết. Người chắc không biết đâu, ở cả cái Nghiêu thành này người tên Diệp Sở chỉ có hắn mà thôi!" Diệp Tinh Văn cười nói.

"Tại sao vậy?" Đàm Diệu Đồng cũng kim không được tò mò hỏi.

"Người có thể tưởng tượng ra một tên ác bá đến độ người người chửi rủa, khiến có cả thành không ai dám lấy cùng tên với hắn không?" Diệp Tinh Văn nhún vai cười rồi nói tiếp: "Diệp Sở làm được chuyện đó, xú danh của hắn ở Nghiêu thành không ai là không biết!"

"Không có khoa trương như vậy chứ?" Tinh Văn Đình và Đàm Diệu Đồng đều thấy buồn cười hỏi, thậm chí còn bị khinh ghét đến độ như thế à?

"Không tin người đi hỏi thì biết!" Diệp Tinh Văn nhìn sang Đàm Diệu Đồng nói: "Diệu Đồng, người nên tránh xa hắn một chút, đặc biệt là đừng ở một mình với hắn. Tên này là chuyện gì cũng dám làm đấy!"

"Diệp Sở chắc là không có ghê gớm như người nói như vậy đâu!" Đàm Diệu Đồng le lưỡi nói chen vào.

"Chờ người lúc người bị lỗ là thì mới trắng mắt ra nhé!" Diệp Tinh Văn nghĩ cô nàng này bị làm sao vậy? Bị cái tên này lừa dễ như vậy à? Tinh Văn Đình còn chưa nói, ngay cả cái cô Đàm Diệu Đồng mới gặp Diệp Sở chưa đượ bao lâu mà cũng có thiện ý với hắn nữa.

"Ta không phải là cô ngốc đâu!" Đàm Diệu Đồng khanh khách cười đáp: "Ta làm sao không biết hắn lừa ta chứ!"

Đàm Diệu Đồng trong lòng lúc này đang trầm nghĩ cái gã mà có thể chìm đắm trong cái đẹp của Hàn hồ, còn chỉ dùng hai câu thơ mà diễn tả nó thì chắc không giống như cái kẻ ghê rợn mà Diệp Tinh Văn vừa kể. Nếu mà Diệp Sở ghê tởm đến như vậy thì khi Tinh Văn Đình nói xấu, làm sao có thể hắn tính bơ đến như thế được.

Diệp Tinh Văn vỗ trán, nhìn Đàm Diệu Đồng nói: "Không lẽ người bị hắn nhìn thấy thì thích hắn rồi à?"

Đang tính đi ra ngoài, trong nháy mắt gương mặt kiều mị của Đàm Diệu Đồng liền đỏ rực, gương mặt la lớn: "Người đừng có nói nhảm, ta không có đâu!"

Nghe Đàm Diệu Đồng hờn dỗi như vậy, Tinh Văn Đình cũng không kim được khuyên: "Ta trân trọng nói cho người một câu được truyền lưu trong nhà chúng ta: Ma đầu không đáng sợ, thần tiên chẳng kinh khủng, nếu không muốn bị lừa nên tránh xa Diệp Sở!"

"Ha ha! Hắn có đáng sợ như các người nói như vậy không?" Đàm Diệu Đồng không nhịn được cười phá lên, cảm thấy câu đó vô cùng buồn cười.

...

Diệp Sở đương nhiên là không biết đám nữ nhân đó nói gì ở sau lưng mình. Hắn kéo Bàn Thiệu lại, sau một hồi đe dọa mua chuộc gã đừng nói ra tin tức mộ Đại tướng quân bị xâm nhập thì mới để cho Bàn Thiệu đi.

Đuổi Bàn Thiệu xong, Diệp Sở cũng không ở lại làm gì, liền đi về nhà Bạch Huyền.

Ngay cả Tinh Văn Đình cũng đã nghe tin mà tới, điều này nói lên chuyện mộ Đại tướng quân đã gây kinh động lớn rồi. Sợ rằng sẽ có không ít kẻ nghe tin mà chạy tới đây, nhiều khả năng sẽ tìm ra Bạch Báo.

Sau khi Diệp Sở trở về nhà Bạch Huyền, thấy Bạch Báo đã ở trong đại sảnh, bắt quá sắc mặt ông ta lúc này đang vô cùng phiền não. Vừa thấy Diệp Sở trở lại thì vội vàng đi tới trước mặt hắn nói: "Người đã đi đâu vậy? Ta tìm người mà không được!"

Thấy Bạch Báo gấp như vậy, Diệp Sở khẽ nhún mày đáp: "Có chuyện gì xảy ra vậy?"

"Dao Dao bị bắt đi rồi!" Sắc mặt Bạch Báo liền khó coi, vẻ mặt âm trầm đứng đó, nghiêng răng trèo trẹo mà đáp.

"Chuyện đó xảy ra lúc nào? Bạch Huyền tý đâu?" Thần sắc Diệp Sở cũng liền trở nên khó coi, nhìn bốn phía không thấy Bạch Huyền đâu, tìm gã đập rộ lên hỏi.

"Bạch Huyền đang ở trong phòng, vừa rồi suýt nữa đã ngắt đi. Ta diu nó vào phòng nghỉ ngơi rồi!" Bạch Báo đáp.

Nghe Bạch Huyền không bị bắt đi, Diệp Sở khẽ thở phào nhẹ nhõm nói: "Rốt cuộc chuyện gì xảy ra?"

"Ta có nói với người là lúc đầu ta có cùng với người khác xông vào mộ Đại tướng quân phải không? Hôm trước ta gặp một cô nhân, khi đang sắp xếp vài chuyện thì gặp. Mấy người bọn chúng nhận ra ta nên đã bám theo rồi bắt Dao Dao đang chơi bên ngoài hòng muốn ta giao vật lấy được trong mộ Đại tướng quân ra trao đổi." Bạch Báo giải thích.

"Bọn họ hẹn gặp ở đâu? Bọn họ là ai?" Diệp Sở hỏi.

"Người của Tam thập lục động, ta biết bọn họ ở đâu!" Bạch Báo nói: "Người có thực lực đánh bại Tiên Thiên, ta hy vọng người đi cùng ta."

"Được!" Diệp Sở gật đầu đáp. Hắn đương nhiên sẽ không bỏ rơi cô bé đang ở trong cánh dầu sôi lửa bỏng như lúc này nên liền đáp: "Ta đi xem Bạch Huyền tý một chút!"

Lúc Diệp Sở đi vào trong phòng thì thấy Bạch Huyền ngồi ở đó, đôi mắt đẹp đã đỏ bừng, từng dòng nước mắt trong suốt đang lăn trên gương mặt tuyệt mỹ của nàng. Vẻ điềm đạm yêu kiều ấy khiến Diệp Sở cũng cảm thấy đau lòng thay.

Diệp Sở đi tới trước mặt Bạch Huyền, gạt đi nước mắt trên mặt nàng. Nhìn hai hàng mi đang run rẩy của Bạch Huyền, hắn liền nhẹ nhàng ôm nàng vào trong ngực. Cảm giác được thân thể của Bạch Huyền đang cứng lại, Diệp Sở liền vỗ vỗ lên lưng nàng rồi nhẹ giọng nói: "Bạch Huyền tý, không ai có thể thương tổn Dao Dao được đâu!"

Thân người đang cứng đờ của Bạch Huyền liền mềm nhũn toàn thân khẽ run lên, đôi dòng nước mắt không kiềm được khẽ tuôn ra lăn dài trên gương mặt trắng nõn của nàng.

"Dao Dao một tay ta nuôi lớn, giống hệt như là con gái của ta. Đám cầm thú đó lại đi bắt một cô bé chưa tới bốn tuổi để uy hiếp." Bạch Huyền cắn môi, vẻ mặt tái nhợt khiến cho tim người khác cũng muốn rụng rời.

Diệp Sở ôm lấy thân thể mềm mại của Bạch Huyền, nàng tựa hồ tìm được chỗ dựa liền giang tay ôm lấy vòng eo của Diệp Sở rồi siết thật chặt, khiến áo của hắn cũng bị nước mắt của nàng làm ướt đầm.

"Người nhất định phải cứu Dao Dao ra nhé! Nàng nếu có chuyện gì, ta..." Bạch Huyền nói bằng giọng run run.

Vỗ vỗ vai Bạch Huyền, thấy nàng cũng đã dừng khóc thì hắn mới buông ra. Khẽ kéo Bạch Huyền Sang nói: "Bạch Huyền tý đi cùng với ta đón Dao Dao về nhà nhé?"

Bạch Huyền ngẩng đầu, thấy Diệp Sở đang nhìn mình chằm chằm, lại thấy áo của hắn đã ướt đầm một mảng. Nghĩ lại vừa rồi đã gục vào ngực của hắn mà khóc ngất, nàng chợt cảm thấy khó xử.

"Người có cần đổi y phục không?" Bạch Huyền hỏi Diệp Sở.

"Đâu dễ được dính hơi của Bạch Huyền tý chứ, ta đang tính không tắm ba ngày đấy!" Diệp Sở cười đáp.

Thấy Diệp Sở vẫn không quên đùa giỡn với mình, tâm trạng hoảng sợ của nàng thoáng trở nên yên ổn. Sau đó Diệp Sở lại kéo tay nàng đi ra ngoài khiến khuôn mặt nàng liền đỏ lên như nhò máu tới nơi, ánh mắt lại rơi vào vết nước trên áo của hắn, tâm trạng không khỏi ngượng ngùng thêm chút nữa.

Bạch Báo thấy Diệp Sở kéo Bạch Huyền đi ra liền nghi hoặc hỏi: "Người mang nó theo à?"

Bạch Huyền cũng nghĩ mình cả Chân Khí cảnh cũng không tới, đi theo cũng chỉ là gánh nặng, định nói với Diệp Sở là mình sẽ chờ ở nhà thì thấy Diệp Sở lắc lắc đầu nói: "Cùng đi với ta!"

"Ta..."

Bạch Huyền còn muốn nói thì lại bị Diệp Sở cắt ngang, thanh âm lạnh lùng: "Ta ở Nghiêu thành tu thân dưỡng tính thì tưởng là ta hòa ái dễ gần. Lâu nay không lộ diện thì bọn Tam thập lục động tưởng ta là nhà tự thiện rồi!"

Diệp Sở thăm nghĩ sau khi đại náo Tam thập lục động một lần thì chúng cho là mình sẽ không giết người nữa chắc?

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Người là Diệp Sở!

"Diệp Sở! Trước giờ Tam thập lục động làm việc can rỗ hung tàn, chúng ta..." Bạch Báo thấy Diệp Sở không hề ảm nấp, dẫn mình và Bạch Huyền đi tới thẳng trước mặt bọn chúng, không kiếm được cau mày nhắc nhở.

Hắn biết Diệp Sở chiến được với Tiên thiên cảnh, nhưng Dao Dao vẫn còn trong tay bọn chúng. Nếu hành động đại dột khiến chúng bắt mất ra tay với cô bé thì phải làm sao?

"Bạch thúc cứ tin tưởng ta, sẽ không có việc gì!" Diệp Sở nhìn Bạch Báo lắc lắc đầu, trên mặt vẫn nụ cười đó, giọng nói bình thản dường như chuyện trước mắt rất bình thường.

"Nhưng mà..."

"Tin tưởng ta! Bọn họ không dám làm gì Dao Dao đâu, con bé sẽ vô cùng an toàn."

Diệp Sở ngắt lời Bạch Báo. Nếu như Tam thập lục động đã quên mất tên mình, vậy thì hắn sẽ khắc ghi nó vào não chúng một lần nữa.

Đi thẳng tới ngôi đạo quán liêu xiêu, Bạch Báo nói đám người kia đang bên trong. Hắn và Bạch Huyền đi vào, ngay tắp lự đã kinh động bọn chúng. Cả bọn nhìn thấy Bạch Báo tới thì tên cầm đầu bước ra quát to: "Đồ chúng ta muốn đã cầm tới chưa?"

Bạch Báo chưa kịp mở miệng thì Diệp Sở đã tiến lên trước trả lời: "Động Thập Nhất, càng ngày càng làm chuyện ác không có giới hạn nhỉ? Có cả thủ đoạn bắt cóc một đứa trẻ bốn tuổi làm con tin nữa đấy!"

Tam thập lục động chủ lấy số động làm tên, Động Thập Nhất thấy có người nhận ra mình thì không khỏi phải nhú mày, suy nghĩ xem kẻ trước mặt là ai. Thật ra cũng khó trách, ban đầu đám người Diệp Sở đại náo Tam thập lục động thì cũng chưa gặp hết từng động chủ một. Nhưng Diệp Sở lại nắm rất rõ tư liệu về Tam thập lục động chủ, nên lập tức nhận ra ngay Động Thập Nhất, kẻ thích cường đoạt nhất trong Tam thập lục động.

"Người là ai?" Động Thập Nhất và đám người nhìn chăm chăm Diệp Sở, không biết ở đâu xuất hiện ra tên này. Có điều, thấy Diệp Sở gọi được tên mình nên không khỏi chú ý.

Diệp Sở không trả lời hắn mà đã tập trung trên người Dao Dao. Nhìn bề ngoài thì con bé không hề hấn gì, nằm ngủ khá an bình. Thấy như vậy hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

"Thả nó ra!" Diệp Sở nói với Động Thập Nhất.

"Tên tiểu tử kia, người nói thả là thả sao? Không biết đại gia là ai sao?" Động Thập Nhất cảm thấy buồn cười, đểch để ý chuyện Diệp Sở là ai nữa, bèn quát to.

"Người sẽ thả!" Diệp Sở nhìn Động Thập Nhất: "Vi người không muốn Tam thập lục động bị tiêu diệt."

Động Thập Nhất nghe được phát ngôn của Diệp Sở thì ban đầu còn sững sốt còn sau đó thì phá lên cười, cảm thấy tên thiếu niên trước mặt không được bình thường. Tam thập lục động không hề kém cạnh so với một vương quốc nhỏ, ở Nghiêu quốc bọn họ chả sợ bố con nhà nào. Kẻ này cứ mở miệng là tiêu diệt Tam thập lục động, hắn tưởng hắn là trời chắc?!

"Người chém gió với ai thế?!" Động Thập Nhất nhìn về phía Bạch Báo nói: "Giao đồ ra đây, nếu không người sẽ thấy con bé đáng yêu kia chết ở chỗ này."

“Ngươi không dám làm thế!” Diệp Sở liếc nhìn Động Thập Nhất: “Lần trước áp trại phu nhân Động Thập Bát bị bắt đi để bồi thường. Lần này nếu ngươi dám đụng vào con bé thì Tam thập lục động không cần phải tồn tại chỉ cho chặt đất nữa.”

Chỉ một câu nói đó thôi đã khiến cả đám người hoảng loạn, nhìn Diệp Sở chằm chằm, trên nét mặt vẫn còn nguyên vẻ sợ hãi: “Rốt cuộc ngươi là kẻ nào?”

Động Thập Nhất không thể không hoảng sợ. Tin tức áp trại phu nhân của lão Thập Bát bị bắt đã được họ phong tỏa. Cho dù người của Tam thập lục động thì cũng có rất ít kẻ biết được tin này. Nhưng tên thiếu niên trước mặt là người ngoài, làm sao bọn họ không hoảng sợ cho được?!

Năm đó có một đám thiếu niên đại náo Tam thập lục động, bọn họ đã từng tính chuyện trả thù nhưng sau đó lại biết được đám thiếu niên này có thân phận vô cùng kinh khủng, không những có thể tử thế gia cô xư của Đế quốc, mà thậm chí có cả bóng dáng của Thánh nữ điện hạ.

Thân phận của bất cứ người nào cũng đủ san bằng Tam thập lục động của bọn họ. Ban đầu họ còn sợ bị mấy thế lực lớn này liên thủ diệt trừ, khiến cả bọn lo lắng đến mất ăn mất ngủ.

Nhưng lo lắng một hồi lâu vẫn không thấy ai đến gây sự với Tam thập lục động, bọn họ mới dần yên lòng, cho rằng chẳng qua là đám đệ tử thế gia đột nhiên nổi máu xung thiên đi đại náo Tam thập lục động tìm kích thích, thế lực lớn phía sau bọn họ không hề có ý xuất thủ.

Nhưng không thể ngờ được, sau hơn một năm lại có người nhắc tới chuyện đó, Động Thập Nhất hoài nghi Diệp Sở có quan hệ với đám người đó.

“Ta lặp lại một lần nữa, thả người. Bằng không chết!” Diệp Sở nhìn đối phương nói, “Ta nghĩ Bằng gia rất vui lòng đáp bằng Tam thập lục động.”

Sắc mặt Động Thập Nhất tái nhợt không còn giọt máu, nữ nhân lão Thập Bát chính là bị bồi thường cho Bằng gia.

Không biết lai lịch của Diệp Sở nhưng mấy câu nói kia của hắn đã khiến cho Động Thập Nhất hoảng sợ rồi, thêm nữa Diệp Sở lại nhìn hắn chằm chằm, khiến Động Thập Nhất cắn chặt răng: “Thả người!”

Động Thập Nhất không thể không sợ, chộc giận đám thế gia cô kia thì chuyện bọn họ sống hôm nay không biết ngày mai là hoàn toàn có thể.

Bạch Huyền ngờ ngác nhận lấy Dao Dao từ trong tay Diệp Sở. Vốn nàng tưởng tượng khi tới đây sẽ phải xảy ra hồi đại chiến nhưng ai ngờ chỉ mấy câu nói của Diệp Sở đã khiến bọn họ phải thả Dao Dao ra rồi.

“Các hạ rốt cuộc là ai?” Động Thập Nhất hỏi Diệp Sở, mặc dù đã Dao Dao ra nhưng đám người vẫn đang vây quanh ba người.

“Ngươi còn chưa đủ tư cách biết ta là ai!” Diệp Sở nói: “Chờ Đại động chủ các ngươi tới rồi lại đến chào hỏi ta đi.”

“Ngươi...” Động Thập Nhất bị miệt thị như thế, sắc mặt đỏ bừng lên.

Diệp Sở nào quản hắn khi gió gì, nhìn hết một vòng đám người đang vây quanh: “Tránh ra!”

Người Tam thập lục động đưa mắt nhìn Động Thập Nhất. Hắn vẫn chưa nhận ra Diệp Sở là ai, chỉ có thể âm trầm gật đầu, cho thủ hạ tránh ra một lối đi.

“Các ngươi đi trước!” Diệp Sở nói với Bạch Huyền Bạch Báo.

Bạch Báo gật đầu, mang Bạch Huyền đi ra ngoài. Nhìn thấy bọn họ đã ra tới cửa, Diệp Sở cũng xoay người bước đi.

Nhưng ngay lúc Diệp Sở ra tới cửa thì bên tai vang lên tiếng gầm đầy giận dữ, “Ngươi tìm chết!”

Động Thập Nhất cầm trong tay búa dài, tung một phủ chém đến sau lưng Diệp Sở. Trong tư tưởng, y nghĩ bất kể kẻ này là ai, chỉ cần đánh lên giết chết hắn, tiếp đó giết luôn đám người Bạch Báo vậy thì còn ai biết chuyện này do Tam thập lục động làm? Cho dù thân phận hắn có tôn quý đến đâu thì cũng không thể tránh thoát được.

Thực lực y không hề kém, đã đến Hóa ý cảnh đỉnh. Nếu như đánh lên thì cho dù đối phương là Tiên thiên cảnh thì cũng chưa chắc đã đỡ nổi. Khuôn mặt y đỏ bừng lộ vẻ hưng phấn.

“Biết ngay các ngươi sẽ không an phận mà!” Diệp Sở sớm đoán ra được nên ngay lúc trường phủ gần chạm vào người thì hắn đã nghiêng người tránh được.

Trái tim Động Thập Nhất nhảy dựng lên, không ngờ thiếu niên này lại cảnh giác cao như vậy. Nhưng mà một khi quyết định ra tay thì y đã không còn đường lùi nữa, chỉ có thể giết chết đối phương mà thôi.

“Lần trước giết người ở Tam thập lục động chưa đủ cho trái tim các ngươi băng giá! Đã như vậy, ta sẽ khiến các ngươi có xuống Địa phủ cũng khắc sâu trong trí nhớ.”

“Ngươi là Diệp Sở?!” Động Thập Nhất chợt nhận ra nhớ tới một người, sắc mặt trắng bệch.

“Rốt cuộc cũng nhận ra rồi!” Diệp Sở nói: “Rất tiếc hôm nay tất cả các ngươi đều phải chết!”

Trong lúc nói chuyện, Diệp Sở đã động, tung cước vào tên võ giả ở bên cạnh, có thể nghe rõ tiếng xương cốt vỡ vụn, tiếp đó hất lại tung chân sang một võ giả khác.

Xuất thủ tàn nhẫn sắc bén. Loại khí thế này trước đây chưa bao giờ Diệp Sở thể hiện ra, lúc này từng chiêu của hắn đều cực kỳ đơn giản nhưng lại vô cùng tàn nhẫn độc ác. Nhất kích tất sát, không hề màu mè hoa lá cành!

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80: Gây ác bất thành thì có mất mặt không?

“Giết người là một nghệ thuật!”

Đây chính là câu nói của một lão điên khác trong Thanh Di Sơn. Lão không xuất thủ, nhưng khi xuất thủ thì nhất định sẽ giải thoát sự đau khổ cho một ai đó, đưa họ về thế giới cực lạc. Đó chính là lý tưởng của cuộc đời lão!

“Hiển thân vì nghệ thuật, đó là chuyện công đức vô lượng!” Lúc Lão phong tử ấy phun ra những câu này đã bày ra bộ dạng trách trời thương dân, khiến Diệp Sở có ảo giác: lão ta là một cao nhân đắc đạo!

Lúc trước, khi bị Lão phong tử tóm được thì bèn cưỡng bức Diệp Sở học nghệ thuật của lão. Kỹ năng giết chóc lạnh lùng nhưng hữu hiệu của Diệp Sở chính là được lão tôi luyện mà thành.

Người ở Vô Tâm Phong – Thanh Di Sơn mặc dù không nhiều, nhưng ai nấy đều là kẻ điên. Diệp Sở lo lắng mình là người thường lại thuần khiết đến thế, chung đụng với bọn họ đã lâu, có bao giờ bị hành hạ đến thác loạn tinh thần rồi hay không?

Đương nhiên, Diệp Sở cảm thấy ngọn núi Thanh Di đó là một cái viện tâm thần nhưng đám Tinh Văn Đình lại không cho là vậy. Trong suy nghĩ của nàng, Thanh Di Sơn là một nơi vô cùng thần bí, nàng rất muốn được đặt chân đến một lần.

Nơi thần bí ấy, chỉ khi đi đến đó thì mới có thể mở ra được một góc của núi băng. Nhưng rất hiển nhiên, mặc dù nàng là một Thánh nữ nhưng người ngoài muốn vào Thanh Di Sơn là điều không thể, dù là ai cũng không có ngoại lệ. Nên mọi người đều cảm thấy hứng thú, càng cảm thấy được sự thần bí của Thanh Di Sơn.

Đã hơn một lần, Tinh Văn Đình quần lấy Diệp Sở, muốn hắn đưa mình lên đó. Nhưng ngay cả Tiên thiên cảnh Diệp Sở còn chưa đạt tới, thì có tư cách gì dẫn người lên đây?

Muốn lên Thanh Di Sơn, cho dù có thân phận đệ tử hạch tâm thì thực lực cũng phải đạt đến Tiên thiên cảnh ngũ trọng mới miễn cưỡng được xin quyền lợi, thỉnh thoảng mang một người chỉ thân lên đây một lần. Hơn nữa, không được đến Vô Tâm Phong! Nếu muốn lên Vô Tâm Phong mà đám người दिन ấy không đồng ý, dù thực lực của người thông thiên, bọn họ cũng không cho là không cho.

Vô Tâm Phong – Thanh Di Sơn quả thật không giống bất cứ nơi nào, chỉ có những người đã từng ở đó mới hiểu được. Ngay cả Diệp Sở, chỉ khi trở về Vô Tâm Phong mới có thể hình dung nơi đó là chỗ như thế nào.

Trong mắt Tinh Văn Đình, tất cả những gì nàng biết về Thanh Di Sơn bất quá chỉ tóm gọn trong hai chữ: thần bí. Nhưng trên thực tế, nơi nào ở Thanh Di Sơn lại chẳng bao hàm hai chữ này. Lẽ dĩ nhiên, Diệp Sở đã từng nói với Tinh Văn Đình, Thanh Di Sơn không chỉ có cái sự thần bí ấy mà thôi, khiến cho hứng thú của Tinh Văn Đình lại càng tăng mạnh, một lòng muốn đi.

Động Thập Nhất thấy cả đám đồng bọn bị giết, cho dù thủ hạ của lão Thập Cửu cũng không thể chặn một cước, từng tên bị Diệp Sở một cước đạp nát cổ họng. Điều này khiến y nhện không nổi mà tái mặt hoảng sợ. Thiếu niên này đã mạnh hơn một năm trước rất nhiều!

Trước kia, khi đám Diệp Sở đại náo Tam thập lục động đã hủy liền mấy động. Điều khiến chúng hoảng sợ là người của mấy động đó đã chết gần một nửa trong tay Diệp Sở. Đối với Diệp Sở, trong lòng những người này đã lưu lại bóng ma.

Cũng không ngờ rằng, lần này chỉ bắt một con nhóc mà lại rước đến tên thanh niên giết người như tà ma kia. Nếu Động Thập Nhất biết sớm, dù có cho vàng y cũng không dám đi bắt Dao Dao, bởi vì y biết Diệp Sở chính là người cầm đầu của băng nhóm năm xưa.

Có thể khiến thế tử Bàng gia phải cúi đầu, sao lại là người dễ đối phó?

Nhưng giờ này y đã hết đường lui rồi. Nhìn thấy Diệp Sở xuất thủ là đoạt mạng thì bèn nổi giận gầm lên một tiếng, trường phủ trong tay hung hăng bổ tới Diệp Sở. Cách ra tay tàn nhẫn phối hợp với thực lực Hóa ý cảnh cửu trọng khiến chiêu này mười phần kinh khủng, sát ý ngời ngời.

“Chờ ngươi đạt tới Tiên thiên cảnh rồi đến đối phó ta nhé!” Diệp Sở cười khinh bỉ, dẫm mạnh xuống một tảng đá khiến nó bắn vọt ra, lập tức va chạm với trường phủ của đối phương.

Tàng đá trong nháy mắt bị bỏ nát nhưng Động Thập Nhất vẫn không yên thân, phải lui liền mấy bước, cánh tay bị chấn đến mức run lấy bầy, thanh trường phù to lớn cũng suýt tuột khỏi tay.

“Hôm nay các ngươi đều phải chết!” Diệp Sở thấy có người muốn trốn, thân ảnh lóe lên liền chặn trước mặt đối phương, tay hóa thành đao chém thẳng vào huyết Thái Dương, một chiêu diệt gọn đối phương.

Trong những người này có không ít hảo thủ, tất nhiên là cũng có Hóa ý cảnh. Nhưng giờ phút này, trong tay Diệp Sở thì chúng chẳng khác nào một đám ô hợp. Thời khắc này, Diệp Sở tựa một con mãnh hổ khát máu, hấn đi qua nơi nào thì nơi đó không còn mạng sống.

Thủ đoạn này chính là thứ Lão phong tử hay gọi là nghệ thuật, mà Diệp Sở lại rất ít dùng đến nó, dù trước kia đối chiến với đám Sa quốc thì hấn vẫn chưa hề vận dụng. Bởi vì nó quá khát máu, khi đã thi triển thì chỉ có giết chóc mới dùng được sự bạo ngược bên trong.

Nếu không phải bọn chúng dùng Dao Dao mới bốn tuổi uy hiếp, Diệp Sở cũng không làm chuyện này. Chả phải Diệp Sở sợ giết người nhưng sự điên cuồng khát máu ấy vốn không phải là chuyện thoái mái cho lắm. Nhưng nếu khi đã thi triển, vậy tất cả mọi người nơi này đừng hòng mơ được sống sót.

“Muốn chết!” Động Thập Nhất gào thét, trường phù quét tới mang hàn quang sắc bén chém thẳng vào hông Diệp Sở, hông chém hấn thành hai đoạn.

“Quá chậm!” Diệp Sở lắc đầu tránh ra, vừa xoay người đã chuyển thân nhặt một thanh đao từ dưới đất trực tiếp nghênh đón.

“Choang...”

Tiếng kim loại va chạm vang lên trong trẻo, cương đao trên tay Diệp Sở đã bị bỏ thủng một lỗ nhưng thanh trường phù của Động Thập Nhất đã bị đánh bay hấn ra ngoài, hồ khẩu cũng bị chấn phải tóe máu.

Động Thập Nhất hoảng sợ lùi về phía sau, vẻ mặt không dám tin. Một năm không gặp, thanh niên này phát triển quá mức kinh khủng. Theo nguồn tin trước đó thì hấn là hấn phải hơi yếu hơn mình mới phải, nhưng giờ phút này lực lượng của chiêu vừa rồi đã vượt xa mình.

Động Thập Nhất che lại cánh tay đau nhức kịch liệt lùi thẳng về hướng cửa ra. Nếu đánh không lại Diệp Sở, y chỉ còn cách trốn.

“Trốn? Đã hỏi ta có chấp nhận chưa đã?” Thời điểm Động Thập Nhất đến nơi mấu chốt, trường đao của Diệp Sở không biết từ lúc nào đã gác lên cổ y. Động tác của Động Thập Nhất đột nhiên khựng lại, sắc mặt sợ hãi và tái nhợt run rẩy.

“Nói cho ta ngay, có biết ai cùng Bạch Báo vào mộ Đại tướng quân lúc trước không?” Diệp Sở tra hỏi Động Thập Nhất.

“Ta không...”

Lời của Động Thập Nhất còn chưa ra khỏi miệng thì trường đao đang gác vào cổ y chợt đẩy sâu vào một phân, một dòng máu đỏ tươi lập tức chảy xuống đọng lên người y mang theo mùi tanh gay mũi: “Ta không hy vọng nghe được đáp án ta không muốn. Nếu ngươi biết ra là người thế nào, thì tốt nhất là nói lời ta muốn nghe đi!”

“Lão Tam, lão Tứ, lão Ngũ đều biết!” Động Thập Nhất thấy trường đao vẫn đang đẩy sâu thêm bèn vội vàng nói, toàn thân run như cây sậy.

“Chúng đang ở đâu? Ở Tam thập lục động hay đi Nghiêu thành với các người rồi?” Diệp Sở hỏi Động Thập Nhất tiếp, trong lòng bắt đầu thấp thòm cảnh giác. Tam thập lục động có năm Tiên thiên cảnh, ba tên kia chính là ba người trong số đó.

Lúc Diệp Sở đại náo Tam thập lục động cũng không dám trêu vào mười động đầu tiên, chính là sợ những người này xuất hiện.

“Đang ở Nghiêu thành đuổi giết một kẻ khác đã từng vào mộ Đại tướng quân!” Động Thập Nhất biết chạy trời không khỏi nắng nên phải đáp. Lúc này y biết thà nói thật còn hơn là che giấu, cũng khiến Diệp Sở tìm ba người kia gây phiền toái. Lấy thực lực của ba người họ, nói không chừng có thể hạ sát Diệp Sở.

“Thấy ngươi thức thời, nhìn vẻ biết điều như vậy thì ra hỏi ngươi một vấn đề cuối cùng. Nếu ngươi đáp đúng, ta lập tức bỏ qua cho ngươi!” Diệp Sở nhìn Động Thập Nhất nói.

Ánh mắt Động Thập Nhất chợt lóe sáng, tròn mắt nhìn thẳng vào Diệp Sở.

“Ta hỏi ngươi: nếu một người đàn ông dùng sức mạnh với nữ nhân nhưng thất bại... có phải mất thể diện lắm hay không?” Diệp Sở hỏi Động Thập Nhất.

Động Thập Nhất muốn khóc rống lên. Con mẹ nó, vấn đề gì thế? Nhìn Diệp Sở đang nhìn mình chòng chọc, Động Thập Nhất đồ hết mồ hôi mẹ tới mồ hôi con, một lúc sau mới run rẩy đáp: “Hấn là... Không! Không tính là mất thể diện!”

Nhưng giọng điệu cứng rắn của Động Thập Nhất vừa dứt, Diệp Sở liền vung trường đao chém ngang không chút lưu tình. Động Thập Nhất mất mở trừng trừng, ngã thẳng xuống đất, trong đầu chỉ còn một ý niệm cuối cùng: “Chẳng lẽ ta trả lời sai rồi sao?”

Diệp Sở vứt trường đao xuống bên cạnh: “Mẹ nó! Cái gì gọi là không hấn hả? Chắc chắn là không mất thể diện chả được sao?!”

Diệp Sở bắt đầu nổi xung, cảm thấy thăng chủ cũ của thân thể này quá mức vô dụng. Trở thành loại chuột chạy qua đường mình cũng không thèm chấp, nhưng đã có ý đồ bất chính mà còn thất bại thì thật vất vả mặt mũi thăng đàn ông đi cho rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Dẫn ta đi nhé!

"Người không sao chứ?" Lúc Diệp Sở xuất hiện trước mặt Bạch Huyền, nàng liền chạy đến trước mặt Diệp Sở, giương đôi mắt đẹp nhìn gã hết một lượt, gương mặt kiều diễm đầy vẻ lo lắng mang một nét phong tình đến lạ.

Thấy Diệp Sở nhìn mình mỉm cười mà không nói lời nào, nàng tưởng là trên mặt mình có dính thứ gì, liền vuốt một cái rồi hỏi: "Sao vậy? Trên mặt ta có dính cái gì à?"

Diệp Sở vốn định muốn trêu nàng vài câu nhưng thấy Bạch Báo ở bên cạnh nên hắn cũng liền bỏ đi ý nghĩ này.

"Bạch thúc, thúc đưa Dao Dao và Bạch Huyền tỷ đi trước đi!" Diệp Sở nhìn về phía hai người nói.

"Tại sao thế?" Bạch Báo nhìn Diệp Sở hỏi: "Còn có phiền toái gì sao?"

Diệp Sở lắc đầu đáp: "Còn có một ít dư nghiệt, không có chuyện gì quan trọng đâu! Thúc dẫn Bạch Huyền tỷ rời đi, một chút nữa ta sẽ trở về ngay."

Thấy đôi môi hồng tươi của Bạch Huyền mở ra như định nói điều gì, Diệp Sở liền cười thốt: "Bạch Huyền tỷ yên tâm, không có chuyện gì lớn cả. Về nhà chờ ta là được rồi!"

Giọng Diệp Sở bình thản, rất có lòng tin. Mặc dù Bạch Huyền khá lo lắng nhưng biết Diệp Sở có thể đánh bại cả Tiên thiên cảnh. Nàng nghĩ thầm ở Nghiêu thành chắc cũng không có ai có thể hạ được hắn nên mới dần lòng xuống.

Nhìn Bạch Báo và Bạch Huyền đã đi khỏi, sắc mặt Diệp Sở liền cứng lại. Đối phương có đến ba Tiên thiên cảnh, đó là một thế lực kinh khủng. Hắn có thể đánh với một tên Tiên thiên cảnh là không sai nhưng đối mặt với hai tên thì vô cùng nguy hiểm. Đối mặt với ba tên, nếu như không cẩn thận thì có lẽ sẽ uổng mạng.

Nhưng tuyệt đối không thể để cho bọn chúng tìm ra Bạch Báo được! Mặc dù không lâu nữa Bạch Báo sẽ đột phá lên Tiên thiên cảnh nhưng dù sao bây giờ vẫn chưa đến lúc. Căn bản ông ta không phải là đối thủ của Tiên thiên thì làm sao bảo vệ Bạch Huyền và Dao Dao chứ.

"Xem ra phải mời Tinh Văn Đình hỗ trợ rồi!" Diệp Sở thầm nghĩ. Thực lực Tinh Văn Đình vượt xa hắn, chuyện này cũng không có gì là kì quái cả. Tinh Văn Đình chính là Thánh nữ nha! Tu luyện nhiều năm đến như vậy mà kém hơn một tên tu hành mới ba năm như mình thì nàng đã bị người ta lột cái mạo Thánh nữ lâu rồi.

Có điều, nếu mời Tinh Văn Đình xuất thủ thì nàng nhất định sẽ biết được chuyện Bạch Báo xông vào mộ Đại tướng quân ngay.

"So với chuyện mấy tên này tìm Bạch Báo phiền toái thì Tinh Văn Đình chắc vẫn còn nghe ta, cũng không đến nỗi đến lợi dụ uy hiếp Bạch Báo!" Diệp Sở thờ dãi, toan chạy tới Hàn Hồ thì có tiếng bước chân truyền đến từ xa. Sắc mặt Diệp Sở liền kịch biến nói: "Đáng chết thật! Bọn chúng trở lại à?"

Diệp Sở liền nhảy vào trong đạo quán, trốn vào một góc thì thấy có ba người vừa nói vừa cười đi tới chỗ hắn. Nhìn vẻ mặt cao hứng của chúng thì hiển nhiên bọn họ đã có thu hoạch khi truy sát người tiến vào mộ Đại tướng quân khác.

"Động Thập Nhất..."

Ba người đi tới trước đạo quán hô lên mấy tiếng, nhưng đã mấy câu mà lại không nghe thấy ai đáp lại tiếng nào thì liền liếc mắt nhìn nhau, sắc mặt liền trở nên thận trọng. Chúng rút binh khí ra rồi chậm chậm tiến vào đạo quán.

Khi bọn chúng tiến vào, thấy xác người đầy đất thì vẻ mặt âm trầm cùng cực. Sau khi kiểm tra một lần thì không hề phát hiện ra một ai, không còn ai còn sống cả.

"Thủ đoạn hung tàn thật, một người sống cũng không lưu, khôn thật! Là ai làm?" Động Lão Tam quát lên, vẻ mặt bặm trợn hung tàn.

"Soạt..."

Trong lúc ba tên động chủ đang giận tím mặt thì trong một góc đạo quán liền khẽ vang lên tiếng động. Ba tên cứng hết cả người, liền quay đầu nhìn thì chợt thấy một bóng người đang vọt ra ngoài cực nhanh.

"Đuổi theo!" Ba tên động chủ lập tức phản ứng, liền bắn nhanh theo nhắm hướng Diệp Sở đuổi theo.

Tốc độ Diệp Sở cực nhanh, chỉ một loáng đã chạy khỏi ngoài đạo quán đến chục thước. Nhưng ba tên này đều là Tiên thiên cảnh, tốc độ cũng không

chậm nên cũng bám sát Diệp Sở. Mặc dù không đuổi tới ngay nhưng Diệp Sở muốn thoát khỏi bọn họ cũng là chuyện cực kỳ khó khăn.

"Đứng lại cho bản động chủ!" Ba tên động chủ rống giận, hàn quang đầy đầy mắt. Ở cái vương quốc nhỏ như Nghiêu quốc này mà lại có kẻ dám giết người của Tam thập lục động. Đúng là không biết sống chết!

"Có bản lĩnh đuổi theo rồi hãy nói!" Diệp Sở cười nhạo đáp rồi ngoặt người một cái, đã luồn vào một con hẻm nhỏ.

Ở Nghiêu thành, Diệp Sở thuộc đường hơn bọn họ. Mặc dù đối phương là ba Tiên thiên cảnh nhưng Diệp Sở thật sự muốn xem xem bọn họ có đuổi kịp hắn hay không.

"Phân ra ba đường, nhất định phải bắt lại này!" Động Lão Tam nhìn thấy Diệp Sở đã chui vào con hẻm liền quay sang nói với hai tên bên cạnh. Y rất rõ, phe mình cũng không quá quen thuộc địa hình Nghiêu thành. Nếu đã không có ưu thế này thì chỉ còn cách bao vây để bù lại mà thôi.

"Người trốn không thoát đâu!" Động Lão Tam bám theo Diệp Sở rất sát, muốn dùng lời nói gây áp lực khiến Diệp Sở hoảng loạn sơ xuất.

"Người đuổi không kịp ta đâu!" Diệp Sở mĩa lại, lại ngoặt một cái liền luồn sang một con hẻm khác.

"Chết tiệt!"

Nhìn Diệp Sở đã mất dạng, Động Lão Tam tức cảnh hông bèn tăng tốc đến cực hạn nhào vào con hẻm. Nhưng y đã chậm một nhịp, lúc này chỉ nhìn thấy bóng lưng của Diệp Sở loáng qua một cái mà thôi.

Diệp Sở luồn lách vào vô số ngõ ngách ở Nghiêu thành, khéo miệng cong lên khinh thường. Thăm nghĩ cái thân thể này lúc trước ở Nghiêu thành không chuyện ác nào mà không làm, sự quen thuộc đối với Nghiêu thành là không cần bàn cãi. Tốc độ của hắn vốn không hề thua kém Tiên thiên cảnh bình thường, trong hoàn cảnh như vậy mà ba người bọn họ muốn bắt được hắn thì đúng là nằm mơ.

"Oành..."

Tiếng sấm vang rền, trời đột nhiên mưa như trút nước. Hôm nay sắc trời từ sáng đã bắt đầu âm u rồi, trời mưa cũng không khiến Diệp Sở bất ngờ. Lúc này trời mưa khiến Diệp Sở liền nở nụ cười.

Có con mưa ngăn cản, bọn chúng muốn bao vây tiêu diệt hắn sẽ khó hơn rất nhiều.

Diệp Sở chui vào một con hẻm nữa, nhắm hướng Hàn Hồ chạy tới. Có con mưa to trợ giúp, Diệp Sở đã hoàn toàn có thể dẫn dụ ba tên động chủ đi tới Hàn hồ.

Lúc Tinh Văn Đình ra tay hợp lực cùng hắn thì ba tên này không hề đáng lo. Giết ba người này thì Bạch Báo càng thêm an toàn.

Diệp Sở nhắm Hàn Hồ chạy tới. Lúc Diệp Sở đang tìm chiếc thuyền của Tinh Văn Đình đang ở thì bên tai khẽ truyền đến một thanh âm quen thuộc.

"Diệp Sở! Sao ngươi ở đây?" Âm thanh trong trẻo đầy vẻ mừng vui vang lên. Diệp Sở liền quay sang thì thấy một thiếu nữ đang cầm chiếc ô màu xanh, người vận trường bào màu lam thanh lệ thoát tục đang đứng đĩnh tự nhiên đi trong mưa, phảng phất như một đoá bạch liên không nhiễm bụi trần. Dưới chân nước mưa đục ngầu chảy xuôi, gương mặt động nhân ứng đỏ nổi bật lên làn da trắng nõn kiều mị.

"Diệu Đồng!" Diệp Sở không nghĩ tới sẽ gặp được Đàm Diệu Đồng, khẽ nhìn thoáng về phía sau thăm nghĩ chắc là ba tên đó bị mình xoay văng đầu rồi, muốn đuổi tới đây còn cần một lúc nữa.

Tâm tình Diệp Sở khẽ buông lỏng, cười nhìn Đàm Diệu Đồng đáp: "Làm sao ngươi ở đây một mình vậy? Không sợ lưu manh ở Nghiêu thành thấy ngươi xinh đẹp như vậy sẽ bắt đi mất à?"

Câu nói này liền khiến Đàm Diệu Đồng duyên dáng bật cười khanh khách, tiếng cười trong trẻo như mưa thánh thót động lòng người.

"Hôm nay Văn Đình có đến Nghiêu thành hỏi thăm ra được vài chuyện của ngươi. Nghe nói ba năm trước ngươi chính là đệ nhất lưu manh ở Nghiêu thành nha. Nhưng không biết dạo này ngươi làm gì mà lảng tránh hỏi đầu, là một anh hùng đây?" Đàm Diệu Đồng nghĩ đến bộ dáng Diệp Tinh Văn nghe được là có người nói Diệp Sở là anh hùng thì há hốc ra sao, nàng liền cảm thấy buồn cười.

Nàng cũng vô cùng kinh ngạc thanh danh Diệp Sở ba năm trước ở Nghiêu thành lại bại hoại đến độ như thế. Đôi mắt đẹp ngó chừng Diệp Sở, cảm thấy hảo hữu Tinh Văn Đình của mình đúng là có ý tứ.

"Vậy ngươi không sợ tên lưu manh ta làm gì với ngươi à?" Diệp Sở cười hỏi, thăm nghĩ đám Tinh Văn Đình đúng là rảnh rồi mà, quả thật là đi hỏi thăm.

"Ngươi không dám đâu!" Đàm Diệu Đồng cong môi đáp, bờ môi đỏ bọng sáng bóng hé ra đáp: "Ha ha, ngươi không phải là đã hứa sẽ dẫn ta đi ngắm cảnh mưa Hàn hồ sao? Vậy thì dẫn ta đi nhé!"

"Bây giờ?" Diệp Sở kinh ngạc nhìn Đàm Diệu Đồng hỏi, lại không nhẹn được mà quay lại phía sau ngó chừng.

"Ngươi gạt ta à?" Đàm Diệu Đồng giương đôi mắt đẹp nhìn Diệp Sở hỏi, đợi câu trả lời của hắn.

Chương 82: Không thể nhìn miễn phí

Đàm Diệu Đồng đưa mắt nhìn Diệp Sở, đôi mắt ngấn nước vô cùng câu hồn đoạt phách, phối hợp với khuôn mặt kiều diễm mềm mại trông hết sức thanh tú.

"Cho người!" Đàm Diệu Đồng đột nhiên ném một thứ cho Diệp Sở.

"Cái gì?" Diệp Sở nghi ngờ nhận lấy, cầm trong tay mới cảm giác được sự ấm áp của nó, không khỏi hô lên: "Cực Ý Ngọc?"

"Chẳng phải Người đã nhờ Văn Đình tìm giúp thứ này sao? Đúng dịp trường bối cho ta một khối cảm chơi, tiện tay đưa cho người." Khuôn mặt trắng trẻo dễ nhìn của Đàm Diệu Đồng hơi ửng đỏ, vô cùng mê người.

Diệp Sở nhận lấy thứ này, nghĩ thầm ban đầu lúc mình hỏi Văn Đình thì nàng cũng không hề nói gì hết. Vậy mà lúc này lại lấy ra đưa cho mình, nhưng hán cũng nhanh chóng hiểu ra, da mặt nàng vốn mỏng nên không dám đưa trước mặt Văn Đình và Tinh Vân, còn không phải sẽ bị trêu chọc suốt sao?

Có điều trường bối Diệp Đồng lại có thể lấy ra Cực Ý Ngọc cho nàng tùy ý chơi đùa, thì hiển nhiên gia thế Diệp Đồng không hề nhỏ. Nghĩ tới chuyện Diệp Đồng đi cùng một chỗ với Tinh Văn Đình thì hiển nhiên gia thế lớn là chuyện không hề kỳ quái.

"Người nếu có chuyện thì... ta đây dạo chơi quanh đây thử xem. Thế nào?"

Hình như Đàm Diệu Đồng nhìn thấu được Diệp Sở đang do dự nên mỉm cười nói.

Diệp Sở nhìn nàng thấy ánh mắt có chút tiếc nuối, liếc qua Cực Ý ngọc trong tay cười sáng khoải: "Ta chỉ là đang nghĩ, nên dẫn người đi tới chỗ nào có cảnh đẹp nhất Hàn hồ thôi, giờ đã biết chính xác rồi. Đi theo ta."

"Tốt!" Diệp Sở có thể nhìn thấy rõ sự vui mừng trong mắt Diệp Đồng, hiển nhiên nàng rất muốn được trông thấy cảnh đó.

Diệp Sở dẫn Đàm Diệu Đồng trở lại, luôn lách không biết bao nhiêu ngõ hẻm.

"Có phải người đi nhầm đường hay không, vừa rồi không phải có con đường đi thẳng hay sao? Người vừa làm một vòng lớn rồi!" Đàm Diệu Đồng nhắc nhở Diệp Sở.

Diệp Sở cười cười: "Đi theo ta chưa bao giờ xuất hiện sai lầm cả."

Mặc dù nàng có sự nghi ngờ nhưng vẫn cao hứng đi theo phía sau Diệp Sở.

Diệp Sở vì muốn tránh mặt ba người kia nên đi vòng vèo không ít đường, cuối cùng mới dẫn Diệp Đồng tới mảnh đất bên cạnh Hàn hồ, chỗ này cực ít người tới. Nơi này có một tảng đá xanh, hai người đi lên phía trên.

"Chính là chỗ này!" Diệp Sở nhìn về phía Hàn Hồ xa xa ngay phía dưới. Mưa đến nhanh mà đi cũng nhanh, lúc này cũng dần tạnh rồi, trông ra Hàn hồ bây giờ có một lớp hơi nước mờ mờ ảo ảo.

"Đẹp quá!" Diệp Đồng nhìn cảnh Hàn hồ trong mưa, trong đầu không khỏi nghĩ tới câu thơ Diệp Sở nhắc đến trước kia: "Trong mưa huyền ảo vẻ non tươi". Lúc này nàng cảm giác quả đúng như lời, cả người hoàn toàn lạc trong cảnh đẹp hút hồn này.

Diệp Sở nhìn bộ dạng Diệp Đồng vô cùng hưng phấn, cảm giác nàng với khung cảnh sơn thủy mưa bụi này dung hợp một chỗ, xinh đẹp vô cùng. Tâm tình cũng dần dần thư giãn, sát khí vừa bộc phát lúc giết người cũng được xóa sạch.

Nhìn nữ nhân như hoa sen chớm nở này, Diệp Sở cảm thấy phong cảnh đẹp nhất cũng chẳng hơn được. Hán cảm thấy cho dù phải mạo hiểm thì cũng vô cùng đáng giá, khung cảnh mỹ nhân đẹp đẽ như thế, khó gặp khó gặp!

"Diệp Sở! Nhìn kia! Cầu vòng, cầu vòng kia!" Đàm Diệu Đồng khá hưng phấn trò tay về phía trước. Không biết từ lúc nào mây đã tan ra, mặt trời rọi xuống khiến Hàn hồ xuất hiện cầu vòng hoa lệ. Nó vắt ngang hai đầu Hàn hồ, giống hệt như một cây cầu vòm chón bông lai.

"Thật là đẹp!" Đàm Diệu Đồng quay đầu lại nhìn Diệp Sở: "Thật sự là chỗ tốt, may có người dẫn tới nếu không sẽ tiếc nuối cả đời rồi."

Đàm Diệu Đồng kiều diễm vô cùng, đôi môi đỏ mọng mê người, nhìn Diệp Sở, mỉm cười đầy mê đắm.

"Người thích là tốt rồi! Cũng không thể nhìn miễn phí, giờ thì xem như đã trả được nợ rồi!" Diệp Sở mỉm cười, không khỏi nhớ tới cảnh tượng trong phòng lúc trước, thân thể mềm mại trắng trẻo như ngọc. Hán nghĩ thầm cảnh tượng đó đẹp mắt chẳng khác gì Hàn hồ lúc này: hào quang tỏa sáng, đẹp

đến mê người.

Câu nói này khiến Đàm Diệu Đồng vừa mới hưng phấn tươi cười chợt mặt đỏ bừng, thẹn thùng vô cùng. Về kiểu mỹ dụ nhân bỗng đứng toát ra khiến Diệp Sở phải há hốc mồm.

Thời khắc này, Đàm Diệu Đồng phô bày hoàn toàn vẻ dịu dàng đáng yêu của nữ nhân, xinh đẹp đến mức hoa nhường nguyệt thẹn.

"Sau này không được nhắc lại chuyện đó!" Đàm Diệu Đồng thẹn thùng sắng giọng, không cho Diệp Sở bàn lại chuyện đó. Nàng vuốt vuốt mặt cũng cảm thấy nó nóng hơn mấy phần.

"Quả nhiên là bại hoại!" Đàm Diệu Đồng cắn cắn môi.

"Ta..."

Diệp Sở muốn nói thêm gì đó thì Diệu Đồng đã ngắt lời: "Không cho nói nữa, ta mới ở lại với ngươi! Nếu không ta liền nói cho Văn Đình, bảo ngươi thật sự đã làm chuyện xấu với ta!"

Nói xong, bản thân nàng cũng cảm thấy uy hiếp như vậy vô cùng buồn cười, không kiềm được nhoen miệng cười khanh khách.

Diệp Sở nhún nhún vai vừa định ngồi xuống bên cạnh nàng thì thân thể chợt căng cứng, ánh mắt nhìn về phía xa xa.

"Không lẽ hần hoảng sợ thật sao?" Diệu Đồng nghi hoặc nhìn Diệp Sở. Hần cũng không hề trả lời, mà nhìn chằm chằm ba kẻ đang đi tới bên này.

Sắc mặt hần khó coi hẳn. Vốn cho rằng mình đã tránh được đối phương, bọn chúng tìm được tới đây cũng phải mất không ít thời gian. Ai ngờ mới đây mà đã nhanh chóng tìm thấy.

"Các hạ rảnh rồi quá nhỉ, có tâm tình đi thưởng thức cảnh đẹp Hàn hồ!" Động Lão Tam nhìn Diệp Sở, sắc mặt âm trầm.

Tiểu tử này miệt thị bọn họ quá thể, bị ba người đuổi giết thế mà dám đưa mỹ nhân đến nơi này nói nói cười cười thưởng thức cảnh đẹp. Nghĩ bọn hần là ai vậy chứ?

Ngắm nghĩ lại nảy giờ đuổi theo, bị hần quay quay như dế thì lửa giận cả ba bốc lên tận đầu.

"Diệp Sở, sao vậy?" Đàm Diệu Đồng nhìn thấy được đối phương lại giả bất thiện, hỏi Diệp Sở.

Ba người nhìn thấy Đàm Diệu Đồng thì hơi thở có chút khó khăn, không thể tưởng tượng ra có mỹ nhân đẹp như vậy, khó trách thiếu niên này lại nguyện ý mạo hiểm lớn như thế.

"Bị ba người bọn họ đuổi giết mà thôi." Diệp Sở nhún nhún vai nói với Diệu Đồng.

"Aaaa...!" Lúc này nàng mới hiểu được sự tình lúc trước, "Thì ra ngươi mang ta đi vòng vèo là để tránh mặt bọn họ?!"

Diệp Sở gật đầu cười cười.

"Vậy ngươi còn dẫn ta tới nơi này, sao không nói cho ta biết, không cần phải quần lầy ngươi dẫn tới đây rồi." Đàm Diệu Đồng có chút nóng nảy.

"Không sao! Dù sao cũng không thể nhìn ngươi miễn phí như thế!" Diệp Sở mỉm cười khoát tay nhìn Diệu Đồng.

Nàng đỏ mặt không biết nói sao. Trông thấy Diệp Sở tiến lên phía trước che chắn cho nàng, cảm thấy vừa giận vừa cảm động.

Bản thân biết rõ đang bị người khác đuổi giết, còn mạo hiểm đưa nàng đến đây, chỉ vì muốn cho nàng ngắm cảnh Hàn hồ.

Lòng người phụ nữ rất dễ xúc động. Lúc này nàng cảm thấy Diệp Sở hoàn toàn không hề giống những nam tử khác. Đây quả thật là chuyện nhỏ không đáng kể, nhưng hần lại vì chuyện đó mà mạo hiểm cả tính mạng.

"Ba vị cũng nhanh nhẩy, ta vốn nghĩ ít nhất cũng phải một canh giờ. Không ngờ chưa tới nửa canh đã tới rồi."

"Ngươi chạy cũng mau lắm!" Động Lão Tam nhìn Diệp Sở nói: "Có điều hôm nay ngươi chết chắc rồi! Cứ yên tâm xuống suối vàng, tiểu mỹ nhân này ta sẽ hảo hảo chăm sóc."

Diệp Sở quay đầu nhìn Diệu Đồng đang bừng bừng lửa giận, mỉm cười ý bảo nàng không cần phải để ý mấy lời nhảm nhí đó.

"Có lẽ ngươi tính toán sai rồi!" Diệp Sở nhìn Động Lão Tam hờ hững trả lời.

"Vậy sao? Thế giờ ta sẽ giết ngươi!" Động Lão Tam bắt chợt ra tay với Diệp Sở, hai người giao chiêu với nhau, làm Diệp Sở phải lui về sau hai bước.

Động Lão Tam hơi sững sốt nhưng sau đó phá lên cười: "Còn chưa đạt tới Tiên thiên cảnh mà đã to mồm. Bên ta ba người mãnh hổ khó địch, quả thực đơn giản như bắt ba ba trong rọ."

Động Lão Tam nhìn Diệp Sở đầy miệt thị. Vốn y cứ tưởng đối phương đã đạt Tiên thiên cảnh, nhưng vừa giao thủ xong thì y đã biết đối phương chỉ mới Hóa ý cảnh mà thôi.

Một tên Hóa ý cảnh cho dù cường đại đến mức nào thì cũng không thể ngăn cản được ba nhân vật Tiên thiên cảnh.

Diệp Sở cũng tự nhận mình không thể chống đỡ nổi ba Tiên thiên cảnh.

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Không tim không phổi

Diệp Sở lắc lắc cánh tay, lực đạo của Động Lão Tam rất hung mãnh, một kích vừa rồi đã chấn cánh tay hắn đến phát run. Hắn đưa mắt nhìn ba tên này, vẻ mặt nghiêm lại. Muốn cản một trong ba người này là chuyện đơn giản nhưng nếu ba người đồng loạt ra tay thì hắn lực bất tòng tâm. Nhìn thoáng qua Đàm Diệu Đồng, Diệp Sở thờ hất khê ra, kinh khí trong người cuộn trào rồi quán thấu vào cánh tay.

Thấy Diệp Sở không cam lòng nhận thua, còn dám vọng tưởng chiến với ba người mình, Động Lão Tam nhìn Diệp Sở đầy khinh khinh, đôi tay vung ra rồi hợp lại mang theo thể công bá đạo đánh thẳng vào ngực Diệp Sở.

“Một Hóa ý cảnh mà thôi, lại dám mơ tưởng ngăn cản ta à?” Động Lão Tam cười khẩy, múa tay tác động linh khí bản thân lên linh khí bốn phía. Khi động thủ, y lập tức phát ra thể công Tiên thiên cảnh khủng khiếp, hòng một kích áp chế Diệp Sở.

“Không khỏi quá xem thường ta!” Diệp Sở trừng mắt nhìn Động Lão Tam, quét ngang một chương hiêm ác bắn thẳng vào cổ họng y khiến Động Lão Tam không thể không thu tay về đỡ. Lực đạo một chương này trùng kích lên cánh tay y, thể công sắc bén làm cho y bị chấn lùi về sau mấy bước.

Tất nhiên, Diệp Sở cũng không tốt hơn là mấy, cũng bị chấn lùi mấy bước.

“Lão Tam!” Hai động chủ còn lại thấy thế vội vàng tiến lên, muốn đồng loạt ra tay với Diệp Sở.

“Không cần!” Động Lão Tam đưa tay ngăn hai người lại, gữ gữ cánh tay đã khá tê dại mà nói: “Một Hóa ý cảnh mà thôi, ba người chúng ta cùng xuất thủ thì không khỏi quá coi trọng hắn. Các ngươi canh giữ hai bên, đừng để hắn chạy thêm lần nữa!”

Hai người liếc mắt nhìn nhau, nhưng ngay sau đó cùng gật đầu ngăn chặn đường lui, nhìn Động Lão Tam xông về phía Diệp Sở.

“Chỉ bằng một mình ngươi mà cũng mơ làm gì được ta à!” Diệp Sở cười lớn, tung ra Kim Cương Chương mang theo lực chí cương bá đạo va chạm cùng quyền thể của Động Lão Tam. Lúc hai người cùng xoay ngược lại, Diệp Sở quét ra một cước, đồng thời Động Lão Tam cũng một cước phóng tới.

Hai cước có thể khai sơn phá thạch đụng mạnh vào nhau, bộc phát ra một tiếng trầm đục. Diệp Sở và đối phương cùng thối lui, ai cũng cảm thấy bàn chân đau đớn, toàn thân loạn xạ lui về phía sau.

“Diệp Sở!” Đàm Diệu Đồng thấy Diệp Sở khuy một gối chống xuống đất để giữ thăng bằng, ngay cả gấu quần cũng rách toạc thì không nén nổi bèn hô lớn với thanh âm lo lắng.

Đôi tay của Đàm Diệu Đồng không biết đã siết chặt tự bao giờ, bên trên bắt đầu lóe lên ánh sáng sắc lẹm nhưng lại không hội tụ được.

Nhìn vẻ mặt lo lắng của Đàm Diệu Đồng, Diệp Sở lắc đầu rồi thờ hất ra, nhìn Động Lão Tam quát: “Lại đến!”

Động Lão Tam nhìn xuống chân mình đã thấy một cục u bầm tím, điều này khiến y cau mày. Rõ ràng đối phương còn chưa đạt tới Tiên Thiên cảnh nhưng lại có sức mạnh như thế, đây là chuyện y chưa từng thấy qua.

“Thủ đoạn không tệ! Ngươi là ai?” Động Lão Tam trừng mắt nhìn Diệp Sở, thầm nghĩ có thể tài bồi ra một Tu hành giả kiểu này thì thể lực sau lưng hẳn là không tệ.

“Bằng các ngươi còn chưa đủ tư cách biết được!” Diệp Sở quát lên, coi như hắn có tự xưng mình là Diệp Sở cũng vô dụng. Lúc này, dù đối phương có e ngại thân phận của mình, thì cũng sẽ nghĩ đến cách giết hắn cho yên chuyện.

Càng rõ thân phận của mình, đối phương càng sẽ muốn giết mình. Bởi vì chúng sợ mình sẽ trả thù.

“Nếu không chịu nói, thì xuống thừa với Diêm vương đi!” Động Lão Tam rống lên, trong nháy mắt đã vung tay phát ra thể công mãnh liệt, từng kích một nối tiếp nhau quét tới như mây trôi nước chảy. Mỗi một kích đều mang lực lượng bá đạo, phong tỏa hoàn toàn đường lui từ trên xuống dưới của Diệp Sở, vô cùng hiêm ác.

Động Lão Tam không muốn tiếp tục dây dưa với Diệp Sở nữa. Dù gặp một Hóa ý cảnh quái dị như vậy, khi y công kích dồn dập như thế thì dù áp chế hẳn rồi.

Trong lòng bay tay của Đàm Diệu Đồng đã mướt mồ hôi, nhìn chăm chăm về phía trước mà lo lắng cho tình cảnh của Diệp Sở, nhưng chỉ thấy Diệp Sở quay đầu lại cười với mình, lắc đầu nói: “Một mình y không làm gì được ta đâu!”

Đàm Diệu Đồng thấy Diệp Sở rơi vào cơn mưa công kích của đối phương, nhưng mỗi một lần đều có thể tránh hiểm sát chiêu của y thì cũng thoáng yên tâm.

“Lúc này còn bụng dạ an ủi mỹ nhân, quả nhiên là công tử phong lưu!” Động Lão Tam cười khẩy, hóa chưởng thành đao bổ thẳng vào cổ họng Diệp Sở, dường như chỉ muốn chặt Diệp Sở làm đôi bằng một kích.

Diệp Sở không thèm đáp mà nghiêng đầu né tránh một kích đang bay tới, đồng thời đưa chân chặn lại một cước đối phương đang phóng tới.

So với Sa Điền Vân, hiển nhiên công kích của Động Lão Tam còn hung mãnh hơn nhiều, điều này cũng không lấy gì làm kì quái. Tam thập lục động cước thù không ít, bình thường làm chuyện đốt nhà cướp của thường xuyên. So với đám quốc sư Sa quốc quen lối sống an nhàn, bọn họ có kinh nghiệm chiến đấu dõng dạc hơn xa, chiến lực khi bộc phát cũng mạnh hơn không ít.

Diệp Sở đối phó đã lộ vẻ kiệt sức nhưng suy cho cùng hẳn là người xuất thế từ Vô Tâm Phong – Thanh Di Sơn. Đám người điên ấy thỉnh thoảng cũng chỉ dạy hần ít nhiều, cho dù cảnh giới kém Động Lão Tam nhưng y muốn đánh bại hần trong một thời gian ngắn là điều rất khó.

“Lão Tam, không đùa nữa! Tốc chiến tốc thắng, giải quyết hần nhanh đi!” Động Lão Tứ quát lớn ân chứa ý bất mãn. Bọn họ đến Nghiêu thành không phải để chơi mà có rất nhiều việc cần làm.

“Mẹ kiếp!” Động Lão Tam tức muốn bẻ phổi bèn quát lớn, thầm nghĩ mình giỡn chơi hồi nào chứ!? Đối phương bộc phát chiến lực không kém y là bao, muốn hạ đối phương cũng không phải là chuyện một thời nữa khác!

“Chết đi!” Động Lão Tam đã rất giận bèn quét nhanh ra một cước, tay hóa chưởng thành trảo hung hăng chụp vào Diệp Sở.

Một trảo đó đã khê sướt qua tay Diệp Sở khiến ống tay áo của hần rách toạc. Diệp Sở bỏ ra một chưởng ngăn lại cước chiêu của Động Lão Tam đang phóng vào ngực mình. Hần bị chấn lui lao đảo lùi về phía sau để lại mấy dấu sâu hoắm trên mặt cỏ.

Động Lão Tam thấy Diệp Sở lại thoát khỏi thế công liên hoàn của mình, sắc mặt âm trầm đến cực điểm. Lão Tứ và Lão Ngũ cũng bất ngờ bèn đưa mắt nhìn nhau. Cả hai đều phát hiện căn bản là Động Lão Tam không phải đang đùa với Diệp Sở, mà người này quả thực có thủ đoạn khiến Động Lão Tam vô năng vô lực.

“Chỉ là một Hóa ý cảnh nhưng quả thật đã ngoài dự liệu của chúng ta!” Động Lão Tứ và Động Lão Ngũ đánh mắt ra hiệu cho nhau, một trái một phải vây lấy hai bên Diệp Sở: “Động Lão Tam, chúng ta đồng loạt ra tay đi!”

“Hừ!” Động Lão Tam khịt mũi nhưng không hề cự tuyệt lời đề nghị này. Tất nhiên là y có lòng tin giải quyết được Diệp Sở, bất quá y không muốn xuống nước mà thôi. Nếu hai người kia nguyện ý cùng mình xuất thủ, vậy thì không còn gì tốt hơn!

Đàm Diệu Đồng nhìn ba người cùng vây quanh Diệp Sở thì khẩn trương đến mức khuôn mặt nhỏ đột ngột đỏ hồng. Đôi tú quyền của nàng siết chặt, vầng sáng nơi cánh tay chuyển động nhanh hơn. Đàm Diệu Đồng muốn đứng ra nhưng vầng sáng trên đôi tay nàng căn bản không thể ngưng tụ khiến đôi mắt mỹ lệ của nàng bối rối. Nàng chưa từng đánh nhau, cũng chưa từng chứng kiến cảnh giao đấu hung ác và khốc liệt đến như vậy.

Diệp Sở không hề hay biết lúc này Đàm Diệu Đồng đã gấp đến quay mòng mòng. Hần nhìn ba người đang vây quanh mình mà thờ dãi thườn thượt, thầm nghĩ sao trước đó mình không mượn lực lượng của Tinh Văn Đình diệt phức ba tên này cho rồi. Giờ ngấm lại căn bản đã hết kíp rồi!

“Ba tên Tiên thiên cảnh đối chiến mình ta? Quả nhiên quá đề cao ta mà!” Diệp Sở nhìn ba người, đột nhiên cười lớn.

Động Lão Tam hừ lạnh rồi nói: “Thật sự nguoi nên hãnh diện! Lúc này, nếu nói thật nguoi là ai, vì sao lại giết Động Thập Tam và có phải đã cướp vật gì trong tay Động Thập Tam hay không thì có lẽ chúng ta sẽ để nguoi được toàn thân!”

“Không phải ta chưa từng biết phong cách hành sự của Tam thập lục động các nguoi! Dù ta có nói thì các nguoi sẽ để ta toàn thân à?” Diệp Sở nói tiếp: “Huống chi các nguoi còn chưa đủ tư cách biết ta là ai!”

“Nếu đã vậy thì nguoi phải chết!” Động Lão Tam khởi động kinh khí toàn thân, đánh mắt với hai người kia chuẩn bị hợp lực xuất thủ giết chết Diệp Sở.

“Dừng tay!” Đàm Diệu Đồng nóng vội quát lên. Tuy vừa rồi Diệp Sở đã khiến mình kinh ngạc bằng cách lấy thực lực Hóa ý cảnh đánh ngang tay với Tiên thiên cảnh, nhưng nàng không cho rằng Diệp Sở có thể chống được một lúc ba Tiên thiên cảnh. Đàm Diệu Đồng đã hối hận, trước kia trường bối đã phí công để nàng cố gắng tu hành nhưng nàng không muốn. Hiện tại, dù có ý sử dụng vầng sáng trên cánh tay nhưng lại chịu phép, căn bản là không thể giúp Diệp Sở được điều gì.

Ba tên khát máu kia làm sao quan tâm đến Đàm Diệu Đồng, trong lòng chúng đã quyết định phải vây công, giết chết Diệp Sở cho rảnh nợ!

Nhìn khỏe mắt Đàm Diệu Đồng đã đỏ rực, gương mặt kiều diễm đã tái mét, Diệp Sở nhìn Đàm Diệu Đồng cười nói: “Không cần khẩn trương! Bọn chúng muốn giết ta cũng không dễ như vậy! Thật sự cho rằng nguoi có xuất xứ từ nơi đó lại dễ xử như thế sao?”

“Ráng hồng Hàn hồ vẫn còn, không cần lo lắng chuyện này mà khiến tâm trạng của nàng bị quấy rầy!”

Đàm Diệu Đồng thấy Diệp Sở vẫn còn lòng dạ an ủi mình, trong lòng vừa buồn vừa giận. Mình nào phải thứ không tim không phổi, lúc này làm gì còn tâm tư ngắm cảnh đẹp Hàn hồ nữa đây?!

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84: Sát linh nhất thể

"Chết đến nơi mà còn lớn lối!" Động Lão Tam nhìn Diệp Sở khinh bỉ, sắc mặt âm trầm dữ tợn.

Diệp Sở không hề bị lời nói của đối phương ảnh hưởng mấy may, hần đột nhiên móc ra viên Cực ý ngọc mà Đàm Diệu Đồng cho hắn.

Động Lão Tam nhìn Cực ý ngọc trong tay Diệp Sở ánh mắt liên sáng bùng, vẻ tham lam hiển hiện rõ ràng. Cực ý ngọc là đồ tốt, trong Tam thập lục động chỉ lão đại là còn có một ít, không ngờ tên thiếu niên này vậy mà cũng có thể lấy ra. Nhưng lúc này hắn lấy ra để thỉnh cầu mình bỏ qua cho hắn sao? Thật đáng tiếc thay, giết hắn thì đồ vật cũng lọt vào tay bọn mình mà thôi.

Đôi mắt tham lam của y nhìn chăm chú vào viên Cực ý ngọc trong tay Diệp Sở, vào lúc ánh mắt y vẫn đang phát sáng thì Diệp Sở lại móc ra một vật khiến cho hô hấp của bọn chúng càng thêm khản trương. Ngay cả Đàm Diệu Đồng cũng không kìm được thốt lên kinh ngạc: "Sát đan! Diệp Sở muốn làm cái gì vậy?"

Sát đan – dùng sát khí chế thành đan dược. Sát khí tuy có thể gây ra thương tổn lớn đối với tu hành giả, nhưng sát đan lại là chuyện hoàn toàn khác. Sát đan được luyện bằng thủ đoạn đặc biệt, đã gạt bỏ phần lớn khí tức hủy diệt cuồng bạo và các thuộc tính bất lợi cho võ giả. Sát đan đối với Tu hành giả còn có tác dụng đại bổ nữa.

Có thể nói nó chính là một hình thức khác của linh khí, phục dụng sát đan đối với tu hành giả có sự giúp ích khá lớn.

Sát khí giống như một tuyệt đại mỹ nhân, trước khi khu trừ những thuộc tính bất ổn, vừa khẽ chạm vào thì nàng liền đá nát trứng của người ngay. Nhưng nếu được tôi luyện sạch sẽ tính cuồng bạo thì nàng sẽ ôn nhu như nước, dù người có nghịch đến cỡ nào thì nàng cũng sẽ nằm ườn ra mà hưởng thụ tận tình.

Sát đan chính là một nữ nhân như thế đấy!

Linh khí trái ngược với sát khí, trong tình huống bình thường thì Tu hành giả không thể tiếp xúc với sát khí, nhưng nếu hấp thụ sát khí mà vô hại thì sao? Nó sẽ là tình huống như thế nào? Sát khí ngược lại sẽ kích thích thân thể giúp tăng tốc độ và vô cùng có lợi cho tu luyện.

Lão phong tử Thanh Di Sơn đã nói rằng: mọi người chia linh khí trên đời ra làm hai loại là ‘linh’ và ‘sát’, nhưng họ không biết là sát khí cũng là linh khí, linh khí cũng là sát khí.

Đối với tuyệt đại đa số tu hành giả, bọn họ chỉ hấp thu được linh khí, sát khí là đại địch đối với họ. Nhưng đối với một vài người đặc biệt thì thì cả đời họ chỉ có thể hấp thụ sát khí, trái lại không thể tiếp xúc với linh khí. Đối với họ thì sát khí mới là linh khí.

Linh sát nhị khí cùng là linh khí trên đời, chẳng qua thể nhân chỉ có thể hấp thu loại thứ nhất mà thôi. Hai loại đó cũng đều là năng lượng, mà đã là năng lượng thì không phân tốt xấu.

Người đời có thể luyện chế sát khí thành sát đan thì cũng đủ chứng minh nó là tinh hoa của trời đất, tu hành giả cũng có thể dùng được. Linh khí trên đời rất nhiều còn sát khí thì không có mấy. Nếu xét ở khía cạnh nào đó thì sát khí còn quý giá hơn linh khí nhiều, sẽ giúp tu luyện đạt kết quả sẽ tốt hơn nữa. Chỉ cần người có thể chịu được thì dùng sát khí để tu luyện còn tốt hơn linh khí cùng cấp bậc.

Chẳng qua trên đời này có mấy người chịu đựng nổi sát khí? Cho nên mới có một nhóm người nghĩ ra một cách khác, tôi luyện nó thành sát đan để phụ trợ cho tu hành.

Mấy viên trong tay Diệp Sở đó chính là vật khiến cho người ta thèm muốn. Diệp Sở lại có thể chất đặc thù, dù sát khí tiến vào cơ thể hắn cũng sẽ không bào mòn sinh cơ của gã mà ngược lại có thể được Diệp Sở dẫn dắt ngưng tụ ra sát đan mà người đời thèm khát, hơn nữa còn cực kỳ tinh thuần. Dĩ nhiên có một chút bất đồng là những thuộc tính hủy diệt trong những viên sát đan hắn tôi luyện cũng chẳng mất đi bao nhiêu cả.

Diệp Sở có thể ngưng tụ sát đan là chuyện đến đám Bàn Thiệu cũng không biết. Diệp Sở khẽ thở một hơi, trong đầu nhớ đến câu: 'Sát linh nhất thể, khả hóa âm dương' kia.

Sát linh nhất thể là chuyện không thực tế, bởi vì hai loại đó có tính chất đối lập. Nếu mạo hiểm, thân thể hắn sẽ dễ dàng biến thành chiến trường của hai loại khí đó ngay lập tức.

Cho nên Diệp Sở nghĩ rằng câu này phải đọc ngược lại, chính là dùng phương pháp trao đổi âm dương nhằm trao đổi giữa ‘linh’ và ‘sát’. Sát linh nhất thể không có ý nghĩa rằng hai thứ tồn tại cùng một lúc trong người, mà chính là xuất hiện chéo nhau, tựa như sự luân chuyển giữa âm và dương vậy: lúc này xuất hiện, lúc khác lại mất đi.

Mấy ngày qua, Diệp Sở đã thí nghiệm một phen thì cảm thấy suy nghĩ của mình có lẽ khá chính xác. Nhưng bởi vì không chắc chắn lắm nên vẫn không dám thử.

Nhưng lúc này thì hắn đã bí đường rồi, ra sao cũng thì phải thử một phen mới được! Dù cho có sai thì với viên sát đan trong tay kia, thực lực của mình chắc cũng sẽ tăng thêm mấy phần.

"Ái chà chà! Người cũng có không ít đồ tốt nha! Nhưng xin lỗi, đồ tốt như vậy nhưng cũng sẽ rơi vào tay ta thôi!" Động Lão Tam chau hấu nhìn vào viên sát đan đang trong tay của Diệp Sở. Phẩm chất đúng là rất tốt! Nhưng y làm sao nhìn ra viên sát đan trong tay Diệp Sở vẫn chưa khử hết hoàn toàn tính chất hủy diệt ẩn chứa bên trong.

"Sợ là người lấy không được!" Nói đoạn, Diệp Sở liền bóp vụn mấy viên sát đan trong tay, nháy mắt chúng nó liền bắt đầu thẩm thấu vào người hắn.

Cảnh tượng ấy khiến đám người Động Lão Tam mặt mày thất sắc, trong lòng thì sợ hãi vô cùng. Sát đan mặc dù đã được luyện qua một lần, hơn phân nửa khí tức hủy diệt cũng đã bị khử hết. Nhưng nó là sát khí đó, khi sử dụng đều phải cẩn thận mười phần, đừng nói là một lúc dùng cả mấy viên như thế này, cơ thể trọng thương là cái chắc!

Nhưng kết quả lại làm cho bọn họ bất ngờ, sau khi Diệp Sở hấp thu cả mấy viên sát đan thì vẫn không hề xảy ra dị trạng gì. Diệp Sở dùng linh khí trong cơ thể mình hoàn toàn áp chế, không để cho luồng chân khí do sát đan sinh ra gặp năng lượng tồn tại sẵn trong thể nội.

Sau khi toàn bộ chân khí trong người rút đi, sát đan liền hóa thành năng lượng cuộn trào bên trong.

Dưới tình trạng đó, thân thể Diệp Sở được rèn giữa từ từ. Quả là trái ngược với sự rèn luyện của linh khí, dần dần thân thể hắn liền chuyển biến đến lạ kỳ.

Nó giống như người ra rèn sắt vậy, đặt sắt giữa hai hoàn cảnh nóng lạnh đối lập nhau mà rèn đập không ngừng thì ta mới có thể rèn được loại thép tuyệt hảo.

Hết nóng rồi tới lạnh mới có thể khiến cho sắt tinh luyện, mà lúc này thân thể Diệp Sở đang lọt vào tình huống như vậy. Lúc trước thân thể hắn được linh khí tôi luyện nhưng lúc này đã đổi sang sát khí rèn thể, cũng giống như tôi sắt từ lạnh chuyển sang nóng mà thôi.

Hiệu quả cũng vô cùng rõ ràng, Diệp Sở có thể cảm nhận mình đang lột xác.

Dĩ nhiên, loại thủ đoạn này không phải ai cũng có thể sử dụng, chỉ có cái loại như Diệp Sở không sợ sát khí xâm thể mới dám làm mà thôi.

"Tu nguyên linh bản thân!"

Diệp Sở chính là bị vây lấy ở tầng đó, ở tầng đó điều quan trọng nhất chính là tu luyện thân thể, tu luyện tinh – khí – thần của mình. Trước Hóa ý cảnh, linh khí tu luyện trong người chỉ bất quá là trọc khí mà thôi.

Mà có thể chuyển hóa trọc khí thành tinh khí bản thân thì mới có thể tiến vào Tiên thiên cảnh, mới có thể xông lên đẳng cấp cao hơn.

Diệp Sở chính vào lúc này đang lột xác như vậy, nếu lột xác thành công thì cũng giống như rắn lột đi lớp da cũ, tiến vào cấp độ thứ khác.

Hít sâu, cố gắng áp chế năng lượng do sát đan sinh ra, để chân khí bên trong chiếm lấy thân thể một lần nữa.

Vừa được băng gột rửa thì lửa liền chiếm lấy, quả thật là vô cùng mãnh liệt! Thân hình Diệp Sở liền giật giụa một cách vô thức, gân cốt cũng đột nhiên co rút rồi lại phình to lên.

Quá trình co rút và phình to chuyển đổi trong nháy mắt khiến chân khí trong cơ thể Diệp Sở tán loạn đi không ít, Diệp Sở cũng không khỏi thở hộc ra một hơi.

Trông thấy chân khí trong người giảm sút, Diệp Sở cũng không hề khổ sở mà ngược lại vô cùng vui mừng, thầm nghĩ: "Chẳng lẽ suy đoán của ta đúng rồi?"

Những chuyện đó hết thảy đều phát sinh cực nhanh, Động Lão Tam cũng không biết Diệp Sở đang làm gì nên y tham lam nhìn khối Cực Ý Ngọc trong tay Diệp Sở nói: "Đứng là trên người người có nhiều thứ tốt thật, bản động chủ muốn tất!"

Trong lúc đang nói chuyện như vậy, y đột nhiên liền ra tay chớp tới.

"Chỉ sợ các người hôm nay không đoạt được!" Ánh mắt Diệp Sở liền bắn ra quang mang, nhìn thẳng vào Động Lão Tam nói.

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 85: Bước vào Tiên thiên cảnh

Thấy Diệp Sở né tránh được đòn tấn công, Động Lão Tam lắc đầu cười mỉa: “Vô dụng thôi, dù gì ngươi vẫn chỉ là Hóa ý cảnh. Tránh được một vài lần thì đã sao? Ngươi có thể chống đỡ ba Tiên thiên cảnh không?”

Sắc mặt Diệp Sở âm trầm, nhìn đối phương nói: “Ngươi nói không sai! Ta không hề ảo tưởng Hóa ý cảnh ngăn chặn được ba Tiên thiên cảnh.”

“Nếu như vậy thì biết điều thúc thủ chịu trời đi, tránh bị hành hạ về sau.” Động Lão Tam nhìn Diệp Sở, trong mắt ánh lên vẻ tàn nhẫn.

“À, nếu như ta không phải Hóa ý cảnh thì sao?” Diệp Sở lại né được một cước của lão Tứ, cười mỉa với Động Lão Tam.

“Đáng tiếc có nói gì thì vẫn là Hóa ý cảnh! Ngươi không thể cải biến điều này, cho nên ngươi phải chết!” Động Lão Tam tung cước, Diệp Sở vung tay ngăn cản được lui về sau mấy bước, chân tựa lên tảng đá nhưng liền bị đập vỡ vụn.

“Ta nói...ta không phải là...” Thân thể Diệp Sở đột nhiên căng cứng, mắt nhìn ba người vô cùng chăm chú.

Lời nói lấp bắp của Diệp Sở làm ba người sững sốt, nhưng ngay sau đó cười phá lên: “Sợ quá hóa điên sao?!”

Đàm Diệu Đồng nhìn Diệp Sở, bộ dạng vô cùng gấp gáp, khuôn mặt đáng yêu trở nên tái nhợt hẳn, thân thể run rẩy chứng tỏ nàng vô cùng lo lắng.

“Lên, giết hắn!” Động Lão Tam nói với hai tên đồng bọn phía sau, rồi lập tức ra tay với Diệp Sở.

Diệp Sở nhìn ba người chăm chăm, Cực Ý Ngọc nắm trong tay sáng rực lên.

“Ý cảnh nhập thể, hóa khí thành Tiên thiên!” Diệp Sở đột nhiên rống to, Ý trong cơ thể tràn vào bên trong Cực Ý Ngọc, sau đó lại từ nó thẩm thấu ngược vào thể nội Diệp Sở.

Cực Ý Ngọc có tác dụng dung nạp ý cảnh. Ý của Diệp Sở không ít, đã vậy còn là ý đối lập. Nếu như dùng cơ thể dung hợp ý cảnh bản thân rồi lột xác thì ắt hẳn sẽ bị trọng thương không hề nhỏ.

Nhờ có Cực Ý Ngọc nên Diệp Sở không còn phải lo ngại nữa, dù có bị thương thì chỉ tổn thương mỗi Cực Ý Ngọc mà thôi.

Quả nhiên, khi Ý cảnh Diệp Sở dung nhập vào bên trong Cực Ý Ngọc thì nó lập tức xuất hiện khe nứt. Điều này chứng tỏ suy nghĩ của Diệp Sở đã đúng, ngọc thạch giúp hắn chịu đựng phản kích của ý cảnh.

Tình hình này Diệp Sở vốn đã đoán được nên phải mới dùng tới cách này. Ý cảnh của hắn quá nhiều, muốn dung hợp hết lại thì chẳng khác nào tháo hết từng mắt xích ra, trộn lẫn với nhau rồi nối lại. Chuyện này cũng giống như để nhiều luồng lực tự do va chạm mạnh trong người, thể nội không bị thương mới là chuyện lạ trên đời.

Ý cảnh từ trong Cực Ý Ngọc tuôn vào cơ thể Diệp Sở, dung nhập đến nguyên linh khiến sức mạnh của chúng đột nhiên tăng mạnh, ý cảnh bạo phát ra mạnh mẽ hơn trước.

“Hắn muốn đột phá Tiên thiên cảnh!” Động Lão Tam tái mặt, không ngờ Diệp Sở lại chọn lúc này để đột phá.

Đàm Diệu Đồng ngơ ngác, đôi môi đỏ mọng mở to lộ rõ vẻ bất ngờ.

Hắn không biết đột phá Tiên thiên cảnh rất nguy hiểm hay sao? Nếu có đột biến xảy ra thì sẽ để lại ả tật không dễ chữa được. Trọng điểm hơn là lúc này Diệp Sở muốn dốc sức đánh cược đột phá lên Tiên thiên cảnh, chỉ cần thất bại thì hắn sẽ hoàn toàn thoát lực, đến lúc đó muốn bò dậy cũng vô cùng khó khăn. Đã vậy đang có ba cường địch đang như hổ rình mồi mà Diệp Sở lại chẳng để vào mắt. Hành động điên cuồng như thế, nàng thật sự không biết rốt cuộc Diệp Sở nghĩ gì nữa?!

Đàm Diệu Đồng thất thần, cảm giác miệng lưỡi khô khốc, không biết có phải thấy Diệp Sở quá lớn mật nên kinh hãi hay vì nguyên nhân khác.

Nàng vẫn đứng yên tại đó, trong mắt mờ mịt không rõ ràng mà ngơ ngác nhìn thanh niên đang không ngừng tăng ý cảnh lên. Đôi ngươi đảo loạn, không thể che dấu được sự bất ngờ tột bậc.

Sau một hồi sững sốt, ba người Động Lão Tam hét to: “Ngươi nghĩ bọn ta như bùn đất hay sao?”

Ba người ai nấy đều cảm thấy bị sỉ nhục. Tên này lại dám đột phá ngay trước mắt mình, giống như kiểu xem họ như không khí, không thể cản trở được hắn? Bình thường một Tu hành giả đột phá Tiên thiên cảnh thì đều phải tìm chỗ yên tĩnh, chọn đúng thời cơ thích hợp mới bắt đầu đột phá.

Nhưng tên này lại làm trò trước mặt bọn mình, vọng tưởng có thể đột phá đến Tiên thiên để đối kháng bọn chúng. Đúng là nằm mơ giữa ban ngày, muốn

chết đây mà!

“Đã muốn chết thì ta sẽ giúp một tay!” Ba tên động chủ đã nổi giận thật sự, ai nấy đều bộc phát ra công kích mãnh liệt nhất, nhắm thẳng vào người Diệp Sở.

“Diệp Sở!” Đàm Diệu Đồng giật thót người, muốn kéo Diệp Sở ra nhưng thật sự lực bất tòng tâm.

Đúng lúc đòn tấn công của đối phương chạm vào người thì thân thể Diệp Sở vốn bất động này giờ chợt biến ảo, tốc độ nhanh hơn trước gấp mấy lần.

“Các ngươi nghĩ người nào cũng giống nhau hết sao?!”

Diệp Sở cười lạnh, bóp nát Cự Ý Ngọc trong tay, ý cảnh trong đó dung nhập toàn bộ vào trong cơ thể hắn.

Không biết từ lúc nào, trong tay Diệp Sở lại có thêm mấy viên Sát đan, toàn bộ đều được dung nhập vào cơ thể Diệp Sở: “Võ, Tiên thiên cảnh!”

Tiếng thét của hắn vừa dứt liền phun ra một ngụm trọc khí, lập tức hóa thành gió thổi bay rất nhanh, chỉ bấy nhiêu đã chứng tỏ lực lượng Diệp Sở tăng lên không ít.

“Trọc khí hóa Tiên thiên!” Diệp Sở quát lớn, linh khí bốn phía chịu tác động của hắn, được hấp thu vào thể nội theo từng đợt hô hấp.

Hết thấy mọi chuyện đều phát sinh trong chớp mắt, trong lúc Diệp Sở tác động đến linh khí xung quanh thì công kích của ba người đã bộc phát sát sườn. Một quyền của Động Lão Tam nhắm thẳng huyệt Thái Dương của Diệp Sở.

Diệp Sở nghiêng đầu tránh được, tung một cước ngăn cản lão Tứ, sau đó lại tiếp tục uốn éo tránh đòn. Bàn tay từ quyền hóa chưởng, lao thẳng tới Động Lão Tam.

Chưởng quyền va chạm một chỗ.

"Răng rắc!"

Tiếng xương nứt vỡ vang lên làm chấn động hết thấy. Diệp Sở nắm lấy nắm đấm của Động Lão Tam, bẻ mạnh khiến cả cánh tay đối phương mềm oặt. Động Lão Tam gào lên vô cùng thảm thiết.

Hắn lại tiếp tục tung hai chân, ngăn cản Động Lão Tứ, Động Lão Ngũ. Thân thể bị chấn động lui về sau hai bước.

Diệp Sở nhìn Động Lão Tam đang kêu rên thảm thiết rồi trông lại cánh tay mình, phát hiện lực đạo không chỉ đơn giản tăng lên gấp đôi. Vừa rồi Động Lão Tam còn trên mình một bậc nhưng hiện tại lực lượng bản thân lại chênh lệch đối phương không ít.

Lúc này Diệp Sở cảm giác hô hấp cũng nhẹ nhàng hơn, tựa hồ linh khí trong trời đất đang không ngừng tràn vào thể nội.

“Đây chính là Tiên thiên cảnh sao? Trong lúc hô hấp cũng có thể loại bỏ được trọc khí, khó trách hoàn toàn khác hẳn Hóa ý cảnh!” Diệp Sở nghĩ thầm, nếu không phải bản thân tu luyện ý cảnh đến mức khủng bố, thì không thể nào chiến nổi Tiên thiên.

Ngay lúc hắn vừa lột xác lên Tiên thiên đã mạnh hơn đám Tiên thiên bình thường rất nhiều.

Trọc khí hoàn toàn bị xua tan, sát khí còn tồn tại chút ít. Diệp Sở tiếp tục thúc đẩy chân khí tẩy rửa hoàn toàn thân nhằm củng cố cảnh giới.

"Tiên thiên cảnh!"

Yết hầu Động Lão Tứ giãn gập, cảm thấy vô cùng bất ngờ. Không phải đột phá Tiên thiên mất rất nhiều thời gian hay sao? Tên kia sao có thể hoàn thành nhanh như thế, chẳng lẽ do Sát đan?

Đôi mắt của Đàm Diệu Đồng đã ngân ngấn nước, nàng nhìn Diệp Sở không chớp mắt. Điều diễn ra trước mặt hoàn toàn vượt xa khả năng lý giải của nàng.

“Lại đến nào!” Diệp Sở chủ động xông lên, lao tới hai người còn lại, lấy khí thể Tiên thiên cảnh bộc phát Kim Cương quyền, đâm thẳng vào tay Động Lão Tứ.

Động Lão Tứ không thể tưởng tượng được: một tên vừa đạt Tiên thiên cảnh, cảnh giới còn chưa ổn định lại có thể bộc phát ra lực lượng mạnh mẽ như vậy. Hai quyền va chạm với nhau, ý cảnh bá đạo sinh sôi nổ nát xương cánh tay của y.

Sau khi phế hai tên, ánh mắt Diệp Sở tập trung lên kẻ cuối cùng, tung người lao tới rất nhanh, thói pháp tung ra liên miên không dứt, ép đối phương buộc phải lấy cứng đối cứng.

Nhưng hiện tại đối phương sao còn là đối thủ của Diệp Sở, bị hắn đập mạnh lên ngực, ngã xuống đất kêu la vô cùng thảm thiết.

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 86: Hỏi tiếp một vấn đề

Đạt tới Tiên thiên cảnh là một sự lột xác về chất. Diệp Sở lấy Hóa ý cảnh đã có thể chiến Tiên thiên cảnh, mà sau khi đạt Tiên thiên cảnh thì lực lượng đã vượt xa bọn họ.

Cho dù đối diện với ba Tiên thiên cảnh đang vây công nhưng đối phương vẫn không phải là đối thủ của hắn. Ba người bị Diệp Sở phế nằm quần quai trên mặt đất, nhìn Diệp Sở nện từng bước về phía mình mà trong mắt lộ rõ vẻ hoảng sợ, giãy giụa trên mặt đất hồng tránh xa hắn ra.

“Đừng sợ! Ta là người dịu dàng lắm đấy!” Diệp Sở nhìn ba người đang hoảng sợ tột độ, cười cười lộ ra hàm răng trắng bóng.

Thấy ba người vẫn cố quấy đạp lùi về phía sau, Diệp Sở đột nhiên quay nhìn Đàm Diệu Đồng nói: “Nàng đi xuống trước, chờ ta quay lại!”

Mặc dù Đàm Diệu Đồng đang đại ra trước cảnh tượng Diệp Sở đột phá Tiên thiên cảnh thuận lợi đến như vậy, nhưng khi nghe được Diệp Sở nói thế, dù vốn băng thanh ngọc khiết nhưng nàng vẫn mơ hồ hiểu được hắn muốn làm gì, bèn nhìn ba tên kia lần nữa rồi gật đầu rời khỏi nơi này.

Đàm Diệu Đồng trời sinh đã có tính tình dịu dàng đáng yêu, có lẽ chưa từng thấy cảnh tượng máu tanh nào cả. Sau khi mở lối cho nàng, Diệp Sở trợn mắt nhìn ba tên đang tái mặt vì hoảng sợ, cười cười nói: “Ba vị không cần sợ như vậy! Ta thật sự là một người ôn hòa, hơn nữa còn rất tôn trọng sinh mạng, cũng không sát sinh!”

“Nếu ngươi dám động đến chúng ta, Tam thập lục động sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu!” Chẳng biết từ khi nào, Động Lão Tam bắt đầu mạnh dạn bèn quát lên uy hiếp Diệp Sở.

“Đừng làm ta sợ! Trước đừng nói đến chuyện ta có sợ Tam thập lục động hay không, dù ta sợ thật nhưng nếu giết các ngươi thì ai biết là ta làm?” Diệp Sở cười nhe hàm răng trắng bóc, trợn mắt nói với ba tên kia: “Chỉ hỏi các ngươi một vấn đề, nếu trả lời chính xác thì ta sẽ không làm khó dễ các ngươi!”

Nếu như Động Thập Tam còn sống, khi nghe được câu này nhất định sẽ nhảy dựng lên chửi ầm: “Con mẹ này! Lại trả lời một vấn đề à? Có thể đòi lại trò khác hay không hả?”

Diệp Sở hiển nhiên không biết đây là một kiểu tâm lý biến thái độc ác. Hắn đang cảm giác mình đang là một người làm công tác văn hóa, hơn nữa còn đắm chìm trong ý tưởng vĩ đại ấy mà lấy làm âm thầm đắc ý.

“Ngươi muốn hỏi điều gì?” Động Lão Tam hoảng sợ nhìn Diệp Sở.

“Các ngươi có tin rằng ta đẹp trai như vậy, lúc trước đã từng bị nữ nhân làm chuyện bất chính hay không hả? Mà ta nhất định sẽ sống chết cũng không chịu cho nên mới ngăn được chuyện ấy phát sinh. Có tin không hả?” Diệp Sở nhướn mày nhìn ba người, giọng nói rất chân thành.

Ba tên đều kinh ngạc, trong lòng muốn chửi ầm lên. Chúng thầm nghĩ bằng bộ dạng của mày mà có nữ nhân sinh lòng bất chính à? Chỉ có ngươi làm chuyện bất chính với người ta mà người ta không chịu mới đúng! Nhưng tất nhiên tuy trong lòng mắng to, Động Lão Tam vẫn suy nghĩ và phản ứng cực nhanh: “Ưu tú như công tử thì nhất định nữ nhân nào có ý định gây chuyện bất chính thì sẽ thất bại! Công tử làm sao có thể dính líu vào những người như họ được chứ!”

“Các ngươi cũng cảm thấy như vậy à?” Diệp Sở cảm thấy ba người này có tầm nhìn rất khá, bèn hưng phấn nói: “Ngươi nói, nếu sau này đụng phải nữ nhân muốn làm chuyện bất chính, ta có thể ườn ngực miết thì à hay không?”

“Hắn là... Có thể...!!” Da đầu của bọn Động Lão Tam đã tê rần, thầm nghĩ rốt cuộc ngươi có thể dùng vô sỉ như thế được không?

“Ta cũng cảm thấy vậy!” Diệp Sở dương dương tự đắc: “Thấy các ngươi tỉnh mắt như vậy, ta tuyệt đối không làm khó dễ các ngươi, hơn nữa sẽ cho các ngươi một cơ hội lớn!”

Động Lão Tam thấy Diệp Sở cười rất vui vẻ, trong lòng không khỏi nhẹ nhõm ít nhiều: “Giờ chúng ta có thể đi được chưa?”

“Chờ ta cho ngươi cơ hội lớn xong rồi hẵng nói!” Diệp Sở cười cười với ba người: “Chẳng lẽ các ngươi không tò mò rằng cơ hội lớn ta sẽ cho các ngươi là gì à?”

Thấy ánh mắt của ba người quả nhiên bị hắn hấp dẫn đều dồn cả vào mình, Diệp Sở hai tay hợp thập, nói với vẻ vô cùng thành kính: “Phật dạy: người đời đều hướng về Cực lạc. Các ngươi không biết đường, ta tình nguyện đưa các ngươi đi trước! Phật có thể độ người, ta cũng vậy! Tránh cho các ngươi sống trên đời một cách đau khổ.”

Diệp Sở nói xong đột nhiên xuất thủ, tung một chưởng mang theo sức nặng ngàn cân đánh thẳng vào yết hầu của đối phương, có thể nghe rõ tiếng xương cổ họng của đối phương đang vỡ nát.

Xuất ra ba chưởng liên tiếp, trong cơn hoảng sợ, khí tức của ba người đã đứt đoạn. Diệp Sở tiện tay lục soát lên người ba tên này một lượt, lấy ra tất cả

vật tùy thân của chúng. Trên người chúng có không ít vật đáng giá, nhưng Diệp Sở khinh thường tiện tay vắt cả sang một bên. Duy chỉ có một hộp ngọc lớn cỡ bàn tay lấy từ túi của Động Lão Tam, sau khi đánh giá một phen, Diệp Sở nhận thấy nó có niên đại rất xưa nên thầm nghĩ: chẳng lẽ đây là thứ lấy được trong mộ Đại tướng quân sao?

Diệp Sở tiện tay nhét mấy thứ đó vào trong ngực, cũng không vội mở ra xem.

...

Xử lý ba người kia cũng không tốn bao nhiêu thời gian, sau khi đi khỏi mảnh đất kia, Diệp Sở đã thấy Đàm Diệu Đồng đứng chờ mình. Thấy hấn xuất hiện, nàng bước về phía hấn rồi nói: “Ngươi đã trở lại!”

“Có làm nàng sợ không?” Diệp Sở nhìn Đàm Diệu Đồng xinh đẹp dịu dàng, một vẻ đẹp khiến ai cũng muốn nâng niu. Nàng nhìn Diệp Sở mà mắt như có sóng nước long lanh, phối hợp với khuôn mặt đôi phấn ứng hồng như say rượu, vô cùng câu hồn đoạt phách.

Đàm Diệu Đồng lắc đầu, vốn đang muốn cất lời chê bai nhưng lại thấy Diệp Sở vẫn tròn mắt nhìn mình, tâm trạng nàng mới khá lên một tí, bèn gật đầu đáp: “Có hơi hơi, nhưng chưa từng chứng kiến cảnh quyết đấu!”

Diệp Sở thầm nghĩ cũng phải thôi, một cô bé dịu dàng như thế thì ai dám để nàng chứng kiến mấy cảnh máu me thế cho được!

“Thật xin lỗi!” Diệp Sở nhún vai đáp với vẻ vô tội: “Vốn cho rằng bọn chúng không thể đuổi kịp ta trong một thời gian ngắn, nhưng không ngờ đã tới nhanh đến như vậy, làm hỏng cả tâm trạng thương hồ của nàng!”

Đàm Diệu Đồng lắc đầu, trong lòng dấy lên một cơn xúc động khác. Nhìn thiếu niên có vẻ lãng tử trước mặt, nàng cảm thấy hấn không giống bất kỳ một ai. Tuy biết rõ có ba Tu hành giả mà hấn không thể chống nổi đuôi giết, nhưng lại vẫn đồng ý với thỉnh cầu của mình.

“Không biết ngươi ngu thật hay có bản lĩnh thật nữa!” Đàm Diệu Đồng nhớ lại cảnh hữu kinh vô hiểm vừa rồi mà không khỏi phá lên cười khanh khách. Tiếng cười như chuông gió phối hợp với khuôn mặt kiều mị, thật sự là một cô bé vô tư!

“Khi ta còn bé thì có một vinh dự, đó là được hai vị tiên sinh thông thái nhất Nghiêu thành dạy học văn viết chữ, nhưng chỉ ba ngày sau họ không chịu nổi bèn treo ngược tự sát.” Diệp Sở thờ dãi kể.

“Tại sao?” Đàm Diệu Đồng không hiểu vì sao Diệp Sở chột kể chuyện này.

“Bọn họ nói, chữ nghĩa bọn họ tích góp mấy chục năm, chỉ ba ngày ta đã đạt đến trình độ bọn họ, nên không còn niềm vui sống nữa!” Diệp Sở thờ dãi, nói tiếp: “Nàng nói xem, cần gì phải làm vậy chứ? Dù sao con người phải có chênh lệch mà!”

“Hi hi... Ha ha ha... Tin ngươi mới lạ!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đàm Diệu Đồng đỏ hồng, nhìn Diệp Sở thờ dãi và vẻ mặt nặng nề của hấn bèn thầm nghĩ, vì sao hấn không biết đồ mặt vậy?

“Ta thấy ngươi rất ngu thì có!” Đàm Diệu Đồng nhìn Diệp Sở đang trưng ra vẻ mặt vô tội, che miệng cười nói.

“Hay! Mạo hiểm đưa nàng ngắm cảnh hồ, vậy mà bị mắng là thằng ngu!” Diệp Sở ra vẻ bất đắc dĩ: “Chỉ do tính tình ta quá lương thiện, không biết cách cự tuyệt người ta mà!”

“...”

Đàm Diệu Đồng thấy Diệp Sở nói chuyện rất có sức hút, có điều Tình Văn Đình nói cũng đúng: Tin Diệp Sở thì bị hấn bán còn phải đếm tiền hộ hấn!

“Ta đưa nàng ngắm Hàn hồ tiếp nhé! Sau cơn mưa, Hàn hồ vẫn còn nhiều nơi đáng để đi lắm!” Diệp Sở cười với Đàm Diệu Đồng.

“Thật không?” Đàm Diệu Đồng khá hưng phấn, nhưng khi nhìn bộ dạng Diệp Sở đã rất lười thôi, nhớ lại hấn vừa có một cuộc ác chiến thì bèn lắc đầu nói: “Đề lần sau! Ngươi mới vừa...”

“Không sao! Chỉ là loại tép riu mà thôi, không tạo thành ảnh hưởng gì!” Diệp Sở nhìn Đàm Diệu Đồng đang mắt tròn mắt dẹt mà nói: “Chốt lại, nàng có thể ngắm ta ít một chút có được không?”

Câu nói này khiến Đàm Diệu Đồng cảm thấy Diệp Sở quá bại hoại rồi. Tên này bị bệnh gì vậy? Minh còn chưa so đo, hấn lại không biết xấu hổ mà cứ tự sướng trước mặt mình liên tục thế à?

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 87: Bị trêu cợt

Khi đưa Đàm Diệu Đồng đi du ngoạn Hàn hồ, Diệp Sở thậm chí còn thuê một chiếc thuyền lá nhỏ, để mặc nó trôi chầm chậm dưới làn mưa bụi mờ ảo giữa Hàn hồ. Trên làn nước sóng sánh của Hàn hồ, nếu dõi mắt về nơi xa sẽ thấy ánh dương quang sau màn mưa bụi lúc ẩn lúc hiện, những ngọn núi xa xa ẩn trong màn sương mờ, chỉ lộ ra những sườn núi quanh co dọc lên đến đỉnh.

Đàm Diệu Đồng ngồi trên chiếc thuyền con, thân thể mềm mại lắc lư theo từng cơn gió nhẹ, thỉnh thoảng lại thò tay vốc một vốc nước khiến mặt hồ lăn tăn gợn sóng lan xa.

Cánh tay ngọc của Đàm Diệu Đồng nhẹ nhàng khua trong làn nước, nhìn làn da nõn nà của nàng khiến hần không khỏi nhớ đến cảnh vào trộm phòng nhìn thấy nàng lồ lộ, cặp đùi tròn như mỡ dê, vừa trắng lại vừa tròn. Gò ngực cao vút, thậm chí hần còn nhìn thấy hai đỉnh đỏ hồng cùng với bờ cỏ mềm mại dưới lớp quần. Nghĩ đến đây, Diệp Sở cảm thấy máu đang chạy rần rần trong người (Máu dê thượng não cmmr! – Dịch giả).

Dáng ngọc ấy hòa chung với mỹ cảnh của Hàn hồ khiến Diệp Sở cảm giác ‘tiểu đệ’ của hần đang ngốc đầu phản ứng.

Cho dù Diệp Sở có linh hồn hai kiếp, kiếp trước lại ngập lặn ở vô số hộp đêm, chơi bởi trăng gió biết bao nhiêu đêm với vô vàn người đẹp nhưng nữ nhân có thể đoạt mất hồn phách của hần cũng chẳng có mấy. Diệp Sở tự nhận sức miễn dịch với mỹ nhân của bản thân cũng đủ mạnh rồi, nhưng lúc này hần vẫn cảm giác được tâm linh mình đang run rẩy.

"Nhìn ta xong chưa vậy?" Đàm Diệu Đồng thấy Diệp Sở này giờ vẫn ngấm mình chăm chú, thì bèn mỉm cười để lộ hai lúm đồng tiền kiêu mị mà hỏi Diệp Sở.

"Ta đang suy nghĩ rằng, có con cá háo sắc nào đang chuẩn bị nhảy lên hôn tay của nàng không!" Diệp Sở nhìn Đàm Diệu Đồng rồi cười đáp.

"Nói hươu nói vượn! Làm sao mà... Á!!! " Đàm Diệu Đồng vừa muốn nói gì đó nhưng liền thét lên một tiếng, giật lại cánh tay. Một con cá trích không biết từ đâu bơi ngang, đột nhiên chạm vào tay của nàng.

"Ha ha..." Diệp Sở cười to, đoạn liền vùng tay, nháy mắt đã tóm được con cá, hần cay cú thốt lên: "Đúng là một con cá háo sắc! Ta còn chưa có hôn mà ngươi lại dám giành phần rồi!"

Đàm Diệu Đồng cảm thấy mặt mình nóng hằm hập, nhớ lại Diệp Sở vừa dứt lời thì đã có con cá đụng vào tay nàng ngay. Đặc biệt lại bị Diệp Sở trêu chọc khiến cho nàng không hề dám ngẩng đầu lên nhìn Diệp Sở nữa.

"Diệp Sở, Diệu Đồng! Sao hai người lại ở đây?"

Diệp Sở chuẩn bị trêu Đàm Diệu Đồng thêm mấy câu nữa thì giọng của Tinh Văn Đình chợt truyền tới cách hai người không xa, một chiếc thuyền lớn đang chầm chậm tiến đến nơi này.

Này giờ Diệp Sở vẫn chú ý cả vào Đàm Diệu Đồng, đúng là không phát hiện ra các nàng được. Thấy Tinh Văn Đình bắt vấn cho bọn họ lên thuyền thì Diệp Sở mới trung ra nụ cười vô si rồi mới đầu Đàm Diệu Đồng vẫn còn đỏ mặt bước lên thuyền.

"Ha ha, Diệp Sở! Không ngờ ngươi ra tay nhanh đến như vậy nha! Mới gặp Diệu Đồng của chúng ta chưa có bao lâu thì liền bắt cóc nàng đi ngắm trăng hoa, tình chàng ý thiếp rồi ử. Thuyền con này, Hàn hồ này, nghịch nước này, không phải là rất lãng mạn sao?" Tinh Văn Đình cười khúc khích, ánh mắt thì xoáy vào Đàm Diệu Đồng nói: "Ngươi cũng quá gà nha, mới có mấy lần mà đã bị Diệp Sở gạt tới tay rồi à?"

"A..." Đàm Diệu Đồng vô cùng thẹn thùng, liền bối rối giải thích: "Diệp Sở chỉ dẫn ta đi du ngoạn Hàn hồ thôi, không có phải như ngươi nói vậy mà!"

"Ta hiểu mà..." Tinh Văn Đình nở nụ cười ám muội, đôi mắt đẹp liền ngấm ngĩa Đàm Diệu Đồng một hồi thì cười nhạt nói: "Đúng là ta quấy rầy hai người rồi, ta đây chân thành xin lỗi nhé!"

Đàm Diệu Đồng im lặng, gương mặt trắng nõn đỏ hồng chôn chân đứng đó. Nàng biết là giải thích càng nhiều thì Tinh Văn Đình càng trêu nàng thêm mà thôi.

Với độ dày da mặt của Diệp Sở thì hần chẳng hề sợ Tinh Văn Đình cười nhạo, tự nhiên tiêu sái đi đến cạnh Tiểu Duy, ném cho nàng con cá trích nói: "Hôm nay nhất định phải làm thịt nó, tuyệt đối không cho nó sống quá đêm nay!"

Tiểu Duy ngẩn người, thấy Diệp Sở tính toán cả với một con cá, nàng bèn tò mò hỏi Diệp Sở: "Diệp Sở thiếu gia à, cá cũng có đặc tội với ngài sao?"

"Ta ghen tỵ với nó!" Diệp Sở phát tay đáp, liền bảo Tiểu Duy đem con cá đi chiên ngay. Tiểu Duy chỉ le lưỡi, nàng thật sự không rõ, chỉ một con cá mà sao lại chọc được Diệp Sở nữa!?

Chỉ có Đàm Diệu Đồng đứng ở đó, mắt cũng chẳng dám nhìn lấy Diệp Sở, hai tai đều đỏ bừng.

Diệp Tinh Văn đứng bên cạnh, gương đôi mắt đen láy nhìn Diệp Sở rồi chuyển sang trên người Đàm Diệu Đồng. Nàng đương nhiên biết Đàm Diệu Đồng chà có cái gì với Diệp Sở cả, nhưng cũng đã nhìn ra cô nàng hần không ghét hần. Điều này khiến cho Diệp Tinh Văn cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Cái tên danh hôi như chuột này mà lại có thể làm cho thiên kiều chi nữ như Đàm Diệu Đồng có hảo cảm!

"Diệp Sở! Sao quần áo ngươi rách nát như vậy, chẳng lẽ định làm điều gì với Diệu Đồng của chúng ta sao? Vừa bị đánh à?" Diệp Tinh Văn đứng bên cạnh, đôi chân thon dài đứng ung dung, trông vô cùng ngon mắt.

Diệp Sở lẳng lặng dõi ánh mắt khỏi đôi chân miên man của Diệp Tinh Vân, nhún vai tự nhiên đi tới bộ đồ trà bên cạnh, tự rót cho mình một tách rồi rồi uống. Hắn vẫn đứng vững với chuyện Tinh Vân Đình và Diệp Tinh Vân luôn trêu chọc, chỉ có Đàm Diệu Đồng thì vẫn còn đỏ ửng mặt mày từ nãy đến giờ.

...

Sau khi Tinh Vân Đình và Diệp Tinh Vân trêu chọc Đàm Diệu Đồng một phen thì đã khiến Đàm Diệu Đồng giận dữ, nét thanh xuân hiện lên rạng ngời mỹ hoặc. Dưới sự chống đỡ yếu ớt, thêm cả sự van cầu thì hai nàng mới thôi trêu chọc Đàm Diệu Đồng.

Diệp Sở một bên ngắm ba cô nàng nhí nhố, cảnh đẹp như vậy mà... nên Diệp Sở cứ chằm chằm mà uống trà. Thấy tam nữ đi tới Diệp Sở bèn rót một ly đưa cho Đàm Diệu Đồng.

"Chắc chắc! Còn nói các người không có gì à? Tại sao Diệp Sở lại chỉ rót trà cho người mà chả thèm đoái hoài đến hai người chúng ta? Còn Diệp Sở này, người đừng có thất đức như vậy được không, chúng ta là người quen nha!" gương mặt kiêu diễm của Tinh Vân Đình khẽ lộ nét cười mà nói.

"Chẳng lẽ ta phải pha trà cho mấy người đâm thọc ta à?" Diệp Sở tròn mắt chả thèm để ý Tinh Vân Đình.

Đàm Diệu Đồng nhận lấy tách trà của Diệp Sở, gương mặt ửng hồng như rướm máu, đỏ bừng như ráng chiều.

Tinh Vân Đình biết vụ trêu chọc chỉ có tác dụng với Đàm Diệu Đồng mà thôi, đối với cái tên mặt dày như Diệp Sở thì mấy chiêu mèo cào này của mình cũng chả đủ khiến hắn lung lay.

"Người thật là đã vào Tiên thiên cảnh?" Tinh Vân Đình đảo đôi mắt đẹp, kinh ngạc nhìn Diệp Sở hỏi. Khi nghe được Đàm Diệu Đồng thuật lại, rồi lại nghe được tin Diệp Sở một mình đánh bại cả ba tên Tiên thiên cảnh thì nàng liền nghi: "Hắn vậy mà đã đột phá đến Tiên thiên cảnh rồi?!" Điều này khiến cho Tinh Vân Đình cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

"Ừ, mới vừa tấn cấp!" Diệp Sở nhìn sang Tinh Vân Đình gật đầu đáp.

"Người không phải muốn nhờ vào Cực Ý Ngọc sao? Vậy người làm sao mà đột phá? Hay người đã tìm được Cực Ý Ngọc rồi?" Tinh Vân Đình tò mò hỏi.

Diệp Sở nói: "Đột nhiên hôm nay được cho một khối nên đột phá rồi!"

Diệp Sở nhìn về phía Đàm Diệu Đồng đáp, nhìn thấy rõ nàng thở phào nhẹ nhõm. Hiển nhiên là nàng sợ Diệp Sở nói là nàng đã đưa hắn, đến lúc đó chắc chắn là sẽ bị Tinh Vân Đình trêu chọc không ngừng.

Tinh Vân Đình cũng không hề hoài nghi, đánh giá Diệp Sở một chút rồi nói: "Người rốt cục đạt tới Tiên thiên cảnh rồi, có phải muốn trở về nơi đó hay không?"

Tinh Vân Đình rất muốn lên Thanh Di Sơn xem một chút, nàng đứng là rất muốn biết nơi nơi thần bí ấy rốt cuộc là một địa phương như thế nào.

Diệp Sở cười cười đang muốn đáp thì chân liền nhanh chóng rút về, tung người lên bắt lấy chén trà của Diệp Tinh Vân đang đổ xuống chân của mình: "Đừng có ác như vậy chứ, đó là nước nóng đó nha!"

Thấy Diệp Sở đoán được ý định của mình, sắc mặt Diệp Tinh Vân thoát đỏ lên nhưng vẫn không hề kém cạnh, bèn nguyệt Diệp Sở một cái. Nhưng trong lòng cũng hết sức kinh ngạc khi nghe được Tinh Vân Đình và Diệp Sở nói chuyện với nhau: "Diệp Sở mà cũng đã bước vào Tiên thiên cảnh, không phải là nói đùa chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 88: Ngồi ngoài xem hài kịch

Tiếp lấy tách trà Diệp Tinh Vân cố ý làm đổ vào người mình, Diệp Sở không hề ngại ngần chuyện nàng đã dùng qua. Sau khi thổi cho nguội thì liền uống một ngụm, than thở: "Trà ngon, cảm ơn nhiều!"

Tinh Vân thấy Diệp Sở nuốt nước trà mình đã dùng thì không khỏi đỏ ửng cả mặt, trong lòng mắng vô lại nhưng lực bất tòng tâm.

Tinh Vân Đình thấy Diệp Tinh Vân liên tục gây chiến với Diệp Sở, không nhịn được bèn cười trộm, thầm nghĩ Diệp Sở có dạng người nào mà chưa gặp, chút thủ đoạn của Tinh Vân thì làm gì được hắn.

Tinh Vân Đình không hề để ý tới trận chiến của hai người, tiếp tục dò hỏi Diệp Sở: "Thật sự không thể dắt người ngoài vào? Vì phạm sẽ bị ném vào hang

rắn hả?”

“Ngươi nghĩ ta rảnh rồi lừa ngươi chắc?” Diệp Sở đảo đảo mắt gần giọng: “Sao ngươi luôn nghĩ tới chuyện đó vậy? Nơi đó không huyền bí như ngươi tưởng tượng đâu!”

Tĩnh Văn Đình sự mặt, nghĩ thầm ngươi ở trong đó nên đương nhiên chẳng thấy hấp dẫn là đúng rồi. Với người ngoài mà nói thì chỉ nhìn nơi đó thôi đã khiến người ta muốn leo lên chiêm ngưỡng.

“Ngươi vào Tiên thiên cảnh rồi, khi nào thì quay về?” Cuối cùng Tĩnh Văn Đình quyết định buông bỏ, chỉ còn tò mò chuyện trở về của hắn.

Diệp Sở khẽ thờ dài, thoáng suy nghĩ rồi đáp: “Một thời gian nữa!”

Dù biết trở về Thanh Di Sơn sẽ được thấy tận mắt sự thần bí và kỳ lạ nơi ấy, nhưng lúc này chỉ vừa đặt chân vào Tiên thiên cảnh nên Diệp Sở muốn cùng cố cảnh giới rồi mới nghĩ đến chuyện quay về.

Quan trọng hơn, hắn vẫn còn đang băn khoăn chuyện mộ Đại tướng quân.

“Vậy ngươi vẫn tiếp tục ở Nghiêu thành?” Nàng hỏi Diệp Sở, đôi mắt đẹp long lanh nhìn hắn chăm chăm: “Đến Hoàng thành với chúng ta nha?!”

“Đi Hoàng thành?” Diệp Sở kinh ngạc, thấy đôi mắt Diệp Tĩnh Văn cũng chiếu thẳng vào mình thì bèn mỉm cười đáp: “Sẽ xem xét, lúc nào có hứng sẽ tới đó.”

“Ngươi còn dám đến Hoàng Thành sao?” Diệp Tĩnh Văn đột nhiên cười phá lên: “Hiện giờ biểu muội Kỳ Diệp cũng đang ở đấy nhé!”

Trong đầu Diệp Sở không khỏi nhớ tới một nữ nhân xinh đẹp, nghiêng nước nghiêng thành. Nghĩ đến thưở ban đầu phong tình quần áo rối loạn thì tâm tình không khỏi nhộn nhạo. Nhưng ngẫm lại cảnh tượng mình bị nàng đập xuống giường, không khỏi xấu hổ vô cùng. Mặc dù lúc đó mình vẫn chưa biết gì nhưng tiếng nhor thì tài nào rửa sạch được nữa.

“Ta cảm thấy gần đây tu hành khá hiệu quả nên rất sáng khoái, đang cố gắng nhanh chóng đạt Tiên thiên cảnh ngũ trọng.” Diệp Sở nói đầy hiên ngang, bộc phát chí khí.

“Tiên thiên cảnh ngũ trọng?” Tĩnh Văn Đình hỏi: “Sao nhất định phải đạt tới mức đó?”

“Bởi vì khi đạt tới Tiên thiên cảnh, nếu chưa về núi thì lúc đặt chân vào Tiên thiên cảnh ngũ trọng lại bắt buộc phải quay về.” Diệp Sở nói: “Hơn nữa còn có thể dẫn ngươi theo!”

“Vậy ngươi mau tu luyện đi!” Tĩnh Văn Đình nghe thấy vô cùng hưng phấn, đang chán nản lại nghe được tin tức hả dạ đến thế. Dẫn được người theo, vậy chẳng phải nàng được nhìn ngắm Thanh Di Sơn rồi.

Nơi đó với nàng có sức hấp dẫn vô cùng to lớn, trong lòng luôn cồn cào ý định vén lên bức màn bí mật Thanh Di Sơn.

Diệp Tĩnh Văn và Đàm Diệu Đồng liếc mắt nhìn nhau, đều cảm thấy buồn cười. Tĩnh Văn Đình là ai? Bản thân cực kỳ ưu tú là một chuyện, đã vậy còn là Thánh nữ một tông môn cổ xưa, sao lại cảm thấy hứng thú với một ngọn núi vụn như vậy?

Cái núi quái quỷ ấy có gì tốt mà khiến nàng hao tổn quá nhiều tâm tư vào như thế?!

Hai người không ai thấu hiểu được nỗi niềm của nàng, chỉ cần thấy người của Thanh Di Sơn thôi đã khiến nàng hứng thú ngay, rất muốn biết nơi đó huyền ảo bí ẩn tới mức nào.

Dù ngay cả vị Thái thượng hoàng của Đế quốc, chẳng phải cũng nóng lòng muốn vào Thanh Di Sơn hay sao? Chỉ bấy nhiêu đã có thể thấy được chuyện này hấp dẫn đến mức nào.

“Ngươi nghĩ đạt ngũ trọng dễ như bốc kẹo cho vào miệng à?!” Diệp Sở đảo mắt trắng dã. Hắn chỉ mới đặt chân vào Tiên thiên cảnh, muốn lên ngũ trọng không phải chuyện trong một sớm một chiều. Chẳng qua nếu như đạt tới cảnh giới kia thì Diệp Sở có lòng tin xông vào mộ Đại tướng quân một lần nữa.

Với thể chất thần kỳ của hắn cộng với cảnh giới Tiên thiên ngũ trọng, nếu như xông vào mộ Đại tướng quân dù không thành công thì cũng giảm nguy hiểm đến mức tối thiểu.

Bí mật mộ Đại tướng quân vô cùng hấp dẫn. Từ lâu Đại tướng quân là đệ nhất nhân của Đế quốc, thành tựu vượt xa cường giả trong các triều đại Đế quốc, chỉ bấy nhiêu thôi đã đủ khiến bao người điên cuồng. Theo lời đồn đãi, khám phá được bí mật mộ Đại tướng quân thì có thể bước lên đỉnh cao, trở thành tuyệt thế cường giả.

Bạch Báo từng vào mộ Đại tướng quân, Diệp Sở có hỏi thăm thì ông ta không hề biết bí mật bên trong. Bạch thúc nói với hắn rằng, ông chỉ cần vài thứ trong đó nên mới vào vì chúng rất quan trọng với gia tộc, ngoài ra thì không biết gì nữa.

Diệp Sở chẳng có lý do gì để nghi ngờ Bạch Báo cả, nếu vậy khẳng định bí mật trong đó chưa ai khám phá được.

Từ lúc đến thế giới này, Diệp Sở tương đối lười nhác, không có lý tưởng gì. Hắn chỉ có một động lực duy nhất là nhanh chóng tăng thực lực bản thân.

Bước vào đám người Thanh Di Sơn, nếu không tăng mạnh thực lực thì chỉ còn một con đường chết. Không ai muốn chết cả, đặc biệt với người đã chết một lần như Diệp Sở.

Một lần chết thì được đưa đến thế giới này, nếu chết thêm lần nữa thì chắc gì còn vận khí tốt? Như thế thì quá ảo tưởng sức mạnh rồi!

Cô nàng Diệp Tinh Vân hiển nhiên rất thích khiêu khích Diệp Sở, thỉnh thoảng cả khía hấn mấy câu. Nhưng Diệp Sở không hề chấp mấy nữ nhân như thế, tùy nàng muốn nói gì thì nói, hấn cứ coi như gió thoảng qua tai.

Bộ dạng miệt thị của Diệp Sở khiến Diệp Tinh Vân tức đến nổi nghiêng răng nghiêng lợi nhưng lại lực bất tòng tâm, không làm được gì.

“Tiểu thư, Thượng Quan công tử ở thuyền đối diện muốn được gặp người.” Tiểu Duy không biết vào từ lúc nào, báo với Tinh Vân Đình nhưng ánh mắt lại nhìn sang Đàm Diệu Đồng.

Nàng vừa nghe thấy cái tên kia thì sắc mặt đỏ lên, đánh mắt ra hiệu với Tinh Vân Đình, lắc lắc đầu.

“Ha ha...” Tinh Vân Đình cười vô cùng trong trẻo: “Thật sự không muốn gặp hấn sao? Người ta một đường đuổi theo không hề dễ dàng nha, tuyệt tình quá khiến hấn thương tâm lắm đấy!”

“Vân Đình!” Đàm Diệu Đồng hờn dỗi, hơi bất mãn khi Tinh Vân Đình vẫn cố tình trêu chọc mình.

“Được rồi, được rồi, không nhìn thì sẽ không nhìn! Ái chà, dù sao cũng không phải lần đầu từ chối, thêm lần nữa cũng chẳng chết chóc gì.” Tinh Vân Đình vừa định để Tiểu Duy truyền lời thì bị Diệp Tinh Vân chen ngang.

“Sao lại không gặp chứ? Ta lâu rồi chưa thấy Thượng Quan công tử đây, đang háo hức lắm nha!” Diệp Tinh Vân cười to: “Các người không gặp thì ta gặp. Tiểu Duy, thông báo cho Thượng Quan công tử sang đây đi...”

"Tinh Vân!" Đàm Diệu Đồng hờn dỗi.

Diệp Tinh Vân ngồi cười, không hề để ý đến bộ dạng của Diệu Đồng, thúc giục Tiểu Duy nhanh chóng đi mời khách.

Mặc dù Diệu Đồng không hề muốn gặp hấn nhưng Diệp Tinh Vân lại thích làm ngược lại, nên nàng cũng đành phải bó tay.

“Diệp Sở! Dù sao cũng là người Diệp gia chúng ta, hôm nay sẽ giới thiệu cho người một đệ tử thế gia. Nếu có quan hệ tốt với hấn thì không chừng người một bước lên trời, thấy ta tốt với người không?!” Diệp Tinh Vân mỉm cười với Diệp Sở.

Diệp Sở quan sát Diệp Tinh Vân thấy nàng đảo mắt liên tục, nụ cười vô cùng mờ ám thì không khỏi rung mình, suy nghĩ xem nữ nhân này tính chơi chiêu gì với mình?

Tinh Vân Đình biết nguồn gốc của Diệp Sở nên nụ cười trên môi đầy sự bất đắc dĩ, vỗ vai Diệp Tinh Vân: “Đừng nói tỷ muội không nhắc nhở người, cẩn thận gây ông đập lưng ông nhé!”

“Hả?!” Diệp Tinh Vân không hiểu lời nói của Tinh Vân Đình.

Tinh Vân Đình vẫn cười sáng khoái như cũ, không còn quan tâm đến chuyện Diệp Tinh Vân và Diệp Sở nữa. Nàng biết hai người không ngừng đối đầu với nhau, nhưng Diệp Sở nào phải tay mơ để bị quay như dế?!

Dĩ nhiên, có trò vui để xem thì Tinh Vân Đình không bao giờ từ chối cả. Dù thế nào cũng không ảnh hưởng đến quan hệ của nàng với hai người.

“Khó trách Diệp Sở nói, làm kẻ ngoài cuộc xem trận chiến rất thú vị, có đạo lý! Ha ha ha...” Đôi mắt Tinh Vân Đình hấp háy, đầy vẻ ranh mãnh.

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89: Nam nhân phế vật nhất

Một thanh niên đang bước vào khoang thuyền, dù diện mạo cách biệt Diệp Sở một trời một vực nhưng trang phục quý phái, phong thái ung dung cộng thêm trên người đeo đầy trang sức bằng ngọc thạch mà ngay cả Nghiêu thành cũng rất hiếm thấy. Từ điểm này có thể nhận ra thanh niên kia có gia thế phi phàm.

“Thượng Quan công tử, chúng ta vừa nhắc đến người, không ngờ người đã đến rồi!” Diệp Tinh Vân chớp mắt liên hồi, mỉm cười nhìn Thượng Quan Mẫn Đạt, cặp đùi thon dài chuyển thế bắt chéo lên nhau.

“VẬY RẤT ĐA TẠ TÌNH VÂN TIỂU THƯ!” Thượng Quan Mẫn Đạt gật đầu tỏ ý với Diệp Tình Vân nhưng ánh mắt lại dán vào người Đàm Diệu Đồng mà nói rất dịu dàng: “Rất cuộc Diệu Đồng đã đồng ý gặp ta. Cả suốt đoạn đường dài ta rong ruổi tìm Diệu Đồng, rốt cuộc đã chẳng uổng công!”

Đàm Diệu Đồng mặt đỏ bừng bừng, gương mặt kiều diễm hiện nét cười nhưng đưa cặp mắt nhưng nguyệt Diệp Tình Vân. Nàng ngượng đến nỗi không thể nói nên lời, chỉ có thể ngồi im nơi đó với gương mặt ửng đỏ khiến lòng người mê đắm.

“Thượng Quan công tử, người không nên chỉ chăm chăm vào Diệu Đồng như vậy. Chúng ta đã lâu không gặp, tới cùng uống chén trà nào! Sau đó, ta sẽ giới thiệu một người bạn cho hai người làm quen chút ít!” Diệp Tình Vân đảo đôi mắt đen láy, đứng lên nhường chỗ cho Thượng Quan Mẫn Đạt khiến gã vừa vặn ngồi đối diện với Diệp Sở.

Mặc dù Thượng Quan Mẫn Đạt chỉ muốn có không gian riêng với Đàm Diệu Đồng nhưng biết rõ muốn đuổi Diệp Tình Vân và Tình Vân Đình đi là chuyện không thể, chỉ có thể cười cười mà ngồi đối diện với Diệp Sở, cử chỉ không được tự nhiên.

“Vị trước mặt đây là biểu đệ của ta, Diệp Sở!” Diệp Tình Vân đưa tay giới thiệu Diệp Sở: “Hy vọng sau này Thượng Quan công tử có thể chiếu cố biểu đệ ta ít nhiều nhé! Vừa rồi Diệp Sở đã lấy một chiếc thuyền nan nhỏ cùng Diệu Đồng tình thơ ý họa mà ngắm khắp Hàn hồ, chăm sóc Diệu Đồng đặc biệt lắm đấy!”

Diệp Sở thấy Thượng Quan Mẫn Đạt ngẩng phắt đầu, ánh mắt xoáy thẳng về phía mình thì làm sao lại không hiểu Diệp Tình Vân đang toan tính chuyện gì. Từ mấy câu vừa rồi, Diệp Sở hoàn toàn hiểu được Thượng Quan Mẫn Đạt là fan cuồng của Đàm Diệu Đồng, bằng không cũng không quản đường xa mà chạy theo đến đây.

Thấy Diệp Tình Vân cười vô cùng xán lạn, Diệp Sở cũng cười cười mà nói với Thượng Quan Mẫn Đạt: “Rất vinh hạnh được biết Thượng Quan công tử! Chẳng qua ta có một câu không thể không nói với công tử: người nên buông tay với Diệu Đồng đi thôi!”

Câu này không chỉ khiến Thượng Quan Mẫn Đạt sững sờ, mà ngay cả Diệp Tình Vân cũng kinh ngạc. Quả thật nàng muốn mượn tay Thượng Quan Mẫn Đạt thu thập Diệp Sở, nhưng không ngờ rằng Diệp Sở lại ngoan ngoãn phối hợp với mình đến thế. Diệp Sở phun ra mấy câu ấy, không biết rằng sẽ chọc cho Thượng Quan Mẫn Đạt nổi điên à?

“Người muốn ta từ bỏ Diệu Đồng?” Thanh âm Thượng Quan Mẫn Đạt đột ngột tăng vọt, khiến mọi người đều cảm thấy rõ ràng gã đang cố kềm chế cơn giận.

Diệp Sở tựa hồ không biết Thượng Quan Mẫn Đạt đang nổi giận, lại cười nói: “Hôm nay, lúc du ngoạn Hàn hồ với Diệu Đồng thì nàng có nói với ta mấy câu về Thượng Quan công tử!”

“Diệu Đồng nói gì với người?” Thượng Quan Mẫn Đạt vốn không có chút cảm tình nào với Diệp Sở, lại nghe được Diệp Tình Vân kể huyên hấn và Đàm Diệu Đồng tình thơ ý họa du ngoạn Hàn hồ, lòng ghen tị đã khiến gã cực kỳ hận Diệp Sở.

Diệp Tình Vân nhìn Thượng Quan Mẫn Đạt sầm mặt mà trong lòng cười trộm không ngừng. Chuyện Thượng Quan Mẫn Đạt thích Đàm Diệu Đồng là không cần phải nghĩ, bình thường chỉ cần một nam nhân xuất hiện bên cạnh nàng là đã khiến hấn trả đũa rồi. Giờ phút này, nghe được Diệp Sở và Đàm Diệu Đồng từng bơi thuyền ngắm hồ, thì không ghen tị đến mức phát điên mới lạ.

Diệp Tình Vân mỉm cười bình thản nhìn Diệp Sở, đang chờ cảnh hấn bị Thượng Quan Mẫn Đạt hành hạ.

Đàm Diệu Đồng giật giạt áo Diệp Tình Vân, ra hiệu cho nàng ngừng nói hươu nói vượn nhưng Diệp Tình Vân làm sao còn thời gian quan tâm đến Đàm Diệu Đồng. Sau khi ném cho nàng một ánh mắt trấn an thì lại bắt đầu bom xăng: “Đừng vậy đó! Diệu Đồng nói gì với người rồi? Hi hi... Diệp Sở người thật sự quan hệ không tệ với Diệu Đồng nha! Kể cả chúng ta là chị em tốt mà cũng không nghe được bí mật đó nha!”

Quả nhiên, sắc mặt Thượng Quan Mẫn Đạt càng trở nên âm trầm.

“Nàng đừng thêm dầu thêm醋 có được không? Không phải vì nàng, Diệu Đồng có thể nói những chuyện này với một người ngoài như ta hay sao?” Diệp Sở cười, nhìn Thượng Quan Mẫn Đạt nói: “Chẳng lẽ Thượng Quan công tử không nhận ra Diệp Tình Vân một mực dựng chuyện là đang hy vọng chúng ta đánh nhau hay sao?”

Thượng Quan Mẫn Đạt cau mày, cũng hồ nghi nhìn Diệp Tình Vân. Tất nhiên gã đã nhận ra Diệp Tình Vân đang hy vọng mình sẽ có hành động gì đó với Diệp Sở.

Diệp Tình Vân cũng tăng lời như không nghe thấy: “Ta dựng chuyện thì làm sao? Điều ta muốn chính là thấy người khó chịu nhưng người có dám phủ nhận chuyện hôm nay người và Đàm Diệu Đồng có đôi có cặp cùng du ngoạn Hàn hồ hay không hả?”

Thấy Thượng Quan Mẫn Đạt như bưng bình, thần sắc càng thêm khó coi, Diệp Sở phải thừa nhận rằng Diệp Tình Vân rất biết cách nắm bắt lòng người. Chỉ một câu nói đủ khiến Thượng Quan Mẫn Đạt biết nàng đang lợi dụng gã nhưng cũng không hề để ý.

“Ta đã từng nói: Nếu có nam tử nào dám đến gần Diệu Đồng trong vòng ba thước, ta chắc chắn sẽ cho hấn gãy tay cụt chân!” Thượng Quan Mẫn Đạt trợn mắt nhìn Diệp Sở: “Những câu này không phải lời nói suông!”

Đàm Diệu Đồng nổi giận, uất ức quát mắt lên: “Ta gặp ai thì có quan hệ gì với người? Người không được nhúng tay vào cuộc sống của ta!”

“Diệu Đồng, nàng đã biết tâm ý của ta. Dù hiện giờ nàng không chấp nhận ta, nhưng tương lai cuối cùng cũng đáp ứng ta thôi! Bất kể nàng nói thế nào, ta

cũng không dễ bỏ qua lũ nam nhân dám tiếp cận nàng!” Thượng Quan Mẫn Đạt nhướng mày, khẳng định như định đóng cột.

Diệp Sở nhìn Thượng Quan Mẫn Đạt, thầm nghĩ lòng chiếm hữu của thằng này thật biến thái. Tất nhiên, kiếp trước Diệp Sở cũng đã từng gặp người tương tự. Kiếp trước, hắn có một bạn nữ cũng bị một gã theo đuổi bằng cách này, mà gã đó không bao giờ chấp nhận di động của cô bạn có bất kì số của một người đàn ông khác. Dù bị cô bạn hắn ghét cay ghét đắng nhưng gã vẫn không đổi tật, lúc nào cũng gọi hết các số của đám đàn ông trong di động nàng để mắng chửi một loạt.

Lúc đấy, khi tiếng chuông di động của tên biến thái kia khiến hắn phải mò ra nghe từ trong chăn của em nóng bỏng, còn bị cô nàng nhiech mấy câu vì không thỏa mãn được người ta thì hắn tức giận quát lên như sấm. Dưới con đèn, hắn lập tức đến thẳng nhà cô bạn của mình.

Gã điên ấy vừa thấy hắn đã quát lên, cầm một thanh mã tấu chém thẳng vào Diệp Sở. Nhưng Diệp Sở đã sớm chuẩn bị, kéo mấy anh bạn làm cảnh sát cảnh giới ngoài cửa. Vừa lúc nhìn thấy cảnh này, bên nhào tới khệp tội hành hung bắt thành rồi lôi tên điên kia đi mất. Khi gã bị công tay lôi đi, Diệp Sở thờ dài thườn thượt, nói thầm vào tay đối phương: “Nếu không phải đã hoạt động cật lực với em gái đêm qua mất hết sức, hôm nay bỏ liền đập chết mày!”

Chỉ câu đó đã khiến gã điên kia tái mặt, cả người thoát lực dường như muốn ngã nhào xuống đất. Chỉ có cô bạn tội hôm qua không phát sinh chuyện gì với Diệp Sở phải dờ khóc dờ cười. Cô hiểu rõ mấy câu ấy đã khiến tên điên ấy chịu đã kích đến mức nào. So với bị Diệp Sở tát cho mười phát, mấy câu ấy còn ác độc hơn nhiều!

Diệp Sở luôn ghét cay ghét đắng thể loại như vậy. Thứ không có bản lĩnh mà còn học đòi người ta của gái. Chỉ biết cạnh tranh bằng cách uy hiếp, không có chút kỹ thuật nào thì quả thật đã khiến toàn bộ đàn ông phải mất mặt.

“Ta muốn thân cận ai, Diệu Đồng nguyện ý thân cận người nào, người thật sự còn chưa đủ tư cách để quản!” Diệp Sở cười, nhìn đối phương rồi nói. Ngay cả Diệu Đồng bên cạnh đang đánh mắt liên tục mà hắn cũng lờ đi không thấy, điều này khiến nàng khá khản trương. Diệp Sở đâu phải không biết Thượng Quan Mẫn Đạt bá đạo cỡ nào?! Diệp Sở hành động như thế thì chẳng khác nào đang chọc cho đối phương điên cuồng trả đũa cơ chứ!

Đôi mắt Thượng Quan Mẫn Đạt trở nên lạnh lẽo, nhìn Diệp Sở nói: “Ai dám bég mắng đến gần Diệu Đồng, ta lập tức phé hắn! Ta xem, còn ai dám làm loạn?”

Diệp Sở không hề bác bỏ, chỉ cười nhạt: “Đủ khí phách, bắt quả không đáng mặt đàn ông! Người không muốn biết hôm nay Diệu Đồng đã nói gì với ta à?”

“Nói gì?” Thượng Quan Mẫn Đạt tuy vậy nhưng lại rất ló lắng với những lời của Diệu Đồng, trợn mắt nhìn Diệp Sở dò hỏi.

Diệp Sở thoáng nhìn qua Diệp Tinh Vân. Bị trúng ánh mắt của Diệp Sở, Diệp Tinh Vân liền chột dạ, trong lòng dâng lên một dự cảm rất xấu!

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90: Yêu thích nữ nhân

"Người trông Tinh Vân thích nam nhân à?" Diệp Sở nhìn Thượng Quan Mẫn Đạt nở nụ cười, chỉ chỉ Diệp Tinh Vân nói: "Hôm nay Diệu Đồng đi dạo Hàn hồ với ta thì đã nói cho ta biết là Diệp Tinh Vân thích nữ nhân, mấy hôm nay đều muốn ngủ chung với nàng khiến cho nàng ấy rất hoảng loạn đấy!"

Diệp Sở nói một câu, không chỉ khiến Diệp Tinh Vân trợn trừng mà ngay cả đến Đàm Diệu cũng Đồng đỏ mặt như gấc đứng chôn chân tại chỗ, chỉ dám che miệng lại mà nhìn cười. Chỉ có Tinh Vân Đình là nhìn thoáng qua Diệp Tinh Vân lộ vẻ đồng tình: Người tính chơi Diệp Sở một vỏ thì hôm nay hắn không dìm người xuống bùn mới là lạ.

"Người nói hươu nói vượn gì thế?" Diệp Tinh Vân mặt đỏ đến tận mang tai, hằm hằm nhìn Diệp Sở, hận không thể cắn hắn một miếng. Nàng thầm nghĩ tên này đang nói linh tinh gì thế? Mình thích nữ nhân từ lúc nào?

"Người thích nữ nhân, mấy người họ cũng không phải mới biết là lần đầu mà! Nếu không phải Diệu Đồng đang rầu rĩ về mấy chuyện này thì người cho là nàng vừa gặp lần đầu mà lại chịu du ngoạn Hàn hồ với ta à?" Diệp Sở nhún vai nói: "Mị lực vô hạn của ta là một chuyện, nhưng cũng không đến nỗi khiến Diệu Đồng mới gặp ta một lần thì đã đối xử như vậy nha. Nếu không phải nàng thấy ta là biểu đệ của người thì cũng chả thèm bảo ta khuyên người đâu! Nhưng Diệu Đồng không biết quan hệ giữa ta với người cũng không tốt, tìm ta cũng chả có tác dụng gì cả!"

"Người..." Diệp Tinh Vân đã tức điên rồi! Tên này nói có gốc có ngọn, cứ như là mình thích nữ nhân thật vậy.

Thấy Thượng Quan Mẫn Đạt nhìn mình hồ nghi, Diệp Tinh Vân liền khoát tay giải thích: "Người đừng nghe hắn nói hươu nói vượn, hắn chỉ nói lung tung thôi!"

Diệp Sở nhún nhún vai nói: "Có nói lung tung hay không thì hắn người là người biết rõ nhất mà! Chúng ta là biểu đệ biểu tỷ, vì sao người lại ghét ta đến như thế? Không phải là lúc đầu người thích một nữ nhân rồi bị ta đoạt mất, sau đó mới đi khắp nơi gây phiền toái cho ta à?"

"Diệp Sở! Ngươi có tin nếu ngươi tiếp tục nói hươu nói vượn nữa ta liền xé miệng ngươi ra không!?" Diệp Tinh Vân điên tiết hét lớn, tên này ăn nói xằng bậy cái gì thể!

"Ta thù dật chuyện? Sợ ta nói ra cả à?" Diệp Sở hừ một tiếng nói thẳng: "Ngươi chính là muốn ta và Thượng Quan Mẫn Đạt xung đột để ngươi làm ngư ông đắc lợi chứ gì?"

Diệp Tinh Vân tức giận thờ hồng học, bộ ngực vĩ đại mà cũng phập phồng theo, trông vô cùng bắt mắt. Sau khi tức giận thì Diệp Tinh Vân liền tỉnh táo đôi chút, thăm nghĩ mình càng tức thì sẽ càng trúng bẫy của hắn nên khẽ hít sâu vài hơi để cơn giận xuống, liếc Diệp Sở nói: "Ngươi tưởng có người sẽ tin ngươi à?"

Diệp Sở nhún nhún vai đáp lời: "Ta cũng chả cần ai tin cả! Chẳng qua ta chỉ nói sự thật cho mọi người biết thôi!"

"Bất quá ngươi muốn nói xấu ta để Thượng Quan công tử không tính sổ với ngươi chứ gì?" Diệp Tinh Vân đã bình tĩnh lại, đương nhiên sẽ không bị Diệp Sở khích tướng nữa: "Ngươi tưởng ai cũng là kẻ ngốc chắc?"

"Đúng là buồn cười! Chỉ bằng câu ngươi nói với hắn: 'Buông tay cho Diệu Đồng' thì... ta đoán là hắn cũng muốn giết quách ta rồi! Nhưng ta cũng chả quan tâm hắn muốn gì, vì ta chưa bao giờ sợ hắn cả!" Diệp Sở cười đáp: "Nếu ta không sợ hắn thì cần gì phải bịa ra chuyện này giờ của ngươi? Muốn hắn bỏ qua cho ta là chuyện hoang đường!"

Diệp Tinh Vân rốt cục hiểu được tại sao mới vừa rồi Diệp Sở lại chọc tức Thượng Quan Mẫn Đạt, thì ra chính là để chuẩn bị cho lúc này. Thấy Thượng Quan Mẫn Đạt nhìn mình càng thêm hồ nghi, Diệp Tinh Vân bèn nói với giọng khá khẩn trương: "Diệu Đồng, ngươi tới nói xem? Ta thích nữ nhân lúc nào chứ?"

"Ta..." Đàm Diệu Đồng mặt đỏ bừng nghẹn giọng, kiểu thái vô ngần mà nhìn Diệp Sở một cái, nhưng ngay sau đó liền ngoảnh đầu sang một bên, không để ý đến câu hỏi của Diệp Tinh Vân nữa. Diệp Tinh Vân và Diệp Sở giao phong, năng không thể thiên vị một bên nào cả.

Thấy Diệp Tinh Vân mặt đỏ gay như gà chọi, Đàm Diệu Đồng thầm cười trộm: "Đáng đời! Ai bảo ngươi cho Thượng Quan Mẫn Đạt đi vào nơi này, không có chuyện gì lại đi nói sáo nhá!"

Nhưng bộ dáng của Đàm Diệu Đồng trong mắt Thượng Quan Mẫn Đạt lại mang một ẩn ý hoàn toàn khác, gã thầm nghĩ nếu nàng không xấu hổ đến mức chẳng nói được lời nào thì tại sao mặt mày lại đỏ hồng lên như thế? Sao không nói đỡ cho Diệp Tinh Vân?

"Chuyện ngươi thích nữ nhân không chỉ là chúng ta biết đâu, ngươi có che dấu cũng vô dụng! Đương nhiên là chúng ta không hề khinh bỉ sở thích đó, nhưng bất quá ngươi phải tôn trọng Diệu Đồng một chút chứ. Nàng không muốn mà ngươi còn ép buộc người ta có sở thích giống ngươi nữa!" Diệp Sở thờ dãi thườn thợt: "Ta ghét nhất là loại phế vật theo đuôi nữ nhân mà chả có tí kỹ thuật nào!"

Chỉ một câu đó liền khiến cho sắc mặt Diệp Tinh Vân lẫn Thượng Quan Mẫn Đạt liền trở nên khó coi. Diệp Tinh Vân khó coi là bởi Diệp Sở nói xấu nàng, mà Thượng Quan Mẫn Đạt khó coi là bởi vì câu cuối của Diệp Sở cũng mang luôn cả gã.

"Ngươi mới có bệnh đồng tính ấy!" Diệp Tinh Vân đã tức điên lên rồi, nhìn chằm chằm Diệp Sở nói: "Ai cũng đều không phải là kẻ ngốc đâu, ngươi nói nhầm như vậy có tác dụng gì chứ?"

Diệp Sở nhìn thoáng qua Thượng Quan Mẫn Đạt vẫn đang bán tín bán nghi như cũ, đoạn đáp ngay: "Ta hỏi ngươi vài vấn đề, ngươi chỉ cần trả lời là có hay không, đến lúc đó mọi người đều sẽ biết thôi!"

"Ta chống mắt xem ngươi muốn nói xấu ta bằng cách nào!" Diệp Tinh Vân khinh bỉ thốt, nàng quả thật rất muốn đập chết Diệp Sở rồi.

"Ngươi có từng yêu cầu Đàm Diệu Đồng ngủ cùng với ngươi không? Ngươi có thỉnh thoảng lại hôn Đàm Diệu Đồng một cái mà làm như chẳng có chuyện gì không? Có khi nào ngươi bỗng nhiên ôm Đàm Diệu Đồng một cái không? Ngươi có bao giờ thấy Đàm Diệu Đồng khóa thân, hay là ngươi lừa thể cho nàng xem chưa?" Diệp Sở nhìn Diệp Tinh Vân nói: "Chỉ là vài vấn đề đó, ngươi trả lời đi!"

"Ta..." Diệp Tinh Vân muốn giải thích.

Nhưng Diệp Sở căn bản là không để cơ hội cho Diệp Tinh Vân trả lời: "Ta biết là ngươi muốn giải thích nhưng không dám trả lời. Ta không hỏi ngươi nữa, hỏi Diệu Đồng là được rồi. Diệu Đồng, ngươi nói nàng ta có từng làm những việc ấy không?"

Đàm Diệu Đồng nhìn Diệp Sở, trên mặt vẫn còn đỏ bừng, mắt hạnh nhìn Diệp Sở. Nàng nghĩ thầm làm sao hắn biết chi tiết mấy chuyện đó của mình với Diệp Tinh Vân? Nhưng có điều mấy chuyện đó chả có liên quan gì mà?

"Được rồi! Ngươi thấy chưa? Bây giờ ngươi biết là ta không có nói láo chưa?" Diệp Sở nhún vai quay sang Thượng Quan Mẫn Đạt nói, trong lòng thì đang cười trộm. Chuyện khuê mật của chị em, hôn hay ôm một cái là chuyện bình thường. Ở kiếp trước thì mấy động tác còn thân mật hơn Diệp Sở cũng đã được chứng kiến, nhưng không có nghĩa các nàng là "bách hợp".

Diệp Sở hiểu những chuyện này nhưng không có nghĩa là Thượng Quan Mẫn Đạt cũng vậy. Kiến thức của Thượng Quan Mẫn Đạt làm sao qua được 'dân chơi' Diệp Sở đến từ hiện đại chứ. Thế giới mà Thượng Quan Mẫn Đạt đang sống không thoáng như kiếp trước của Diệp Sở, những bí sự chốn khuê phòng ấy chỉ có nữ nhân mới biết, nam nhân sao mà rõ được. Cho nên đột nhiên nghe một loạt 'chi tiết nhạy cảm' thì Thượng Quan Mẫn Đạt lập tức cảm thấy kinh thế hãi tục rồi.

Lúc này Thượng Quan Mẫn Đạt đang nhìn Diệp Tinh Vân chăm chăm, trong lòng ngổn ngang. Gã chẳng bao giờ nghĩ tới một người xinh đẹp khêu gợi như Diệp Tinh Vân lại thích nữ nhân cả. Vậy Diệu Đồng hằng ngày ở chung một chỗ với nàng ta chẳng phải là rất nguy hiểm sao?

Khi nghĩ tới, Thượng Quan Mẫn Đạt không nhịn được mà đánh rùng mình một cái. Nam nhân không đáng sợ, đáng sợ nhất chính là nữ nhân! Diệu Đồng làm sao có thể đề phòng được nữ nhân chứ?

"Thượng Quan Mẫn Đạt, chẳng lẽ ngươi lại tin hắn sao?" Diệp Tinh Vân khóc không ra nước mắt, nàng cũng đâu thể giải thích đó là trò đùa chốn khuê phòng của các nàng? Chuyện này nói trong đám nữ nhân các nàng thì chả có gì là kỳ quái nhưng nam nhân làm sao tin được? Tên khốn Diệp Sở tại sao lại biết rõ ràng như thế? Chẳng lẽ hắn là nữ nhân à?

Tinh Vân Đình chỉ đứng bên cạnh mỉm cười, híp mắt nhìn Diệp Tinh Vân đang đỏ mặt. Thầm than đã sớm nhắc nhở ngươi rồi, hết lần này tới lần khác ngươi lại nhào vô nghĩ rằng sẽ thu thập Diệp Sở, bây giờ thì chọc tới phiền toái rồi đấy!

"Diệu Đồng, sau này ngươi tránh xa nàng ta ra một chút đi!" Thượng Quan Mẫn Đạt nhìn thoáng qua Diệp Tinh Vân nói tiếp: "Đồng thời ta cũng sẽ đi nói với mấy bằng hữu nữa, bảo các nàng nên chú ý một chút!"

Diệp Tinh Vân suyt nữa thì tức hộc máu. Thượng Quan Mẫn Đạt nói như vậy có phải chẳng là sẽ truyền đi tin mình thích nữ nhân sao? Vậy mình sẽ xong đời rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91: Con thịnh nộ của mỹ nữ

"Thượng Quan Mẫn Đạt, ngươi nói chuyện phải chú ý, bảo Diệu Đồng cách xa ai hả? Ngươi dám nói hươu nói vượn ở bên ngoài thì có tin ta xé nát miệng ngươi ra không?" Diệp Tinh Vân nhìn Thượng Quan Mẫn Đạt vô cùng tức giận, hét ầm ĩ mà trong tâm thì nghĩ thầm nếu quả thật hắn nói lung tung ra ngoài thì mình còn mặt mũi gì nữa đây?

Hiển nhiên gã không hề sợ sệt Tinh Vân, nhìn lướt qua nàng rồi nói: "Ta cũng nhắc nhở ngươi, có một số việc không nên làm thì đừng làm. Tinh tình Diệu Đồng nhu mì nên sẽ không nói rõ, như thế không có nghĩa ta cũng bắt kẻ nhé!"

"Ngươi..." Diệp Tinh Vân tức đến bẻ phổi. Nàng ta cố gắng hít sâu, cố nén cơn giận đang bùng nổ mà chỉ về phía cửa thuyền hét lớn: "Cút ngay!"

Thượng Quan Mẫn Đạt sầm mặt, biết rằng ở lại tranh đấu với Diệp Tinh Vân là điều không hề sáng suốt. Gã đưa mắt chuyển sang nhìn Diệp Sở: "Ta chờ ngươi bên ngoài!"

Nói xong, hắn lại nhìn Diệu Đồng lần cuối rồi ung dung bước lên bờ.

Nhìn Thượng Quan Mẫn Đạt rời đi, cuối cùng Tinh Vân cũng không kiềm nén mình nữa, nắm lấy chén trà trong tay ném thẳng vào người Diệp Sở: "Sao ngươi không chết đi?!"

Diệp Sở đưa tay nắm được ngay, rót đầy ly trà hóp một miếng: "Chỉ có ngươi được tính kẻ người khác sao? Ta không thể phản công à?"

"Ngươi muốn lấy lại danh dự đứng không, giờ ta sẽ cho ngươi toại nguyện!"

Nàng ta vung chân lên, đôi chân dài thẳng tắp vô cùng mị lực đá trực diện vào Diệp Sở.

Diệp Sở không thể không thừa nhận, cô nàng Tinh Vân này có đôi chân rất đẹp, thon dài săn chắc dụ hoặc hết sức. Hắn không hề né tránh mà chỉ đơn giản cầm ly trà nóng để trước ngực.

Cô nàng đang tung chân nhưng lại thấy cánh ấy nên vội vàng dừng chân lại. Một cước này xuất ra đến cuối cùng thì Diệp Sở cũng khổ sở mà chân nàng cũng sẽ phỏng.

Thấy Diệp Tinh Vân thu chân lại, Diệp Sở cười cười nói: "Sao thế?! Con gái thì nên nhã nhặn lịch sự dịu dàng một chút, không nên lúc nào cũng động tay động chân. Cứ giờ chân như thế thì nam nhân lại tưởng ngươi câu dẫn họ đấy!"

"Ngươi..."

Tinh Vân Đình thấy cô nàng này lại chuẩn bị bạo lực thì vội vàng nháy mắt với Diệu Đồng, hai người một trái một phải kéo Tinh Vân lại: "Được rồi, bớt giận đi! Ai bảo ngươi gây chuyện với hắn làm gì? Ta đã nhắc nhở từ đầu là phải cẩn thận rồi!"

Diệp Tinh Vân ngồi xuống hít thở lấy bình tĩnh, đôi mắt tròn to nhìn Diệp Sở bằng hình viên đạn: "Coi như ngươi lợi hại! Có điều ngươi cứ chờ mà

xem, lát nữa Thượng Quan Mẫn Đạt thu thập người như thế nào."

"Chuyện này không cần người lo!" Diệp Sở nhìn Tinh Văn cười khoát tay, nhưng ngay lúc đó lại nhìn sang Diệu Đồng: "Sau này Thượng Quan Mẫn Đạt còn quần chặt lấy người thì cứ nói cho hắn biết, Diệp Tinh Văn không cho người tiếp xúc với hắn."

Diệu Đồng bật cười vô cùng yêu kiều, lòng nghĩ thầm nếu mình làm vậy khác gì thừa nhận cô bạn tốt Tinh Văn thật sự thích nữ nhân. Hơn nữa sẽ làm cho nàng đối lập với Thượng Quan Mẫn Đạt.

Diệu Đồng cảm thấy Diệp Sở đủ hư hỏng, lời đồn không phải đơn thuần là gió chém qua tai. Nghĩ đến cảnh tương lai Tinh Văn bị ngộ nhận thích nữ nhân, phải vô cùng lúng túng thì nàng lại không kiềm được che miệng cười duyên.

"Hôm nay mệt mỏi, ta về trước đây." Diệp Sở nhìn Văn Đình cười cười, rồi lại nói với Tinh Văn: "Ta nhìn thấy nhiều bách hợp lắm rồi! Vốn ta không hề khinh bỉ chuyện người thích nữ nhân, nên người không cần phải để trong lòng đâu nha. Ta nghĩ thế nhân sẽ từ từ chấp nhận dạng tình cảm đặc biệt này."

"Cút!" Diệp Tinh Văn tức ói máu, không hề suy nghĩ bèn nắm lấy chiếc ghế ném thẳng vào người Diệp Sở.

Hắn lắc mình tránh được, cười sảng khoái. Tinh Văn Đình ở bên thấy cô nàng kia tức giận bạo phát, mỉm cười nói với Diệp Sở: "Người không về Hoàng thành với chúng ta sao? Ba ngày nữa là khởi hành rồi, người đi quậy phá một chuyến đi?!"

Diệp Sở lắc đầu nói: "Các người đi đi, ta còn một số việc. À, không cần tìm Cực Ý ngọc nữa đâu. Lần trước Bàng Thiệu còn hỏi ta Tinh Sát làm sao bây giờ?! Ta là người tương đối lười nhác, không muốn ôm nhiều việc, người thông cảm đi!"

Tinh Văn Đình vô cùng bất đắc dĩ, đành phải đáp ứng. Thực tế ban đầu Diệp Sở rời Hoàng thành thì Tinh Sát vẫn luôn do nàng trông coi.

Đám Diệu Đồng thấy Diệp Sở rời đi lúc này nên khá bận tâm: "Thượng Quan Mẫn Đạt đang chờ bên ngoài kia, người xoay sở được không?"

"Không cần lo cho hắn, với Thượng Quan Mẫn Đạt sao đủ gây phiền toái cho Diệp Sở được. Chuyện gây tay gãy chân thì khỏi phải nghĩ luôn." Tinh Văn Đình mỉm cười nói. Người khác không rõ về Diệp Sở chứ nàng thì khác, còn lạ gì hắn nữa.

Thấy Tinh Văn Đình nói như thế, Diệu Đồng mới yên tâm được phần nào, nhìn sang Diệp Tinh Văn vẫn đang bưng bưng lửa giận, vội đưa tay ôm nàng: "Được rồi, đừng tức giận nữa. Có nữ nhân nào tin người ái nữ đâu. Sau này người cũng không cần phải luôn mồm: Xứ nam nhân mau cút xa cho ta..."

nữa rồi. Diệp Sở vừa lúc giúp người một đại ân. Bọn họ sau này sẽ ít dây dưa với người. Hi hi..."

...

Diệp Sở từ trên thuyền đi xuống, thấy Thượng Quan Mẫn Đạt dẫn theo tùy tùng chặn ngay trước mặt: "Xuống nhanh đây, không sợ ta phê bỏ tay chân của người sao?"

"Việc quái gì sợ người!" Diệp Sở nói: "Cỡ người còn chưa đủ sức bắt được sợi lông của ta nữa!"

"Khẩu khí cũng rất lớn nhĩ?!" Thượng Quan Mẫn Đạt gần giọng, nhìn sang hai tùy tùng bên cạnh gật gật đầu.

Hai gã tùy tùng rất hiểu phong cách hành sự của Thượng Quan Mẫn Đạt bèn nhìn Diệp Sở bằng ánh mắt vô cùng thông cảm. Chóp mắt lao tới tấn công, xuất thủ vô cùng bá đạo. Hai người đều là Tiên thiên cảnh, linh khí bốn phía bị tác động ập tới tay chân Diệp Sở.

Hắn không tránh cũng không né, đối chọi với hai người. Hai người này phối hợp vô cùng tinh diệu, sau pha giao tranh đã bức hắn phải chần lúi mấy bước.

Dĩ nhiên phía đối diện cũng không tốt hơn Diệp Sở bao nhiêu, hai người bị đánh bay ra ngoài, cánh tay vẫn còn run rẩy.

"Tiên thiên cảnh!" Thượng Quan Mẫn Đạt nhìn Diệp Sở đầy kinh ngạc: "Chẳng trách dám mở miệng nói không sợ ta. Nhưng bao nhiêu đó nghĩ muốn dạy dỗ được ta sao, còn kêu ta từ bỏ Diệu Đồng?!"

Diệp Sở mỉm cười đứng lên: "Không! Ta không giống hạng ngu dốt như người. Điều quan trọng nhất khi theo đuổi nữ nhân là đối phương phải cam tâm tình nguyện. Loại người dùng thủ đoạn cưỡng bức thì chỉ là phế vật, xấu hổ mặt nam nhân. Bảo người từ bỏ Diệu Đồng là muốn cứu vãn chút thể diện của nam nhi thôi."

"Người mắng ai đấy?" Thượng Quan Mẫn Đạt âm trầm đến đáng sợ: "Đừng tưởng người là người Diệp gia thì ta sẽ bỏ qua, Ta đây còn chưa sợ cái Diệp gia bé nhỏ đâu."

"Người nghĩ ta giống người sao, chỉ biết dùng thân phận địa vị ra áp bức người khác?!" Diệp Sở nói: "Dạy người một chút, với bản tính hiện giờ mà muốn đuổi theo Diệu Đồng là chuyện nằm mơ giữa ban ngày!"

"Người muốn chết!" Gã miễn cảm nhất khi nghe ai đó nói hắn không thể theo đuổi Đám Diệu Đồng. Tiếng rống giận vang to, biểu thị gã chuẩn bị ra tay với Diệp Sở.

"Thẹn quá hóa giận rồi sao?" Diệp Sở thở dài: "Theo đuổi nữ nhân một cách chân chính là phải nắm bắt tâm tư của nàng, vậy mới khiến nàng sinh ra hảo cảm. Như người, là trẻ sơ sinh trong chuyện yêu đương, người khác có nói cho cũng quéo biết làm gì?!"

Nói xong, Diệp Sở chẳng thèm để ý tới tên Thượng Quan Mẫn Đạt nữa, ngang nhiên vòng qua bọn họ rồi đi.

Thượng Quan Mẫn Đạt nhìn Diệp Sở chăm chăm, cuối cùng vẫn không ra tay, trong miệng lẩm bẩm: "Nắm bắt tâm tư của nàng?!"

Quay lưng với Mẫn Đạt, Diệp Sở nghe thấy tiếng thì thầm thì mém tí nữa bật cười ra tiếng. Tên Thượng Quan Mẫn Đạt có thể không ngu ngốc, nhưng trong chuyện yêu đương hoàn toàn là kẻ khù khờ. Hắc hắc, nếu hắn làm theo thật thì gần như cả đời này chẳng có tí hi vọng nào.

Người khác dùng thủ đoạn này sẽ hiệu quả, nhưng với hắn đã bị Diệu Đồng ghét sẵn, lại dùng chiêu đó thì ắt hẳn nàng sẽ dễ dàng nhận ra, đồng thời còn cảm kích Diệp Sở đuổi giùm nàng một kẻ theo đuổi.

Diệp Sở cảm giác mình rất lương thiện, mặc dù chính tên Thượng Quan Mẫn Đạt một trận nhưng cũng đã dạy hắn tương lại thông minh hơn chút. Không phải có câu nói, ngã một lần thì bớt dại sao.

Vì muốn cho Thượng Quan Mẫn Đạt trở nên thông minh hơn, Diệp Sở cũng không tiếc chút sức đào một cái hố trên con đường gã đang đi. Chẳng lẽ bản thân mình còn không vĩ đại sao?

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 92: Dục vọng dâng trào

“Diệp Sở, rốt cục ngươi đã trở lại!” Diệp Sở vừa bước vào biệt viện thì tiếng Bạch Báo đã vang lên, ông ta không nhận được bèn thờ phào nhẹ nhõm. Sau khi Diệp Sở cứu được Dao Dao thì liền biệt dạng nên Bạch Báo luôn lo lắng, chẳng Diệp Sở có xảy ra chuyện ngoài ý muốn hay không.

“Gặp phải một số phiền toái nhỏ cho nên phí mất chút thời gian!” Diệp Sở trả lời Bạch Báo: “Tam thập lục động, ba động chủ đã chết toàn bộ. Nếu không còn ai khác biết Bạch thúc từng vào mộ Đại tướng quân, hẳn sau này Bạch thúc sẽ an toàn rồi!”

“Ngươi giết?” Bạch Báo khá là kinh ngạc. Chẳng lẽ Diệp Sở đi lâu như vậy vì để giết ba tên động chủ ấy? Nhưng đây chính là ba Tiên thiên cảnh mà! Diệp Sở làm sao giết chúng được?

Diệp Sở cười cười, cũng không giải thích thêm: “Bạch Huyền tỷ và Dao Dao đâu?”

“Đang dỗ cho Dao Dao ngủ bên trong đấy!” Bạch Báo đáp lại. Thấy bộ dạng Diệp Sở khá chật vật, dù không biết hắn giết ba người thế nào nhưng chứng cứ chết khoi khoi như thế, thì Bạch Báo vẫn còn cau mày: “Còn nhớ chuyện ta nhờ ngươi chiêu cố gia đình không? Ta vẫn hy vọng ngươi tiếp tục chăm sóc Bạch Huyền và Dao Dao như hiện giờ!”

Diệp Sở chuẩn bị tìm Bạch Huyền thì chợt khựng bước, nhìn Bạch Báo mà nói: “Còn người khác biết ngài đã vào mộ Đại tướng quân à?”

“Người biết không ít, dù sao lúc trước có rất nhiều người theo ta vào mộ Đại tướng quân mà. Lần này người của Tam thập lục động đến đây, ta không thể nán nã ở Nghiêu thành thêm nữa, bằng không sẽ phải liên lụy đến Bạch Huyền và Dao Dao!” Bạch Báo than thở tiếp: “Rốt cuộc chỉ do thực lực của ta không đủ, bằng không cũng chẳng đến mức phải sợ bọn chúng!”

Diệp Sở trầm mặc rồi hỏi Bạch Báo: “Ngài muốn ta làm gì?”

Bạch Báo im lặng, lấy một quyển bút ký trong ngực ra rồi đưa cho Diệp Sở: “Lần trước đưa cho ngươi thứ đó, là bản đồ lộ tuyến của mộ Đại tướng quân. Những đường quanh co bên trên càng đậm thì đường đó càng nguy hiểm, rất có thể ẩn chứa bẫy rập. Đây vốn là bản bút ký, là di sản do gia tộc ta để lại sau khi vào mộ Đại tướng quân, bên trong có ghi chép kinh nghiệm của các đời tộc nhân. Nếu phối hợp với bản đồ lộ tuyến ta đưa cho ngươi, mong rằng nó sẽ hữu dụng ít nhiều!”

Nói đến đây, Bạch Báo ngừng một lúc rồi tiếp: “Các ngươi cũng không thật sự hiểu về mộ Đại tướng quân. Năm xưa, dù Đại tướng quân chết đi nhưng thi hài ông ta lại phát ra lực bảo hộ lăng mộ rất kinh thiên. Nếu như không có phương pháp thích hợp, cho dù thực lực ngươi có vượt xa Đại tướng quân thì cũng không thể xông vào. Nếu cậy mạnh xông vào thì rất có khả năng mộ Đại tướng quân sẽ tự hủy. Mà mộ Đại tướng quân quả thật ẩn chứa bí mật có tác dụng rất lớn cho Đại tu hành giả!”

Diệp Sở chưa vội cầm vật Bạch Báo đưa tới, lại hỏi: “Trước tiên Bạch thúc hãy nói về điều kiện của ngài đã!”

“Sáng khoái!” Bạch Báo cười: “Thứ này vốn không thể đưa cho người ngoài, nhưng đã lấy được những thứ cần thiết cho tộc ta trong mộ Đại tướng quân, có giao cho ngươi cũng không sao cả. Đưa vật này cho ngươi, ta chỉ có một yêu cầu, đó chính là muốn ngươi chiêu cố Bạch Huyền và Dao Dao cho thật tốt!”

Diệp Sở gãi gãi đầu mà miệng cười khổ. Tự nhiên hắn biết rõ giá trị của quyển bút ký trước mặt, là thứ tốt mà vạn kim cũng không mua nổi. Nếu người khác biết được thì đều điên cuồng vì nó, Diệp Sở cũng không thể chịu nổi sự hấp dẫn như vậy.

“Cho dù Bạch thục không lấy thứ này để giao dịch, ta cũng sẽ chăm sóc Bạch Huyền và Dao Dao thôi...” Diệp Sở thờ hất ra rồi tiếp: “Ta cũng không phủ nhận, mục đích ta đến đây chính là mộ Đại tướng quân. Nhưng đã sống với nhau lâu đến như vậy, quả thật ta rất thích Bạch Huyền tỷ và Dao Dao!”

“Điều này ta tin!” Bạch Báo ném quyển bút ký vào ngực Diệp Sở: “Thứ này đã vô dụng với tộc ta rồi, đưa cho người! Dao Dao và Bạch Huyền cũng giao cho người!”

Bạch Báo nói xong cũng không đợi Diệp Sở trả lời, liền xoay người rời khỏi.

Diệp Sở nhìn quyển bút ký trong tay, lại nhìn bóng lưng Bạch Báo đang khuất dần mà trong lòng không hề cảm thấy sung sướng khi nhận được một món hời ngoài ý muốn...

Đôi mắt nhìn theo đến khi Bạch Báo khuất dạng, Diệp Sở mới đi vào phòng của Bạch Huyền. Thấy Diệp Sở, trong mắt Bạch Huyền lộ vẻ vui mừng, vừa muốn mở miệng gọi Diệp Sở nhưng chợt nhớ mình mới dỗ Dao Dao ngủ, bèn hạ giọng hỏi: “Người không có chuyện gì chứ?”

Diệp Sở nhìn nữ nhân thành thực mê người trước mặt, ánh mắt quét từ đỉnh núi cao vút xuống dần mà không khỏi nhớ lại buổi chiều tiêu hồn hôm ấy, nhớ lại cảnh thân mình áp sát vào đôi gò ngọc trắng như tuyết, vừa tròn vừa vun cao không hề che đậy, Diệp Sở đã cảm giác thăng em bé bông của mình chợt vươn mình đứng phắt dậy.

Không cần bàn cãi, Bạch Huyền là một nữ nhân có mị lực rất ư dụ người. Dung mạo tự nhiên không cần phải nói, nàng mang khí chất của mỹ nhân điệu dáng hiền thực nhưng thân hình lại vô cùng bốc lửa, khiến cho người gặp phải si mê.

Thấy ánh mắt nóng rực của Diệp Sở đang nhìn mình, Bạch Huyền chợt hoảng hốt tránh sang một góc rồi phát tay hàm ý bảo Diệp Sở ra ngoài nói chuyện.

“Bạch Huyền tỷ!” Diệp Sở ra khỏi phòng, nhìn Bạch Huyền đang rón rén khép cửa, không nhận được mở miệng gọi.

“Hả?” Bạch Huyền quay đầu nhìn Diệp Sở, không hiểu tự nhiên hắn gọi thế để làm gì.

“Bạch thục đi rồi!” Diệp Sở chuyển lời của Bạch Báo: “Ông nhờ ta trông coi người và Dao Dao!”

Thân hình Bạch Huyền chợt cứng đờ như sắp khụy xuống, tròng mắt liền đỏ lên, đôi mi run run. Nước mắt bắt đầu tràn ra, dọc theo gương mặt trắng nõn như ngó sen chảy xuôi xuống.

Nhìn từng giọt nước mắt trong suốt đọng trên gương mặt tuyệt mỹ, Diệp Sở cũng cảm thấy lòng mình nhói đau.

“Bạch Huyền tỷ!” Diệp Sở vươn tay đỡ Bạch Huyền: “Chẳng qua Bạch thục chỉ đi xa một thời gian để tránh lộ diện, người không nên quá đau thương như vậy!”

“Người không hiểu đâu!” Bạch trở nên kích động: “Tộc ta đã chết bao nhiêu người trong mộ Đại tướng quân rồi? Ta đã chứng kiến tận mắt gia gia, thúc bá, tỷ phu và tỷ tỷ... rất nhiều người như thiêu thân lao vào lửa, chết cả trong mộ Đại tướng quân đấy! Vốn cả Bạch gia có đến mấy chục người nhưng bây giờ chỉ còn lại ba người chúng ta! Lúc này, cha đột nhiên bỏ đi. Người...”

Thấy Bạch Huyền sắc mặt tái nhợt, thân thể run rẩy như trong lòng ẩn chứa một nỗi hoảng hốt vô bờ, Diệp Sở bèn thở dài. Hắn biết thời khắc này Bạch Huyền đang âu lo đến nhường nào.

Một người đã tận mắt chứng kiến gần như tất cả những người thân nhất của mình chết đi nhưng không thể ra sức, thì có thể tưởng tượng nằng đang mang một bóng ma tâm lý lớn đến cỡ nào. Bạch Báo lại bỏ đi ở thời khắc này, làm sao Bạch Huyền không sợ người chí thân cuối cùng ra đi vĩnh viễn đây?!

Ôm thật chặt thân hình mềm mại đầy đặn mê người đang rung động, Diệp Sở dịu dàng nói: “Bạch thục khác với bọn họ, dù sao ông cũng đã sống đi ra. Bạch thục chẳng qua chỉ đi tránh đầu sóng ngọn gió, không nhất định sẽ gặp chuyện chẳng lành. Người không cần quá lo lắng!”

“Nhưng...”

Thấy Bạch Huyền lại muốn nói tiếp, Diệp Sở liền ngắt lời: “Bạch Huyền tỷ không cần phải tự dọa mình! Không phải sợ, chẳng phải đã còn có ta sao?”

Diệp Sở vô cùng bình tĩnh nhìn Bạch Huyền chăm chú, ánh mắt trong suốt mà ngời sáng. Bạch Huyền nhìn đôi tròng mắt đen nhánh và sâu thẳm của Diệp Sở một lúc, nỗi sợ hãi trong lòng mới giảm bớt đôi phần.

Nhìn Diệp Sở đưa tay lau những giọt nước mắt trong veo trên khuôn mặt trắng muốt như ngọc tạc, cảm nhận được sự ấm áp trên bàn tay ấy, Bạch Huyền bỗng ngưng ngừng, nắm lấy tay Diệp Sở mà nói trong vô thức: “Ta tự làm được rồi!”

Diệp Sở nhìn Bạch Huyền cười, cũng không lưu tâm đến lời nói của nàng, bèn vuốt lại mái tóc đang rối bời, thành thành thật thật dùng mấy ngón tay chà chà vào vết lệ đang hoen trên mặt Bạch Huyền.

Bạch Huyền cắn môi, khuôn mặt nóng ran lên, đôi mắt đẹp tỏa ánh sáng long lanh không dám đón lấy khuôn mặt đang mỉm cười của Diệp Sở. Chỉ như thế, dáng vẻ của nàng đã khiến Diệp Sở say mê.

Diệp Sở cảm thấy khoảnh khắc đẹp nhất của nữ nhân chính là lúc nàng phô bày sự thẹn thùng lẫn vẻ thành thực cùng một lúc. Hắn cảm giác giờ phút này, dù đến cả Lâm Thi Hinh so ra cũng phải kém tích tắc huy hoàng này của Bạch Huyền.

“Bạch Huyền tỷ, theo ta đến Hoàng thành!” Diệp Sở không nhịn được bật thốt, khiến Bạch Huyền buột miệng “A...” lên một tiếng. Nàng không ngờ rằng Diệp Sở lại nói lên câu như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 93: Cải thiện cuộc sống

Diệp Sở biết Bạch Huyền không thể cứ ở nơi này được, nếu đã có người biết Bạch Báo thì sớm muộn cũng sẽ có người lại tìm đến đây. Diệp Sở cũng không thể nào sống mãi tại Nghiêu thành, nhưng cũng không thể bỏ mặc Bạch Huyền và Dao Dao.

Diệp Sở đã khá lo lắng Bạch Huyền sẽ không đồng ý, như vậy thì đúng là nhưc đầu lăm. Một trong những địa phương mà Diệp Sở quen thuộc nhất chính là Hoàng thành, nếu như Bạch Huyền không muốn đến đây thì hắn cũng không biết phải bố trí cho nàng ở đâu nữa. Thanh Di Sơn cũng là một nơi để đi nhưng Diệp Sở không thể mang các nàng đến đó được.

Nhưng điều khiến Diệp Sở thờ phào chính là, sau khi Bạch Huyền trầm mặc một lúc thì đã đồng ý.

Nàng đã hạ quyết tâm thì Diệp Sở lập tức xắn tay vào chuẩn bị. Diệp Sở đương nhiên sẽ không đi cùng Tinh Văn Đình về Hoàng thành, có bà cô Diệp Tinh Văn ở đâu thì hắn sẽ “tránh voi” đến đây. Bà cô này mà biết mình về Hoàng thành, lại mách lẻo với Diệp gia thì chả biết có yên thân được ngày nào nữa không đây!?

Chuyện khiến Diệp Sở sợ hãi cũng không nhiều, nhưng một trong số đó là nỗi sợ đối diện với Kỳ Diệp.

Diệp Sở cũng không dấu Bàng Thiệu tin mình muốn đến Hoàng thành. Bàng Thiệu rất là ngạc nhiên đối với quyết định đột ngột này của hắn, thậm chí lúc trước sống chết thế nào thì Diệp Sở cũng không muốn đi Hoàng thành sao? Làm sao lại đổi ý nhanh đến như thế?

Dĩ nhiên là gã cũng rất khoái chí khi hay tin Diệp Sở đi Hoàng thành, tương lai ắt sẽ có thêm nhiều trò vui nên liền vỗ ngực bảo đảm nếu Diệp Sở tới Hoàng thành thì gã nhất định sẽ chiều đãi long trọng. Nhưng khi vừa đảm bảo xong thì liền xoay móng phấn mặt, đương nhiên là Bàng Thiệu thích trở về cùng với Tinh Văn Đình hơn Diệp Sở. Dù sao thuyền mình nhiều mỹ nhân như vậy, ăn không được nhưng nhìn bỏ mắt thì cũng đáng mà.

...

Bàng Thiệu rời khỏi Nghiêu thành không bao lâu thì Diệp Sở cũng đưa Bạch Huyền và Dao Dao đi tới Hoàng thành. Để tiện chăm sóc cho Dao Dao, Diệp Sở đã mua một chiếc xe ngựa và tham gia cùng một thương đội cũng đến Hoàng thành buôn bán. Muốn đi từ Nghiêu thành đến Hoàng thành thì mất rất nhiều thời gian, bất quá có Bạch Huyền và Dao Dao làm bạn, Diệp Sở cũng không cảm thấy khô khan. Cứ bình thản như thế, thời gian nửa tháng đã qua và Diệp Sở đã cùng có hoàn toàn cảnh giới Tiên thiên của mình.

"Xin hỏi Bạch Huyền tiểu thư có ở đây không?" Diệp Sở đang chơi đùa với Dao Dao thì một giọng nói quen thuộc vang lên.

Nghe được giọng nói kia, Diệp Sở liền quay sang Bạch Huyền bĩu môi cười: "Bạch Huyền tỷ mị lực thật là lớn nha, đã từ chối mấy lần mà hắn vẫn chưa chịu đầu hàng."

Nghe Diệp Sở nói, Bạch Huyền bỗng xấu hổ đến bỏ mặt, bèn trừng mắt liếc xéo hắn. Nhìn xuyên qua rèm cửa, nàng thấy một nam tử vận hoa phục đang đứng trước cửa xe ngựa, điều này khiến Bạch Huyền cảm thấy rất là bất đắc dĩ.

Nam tử này là một trong những người góp vốn lớn nhất, tên là Du Kinh Luân. Mấy ngày trước gã tình cờ nhìn thấy Bạch Huyền thì bỗng giật nảy mình. Nhìn một cái liền mất hồn mất vía nên ngày nào cũng tới đây mời Bạch Huyền. Nhưng có điều Bạch Huyền không ưa gã nên không thèm quan tâm.

"Đường tới Hoàng thành xa xôi buồn chán, ta nghĩ Bạch Huyền tiểu thư cũng không ăn uống được là bao. Ta đã bảo đầu bếp nấu nhiều món ngon để Bạch Huyền tiểu thư dùng với ta!" Du Kinh Luân đứng ngoài cửa xe ngựa hô.

Bạch Huyền muốn từ chối thẳng nhưng Diệp Sở liền lắc đầu ngăn cản: "Bạch Huyền tỷ không nên tuyệt tình như vậy chứ? Khó khăn lắm mới có người dâng thức ăn cho chúng ta cải thiện cuộc sống, tỷ lại nhẫn tâm cự tuyệt thế sao? Cho dù tỷ không nghĩ đến Dao Dao đang tuổi phát triển thì cũng phải nghĩ mấy hôm nay ta đã mất ăn mất ngủ chứ!"

Bạch Huyền suýt nữa đã bật cười, nghĩ thầm người hết ăn rồi lại ngủ à? Tối ngủ còn lâu hơn cả Dao Dao, sáng nào cũng là Dao Dao quát người dậy đó.

"Tiểu di! Con đói bụng!" Dao Dao chớp chớp đôi mắt linh động nhìn Bạch Huyền với vẻ đáng thương.

Bạch Huyền thấy nhanh như vậy mà Dao Dao đã bị Diệp Sở mua đứt, chỉ có thể gật đầu bất đắc dĩ. Diệp Sở và Dao Dao liền vui vẻ, Diệp Sở chui ra từ

trong xe ngựa nhìn Du Kinh Luân đang đứng ở bên ngoài mà cười: "Du công tử, người chỉ làm cơm trưa cho Bạch Huyền tỷ thôi à? Ta và Dao Dao cũng đói bụng, không biết chúng ta có thể ăn cùng không?"

Du Kinh Luân đương nhiên không muốn có người khác quấy rầy mình tán gái, nhưng muốn bỏ Diệp Sở và Dao Dao đi để hẹn hò riêng với Bạch Huyền là chuyện không thể nào, nên hấn ra vẻ cao húng đáp: "Đương nhiên là có chuẩn bị cho Diệp công tử và Dao Dao rồi!"

"Vậy ta thay mặt Bạch Huyền tỷ cảm ơn người!" Diệp Sở cười ha hả, bế Dao Dao xuống xe ngựa rồi đi tới bên cạnh Du Kinh Luân.

Bạch Huyền bất đắc dĩ chỉ có thể đi xuống xe ngựa theo Diệp Sở, cùng đi với hắn.

Thấy Bạch Huyền rốt cục cũng chịu đáp ứng mình, Du Kinh Luân bèn mừng rỡ, liền đi tới bên cạnh Bạch Huyền nịnh nọt: "Bạch Huyền tiểu thư thích ăn món gì cứ nói, ta sẽ bảo đầu bếp làm cho nàng."

"À! Bạch Huyền tỷ thích ăn rất nhiều thứ đấy!" Bạch Huyền còn chưa đáp thì Diệp Sở liền cướp lời nói: "Móng heo này, lưỡi vịt này, thịt rùa, tổ yến, tim dê, thịt chó... À, đúng rồi, Bạch Huyền tỷ thích ăn nhất chính là cái thìa..."

Diệp Sở liền một hơi kể ra hơn chục loại cả rau lẫn thịt, Du Kinh Luân nghe được sắc mặt liền bối rối, trong lòng lại mắng to liên hồi: "Á đù! Người cho đây là tửu lâu à? Có được nhiều món như vậy sao?"

"Chuyện này... chúng ta đang đi đường cho nên không có chuẩn bị nhiều thức ăn như vậy." Du Kinh Luân ngượng ngùng cười đáp: "Mấy thứ đó chỉ có hai ba loại, những thứ khác..."

"Ta tưởng ngài chuẩn bị tốt lắm chứ, thì ra chỉ là một chút như vậy. Lại còn mặt dày mời Bạch Huyền tỷ sao?" Diệp Sở thở dài than: "Nhưng cũng được, tạm đi vậy!"

"!@#\$%^&@#..." Du Kinh Luân hít sâu một hơi nén cơn bão nổi. Gã là một người thích hưởng thụ nên mang đồ ăn nhiều nhất trong thương đội rồi, vậy mà còn bị thăng này châm chọc, còn nói cái gì tạm chấp nhận nữa chứ? Không phải vì Bạch Huyền thì ta đã tống cổ người đi lâu lắm rồi!

Bạch Huyền thấy Diệp Sở kéo Dao Dao ngồi xuống bàn đầy thức ăn ngon bắt đầu càn quét, trong lòng không nhịn được bèn cười thốt: "Du công tử đừng nghe Diệp Sở nói hươu nói vượn, có mấy món này ta đã thỏa mãn rồi."

Chỉ một câu liền khiến cho Du Kinh Luân lòng như hoa nở, vừa cười vừa dẫn đường cho Bạch Huyền nói: "Chỉ cần Bạch Huyền tiểu thư thích là tốt rồi!"

Bạch Huyền và Du Kinh Luân đang khách sáo với nhau thì Diệp Sở và Dao Dao càn quét hết tốc lực, lúc hai người nói xong thì Du Kinh Luân mới phát hiện trên bàn đã biến thành một bãi chiến trường. Trừ đi mâm cơm mà Diệp Sở để dành cho Bạch Huyền ra thì những cái khác đều đã trống không.

Trước mặt Dao Dao và Diệp Sở, thức ăn thì chất đống.

"Du công tử, ngài đứng làm gì thế? Ăn đi chứ..." Diệp Sở vừa cắn móng heo, vừa phát tay bảo Du Kinh Luân cùng ngồi xuống ăn.

Du Kinh Luân hít sâu một hơi, cố gắng hít thở bình thường, mắt nhìn tới chiếc bàn đã bị càn quét sạch trơn, trong lòng đã muốn chửi ầm lên. Thức ăn đã chất cả trước mặt ba người các người rồi, ta còn ăn thế quái gì được?

Bạch Huyền dờ khóc dờ cười nhìn cảnh tượng này, bỏ tay bết cách. Nàng lại nhìn thoáng qua Du Kinh Luân, nghĩ thầm người đụng vào Diệp Sở thì coi như người xui xẻo rồi.

"Ha ha, không cần! Hôm nay ta không đói..." Du Kinh Luân hạ giọng mà nghe bao tử đang biểu tình rần rần, cố nặn ra một nụ cười miễn cưỡng.

"Vậy thì ta không khách áo!" Diệp Sở quả thật tưởng gã không đói bụng, liền kéo Bạch Huyền lại, cầm đầu ăn.

Giống bảo càn quét trên bàn ăn cũng không mất nhiều thời gian. Sau khi Diệp Sở ăn gần hết sạch thì hắn liền hỏi Bạch Huyền: "Bạch Huyền tỷ, tỷ ăn no không?"

Thấy Bạch Huyền gật đầu thì Diệp Sở liền giúp Dao Dao lau miệng, đoạn cười lên nói: "Đa tạ Du công tử khoản đãi, lần sau có cơ hội ta nhất định sẽ tới nữa. Hà hà, cáo từ ngài!"

Nói đoạn Diệp Sở liền kéo Bạch Huyền chuẩn mất dạng.

Nhìn Bạch Huyền bị Diệp Sở dắt đi mất, dù tính tình Du Kinh Luân có tốt đến mấy cũng đã không còn nhìn được nữa, mặt mày âm trầm vô cùng khó coi, bất ngờ rống lên một tiếng giận dữ: "Người đứng lại cho ta!"

Tiếng gầm này liền hấp dẫn những người khác trong thương đội, cả đám người châu đầu ghé mắt trông về phía này, trong lòng thì thầm nghĩ tên nào mà lại chọc Du Kinh Luân vậy? Gã là thanh niên cứng đồ nha!

Diệp Sở như thể chưa nghe thấy tiếng rống của đối phương, hấn quay đầu nhìn về phía Du Kinh Luân cười nói: "Du công tử nói ta sao?"

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 94: Tiễn thần thì khó!

Du Kinh Luân nhìn Bạch Huyền chăm chăm, mở miệng: "Bạch Huyền tiểu thư sao đi vội quá vậy, ăn xong lau miệng đi ngay luôn sao?"

Bạch Huyền bị hắn nói kháy như thế, trong lòng thấy khó chịu: "Du công tử mời chúng ta tới đây, chúng ta đã tới rồi. Hiện tại ta hơi mệt trong người, muốn về xe nghỉ ngơi, như thế cũng không được sao? Đạo đãi khách của Du công tử bá đạo quá nhỉ?!"

Bạch Huyền đáp trả hần dừ dội khiến Du Kinh Luân bối rối, không dám nhìn thẳng vào mặt nàng.

"Ta chưa từng mất mặt như thế. Nếu hôm nay thả người đi thì người khác lại tưởng rằng chúng ta hiền quá dễ bị bắt nạt." Ánh mắt Du Kinh Luân xoáy thẳng vào người Diệp Sở.

"Ta chẳng có hứng thú khi dễ người." Diệp Sở cười nói, "No rồi, không còn chuyện gì nữa ta đi trước đây!"

Diệp Sở nói xong chẳng thèm để ý Du Kinh Luân, bẻ Dao Dao bước ra ngoài cùng với Bạch Huyền. Hắn không muốn dây dưa với kẻ như thế, ăn uống no say rồi thì giờ ngủ một giấc là sướng nhất trần đời.

"Ngăn hắn lại!" Du Kinh Luân quát lên, bốn phía xuất hiện không ít tiểu nhị của thương đội, vây quanh Diệp Sở, ngăn cản hắn đi ra ngoài.

Nhìn tình hình xung đột căng thẳng đến mức này, những người khác trong thương đội không khỏi nhìn nhau ái ngại. So sánh với tên Du Kinh Luân bá đạo thì ai nấy đều ưa thích Diệp Sở. Một đường đi tới, mọi người đều yêu mến Dao Dao, Diệp Sở lại thỉnh thoảng giúp bọn họ vận chuyển ít đồ đạc hoặc mấy việc vặt vãnh. Bọn họ đều biết tên Du Kinh Luân âm hiểm, trước giờ làm việc gì thì đều muốn đạt được mục đích không từ thủ đoạn.

Mọi người sợ Diệp Sở và Bạch Huyền chịu thiệt thòi, vài người tương đối có thân phận đứng ra nói chuyện: "Ha ha ha, chút chuyện nhỏ thôi mà, không cần làm lớn quá không ai được vui về! Buôn bán bên ngoài quan trọng nhất là hòa khí sinh tài. Du công tử bỏ qua đi."

"Đúng vậy! Cùng một đoàn thì cũng xem như có duyên phận, cần gì làm khó đến như thế, Du công tử du di bỏ qua."

Du Kinh Luân đang giận bốc lửa, nghe mấy người bên ngoài líu ríu bên lỗ tai, người cuồng vọng như gã làm sao chịu nổi: "Cút hết cho ta, bản thiếu gia làm việc thì có chỗ cho các người chỗ mồm vào à?!"

Một câu nói hoàn toàn chọc giận mấy người vừa mở miệng. Ai nấy đều nghĩ không lẽ mỗi Du Kinh Luân người có thân phận, chúng ta là rầm chó hay sao? Nói lại thì chúng ta xem như thúc bá của người, thế mà không thèm để trong mắt, quát mắng như chủ mắng nô tài.

"Du Kinh Luân, nếu không phải phụ thân người đề nghị chúng ta mang người theo buôn bán, người nghĩ bọn ta sẽ đồng ý để người học nghệ sao? Xin nhớ thân phận của bản thân, cho dù phụ thân người nói chuyện với chúng ta cũng phải nể nang mấy phần. Cờ người có tư cách gì quát mắng chúng ta?" Một nam tử trung niên trong thương đội sầm mặt lại, giọng nói đầy bất mãn.

Du Kinh Luân bị mọi người chống đối ra mặt, mặt mày xanh mét. Trong thương đội này hắn không dám ra tay với mấy vị thúc bá này, nhưng với Diệp Sở thì khác, hắn trút toàn bộ lửa giận: "Đánh chết không cần ngại!"

"Người dám!" Lưu Bá, một trong những người dẫn đầu thương đội, thấy Du Kinh Luân không hề nể nang bọn họ, cuối cùng phải bạo nộ, nhìn Du Kinh Luân chăm chăm.

"Có gì mà không dám?!" Du Kinh Luân hừ lạnh, nhìn Lưu Bá không chớp mắt, "Các người nếu dám xen vào chuyện của ta nữa thì đừng trách ta bất càn nhân tình!"

"Người..." Đám người Lưu Bá giận sôi người. Ai nấy đều nghe danh tiếng xấu xa của Du Kinh Luân nhưng không ai lường được kẻ này lại khốn kiếp tới mức này. Lưu Bá muốn nói gì đó tiếp nhưng bị tiếng cười của Diệp Sở cắt ngang.

"Du công tử ảo tưởng sức mạnh quá nhỉ, loại giá áo túi com như người mà muốn đối phó với ta sao?!" Diệp Sở cười khinh bỉ, nhìn Du Kinh Luân với ánh mắt đáng thương. Hắn cảm thấy quen thuộc vì mấy năm trước hắn cũng cái bộ dạng liều lĩnh bất kể mọi chuyện, thậm chí tên Kinh Luân còn kém hắn mấy phần.

Thấy Diệp Sở cười khinh bỉ như thế, Du Kinh Luân gằn giọng, nói với đám tiểu nhị: "Đánh, đánh mạnh vào cho ta."

Nhìn đám tiểu nhị xông tới, Diệp Sở cười mỉm, tiện tay túm lấy côn gỗ từ trong tay một kẻ lao lên, quét ngang đám người. Tốc độ Diệp Sở quá nhanh nên không mất bao lâu đã khiến đám tiểu nhị ôm người kêu la thảm thiết.

"Chỉ với ba bốn tên Hóa ý cảnh mà muốn chế phục được ta?" Diệp Sở cười lớn, vút thanh côn xuống, cười kháy với Du Kinh Luân: "Đa ta bữa trưa của người, hẹn gặp lại nhé!"

Mọi người ở đây thấy Diệp Sở rồi đi hết sức nghênh ngang không khỏi trợn mắt há mồm. Đặc biệt là đám người Lưu bá đều cảm thấy miệng đắng lưỡi khô. Bọn họ vốn chỉ nghĩ Diệp Sở là thiếu niên bình thường, nhưng không ai ngờ đối phương lại mạnh mẽ như thế. Từ lời nói của hắn có thể nghe ra được Diệp Sở đã đạt Tiên thiên cảnh.

Tiên thiên cảnh là tồn tại mà người bình thường như bọn họ đều phải ngưỡng nhìn. Gia tộc Du Kinh Luân trước đây thua kém bọn họ, nhưng từ khi cha hắn đạt tới Tiên thiên cảnh thì đã cho bọn họ hít khói dài dài.

Lưu bá hưng phấn vô cùng, nếu như có thể lôi kéo Diệp Sở vào gia tộc, vậy chẳng phải gia tộc mình sẽ lên một đẳng cấp mới?

Khuôn mặt Du Kinh Luân vô cùng sợ hãi, đầu gối được Diệp Sở lại là nhân vật như thế, nuốt nước bọt khan mà không dám trêu chọc Diệp Sở nữa. Nơi đây không phải nhà hắn, lại không có phụ thân và Du bá làm chỗ dựa, hắn không dám đối chiến với Tu hành giả cường hãn như thế.

Nhưng Du Kinh Luân nào phải người dễ dàng nuốt hận như thế, thấp giọng ra lệnh với tiểu nhị trước mặt, nhìn bóng lưng Diệp Sở rồi đi đầy âm trầm.

...

Xử mấy tên tiểu nhị của Du Kinh Luân, rốt cuộc cũng khiến hắn đang hoảng một chút, sau đó không còn tới quấy rầy Bạch Huyền nữa. Mọi chuyện yên ả cho đến khi vào Hoàng thành.

Cả đám tới Hoàng thành, mọi người đi đến khu cự thành. Vừa đặt chân tới đó thì một dòng chữ to đập ngay vào mắt Bạch Huyền: "Diệp Sở bội tình bạc nghĩa, vứt vợ bỏ con". Mấy dòng chữ cực kì bắt mắt khiến Bạch Huyền kinh ngạc, quay sang nhìn Diệp Sở đầy tò mò.

Trong lòng Diệp Sở nhảy dựng, trong lòng muốn hỏi thăm Tình Vãn Đình một trăm lần, nhưng ngay lập tức nhún nhún vai trung ra bộ mặt ngây thơ vô tội: "Bạch Huyền tỷ nghĩ Diệp Sở đó là ta sao?"

"Hi hi..." Bạch Huyền cười vô cùng vui vẻ: "Ta chưa nói nha, người đã vội vàng giải thích, thế là sao đây?"

"..."

Diệp Sở cắn lưỡi không nói nên lời. Lúc này Lưu Bá ở bên cạnh mỉm cười giải thích: "Cái này xuất hiện một năm rồi, ban đầu có đám nữ nhân khóc lóc kể lể dưới cổng thành, nói Diệp Sở vứt bỏ các nàng như thế nào, làm người cận bã bại hoại đến mức nào, khiến cho nguyên khu cự thành sôi sục. Giờ thì gần như không ai không biết tiếng xấu của Diệp Sở, nữ nhân xem Diệp Sở như chuột chạy qua đường. Có điều công nhận hắn bại hoại đến đỉnh cao, mới có thể khiến nữ nhân hận đến mức như thế."

"Lưu bá, theo ta đây là bôi nhọ một cách trắng trợn, thực tế thì kẻ gọi Diệp Sở này vô cùng rộng lượng, lương thiện, đẹp trai, thành thực vô cùng." Diệp Sở ráng chen vào mấy câu.

"Người biết hắn?" Lưu bá nhìn Diệp Sở đầy tò mò.

"Không, không nhận ra!" Vừa thấy Bạch Huyền nhìn sang chiếu tướng, Diệp Sở vội chối bai bãi: "Trên đời có nhiều người tên Diệp Sở lắm, ta làm sao biết hết được."

Lúc Diệp Sở đang trò chuyện với Bạch Huyền vô cùng vui vẻ thì từ trong khu cự thành đột nhiên có đám người xông tới, bao vây lấy đám người Diệp Sở.

"Thiếu gia! Kẻ nào chọc giận người thế?" Cầm đầu là nam tử trung niên đi tới trước mặt Du Kinh Luân, bộ dạng vô cùng cung kính. Du Kinh Luân cho người nhân y đến đây chờ đợi, y không thể không đến.

Kiểm chế suốt dọc đường, mãi tới lúc này Du Kinh Luân mới khôi phục lại hùng phong bản thân, chỉ vào hai người Diệp Sở và Bạch Huyền: "Là bọn họ. Du bá, bắt chúng lại."

Lưu bá nhìn đám người Diệp Sở, vội vàng lên tiếng: "Du bá, đây chỉ là hiểu lầm."

Những lời này của hắn chưa dứt thì Du Kinh Luân đã hừ lạnh gần giọng: "Mấy lão già này cũng không an phận, Du bá mang đi hết luôn."

"Người..."

Lưu bá chưa dứt lời thì Du Kinh Luân đã dẫn người bao vây, ánh mắt khóa chặt Diệp Sở: "Tiên thiên cảnh thì đã sao? Loại nhân vật ở cái địa phương bé nhỏ như Nghiêu thành mà đã nghĩ lên mặt với thiếu gia ta hả? Hừ, hôm nay sẽ cho người biết hối hận viết thế nào. Mang hết đi."

Diệp Sở cười, nhìn Du Kinh Luân nói: "Thật sự dẫn ta đi?"

"Nói nhảm vớ lờ! Ta sẽ chiêu đãi người thật tốt, yên tâm đi!" Du Kinh Luân nhìn Diệp Sở đầy âm trầm, ánh mắt tham lam soi kỹ từng góc ngách trên người Bạch Huyền.

"Cũng được! Muốn ta đi thì đi thôi, thoải mái." Diệp Sở cười mỉm, "Tuy nhiên người nên nhớ, 'Mời thần thì dễ nhưng tiễn thần thì khó khăn.'"

Đôi tay trắng nõn trơn mềm của Bạch Huyền gãi gãi Diệp Sở, thể hiện sự lo lắng. Nhưng hắn lại không bận tâm, quay sang mỉm cười với Bạch Huyền,

trong lòng không khỏi cảm thấy buồn cười. Đám người này tưởng ở Hoàng thành mình không có chỗ dựa hay sao?

Diệp Sở thật sự muốn nhìn xem, bọn họ mời mình tới có thể ép đến mức như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Có nhớ ta hay không?

Đám người Lưu bá cũng bị Du Kinh Luân lôi theo mà họ thật ra lại vô cùng ghét Du Kinh Luân, bèn mở miệng an ủi Diệp Sở: “Các người không cần lo lắng! Phụ thân Du Kinh Luân là cựu giao với chúng ta. Đến lúc đó, chúng ta nói tốt cho các người vài câu, hẳn ông ta sẽ không làm khó các người đâu!”

“Đúng vậy mà! Không ngờ rằng Du huynh lại sinh ra một đứa con đề tiện đến như vậy. Đây là gia môn bất hạnh!”

Nghe bên cạnh an ủi, Diệp Sở cười nhạt nhưng cũng không để tâm mà vẫn chơi đùa với Dao Dao như trước. Chỉ có Bạch Huyền nhìn Du Kinh Luân rồi nói: “Giống người mấy năm trước, cũng thích bắt nạt kẻ yếu thôi!”

Diệp Sở tròn trĩnh mắt: “Bạch Huyền tỷ đừng làm nhục ta có được không! Gây ác cũng phải phân chia cấp bậc có được không? Nếu như nói ta ở cấp tông sư thì tên đó tối đa chỉ là đứa con nít xấu xa mà thôi, đừng đánh đồng với ta như vậy là không tốt đâu! Huống chi, người nói ta hiếp kẻ yếu mềm, ta không phủ nhận nhưng ta cũng không muốn chơi nổi quá nha!”

Bạch Huyền thấy Diệp Sở vẫn còn lòng dạ cột nhà bèn hiểu rằng hẳn không để tâm đến đối phương. Mặc dù không hiểu được lòng tin của hắn đến từ đâu nhưng cho tới giờ, Diệp Sở luôn khiến nàng hoàn toàn yên tâm. Bạch Huyền cũng không lo lắng nữa, liếc Diệp Sở bằng ánh mắt hóp hờn: “Nào có ai như người vậy, lấy chuyện ác làm vinh dự đâu chứ? Hiện giờ ta rất nghi ngờ, những chữ trên tường thành kia đề cập chính là người!”

Diệp Sở cười khê, cũng không hề giải thích.

Vừa vòng qua khu Cựu thành thì Du Kinh Luân dẫn cả nhóm Diệp Sở vào một chỗ, đó chính là Du phủ. Đến địa bàn của mình, Du Kinh Luân lại càng cười đắc ý: “Ta sẽ dạy cho các người biết cách cụp đuôi làm người là thế nào!”

Cũng chẳng được bao lâu, cha của Du Kinh Luân – Du Hóa Văn đã bước ra. Thấy cả đám người bị Du Kinh Linh dẫn vào, ông ta nhíu mày quát: “Kinh Luân, người làm gì vậy hả?”

“Cha, con bị người ta đánh!” Du Kinh Luân nhào tới ôm chân Du Hóa Văn, nước mắt nước mũi quện vào nhau thành bánh. Chuyện này khiến Diệp Sở phải tắc lưỡi khen dồi, thầm nghĩ kỹ năng diễn xuất của thằng này còn vượt xa mình!

“Xảy ra chuyện gì?” Du Hóa Văn tuổi xế chiều mới được mụn con nên dĩ thường sủng ái tiểu tử này. Thấy có người dám đánh gã thì trong lòng bèn bốc lên lửa giận, không nhịn được mà nghiêm mặt nhìn về nhóm Diệp Sở. Khi ánh mắt ông ta rơi vào Bạch Huyền, cũng bị vẻ thành thực hút hồn của nàng hấp dẫn, bèn kinh diễm đến thoáng thất thần.

“Du gia, đây là một sự hiểu lầm!” Mấy người Lưu bá vội bước ra, cười xuê xoa rồi nói: “Lệnh công tử là con cháu Du gia. Dù mấy người chúng ta không hiểu chuyện thì cũng chẳng đến nỗi đánh công tử của ngài mà!”

“Lưu Quân, Hồ Đồng! Các người làm sao lại ở đây?” Du Hóa Văn kinh ngạc không thôi, ánh mắt bắn thẳng vào Du Kinh Luân. Ông ta không bao giờ tin mấy người này tự nhiên lại động thủ bắt nạt Du Kinh Luân.

Bị cha mình tròn mắt nhìn, Du Kinh Luân bèn rụt cổ: “Bọn họ không động thủ đánh con, nhưng lại đứng về phía kẻ khác bức hiếp con! Cha nghĩ con sao lại nín nhịn con uất này cho được?”

“Làm can!” Du Hóa Văn khiển trách: “Đây đều là thúc bá của người, người còn dám làm loạn? Còn chưa qua đó xin lỗi hả!”

Du Kinh Luân vốn khá kính sợ cha mình, chỉ có thể bước tới cố rặn ra hai từ ‘xin lỗi!’ một cách bất đắc dĩ.

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Du Hóa Văn nhìn Du Kinh Luân gằn giọng hỏi, cũng bỏ qua mà không trách cứ gã nữa.

Du Kinh Luân gượng tay chỉ Bạch Huyền: “Con coi trọng một nữ nhân, muốn cưới nàng. Vậy mà lại có người muốn làm khó con, thậm chí còn đã thương tiểu nhị rồi uy hiếp con nữa!”

“Rốt cuộc người đã chịu thành thân rồi ư?” Du Hóa Văn quá đổi vui mừng. Ông ta cây già sinh trái độc, vốn hy vọng rằng con cháu đầy nhà. Chỉ có điều, Du Kinh Luân luôn luôn chống đối chuyện lập gia đình, nhưng lúc này lại chủ động đề cập...

Du Hóa Văn chú mục nhìn Bạch Huyền, thầm nghĩ nữ tử này đúng là tuyệt mỹ. Chỉ cần xứng với con mình là đủ rồi!

“Ha ha! Nguyên ý thành thân là chuyện tốt!” Du Hôa Văn nói rồi nhìn Bạch Huyền mà tiếp lời: “Tiểu thư có nên nghĩ lại hay không? Du gia ta mặc dù không phải là đại thế gia gì nhưng cũng không kém là bao! Lão phu thân lại càng là Tiên thiên cảnh lục trọng, người có gả vào đây cũng coi như không bôi nhọ danh dự. Điều quan trọng nhất, lão phu lại là thông gia với phủ Hứa hầu đấy!”

“Hứa hầu? Người nói phải chăng là vị ở Hoàng thành đã đột phá Tiên thiên cảnh vào Nguyên linh cảnh? Từng ở biên cương giết một vạn tên địch mà thành danh Hứa hầu?” Diệp Sở cũng khá kinh ngạc. Quả thật Hứa hầu cũng có một cô con dâu cũng mang họ Du, nhưng không ngờ là con gái của lão này. Cô gái ấy cũng khá thùy mị, Diệp Sở đã từng gặp vài lần và cũng từng trêu chọc mấy câu.

Hứa hầu đúng là một nhân vật đình đám ở Hoàng thành. Có thể đột phá Tiên thiên cảnh để bước vào Nguyên linh cảnh, bản thân chính là một người có thiên phú vô cùng cao, trong vô số Hứa gia của Hoàng thành đã xếp vào hàng thượng đẳng.

Đám người Lưu bá dù hiểu khá rõ Du Hôa Văn nhưng lại không hề biết lão là thông gia với Hứa hầu, điều này khiến cho họ phải biến sắc. Họ là thương nhân, mặc dù có địa vị cao hơn dân thường rất nhiều nhưng trước mặt nhân vật cỡ Hứa hầu thì bất quá chỉ là một con kiến mà thôi.

Lưu bá giờ đã hiểu nguyên nhân Du Kinh Luân lại sinh ra tính kiêu ngạo phách lối như vậy. Có ngọn núi cao Hứa hầu chống sau lưng, chỉ cần gãi không động chạm đến những nhân vật thượng tầng ở Hoàng thành, căn bản là không cần sợ điều gì.

“Người ở một vương quốc nhỏ, lại biết Hứa hầu?” Du Hôa Văn kinh ngạc nhìn Diệp Sở: “Có điều người đã đánh tiểu nhị của gia tộc ta, chuyện này phải tính toán cho rõ!”

Lúc Du Kinh Luân kể về Bạch Huyền thì cũng đã nói rõ thân phận của Diệp Sở cho cha mình biết. Du Hôa Văn thầm kinh ngạc, thiếu niên này lại có thể đạt tới Tiên thiên cảnh nhưng có điều ông ta cũng không quá để tâm. Tiên thiên cảnh mà thôi, còn kém mình xa lắm!

“Người muốn sao thì làm vậy đi!” Diệp Sở vênh mặt nói với Du Hôa Văn: “Chỉ sợ người không ngóc đầu dậy nổi!”

“Dám càn rỡ!” Du Kinh Luân tất nhiên phải dựa hơi ông già mình, tức thì giận cảnh hồng. Gã nhìn Diệp Sở chòng chọc, quát lớn: “Người là cái thá gì, dám nói với cha ta như vậy hả?”

Du Hôa Văn đứng bật dậy: “Người cứ tưởng còn đang ở một vương quốc nhỏ như Nghiêu quốc sao? Tiên thiên cảnh là được phong quốc sư à? Hừ, thật là một tên quên chưa thấy quan tài chưa đổ lệ! Dám trưng bộ mặt phách lối ở Hoàng thành à?”

“Sao người biết ra chưa từng gặp nhân vật lớn hả? Nói không chừng còn gặp nhiều hơn người nữa đó!” Diệp Sở nhìn Du Hôa Văn: “Nếu người thức thời, lập tức để ta đi, có lẽ ta sẽ không so đo với người! Bằng không, ta xem cái phủ nho nhỏ của người không đủ cho người ta đập giải nghiệm đâu! Người có tin hay không?”

Du Hôa Văn không quan tâm đến Diệp Sở đang mạnh miệng, nhìn Du bá quát lớn: “Bắt hắn lại, chặt đứt tứ chi ném ra ngoài! Vị tiểu thư Bạch Huyền này, người hãy ngoan ngoãn ở lại Du gia ta làm thiếu phụ nhân đi!”

Thấy Du bá đột nhiên xuất thủ với mình, Diệp Sở đột nhiên cười nhạt, không nhìn được bèn nhìn về phương hướng khác, đã thấy một bóng dáng quen thuộc từ trong phòng đi ra.

“Cảnh cáo người lần nữa, để chúng ta đi! Bằng không, hậu quả tự chịu!” Diệp Sở cười nhạt, nhìn Du Hôa Văn lần nữa.

“Người phách lối cái gì?” Du Kinh Luân hừ một tiếng: “Du bá, xử lý hắn!”

Diệp Sở lắc đầu thờ dài rồi nói: “Có tin không? Ta gọi một câu, sẽ có người đến tát người ngay một cái!”

“Người nghĩ đây là nhà người sao?” Du Kinh Luân xì một tiếng khinh miệt, chế nhạo không dứt.

Diệp Sở lắc đầu, tự nhủ mình nói thật mà sao lại không ai tin thế nhỉ? Hắn nhìn đoàn người từ nội viện Du gia đi ra, miệng la bai bai: “Du tiểu thư, đã lâu không gặp nha, có nhớ ta hay không?”

Câu nói của Diệp Sở đã khiến Du Kinh Luân sùng sốt, nhưng ngay sau đó bèn tức điên lên. Thằng khốn này nghĩ hắn là ai? Vào lúc này mà còn dám trêu chọc tỷ tỷ nhà mình? Quả nhiên là không biết sống chết!

Ngay cả bọn người Lưu bá cũng lắc đầu, thờ dài ngao ngán, thầm nghĩ bình thường Diệp Sở biểu hiện rất thông minh mà, sao lần này còn châm đầu vào lửa?! Lần này bọn họ muốn nói tốt trước mặt Du Hôa Văn cũng rất khó rồi...

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Đừng nên hối hận

Giờ phút này, Du Đan đang đi ra cùng trượng phu và cha chồng Hứa hầu của nàng. Vừa nghe thấy có người mở miệng bốn cột bèn tức thì nổi giận đỏ mặt đến tận mang tai. Nàng quay đầu lại muốn xem kẻ nào không biết sống chết!

Nhưng khi nhìn rõ thì nàng lại nhận ra một khuôn mặt quen thuộc đến dị thường. Lửa giận lúc trước liền biến mất trong nháy mắt, trái lại nàng tự nhủ bằng giọng rất kinh ngạc: “Làm sao hắn trở lại Hoàng thành rồi?”

Không thể nói Du Đan không quen biết thiếu niên này. Nàng đã từng gặp Diệp Sở trong một yến hội thượng lưu ở Hoàng thành, hắn là một người cực kỳ khôi hài. Lúc ấy, bên cạnh hắn là một đám danh viện vây quanh, người nào dung mạo cũng không kém nàng. Du Đan không thể hiểu được vì sao những cô gái ấy lại tình nguyện thân cận với Diệp Sở đến như vậy.

Phải biết rằng, những cô nàng danh viện ấy ai mà không có một đám người quyền quý theo đuổi.

“Diệp Sở công tử, người về Hoàng thành lúc nào? Còn nữa, vì sao lại đến đây thế?” Du Đan mừng rỡ lẫn hưng phấn bước đến trước mặt Diệp Sở. Nhớ lại những câu Diệp Sở buột miệng thêu mình lúc trước, bỗng nhiên nàng cảm thấy ngượng ngùng.

Mọi người thấy Du Đan quen biết Diệp Sở thì toàn bộ bốn mắt nhìn nhau. Vì sao Diệp Sở lại có thể giao thiệp với những đại gia danh viện như vậy?

“Bị đệ đệ của cô bắt trời đến đây, còn nói phải đánh gãy tay chân ta!” Diệp Sở chỉ vào Du Kinh Luân nhún vai cười: “Đợi cô đến cứu lâu quá! Đang lo một chút nữa thì khó giữ được tay chân!”

Câu nói này khiến Du Đan phải biến sắc, đưa mắt nhìn Du Kinh Luân.

Du Kinh Luân thấy Du Đan trừng mắt nhìn mình bèn nghi ngờ, cau mày hỏi: “Tỷ, làm sao người quen biết với thằng trời sông lạc chợ ở một tiểu vương quốc? Người...”

Nhưng Du Kinh Luân còn chưa dứt lời thì Du Đan liền vung tay xáng thẳng vào mặt gã một bạt tai. Du Kinh Luân bị tát đến choáng váng chỉ biết ngo ngắc ngược nhìn vị tỷ tỷ vốn luôn sùng ái mình.

Tiếng bạt tai rõ ràng nhưng lại nổ vang trong không gian tĩnh lặng khiến mọi người, bao gồm cả Bạch Huyền, đều kinh ngạc và nhìn Du Đan với vẻ không thể tin nổi.

Sau khi thất thần, Du Hóa Văn rốt cuộc mới kịp phản ứng. Ông ta giận giữ quát to với nàng: “Du Đan, người làm loạn gì thế? Nó là đệ đệ người, tự dưng vô duyên vô cớ đánh nó làm gì hả?”

Bị cha mình khiển trách, Du Đan bèn tức giận. Nhìn thoáng qua Diệp Sở đang mỉm cười với mình, cũng bất chấp lời khiển trách của cha, nàng trừng mắt nói với Du Kinh Luân: “Còn không sang xin lỗi Diệp công tử!”

Du Đan đang kích động muốn giết quách Du Kinh Luân cho xong. Mặc dù nàng không biết Diệp Sở có thân phận gì, nhưng có thể là nhân vật trung tâm của đám con ông cháu cha như Bàng Thiệu thì há Du gia họ có thể chọc vào nổi?

Nếu không phải mượn uy danh của Hứa hầu, ngay cả giới thượng lưu của Hoàng thành Du gia cũng không vào nổi. Vậy mà tên đệ đệ mình lại dám trời Diệp Sở, người ngày ngày chơi bời với đám con ông cháu cha cỡ Bàng Thiệu. Đây chẳng phải gã muốn Du gia chọc vào ổ kiến lửa à?

“Tỷ!” Du Kinh Luân nhìn Du Đan với vẻ đáng thương, không ngờ tỷ tỷ đột nhiên lại đối xử với mình như thế.

“Câm miệng!” Du Đan quát lớn, một lần nữa cho gã một bạt tai: “Còn không mau sang xin lỗi!”

Thấy đứa con gái lại dám lờ mình, Du Hóa Văn lộ rõ vẻ bất mãn, sắc mặt chuyển thành màu xanh tái mà quát lên: “Du Đan, đủ rồi! Nào có trò vì người ngoài mà đánh cả em ruột mình? Có loại tỷ tỷ như người vậy hả? Hừ!”

“Cha, không phải vậy! Người không biết...” Thấy Du Hóa Văn nổi giận, Du Đan nóng nảy muốn vội giải thích nhưng Du Hóa Văn căn bản không để nàng có dịp mở miệng. Ông ta trợn mắt quát lớn với Diệp Sở: “Tự chặt cụt tay chân, cút ngay đi!”

Diệp Sở cười hi hi, không hề để tâm đến Du Hóa Văn mà nói với Du Đan: “Du gia thật hung tàn. So với các người, ta thấy hội chúng ta quả thực quá lương thiện mà!”

“Diệp thiếu gia, không phải! Chúng ta...” Du Đan muốn giải thích nhưng căn bản phát hiện mình đã đuối lý, chỉ có thể đưa mắt nhìn cha mình rồi hạ giọng nói: “Cha, Diệp thiếu gia có thân phận tôn quý. Người đừng nên làm loạn!”

“Thân phận tôn quý?” Chỉ một câu đã khiến Du Hóa Văn khựng lại. Nghĩ đến hành động khác vừa rồi thường của Du Đan bèn thầm nhủ: “Chẳng lẽ thiếu niên này còn có thân phận khác ở Hoàng thành sao?”

Nghĩ đến đây, Du Hóa Văn bắt đầu trở nên thận trọng, không kim được mà hỏi thêm một câu: “Hắn là con cháu thế gia nhà nào của Đế quốc?”

“Đây...” Du Đan không cách nào trả lời được. Ban đầu nàng đã từng hỏi về vấn đề này nhưng những danh viện có quan hệ với nàng đều nói Diệp Sở không phải là người ở Hoàng thành, chỉ vui chân lạc bước đến Hoàng thành mà thôi.

“Đan nhi đừng nên nói linh tinh. Ta chưa từng gặp người này lần nào, sao có thể là con cháu thế gia Hoàng thành?” Trượng phu Du Đan, Hứa Khai Văn

đứng bên cạnh bước đến nói, lộ vẻ bất mãn tốt cùng đối với những biểu hiện hôm nay của nàng. Phu nhân của mình ra mặt cho một thẳng đàn ông khác, nếu đổi thành bất kỳ nam tử bình thường nào thì đều sẽ không vui.

Du Hóa Văn thấy Hứa Khai Văn nói thế, lại thấy Du Đan không cách nào nói được thân phận của đối phương, nghĩ đến quan hệ mập mờ của Diệp Sở và Du Đan thì Du Hóa Văn chợt cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Nếu thật sự như vậy thì sao? Hứa hầu có còn chiếu cố Du gia nữa không? Ai lại dễ dàng tha thứ chuyện vợ mình dây dưa với người đàn ông khác!

“Bất kể thế nào, phải diệt trừ tên tiểu tử này!”

“Người đâu, đánh chết không cần hỏi!” Du Hóa Văn quát lớn với đám người hầu trong phủ.

Lúc cả đám Du bá đang chuẩn bị động thủ, một thanh âm vang lên từ bên ngoài: “Ai dám!”

Khi thanh âm vừa dứt, một thiếu niên mang theo hai tùy tùng sau lưng từ cổng chính bước vào, hiển nhiên chính là ác bá một phương!

“Luru thiếu gia!” Du Hóa Văn nhìn thiếu niên vừa xuất hiện mà kinh ngạc vô cùng. Ông ta thầm nghĩ vì sao gã lại ra mặt cho Diệp Sở? Đây là công tử của một vị Hầu gia ở Hoàng thành, mặc dù gia thế có phần kém hơn Hứa hầu nhưng lại mạnh hơn Du gia nhà mình không ít.

Luru Thiếu Dương không thèm liếc Du Hóa Văn đến một cái mà lại đi đến bên cạnh rồi nói với Diệp Sở: “Tên béo nói ngươi sẽ quay về Hoàng thành, mấy ngày nữa sẽ đến để chúng ta chiêu đãi ngươi. Mới thấy ngươi dường như đang bị chèn ép bên khu cựu thành, ta còn tự hỏi ở Hoàng thành này ai dám dè dặt cười cợt ngươi nha! Lúc ấy ta tưởng nhìn lầm nhưng không ngờ thực sự có người bị mù mắt!”

Diệp Sở nhìn Luru Thiếu Dương cười. Đây là một trong những tên bằng hữu đang điểm cùng xông vào Tam thập lục động và mộ Đại tướng quân với mình. Gã là một tài tinh không kém Bằng Thiệu là bao nhưng có điều rất ư là nghĩa khí.

“Ta cũng không muốn vậy nhưng người ta lại muốn mời đến làm khách. Cuối cùng ta không thể không đi!” Diệp Sở cười đáp.

Luru Thiếu Dương bĩu môi tỏ vẻ hoàn toàn khinh bỉ: “Được, ngươi đừng có chơi nữa! Mọi người nghe ngươi về Hoàng thành thì đã tổ chức một yến hội hoan nghênh rồi. Đi, chỗ này có cái gì mà chơi? Sang đây chúng ta chơi cho đã, bên đó thú vị hơn nhiều! Rất nhiều người đang chờ gặp ngươi đây!”

Nghe Luru Thiếu Dương nói xong, Diệp Sở nhún vai rồi đáp: “Nhưng người ta không muốn thả ta đi nha!”

Luru Thiếu Dương cau mày nhìn Du Hóa Văn: “Ta muốn đưa người này đi, ngươi có ý kiến gì không?”

Du Hóa Văn thấy tình hình đã vượt tầm khống chế của mình. Ngay cả Luru Thiếu Dương cũng đứng ra chống lưng cho Diệp Sở, chẳng lẽ những điều con gái mình nói là thật? Du Hóa Văn đã muốn âm thầm rút lui rồi, nếu Diệp Sở thật sự là một nhân vật lớn thì ông ta không muốn đụng chạm nữa.

“Ha ha! Thiếu Dương, ngươi nói chuyện với trưởng bối bằng thái độ như vậy sao? Ông ấy là thông gia của ta, cũng coi như bậc chú bác của ngươi rồi. Ngươi có gọi một tiếng Du thúc cũng không quá đáng.” Lúc này Hứa hầu bước ra mà nói với Luru Thiếu Dương.

Mọi người thế mới biết người từ trước đến giờ đứng cạnh Hứa Khai Văn chính là Hứa hầu. Luru bá hoảng sợ biến sắc mặt tròn mắt há mồm nhìn nhân vật truyền kỳ này. Nguyên linh cảnh, trong mắt họ là đã nhân vật vô cùng kinh khủng đến nghịch thiên. Ở kinh thành, Hứa hầu tuy không phải là nhân vật nhắc tay làm mây – phủ tay làm mưa nhưng uy thế và địa vị tự nhiên không cần phải bàn cãi! Muốn dè dặt một Tiên thiên cảnh thì dễ như trở bàn tay. Đây chính là sự kinh khủng của Nguyên linh cảnh, cũng là uy thế của ông ta!

Luru Thiếu Dương đã sớm thấy Hứa hầu. Đối với nhân vật có địa vị và thân phận còn trên gia thế nhà mình, Luru Thiếu Dương vẫn không có hảo cảm. Chẳng qua trong lòng gã vẫn khá là e ngại nên không muốn chọc vào đối phương.

Nhưng lúc này Luru Thiếu Dương cũng không sợ, gã còn ước gì đối phương ra mặt để thuận thế xử lý đối phương luôn.

“Thúc cái rắm ấy mà thúc! Ngay cả ngươi bản thiếu gia còn không thèm gọi là thúc, một đám lão bất tử mà thôi!” Luru Thiếu Dương nổi giận mắng to. Câu nói này đã khiến toàn bộ những người xung quanh phải lạnh gáy. Trông thái độ xác xược của Luru Thiếu Dương, ai cũng đều thầm nghĩ: “Con ông cháu cha đúng là con ông cháu cha, ngay cả sự tôn trọng và lễ phép cơ bản nhất cũng không thèm.” Hứa hầu là nhân vật cỡ nào mà gã cư nhiên dám nhục mạ? Thật sự không sợ Hứa hầu đập chết gã luôn hay sao?

Quả nhiên sắc mặt Hứa hầu trở nên âm trầm: “Có tin ta dạy dỗ thay cha ngươi hay không?”

Luru Thiếu Dương đến liếc đối phương một cái cũng không thèm, chỉ đưa mắt nhìn Diệp Sở rồi nói: “Đi, không cần để ý đến y!”

Thấy Diệp Sở thật sự sắp đi theo Luru Thiếu Dương, Hứa hầu ra vẻ mạnh mẽ, thanh âm cũng nổ vang: “Đứng lại cho bản hầu! Cha ngươi đứng trước mặt ta còn phải cung kính, ngươi là cái thá gì? Hôm nay bản hầu muốn hấn chết, ngươi có thể cứu được sao?”

Luru Thiếu Dương đột nhiên dừng bước, quay đầu nhìn Hứa hầu rồi hỏi: “Ngươi thật sự muốn như vậy hả?”

“Hừ!” Hứa hầu cười khinh khinh, thầm nghĩ mình đường đường là Hầu gia, lại là nhân vật đạt đến Nguyên linh cảnh, ở Hoàng thành cũng là một nhân vật lớn. “Cho dù toàn bộ Luru gia của ngươi đến cũng không sợ!”

Thấy Hứa hầu miệt thị mình như vậy, Lưu Thiếu Dương chột gằn từng chữ: “VẬY NGƯỜI ĐỪNG CÓ HỐI HẬN!”

Nói xong, Lưu Thiếu Dương xoay người bỏ đi.

Hứa hầu bị một thiếu niên cất lời hăm dọa thì sắc mặt khó coi hơn cả chết. Hối hận? Đùa cái gì vậy? Chỉ xử một thằng nhãi ranh mà dám bảo mình hối hận à?

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 97: Thiếu một tòa biệt viện

Tuy rằng Du Hỏa Văn hơi lo lắng thân phận của Diệp Sở, nhưng lại có Hứa hầu nguyên ý đứng ra giúp đỡ, vậy thì mình cần gì nghĩ ngợi nhiều nữa. Hứa hầu là nhân vật cỡ nào? Đến cả Hoàng đế bệ hạ cũng đã gặp qua thì một tên Diệp Sở có thân phận chút xíu thì sẽ làm được gì?

Chỉ Du Đan khi nhìn thấy Lưu Thiếu Dương đi mất thì liền tái mặt. Nhìn bộ dạng Du Kinh Luân vô cùng đắc ý, nàng hận không thể đi tới cho gã một cái tát. Nàng cảm thấy lần này gia tộc đã chọc tới phiền toái lớn bằng trời rồi.

Lưu bá chờ người của thương đội, không nghĩ tới sự việc sẽ chuyển biến như thế này, đến cả nhân vật hiếm khi được gặp mặt như Hứa hầu cũng đứng ra thu thập Diệp Sở. Lần này sợ rằng tên kia chạy trời không khỏi nắng.

Bạch Huyền nhìn lướt qua Diệp Sở, thấy hắn vẫn lười nhác như cũ không chút lo sợ, trong lòng cũng trấn tĩnh lại.

Diệp Sở chuyển Dao Dao sang cho Bạch Huyền, ánh mắt dừng lại trên bộ ngực của nàng đang bị Dao Dao ép vào, vút cao mê người vô cùng. Hắn không khỏi tặc lưỡi, quả nhiên là họa thủy mà. Vốn ban đầu suy nghĩ sẽ yên lặng đến Hoàng thành nhưng sợ rằng bây giờ không được nữa. Hắn chỉ mong mọi Diệp Tinh Vân sẽ không nghe ngóng được tin này.

"Bản thiếu gia hết hứng chơi với các người rồi, tự mình đập phá Dương phủ thì chuyện hôm nay sẽ chấm dứt ở đây." Diệp Sở nói với Hứa hầu và Du Hỏa Văn.

Bốn phía vô cùng tĩnh mịch, ai nấy đều tròn tròn mắt nhìn Diệp Sở, đều cảm thấy ngưu nhất Hoàng thành là đây chứ còn ai nữa. Tên Diệp Sở kia có biết ai đang đứng trước mặt mình không vậy trời?!

Sắc mặt Du Hỏa Văn lúc trắng lúc xanh: "Quần người là rắm chó gì, hôm nay trước tiên cứ đập nát xương người cái đã!"

"Hắn chỉ muốn người đập nát phủ đệ, đây là còn nể nang mặt mũi nữ nhi của người mấy phần. Như bản thiếu gia thì đến cả lão già lom khom như người ta cũng đập." Một tiếng hừ lạnh vang lên, đám người Lưu Thiếu Dương lại đi vào lần nữa. Nhưng lần này khác hẳn, cầm đầu là Băng Thiệu.

Tiếp đó, một đám công tử tiểu thư tiến vào liên tục, từng người đều mặc hoa phục đẹp đẽ, phía sau có thị nữ tùy tùng, hiển nhiên có thân phận và gia thế không nhỏ.

Du Kinh Luân ngờ ngạc nhìn đám công tử tiểu thư, tròn mắt muốn rớt ra ngoài: "Thiên kim Hoàng hầu gia Hoàng Lâm, Thiếu gia Mao hầu gia Mao Văn, nghĩa nữ Yên hầu gia, cháu Lý hầu gia..."

Mỗi lần Du Kinh Luân lẩm nhẩm một cái tên thì hô hấp ngày càng nặng nề hơn. Địa vị từng người này đều hơn gia Du gia, thậm chí có một số còn mạnh hơn cả Hứa hầu gia.

Một đám công tử tiểu thư Hoàng thành sau khi vào thì chẳng thèm liếc mắt lấy Hứa hầu gia, ai nấy đều vây quanh Diệp Sở ríu ra ríu rít.

"Hi hi Diệp Sở đại ca ngày càng đẹp trai nha!"

"Đúng vậy! Sở thiếu, chúng tay chuẩn bị xong tiệc tẩy trần lâu rồi! Sao người lại đến trễ thế."

"Hắc hắc, vị tiểu thư xinh đẹp bên cạnh đây có phải chị dâu không? Nếu không thì cho huynh đệ hưởng phúc nha."

"..."

Một đám người vây quanh Diệp Sở, nói chuyện vô cùng rôm rả. Diệp Sở mỉm cười rồi đáp trả mấy câu: "Tiểu Hoàng Lâm ngày càng đẹp nha! Ha ha, cách làm lớn bộ ngực bằng đu đủ có hữu dụng không?"

"Tiểu tử Mao Văn, sau khi từ mộ Đại tướng quân trở về gậy đã họa cho bao nhiêu tiểu thư rồi?"

"Cút sang một bên! Nữ nhân xinh đẹp không có phần của người, ta đây độc chiếm rồi."

"..."

Đám người Diệp Sở nói chuyện xôm tụ vô cùng. Hắn gõ đầu mấy tên công tử không an phận xáp lại gần Bạch Huyền, động tác tùy ý và vô cùng thân mật, hiển nhiên quan hệ với nhóm người này không cạn.

Đám công tử Hoàng thành đi vào gây náo loạn khiến mọi người vô cùng sửng sốt, đặc biệt là mấy người trong thương hội như Lưu bá, ai nấy đều tròn mắt đầy ngạc nhiên.

"Quả nhiên thân phận Diệp Sở không hề đơn giản! Nhưng mà nếu thân thế lớn sao lại đến Đế quốc cùng thương đội, bọn họ không có thuyền bè độc lập hoặc hộ vệ hay sao?" Lưu bá rất khó hiểu, chìm vào trầm tư.

Bất kỳ một công tử hay tiểu thư đang hiện diện đều thuộc dạng đệ tử quần áo lụa là, ác danh nổi tiếng Hoàng thành, thế mà hiện tại lại vô cùng thân mật với Diệp Sở.

Lúc này mặt Du Hòa Văn tím tái như gan heo, ánh mắt vội vàng nhìn sang Hứa hầu, cũng trông thấy ông ta như đang hóa đá tại đó.

Quả thật ở Hoàng thành, Hứa hầu cũng là một nhân vật, nhưng trước mặt đám tiểu thư công tử này thì gia tộc ông ta chẳng bằng cái rơm. Đặc biệt là vị Bảng Thiệu cầm đầu, hẳn đại biểu cho thế lực nào Hứa hầu biết rất rõ.

Là thế tử của cô lão thế gia Hoàng thành, mấy ai lại không biết đến Bảng gia cơ chứ. Nhưng quan trọng hơn, ai nấy đều biết hoàng thất vô cùng khách khí với Bảng gia, có chuyện cần nhờ vả thì sẽ không hạ thánh chỉ mà dùng phương thức thỉnh cầu.

Bảng gia chính là một thế gia như vậy, địa vị của Bảng Thiệu thậm chí còn vượt hơn cả hoàng tử. Nhưng một người như thế lại không phải là trung tâm của đám người này, cả nhóm vây xung quanh Diệp Sở, chứng tỏ hắn mới chiếm vị trí quan trọng nhất trong đó.

"Hắn có thân phận gì? Rốt cuộc Hứa hầu cũng cảm thấy lạnh lưng. Những gia tộc này liên thủ lại đối phó với Hứa gia thì... mười Hứa gia cũng không đủ cho họ giày vò.

Bạch Huyền nghe Diệp Sở nói chuyện với đám người này, cũng mừng rỡ được gia thế bọn họ. Điều đó khiến Bạch Huyền cảm thấy vô cùng bất ngờ, nghĩ thầm cái tên bại hoại Nghiêu thành không ngờ ở Hoàng thành lại được hoan nghênh như thế?

Bạch Huyền cảm thấy bí mật trên người Diệp Sở ngày càng nhiều, có điều nàng vô cùng yên tâm. Hẳn trước sau không hề lo lắng, thì ra ở Hoàng thành có chỗ dựa to lớn.

Lưu Thiếu Dương nhìn Hứa hầu, cười tít cả mắt: "Đã sớm cảnh báo cho lão già nhà ngươi đừng nên hối hận, nhưng hết lần này tới lần khác ngươi cứ muốn tìm chết!"

Mặt mày Hứa hầu xanh mét, ông ta rất muốn cho Lưu Thiếu Dương bạt tai nhưng lý trí lại kiềm hãm không cho mình làm vậy. Nếu như ông ta thật sự ra tay thì e rằng ngày mai cái tên Hứa gia sẽ biến mất ở Hoàng thành.

Diệp Sở sau một hồi ứng phó với đám người vây xung quanh, cũng quay ra nói với Du Hòa Văn: "Lúc tới Hoàng thành vốn cũng muốn yên lặng đi ngang, nhưng có người nhất định chặt đứt mong muốn đó. Vậy được thôi, để chào mừng ngày ta đến Hoàng thành đoàn tụ với huynh đệ, mang phủ đệ người ra đập phá làm khánh lễ vậy."

"Tốt, tốt!" Đám người Lưu Thiếu Dương hưng phấn hẳn lên. Cùng một chỗ với Bảng Thiệu, Diệp Sở thì mấy ai còn e sợ thiên hạ không đủ loạn nữa. Chỉ một câu nói của hắn thì cả đám người đã bắt tay vào việc. Cả bọn không biết lấy ở đâu ra được trọng chùy, bắt đầu hỏi thăm phủ đệ Du gia.

Cả thương hội ngơ ngác nhìn từng mảng tường sụp xuống, nuốt nước bọt ừng ực: "Đây là thủ đoạn của đám hỗn thế bá vương sao? Người khác ăn mừng thường tổ chức tiệc linh đình, đằng này lại bằng cách đập nát phòng ốc. Quả nhiên là cực phẩm trong cực phẩm!"

Du Hòa Văn nhìn phủ đệ tan hoang của mình, sắc mặt như tím lại, siết chặt nắm đấm. Nhưng ông ta lại không dám ngăn cản, không thể đứng được bất cứ kẻ nào trong chuyện này.

Diệp Sở nhìn đám tai họa liên tục vung trọng chùy, lắc đầu mỉm cười. Mặc dù đã một năm không gặp nhưng độ bá đạo của đám người này chỉ có tăng không giảm.

"Hứa hầu không phải mạnh mẽ nói bẽ gãy tay chân ta sao? Mời động thủ." Diệp Sở cười khẩy với Hứa hầu.

Ánh mắt Hứa hầu lảng tránh đi, giả như không nghe thấy lời nói của Diệp Sở.

Diệp Sở không thèm so đo với đối phương, tiếp đó liếc mắt sang Du Kinh Luân: "Ta từng nhắc nhở ngươi, mời thân dễ tiễn thân khó nhưng hết lần này tới lần khác ngươi cứ cho ta đùa cợt. Không phải ngươi tuyên bố hùng hồn không cho ta ra khỏi đại môn sao? Quả thật giờ ta chẳng có ý rời đi!"

Chỉ một câu nói khiến Hứa hầu và Du Hòa Văn biến sắc, Diệp Sở định làm gì? Không lẽ muốn sống mái một phen với bọn họ chăng?

Nhìn đám nam thanh nữ tú hăng say đập phá, lại nghĩ hôm nay khó lòng dây dưa đám người này, người nhà bọn họ tìm tới tận cửa thì không còn ngày nào yên bình nữa.

Dù rằng Du Họa Văn rất không cam lòng, nhưng đành vì đại nghĩa diệt thân, tắt Du Kinh Luân hai cái nổ đom đóm, khiến hắn ngất đi lập tức: “Vừa rồi là hiểu lầm mà thôi, tiểu nhân bị nghiệt tử lừa gạt nên mới đắc tội với Diệp thiếu gia. Tiểu nhân vô cùng xin lỗi, kính xin Diệp thiếu gia đừng chấp nhất.”

Nhìn Du Họa Văn trung bộ mặt nhợt nhạt, Diệp Sở không còn hứng thú chơi đùa nữa, phát phát tay nói: “Ồ Hoàng thành ta còn thiếu một tòa nhà để ở, người làm sao thấy được thì làm.”

Nói xong Diệp Sở ra hiệu cho Bàng Thiệu dẫn đám người rời đi.

Đám người Lưu bá nhìn Du Họa Văn mặt mày nhăn nhó mà cười thầm trong lòng. Bị đập một tòa nhà, giờ lại còn phải bồi thường một tòa nữa, sợ là Du Họa Văn chết được sẽ chết ngay tức khắc.

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Có thể bồi tiếp người!

Cả bọn Diệp Sở nghe ngang bô đi, để lại Hứa hầu và Du Họa Văn sắc mặt âm trầm. Du Họa Văn hít sâu một hơi, phát tay ra hiệu cho Du bá bước tới: “Đi xem tòa biệt viện nào tốt nhất, rồi giao cho Diệp Sở!”

“Vâng!” Du bá làm sao không hiểu Diệp Sở là người không thể dây vào, biết lão gia đang nổi dóa nên không dám đợi lâu, bèn vội vàng chạy đi xem tất cả các tòa biệt viện.

“Hầu gia, người này rốt cuộc là ai? Lại thân mật với các công tử tiểu thư của Đại Hầu phủ như vậy? Hơn nữa, Mao hầu gia và Hoàng hầu gia hai người có mâu thuẫn ai cũng biết, nhưng Hoàng Lâm và Mao Văn lại đồng thời giao hảo với Diệp Sở như vậy?!” Du Họa Văn nghi ngờ mà hỏi.

Hứa hầu trầm mặc lớn, tự nhủ nếu như mình biết thì còn đi chọc hắn sao? Hứa hầu không khỏi nhìn Du Đan, vừa mới ngăn cản Du Họa Văn mà dò hỏi: “Đan nhi, người biết thân phận Diệp Sở?”

Du Đan thấy Du gia như một đồng phế liệu thì ngược lại còn thở phào nhẹ nhõm, thầm nhủ nếu so với những vụ đập phá trước kia của bọn họ, hiện giờ chỉ nát mấy gian phòng thì tính làm gì? Chỉ cần không mạng vạ là tốt rồi! Xem ra, đúng như Bàng Thiệu nói, Diệp Sở đã cho nằng thế diện khá lớn rồi!

“Con cũng vậy, không biết thân phận cụ thể của hắn. Có điều, hắn và đám con ông cháu cha đi lại vô cùng thân mật, rất nhiều tiểu thư ở danh viện Hoàng thành cũng vui lòng thân mật với Diệp Sở.” Du Đan giải thích: “Nhưng con cũng không biết thân phận chân chính của hắn, chỉ biết hắn không phải là người Hoàng thành.”

“Không phải là người Hoàng thành?” Hứa hầu cảm thấy quái dị. Nếu không phải là người Hoàng thành, tại sao lại có thể được nhiều người theo đuổi đến như vậy?

“Ta tính ngày mai sẽ bãi phỏng Hoàng hầu gia, xem ông ta có biết thân phận Diệp Sở hay không!” Hứa hầu cũng không suy đoán nữa, thờ dài một hơi rồi nói.

“Không cần hỏi! Diệp Sở luôn né chuyện xuất hiện trước mặt nhiều người. Chỉ trừ đám con ông cháu cha và danh viện, muốn gặp được hắn là điều vô cùng khó khăn. Con gặp hắn cũng bởi đi chung với tiểu thư Minh gia đến dự yến hội trong nội bộ bọn họ, nên mới tình cờ quen biết.” Du Đan nói tiếp: “Tất cả bọn họ chỉ có quan hệ cá nhân, không liên can đến gia tộc. Hơn nữa, Hoàng hầu gia chưa chắc đã biết Diệp Sở này.”

Nghe Du Đan nói xong, Hứa hầu lại càng nghi ngờ nhiều hơn, thầm nhủ có người làm được đến cỡ này sao? Gặp quý mẹ nó rồi! Huống chi, đám thiếu niên này đều là kẻ kiêu ngạo bất tuân, làm sao có khả năng một người chinh phục hết bọn họ cho được?

“Bá kê làm sao, hãy đưa biệt viện đến cho hắn nhanh lên. Cho dù hắn thật sự không biết các Đại hầu gia nhưng con cháu họ đang tụ tập cùng với hắn, thì cũng không khác gì đám Hầu gia luôn bao che con cháu đi cùng hắn đâu. Kinh thành đột nhiên xuất hiện kẻ đứng đầu như vậy, không thể là chuyện nhỏ!” Hứa hầu thở hắt ra một hơi rồi căn dặn.

Du Họa Văn thấy Hứa hầu cũng không dám ra mặt, chỉ có thể gật đầu đầy bất đắc dĩ. Ông ta có né xuống con phần nộ trong lòng mà thoáng nhìn Du Kinh Luân bên cạnh, chỉ hận không thể đập cho gã một cước. Thằng nghiệt tử này rốt cuộc đã rước về sự phiền phức dạng gì đây?

...

Bạch Huyền bế Dao Dao, thấy Diệp Sở được một đám thanh niên tiền hô hậu ủng thì bèn nhớ tới bộ dáng họ mới đập nát một tòa biệt viện. Nàng không khỏi nhin cười, thầm nhủ nếu cả đám này cùng nhau làm ác thì sẽ khiến người ta vô cùng đau đầu.

Nhìn cách đám thanh niên ấy đối xử với Diệp Sở thì đúng là điển hình của loại ác bá. Nhớ lại thanh danh và hành vi của Diệp Sở trước kia ở Nghiêu thành, nàng thầm nghĩ đám con ông cháu cha này rõ ràng là danh bất hư truyền.

“Bạch Huyền tỷ đang cười gì vậy?” Diệp Sở thấy Bạch Huyền mỉm cười, bèn tò mò hỏi.

“Ta đang nghĩ Diệp Sở trên tường thành kia hẳn chính là người, bằng không làm sao có thể khiến mấy người này cam tâm tình nguyện tôn người làm trung tâm đây?” Bạch Huyền cười cười mà đáp.

“Bạch Huyền tỷ đã thấy được chữ trên tường khu cự thành rồi à? Ha ha. Đó là do Thánh nữ điện hạ tự mình viết lên, chúng ta cũng hoài nghi Diệp Sở có làm gì Thánh nữ điện hạ hay không mà khiến Thánh nữ điện hạ lại hận hấn đến như vậy!” Hoàng Lâm không biết nhảy ra từ lúc nào mà đã ôm lấy tay Bạch Huyền rồi.

Tính ra Hoàng Lâm là một tiểu ma nữ, đánh nhau ầu ẩu đã chưa từng thiếu phần của nàng, mấy chuyện bày trò độc ác đến đàn ông còn phải kém. Nhưng giờ phút này lại vui vẻ đứng cạnh Bạch Huyền, tỏ ra phong vị rất giống một mỹ nhân.

Nếu Bạch Huyền chưa hề chứng kiến tư thái cuồng dã phóng khoáng của Hoàng Lâm hết lần này đến lần khác, có khả năng nàng sẽ bị dáng vẻ thiếu nữ này gạt rồi.

“Thật sự là nói Diệp Sở hả?” Bạch Huyền kinh ngạc nhìn Diệp Sở. Tiếng thối của Diệp Sở ở Nghiêu thành đã “rất không tệ”, đoán chừng cũng chẳng thua bên khu cự thành đến là bao. Quả nhiên Diệp Sở đến đâu là thối đến đấy! Khó trách được, hẳn từng nói hết sạch hứng thú làm chuyện ác ở Nghiêu thành.

“Đừng vậy đó! Diệp Sở đại ca, người nói thật cho ta biết, có phải người thật sự bội tình bạc nghĩa, vứt vợ bỏ con với Thánh nữ hay không hả?” Hoàng Lâm nháy mắt liên tục, đôi người đảo như chong chóng mà hỏi với vẻ tò mò. Câu nói ấy cũng khiến đám thanh niên hóng chuyện lóng tai nghe.

“Người nói Tinh Văn Đình? Không có ngực, không có mông, ai thèm hứng thú với nàng ta chứ!” Diệp Sở lắc đầu, quay đầu cười nịnh với Bạch Huyền: “Ta thích nữ nhân phải như Bạch Huyền tỷ đây! Đúng, chỉ Bạch Huyền tỷ thôi!”

“À...” Đám người Hoàng Lâm tức thì đồng thanh hô lên, thanh âm như một cái chợ.

“Nói hươu nói vượn!” Bạch Huyền đỏ mặt, liếc Diệp Sở một cái sắc như dao, nàng cũng bó tay với kiểu hồ ngôn loạn ngữ của Diệp Sở. Nghe mọi người trêu chọc, nàng chợt cảm thấy vui lây.

“Hoàng Lâm muội muội, Du gia còn chưa giao biệt viện tới, hôm nay có thể đến phủ đệ của người ngủ một đêm không?” Diệp Sở nhìn Bạch Huyền đỏ mặt toát ra khí chất say lòng, thầm nhủ Bạch Huyền bị hành hạ lâu đến như vậy, đoán chừng còn mệt hơn cả Dao Dao, bèn mở miệng hỏi Hoàng Lâm.

“Người không đến chỗ ta?” Bằng Thiệu hỏi Diệp Sở: “Gia gia ta cũng muốn gặp người!”

“Đừng!” Diệp Sở lắc đầu cự tuyệt. Hẳn chính thật không muốn gặp gia gia Bằng Thiệu nên mới không muốn đến nhà gã.

Hoàng Lâm tròn mắt nhìn Bằng Thiệu: “Tại sao? Diệp Sở đại ca tình nguyện ở cạnh ta, người còn nói nhảm nhiều như vậy làm gì? Hi hi, Diệp Sở đại ca! Tôi nay người hãy ở bên nhà ta, nếu người cảm thấy lạnh thì có thể gọi ta đến sưởi ấm giường nha. Cũng không ngại người làm chút gì đó đâu!”

“...”

Diệp Sở nhìn lướt qua ngực Hoàng Lâm, thấy nơi nào đó thiếu thốn độ cong, bèn thở dài nảo ruột mà nói: “Đội người phát triển thêm mấy cup nữa thì hẳn nói mấy câu này!”

“Người...” Hoàng Lâm tức giận, hận đến nghiêng rằng treo treo. Nàng bèn quay đầu đi, không thèm trả treo với Diệp Sở nữa.

Bạch Huyền cũng thích Hoàng Lâm, bèn trừng mắt nhìn Diệp Sở, ra ý bảo Diệp Sở không được chém gió lung tung nữa.

Cùng Hoàng Lâm quay về phủ đệ của nàng, sau khi cả đám hẹn mai gặp lại, bèn ai về nhà nấy.

Trên đường, Bạch Huyền không dẫn được mà hỏi Diệp Sở: “Làm sao người lại quen hết mấy người này vậy? Ba năm nay người vẫn sống ở Hoàng thành này à?”

Diệp Sở lắc đầu đáp: “Lòng vòng chưa đến nửa năm mà thôi. Nguyên nhân ta quen bọn họ bởi vì họ cũng là người của Tinh Sát!”

Bạch Huyền không biết Tinh Sát là thứ gì, Diệp Sở cũng không cách nào giải thích. Lúc trước đến Hoàng thành, đám này đã là một bọn kiêu ngạo bất tuân, làm ác một phương. Bọn họ cũng thấy Diệp Sở không vừa mắt.

Cho đến khi Diệp Sở vài lần dẫn bọn họ chơi mấy trò chơi kích thích, thì họ mới chấp nhận cho Diệp Sở vào tham gia vào tầng lớp của mình. Những người này đã thật sự phục Diệp Sở đến sát đất, đặc biệt là sau khi hắn cứu mạng bọn họ trong mộ Đại tướng quân thì họ càng cảm kích hắn không thôi. Tinh Sát cũng được tạo thành từ đây, kẻ gia nhập toàn bộ là con cháu những thế gia, được toàn bộ Hoàng thành gọi là đám ăn chơi trác táng.

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99: U sầu

Hoàng Lâm bố trí một gian phòng trong phủ cho Diệp Sở và Bạch Huyền, còn phái cả người hầu chăm sóc cho Dao Dao nữa. Hoàng Lâm thường xuyên dẫn người về phủ, cho nên trên dưới Hoàng phủ dù có thấy nhưng cũng không lấy làm lạ. Điều duy nhất khiến họ phải cảm thán là nữ nhân Hoàng Lâm đưa về lần này quá thành thực mê người rồi. Về đẹp của nàng khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Hoàng Lâm không phải là một thiếu nữ an phận, cứ bên cạnh Diệp Sở lú lú rú rú hết cái này đến cái kia khiến hắn nổi lên chủ ý muốn đuổi nàng đi.

Diệp Sở hao phí rất nhiều ‘trí tuệ’ mới lừa Hoàng Lâm đi khỏi nhưng chẳng qua lúc này nắng đã ngã về chiều. Điều này khiến Diệp Sở chột hối hận vì đã đến ở Hoàng phủ.

“Ngươi luôn bị Hoàng Lâm làm phiền đến như vậy sao?” Bạch Huyền lấy làm buồn cười. Diệp Sở lừa Hoàng Lâm, nói hôm nay tiết trời ẩm áp nên trùm chăn ăn đu đủ sẽ tạo hiệu quả tuyệt vời: tạo vòng tuần hoàn lạnh đi nóng đến, rất có lợi cho ‘cơ thể’ khiến cô nàng cao hứng mà vội vàng chạy về thử.

“Con bé xấu xa này không biết thức thời, khó có khi Dao Dao chịu đi theo thị nữ. Chúng ta ở thế giới hai người mà con bé kia còn lượn tới lượn lui vương chân vương tay thật!” Diệp Sở cười mà phán một câu đoạn đi đến chiếc giường Bạch Huyền vừa trải phẳng phiu. Bất chấp nàng cản lại, hắn cứ nhon nhon nhảy phóc lên trên.

Bạch Huyền kiều diễm rực rỡ, vừa có sự thành thực xinh tươi nhưng cũng mang sự thẹn thùng của thiếu nữ dịu dàng. Nghe Diệp Sở nói hươu nói vượn bèn nguyền hán một cái, cup mắt không dám nhìn thẳng vào ánh mắt nóng rực của Diệp Sở.

“Không phải ngươi nói đang mệt mỏi sao? Còn không quay về phòng mình ngủ sớm một chút đi!” Bạch Huyền có vẻ e dè, muốn tống Diệp Sở đi cho nhẹ lòng.

“Ta không phải thứ ngực bé!” Diệp Sở cười rồi đưa tay kéo Bạch Huyền ngồi xuống bên cạnh mình: “Trò chuyện với Bạch Huyền tý đã!”

Bạch Huyền cũng không hề giẫy tránh sự đụng chạm của Diệp Sở mà ngồi xuống với vẻ ngượng ngùng. Sau khi trấn tĩnh thì nàng khẽ chớp hàng mi cong vút hỏi Diệp Sở: “Ngươi muốn nói gì?”

Bạch Huyền gần như dán sát Diệp Sở, có thể cảm thấy hơi ấm đang tỏa ra từ trên người hắn. Giờ phút này, Bạch Huyền cảm thấy mình khá say mê, không kìm nổi mà muốn dịch sát vào Diệp Sở thêm chút nữa. Ở một nơi xa lạ, con người rất dễ bị xiêu lòng với những người thân quen, hiện giờ Bạch Huyền đang trong trạng thái như vậy. So với khi ở Nghiêu thành, nàng cảm thấy yên tâm hơn khi có Diệp Sở bên cạnh rất nhiều.

“Hoàng thành là một hoàn cảnh lạ lẫm với Bạch Huyền tý. Ta biết Bạch Huyền tý đang hoảng hốt và rất khó thích nghi. Nhưng không cần gấp, ta nghĩ chẳng bao lâu nữa thì Bạch Huyền tý sẽ thích ứng với nơi này.” Diệp Sở nhẹ nhàng nắm lấy tay Bạch Huyền, muốn kéo nàng rúc đầu sâu vào lòng mình.

Bạch Huyền muốn cự tuyệt nhưng khi nghe Diệp Sở nói xong, thân thể đang căng cứng bỗng mềm xuống hẳn. Nàng rúc sát vào lòng Diệp Sở, tựa đầu vào vai hắn.

“Theo cha đã nhiều năm nay, chúng ta đã đổi nhiều nơi sinh sống. Cho dù có ở lại Nghiêu thành thì cũng chỉ trụ được vài ba năm thôi.” Bạch Huyền khẽ thở dài rồi tiếp: “Mặc dù không thích cuộc sống lưu lạc như thế nhưng dần dần đã tập thành thói quen. Chẳng qua mỗi lần đến rồi đi thì tâm trạng khá buồn, dần dần tạo thành áp lực rất khó sở.”

“Nữ nhân sống cảm tính. Có buồn mới chứng tỏ Bạch Huyền tý là nữ nhân!” Diệp Sở cười nói: “Ta nói, vì sao ba năm trước Bạch Huyền tý không bị ta gây họa, hóa ra khi đó nàng không ở Nghiêu thành!”

Câu nói này khiến Bạch Huyền nhẹ nhõm, bèn cười khúc khích: “Hi hi, ngươi tưởng mình là Hồn Thế Ma Vương à?”

Nụ cười phong tình vạn chủng của Bạch Huyền khiến Diệp Sở thất thần, ánh mắt phải hạ xuống thân hình gợi cảm hoàn mỹ của nàng, thầm nghĩ nữ nhân này thật là thành thực mị hoặc từ tận xương tủy, khiến bất kỳ nam nhân nào cũng phải sôi trào thú huyết.

Diệp Sở không nhịn nổi, bàn tay bắt đầu lần xuống chiếc eo thon của Bạch Huyền, thân thể cũng dán vào người nàng ngày càng chặt. Hắn có thể cảm giác được đôi mông vênh cao dính sát vào đùi mình. Thời khắc này, Diệp Sở cảm giác nhịp tim mình bắt đầu tăng tốc.

Thân thể Bạch Huyền cũng bắt đầu nóng lên. Cảm giác hồ hấp của Diệp Sở bắt đầu trở nên ồ ồ thì thần trí bắt đầu mơ màng. Từng làn hơi thở nóng rực truyền đến từ trên người Diệp Sở đủ khiến nàng ngượng chín người nhưng rất khó cưỡng. Phải thừa nhận giờ phút này nàng cảm giác mình rất yên tâm.

Nhiệt độ ẩm áp của hắn phả lên thân thể khiến nàng bắt đầu tê dại. Đây là cảm giác Bạch Huyền chưa từng trải nghiệm bao giờ, nó khiến nàng mê ly và cuốn hút. Bạch Huyền thậm chí còn cảm thấy giữa đôi chân mình bắt đầu ẩm ướt.

Bạch Huyền ngượng đến chín người, vốn định giằng thoát khỏi vòng tay hắn nhưng lại không nỡ bỏ qua cảm giác tuyệt diệu hiện giờ. Sự ôn tình ấy khiến nàng vô cùng thoải mái.

“Diệp Sở chỉ là đệ đệ của ta!” Bạch Huyền tự trấn an bản thân nhưng chẳng biết mình có thể tin điều này hay không nữa. Mà cũng chính vì thế, lời nói

đôi ấy đã khiến nàng bớt e dè mà an tĩnh tựa vào lòng Diệp Sở.

“Có lúc ta từng nghĩ mình được trời cao chiếu cố: không để ta chết đi mà còn đưa Bạch Huyền tỷ vào cuộc đời mình. Bất kể ta đã từng ‘thăm hỏi’ mẹ của lão thiên vô số lần, nhưng giờ phút này lại phải phi thường cảm tạ hân!”

“Không được nói nhảm!” Bạch Huyền vươn bàn tay nhỏ bé mềm mại khẽ bịt miệng Diệp Sở lại, giận dữ lườm Diệp Sở rồi nói: “Phải biết kính sợ trời đất!”

Bạch Huyền chăm chú ngắm Diệp Sở, nhìn đôi mắt thiếu niên trong suốt và sâu thẳm không hề tỏa ra ánh sáng nhục dục thì sâu tận đáy lòng nàng đột dâng lên một xúc cảm không tên. Chẳng hiểu ba năm nay Diệp Sở đã trải qua những chuyện gì mà rốt cuộc phải khiến hân lột xác thành như vậy.

“Ta từng nghĩ vì sao mình lại đến thế giới này, rốt cuộc là vì sao? Từ trước đến nay, ta vốn là người lười biếng, trừ chuyện phải tu luyện để giữ mạng không bị người khác đoạt mất, chỉ mong mỗi ngày được sống thanh nhàn mà thôi. Cuối cùng cũng chẳng muốn bận tâm vì bất cứ chuyện gì.” Diệp Sở cười nhìn Bạch Huyền rồi nói.

Bạch Huyền không còn nén nổi bèn vòng tay ôm chặt Diệp Sở. Nàng nhớ mỗi lần thấy Diệp Sở thì luôn có cảm giác hân đang rất cô đơn, dường như không hợp với thế giới này, cảm thấy hân đang chịu một áp lực rất lớn.

“Tại sao có thể không có mục đích sống chứ? Sống thế nào đều do ý của mình!” Bạch Huyền khẽ nói.

“Trước kia còn không biết nhưng bây giờ đã hiểu được. Đúng như lời Bạch Huyền tỷ đã nói, mỗi người đều có lý tưởng riêng. Ví dụ như Bạch Huyền tỷ thử nghĩ xem, nếu ta không có tí căn cơ nào ở Hoàng thành thì thật sự Bạch Huyền tỷ đã bị Du gia cướp mất rồi. Ta sẽ như thế nào đây?” Nói đến đây, Diệp Sở ngừng một lúc rồi tiếp: “Ta đã nghĩ rất lâu, nếu chuyện ấy thật sự xảy ra thì phỏng chừng ta sẽ phát điên mất! Kể có ý đồ nhiều lắm nhưng người luôn bảo vệ bên cạnh thì trước sau chỉ có một!”

Bạch Huyền kinh ngạc mà nhìn Diệp Sở, cảm thấy nội tâm xúc động vô cùng mãnh liệt.

“Vì vậy Bạch Huyền tỷ đừng buồn bã khi đến Hoàng thành, không nên đè nén cảm xúc. Nàng còn có ta, ta là người nhà của nàng. Thân nhân bên cạnh thì đâu chẳng phải là nhà, phải không?” Diệp Sở thấy Bạch Huyền nhoen miệng cười, trông mắt sáng rực như tỏa hào quang rất ư mê đắm lòng người.

Thân thể bốc lửa của Bạch Huyền bị Diệp Sở siết chặt khiến nàng cảm giác toàn thân được tắm trong một cảm xúc tuyệt vời, dịu dàng tính tử và cảm động khôn nguôi.

Bạch Huyền đột nhiên ôm siết Diệp Sở, ràng chiều lấp lánh hạ xuống từ tầng mây bao phủ hai người. Bàn tay nhỏ xinh của Bạch Huyền nắm tay Diệp Sở thật chặt, nàng cảm giác mình vô cùng may mắn. Nếu Diệp Sở không bước vào đời mình thì có lẽ cuộc sống của mình sẽ khác rất nhiều.

“Bạch Huyền tỷ!” Diệp Sở đột nhiên hô khẽ.

“Ừ...” Bạch Huyền bất ngờ nghe Diệp Sở gọi tên mình bèn giương đôi mắt đẹp nhìn lên, chỉ thấy đôi mắt hân đang tỏa ra ánh sáng ra ánh sáng độc hữu của đàn ông thì trong nháy mắt liền đỏ mặt, khiến lòng người mê đắm vô bờ.

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Tình yêu nam nữ

Bạch Huyền cảm nhận hô hấp dồn dập của Diệp Sở, đương nhiên nàng cũng hiểu hân đang muốn gì, sắc mặt đỏ lựng, không có dũng khí đối mặt với hân. Dù rằng nàng rất thích cảm giác tựa sát vào người Diệp Sở nhưng lúc này thì... trong lòng vô cùng giằng co.

“Diệp Sở, chúng ta không được!” Thanh âm Bạch Huyền run rẩy, mặt đỏ bừng nóng hổi, dù rất khó khăn nhưng cuối cùng nàng cũng phải ngăn cản.

Diệp Sở nắm lấy tay Bạch Huyền đặt ở ngực của mình: “Ta từng nghe nói tình cảm nam nữ có một cảnh giới, vượt qua mức cảm mến nhưng chưa tới tình yêu, nằm trong khoảng giữa tình yêu và tình bạn, lấy thân tình làm bình phong. Loại cảm giác mập mờ này như vị ngọt dịu quanh đầu lưỡi, lại chất chứa u sầu trong lòng.

Bạch Huyền đang được Diệp Sở ôm chặt, thân hình mềm mại dựa vào, lắng nghe lời Diệp Sở nói thì ngẩng lên nhìn hân: “Như vậy không phải rất tốt sao?”

“Chuyện nam nữ thì sao có thể cân đo đong đếm, biết thế nào là tốt hay không tốt. Tình cảm trên thế gian nếu như không phải ngày càng sâu đậm thì chỉ dành mỗi người mỗi ngà. Ôn tình mập mờ khiến người ta si mê, đến cuối cùng thì luôn tan tành xác pháo, thua đến mức hồ đồ, lâm vào tình cảnh trời đất tối đen. Rồi đến lúc nếu không từ bỏ thì hai người không thể tách ra được nữa!” Diệp Sở nói đến đây, sắc mặt vẫn bình thản lạnh nhìn Bạch Huyền: “Từng nghe được câu này: Mập mờ trong lòng khiến lưng công sự ngại ngủng hoặc tội ác. Ta vẫn luôn cho rằng, nhân sinh trên đời thì cứ làm theo suy nghĩ, cần gì phải lo trước sợ sau, không ai lại không muốn tận hưởng lạc thú trước mắt mà thôi. Nhân sinh đắc ý thì mới thành cuộc sống.”

Bạch Huyền phì cười: “Nào có ai như người khuyển người chỉ hành lạc, khó trách thanh danh người lại thối tới mức này, quả nhiên là hoa hoa công tử! Không biết đã lừa gạt tình cảm của bao nhiêu thiếu nữ rồi!”

“Chỉ cần nội tâm vui vẻ, há cần phải quan tâm mấy cái danh vớ vẩn như vậy.” Diệp Sở lắc lắc đầu: “Từng có người nói cho ta biết: Nàng được hưởng thụ cảm giác kỳ diệu không tài nào nói rõ, cho dù một người mỗi người đi một ngã thì nàng cũng vô oán vô hối.”

Bạch Huyền nhìn đôi mắt thâm thúy của Diệp Sở vô cùng chăm chú, không biết ai lại nói với hắn những lời này, nhẹ nhàng tựa lên bả vai Diệp Sở, chờ hắn trả lời.

“Lúc đó ta cũng suy nghĩ nhiều lắm. Nếu như...nếu như có thể đi tới tận cùng trên con đường ấy, liệu rằng có thể buông bỏ mà không hề có chấp hay không? Người khác loài vật rất nhiều, ở động vật không thể nào giống con người có tình cảm trước những kích thích cuộc đời. Nếu có một ngày không thể ở bên nhau, mỗi người một ngã, sau này thành người xa lạ, thậm chí là cừu hận thật sự không thể cười sáng khoái bỏ qua hay sao?” Diệp Sở nhìn thẳng đôi mắt Bạch Huyền: “Kiếp trước ta là người thối nát ham mê tử sắc, chỉ nằm sấp trên giường nữ nhân chẳng cần ngại chuyện chơi mập mờ. Có đôi khi quả thật do ta sợ, sợ có một ngày nếu có cảm tình đạt đến mức “người gầy hơn hoàng hoa” thì sẽ thế nào đây?”

“Làm sao lại mỗi người đi một nơi, sao phải như thế?!” Bạch Huyền nhìn chăm chăm đôi mắt thấu hiểu nhân gian của Diệp Sở, đau nhói trong tim, cảm thấy rốt cuộc Diệp Sở phải chịu đựng chuyện gì, đến mức cảm giác kiếp trước là một người thối nát.

Tình cảm của Diệp Sở khiến Bạch Huyền vô cùng phức tạp. Giống như lời hắn nói vậy, lưng chừng ở mức tình bạn và tình yêu, lấy thân tình để lấp liếm, nhưng thật sự chỉ có hai sự lựa chọn thôi hay sao?

Bạch Huyền trầm mặc suy nghĩ. Tình cảm đơn giản chỉ hai kiểu, sâu đậm hoặc hời hợt. Bạch Huyền thử nghĩ tới xa xôi tình cảm với Diệp Sở ngày càng nhạt đi, chỉ nghĩ thôi đã khiến nàng muốn phát điên.

Bạch Huyền đưa tay lên vuốt ve khuôn mặt Diệp Sở, nhìn khuôn mặt trẻ măng của hắn cảm thấy có chút quá ảo. Không sao hiểu được tâm tình hắn lại chín chắn và từng trải như thế.

“Không biết có bao nhiêu thiếu nữ bị người dùng dáng điệu phong trần này lừa gạt rồi nữa?!” Hàng lông mi Bạch Huyền chớp chớp, có vài phần ngượng ngùng.

Diệp Sở nắm lấy tay Bạch Huyền, cảm giác đôi tay nhỏ bé mềm mại như bông: “Ta nói rồi mà, lừa gạt nhiều nữ nhân lắm, nhưng những lời này quả thật là lần đầu tiên.”

“Hi hi!” Bạch Huyền không kiềm được nhoen miệng cười, nghĩ thầm thế mà lại chống chế bộ dạng như thế này không phải lừa gạt nữ nhân nữa chứ.

“Ta hiện tại tin tưởng, kiếp trước người quả nhiên là hoa hoa công tử công lực thâm hậu, loại người bình thường không thể nói ra được những lời lừa gạt cô bé dễ dàng như thế.” Tròng mắt Bạch Huyền sáng rực, đôi mắt đẹp mê ly trong suốt cuốn hút lòng người.

“Bạch Huyền tỷ không biết bản thân mình dụ người đến mức nào hay sao, ta không thể nào kiềm chế câu này được: Không thể, cảm giác này vô cùng tuyệt diệu! Không hề lừa gạt chút xíu nào!” Diệp Sở ôm thân hình tròn trịa của nàng, nhìn chăm chăm khuôn mặt, cúi người xuống hôn lên đôi môi đỏ mọng mê người của nàng.

Bạch Huyền nghiêng mặt tránh né, đưa tay ngăn cản khuôn mặt Diệp Sở đang áp xuống, liếc mắt nhìn hắn: “Ta không hề thừa nhận, có tình cảm với người giống như kiểu giữa tình yêu và tình bạn nha, lại càng không dùng thân tình để lấp liếm.”

Diệp Sở làm sao kiềm chế được một vưu vật đang ngồi trong lòng mình, đôi mắt thì long lanh trong suốt, khuôn mặt lại đỏ lựng vô cùng dụ người như thế kia. Khuôn mặt cúi xuống bị tay Bạch Huyền ngăn trở, đầu lưỡi khẽ liếm lòng bàn tay Bạch Huyền khiến nàng giật mình rút tay lại.

Tận dụng ngay cơ hội, đôi môi Diệp Sở đã dừng lại trên đôi môi kiều diễm của nàng, cảm giác ấm áp khiến hắn vô cùng si mê, khẽ cắn cắn đầy tham lam.

Nàng vừa buông lỏng tí đã bị Diệp Sở lừa. Vốn từ đầu nàng còn kháng cự nhưng lúc này lại trở tay ôm chặt hắn, trong lòng muốn tiến lên đón nhận.

Diệp Sở đi xem phim buổi tối rất nhiều, còn quên mất từng có quan hệ mập mờ với không ít người, nhưng hắn không thể tưởng tượng ra cảm giác như cảm giác hắn đang cảm thấy lúc này. Một loại cảm giác tuyệt vời không thể thốt thành lời, khiến hắn thấy mình hết như tên thiếu niên lần đầu hưởng mật ngọt.

Tay Diệp Sở không hề an phận di động, muốn ôm trọn bộ ngực đầy đặn của Bạch Huyền nhưng lại nàng nắm lại, không cho hắn làm loạn tiếp nữa.

Bạch Huyền cắn cắn đôi môi, khẽ tách hắn ra liếc nhìn: “Ta không có cảnh giới “nhân sinh đắc ý tận hứng truy hoan” như người! Không cho phép suy nghĩ lung tung, cũng không được sờ loạn.”

“Ặc...” Diệp Sở nhìn Bạch Huyền đầy kinh ngạc.

Bạch Huyền lần đầu nhìn thấy bộ dạng này của hắn thì cười vô cùng vui vẻ, đẩy Diệp Sở ra khỏi gian phòng, khóa cửa lại. Lúc này nàng đang tựa vào cửa, khuôn mặt vẫn còn nóng hổi đỏ lựng, vô cùng hấp dẫn.

Hai ngọn núi cao vút vì hồi hộp quá mức khiến nó phập phồng lên xuống, hơn nữa còn lộ ra đỉnh phong vô cùng kích thích. Bạch Huyền sờ nhẹ đôi môi mình, cảm giác tâm tình nhầy loạn không thể khống chế được.

“Hừ, tên bại hoại, chỉ có lừa gạt nữ nhân là giỏi!” Bạch Huyền nói khễ thốt lên nhưng lại không quá thẹn thùng. Mặc dù biết bản chất của hắn như thế, vậy mà mình cứ hết lần tới lần khác ngu ngốc nhảy vào hố.

Diệp Sở cũng không biết suy nghĩ của Bạch Huyền. Sau khi bị nàng đẩy ra khỏi cửa thì ngẩn ngơ đứng nhìn cửa lớn, sau một hồi thần thờ suy nghĩ thì đành phải rời đi.

Bạch Huyền nghe được tiếng bước chân của Diệp Sở thì mới thờ phào nhẹ nhõm. Trong lòng thầm nghĩ nếu như Diệp Sở năng nặc đòi vào thì chính mình chắc cũng không đành lòng ngăn cản hắn. Vừa nghĩ lại ngẫm đến cảm giác ươn ướt giữa đôi chân, mặt nàng lại càng nóng thêm mà hận không thể tìm cái gói khăn thấm vào.

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 101: Không cách nào thoát khỏi

Vừa mới sáng sớm ngày hôm sau, Hoàng Lâm đã xông vào lật chăn màn của Diệp Sở ra, lời hắn dạy: “Diệp Sở đại ca! Giờ ngươi vẫn mặc quần áo ngủ sao?”

Nhìn Diệp Sở đang mặc đồ lót, Hoàng Lâm liếc một cái với vẻ vô cùng khinh bỉ, lầm bầm: “Sớm biết sẽ thế này thì mình đã không tự mình xông vào lật tung chăn màn của ngươi lên rồi.”

Một câu ‘thô bạo’ như vậy khiến Diệp Sở trợn mắt há mồm, sững sờ nhìn Hoàng Lâm đang dùng ánh mắt khinh thường nhìn mình. Diệp Sở phát hiện ra sau lưng đã toát cả mồ hôi lạnh, càng cảm thấy mình tiến vào Hoàng phủ là một sai lầm lớn.

Con nhóc Hoàng Lâm này còn lưu manh hơn mình! Ở tại nơi này thì mình có thể bảo vệ được trình tiết sao?

“Điều này... Ngươi có thể đi ra ngoài trước được không? Ta phải thay quần áo.” Diệp Sở thấy hai mắt Hoàng Lâm sáng như đèn pha ô tô nhìn mình, không có chút ý tránh đi, không nhịn được lên tiếng nhắc nhở.

“Không ngực không mông như ngươi có gì mà nhìn chứ, lại còn muốn ta tránh đi!” Hoàng Lâm khinh thường: “Bạch Huyền tỷ nhìn thú vị hơn ngươi nhiều.”

“...”

Diệp Sở bỗng dấy lên ý tưởng bóp chết Hoàng Lâm. Giờ hắn có thể hiểu được vì sao Hoàng hầu chỉ mới hơn 40 tuổi mà đầu tóc đã trắng phau. Có một đứa con gái như này không bị tra tấn tới phát điên mới là lạ.

Nhìn Hoàng Lâm nhảy nhót đi tới chỗ Bạch Huyền, Diệp Sở liền cười cười. Với thói quen của Bạch Huyền thì nàng sớm đã thức dậy từ lâu.

Diệp Sở vệ sinh xong xuôi đã thấy Hoàng Lâm về mặt tiếc nuối, tiêu sái đi tới trước mặt hắn: “Thật đáng tiếc! Ngực Bạch Huyền tỷ thật lớn nha, bờ mông lại đầy đặn nhưng không được chứng kiến. Lúc nào ta mới có thể giống Bạch Huyền tỷ?”

“À, chuyện nhỏ như con thỏ! Mỗi ngày ưỡn ngực hóp bụng một ngàn cái là có thể đạt tới kích thước ‘vĩ mô’ như Bạch Huyền tỷ.” Diệp Sở cười nói.

“Thật sao?” Đôi mắt Hoàng Lâm sáng rực.

Diệp Sở cố nén cười: “Không tin thì ngươi tới hỏi nàng ấy đi!”

Thấy Hoàng Lâm ra vẻ động tâm, Diệp Sở nghĩ tới cảnh mỗi ngày Hoàng Lâm ưỡn ngực hóp bụng thốn tận rốn thì hắn lại không nhịn cười được.

“Đừng rồi! Diệp Sở đại ca, mọi người vì chào mừng ngươi đã tiếp tục buổi yến hội hôm qua, đang chờ ngươi qua đó. Du gia cũng đã giao nhà cho Lưu Thiệu Dương và Băng Thiệu, đang chờ ngươi tới lấy đó.”

“Nhanh vậy sao?” Diệp Sở kinh ngạc, thầm nghĩ Du gia làm việc quả thực rất nhanh.

“Lão dám không nhanh ư! Chậm một ngày chúng ta sẽ đi đánh sập nhà lão!” Hoàng Lâm cười nói: “Chỉ là Bạch Huyền tỷ không muốn đi chơi cùng chúng ta, có phải là ngươi nên đi khuyên nhủ tỷ ấy không?!”

Diệp Sở lắc đầu, tính tình Bạch Huyền ôn hòa, không thích tham gia những hoạt động như vậy. Đám Hồn thể ma vương này ở cùng một chỗ cũng không biết sẽ nổi điên làm ra những chuyện gì nữa, Bạch Huyền hẳn là không cảm thấy hứng thú.

“Nàng ấy và Dao Dao đi đường mệt mỏi, để họ nghỉ ngơi đi.” Diệp Sở cười nói: “Chúng ta đi chơi thôi!”

Mặc dù Hoàng Lâm tiếc nuối nhưng lại nghĩ tới việc mình có thể ra ngoài đi chơi liền lập tức hưng phấn, kéo Diệp Sở chạy vội ra ngoài.

Hoàng Lâm dẫn Diệp Sở tới một hội trường lớn. Diệp Sở rất quen thuộc nơi này, khi trước lần lộn nửa năm ở Hoàng thành thì đã lừa dối rất nhiều danh viện ở đây.

“Diệp Sở đại ca, để hoan nghênh ngươi, rất nhiều thành viên Tinh Sát đã đến.” Hoàng Lâm nói: “Vẫn là Diệp Sở đại ca thể diện lớn, chúng ta muốn tụ tập nhiều người như vậy cũng khó khăn. Nhưng tin tức Diệp Sở đại ca trở về vừa truyền ra, tất cả mọi người đều bỏ qua mọi việc tụ tập tới đây.”

“Đại bộ phận thành viên Tinh Sát đều biết rồi hả?” Mắt Diệp Sở nháy nháy, nhìn Hoàng Lâm nói: “Tinh Văn Đình đâu?”

“Thánh nữ điện hạ tới Hoàng thành rồi sao?” Hoàng Lâm nghi hoặc nhìn Diệp Sở.

Diệp Sở lại cảm thấy kinh ngạc, thầm nghĩ Bằng Thiệu không nói cho mọi người Tinh Văn Đình tới Hoàng thành sao? Chỉ là Hoàng Lâm không biết, Diệp Sở cũng không nói ra.

“Được! Xem ra muốn giấu Diệp Tinh Văn là chuyện không thể rồi!” Diệp Sở lắc đầu, thầm nghĩ nhiều thành viên Tinh Sát tụ tập ở đây thế này, Tinh Văn Đình hẳn không thể nào không được nghe được chút tin tức gì.

Tinh Văn Đình đã biết thì còn giấu được Diệp Tinh Văn sao?

Hắn biết Diệp Tinh Văn khó chịu với bản thân mình, cũng không rõ nữ nhân này tới Hoàng thành rồi sẽ chinh mình như nào nữa. Hắn cũng không sợ đối phương, chỉ e ngại nàng ta tố cáo với Diệp gia.

Hắn cũng không rõ thái độ của Diệp gia với mình, nhưng có một điều hắn rất rõ, trên đời có hai nữ nhân Diệp Sở không muốn đối mặt, một là Kỳ Diệp, một là nghĩa nữ của Ngoại tổ mẫu, Lâm Thi Hình.

“Diệp Sở đại ca! Tên cầm thú ngươi vẫn chưa chết sao?”

- Sở thiếu! Đêm nay ngươi có nên dẫn bọn ta đi chơi gái tập thể một lần không...

“Diệp Sở, nghe thằng béo nói ngươi ở Nghiêu thành thói tới mức có thể dọa trẻ con ngừng khóc, ha ha ha...”

“Trước kia ngươi còn đánh rắm thổi kèn, to mồm nói ít nhất thanh danh bản thân tốt hơn chúng ta. Giờ chúng ta mới phát hiện bị ngươi lừa, biết được ngươi mới là đồ cặn bã đệ nhất.”

“...”

Mỗi người một câu, chủ đề đương nhiên chính là Diệp Sở ở Nghiêu thành tiếng xấu đồn xa. Tất cả đều trào phúng không thôi, cười khằng khặc.

Diệp Sở sớm đã ngờ được chuyện này cho nên hắn không thèm để ý. Ánh mắt không nhìn được đảo xung quanh, thầm nghĩ một năm không về Hoàng thành, liệu có nữ nhân xinh đẹp nào mới xuất hiện không.

Rất nhanh Diệp Sở đã tập trung vào một nữ nhân.

Trong hội trường, một nữ nhân xinh đẹp mặc một chiếc hoa bào màu tím, thân thể đầy đặn, mềm mại ẩn dưới hoa bào đó thật mê người. Mái tóc xanh tùy ý xõa xuống, dài tới vùng eo thon, đây quả thực là một bóng lưng đầy cảm dỗ.

Diệp Sở như không nghe thấy tiếng mắng chửi của mọi người, giống như mọi người không phải đang chửi hắn vậy. Điều này khiến tất cả không khỏi cảm thấy trình độ mặt dày của Diệp Sở, khẳng định ít nhất cũng phải đạt tới đẳng phong tạo cực!

“Vị tiểu thư này là... Nàng mất trâm cài tóc sao? Đúng rồi, ta chưa từng gặp qua ngươi, có thể cho ta biết phượng danh của tiểu thư không?” Diệp Sở đi tới trước, tìm tòi trâm cài tóc trên đầu nữ nhân kia, vỗ bả vai nàng ta một cái, mỉm cười trong veo nhìn đối phương.

Nữ nhân quay đầu, trên mặt có khăn che, nhưng Diệp Sở không để ý chuyện này. Điều khiến Diệp Sở cảm thấy không chút uống phí chính là ngực nàng ta như muốn phá áo ra ngoài.

“Á đù! Mới rời khỏi Hoàng thành một năm thì Hoàng thành đã xuất hiện một danh viện phẩm chất như thế này!” Diệp Sở thấp giọng chửi một câu.

“Diệp công tử muốn nói chuyện lý tưởng cuộc đời sao?” Nữ nhân này mở miệng, giọng nói khiến Diệp Sở cảm thấy có chút quen quen nhưng không nhớ ra là ai.

“Nếu tiểu thư nguyện ý thì ta có thể nói cùng ngươi bắt đầu từ lịch sử phát triển của nhân loại.” Diệp Sở chân thành nói.

Nữ nhân kia không nói câu nào, gỡ khăn che mặt xuống, để lộ ra khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần: “Diệp công tử từng nói với ta rằng mình là một người chung tình, không dụ dỗ những nữ nhân khác, dù nữ nhân khác dụ dỗ mình thì ngươi cũng sẽ dùng nghĩa chính ngôn từ để cự tuyệt. Nào ngờ... Hừ...”

Diệp Sở nhìn nữ nhân phiền muộn xấu hổ trừng mắt trước mặt, cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. Đây là con gái của Vương hầu gia, trước kia tuy rằng không phải là không ngực không hông, nhưng tuyệt đối không thể có super size như này. Nào ngờ trong một năm ngắn ngủi nàng như cần thuốc kích thích Tung Cua, phát dục tới mức kinh khủng như này.

“Ta mang khăn che mặt chỉ là muốn thăm dò Diệp công tử một chút, nào ngờ nhanh như vậy đã biết bản chất của người. Bàng Thiệu nói không sai, người là một kẻ khôn kiếp.” Vương Diễm khẽ nói.

Đám người Bàng Thiệu cười phá lên, thâm nghĩ tiểu tử người lừa cho một đám danh viện tới đầu óc choáng váng, giờ cuối cùng cũng nhìn người rơi vào đường cùng, không uông phi bọn họ bày mưu lập kế để Vương Diễm bóc trần bộ mặt thật của Diệp Sở.

Diệp Sở khinh bỉ nhìn Bàng Thiệu, thâm nghĩ như vậy đã muốn khiến ta không làm gì được sao?

Diệp Sở nhìn Vương Diễm, lắc đầu thở dài, thâm trầm nói: “Vương Diễm, người cho rằng người mang khăn che mặt muốn cùng ta đàm phán lý tưởng cuộc đời ta lập tức mắc câu thì nói lên điều gì? Nói lên chuyện ta hoa tâm khôn kiếp? Không! Điều này nói lên cho dù người mang khăn che mặt, đáng người thay đổi thì ta vẫn thích người. Bất cứ ở nơi nào, người xuất hiện như thế nào, giữa biển người mênh mông ta cũng nhận ra người, ta không kim chế được thích người, tuyệt không thể nào thoát khỏi!”

“Ờ...”

Đám người Bàng Thiệu phun đầy rượu ra: “Á đù! Xem như người lợi hại!”

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 102: Đồ tốt!

“Không ngờ người có khả năng đổi trắng thay đen như vậy!” Đám người Bàng Thiệu tròn mắt há mồm nhìn Vương Diễm mặt đỏ tới tận mang tai, thâm nghĩ họ đã tốn công vô ích rồi.

“Có phải là nên khởi động kế hoạch thứ hai hay không?” Lưu Thiếu Dương nhìn chăm chăm Bàng Thiệu, ngơ ngác hỏi.

Bàng Thiệu nhìn về phía đám người Lưu Thiếu Dương, chỉ vào Diệp Sở đang cười nói thân nhiên với Vương Diễm, đáp: “Các người vô si được hơn hẳn sao?”

Mọi người lắc đầu!

“Các người không biết xấu hổ hơn hẳn?!”

Mọi người tiếp tục lắc đầu!

“Các người có thù đoạn lừa gạt nữ nhân chết không đền mạng như hẳn?”

Mọi người vẫn lắc lắc đầu.

“Con bà nó! Các người cái gì cũng không bằng hẳn, vậy các người còn muốn giờ trò éo gì nữa?” Bàng Thiệu khinh thường nói với đám người: “Các người muốn chơi cũng được, đừng kéo ta theo làm gì. Bị hẳn ‘quan tâm’ không phải là chuyện tốt gì.”

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, lại nhìn Diệp Sở đang trêu chọc Vương Diễm tới đỏ mặt tía tai thì lập tức giải tán, không ai ngu đi làm chim đầu đàn cả.

“Vương Diễm tiểu thư, đám tai họa kia muốn bôi xấu thanh danh ta, tương lai người chớ có nghe lời của bọn hắn. Dù sao thì ta cũng không vô si, mặt dày, đen tối như bọn chúng, người nữ lòng để bọn chúng tính kế sao?” Diệp Sở thở dài một tiếng, nhìn cặp buôi ngoại cỡ muốn phá áo mà ra, khó hiểu tại sao chỉ một năm mà đã phát triển vượt bậc tới vậy?

“Hi hi! Người thực cho mình là người tốt sao?” Vương Diễm tròn mắt nhìn Diệp Sở: “Người thực cho rằng ta nghĩ người chỉ một lòng một dạ. Ta không ngu đến vậy! Có ai không biết rất nhiều danh viện của Hoàng thành đã bị người lừa dối? Chỉ có điều những lời nói vừa rồi của người ta cảm thấy rất thoải mái, cho nên không so đo với người nữa.”

Diệp Sở cũng không để ý chuyện bị Vương Diễm vạch mặt, vừa cười vừa nói: “Ta sớm biết Vương Diễm tiểu thư thông minh như vậy sao có thể bị ta lừa gạt chứ. Chỉ là Vương Diễm nói ta không phải người một lòng một dạ thì chưa chắc. Tuy ta thích nói nói cười cười với giai nhân danh viện, nhưng mỗi người đều rất có nị lực, khiến ta khó mà chọn lựa.”

Những cô danh viện này không phải là đồ ngu, hẳn đương nhiên không cho rằng trò mèo vừa rồi có thể lừa gạt được. Huống chi những danh viện này có

kết giao với nhau, hần nói điều gì thì cũng rất nhanh truyền tới tai mọi người.

Vương Diễm thấy Diệp Sở thừa nhận, nhìn chăm chăm vào hần nói: “Mặc dù ngươi nói dối đủ điều, hết lần này tới lần khác nhưng chúng ta cũng biết ngươi chỉ cảm thấy thú vị mà trêu chọc chúng ta mà thôi. Nói thẳng ra thì ngươi đối với tỷ muội chúng ta coi như cũng thành thật, làm người rất hài lòng. Tuy rằng không phải hạng quân tử nhưng cũng coi như tạm được. Không giống với đám người vô sỉ, hèn hạ, không biết xấu hổ Bàng Thiệu, Lưu Thiếu Dương.”

Lưu Thiếu Dương và Bàng Thiệu ở gần đó nghe được lời này, thiếu chút nữa thì phun máu: “Bọn ta vô sỉ hạ lưu không biết xấu hổ? Diệp Sở lại là người thành thật?! Cigt? Đám nữ nhân này quả thực là không có mắt mà...”

Nhìn bộ dạng đắc ý của Vương Diễm khi nhìn thấu Diệp Sở, Bàng Thiệu muốn khóc. Những nữ nhân này đều bị sao vậy, mắt đều bị mù sao?!!

Diệp Sở ngại ngừng cười nói: “Lại nói không phải là ta không muốn lừa các ngươi lên giường, chỉ là thấy các vị giai nhân xinh đẹp động lòng người, có chút không đành lòng ra tay. Cho nên... Hôn nữa, ta muốn giữ lần đầu tiên của ta cho nữ nhân mà ta thích.”

“...”

Đám người Bàng Thiệu không nghe nổi nữa, quay người cách xa Diệp Sở một chút. Thảm nghĩ đức hạnh của Diệp Sở ngươi sao chúng ta không biết chứ? Lần thứ nhất? Ngươi mà còn lần thứ nhất vậy chúng ta đi gặp quỷ luôn!

Bàng Thiệu cảm thấy nếu tiếp tục nghe Diệp Sở lừa dối nữ nhân thì e rằng trái tim không chịu nổi.

Vương Diễm tuy rằng đỏ tới tận mang tai nhưng hai mắt lại sáng ngời có nhân nhìn Diệp Sở.

“Thôi xong! Lại một nữ nhân nữa bị Diệp Sở lừa!”

Tất cả thờ dài, cảm thấy cuộc đời đúng là máu chó, chẳng lẽ ai cảm thú hơn sẽ đạt được gái càng tốt sao? Trời cao không khỏi đã quá bắt nạt những người thành thực như bọn hần rồi.

...

Không ít danh viện mỹ nhân đã tới yến hội, Diệp Sở chạy tới chạy lui như cá bơi trong nước, như gần như xa với các nàng, khiến cho những cô danh viện này đều chủ động thân cận với Diệp Sở.

Diệp Sở thoát khỏi những danh viện, đi tới trước mặt đám người Bàng Thiệu: “Mỗi ngày đều nghĩ cách muốn làm nhơ nhuốc thanh danh ta, nhưng các ngươi vĩnh viễn không thể hiểu được quân tử và tiểu nhân khác nhau về mặt bản chất, bất kể các ngươi âm mưu quỷ kế ra làm sao thì nhân phẩm quân tử vẫn kiên định bất khuất!”

“Oe...”

Tất cả mọi người đều cảm thấy buồn nôn, không thèm để ý tới Diệp Sở.

Bàng Thiệu ném một chiếc chìa khóa cho Diệp Sở, nói: “Đây là tòa nhà Du gia đưa tới, ngươi ở kinh thành cũng coi như có chỗ đặt chân rồi. Chắc chắn, không biết nếu ta nói cho những danh viện này sau khi ngươi đập phá nhà người khác còn uy bức lợi dụ đối phương thì liệu họ sẽ có cảm tưởng gì?!”

“Mời!” Diệp Sở làm tư thế xin mời, ý bảo Bàng Thiệu đi nói đi.

Bàng Thiệu nhìn ánh mắt các danh viện liên tiếp nhìn về phía này, cuối cùng bỏ ý nghĩ này đi. Bàng Thiệu hoài nghi hần mà đi nói, những nữ nhân bị Diệp Sở lừa dối tới đâu óc choáng váng này lại sẽ cảm thấy hần đảo lộn thị phi, sẽ cho rằng hành động của Diệp Sở là trừ ác vì thiện.

“Thực khó mà hiểu nổi sao ngươi giữa đám nữ nhân kia lại chẳng khác nào cá gặp nước.” Bàng Thiệu có phần hậm mộ nói, bất kỳ danh viện nào ở đây hần đều muốn dụ dỗ. Chỉ có điều những nữ nhân này thông minh như thành tinh trước mặt hần lại ngốc nghếch vô cùng trước mặt Diệp Sở.

Diệp Sở nở nụ cười, thảm nghĩ nếu Bàng Thiệu cứ đang điểm như mình, xông pha vào các buổi chơi đêm đầy son phấn thì sẽ không hề cảm thấy kỳ quái.

Trong những cuộc chơi này, chuyện gì mà hần chưa thấy. Đừng nói mấy trò linh tinh thế này, ngay cả đến trình độ như mấy cô em xinh tươi mặc bikini ngồi suốt ba giờ mà mặt không đổi sắc hần cũng từng gặp.

“Bạch Huyền đâu rồi? Sao nàng ta không xuất hiện?” Bàng Thiệu hỏi Diệp Sở: “Không phải là ngươi Kim ốc tàng kiều, thừa làm của riêng chứ?”

Diệp Sở khinh bỉ nhìn Bàng Thiệu: “Ngươi cho rằng ta giống như ngươi, có một nữ nhân liền cất kỹ trong nhà, sợ bị người lừa mất sao?”

“Hắc hắc...” Bàng Thiệu chỉ im lặng cười, hần biết Diệp Sở đang giễu cợt mình trối buộc vị áp trại phu nhân kia: “Bạch Huyền đã bị ngươi lừa gạt tới Hoàng thành, chắc hẳn thứ Bạch Báo lấy được ở phủ Tướng quân cũng bị ngươi gạt được.”

Diệp Sở lắc lắc đầu: “Ta không yêu cầu! Chỉ là đã chiếm được một thứ còn quan trọng hơn cả thứ đó.”

“Hả?” Đôi mắt Bàng Thiệu sáng lên nhìn Diệp Sở nói: “Bạch Báo là người duy nhất tiến sâu vào trong mộ Đại tướng quân, những người khác tuy rằng

theo hấn tiến vào nhưng không được tiến vào nơi sâu nhất. Khăng định hấn đã chiếm được thứ tốt. Không dám nói là quý giá nhất nhưng cũng không kém bao nhiêu, thứ gì mà còn quan trọng hơn nữa chứ?"

Thấy Bàng Thiệu nhìn chăm chăm, trong mắt đầy vẻ hoài nghi. Diệp Sở biết rõ Bạch Báo muốn điều gì, hấn cảm thấy mình vì mỹ nhân kế của Bạch Huyền mà từ bỏ.

"Nếu như nói ta có thủ đoạn tiến vào mộ Đại Tướng quân, điều này có quan trọng hơn vật kia không?"

"Cái gì?!" Bàng Thiệu đột ngột nhảy dựng lên, tròng mắt kinh hãi nhìn Diệp Sở, mặt kích động đỏ bừng, ánh mắt nóng bỏng, tham lam.

Tiếng kêu của Bàng Thiệu khiến mọi người chú ý, nhìn qua, sau đó lại liếc mắt nhìn nhau, không hiểu là sao Bàng Thiệu lại đột ngột nổi điên, kích động như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 103: Công pháp tổ linh

Bàng Thiệu thấy tất cả mọi người đều nhìn về phía hấn chợt nhận ra mình kích động quá. Tin tức này tuyệt đối không thể để lộ ra ngoài, bằng không toàn bộ Hoàng thành cũng sẽ điên lên mất. Chuyện Mộ đại tướng quân có bí mật lớn thì ai mà chả biết.

Nghe đồn nếu lấy được bí mật trong mộ đại tướng quân thì có thể vô địch thế gian. Tuy truyền thuyết có hơi cường điệu hóa chút nhưng từ đó cũng có thể thấy Mộ đại tướng quân không đơn giản.

"Ngươi nghĩ thế nào?" Bàng Thiệu nhìn Diệp Sở hỏi.

"Ta nghĩ sẽ thử tiến vào đó một lần nữa!" Diệp Sở cũng không che dấu, trực tiếp trả lời Bàng Thiệu.

"Mộ đại tướng quân nguy hiểm đáng sợ, tuy ta không biết rốt cục ngươi đoạt được thủ đoạn gì nhưng chắc chắn không có thủ đoạn nào là an toàn tuyệt đối cả." Bàng Thiệu tiếp tục nói: "Nếu ngươi thực sự quyết tâm muốn đi vào cũng có thể đội thực lực của người mạnh hơn chút nữa rồi tiến vào, như vậy sẽ tốt hơn."

"Không phải ta không nghĩ đến chuyện đó, lúc trước ta cũng định đạt đến Tiên thiên cảnh ngũ trọng rồi mới thử tiến vào. Nhưng chắc người cũng biết Tiên thiên cảnh đại biểu cho cái gì chứ!" Diệp Sở nói.

"Ngươi nói đến Nguyên Linh?" Thân là đệ tử đại thế gia Bàng Thiệu biết rất nhiều bí mật Tu hành giả không biết.

Tu hành có ba giới lớn, cái thứ nhất là tu luyện Nguyên linh bản thân. Chân khí cảnh, Hóa ý cảnh là hai cảnh giới cơ sở. Đạt đến Tiên thiên cảnh là người đã đi đến trung tâm của cảnh giới thứ nhất.

Nguyên linh cảnh là cảnh giới cuối cùng trong tu Nguyên linh bản thân. Từ Tiên thiên cảnh đến Nguyên linh cảnh chú trọng quá trình hấp thụ nguyên linh. Hấp thụ nguyên linh càng kiên cố, càng huyền diệu thì khi chiến đấu đồng cấp thực lực càng trở nên xuất chúng, càng thêm bá đạo.

Hơn nữa, việc hấp thụ nguyên linh kiên cố và huyền diệu có ảnh hưởng trực tiếp đến việc đột phá Nguyên linh cảnh, và khi đó nguyên linh có thể lột xác đến mức độ nào. Bởi vậy những Tu hành giả biết điều này, sau khi đạt đến Tiên thiên cảnh đều đặc biệt cẩn thận tu luyện nguyên linh. Khi chọn công pháp đều chọn thứ thích hợp nhất cho việc hấp thụ nguyên linh.

"Ừ!" Diệp Sở không phủ nhận.

"Chuyện này liên quan gì đến việc vào mộ Đại tướng quân?" Bàng Thiệu nghi hoặc hỏi.

Diệp Sở cười cười không giải thích. Trước đây thời điểm còn ở trên Thanh Di Sơn, lão phong tử đã từng nói với hấn về công pháp tổ linh. Lão phong tử nói công pháp tổ linh của hấn tuy cũng là hàng hiếm nhưng trước kia lão từng đụng phải một người, công pháp tổ linh của y so với lão còn xuất sắc nhiều!

Lão phong tử đã từng cảm thán, nếu như ở Tiên thiên cảnh mà bản thân có công pháp tổ linh của đối phương thì thực lực hiện giờ của lão phải mạnh hơn một phần. Lão phong tử đã từng phỏng đoán, công pháp tổ linh của đối phương rất có thể là do Chí tôn thế gian vô địch sáng tạo.

Diệp Sở từng hết hồn vì mấy câu này, nhưng lại cảm thấy buồn cười. Chí tôn vô địch thế gian là nhân vật nào? Bọn họ là những tồn tại giống như Thần vậy: Cừu thiên thập địa duy ngã độc tôn, là người đứng đầu đám Tu hành giả, Thiên Địa cũng kính nể bái lạy. Công pháp do người như vậy sáng chế sao có thể dễ dàng truyền ra?

Đương nhiên, mặc dù Diệp Sở không tin những lời này của Lão phong tử nhưng vẫn hiếu kỳ rằng ai đoạt được bộ công pháp được lão hằng tôn sùng, thì được tiết lộ đó chính là người mạnh nhất từ trước tới nay của đế quốc, Đại tướng quân.

Cũng chính vì nguyên nhân này, trước đây Diệp Sở mới không biết sống chết dẫn mọi người đi vào mộ Đại tướng quân, muốn xem thử có thể nhìn thấy công pháp tổ linh mà lão phong tử tôn sùng đến cực điểm hay không. Mặc dù Diệp Sở có hứng thú với đại bí mật của mộ Đại tướng quân nhưng hứng thú của hắn đối với bộ công pháp tổ linh này càng lớn.

"Người không có công pháp tổ linh thích hợp?" Bàn Thiệu nghi ngờ nhìn Diệp Sở.

"Không được sao?" Diệp Sở nhún nhún vai nói.

Bàn Thiệu giống như gặp quỷ nhìn Diệp Sở, nghĩ thầm Diệp Sở sao có thể không có công pháp tổ linh thích hợp. Nhìn ý cảnh Diệp Sở tu luyện, cũng biết Diệp Sở xuất thân bất phàm. Đã như vậy, làm sao lại không có công pháp tổ linh thích hợp.

Bàn Thiệu nhìn không được nhủ này, Tu hành giả bình thường không có công pháp tổ linh thích hợp cũng không sao, nhưng đối với đệ tử thế gia như bọn hắn thì điều này quá trọng yếu. Nó đồng nghĩa với thành tựu của bọn hắn, đại biểu bọn hắn có thể đi bao xa, đại biểu con đường bọn hắn đi có chắc chắn không.

"Nếu không thì người đến nhà ta xem, có thể tìm được bộ nào thích hợp hay không!" Bàn Thiệu nói với Diệp Sở.

Diệp Sở lắc đầu, thậm chí cũng không phải bản thân thật sự không có công pháp tổ linh thích hợp. Trên Thanh Di Sơn, Lão phong tử sư tử tương đối khá, có không ít thứ tốt. Nếu lên vào lục lộ thì gì chả tìm được công pháp thích hợp.

Nhưng một câu nói lơ đãng của Lão phong tử đã khắc sâu vào ký ức của Diệp Sở, trước đây sau khi say rượu lão luôn thở than: "Diệp Sở là hạt giống tốt! Đáng tiếc không có công pháp tổ linh tốt nhất, bằng không lấy thể chất thần kỳ của hắn sẽ có tiềm lực kinh thiên!"

Diệp Sở vẫn để tâm về câu nói khi say của Lão phong tử. Cho nên hắn lúc nào cũng mơ tưởng về bộ công pháp trong mộ Đại tướng quân. Nếu có thể lấy được thì tốt nhất, nếu không thì lại quay về Thanh Di Sơn xem Lão phong tử đã giấu bao nhiêu thứ làm của riêng.

"Không cần!" Diệp Sở lắc đầu nói: "Hiện tại vẫn chưa cần, nếu sau này cần ta sẽ nói với gia gia người."

"Đắp nặn Nguyên linh tốt nhất là ngay khi đạt đến Tiên thiên cảnh thì bắt đầu rèn đúc. Nếu không, cho dù tương lai có tìm được công pháp thích hợp thì cũng chẳng phát huy được hiệu quả tốt nhất." Bàn Thiệu nhắc nhở.

"Đương nhiên ta biết!" Diệp Sở gật đầu cười nói: "Nhưng ta muốn sau khi đi mộ Đại tướng quân về rồi tính!"

Bàn Thiệu cũng không khuyên can Diệp Sở thêm nữa. Bàn Thiệu biết rõ khi Diệp Sở đã hạ quyết tâm thì dù có khuyên can cũng vô dụng.

"Dẫn ta theo với!" Bàn Thiệu cười nhạt: "Ta cũng muốn biết một chút về bí mật của mộ Đại tướng quân."

"Người không sợ chết sao?" Diệp Sở hỏi: "Nếu như chết ở trong đó, sau này có muốn gây họa cho nữ nhân cũng không được nữa đâu đấy!"

Bàn Thiệu nghĩ đến chuyện đi hung hiểm lần trước, không kim lòng được rung mình đánh thót. Nghĩ đến việc một thân thịt mỡ của mình có khả năng để lại trong trong đó, Bàn Thiệu vội vàng nói: "Chuyện này... Để ta suy nghĩ thêm một chút đã!"

Diệp Sở khinh thường nhìn Bàn Thiệu, thật ra hắn cũng hi vọng Bàn Thiệu sẽ đi với mình. Nếu Bàn Thiệu đi cùng, có kinh nghiệm lần trước thì gã nhất định sẽ mang mấy cao thủ trong gia tộc theo bảo kê.

"Cút!" Diệp Sở một cước đạp Bàn Thiệu đi, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn Vương Diễm bên này gật đầu chào hỏi.

...

Ngay lúc đám người Lưu Thiệu Dương muốn gạt Diệp Sở uống rượu, vừa rót đầy rượu vào chén trà của Diệp Sở thì một thanh âm từ đại môn truyền vào: "Các vị không khỏi quá thất đức đi, tụ hội như thế này mà vậy mà không mời bọn ta!"

Thanh âm này khiến ánh mắt mọi người chuyển về phía đại môn, nhìn đoàn người ngoài cửa đi tới. Bọn người Bàn Thiệu mặt nhăn mày nhu, thậm chí nghĩ bọn này qua đây làm gì? Tại sao bọn chúng biết ở đây có yến hội?

Diệp Sở thấy đám Lưu Thiệu Dương sắc mặt đều trở nên khó coi, bèn nhìn đám niên thiếu đi tới. Không khỏi kéo Hoàng Lâm bên cạnh hỏi: "Bọn họ là ai?"

Hoàng Lâm chán ghét nhìn chằm chằm nhóm người này, ánh mắt như đóng đinh vào thiếu niên dẫn đầu: "Đi đầu là Tam công tử Diệp gia, mấy tên khác đều là công tử tiểu thư của các Đại Hài phủ. Chúng ta không hợp với bọn chúng!"

"Tam công tử Diệp gia?" Diệp Sở tim đập nhanh, bỗng nhìn về phía đối phương. Trong lòng không khỏi dấy lên một ý niệm: "Diệp Tĩnh Văn biết mình trở về? Hơn nữa còn nói cho Diệp gia?"

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 104: Mỹ nhân là mầm họa

"Các người đến làm gì?" Bàn Thiệu thấy đám người này đi vào, sắc mặt trở nên khó coi, mặt hầm hầm quát bảo Diệp Nguyên Vũ: "Ở đây không chào đón các người! Người nhanh dẫn đám chó săn này cút đi!"

Diệp Nguyên Vũ không thèm để ý đến việc Bàn Thiệu đang quát tháo, ánh mắt quét về phía giữa sân, thấy không ít danh viện đều ở đây thì đồng tử thoáng co lại. Trước đây các nàng quan hệ với bọn họ khá tốt. Nhưng khoảng một năm trở lại đây các nàng lại trở nên thân thiện với bọn Bàn Thiệu và Lưu Thiếu Dương. Bình thường mời các nàng tham dự yến hội các nàng đều lấy các loại lý do để từ chối. Bên cạnh đó chỉ cần bọn Lưu Thiếu Dương mở miệng mời, ít khi những danh viện này cự tuyệt.

Trước giờ đám người Diệp Nguyên Vũ luôn coi thường đám ăn chơi trác táng Bàn Thiệu, Lưu Thiếu Dương. Bình thường thấy bọn hắn đều tránh xa ra, sợ bị vấy bẩn. Trước mặt bọn người Bàn Thiệu, đám Diệp Nguyên Vũ luôn có cảm giác ưu việt tuyệt đối.

Nhưng bây giờ, sự lựa chọn của những danh viện này như tát thẳng vào mặt bọn họ. Bọn họ không cam lòng, bọn họ muốn cho ả danh viện này biết thân cận với bọn phế vật ấy là sai lầm.

Anh hùng phối mỹ nhân mới là câu chuyện đẹp. Đám người Diệp Nguyên Vũ tự nhận bọn họ là anh hùng, bên cạnh sao có thể thiếu mỹ nhân? Nếu những danh viện này không nhận ra ai mới đáng để các nàng thân cận thì để bọn họ cho các nàng biết lựa chọn chính xác.

"Vương Diễm tiểu thư! Có hứng thú uống một chén không?" Ánh mắt Diệp Nguyên Vũ nhìn về phía Vương Diễm, ngực tấn công mông phòng thủ, quả thật đã khiến cặp mắt Diệp Nguyên Vũ muốn lồi ra, nghĩ thầm đứa con gái của Vương Hầu gia càng ngày càng diễm lệ, trước đây sao mình không phát hiện ra nhỉ!

Nhóm Bàn Thiệu giận dữ, phần nộ nhìn đám người Diệp Nguyên Vũ đang tỏ ý coi thường phe mình, đùa bỡn các thiếu nữ mình mời đến. Diệp Nguyên Vũ làm vậy là một thị phe Tinh Sát thẳng thừng, hoàn toàn không để họ vào mắt.

Diệp Sở đứng một góc. Giờ phút này hắn nhậ ra đám Diệp Nguyên Vũ đến đây không phải vì mình nên trong lòng lại thoáng kinh ngạc, thầm nghĩ không ngờ bà chằn Diệp Tinh Vân lại không nói cho Diệp gia.

"Các người đoạt nữ nhân của Diệp Nguyên Vũ?" Diệp Sở thấy bộ dáng thù sâu như biển của Diệp Nguyên Vũ đối với đám người Bàn Thiệu, nhìn không được hỏi Lưu Thiếu Dương.

Lưu Thiếu Dương nghĩ thầm quả thật bọn họ muốn đoạt nữ nhân của Diệp Nguyên Vũ, nhưng vấn đề là Diệp Nguyên Vũ căn bản không có nữ nhân, khiến cho một thân bản lĩnh của gái của bọn hắn mất sạch đất dụng võ.

"Diệp Nguyên Vũ là một kẻ biết vâng lời, suốt ngày chỉ biết tu luyện và học tập. Nhưng rất lạ, một tên căn bản bỏ đi như vậy lại được ca tụng là thanh niên nghiêm túc ở Hoàng thành, là thanh niên có ý chí vươn lên, thanh niên xuất sắc. Ta nghĩ những người khen gã đều mù cả rồi. Bên cạnh đó bọn ta chỉ chơi hơi hơi điên chút thôi đã bị mắng là bại hoại, ăn chơi trác táng, ác bá... Như vậy cũng không tính làm gì! Chúng ta cũng không thèm để ý việc bị mắng chửi. Dù sao hai nhóm đều nước sông không phạm nước giếng. Nhưng gần đây bọn chúng cứ thỉnh thoảng lại tìm bọn ta gây hấn, mâu thuẫn càng lúc càng lớn." Lưu Thiếu Dương giải thích.

Nghe Lưu Thiếu Dương nói, Diệp Sở cũng hiểu ra. Chuyện này giống như ở trường học kiếp trước, một phe là học sinh tốt, một phe là học sinh cá biệt.

Đám Diệp Nguyên Vũ chính là học sinh tốt, mà phe Bàn Thiệu chính là học sinh cá biệt, hai bên nhìn nhau đều ngứa mắt và muốn đập đổ đối phương. Đây là mâu thuẫn đã định trước từ xưa đến nay, nếu không tìm được ngôi nỏ thì thôi, một khi đã tìm được thì nhất định sẽ... "Bùm!"

Thấy ánh mắt của Diệp Nguyên Vũ cứ đảo đi đảo lại trên người những danh viện, Diệp Sở cũng nhận ra ngôi nỏ nằm đâu rồi.

Những nữ sinh xinh đẹp, không phân biệt học sinh nào giỏi hay cá biệt, tất cả mọi người đều thích. Bên nào tiếp cận nàng thì bên kia nhất định sẽ đổ kỵ.

Mà chắc chắn là một số học sinh xấu tự nhiên nỗ lực học tập sẽ thu được sự chú ý của nữ nhân.

Cũng như kiếp trước, vốn một là một đám học sinh xấu vốn suốt ngày ẩu đả đánh nhau, không việc ác nào không làm, đột nhiên một ngày bắt đầu chăm chỉ học tập thì nữ nhân tự nhiên sẽ hiếu kỳ về sự thay đổi của họ, lúc đó tự nhiên sẽ chủ động tiếp cận. Bình thường học sinh xấu đều tương đối có sức sống, khôi hài thú vị. Một đám gái ngoan đi theo bọn hắn nếm trải những thứ điên cuồng trước giờ chưa từng biết, các nàng tự nhiên sẽ nguyện ý thân cận cùng bọn Lưu Thiếu Dương.

Kiếp trước ở trường học Diệp Sở cũng vậy, thường thì những học sinh xấu đều có bạn gái, hơn nữa còn rất xinh đẹp. Ngược lại những bạn nam có thành tích đứng đầu thì toàn thuộc 'phi đội FA'.

"Chỉ là, mặc dù một năm nay bọn ta rất nỗ lực tu hành nhưng do cơ sở lúc trước quá kém nên phương diện tu hành vẫn kém bọn chúng rất xa. Đấu vài lần với chúng đều chịu thiệt thòi." Lưu Thiếu Dương thở dài một hơi. Một năm nay bọn hắn tiến bộ không ít, thực lực tiến vùn vụt. Nhưng dù sao cơ sở quá kém, trước đây chỉ lo sống phóng túng, cho dù thiên phú tốt, muốn dùng một năm để đuổi theo bọn Diệp Nguyên Vũ là chuyện không thể. Hơn nữa,

thiên phú đám Diệp Nguyên Vũ cũng không kém, khoảng cách phe mình còn thua kém đối phương rất xa.

"Chịu thiệt? Đừng lo!" Diệp Sở cười rộ lên, nhẹ giọng nói với Lưu Thiếu Dương bên cạnh: "Chủ yếu là các người phải tạo dựng được bầu không khí đoàn kết khiến chúng hết cách ý thế hiếp người, cũng không phải cứ mạnh là được nữ nhân thích, cứ để cho chúng thắng mấy trận cũng có sao? Bọn chúng thắng càng nhiều thì càng khiến các em danh viện cảm thấy chúng ý thế hiếp người, lại càng không muốn tới gần bọn hắn."

Lưu Thiếu Dương lặng lẽ cười, nghĩ thầm vẫn là Diệp Sở đủ nham hiểm.

"Diệp Nguyên Vũ, rốt cục người muốn sao? Lần trước trên đường người đánh không ít người của bọn ta! Trước đó còn đập phá một yến hội mừng sinh nhật của bọn ta. Giờ bọn ta chỉ là muốn mừng một người bạn trở về vậy mà các người cũng tới quấy rối. Có phải các người thấy bọn ta nhân nhượng mà lần tới?" Lưu Thiếu Dương đứng ra, căm tức nhìn Diệp Nguyên Vũ.

Diệp Nguyên Vũ kinh ngạc, nghĩ thầm mình đánh bọn họ lúc nào, đập yến hội mừng sinh nhật của bọn họ lúc nào?

Diệp Sở lên dựng thẳng ngón tay cái với Lưu Thiếu Dương, nghĩ thầm tiểu tử này học cũng nhanh phết.

Rõ ràng Diệp Nguyên Vũ không biết mục đích của Lưu Thiếu Dương, thờ ơ nhìn Lưu Thiếu Dương nói: "Mấy kẻ cặn bã như các người, đánh thì đánh, có vấn đề gì?"

Nghe vậy suýt nữa làm Lưu Thiếu Dương cười đến phát điên, thầm nghĩ tên này vậy mà còn phối hợp với mình.

Lưu Thiếu Dương giả vờ tức giận, đỏ mặt, dùng ngón tay chỉ Diệp Nguyên Vũ: "Người... Người..."

"Người cái gì mà người! Chẳng nhẽ người còn dám động thủ sao? Đám cặn bã các người, đến một trăm đứa bản thể tử cũng không sợ." Diệp Nguyên Vũ và đám người theo đi gã mang cùng cười rộ lên.

Đám danh viện Vương Diễm nghe thanh âm cười nhạo của Diệp Nguyên Vũ, không nhìn được nhẫn nại. Trước đây các nàng cũng rất chán ghét đám người Lưu Thiếu Dương, nhưng sau khi tiếp xúc cùng họ thì mới phát hiện rằng họ rất thú vị. Mặc dù có lúc hành sự kiêu ngạo, lưu manh vô lại, nhưng dù sao cũng không thể hình dung bằng hai từ cặn bã được. Huống hồ trước giờ bọn Lưu Thiếu Dương vẫn luôn tôn trọng chiều cổ các nàng, cho dù muốn đưa các nàng lên giường thì cũng không dùng thủ đoạn bỉ ổi, cũng có thể coi bọn hắn là 'chân tiểu nhân'. Ngược lại, đám Diệp Nguyên Vũ vì muốn lừa các nàng lên giường không ngừng dùng các loại thủ đoạn, nói dối, khiến đám chị em Vương Diễm vừa nghĩ đã thấy buồn nôn.

"Diệp tam thế tử, nếu người ta không mời thì người đến đây cũng không tốt lắm! Vẫn mời về thì hơn!" Vương Diễm đứng ra mở miệng.

Cả đám Diệp Nguyên Vũ kinh ngạc nhìn Vương Diễm. Không biết bọn mình chọc tức đám nữ tử này lúc nào.

Nhìn khỏe miệng Lưu Thiếu Dương lộ ra vài phần tiếu ý, Diệp Nguyên Vũ hừ lạnh nói: "Các người có mời chúng ta không? Không mời chúng ta đập tan yến hội này!"

Diệp Nguyên Vũ tiến một bước, khí thế tập trung trên người Lưu Thiếu Dương, làm mọi người cảm thấy áp lực rất lớn. Hiển nhiên Lưu Thiếu Dương không chịu nổi, sắc mặt sắc mặt trở nên tái nhợt. Diệp Nguyên Vũ thấy thế càng khinh thường, thầm nghĩ: một đám rác rưởi như vậy còn dám đối đầu cùng bọn mình.

"Người ta đã bảo không mời người, người cần gì phải mặt dày mày dạn đứng đó."

Diệp Nguyên Vũ đắc ý khiêu khích nhìn mọi người, đang định nói vài lời diễu võ dương oai thì một thanh âm đột nhiên vang lên. Đám người Diệp Nguyên Vũ quay đầu lại: kẻ nào lại muốn chết đây, lại dám ra tay ngăn cản bọn ta?

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 105: Ta là Diệp Sở!

Diệp Sở đưa tay vỗ vai Lưu Thiếu Dương rồi bước lên đứng trước mặt gã rồi đưa mắt nhìn về phía tên Tam thế tử Diệp gia này. Mặc dù Diệp Sở không muốn cho người Diệp gia biết mình đã tới Hoàng thành, nhưng có một số việc không cách nào tránh khỏi. Diệp Sở không thể nhìn đám người này đánh Lưu Thiếu Dương ngay trước mặt mình.

Diệp gia biết thì sao? Diệp Sở không biết Diệp gia đối với mình như thế nào, cũng như không nguyện ý đối mặt với Kỳ Diệp.

Nhưng nếu tránh không được, vậy chỉ có thể chặm mặt thôi!

Diệp Nguyên Vũ không nhận ra Diệp Sở, thấy có người ngăn cản mình bèn cười nhạo rồi nói: "Trong Hoàng thành này, địa phương mà bản thể tử không được đi rất ít. Yến hội này, ta nhất định tới!"

“Nhưng chúng ta không chấp nhận!” Diệp Sở nhìn Diệp Nguyên Vũ nói.

“Chuyện đó không phải do ngươi quyết định!” Diệp Nguyên Vũ khinh bỉ nhìn Diệp Sở đáp: “Có bản lĩnh ngươi đuổi chúng ta ra, bằng không sau này liền làm chó cụp đuôi đi! Chúng ta xuất hiện ở địa phương nào, các ngươi phải cút ngay tức khắc!”

Nghe vậy, đám người Bàn Thiệu trợn mắt nhìn, dù tức giận nhưng không thể làm gì Diệp Nguyên Vũ! Diệp Nguyên Vũ rất mạnh, ngay nửa năm trước đã đạt đến Tiên thiên cảnh, mà từ đó đến giờ có tin đồn hắn đã đạt đến Tiên thiên cảnh nhị hoặc tam trọng. Bọn họ tương đối bằng tuổi với nhau, trình độ này đã đủ sức điều võ dương oai trước mặt bọn họ rồi.

Dù trong Hoàng thành này, cũng chẳng có mấy người đạt tới Tiên thiên cảnh. Mà có thể đạt đến đẳng cấp ấy, ai mà không phải nhân vật hàng đầu.

Đám người Vương Diễm đã biết Diệp Nguyên Vũ cường hãn, dứ dứ nắm đấm về phía Diệp Sở. Nàng đi tới bên cạnh Diệp Sở thấp giọng nói: “Hảo hán không chịu thiệt thòi trước mắt! Chúng ta nên rút đi, không nhất thiết giao thủ với bọn họ!”

Diệp Sở đánh mất tò vò trấn an Vương Diễm, nhưng ngay sau đó nhìn về phía Diệp Nguyên Vũ nói: “Lời đồn Diệp đại thế tử và Nhị thế tử là hai người trẻ kiệt xuất ở Hoàng thành, thực lực sớm đã đạt Tiên thiên thượng phẩm. Đều là huynh đệ, ngươi mới là Tiên thiên cảnh hạ phẩm, không ngờ ngươi chưa đuổi kịp và vượt qua được hai vị ca ca, thế mà dám ở nơi này điều võ dương oai tranh giành tình nhân. Ta thật sự đỏ mặt vì ngươi đấy!”

Diệp Nguyên Vũ nói: “Hai vị đại ca thiên phú dị bẩm ta tự nhiên không thể bằng được, ngươi cũng không cần phải khích bác tình cảm huynh đệ chúng ta. Ta kém hai vị đại ca không sai, nhưng để thu thập đám phế vật các ngươi thì quá dễ dàng.”

“Không! Ta đứng lúc nói cho ngươi biết, trừ phi hai vị đại ca ngươi tới tranh giành tình nhân thì chúng ta có lẽ sẽ nhượng bộ chút đỉnh. Mặt hàng cỡ như ngươi, chúng ta không để vào mắt!”

Diệp Sở cười nhìn Diệp Nguyên Vũ nói: “Yến hội hôm nay không hoan nghênh ngươi, dẫn người của ngươi cút đi!”

“...”

Diệp Nguyên Vũ chột ngắc người nhưng ngay sau đó liền phá lên cười: “Nực cười! Chi bằng lũ giá áo túi cơm các ngươi cũng muốn đại ca ta ra mặt? Cũng được! Trước tiên ta liền thu thập các ngươi, cho ngươi biết thiên tài với phế vật khác nhau như thế nào.”

Diệp Nguyên Vũ đang nói chuyện, đột nhiên hướng về phía Diệp Sở xuất thủ, tốc độ cực nhanh, cực kì tàn nhẫn sắc bén.

Nhóm Vương Diễm thấy Diệp Nguyên Vũ thật sự xuất thủ thì vô cùng kinh hãi. Họ biết Diệp Nguyên Vũ cường hãn, bất kì ai trong nhóm Bàn Thiệu đều không phải đối thủ của gã.

“Dừng tay!” Vương Diễm hô lên nhưng Diệp Nguyên Vũ đang muốn chứng tỏ bản thân trước mặt nàng thì sao có thể ngừng tay. Thấy Vương Diễm trách cứ càng lớn thì gã ghen lồng lộn: “Chờ ta xử lý xong đám này, nàng sẽ hiểu được thân cận với chúng là một sai lầm lớn!”

Diệp Nguyên Vũ tay chộp vào bả vai Diệp Sở, nhưng ngay khi sắp trúng thì Diệp Sở đột nhiên lách mình tránh khỏi.

“Uy! Tốc độ cũng thật là nhanh!” Diệp Nguyên Vũ kinh ngạc nhìn Diệp Sở, thầm nghĩ trong đám phế vật này vậy mà có người tránh được một kích của mình.

Bàn Thiệu thấy Diệp Sở né được một kích, cất bước đi tới trước mặt Diệp Sở nói: “Không thể dùng lực với đối phương. Ngươi vừa mới đạt Tiên thiên cảnh còn đối phương là nhân vật đã đột phá Tiên thiên cảnh tam trọng! Hơn nữa, Diệp gia không kém cạnh Bàn gia thì hắn là có không ít bí pháp. Người này chắc chắn đã tu luyện võ kỹ Tiên thiên rất mạnh!”

Diệp Sở gật đầu với Bàn Thiệu, hắn tất nhiên biết Diệp Nguyên Vũ cường hãn. Không giống như Nghiêu Thành, Đế quốc là một quái vật khổng lồ nên các đại thế gia tự nhiên không đơn giản. Tài nguyên dùng để tu luyện của họ còn hơn xa Nghiêu quốc.

Ở Nghiêu quốc, một Tiên thiên cảnh là có thể xưng vương xưng bá nhưng ở Đế quốc thì không coi vào đâu. Giống như nhóm người Bàn Thiệu và Lư Thiệu Dương, muốn đạt tới Tiên thiên cảnh thì gần như không gặp bất kì áp lực nào, chỉ lo lãng phí năm hay là mười năm mà thôi.

Chỉ cần có thiên phú là có thể tiến hành, gia tộc có thể dùng tài nguyên thúc đẩy bọn họ bước vào Tiên thiên cảnh. Dĩ nhiên, nếu thiên phú thật sự quá kém thì cho dù có sử dụng bao nhiêu tài nguyên cũng vô dụng.

“Ta đến thử một chút!” Diệp Sở cười với Bàn Thiệu, đoạn bước tới đối mặt với Diệp Nguyên Vũ.

Cả đám Vương Diễm thấy Diệp Sở lúc này còn cậy mạnh thì lập tức cảm thấy văng đầu, thầm nghĩ bình thường hắn là người rất thông minh mà sao lúc này sao lại ngớ ngẩn như thế!?

Diệp Nguyên Vũ không nói gì, một kích nữa đánh thẳng đến Diệp Sở với lực lượng bá đạo và kinh khủng.

Diệp Sở không tránh không né mà xuất một kích nghênh đón. Hắn muốn thử xem lực lượng của đối phương mạnh như thế nào.

“Bang...” Diệp Sở bị chấn lui mấy bước, cánh tay rung lên bần bật.

Cảm nhận cơn đau trên cánh tay mình, Diệp Sở thầm rúng động. Hắn biết rất rõ sức lực của mình mạnh hơn xa những Tu hành giả khác. Theo lý thuyết, lực lượng của hắn so với Tiên thiên cảnh lưỡng trọng không rơi xuống hạ phong. Nhưng giờ phút này, Lực lượng của đối phương còn cường đại hơn mình một bậc.

“Gã tu luyện công pháp tổ linh!”

Diệp Sở trong lòng đã hiểu rõ, lấy Công pháp tổ linh hấp dẫn nguyên linh thì có thể gia tăng thực lực bản thân lên rất nhiều. Rất hiển nhiên, chính vì thế nên Diệp Nguyên Vũ mới cường hãn như vậy.

Lấy lực lượng lúc này của Diệp Nguyên Vũ thì hoàn toàn có thể đấu với Tiên thiên cảnh tam trọng. Nghiêu quốc vốn thiếu hụt công pháp tổ linh, cho dù Tiên thiên cảnh tam trọng cũng không phải là đối thủ của Diệp Nguyên Vũ.

“Công pháp tổ linh vô cùng trọng yếu! Phải nghĩ biện pháp nhanh chóng lấy được, bằng không sẽ ngày càng chênh lệch với người khác.” Diệp Sở than thầm, nếu không nhanh chóng tìm công pháp tổ linh thích hợp, vậy nền tảng Hóa ý cảnh của mình sẽ thiếu hụt rồi tiêu mất không còn một mống.

Hiện thời hắn có thể đối mặt với Tiên thiên cảnh nhị trọng đỉnh phong. Nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ là cũng không thể bằng đối thủ cùng cấp.

“Không tệ! Khó trách dám đối nghịch với bản thể từ, thì ra ngươi đã đạt đến Tiên thiên cảnh!” Diệp Nguyên Vũ nhìn Diệp Sở, trong mắt nhoáng lên vẻ kinh dị.

Câu nói này khiến cả đám Lưu Thiểu Dương và Hoàng Lâm sáng mắt rờ rờ. Không ngờ trong vòng một năm Diệp Sở đã đột phá đến Tiên thiên cảnh. Điều này làm bọn họ có mấy phần mừng rỡ, nhóm bọn họ rốt cục cũng có nhân vật Tiên thiên cảnh rồi.

“Bản thể từ bắt đầu hứng thú muốn biết ngươi là ai rồi! Hoàng thành trẻ tuổi như vậy đạt đến Tiên thiên cảnh cũng coi là một nhân vật, vậy mà ta chưa từng nghe qua ngươi.”

Diệp Nguyên Vũ tò mò hỏi, không biết đây là đệ tử thế gia nào? Đạt tới Tiên thiên cảnh ở độ tuổi này thì cũng hẳn là nhân vật không đơn giản.

“Ta là Diệp Sở!” Diệp Sở trả lời đối phương một cách thẳng thắn. Hắn biết che giấu cũng vô ích, muốn tra là có thể tra ra ngay.

“Diệp Sở?” Diệp Nguyên Vũ nhíu mày như chợt nhớ ra điều gì đó: “Cùng họ ta, hơn nữa cùng tên với một tên bại hoại! Nhưng cái tên này ta rất chán ghét!”

“Ta chính là cái tên bại hoại ngươi đang nói!” Diệp Sở nhìn Diệp Nguyên Vũ nói.

“Ngươi chính là Diệp Sở? Nghiêu thành Diệp Sở?” Diệp Nguyên Vũ tròn tròn mắt lộ ra vẻ khó tin nhìn thẳng vào Diệp Sở, trong lòng dấy lên từng cơn sóng cuộn gió gầm.

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 106: Họa địa vi lao

Diệp Nguyên Vũ làm sao không kinh ngạc cho được. Thiếu niên có tiếng xấu ở Nghiêu thành, dù gã chưa gặp thì cũng đã nghe tiếng rồi. Lúc trước đối phương dám rình trộm biểu muội Kỷ Diệp khuynh quốc khuynh thành của mình tắm rửa, gã cũng không nên nổi phải tán thưởng dũng khí của Diệp Sở.

Chỉ có điều, Diệp Sở trong ấn tượng của gã vốn là một phế vật trời gả không chặt nhưng từ lúc nào lại biến thành mạnh như vậy? Hắn vậy mà có thực lực Tiên thiên cảnh! Diệp Nguyên Vũ nhìn Diệp Sở từ trên xuống dưới một lượt, diện mạo của đối phương cũng tương tự thiếu niên trong truyền thuyết. Không thể nghi ngờ, hẳn chính là Diệp Sở.

“Thật khiến cho ta ngoài ý muốn, ngươi còn dám xuất hiện ở Hoàng thành?” Diệp Nguyên Vũ đột nhiên bật cười, lửa giận mới vừa bốc lên đã không còn một mảy, ngược lại còn cao hứng.

Nếu bắt Diệp Sở rồi ném xuống trước mặt biểu muội Kỷ Diệp, như vậy cô bé sẽ rất là cảm kích mình!

“Diệp Sở, kỳ thật ta rất bội phục ngươi! Có thể bị chán ghét đến đẳng cấp này thì cũng là một loại tài năng!” Diệp Nguyên Vũ cười nói: “Nhưng hôm nay ta sẽ thanh lý môn hộ thay Diệp gia!”

Diệp Sở cũng không thêm nói nhảm với đối phương, chỉ lẳng lặng đứng trước mặt Diệp Nguyên Vũ mà nhìn thẳng vào mặt gã. Thấy Diệp Nguyên Vũ tung một cước quét đến, Diệp Sở bằng một góc hiểm ác tung một cước nghênh đón.

“Ngươi chẳng qua chỉ mới đạt tới Tiên thiên cảnh thôi, há là đối thủ của ta!” Diệp Nguyên Vũ cười lớn rồi liên tục tung cước đá ra, ép Diệp Sở lui về phía

sau từng bước một.

Diệp Sở giao kích liên tục với đối phương khiến bàn chân khá tê dại. Đối phương tu hành công pháp Tổ linh, vốn có sức lực vô cùng cường hãn. Diệp Sở vốn có lực áp Tu hành giả thực lực Tiên thiên cảnh nhị trọng đỉnh phong, nhưng giờ phút này lại kém Diệp Nguyên Vũ một bậc.

“Không tệ! Có thể chặn được mấy chiêu của ta, xem ra phế vật ngươi đã có kỳ ngộ!” Diệp Nguyên Vũ lạnh mắt nhìn Diệp Sở rồi lại tung chân quét ra, động tác càng thêm sắc bén: “Cho dù có như thế, hôm nay ngươi vẫn phải theo ta về Diệp gia!”

“Ngươi chả làm gì được ta đâu!” Diệp Sở nhìn Diệp Nguyên Vũ nói: “Cứ lấy lực lượng giờ phút này của ngươi, dù mạnh hơn ta một bậc nhưng ta vẫn có thể thu thập ngươi!”

Lúc Diệp Sở dứt lời, Kim Cương quyền bá đạo đã oanh kích ra. Một quyền chấn động bắn thẳng đến ngực đối phương, xuất thủ sắc bén mà cương mãnh mười phần hiểm độc. Một chiêu phát ra đã khiến con ngươi Diệp Nguyên Vũ co lại, nhanh chóng lùi bước về phía sau để tránh chiêu này của Diệp Sở.

Kim Cương Quyền cương mãnh, Diệp Sở không giữ lực mà không ngừng phóng ra quyền chiêu liên tục, ép Diệp Nguyên Vũ không ngừng lùi về phía sau.

Nhóm Bằng Thiệu thấy Diệp Sở rút cuộc cũng chiếm được thượng phong, cả đám hưng phấn rú lên: “Diệp Sở, đánh gục hần!”

“Khi dễ Tinh Sát chúng ta không có người sao? Cho gã biết một chút về sự lợi hại của chúng ta!”

“...”

Đám Bằng Thiệu rống giận, nhưng vẫn không quên chọc ngoáy Diệp Nguyên Vũ: “Thật sự cho rằng cái thủ đoạn nho nhỏ ấy là có thể làm gì được ta à?”

Thế công của Diệp Nguyên Vũ đột nhiên biến đổi, hóa chương thành trào bồng chụp vào Diệp Sở, những ngón tay lạnh băng như vuốt ưng vô cùng sắc bén. Một quyền của Diệp Sở giao phong với trào của y, chẳng những không bẻ gãy ngón tay nào mà ngược lại còn bị đối phương chụp trúng khiến mu bàn tay hần bị cào thành một vết máu dài.

“Võ kỹ cấp Tiên thiên!” Nhìn cánh tay rướm máu vô cùng đau đớn, trong lòng Diệp Sở lại cảnh giác thêm vài phần.

“Ngươi cũng có chút nhân lực đấy!” Diệp Nguyên Vũ hừ một tiếng mà tiếp: “Còn tưởng ngươi vẫn là một thằng nông dân, chưa từng thấy võ kỹ như vậy chứ!”

Nghe Diệp Nguyên Vũ châm chọc, Diệp Sở thở hắt ra một hơi, quyền pháp cương mãnh mới vừa rồi chợt biến mất. Đối mặt với Diệp Nguyên Vũ đang thi triển võ kỹ cấp Tiên thiên, Kim Cương Quyền của Diệp Sở căn bản không phải là đối thủ.

“Ngươi cho rằng chỉ mình ngươi biết võ kỹ cấp Tiên thiên sao? Hôm nay ta sẽ cho ngươi biết cái gì mới thật sự là võ kỹ cấp Tiên thiên!” Diệp Sở đột nhiên mỉm cười, nhìn Diệp Nguyên Vũ nói tiếp: “Không biết ngươi có thể chịu được mấy chiêu!”

Diệp Nguyên Vũ chỉ cho rằng Diệp Sở đang mạnh miệng nên vẫn ra tay công kích sắc bén, tàn nhẫn và hung mãnh. Mỗi lần hần vung trào, quần áo trên người Diệp Sở đều bị xé thành vài vụn.

Vương Diễm bên cạnh rất khẩn trương, hơi thở cũng trở nên dồn dập khiến cả bộ ngực bạo mẫn cũng phập phồng dữ dội, trông rất hấp dẫn.

“Cứ như vậy nữa, e rằng Diệp Sở không chống cự nổi! Diệp Sở có võ kỹ cấp Tiên thiên không đây? Nếu không dùng sẽ chịu thiệt lớn đó!” Lưu Thiếu Dương thấy một trào của Diệp Nguyên Vũ suýt cắm vào mặt Diệp Sở, lòng cũng vô cùng khẩn trương.

“Lấy cương là vương, lấy nhu là tròn, vương tròn giao nhau, thối lui cường địch!”

Hai tay Diệp Sở bay múa, cùng lúc đó ý cảnh cương mãnh tuôn trào, nhưng loại ý cảnh này cũng không kéo dài bao lâu liền đột nhiên biến đổi, hóa thành ý cảnh mềm mại như bông. Hai loại ý cảnh luân phiên tuần hoàn, thối pháp dưới chân Diệp Sở bắt giắc quét ra liên miên bất tận, phóng thẳng ra ngoài.

Một cương một nhu đều nằm ở trong thủ cước của Diệp Sở, trong lúc huy động Diệp Sở không ngừng xuất ra một luồng kinh phong, thế công mạnh mẽ không chỉ một chiêu!

“Võ kỹ Tiên thiên, Họa địa vi lao!”

Diệp Sở quát lên một tiếng. Một cương một nhu, một vương một tròn, hai loại ý cảnh hoàn toàn điệp gia lên nhau, theo cước pháp Diệp Sở bay múa, hóa thành ảnh thật trùng kích mà ra, có thể tưởng tượng gió gào thét rõ ràng. Khi Diệp Sở khởi động cước bộ thì đá xanh lát nền cũng bị hóa thành phần vụn.

Cổ họng Bằng Thiệu giàn giụa, cổ nuốt khan mà nhìn từng vụn đá dưới chân Diệp Sở mà cảm thấy không thể tin nổi. Ý cảnh điệp gia như thế, đích thật đã tăng thực lực của Diệp Sở lên gấp bội.

Diệp Nguyên Vũ sắc mặt đại biến, thân hình lùi mạnh ra sau hòng tránh một kích của Diệp Sở.

Nhưng gã đã quá coi thường bộ võ kỹ này! Thối ảnh quét ra đã vây gã vào phạm vi một trượng căn bản không có cách nào thoát ra ngoài, đúng thật có

cảm giác bị giam trong nhà lao!

Diệp Nguyên Vũ không thể giờ chân đón lấy công kích, nhưng khi giao phong với Diệp Sở thì mới biết, bị hai loại ý cảnh cương nhu đồng loạt công kích là chuyện kinh khủng đến bậc nào.

Khi Diệp Nguyên Vũ vừa chặn lại ý cảnh cương mãnh, thì nhu miên ý cảnh đã lao tới khiến gã căn bản không ngăn kịp nữa, bị đánh bay ra ngoài.

Bị chấn lui về sau, Diệp Nguyên Vũ còn chưa kịp hoàn hồn thì công kích liên miên của Diệp Sở đã trùng kích đến một lần nữa. Công kích của Diệp Sở như sóng biển, hết con trước đến con sau trùng kích vào liên tục.

Có lẽ Diệp Nguyên Vũ sẽ ngăn được một tầng lực lượng, nhưng đây lại là lực lượng không ngừng chấn động liên miên không dứt thì làm sao gã có thể đỡ nổi. Dưới chiêu này của Diệp Sở, gã không còn năng lực trở tay.

Mọi người, kể cả Bàn Thiệu đều nuốt khan mà ngơ ngác nhìn Diệp Sở. Thấy Diệp Nguyên Vũ không còn sức trở tay, yết hầu bọn họ giãn gật một cách vô thức.

Công kích liên miên không dứt như vậy, coi như có đến thêm một Diệp Nguyên Vũ nữa thì Diệp Sở cũng có thể bóp chết tốt.

“Cũng biết thằng này đã giữ lại vài chiêu nhưng chưa từng thấy hần thi triển võ kỹ kia bao giờ. Ngay cả Diệp Nguyên Vũ cũng không có sức trở tay trước mặt hần. Đây là hần còn chưa có công pháp Tổ linh Tiên thiên cảnh đấy, đợi hần học được công pháp Tổ linh thì còn kinh khủng đến mức nào nữa đây?” Bàn Thiệu cảm thấy không còn gì để nói.

Họa địa vi lao là bộ công pháp Diệp Sở chịu thành thật tu luyện nhất ở Thanh Di Sơn. Lúc trước, khi Diệp Sở bắt đầu tu luyện là phải đối cứng với những cuộn sóng ở bờ sông. Diệp Sở đã bằng ý cảnh liên miên không dứt mà chế đôi một đoạn sông, lực trùng kích xuống nước khiến chỉ một mình Diệp Sở đã ngăn dòng chảy của nó được mười giây thời gian.

Đây chính là sự kinh khủng của họa địa vi lao. Mặc dù đến giờ này Diệp Sở còn chưa thi triển đến mười thành ý cảnh nhưng cũng đủ đối chiến với Diệp Nguyên Vũ. Chỉ có điều, dùng chiêu này đã tiêu hao chân khí của hần cực kỳ nhiều.

“Lăn!” Diệp Sở lại xuất ra một kích. Thấy nó sắp ‘rơi’ vào người mình, sắc mặt Diệp Nguyên Vũ kịch biến, điên cuồng lùi bước về phía sau hông tránh thoát một kích có thể khiến mình trọng thương này.

Nhưng làm gì có giấc mơ nào đẹp đến thế. Một kích xuất ra tất trúng người Diệp Nguyên Vũ. Đám người Bàn Thiệu không nhìn được mà kêu gào hung phấn.

“Trúng!”

Tiếng động như ý nguyện của bọn họ đã vang lên. Nhưng điều khiến mọi người phải tròn mắt ra nhìn chính là: kẻ bị đánh bay đích thị là Diệp Sở đang nện bước lao đảo lui liên tiếp về phía sau khiến nền đất rung động liên tục.

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Thánh nữ điện hạ?

Mọi người nhìn Diệp Nguyên Vũ, thấy trước mặt gã tự lúc nào đã xuất hiện một thanh niên cao ráo rắn rỏi, khí độ bất phàm.

“Diệp Nguyên Đức!” Cả nhóm Bàn Thiệu chợt biến sắc, không nén được phải hô lớn thất thanh. Dù là ai thì cũng không ngờ Diệp Nguyên Đức sẽ xuất hiện ở nơi này. Gã chính là nhị ca của Diệp Nguyên Vũ, thực lực phi phàm, đã đạt đến Tiên thiên cảnh thượng phẩm. Đạt tới đẳng cấp này, chỉ cần giờ tay nhắc chân sẽ phát ra lực đạo liệt kim phá thạch dị thường kinh khủng.

Diệp Sở tròn mắt nhìn Diệp Nguyên Đức, khẽ vận bắp chân đang tê dại. Chỉ bằng một kích vừa rồi, Diệp Nguyên Đức đã chấn bắp chân mình chết lặng thì có thể thấy được lực đạo của đối phương kinh khủng đến mức nào. So với Diệp Nguyên Đức thì Diệp Sở và Diệp Nguyên Vũ căn bản không cùng một đẳng cấp.

Diệp Sở đã nghe rất nhiều lời đồn về Diệp Nguyên Đức. Nào là nhân vật hàng đầu chân chính của Hoàng thành, nào là thiên phú ưu tú vượt xa những anh tài khác...

“Nhị ca!” Diệp Nguyên Vũ cao hứng không thôi, rào bước đến trước mặt Diệp Nguyên Đức. Không ngờ rằng ở thời khắc quyết định thì nhị ca lại ra mặt cho mình.

“Đã sớm bảo ngươi nên dành nhiều thời gian tu luyện một chút nhưng ngươi cứ thoái thác. Nếu lần này không phải ta đứng díp đi ngang nơi này vào xem một chút thì hôm nay ngươi đã bị người ta phế mất rồi!” Diệp Nguyên Đức khiển trách Diệp Nguyên Vũ, dùng ánh mắt lạnh đến thấu xương mà dạy dỗ

gã.

Bị Diệp Nguyên Đức dạy dỗ, Diệp Nguyên Vũ không dám cãi một lời mà chỉ ngượng ngừng chống chế mấy câu rồi mới nói: “Ta vốn không muốn ra tay với người khác nhưng tên này chính là Diệp Sở, kẻ đã làm chuyện đồi bại với biểu muội Kỳ Diệp. Ta không thể nhìn nổi mà!”

“Diệp Sở? Không phải hắn đã bị Diệp gia Nghiêu thành đánh chết rồi sao?” Diệp Nguyên Vũ ngạc nhiên đưa mắt nhìn Diệp Sở. Vừa rồi gã thấy ý cảnh của Diệp Sở rất kỳ lạ, cương nhu đồng tiến và thực lực lại không kém. Người này sao có thể là hắn?

“Thật sự là hắn? Chẳng biết đã gặp kỳ ngộ gì lại khiến hắn có thực lực như thế!” Diệp Nguyên Vũ hung hăng nói mà không thể nào tin được mình chẳng có tí sức trở tay nào dưới tay Diệp Sở: “Nhị ca, người nhất định phải bắt hắn, đây là sỉ nhục của Diệp gia! Nếu Nghiêu thành Diệp gia không đánh chết được hắn thì chúng ta phải thay mặt!”

Diệp Nguyên Đức bình tĩnh gật đầu rồi nhìn Diệp Sở. Đối với kẻ dám rình trộm biểu muội Kỳ Diệp tẩm thì gã hoàn toàn không có chút hảo cảm nào. Nếu có thể trút giận cho biểu muội Kỳ Diệp thì không chừng nàng sẽ nảy sinh tình cảm với mình.

Diệp Nguyên Đức là người cao ngạo nhưng duy chỉ có vị biểu muội Kỳ Diệp phong hoa tuyệt đại khuynh quốc khuynh thành ấy mới khiến gã say đắm. Ba anh em nhà họ, ai cũng thích cô bé tựa tiên nữ kia.

“Hoàng thành không phải là nơi người có thể đặt chân. Nhưng nếu đã tới thì theo chúng ta về Diệp gia đi!” Diệp Nguyên Đức nói với Diệp Sở bằng giọng lạnh nhạt nhưng ẩn chứa mệnh lệnh, căn bản là gã không hề để ý tới Diệp Sở.

“Hoàng thành không phải của Diệp gia người! Diệp Sở muốn đến thì đến, còn chưa tới lượt người quản!” Bàng Thiệu bước ra quát lớn: “Bàng gia ta muốn mời hắn, tất nhiên hắn có thể đến!”

Diệp Nguyên Đức thoáng nhìn Bàng Thiệu rồi nói: “Người chưa đủ trọng lượng để ra mặt! Người khác sợ Bàng gia các người còn Diệp gia thì không. Bàng gia không nên so sánh yếu với Diệp gia ta. Đều là thế gia cổ xưa của Hoàng thành, đối với ta thì thân phận của người chẳng tính là gì. Người có bản lĩnh hay thực lực để can ta?”

“Người...” Bàng Thiệu tức thì nổi giận nhưng lại không thể làm gì được. Chỉ bằng thực lực của hắn, Diệp Nguyên Đức chỉ cần một chiêu là có thể xử đẹp.

Cả bọn Lưu Thiệu Dương trầm khản trương. Dầu biết thân phận của mình vô dụng với Diệp Nguyên Đức nhưng chẳng lẽ lại để gã mang Diệp Sở đi?

Mọi người thấy Diệp Sở đột nhiên bước tới rồi cười khinh: “Đừng nói mấy câu chính nghĩa ngời ngời kiểu đó, chẳng qua chỉ muốn ta chết mà thôi. Có điều, muốn giết ta thì cứ qua đây!”

Diệp Sở biết, nếu mình đụng phải người của Diệp Sở thì sẽ gặp rất nhiều phiền toái nhưng không hề hy vọng xa vời. Mặc dù chuyện rình người tẩm rửa không phải hắn làm nhưng đây chính là nghiệt quả chủ cũ thân thể này gây ra, hắn không thể nào phủi tay phủ nhận.

Diệp Sở quả thật không phải là đối thủ của Diệp Nguyên Đức, thực lực của hai người chênh lệch quá xa. Cho dù ba năm nay hắn trưởng thành rất nhanh nhưng vẫn còn kém nhiều so với Diệp Nguyên Đức đã tu luyện từ nhỏ. Mặc dù vậy, điều này không có nghĩa là Diệp Nguyên Đức muốn giết là giết. Nếu gã thật sự muốn giết mình, Diệp Sở cũng phải rút xuống một tầng thịt trên người gã.

“Có dũng khí! Khó trách năm xưa lại dám gây ra chuyện như vậy!” Diệp Nguyên Đức trừng mắt nhìn Diệp Sở: “Có điều, phé vật vẫn là phé vật! Thứ cận bã như ngươi không bao giờ thay đổi được! Nếu không muốn đi với chúng ta, ta đây lập tức thanh lý môn hộ thay cho Diệp gia!”

“Diệp Sở, ngươi cứ đi trước, chúng ta sẽ cầm chân gã. Gã còn chưa có can đảm giết chúng ta!” Bàng Thiệu thấp giọng nói với Diệp Sở.

Thấy cả đám Lưu Thiệu Dương đứng chắn trước mặt mình, Diệp Sở cười cười rồi nói: “Ta muốn xem thử một phen, có phải gã dám trả một cái giá thật đắt để giết ta hay không?”

Diệp Sở bước lên phía trước rồi đứng yên đối diện với Diệp Nguyên Đức: “Việc lúc trước ta làm chẳng phải là chuyện các người luôn ao ước trong lòng hay sao? Nhưng các người không dám nên giờ này mới lộ ra sự ghen tị mà thôi. Một đám chết nhát, có gì hay ho mà bày đặt giương oai trước mặt ta hả?”

Có lẽ bị Diệp Sở nói trúng tâm tư, sắc mặt Diệp Nguyên Đức liền trở nên khó coi. Gã không thể chấp nhận chuyện mình bị một tên cận bã mắng là chết nhát.

“Vậy ngươi chết đi!” Diệp Nguyên Đức hét lên, dồn hết sức lực vào cánh tay khiến nó phát ra ánh sáng mờ mờ.

Nhưng đúng lúc Diệp Nguyên Đức chuẩn bị xuất thủ, một giọng nói yếu ớt chợt cất lên: “Bản nhân muốn xem thử ai dám phá đám Tinh Sát yến hội của ta!”

Tiếng nói dù dịu dàng nhưng khi tán ra thì vẫn không thể che giấu được sự uy nghiêm.

Diệp Nguyên Đức tức thì nổi bão. Ở Hoàng thành, cho dù ngay cả Hoàng tử cũng không dám đứng ra can thiệp của gã nhưng hiện giờ lại có kẻ đui mù. Là ai lại không biết sống chết!

Nhưng khi gã nhìn lại thì chợt thấy một thiếu nữ vận một thân lụa mỏng đang uốn chiếc eo mảnh dẻ bước ra. Sắc mặt gã chợt trở nên cực kỳ cổ quái: “Thánh nữ điện hạ!”

Tinh Văn Đình cũng không thèm liếc gã cái nào mà lại đưa mắt nhìn đám Diệp Sở rồi mỉm cười gật đầu với ý chào hỏi.

“Là Thánh nữ điện hạ!” Đám người Lưu Thiếu Dương hưng phấn không thôi, nỗi sợ hãi vừa rồi đã chợt biến mất không còn một tí. Hoàng Lâm càng hưng phấn nhào đến trước mặt Tinh Văn Đình cáo trạng: “Thánh nữ điện hạ, đám người này điều vô dương oai, dám tuyên bố đập nát yến hội Tinh Sát của chúng ta đây! Ngươi nhanh tới đập chết hết bọn chúng đi!”

Tinh Văn Đình chỉ cười cười với Hoàng Lâm nhưng ngay sau đó lại nói với Diệp Sở: “Ta giúp ngươi lần này, ngươi nợ ta một ân tình! Thế nào?”

“Ngươi thích giúp hay không, dù thế nào ta cũng chẳng nợ nần gì ngươi!” Diệp Sở đáp lời Tinh Văn Đình: “Ngươi biết rất rõ, cho dù đánh không lại Diệp Nguyên Đức nhưng cũng không nói lên rằng ta sợ gã. Nếu gã dám giết ta, ta lập tức sẽ kéo gã chôn cùng!”

Nghe Diệp Sở nói xong, Tinh Văn Đình hiểu được bèn vô lực. Biết hấn đến từ Thanh Di Sơn, Tinh Văn Đình tự nhiên hiểu rõ những câu hấn vừa nói là thật. Nhưng không chiếm được chút lợi tức nào từ phía hấn, quả thật nặng không thể cam lòng.

“Không tính! Không nợ thì không nợ!” Tinh Văn Đình bĩu môi: “Là đàn ông mà lại so đo từng cây kim sợi chỉ thế...”

Diệp Sở bật cười, thầm nghĩ trước mặt ngươi mà không biết tính toán thì bị ngươi đùa đến chết lúc nào cũng chẳng biết.

“Diệp Nguyên Đức, Diệp Nguyên Vũ! Dẫn người của các ngươi rút khỏi nơi này!” Tinh Văn Đình xoay người nói với Diệp Nguyên Đức.

Diệp Nguyên Đức kinh ngạc, thầm nghĩ đường đường là Thánh nữ điện hạ thì sao lại che chở cho một đám Hỗn thế ma vương như vậy? Tiếng xầu của đám người này vang dội, có phải Thánh nữ điện hạ đang bị chúng lừa rồi chăng?

“Thánh nữ điện hạ, bọn chúng là một đám bại hoại. Ngươi...”

Câu này còn chưa dứt, sắc mặt Tinh Văn Đình liền trở nên âm trầm. Đám mắng đám người Lưu Thiếu Dương là bại hoại, thân là một thành viên Tinh Sát vậy thì bản thân mình là thứ gì?

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 108: Ngươi dám đi không?

“Câm miệng!” Tinh Văn Đình đối xử với Diệp Nguyên Đức không hề giống với Diệp Sở. trông thấy Diệp Nguyên Đức còn bức xúc muốn nói tiếp, nàng ta đã nhanh miệng quát lớn, ngón tay chỉ ra cửa lớn: “Mời đi ra ngay lập tức!”

Những lời này của Tinh Văn Đình không chỉ khiến huynh đệ Diệp Nguyên Đức ngây người mà ngay cả đám người ăn theo họ đều chết lặng. Không ai tin nổi nàng lại nói ra những lời này.

“Vi đám bại hoại này mà Thánh nữ điện hạ lại trách mắng Diệp Nguyên Đức?”

Mọi người ai nấy đều ngỡ ngàng. Thánh nữ điện hạ cao cao tại thượng, băng thanh ngọc khiết là như thế, nếu giúp thì cũng phải đứng bên tài tử Hoàng thành bọn họ chứ, làm sao lại có thể ở cùng phe đám đệ tử ăn chơi sa đọa cho được?!

“Thánh nữ điện hạ! Ngươi có biết hấn là Diệp Sở không? Hấn...”

Diệp Nguyên Đức còn muốn giải thích nhưng gã chưa kịp nói hết thì Tinh Văn Đình đã cắt ngang: “Ta biết, hấn là chuột chạy qua đường Nghiêu thành, ác tâm đến mức khiến không ai muốn liên quan đến cái tên Diệp Sở, đúng không? Nhưng điều đó thì quan trọng gì? Hấn là một trong những người sáng lập Tinh Sát, cho nên ngươi phải dẫn người rút đi.”

Diệp Nguyên Đức giờ muốn phát điên, thầm nhủ Tinh Sát là cái chó má gì thế?! Nhưng nhìn thấy đôi mắt lạnh lẽo của Tinh Văn Đình vẫn đang chiếu tướng mình, gã đành phải dẫn lửa giận trong lòng xuống.

Gã biết rõ thân phận của Tinh Văn Đình, là thánh nữ nhất phương đại tông môn, đến cả Hoàng đế đế quốc cũng vô cùng khách khí, ai lại nguyện ý đắc tội nàng cơ chứ. Diệp gia mình nếu như có can đảm ra tay với Tinh Văn Đình, chẳng khác gì là kẻ địch của đông đảo thế gia Hoàng thành, thậm chí Hoàng thất cũng sẽ ra mặt khiển trách Diệp gia không biết nặng nhẹ.

Nhưng một người như Diệp Sở lại đang khiến cho đám thiếu niên quần áo lụa là này ra mặt. Diệp Nguyên Đức cảm giác đám người này thậm chí cả Thánh nữ điện hạ đều âm mưu hết rồi sao?! Ở chung với đệ tử nổi danh bại hoại, nàng không sợ ảnh hưởng đến thanh danh hay sao?

“Diệp Nguyên Đức, Tinh Văn Đình đã ra lệnh tiễn khách thì ngươi còn mặt dày ở đây làm gì?” Một thanh âm trong trẻo vang lên bên cạnh Tinh Văn Đình.

Đến lúc này Diệp Nguyên Đức mới chú ý tới người ở bên cạnh Văn Đình, Diệp Tinh Vân sai đôi chân dài gọi cảm bước dần về phía mình, trong mắt đầy sự hả hê. Mà lúc này bên cạnh nàng còn có một thiếu nữ kiều diễm xinh đẹp. Nàng đẹp vô cùng, đôi mắt trong suốt linh động, khiến gã thất thần hồi lâu.

“Diệp Tinh Vân!” Diệp Nguyên Đức nhủ mảy, ánh mắt đánh giá hai người Tinh Văn Đình và Diệp Tinh Vân, sắc mặt đầy lưỡng lự: “Ngươi cũng muốn đứng bên kia?”

Diệp Tinh Vân lắc đầu: “Ta không muốn biểu muội Kỳ Diệp giận dữ, ngươi muốn thu thập Diệp Sở là chuyện của ngươi ta không liên quan. Có điều yến hội này có ý tứ, không muốn ngươi đập phá nó thôi.”

Diệp Tinh Vân nhìn Diệp Nguyên Đức nhoen miệng cười. Khuôn mặt tuyệt mỹ kết hợp với cặp đùi dài miên man, vòng eo thon gọn gợi cảm, hấp dẫn ánh mắt nam nhân vô cùng.

Thấy Diệp Tinh Vân đối đầu với Diệp Nguyên Đức không chút khoan nhượng, Diệp Sở không khỏi nhớ tới mấy năm trước, nghe được chút tin tức trong phủ Uy Viễn hầu Nghiêu thành đồn đãi liên quan tới Diệp gia Hoàng thành. Hai đứa con trai của lão thái gia đối đầu nhau không dứt, cuối cùng đứa con thứ hai được ngồi lên vị trí gia chủ, vì thế khiến con trai lớn vô cùng bất mãn nên liên tục ám sát mình đứa con thứ nhất để đoạt lại vị trí.

Trước kia hắn không để ý lắm đồng thời không tin. Nhưng bây giờ nhìn thấy Tinh Vân đối đầu với Nguyên Đức như thế, xem ra đồn đãi không phải không có căn cứ.

“Ta làm gì còn chưa tới lượt ngươi quơ tay múa chân.” Diệp Nguyên Đức hừ lạnh, hiển nhiên rất bất mãn với vị đường muội này.

“Có tin ta đánh ngươi hay không?!” Diệp Tinh Vân dương dương tự đắc giờ nắm tay lên, cười khinh khinh với Diệp Nguyên Đức.

“Ngươi...” Sắc mặt Diệp Nguyên Đức đỏ bừng, nhưng vẫn cố gắng nhịn xuống. Nhìn thấy Diệp Tinh Vân đi chung với Tinh Văn Đình, sắc mặt gã vô cùng âm trầm, trong lòng thầm tính toán.

“Không lẽ, Nhị thúc đã liên hợp với tông môn của Tinh Văn Đình rồi?” Nghĩ đến khả năng này, Diệp Nguyên Đức cảm thấy toàn thân lạnh toát. Nếu đúng như thế thì phụ thân mình muốn tranh đoạt vị trí gia chủ sẽ khó càng thêm khó.

“Mời ngươi đi!” Tinh Văn Đình nói với Diệp Nguyên Đức một lần nữa.

Diệp Nguyên Đức cố gắng hít sâu cố trấn tĩnh bản thân, ánh mắt nhìn Diệp Sở đầy khiêu khích: “Không lẽ ngươi chỉ biết núp sau lưng nữ nhân thôi hay sao?”

Diệp Sở mỉm cười: “Ngươi cũng thử tìm một nữ nhân để trốn sau lưng cho ta xem! Với cái bộ dạng quỷ không ra quỷ của ngươi thì ai thấy chẳng khóc thét lên, muốn làm mặt trắng cũng phải có bốn sự.”

Thấy nhị ca mình bị chửi, Diệp Nguyên Vũ nổi giận quát to, đứng ra mắng Diệp Sở: “Ngươi là cái thá gì, cũng dám mắng nhị ca ta sao? Nếu ngươi là đàn ông thì đứng ra tranh giành cao thấp với nhị ca ta đi.”

“Phép khích tướng vụng về như thế có hiệu quả với ta sao?” Diệp Sở cười khẩy: “Các ngươi muốn so đấu đúng không, ta đề xuất ý này liệu các ngươi có dám nhận không?”

“Ngươi dám đứng ra, chúng ta tự nhiên dám chiến!” Diệp Nguyên Đức cười nhạo, “Không lẽ ta lại sợ tên tai họa cận bã hay sao?”

“Tốt, tốt! Hôm nay ta sẽ xuất chiến. Ngươi nếu không dám tiếp nhận thì có thể gọi cả Diệp gia ngươi đến cũng được.” Diệp Sở cười híp mắt, khiêu khích Diệp Nguyên Đức.

Chỉ một câu nói của Diệp Sở khiến bốn phương chấn động. Ai nấy đều cảm giác hít thở không thông mà nhìn Diệp Sở đầy kinh ngạc, ai nấy đều nghĩ hắn điên thật rồi. Thực lực hắn mạnh như thế nào mà dám khiêu chiến với con quái vật Diệp gia? Hắn không biết, ở Hoàng thành Diệp gia là một trong cổ lão thế gia sao?

“Diệp Sở, ngươi hãy tôn trọng!” Diệp Tinh Vân cũng nổi giận. Dù rằng nàng rất thích nhìn Diệp Sở đối đầu với Diệp Nguyên Đức, nhưng nếu như đụng chạm tới Diệp gia thì không thể nào tha thứ được.

Diệp Sở nhìn sang Diệp Tinh Vân: “Kẻ nào đứng ta sẽ tôn trọng. Hiện tại ta bày ra bố cục, có dám nhận hay không là chuyện bọn ngươi.”

“Nói nghe thử, chúng ta cũng muốn biết ngươi có tư cách gì mà đòi đấu với cả Diệp gia.” Diệp Nguyên Đức chê cười, nghĩ thầm mình hẳn đã đủ thu thập, vậy mà dám chém gió gây bão.

“Trương lai không xa, ta sẽ tới mộ Đại tướng quân một chuyến, các ngươi không phải tự nhận mình nam nhân sao? Nếu đủ đảm lượng thì theo ta đi vào thì hoan nghênh cả Diệp gia luôn!” Diệp Sở nói, cười vô cùng vui vẻ.

Cả đám nhìn Diệp Sở ai nấy đều tròn mắt há mồm. Không ai có thể tưởng tượng Diệp Sở lại nói ra như vậy.

Mộ Đại tướng quân là chỗ nào để xông loạn cơ chứ? Vào đó với đi tìm chết khác quéo gì nhau đâu? Dù Diệp gia hẳn tập hợp cả gia tộc cũng không dám liều mạng vào đó.

“Ngươi nghĩ chúng ta sẽ tin ngươi sao?” Sau một hồi ngậm ngùi, Diệp Nguyên Đức cười phá lên: “Ngươi cảm thấy ta dễ bị lừa gạt lắm hả?”

“Cho tới bây giờ ta chưa thấy ngươi thông minh được bao nhiêu cả, nhưng từ lúc này những lời ta nói hoàn toàn chân thật. Nếu ngươi có bản lĩnh thì quyết sống mái trong mộ Đại tướng quân. Nếu như không dám thì lập tức rút khỏi nơi này!” Diệp Sở đổi khuôn mặt tươi cười, hàn quang bắn ra lạnh lẽo, mang theo khí thế to lớn bao trùm lên Diệp Nguyên Đức.

Diệp Sở lúc này giống như con báo khát máu lộ ra nanh vuốt dữ tợn.

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Cứ để cho chúng tới!

“Nếu ngươi dám tới, bản thể tử tất nhiên dám đi!” Bị Diệp Sở trợn mắt nhìn như lang sói, trong lòng Diệp Nguyên Đức không dẫn được bổng trào dâng một cảm giác phiền não, bèn hừ lạnh một tiếng rồi đáp.

Diệp Nguyên Đức nói xong câu đó, nhìn thoáng qua Diệp Tinh Vân và Tinh Văn Đình, cuối cùng vẫn dẫn đám theo đuôi đi khỏi nơi này. Diệp Nguyên Đức hiểu rõ, nếu Tinh Văn Đình ra mặt cho bọn họ vậy thì mình tuyệt đối không thể làm gì được đối phương.

“Một đám phế vật, thật là may mắn mới đeo được gốc cổ thụ của Thánh nữ!” Diệp Nguyên Đức cá giận, thảm mắng một câu.

...

Nhìn đám người Diệp Nguyên Đức tản ra, nhóm Bàng Thiệu cũng thở phào nhẹ nhõm. Mọi người đều vây quanh ba người Tinh Văn Đình, những tên gia súc lại càng dán mắt lên thân thể của Đàm Diệu Đồng, thi nhau chém gió lú lo trước mặt nàng.

Đàm Diệu Đồng thấy cả đồng người quây lấy mình, bên tai lại không ngừng vang lên đủ thứ âm điệu tỏ vẻ vô cùng nhiệt tình muốn làm quen thì mặt lập tức đỏ đến tận mang tai. Nàng đứng nơi đó với vẻ e dè, ném ánh mắt cầu cứu về phía Diệp Sở.

Ánh mắt Đàm Diệu Đồng rất câu hồn đoạt phách. Bị nàng nhìn chăm chăm vào, Diệp Sở cũng cảm thấy hồn vía của mình đã bay theo ánh mắt ấy. Nhìn gương mặt đỏ hồng của Đàm Diệu Đồng, Diệp Sở và Bàng Thiệu một trái một phải xua đám tai họa Lưu Thiệu Dương đi ra xa nàng.

“Hừ...”

Khi đám người tản hân ra, Diệp Sở nghe rõ tiếng Đàm Diệu Đồng thở phào nhẹ nhõm. Thấy Diệp Sở mỉm cười nhìn mình, Đàm Diệu Đồng cũng không hề xoay khuôn mặt thẹn thùng để né tránh Diệp Sở mà đưa đôi mắt long lánh như sóng gợn nhìn hắn, đoạn nhoèn miệng cười: “Cảm ơn ngươi!”

Diệp Sở cảm thấy giờ phút này trông Đàm Diệu Đồng đặc biệt ngon mắt, tự nhủ bất kỳ thằng đàn ông nào cũng không nhìn được phải xông tới vỗ nàng ăn tươi nuốt sống mất.

Khi Diệp Sở chuẩn bị mở miệng trêu chọc vài câu, Tinh Văn Đình cũng thoát ra ngoài đám đông, thấy Đàm Diệu Đồng đang đứng cạnh Diệp Sở bèn hỏi: “Sao vậy? Đã nhớ nhung Diệu Đồng của chúng ta rồi à? Mới giúp ngươi hết bận rộn, còn không biết cảm ơn ta hả?”

Diệp Sở trắng mắt, vô cùng khách khí với Tinh Văn Đình: “Ta nhớ mình cũng chiếu cố giúp ngươi cũng không ít nha!”

Tinh Văn Đình Đình xì một tiếng khinh miệt, đưa tay ôm Đàm Diệu Đồng mà nói: “Ngươi phải hiểu cho rõ, nếu ngươi không lấy lòng ta thì ta sẽ tận lực nói xấu ngươi trước mặt Diệu Đồng, không để ngươi tiếp cận nàng đâu!”

Diệp Sở nhún vai, nhìn thoáng qua Đàm Diệu Đồng đang xấu hổ cười duyên: “Cho dù ta có lấy lòng ngươi, hẳn là ngươi cũng không nói tốt cho ta đâu!”

Đàm Diệu Đồng nghe Diệp Sở nói, lại nhớ đến gần đây Tinh Văn Đình luôn miệng tố Diệp Sở xấu xa và vô si như thế nào, nàng không nhịn nổi bèn cười khanh khách. Nụ cười như hoa nở rộ, vô cùng tuyệt mỹ.

Tinh Văn Đình gõ lên trán Đàm Diệu Đồng một cú: “Ngươi thật đúng là tình nguyện cho hắn lừa mà! Ta nói với ngươi toàn là lời thật, đừng quá thân cận với hắn!”

Nói xong, Tinh Văn Đình lại nhìn Diệp Sở nói tiếp: “Thật sự ngươi muốn đến mộ Đại tướng quân? Lần trước ngươi còn chưa sợ à?”

Câu nói ấy khiến cho yến hội đang huyền ảo chợt im bất xuống, thậm chí đôi mắt đẹp của Diệp Tinh Vân cũng chiếu thẳng lên người Diệp Sở.

“Muốn thử đi một tí xem sao!” Diệp Sở đáp lời Tinh Văn Đình: “Ngươi có hứng thú hay không?”

Tinh Văn Đình không khỏi nhớ lại nguy hiểm lần trước, không nhận được phải rừng mình: “Ngươi đừng đưa ta vào tử địa, ta còn chưa sống đủ đâu!”

“Được! Lần này ta chỉ có thể đi một mình thôi!” Diệp Sở cười nói.

“Ta khuyên ngươi hay là đừng đi!” Tinh Văn Đình nói: “Tất nhiên, nếu ngươi có khả năng mời mấy kẻ điên trong núi ra đi cùng thì có lẽ ta sẽ suy nghĩ lại!”

Diệp Sở coi như Tinh Văn Đình không nói gì. Nói giỡn chơi hả? Mình mà mời được đám người điên ấy mới lạ!

...

Diệp Tinh Văn thấy Diệp Sở thật sự muốn vào mộ Đại tướng quân, đôi mắt đẹp chợt đảo nhanh, cũng không biết nàng đang nghĩ gì. Nàng sai đôi chân dài trắng nuột bước tới trước mặt Diệp Sở nói: “Nói chuyện một chút?”

Không dần được, Diệp Sở bèn đưa mắt “ve vuốt” trên đôi chân dài miên man gọi cảm của Diệp Tinh Văn. Hắn nhún vai ra vẻ không có vấn đề gì rồi đi theo sau Diệp Tinh Văn, ánh mắt lại dán vào cặp mông ngạo nghệ và bắp đùi thon dài ấy.

“Nhìn đủ chưa? Có muốn sờ thử một cái không?” Diệp Tinh Văn đột nhiên quay đầu lại, lườm Diệp Sở bằng ánh mắt sắc tựa dao cau.

“Không có hứng thú!” Diệp Sở lắc đầu nói: “Sờ một cái cũng không lời lóm gì, để ta sờ mười hay hai mươi cái thì ta còn có thể hứng thú một chút!”

“Ngươi cảm miệng cho ta!” Diệp Tinh Văn bắt đầu nổi điên. Thằng này thật sự không biết giờ này hắn đang ở Hoàng thành hay sao?

Diệp Sở không thèm đầu khẩu tiếp, ánh mắt nhìn quanh bốn phía một cách vô thức, căn bản cũng không để Diệp Tinh Văn trong lòng, cũng không cần biết Diệp Tinh Văn muốn nói chuyện gì với mình.

Diệp Tinh Văn cảm giác trước mặt Diệp Sở quá uất nghẹn. Tên mà trước nay nàng rất khinh bỉ nhưng lại khiến nàng bị động về mọi mặt, căn bản không thể chủ động được một lần nào.

Cứ thế tiếp tục, đoán chừng đến khi yến hội kết thúc và mọi người tan hết thì Diệp Sở cũng không mở miệng nói được câu nào. Rốt cuộc Diệp Tinh Văn bèn chủ động mở miệng: “Chúng ta hợp tác, sao hả?”

“Hợp tác? Tại sao? Cùng hạ được đánh gục Kỷ Diệp, sau đó ngươi với ta cùng lên?” Diệp Sở nhìn Diệp Tinh Văn lom lom, thầm nghĩ mình nói đùa thể mà thành thật à? Chẳng lẽ nàng ta thật sự thích nữ nhân?

“Ngươi nghĩ gì vậy hả?” Diệp Tinh Văn cố gắng nén cơn giận sắp bùng nổ xuống, tỏ ra tâm bình khí hòa nhưng vẫn mang khí thế nghiêng rãng nghiêng lợi như cũ.

“Đang nghĩ ta không muốn! Ngươi tin không?” Diệp Sở cười đáp.

“Phi! Không hiểu đàn ông các ngươi là thứ gì? Ngay cả ta ngắm Kỷ Diệp còn phải động tâm, ngươi lại không muốn?” Diệp Tinh Văn nhìn Diệp Sở bằng ánh mắt khinh bỉ: “Còn tưởng ngươi là một chân tiêu nhân, không ngờ lại dối trá đến như vậy!”

Diệp Sở nhún vai, cũng không hề giải thích, thậm chí lần này mình có nói dối quái đâu? Với kiểu đánh thuốc như thế, thật sự hắn không có hứng.

“Tin hay không là tùy ngươi! Bất quá ta nhắc ngươi một câu, thể chất của nữ nhân kia có phần đặc thù, khả năng kháng thuốc tương đối khá! Nếu ngươi bỏ thuốc, tuyệt đối phải hạ nhiều một chút! Đây là kinh nghiệm xương máu của ta đấy!” Diệp Sở nhắc nhở Diệp Tinh Văn: “Có điều khiến ta tò mò, khi nữ nhân thân mật thì phải làm sao? Dùng quả mướp hả?”

“Diệp... Sở...!!!” Diệp Tinh Văn rốt cuộc cũng bùng nổ, hận không thể một cước đạp chết hắn. Trong đầu thằng này rốt cuộc nghĩ cái gì vậy?

“Được, không nói thì thôi! Kích động như thế làm gì?” Diệp Sở cười: “Không còn chuyện gì, ta đi trước đây!”

Thấy Diệp Sở ra vẻ muốn quay người đi khỏi, Diệp Tinh Văn hừ một tiếng rồi nói: “Ngươi không lo Diệp gia ở Nghiêu thành bị đàn áp sao?”

Câu nói này đã khiến Diệp Sở thoáng khựng lại, xoay người nhìn Diệp Tinh Văn.

Diệp Tinh Văn đắc ý, nhìn Diệp Sở nói: “Hôm nay ngươi đã đắc tội với Diệp Nguyên Đức, Diệp Nguyên Vũ. Bọn họ không thu thập ngươi, không có nghĩa là bọn họ sẽ tha cho Nghiêu thành Diệp gia. Dù sao, lúc trước Diệp gia bỏ qua, không chèn ép Diệp gia Nghiêu thành vì ai cũng nghĩ ngươi bị Uy Viễn hầu đập chết rồi. Nhưng bây giờ ngươi còn sống phồn phơ như vậy, lại dám dương oai trước mặt bọn họ, ngươi cảm thấy họ có thể nuốt trôi cục tức này không?”

Thấy nụ cười trên mặt Diệp Sở rốt cuộc cũng biến mất, Diệp Tinh Văn nói tiếp với Diệp Sở: “Chỉ cần ngươi đáp ứng với ta một điều kiện, ta sẽ lập tức ra tay giúp Nghiêu thành Diệp gia. Thế nào?”

Diệp Tinh Văn đắc ý, thầm nghĩ ta không thể nắm được ngươi sao? Đến lúc đó, ngươi muốn không nghe ta mà được à!?

Nhưng đúng lúc Diệp Tinh Vân đang chờ Diệp Sở chấp thuận, lại chỉ nghe một câu: “Người tưởng làm vậy là có thể uy hiếp được ta?”

“...”

Diệp Tinh Vân kinh ngạc. Nàng còn chưa nói tiếp, Diệp Sở đã phang luôn: “Về nói với Diệp Nguyên Đức, ta đang chờ gã! Hy vọng Diệp gia các người vẫn còn loại đàn ông ra hình ra dạng!”

Nói xong, Diệp Sở xoay người bỏ đi, căn bản không thèm quan tâm đến thần sắc kinh ngạc của Diệp Tinh Vân.

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 110: Lời của Diệu Đồng

Diệp Sở cũng không sợ Diệp gia Hoàng thành sẽ chen ép Diệp gia Nghiêu thành. Dù sao cũng đã ba năm trôi qua, nếu Diệp gia Hoàng thành vẫn đề bụng chuyện cũ thì những bằng chi Diệp gia khác sẽ đánh giá Diệp gia Hoàng thành thế nào? Còn gì khác ngoài việc cảm thấy Diệp gia Hoàng thành khí độ không đủ, dẫn tới nội bộ lục đục!

Dĩ nhiên, Diệp gia Hoàng thành không chen ép Diệp gia Nghiêu thành không có nghĩa là Diệp Nguyên Đức sẽ không âm thầm ngáng chân bọn họ. Diệp Nguyên Đức thân là thế tử Diệp gia Hoàng thành, nếu gã cố ý gây khó khăn thì vẫn tạo thành sự ảnh hưởng rất lớn.

Nhưng nếu so sánh với con quái vật Diệp gia Hoàng thành thì Diệp Nguyên Đức chẳng là cái đinh gì cả. Diệp Sở vô lực chống lại Diệp gia Hoàng thành, nhưng nếu chỉ đối kháng với một Diệp Nguyên Đức mà nói... Diệp Sở cũng không phải là không có sức!

Diệp Nguyên Đức nếu thật sự hành động ngu ngốc như thế thì Diệp Sở cũng không ngại cùng hắn vui đùa một chút! Quả thật Diệp Sở thực lực kém gã nhưng điều đó cũng không nói lên cho việc Diệp Nguyên Đức có thể kiếm được chút lợi nào.

Diệp Tinh Vân thấy Diệp Sở mạnh miệng như thế mà giật mình. Nàng cảm thấy thiếu niên này quả thật không giống người đi ra từ địa phương nhỏ như Nghiêu thành!

"Hừ! Ở Hoàng Thành còn tự cho là đúng như thế, ta xem người chết như thế nào!" Diệp Tinh Vân vì che dấu tâm trạng lúng túng bèn thấp giọng mắng một câu, đồng thời đập vào cái ghế bên cạnh một cái để trút giận.

...

"Nghe nói người thiếu công pháp tổ linh thích hợp?" Tinh Văn Đình từ nhận được tin tức từ Bảng Thiệu, không nhịn được tò mò hỏi Diệp Sở.

"Ừ!" Diệp Sở cũng không phủ nhận, nhìn Tinh Văn Đình nói: "Cũng không phải thiếu, chỉ là không tìm được thứ đặc biệt thích hợp với mình thôi."

Tinh Văn Đình lúc này chợt hiểu, nghĩ thầm ở Thanh Di Sơn làm sao sẽ thiếu thứ này. Bất quá, không có công pháp tổ linh thích hợp đối với Diệp Sở mà nói là rất trí mạng. Dù đạt tới Tiên thiên cảnh cũng phải tu luyện công pháp tổ linh, như vậy mới có thể khai thác toàn bộ tiềm lực lớn nhất của bản thân ra ngoài, đồng thời đề lĩnh khí nồng hậu hơn.

Diệp Sở giờ phút này còn không tu luyện, sau này sẽ bị người khác bỏ lại rất xa.

"Người rốt cuộc là nghĩ như thế nào?" Tinh Văn Đình hỏi: "Tông môn của ta cũng có một vài công pháp tổ linh, người mau đến xem thử coi thế nào?"

"Người có thể đem trần tông chi bảo ra cho ta tu luyện sao?" Diệp Sở hí mắt nhìn Tinh Văn Đình, cười nói.

"Nghĩ hay quá nhỉ!" Tinh Văn Đình trắng mắt, cả tông môn có không quá năm người được tu luyện bộ điển tịch ấy, làm sao có thể cho phép một ngoại nhân như người tu luyện?

"Thế được rồi!" Diệp Sở nói: "Ta đành tự nghĩ nghĩ biện pháp vậy! Nếu thật sự không được thì chỉ đành trở về núi tìm lão Phong tử hỏi đại một bộ tu luyện thôi."

"Nhưng người đã đến Tiên thiên cảnh rồi, giờ phút này còn không tu luyện thì sẽ ảnh hưởng đến việc đắp nặn nguyên linh của người." Tinh Văn Đình thở dài nói.

Đàm Diệu Đồng vẫn đứng im lặng ở bên cạnh lại đột nhiên mở miệng nói: "Tổ linh không nhất định phải có công pháp tổ linh, bản thân ta biết có một vật rất thích hợp với Diệp Sở lúc này. Nếu có được thứ đó, cho dù Diệp Sở không tìm được công pháp tổ linh thích hợp trong thời gian ngắn thì cũng có thể khiến cho nguyên linh của hắn được bồi đắp khá lớn rồi."

Thanh âm Đàm Diệu Đồng uyển chuyển yêu kiều kỳ ảo, rất là dễ nghe. Diệp Sở cùng Tinh Văn Đình cùng đưa ánh mắt chuyển hướng nàng hỏi: "Thứ gì?"

"Các ngươi đã nghe nói qua 'Yêu Nguyên Thảo' bao giờ chưa?" Đôi người Đàm Diệu Đồng khẽ chuyển, mười phần mê người.

"Yêu Nguyên Thảo?" Diệp Sở cùng Đàm Diệu Đồng liếc mắt nhìn nhau, đều thấy sự kinh ngạc của đối phương. Tất nhiên họ đã từng nghe danh tiếng của Yêu Nguyên Thảo! Nó là một loại dược thảo trân quý có thể bồi bổ nguyên linh, có trợ giúp rất lớn đối với Đại tu hành giả. Yêu Nguyên Thảo cũng là thứ Nguyên linh cảnh hoặc là Tu hành giả đẳng cấp cao hơn dùng để tinh lọc, rèn luyện nguyên linh. Nhưng dùng với người ở Tiên thiên cảnh, thật có chút đại tài tiểu dụng rồi.

Nhưng chính bởi vì Yêu Nguyên Thảo trân quý cùng với dược lực tinh thuần, cho nên nếu Tiên thiên cảnh sử dụng để tổ linh thì hiệu quả là rõ ràng nhất! Đây giống như một lọ thuốc trừ sâu, nếu con người dính phải một ít thì không nhất định sẽ chết. Nhưng nếu là côn trùng, chỉ cần dính một giọt liền về chầu ông bà ông vải ngay.

Nếu so sánh Tiên thiên cảnh với Nguyên Linh cảnh, chẳng khác nào con người với côn trùng vậy. Yêu Nguyên Thảo có trọng dụng đối với Tu hành giả từ Nguyên Linh cảnh trở lên, vậy hiệu quả đối với Tiên thiên cảnh không cần nói cũng biết rồi.

Nếu có Yêu Nguyên Thảo trợ giúp, Diệp Sở ở trước Tiên thiên cảnh ngũ trọng quả thật có thể không cần công pháp tổ linh. Dĩ nhiên, có công pháp tổ linh thì hiệu quả sẽ tốt hơn gấp bội.

"Yêu Nguyên Thảo quả thật là vật tốt, có thứ này chẳng khác nào có một bộ siêu thượng thừa công pháp tổ linh trợ giúp. Nhưng Yêu Nguyên Thảo cực kỳ trân quý, ngay cả Đế quốc cũng xuất hiện không nhiều. Huống chi cho dù xuất hiện, Tu hành giả Nguyên linh cảnh cũng sẽ tranh nhau cướp đoạt, chúng ta căn bản không xơi mui được gì." Tinh Văn Đình lắc lắc đầu: "Cho nên đó cũng không phải một biện pháp tốt!"

Đàm Diệu Đồng khuôn mặt tươi cười: "Ta biết nơi nào có, hơn nữa còn là loại trưởng thành, còn chưa bị hái!"

"Ở đâu?" Diệp Sở ánh mắt sáng lên, nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của Đàm Diệu Đồng, ánh mắt trở nên nóng rực.

Bị Diệp Sở nhìn đăm đăm như thế, khuôn mặt nhỏ của Đàm Diệu Đồng không nhịn được ửng đỏ. Diệp Sở rất thích ngắm bộ dạng thẹn thùng động lòng người này của nàng, rất hợp khẩu vị của nam nhân.

"Diệu Đồng, ngươi cũng không nên nói ngay, không đòi một chút chỗ tốt sao có thể nói cho hắn biết tin tức trọng yếu như vậy?" Tinh Văn Đình cười khanh khách rồi kéo Đàm Diệu Đồng sang, không để nàng nói cho Diệp Sở.

Diệp Sở nhún nhún vai nói: "Ngươi nói cho ta biết, coi như ta thiếu ngươi một cái nhân tình như thế nào? Sau này Diệu Đồng có chuyện gì cần giúp thì cứ việc nói, nếu ta có thể làm được chắc chắn sẽ không cự tuyệt. Huống chi, cho dù không có chuyện này, Diệu Đồng cần gì ta cũng giúp hết sức mà!"

Tinh Văn Đình nghe Diệp Sở nói liền muốn cảm ngay cái ghế phang ngay vào mặt hắn: Tên khốn Diệp Sở này có ý gì? Ta giúp hắn bao nhiêu chuyện, hắn chết cũng không thừa nhận thiếu nợ mình. Còn Đàm Diệu Đồng tùy tiện như thế, còn chưa giúp cái gì mà hắn đã hứa như thế!

"Ta dám cam đoan, Diệp Sở nhất định có ý đồ khác đối với ngươi!" Tinh Văn Đình cắn răng, thấp giọng nói bên tai Đàm Diệu Đồng.

Đôi tai Đàm Diệu Đồng cũng trở nên đỏ rực, mặt nóng bừng hờn dỗi quát lên: "Ngươi nói những cái gì thế!"

"Hừ! Ta cùng Diệp Sở quen biết lâu như vậy, còn không hiểu hắn là người thế nào sao? Hắn chưa từng sáng khoái như vậy bao giờ!" Tinh Văn Đình quắc mắt, nhưng ngay sau đó lại nhìn về phía Diệp Sở cười duyên: "Diệp Sở, ngươi sẽ không phủ nhận chứ?"

Diệp Sở nhìn Tinh Văn Đình, nghĩ thầm mình nếu sáng khoái với Tinh Văn Đình chắc bị bán lúc nào cũng không hay. Ý tốt của Tinh Văn Đình ngươi sao có thể so với Đàm Diệu Đồng chứ?

Đàm Diệu Đồng len lén nhìn rồi Diệp Sở một cái, thấy Diệp Sở không phủ nhận, tim đột nhiên đập thành thịch.

Tựa hồ sợ Tinh Văn Đình tiếp tục giễu cợt mình, Đàm Diệu Đồng vội vàng nói: "Ở ngoài Hoàng thành có một cái Yêu Nguyên Động, trong đó có Yêu Nguyên Thảo trưởng thành, bắt quá muốn vào đó có chút phiền phức. Bởi vì nơi này do một thôn trang chiếm cứ nên luôn canh giữ Yêu Nguyên Động rất cẩn mật. mặc dù gọi là thôn trang, nhưng lại cực kỳ cường thế!"

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 111: Trong Yêu Nguyên Động

Một ngày sau khi kết thúc yến hội, Diệp Sở và nhóm Tinh Văn Đình đến chỗ Đàm Diệu Đồng để bàn bạc về Yêu Nguyên Động. Vốn Diệp Sở muốn Bạch Huyền dời đến tòa biệt viện mới nhưng lại đột ngột rời khỏi, bèn lo lắng nên bảo nàng cứ tiếp tục ở lại phủ đệ của Hoàng Lâm. Được Hoàng Lâm chăm sóc, Diệp Sở cũng bớt lo hơn nhiều.

Mặc dù Bạch Huyền ngờ rằng Diệp Sở sẽ đi đến mấy ngày nhưng cũng không hề cản. Sau khi dặn dò Diệp Sở phải cẩn thận thì cũng bắt đầu hòa nhập vào sinh hoạt trong Hoàng thành.

...

Yêu Nguyên Động!

Nằm ở một nơi cực kỳ vắng vẻ, sau khi đi theo Đàm Diệu Đồng hết rẽ trái rồi rẽ phải, thậm chí còn xuyên qua khá nhiều khu rừng rậm thì mới đến một hạp cốc tựa một khu rừng nguyên sinh. Nó chính là thôn trang Đàm Diệu Đồng đã từng nói.

Thôn trang cũng không lớn, nhân số còn chưa đến ngàn người. Nhưng sau khi đến nơi này, Đàm Diệu Đồng mới nhắc nhở Diệp Sở: “Các ngươi không nên chọi cứng. Theo lời đồn, nơi đây có những nhân vật đạt tới đẳng cấp nuốt tinh hoa nhật nguyệt, Đại tu hành giả!”

Diệp Sở và Tinh Văn Đình liếc mắt nhìn nhau, bên trong không giấu nổi vẻ hoảng sợ. Họ hiểu rất rõ Tu hành giả đạt đến đẳng cấp nuốt tinh hoa nhật nguyệt mạnh đến bậc nào. Đạt đến đẳng cấp này thì họ đã có năng lực dời non lấp bể, đoạt tinh hoa của nhật nguyệt để gia tăng tuổi thọ của bản thân.

Tuổi thọ của những nhân vật này được tính bằng đơn vị trăm năm. Họ đã có rất nhiều thời gian dùng để tu luyện, gần như yêu quái!

Diệp Sở cũng khó mà tưởng tượng vì sao một thôn trang nhỏ xíu, lại chẳng có gì bắt mắt như vậy mà có Tu hành giả đến bậc này.

“Làm sao ngươi biết rõ như vậy?” Tinh Văn Đình hỏi Đàm Diệu Đồng với giọng nghi hoặc. Diệp Sở cũng khá là tò mò, thầm nghĩ tại sao Đàm Diệu Đồng lại tìm được một nơi vắng vẻ, mà hơn nữa lại còn rất quen thuộc như thế? Quả thật khiến người khác rất ngạc nhiên!

Đàm Diệu Đồng nở nụ cười ngọt lịm, giải thích mà không hề che giấu: “Năm xưa, một vị trưởng bối của ta tình cờ đi qua đây nên mới biết được bí mật này.”

Tinh Văn Đình tức thì hiểu được bèn cười khanh khách rồi nói với Đàm Diệu Đồng: “Chỉ e vị trưởng bối của ngươi cũng đã từng cướp đoạt Yêu Nguyên Thảo rồi. Bằng không làm sao lại biết đối phương có cường giả bậc này?”

Về mặt Đàm Diệu Đồng trở nên ngưng ngưng, hiển nhiên Tinh Văn Đình đã nói đúng.

“Đối phương có người mạnh đến thế thì chúng ta làm sao lấy được Yêu Nguyên Thảo?” Diệp Tinh Văn bên cạnh chọc vào một câu khiến tâm trạng hưng phấn của mọi người trong nháy mắt đã chìm xuống.

“Ngươi có thể trở về mà!” Diệp Sở hít mắt nhìn Diệp Tinh Văn, thầm nhủ có ai bảo ‘bà điên’ ngươi đi theo đâu? Tự bản thân ngươi nhất định sống chết theo chúng ta đến đây ấy chứ!

“Không quan tâm đến ngươi đánh rắm!” Diệp Tinh Văn luôn đối đầu với Diệp Sở, trừng mắt liếc xéo hằn một cái sắc như dao cau. Nàng gió chiều nào chiều ấy, ra bộ nếu Diệp Sở còn nói nhảm nữa thì sẽ đập chết hắn.

Đàm Diệu Đồng đã quen nhìn cảnh Diệp Sở đùa với Diệp Tinh Văn, đôi môi đỏ mọng ẩn chứa nụ cười duyên dáng: “Không nên xung đột chính diện với họ, vào được Yêu Nguyên Động là có thể tránh xa họ rồi. Chỉ cần đi vào, không sợ họ sẽ ra tay!”

“Hớ?!” Tinh Văn Đình rất tò mò: “Không sợ họ đuổi theo vào động hoặc chặn lấy cửa động sao?”

“Đây chính là điều ta muốn nói! Yêu Nguyên Động có trăm cửa động để vào, căn bản bọn họ không thể phòng ngừa. Về phần đuổi theo vào động thì là chuyện càng không thể. Bởi Yêu Nguyên Động có một duyên cớ đặc biệt, Tu hành giả đi vào phải là người chưa từng luyện qua công pháp tổ linh. Nếu không, bước vào sẽ gặp nguy hiểm vô cùng. Năm xưa, vị trưởng bối của ta biết rõ trong động có rất nhiều Yêu Nguyên Thảo nhưng lại không dám xông vào, chỉ có thể cướp lấy trong thôn.” Đàm Diệu Đồng giải thích cặn kẽ: “Thôn trang này có công pháp tổ linh. Khi đạt tới Tiên thiên cảnh thì mọi người sẽ tu luyện công pháp ấy. Cho dù Tiên thiên cảnh đã từng dùng Yêu Nguyên Thảo nhưng không tu luyện công pháp tổ linh thì thực lực tuyệt đối cũng không vượt qua Tiên thiên cảnh ngũ trọng. Dù sao, nếu vượt qua ngũ trọng thì Yêu Nguyên Thảo lại có công hiệu kém hơn công pháp tổ linh. Cho dù Diệp Sở ngươi đánh không lại, hắn cũng có khả năng tìm cơ hội thoát thân chứ?”

“Không phải là vấn đề quá lớn! Chỉ cần không bị vây công thì thoát thân không phải là chuyện khó!” Diệp Sở gật đầu đáp: “Chẳng qua là như vậy, Diệu Đồng có thể ở lại không? Diệu Đồng còn chưa đạt tới Tiên thiên cảnh, cũng đừng nên mạo hiểm. Được chứ?”

Diệp Tinh Văn và Tinh Văn Đình chắc chắn đã tu luyện công pháp tổ linh. Đàm Diệu Đồng còn chưa bước vào Tiên thiên cảnh, Diệp Sở không muốn nài nỉ mạo hiểm.

“Ngươi vậy chứ đừng xem thường Diệu Đồng! Nếu như nàng có thể vận dụng được sức mạnh ấy, ta cũng không phải đối thủ đâu!” Tinh Văn Đình cười khúc khích.

Đàm Diệu Đồng bối rối, thấy Diệp Sở nhìn mình bằng ánh mắt nghi ngờ thì bèn nói: “Trưởng bối trong nhà từng nói: Đối với ta, khí tức đặc thù của Yêu Nguyên Động sẽ có tác dụng rất lớn. Ta muốn vào xem thử một chút!”

“Vậy thì đi!” Diệp Sở gật đầu với Đàm Diệu Đồng.

“Ta không thể vào?” Diệp Tinh Văn kinh ngạc, thầm nghĩ chả phải mình phải về tay không rồi sao? Minh đến chính vì Yêu Nguyên Thảo, nếu không thể

vào Yêu Nguyên Động, làm sao trông cậy Diệp Sở sẽ đưa cho mình? Đây là nằm mơ!

Thấy Diệp Tình Vân tức đến đỏ mặt, Tinh Văn Đình liền cười khanh khách. Nàng vòng tay ôm chiếc eo thon của Diệp Tình Vân mà nói: “Được rồi! Đến lúc đó chúng ta sẽ đoạt mấy cây từ trong tay Diệp Sở là xong. Tại sao phải sợ hân không đưa?”

Diệp Tình Vân tức thì hiểu ra, thâm nhủ đúng rồi! Thực lực của nàng mạnh hơn Diệp Sở không ít, nếu xuất thủ cướp đoạt thì hân cũng chẳng thể làm gì được. Nghĩ đến đây, Diệp Tình Vân lại bắt đầu đắc ý.

Diệp Sở không hề quan tâm đến ‘bà điên’ ấy mà lại cùng Đàm Diệu Đồng đánh một vòng lớn đến cửa của Yêu Nguyên Động, sau đó xoay người bước vào trong.

“Các người vào đây thì nên cẩn thận một chút. Chúng ta ngoài này sẽ tiếp ứng các người!” Tinh Văn Đình nói với Diệp Sở: “Đừng nên cậy mạnh, cũng không nên quá tham lam. Lấy được liền đi ngay tức khắc!”

Diệp Tình Vân lúc này đang bên cạnh, không nhịn được cũng xen vào: “Mặc dù nói người đừng quá tham lam nhưng chung quy cứ hái mười cây... Không, phải trăm gốc mới được! Bằng không thì chia chác thế nào?”

Diệp Sở tự nhủ mình không nghe bà điên kia nói gì, không nghe, không nghe! Hân xoay người kéo Đàm Diệu Đồng vào động.

Yêu Nguyên Động rất lớn nhưng bước vào thì thấy cũng bình thường, chẳng có điều gì đặc biệt. Nếu không phải Đàm Diệu Đồng nói thì Diệp Sở cũng chẳng ngờ thể loại huyết động thể này lại có Yêu Nguyên Thảo. Trên thế giới này, dạng huyết động tương tự cũng không hiếm gặp.

Thấy bộ dạng kinh dị của Diệp Sở, Đàm Diệu Đồng cười nói: “Rất nhiều người đã bị lừa bởi bề ngoài của Yêu Nguyên Động, nhưng khi xâm nhập vào sâu bên trong mới biết được Yêu Nguyên Động ẩn chứa động thiên khác. Tất nhiên, bởi vì có chướng khí nên rất ít người chịu khó đi vào. Điều bí mật này không phải ai cũng phát hiện được mà chỉ có người bảo vệ thôn trang này mới biết. Nó là nguyên nhân khiến thôn trang này càng lúc càng mạnh.”

Diệp Sở lại ngấm Đàm Diệu Đồng. Lúc nàng nói chuyện, đôi mi dài cong vút run lên theo mỗi lời rất câu hồn đoạt phách, lại phối hợp với đôi mắt long lanh như nước thì càng thêm kiều mị khiến lòng người say đắm.

“Người nhìn ta xong chưa?” Đàm Diệu Đồng chợt phát hiện Diệp Sở rất thích ngấm mình. Có lẽ hiện giờ chỉ có mình và Diệp Sở, nàng bèn dứ dứ nắm tay mà gắt: “Có tin ta đánh người hay không hả?”

Diệu bộ đáng yêu đến thế thì làm sao có sức uy hiếp? Nó chỉ khiến Diệp Sở càng cảm thấy cô bé này xinh đẹp đến động lòng.

Nhưng cảnh đẹp này lại bị cắt đứt bởi một tiếng quát: “Kẻ nào?”

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 112: Biến cố

Một nam tử từ trong động đi ra. Gã đi đến trước mặt Diệp Sở và Đàm Diệu Đồng, trong mắt lóe lên ánh sáng sắc lạnh.

"Người mới gọi ta sao?" Diệp Sở thấy Đàm Diệu Đồng căng thẳng liền khẽ vỗ vào tay ý bảo nàng hãy bình tĩnh. Cảm xúc mềm mại tron mị khiến Diệp Sở không nhịn được phải thâm rung động: "Tại sao? Chúng ta vừa lúc đi ngang qua nơi này, nhìn thấy huyết động lớn như vậy bèn tò mò đi vào xem một chút."

Sắc mặt nam tử lúc này mới hơi hòa hoãn: "Huyết động này là của thôn trang chúng ta nên không cho phép người ngoài bước vào. Các người nên rời thôi."

"Tại sao?" Diệp Sở tức giận bất bình hỏi: "Đây là huyết động trời sinh đất tạo, tại sao chúng ta không thể tiến vào?"

"Ta nói không thể là không thể!" Nam tử quát lại Diệp Sở bằng khí thế vô cùng bá đạo.

"Được rồi!" Diệp Sở thờ dài, lăm bầm máng nhỏ một câu: "Một cái động nát mà thôi, làm như bản công tử muốn đi vào đó lắm vậy!"

Nam tử thấy Diệp Sở đưa Đàm Diệu Đồng đi khỏi liền thở phào nhẹ nhõm bèn xoay người tiếp tục đi sâu vào trong động. Yêu Nguyên Thảo đến kì thu hoạch đã khá nhiều nên gã muốn hái một ít mang về thôn trang.

Khi gã mới vừa đi vào không lâu, Đàm Diệu Đồng và Diệp Sở chợt xuất hiện lần nữa, cũng bước theo hướng gã vừa đi vào bên trong.

"Hi hi, người thật là hư hỏng! Khó trách Văn Đình bảo ta nên tránh xa người." Đàm Diệu Đồng không nén nổi phải che miệng cười. Vừa rồi thấy có người đã khiến tim nàng đập thình thịch nhưng không ngờ Diệp Sở lại mặt không đổi sắc chém gió như thần. Lời của hân tuy không quá cao minh nhưng

thần thái tự nhiên đã thật sự khiến người ta phải tin sái cả cổ.

"Tình Văn Đình thăm mền ta, sợ ngại gần gũi với nhau khiến ta không quan tâm tới nàng, cho nên mới muốn ngại không để ý tới ta." Diệp Sở nhún vai nói: "Bằng không Tình Văn Đình tại sao lại lo lắng cho ta đến như vậy?"

"Ngươi còn rất tự kỷ!" Đàm Diệu Đồng cũng cảm thấy buồn cười, thầm nghĩ chẳng lẽ mình còn không biết tính Tình Văn Đình à? Làm sao lại thích ngại? Diệp Sở thật thích tự dát vàng lên mặt!

Nhìn nụ cười điên đảo chứng sinh Đàm Diệu Đồng, Diệp Sở không nhịn được muốn trêu chọc nàng bèn ghé đầu tới khiến mũi hần hần như dán vào mái tóc dài óng ả, đồng thời ngửi được hương thơm đang tỏa ra say đắm.

"Nếu ta thật sự là một người xấu, Diệu Đồng có để ý đến ta hay không?" Diệp Sở mỉm cười, hơi thở khẽ vờn trên mặt Đàm Diệu Đồng.

"A..."

Đàm Diệu Đồng đỏ mặt như táo chín. Thấy Diệp Sở cơ hồ dán sát mặt vào mình bèn không nhịn được la hoảng lên, sắc mặt đỏ rực khiến nàng kiêu mị vô cùng.

Nhưng cảnh đẹp này Diệp Sở căn bản không tâm tư thưởng thức. Hiện giờ hắn đang muốn khóc rống lên mà nghĩ, không có chuyện gì trêu chọc Đàm Diệu Đồng làm gì? Tiếng kêu này không kinh động nam tử kia mới lạ.

Quả nhiên, nam tử kia từ bên trong xông ra. Nhìn thấy Diệp Sở cùng Đàm Diệu Đồng, sắc mặt âm trầm cực độ.

"Tiểu tử giỏi lắm! Suýt chút nữa đã bị ngại lừa!" Nam tử tức thì nóng giận, thầm nhủ nếu để cho hắn tiếp tục xâm nhập, lỡ như hắn biết huyết động bí mật thì làm sao bây giờ?

Đàm Diệu Đồng thấy nam tử đi ra ngoài bèn nhìn Diệp Sở bằng ánh mắt bối rối pha lẫn ý xin lỗi.

Diệp Sở nhìn Đàm Diệu Đồng cười cười, tỏ ý bảo không cần quan tâm. Diệp Sở đi về phía trước, nếu tránh không được vậy thì phải nghĩ biện pháp giải quyết người này, không để cho gã truyền tin ra.

"Bảo ngại đi ngại lại không đi, vậy cũng đừng trách ta!" Nam tử gầm lên, đột nhiên tung ra một kích vô cùng bá đạo. Linh khí bốn phía theo từng động tác của gã phóng tới trấn áp Diệp Sở.

Nam tử nghĩ thầm, lấy thực lực Tiên Thiên cảnh của mình thì một chiêu đã đủ xử lý người này rồi. Nhưng không ngờ thiếu niên trước mặt lại không tránh không né mà chỉ nhếch miệng cười rồi tung một quyền vào một kích của gã.

"Đừng..."

Sau khi va chạm, nam tử bị đánh bay ra ngoài, cánh tay bị chấn cho rung động không dứt. Con đau truyền tới óc khiến gã không nhịn được phải hít sâu một hơi.

"Ngươi cũng là Tiên Thiên cảnh!" Nam tử lồm cồm bò dậy, kinh hãi nhìn Diệp Sở. Gã bỗng nhiên hiểu ra, một Tiên Thiên cảnh đi vào nơi này tuyệt đối không phải là tình cờ. Chẳng lẽ đối phương biết được bí mật của huyết động?

Nghĩ tới đây, sắc mặt nam tử kịch biến. Nếu bí mật bị truyền đi, thôn của mình hẳn không có khả năng tiếp tục sở hữu Yêu Nguyên Động nữa. Bao nhiêu người sẽ đến cướp đoạt Yêu Nguyên Thảo? Thôn trang mình mặc dù rất mạnh, nhưng cường giả trên đời cũng không ít. Mấy năm trước không phải đã từng bị một người cướp đoạt Yêu Nguyên Thảo rồi nghênh ngang đi mất sao?

"Ở lại chơi với ta một lúc nào!" Diệp Sở tung một kích chụp tới đối phương, muốn đem nhanh chóng thu thập gã.

Nam tử chợt biến sắc, toàn thân chuyển động mạnh mẽ rồi lập tức bỏ chạy về một hướng. Một kích vừa rồi đã khiến gã biết rõ mình tuyệt đối không phải là đối thủ của Diệp Sở. Đã như vậy cũng chỉ có thể nhanh chóng trở lại thôn trang.

Nhanh chóng chạy về một hướng, gã cũng không lo mình sẽ bị đuổi kịp. Huyết động này rất phức tạp. Nếu gã muốn chạy trốn, cho dù đối phương muốn bắt mình thì cũng phải cực kỳ khó khăn.

"Nếu ngại muốn chạy trốn thì cũng phải hỏi ta có đồng ý hay không đã chứ!"

Lúc nam tử sắp chui vào một cửa động khác, Diệp Sở không biết từ nơi nào hiện ra chắn trước mặt rồi tung ra một kích chấn gã phải văng ra ngoài thêm lần nữa.

"Đáng chết!" Nam tử mắng to một tiếng, lấy cánh tay sưng đỏ toàn lực đỡ một kích của Diệp Sở, âm thanh xương cốt rạn vỡ răng rắc vang lên.

"A..." Nam tử hét lên thảm thiết, ánh mắt quét về một bên muốn lách mình tiến vào một cửa động khác.

Diệp Sở thể công liên miên không dứt, người thôn trang này quả thật rất mạnh. Nhưng so chiêu thức tinh diệu há có thể vượt qua Diệp Sở, rất nhanh đã bị Diệp Sở đánh cho cảm mặt xuống đất.

Diệp Sở một kích đánh lên cổ đối phương khiến gã hôn mê. Hắn không giết đối phương, một kích kia đủ để đối phương hôn mê một ngày. Với thời gian này hắn đã hái đủ Yêu Nguyên Thảo rồi.

Đàm Diệu Đồng thấy Diệp Sở chỉ chần ngất người này bèn tò mò nhìn Diệp Sở rồi hỏi: "Ta còn tưởng rằng ngươi sẽ giết hắn chứ? Văn Đình nói ngươi giết người không chớp mắt mà!"

"Ngươi cho ta là ma đầu hiểu sao?" Diệp Sở đảo cặp mắt trắng dã nói. Đàm Diệu Đồng che miệng cười khẽ, nghĩ thầm Tình Văn Đình thật đúng là muốn vấy bẩn danh tiếng Diệp Sở. Nghĩ đến hàng chữ trên tường thành, Đàm Diệu Đồng lại càng cảm thấy Diệp Sở càng không giống các thiếu niên khác, xú danh so với người khác cũng hơn rất nhiều.

"Đi thôi!" Diệp Sở đưa tay kéo Đàm Diệu Đồng, nhanh chóng đi vào chỗ sâu trong huyết động.

Đàm Diệu Đồng bị Diệp Sở kéo tay mà tim đập thình thịch. Nàng len lén nhìn thoáng qua Diệp Sở, thấy ánh mắt Diệp Sở trong suốt và chăm chú nhìn phía trước thì mới khẽ thở phào nhẹ nhõm: "Tự mình nghĩ nhiều, Diệp Sở căn bản không có tâm tư chiếm tiện nghi của ta!"

Diệp Sở cảm giác được lòng bàn tay Đàm Diệu Đồng thả lỏng, cảm giác sự ảm áp và tron mịn khiến Diệp Sở không nhận được muốn xoa nắn một phen nhưng lại cố gắng áp chế ham muốn này. Diệp Sở hiểu rất rõ, chỉ cần hắn có một cử động mất tự nhiên, Đàm Diệu Đồng cũng sẽ giống như chú chim nhỏ chần kinh mà tránh ra.

Đến lúc đó, thật sự là được không bù nổi mất!

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 113: U đàm quỷ di

Không ngừng xâm nhập sâu vào bên trong, Diệp Sở và Đàm Diệu Đồng có thể cảm nhận không khí bắt đầu mỏng manh dần. Nhưng điều này không hề khiến hô hấp của họ khó khăn mà ngược lại còn cảm thấy thần thanh khí sảng.

“Linh khí thật đậm!” Diệp Sở thầm nhủ. Có thể cảm thấy thần thanh khí sảng trong điều kiện thiếu dưỡng khí thì nguyên nhân chắc hẳn là do linh khí.

Càng đi vào bên trong, Diệp Sở cảm thấy tinh thần của mình càng trở nên minh mẫn, dường như có một nguồn lực nào đó đang thấm dần vào tinh thần của mình.

“Quả nhiên có Tổ linh khí!” Diệp Sở thầm nghĩ bèn đưa mắt nhìn Đàm Diệu Đồng, lại phát hiện trong lúc hít thở nàng đã kéo mây mù vờn quanh bốn phía. Chúng tiến vào thân thể nàng theo các lỗ chân lông và từng nhịp thở. Cảnh tượng này khiến cho Đàm Diệu Đồng tăng thêm vài phần khí chất xuất trần.

Diệp Sở lộ ra vẻ kinh ngạc, hắn tự nhiên biết loại sương mù này dày đặc là thứ gì. Chúng chính là linh khí đậm đặc, hơn nữa còn là thứ linh khí thích hợp nhất để bồi đắp nguyên linh!

Chỉ có điều, độ hòa thân của Đàm Diệu Đồng không khỏi quá sức mạnh mẽ đi mất! Thế mà lại có khả năng khiến linh khí tự động hóa thành dạng sương mù hội tụ bên người nàng. Khó trách Đàm Diệu Đồng đã nói nơi này có tác dụng rất lớn với bản thân nàng.

Diệp Sở đang áp sát Đàm Diệu Đồng, hắn thậm chí cũng thu được lợi ích không nhỏ từ hiện tượng này. Càng ngày, hắn cảm thấy tinh thần của mình càng trở nên sáng lạng.

Đi thêm một đoạn không ngắn, thỉnh thoảng phải tránh né các loại chướng khí phiêu đảng, cuối cùng Diệp Sở và Đàm Diệu Đồng đã đến chỗ sâu nhất trong huyết động. Ở nơi này có một dòng suối nước rất ấm, bên trên tỏa ra những tia bạch khí phiêu tán trong không gian. Chúng không phải là hơi nước mà chính là linh khí đã hóa thành thực chất nên lúc phiêu đảng thì tạo thành cảnh tượng mờ ảo. Diệp Sở thỉnh thoảng hấp thu một tia vào thể nội, liền cảm giác được rất rõ tinh thần của mình trở nên sáng khoái vô cùng.

Đi tới phía trước thêm mấy chục bước là một huyết động bị sương mù dày đặc bao phủ khiến tầm nhìn chỉ còn lại ba thước. Cho dù Đàm Diệu Đồng đang đứng cạnh Diệp Sở nhưng cũng bắt đầu trở nên mơ mơ hồ hồ.

“Tổ linh khí thật đậm! Khó trách nơi này lại sản sinh ra Yêu Nguyên Thảo trường kỳ như vậy!” Đàm Diệu Đồng khẽ thốt rồi vờn tay ra như muốn bắt lấy những đám sương mù này. Thế nhưng nàng lại phát hiện ngay đến cả tay mình cũng nhìn không rõ.

Diệp Sở cũng thầm rung động, tự nhủ chẳng trách sao cái thôn này lại mạnh đến thế. Có Tổ linh khí đậm đặc và tinh thuần như vậy bồi dưỡng Tu hành giả, đây cũng giống như đang mở chế độ gian lận để tạo ra cường giả Tiên thiên cảnh.

Diệp Sở và Đàm Diệu Đồng cùng đi lại bên trong tìm Yêu Nguyên Thảo. Nhưng khi di chuyển, hai người lại khiến cho sương mù dày đặc bốn phía liên

tục bộc phát từng tràng âm thanh ‘bùm bùm’ như pháo nổ, dường như không gian nơi này cũng thoáng hiện ánh lửa.

Mà khi hai người dừng bước thì những tiếng nổ vang liền biến mất, bốn phía lại phục hồi yên tĩnh như cũ.

Tình huống này khiến Diệp Sở ngần người nhưng ngay sau đó liền hiểu ra: “Khó trách Tu hành giả đã luyện công pháp tổ linh không thể vào đây. Chúng ta di động đã kéo theo Tổ linh khí, khi chúng va chạm nhau thì phát ra tiếng nổ. Nếu huyền giả tu luyện công pháp tổ linh đến đây, khi vận chuyển công pháp thì có thể kéo theo Tổ linh khí sinh ra uy lực cường đại, không chỉ hơn xa cả trăm lần. Khi đó linh khí sẽ va chạm mạnh đến cỡ nào? Hẳn đủ sức hủy diệt sơn động này rồi! Hơn nữa, khi Tổ linh khí nhập thể thì có khả năng sẽ thương tổn đến nguyên linh của họ.”

Diệp Sở và Đàm Diệu Đồng chưa luyện công pháp tổ linh cho nên có thể đề những lần sương mù này tự do tiến vào thể nội. Bất kể bao nhiêu sương mù tiến vào cơ thể Đàm Diệu Đồng, cũng bởi vì nàng không cố ý cắn nuốt nên chúng liền tự chủ kéo đến xung quanh nàng. Điều này cũng không hề ảnh hưởng đến kết cấu sương mù dày đặc bốn phía.

Diệp Sở và Đàm Diệu Đồng tìm kiếm khắp huyết động nhưng tầm nhìn chỉ có ba thước nên cũng chưa hề tìm được một gốc Yêu Nguyên Thảo nào.

“Diệp Sở, đến dòng suối bên kia tìm thử một chút!” Đàm Diệu Đồng khẽ nói, ý bảo Diệp Sở xuôi theo dòng chảy của con suối mà đi.

Không ngừng đi dọc theo con suối âm áp, Diệp Sở và Đàm Diệu Đồng lại đến một cái u đàm nằm sâu trong huyết động. Dòng nước âm chảy trong con suối chính là được bắt nguồn từ cái đầm này.

“Diệp Sở, nhìn kia! Nơi đây có Yêu Nguyên Thảo thành thực!” Đàm Diệu Đồng trở nên khá hưng phấn. Mặc dù không thấy rõ hoàn toàn nhưng xuyên qua làn sương mù cũng có thể cảm nhận được vẻ tuyệt mỹ đang hân hoan phấn chấn của nàng.

Theo ánh mắt nàng nhìn sang, ở một nơi cách vị trí của họ không quá ba thước có một bụi cỏ xanh biếc chia ra ba phiến lá. Nó tự động hấp thu sương mù, dường như chúng là thức ăn của nó. Cảnh tượng này lộ vẻ khá yêu dị.

“Đúng là Yêu Nguyên Thảo!” Ở Thanh Di Sơn, Diệp Sở đã từng đọc điển tịch có miêu tả Yêu Nguyên Thảo nên biết ngay đây là thứ mình cần.

Diệp Sở ngồi xổm xuống một cách khéo léo rồi cẩn thận đào nhẹ cả cây lẫn rễ ra. Ngay sau đó, hẩn lập tức cho gốc cỏ vào hộp ngọc đã sớm chuẩn bị từ trước.

Muốn bảo tồn Yêu Nguyên Thảo chỉ có thể tiếp xúc bằng ngọc thạch, nếu không nó sẽ khô héo trong nháy mắt và linh khí của nó sẽ bốc hơi sạch sẽ.

Nhìn Yêu Nguyên Thảo toàn thân lưu chuyển một vầng sáng màu xanh biếc, Diệp Sở biết vầng sáng này chính là Tổ linh khí được nó rèn luyện không ngừng đã trở nên vô cùng tinh thuần. Mặc dù chỉ là một gốc cỏ nhỏ như thế nhưng muốn phát triển được như hiện giờ thì phải tốn một lượng linh khí gấp trăm ngàn lần thể tích của gốc Yêu Nguyên Thảo này.

Diệp Sở đẩy nắp hộp ngọc lại rồi đưa mắt đánh giá tình hình xung quanh một phen. Đây chính là một nơi rất tốt, có khá nhiều Yêu Nguyên Thảo. Nên rất nhanh Diệp Sở đã hái thêm được vài gốc.

“Diệp Sở, như thế chắc đủ rồi. Chúng ta sử dụng chỉ có hạn, một người dùng hai gốc đã là nhiều. Nếu dùng thêm cũng chẳng đạt hiệu quả là bao! Người đã có sáu gốc rồi, bấy nhiêu cũng đủ cho chúng ta sử dụng.” Đàm Diệu Đồng nhắc nhở: “Người mà người vừa đánh ngắt dù không tỉnh lại nhưng vẫn nằm đó. Nếu trùng hợp có người khác đi vào thì nhất định sẽ phát hiện, đến lúc đó sẽ có phiền toái. Chúng ta đi!”

“Hái thêm vài gốc nữa rồi đi!” Diệp Sở thấy có vài gốc Yêu Nguyên Thảo đang nằm trước mặt bèn lên tiếng đáp lời Đàm Diệu Đồng. ‘Hàng ngon’ đang trước mắt mà không xoi thì há chẳng phải đáng tiếc lắm sao?

Đàm Diệu Đồng gật đầu và cũng không thúc giục Diệp Sở nữa. Cả hai cùng khom người xuống đào lấy đào để Yêu Nguyên Thảo.

Hai người chỉ đào thêm vài gốc. Mặc dù biết nơi này còn có nữa nhưng cũng không tham lam. Diệp Sở cất những hộp ngọc đã niêm phong vào lòng, chuẩn bị kéo Đàm Diệu Đồng rời khỏi.

“Sao vậy?” Diệp Sở thấy Đàm Diệu Đồng nhìn bàn tay mình liền quay sang nhìn u đàm bên cạnh mà lộ vẻ nghi ngờ, bèn hỏi với giọng tò mò.

“Hiện tượng trong u đàm này khiến nó không hề đơn giản như trước mắt!” Đàm Diệu Đồng quan sát một lúc rồi đột nhiên nói: “Lúc vừa hấp thu, ta cảm giác tinh thần máy động dị thường. Người cũng biết ta có chút đặc thù, mà khi tiếp xúc với Yêu Nguyên Thảo cũng không có cảm giác như vậy. Nhưng chỉ khi chạm vào nước đầm thì mới phát hiện nó có thể ảnh hưởng đến tinh thần của ta!”

“Hả?” Diệp Sở tự nhiên nhận ra tâm trạng kỳ quái của Đàm Diệu Đồng. Tinh Văn Đình đã từng nói trong người của Đàm Diệu Đồng có một nguồn sức mạnh. Nếu Đàm Diệu Đồng có thể vận dụng nó thì khả năng năng cũng không phải là đối thủ.

Diệp Sở cũng không biết rõ Tinh Văn Đình mạnh đến bậc nào nhưng vượt xa mình là chuyện không thể bàn cãi. Dù sao, lúc quen biết Tinh Văn Đình thì nàng đã đạt đến Tiên thiên cảnh.

Nhưng chính vì thế, sự đánh giá của Tinh Văn Đình lại khiến Đàm Diệu Đồng lại càng thêm thần bí. Lại nói thêm một câu như thế, nhất định là nàng có căn cứ!

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 114: Nguyên linh chân nguyên

“Ta xuống dưới kiểm tra!” Diệp Sở nói với Đàm Diệu Đồng, đưa cho nàng hộp ngọc. Sau khi Đàm Diệu Đồng nhận lấy, hắn bắt đầu cởi áo vứt sang một bên.

“A!” Đàm Diệu Đồng đầu thế ngờ Diệp Sở lại cởi áo ngay trước mặt mình. Nhìn thân thể rắn chắc cân đối của hắn khiến mặt nàng đỏ phừng phừng, không dám quay lại liếc nhìn.

“Nhìn tự nhiên đi, dù sao ta cũng không có thu phí. Với lại, coi như hai bên hòa nhau.” Diệp Sở cười nói sáng khoái, nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Đàm Diệu Đồng đầy vẻ ngượng ngùng khiến hắn muốn trêu chọc một phen.

Đôi tai Đàm Diệu Đồng đỏ ửng. Nàng khẽ mím môi lại, cảm thấy tên Diệp Sở này quá bại hoại hư hỏng. Nào có nam nhân lại đi nhắc chuyện mình nhìn thấy thân thể nữ nhân cơ chứ? Chuyện nhìn nam nhân bóc lừa đương nhiên cũng phải cho qua, nhưng Diệp Sở... hắn lại không chút xấu hổ nhắc đi nhắc lại, không phải hư hỏng thì là gì?

Nghe lời Diệp Sở nói, Đàm Diệu Đồng không kiềm được quay đầu lại nhìn hắn, thầm nghĩ thân thể người có gì đẹp mà gây lăm thế nhưng mắt thì vẫn theo bản năng nhìn qua.

Ngay khi nàng quay đầu nhìn sang thì trông thấy ngay hắn đang nhìn mình cười khoái trá, trong mắt đầy ý trêu chọc.

"A..."

Đàm Diệu Đồng cảm giác tim mình đập dữ dội, cả khuôn mặt đỏ bừng như táo chín mà lòng thấp thỏm: “Diệp Sở sẽ không nghĩ mình nhìn lên hắn đấy chứ?”

Nghe thanh âm nhảy xuống nước, Đàm Diệu Đồng mới dám quay đầu nhìn lại thì thấy chỉ còn chiếc áo của hắn vứt trên mặt đất. Nàng thầm nghĩ lại cảnh lúc này Diệp Sở mặc nhìn thấy gọn gàng, nhưng khi hắn vừa cởi ra thì lại vô cùng cuốn hút, tuy không cường tráng lắm nhưng lại cân đối đạt tiêu chuẩn.

“Phi..!” Nàng thấy xấu hổ với suy nghĩ của mình bèn thầm gắt nhẹ, chuyển mắt nhìn xuống Dạ đàm.

U đàm không hề cạn. Diệp Sở lặn xuống càng lúc càng sâu nên lúc này không thể nhìn rõ được gì nữa. Hắn đành phải sờ loạn khắp nơi như thầy bói mù xem voi. Độ sâu này không làm khó hắn nhưng vấn đề là hắn sờ chẳng thấy gì cả.

Diệp Sở không tin mình đen đui như thế bèn tiếp tục lặn xuống sâu hơn, càng lúc ánh sáng càng yếu dần. Ánh sáng trong huyết động vốn chỉ len lỏi xuống theo những khe hở nên vô cùng nhạt. Giờ Diệp Sở lại lặn xuống sâu như thế, trong nước hoàn toàn tối đen.

Diệp Sở lặn sâu thêm vài thước nữa thì dừng lại suy nghĩ. Đàm này sâu không thấy đáy, lặn xuống tiếp thì bản thân không chịu được áp lực. Giờ tư tưởng hắn buộc phải buông bỏ nhưng ngay lúc chuẩn bị trôi lên trên thì lại phát hiện cách đó không xa có tia sáng le lói.

“Ồ?!” Trong lòng hắn đầy kinh ngạc, ở nơi bốn bề tối đen mà lại có thể nhìn thấy tia sáng, hiển nhiên có chỗ thông.

Diệp Sở cố gắng giữ bình tĩnh, lúc lặn tới càng gần hướng đó thì tia sáng càng dần mạnh hơn. Nơi đó có một cửa động không lớn cũng không nhỏ, ánh sáng từ đó phát ra.

Diệp Sở không bận tâm nhiều nữa mà lao thẳng đến đó, lách người qua cửa động. Nhưng điều khiến hắn bất ngờ chính là bên trong không hề có động nước.

Huyết động không quá lớn nhưng bên trong có đá phát sáng, những tia sáng vừa rồi là từ đây phát ra.

Lúc Diệp Sở còn đang tò mò về huyết động thần kỳ này thì chợt khẽ biến sắc, ngón tay động đây và trán nhăn lại.

“Trong động có sát khí!” Diệp Sở kinh ngạc, cảm nhận sát khí cuồng bạo tràn vào cơ thể. Nếu không nhờ thể chất đặc thù của bản thân thì hắn đã sớm bị đám sát khí này phát nát thân thể, chết không kịp nhắm mắt dưới đây rồi.

Diệp Sở liên tục huy động lương khí hóa giải sát khí hung hiểm.

Diệp Sở tiến về phía trước thì trông thấy mấy bộ xương khô trên mặt đất. Khi cúi xuống xem vài món trang sức còn lưu lại ở bên cạnh, hắn nhận ra chúng khá giống với loại thôn dân của thôn trang hay đeo.

Diệp Sở không hề kỳ quái về chuyện này. Thôn trang bảo vệ sơn động nhiều năm như vậy nên thỉnh thoảng có người tiến vào đầm sâu là chuyện cực kỳ bình thường. Đáng tiếc, cho dù là Tiên thiên cảnh cũng không thể ngăn cản sát khí cắn nuốt, tiến vào chỉ có đường chết.

Tiếp tục đi vào sau, Diệp Sở nhanh chóng đi tới cuối động. Ở đây hắn trông thấy một bộ bộ xương, tuy chỉ có một nhưng nó lại toát ra uy áp khiến hắn thấy nghẹt thở, thậm chí muốn quỳ bái.

Diệp Sở lui về sau mấy bước, tránh xa luồng uy áp, trong lòng chấn động vô cùng. Một bộ Bộ xương từ xa xưa lại khiến Tiên thiên cảnh như mình run sợ, vậy thì nguyên chủ nhân bộ Bộ xương này trước đây vô cùng cường đại.

Muốn đạt tới mức uy áp như thế, khi còn sống ít nhất cũng đạt cảnh giới nuốt tinh hoa trời đất, cũng có thể nói bộ xương này là Đại tu hành giả.

Diệp Sở cảm giác lạnh sống lưng, hít thở không thông. Thi thể một Đại tu hành giả là một bảo vật với người tu hành. Xương cốt còn tốt hơn cả tinh cương dùng để rèn vũ khí, ý cảnh trấn áp được người tu hành dưới Nguyên linh cảnh, nguyên linh sau khi chết đi không bị hủy thì có thể hóa thành nguyên linh chân nguyên.

“Nguyên linh chân nguyên!” Diệp Sở đơ cả người, hai mắt sáng rỡ. Hắn cảm thấy chỗ này nhiều khả năng tạo ra được vật này.

Nguyên linh chân nguyên tạo thành từ hai điều kiện: đầu tiên là Đại tu hành giả chết đi nhưng nguyên linh không tán, thứ hai là phải có linh khí sung túc tự động dung nhập vào bên trong nguyên linh.

Hai điều kiện này đều vô cùng ngặt nghèo. Hiếm khi có người chết đi mà nguyên linh không tiêu tan. Có câu người chết như đèn tắt, cho nên trong hơn vạn Đại tu hành giả chết đi thì mới có một người không tán đi nguyên linh khi chết.

Nhưng điều kiện thứ hai lại càng khó hơn! Muốn linh khí tự động dung nhập vào gần như là chuyện không tưởng, người chết khi còn sống cần phải có nguyên hòa hợp với linh khí bản thân đạt tới mức kinh người.

Hai điều kiện tạo thành nguyên linh chân nguyên quá hà khắc nên nó chính là trân bảo hiếm có trên đời.

Nhưng vừa rồi trong huyết động, chứng kiến hoàn cảnh đó vừa vặn đáp ứng đủ điều kiện.

Linh khí huyết động rất đậm, có thể do nguyên linh chân nguyên dẫn dắt mà tập trung lại. Hơn nữa Tổ linh khí lại tràn ngập nên cũng do đó mới chuyển hóa mà thành. Thêm nữa, điều tối quan trọng chính là trong động ẩn chứa sát khí.

Người sau khi chết thì các loại lệ khí trong cơ thể phát ra ngoài một cách tự nhiên. Dưới tình huống bình thường thì những chứng này sẽ từ từ biến mất. Nguyên linh phải bắt diệt thì lệ khí mới mượn nguyên linh lực để tiếp tục tồn tại.

Lệ khí của Đại tu hành giả vốn rất kinh khủng, lâu ngày không thể tiêu tan. Trải qua ngàn ấy năm, khi hóa thành sát khí thì kinh khủng như thế là chuyện hoàn toàn bình thường.

Giống như kẻ trộm mộ đi vào những huyết mộ vô cùng cổ xưa, họ sẽ gặp phải thi khí. Đó cũng là một loại sát khí nhưng so với thứ Diệp Sở đang đối đầu thì chẳng khác gì đom đóm so với ánh trăng rằm. Điều này cũng dễ hiểu thôi, Đại tu hành giả là ai, há người bình thường có thể so sánh? Cho dù sau khi chết, bọn họ hóa thành thi khí thì cũng mạnh mẽ hơn vô số lần.

Nhớ tới điển tịch trên Thanh Di Sơn giới thiệu về nguyên linh chân nguyên, ánh mắt Diệp Sở tập trung nơi mi tâm của bộ xương. Nếu như có thứ đó thì nhất định sẽ ở nơi này.

Diệp Sở thoáng kích động, kháng cự lại uy áp khiến hắn muốn quỳ rạp xuống, từng bước nhích tới chỗ.

Ánh mắt nhìn chăm chăm mi tâm bộ xương, Diệp Sở thật sự muốn biết nơi đó có nguyên linh chân nguyên hay không. Nếu như có được thì từ giờ tới lúc đạt Nguyên linh cảnh, hắn không phải lo lắng chuyện tổ linh nữa.

Bởi vì, một viên nguyên linh chân nguyên bình thường nhất còn hiệu quả hơn trăm gốc Yêu Nguyên Thảo, hơn nữa khí tổ linh lại vô cùng tinh thuần.

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 116: Bí mật của chúng ta

“Quả nhiên có!” Diệp Sở phát hiện ở mi tâm khô lâu có một viên tinh thể đỏ như máu, hình thù tựa hòn đá và lớn cỡ ngón tay. Tinh thể tỏa ra ánh sáng màu đỏ yêu dị, dường như có một dòng máu đang lưu động bên trong.

Diệp Sở quá hưng phấn, không nhận được muốn hét lớn lên. Cho dù đã từng thấy được không ít thứ tốt nhưng giờ phút này hắn vẫn vô cùng kích động. Chỉ bằng một viên Nguyên linh chân nguyên đã đủ khiến cho các Đại tu hành giả phải tranh nhau cướp đoạt.

Hơn nữa, ngay cả như thế lực như tông môn của Tinh Văn Đình, một con quái vật khổng lồ của Đế quốc cũng không nỡ đưa Nguyên linh chân nguyên

cho Tiên thiên cảnh sử dụng.

Lúc này lại có được Nguyên linh chân nguyên vậy nguyên linh của Diệp Sở sẽ lớn mạnh hơn những người khác xa. Hắn có lòng tin, dù hiện tại bản thân mới đạt tới Tiên thiên cảnh nhưng chỉ cần có Nguyên linh chân nguyên tổ linh, bản thân có thể áp chế tuyệt đối Tu hành giả Tiên thiên cảnh tam trọng. Cho dù Tiên thiên cảnh tam trọng tu luyện công pháp tổ linh, chắc chắn cũng không chống nổi mười chiêu dưới tay mình.

Điều quan trọng nhất, trong Nguyên linh chân nguyên có ý cảnh của người đã chết. Nếu có thể luyện hóa thì sẽ sinh ra hiệu quả phụ trợ bản thân vô cùng lớn. Thậm chí, một bộ phận của nó còn mang cả thủ đoạn của Đại tu hành giả khi còn sống.

Đây mới chính là thứ khiến người ta điên cuồng! Một Tiên thiên cảnh có thể thi triển Thôn nhập nguyệt tinh hoa (nuốt tinh hoa nguyệt nguyệt) đặc hữu của Đại tu hành giả, tuyệt đối là chuyện chấn động tinh thần! Trong đồng cấp ai dám tranh phong?

Cổ nén sự kích động trong lòng, Diệp Sở lần từng bước đến gần bộ xương, gắng sức chống cự uy áp của nó hòng dần dần nhích đến.

Nhưng Diệp Sở đã xem thường sự kinh khủng của Đại tu hành giả. Cho dù đối phương đã chết thì hắn cũng không dễ đến gần. Up áp do bộ xương phát ra đã đánh Diệp Sở bay thẳng ra ngoài, chấn cho huyết khí hắn phải quay cuồng.

“Chết tiệt!” Diệp Sở từ mặt đất bò dậy, thấp giọng mắng một câu. Hắn nhìn bộ xương trùng trùng, tay cầm một hòn đá hung hăng ném đến phía trước.

“Tiền bối thứ lỗi, mặc dù không muốn hủy bộ xương già của ngài nhưng ông trời già lại ngưng tụ ra chân nguyên trên người ngài. Ta không lấy thì sẽ bị thiên lôi đánh chết đó!” Diệp Sở chấp tay xin lỗi luôn mồm nhưng tảng đá hắn cầm đã ném tới không chút lưu tình.

Khô lâu kháng cự Diệp Sở vì hắn có ý cảnh, nên nó mới phản kích theo bản năng. Nhưng những thứ như tảng đá là vật tự nhiên trong trời đất, dù từng tảng đang đánh tới thì nó căn bản không hề chống đỡ.

Tảng đá đập vào khô lâu, nhưng chỉ chút lực đạo ấy thì không thể làm vỡ xương cốt của Đại tu hành giả được. Nhưng cuối cùng, dưới tác động không ngừng của từng tảng đá ném tới thì tinh thể ở mi tâm khô lâu đã bắt đầu lay động không yên, rốt cuộc cũng rơi xuống lăn dọc theo bộ xương rồi nằm dưới chân Diệp Sở.

Diệp Sở lấy một tảng đá tạc thành một chiếc hộp. Sau khi đặt Nguyên linh chân nguyên vào bên trong rồi mới quay đầu nhìn khô lâu.

“Đa tạ tiền bối ban tặng! Tiền bối thật là một người hào phóng, đưa cho ta chỉ bảo cỡ này mà mặt không đổi sắc, có thể thấy tâm ý của tiền bối chính là tặng cho ta rồi! Mặc dù tiền bối vẫn lặng yên không nói một lời, nhưng ta vẫn mơ hồ cảm giác được tấm lòng thành của người đối với ta, hy vọng ta dùng Nguyên linh chân nguyên để bản thân thêm lớn mạnh! Văn bối tất nhiên sẽ không phụ nguyện vọng của tiền bối! Tấm lòng hy sinh bao la quảng đại lại thực hiện một cách lặng lẽ như thế, văn bối rất kính nể!” Diệp Sở chấp tay với bộ xương, bộ dạng vô cùng cung kính.

Diệp Sở bất chấp xấu hổ khen tặng khô lâu một phen, lời hộp đá ra thì đa tạ tiền bối đã tặng một câu, nhìn viên tinh thể thì lại một câu tiền bối phong phạm cao nhân!

...

Có được Nguyên linh chân nguyên, vì lo Đàm Diệu Đồng chờ lâu lại lo lắng nên lúc này Diệp Sở mới ra khỏi huyết động, lặn xuống nước để lên trên.

Cầm hộp đá trong tay, Diệp Sở nhìn khô lâu lần nữa lại phun ra mấy câu mà cảm thấy mình quá may mắn. Hắn thậm chí cũng may mấy người kia không cản nổi sát khí, bằng không vật này đã không đến phiên mình. Có điều ngẫm lại, đây cũng là chuyện do trời cao sắp đặt.

Có thể lọt vào bên trong thì chẳng qua là Tiên thiên cảnh ngũ trọng, mà cũng là những kẻ tuyệt đối không thể ngăn cản sát khí. Chỉ còn Diệp Sở có thể chất đặc thù, không sợ sát khí mạnh như vậy nên mới có thể lấy được vật này.

“Rào...”

Diệp Sở từ mặt nước lao lên khiến Đàm Diệu Đồng sợ hết hồn, khuôn mặt nhỏ ửng hồng lên. Nàng bèn xoay đầu sang một bên, không dám nhìn thân thể đang lồ lộ dưới lớp y phục ướt sũng của Diệp Sở.

Lau vệt nước chạy dài trên mặt, Diệp Sở nhìn từ phía sau cũng thấy được cổ Đàm Diệu Đồng cũng đang đỏ rần bèn cười ha ha, thậm chí Đàm Diệu Đồng đúng là một cô bé ngoan. Hắn tự nhủ, nếu đổi lại là Tinh Văn Đình thì nhất định nàng sẽ rất khinh bỉ chỉ vào ngực mình, lại còn mĩa mai: “Che lại mấy que tằm của người đi. Đề bản Thánh nữ nhìn thấy, thuần túy là chịu đá kích!”

Diệp Sở mặc quần áo tử tế, dứt hộp đá vào ngực xong mới bước đến bên cạnh Đàm Diệu Đồng rồi nói: “Đi!”

“Ừ... Hử!” Đàm Diệu Đồng thấy Diệp Sở chụp tay vào người mình, vội né tránh như một phản xạ có điều kiện, sắc mặt đã đỏ càng thêm đỏ.

“Nói đây sương mù quá dày, ta sợ nàng vấp phải mấy tảng đá mà ngã thôi!” Diệp Sở nhìn Đàm Diệu Đồng bằng ánh mắt ngây thơ: “Thật sự không cần ta dắt sao?”

“Không cần!” Đàm Diệu Đồng khẽ cắn môi, thậm chí người định lấy cớ thì nên tìm một cái nào khác hơn chút nữa có được không?!

“Son động này có quý đó! Nàng không sợ sao?” Diệp Sở chột rùng mình, nhìn Đàm Diệu Đồng mà hỏi.

“Đây là lần đầu tiên ngươi đến nơi này hả? Từ khi nào lại nghe nơi đây có chuyện ma quỷ thế?” Đàm Diệu Đồng cổ nhin cười, nhìn bộ dáng giả vờ kinh hoàng đến buồn nôn của Diệp Sở.

“À!” Diệp Sở cười cười: “Là sao? Có thể ta nhớ sai rồi! Chúng ta đi!”

Diệp Sở tự nhủ hôm nay kiếm hai cái cơ đều quá vụng về, căn bản không phát huy được tài nghệ của mình mà. Hắn cảm thấy nguyên nhân nhất định là do gần đây mình đã trở nên quá thuần khiết, ngay cả chuyện lừa nữ nhân đẳng cấp thấp như thế mà vẫn không thành công!

Thấy Diệp Sở không còn muốn nắm tay mình, Đàm Diệu Đồng bèn thờ phào nhẹ nhõm. Nhưng nàng không khỏi nghĩ đến tại sao mình lại tin vào vẻ nghiêm trang giả mạo mà chẳng qua Diệp Sở bày ra để tính kế nắm tay mình chứ? Nghĩ đến lúc ấy, rõ ràng là hắn có mục đích mà!

“Ngươi có phát hiện được gì dưới đầm nước không?” Đàm Diệu Đồng hỏi Diệp Sở. Tuy trông mắt nàng tròn lên nhìn hắn nhưng lại trong veo sáng ngời.

“Tìm được một thứ tốt, có điều nàng đừng nói với Tinh Văn Đình và Diệp Tinh Văn nha!” Diệp Sở căn dặn Đàm Diệu Đồng, tự nhủ rằng nếu hai bà cô kia biết thì nhất định sẽ rống lên mình mang vận cứt chó mất!

“Hi hi...” Đàm Diệu Đồng bật cười, thầm nghĩ Văn Đình mà lại như thế ư? Nàng liền nói: “Ta không thích gat người!”

“Nàng không cần phải gat người!” Diệp Sở cười nói: “Chúng ta là người chân thật thì làm sao lại đi gat găm! Có điều, không nói cho các cô ấy biết mà thôi! Đây là bí mật nhỏ thuộc về riêng chúng ta!”

Đàm Diệu Đồng lại bị câu nói cuối cùng mang ý mờ ám của Diệp Sở chọc cho đỏ mặt, nàng bèn quay đầu như không hề nghe thấy mẩu câu dè xỏm của Diệp Sở.

“Ta lấy được một viên Nguyên linh chân nguyên trong đầm!” Diệp Sở thì thầm với Đàm Diệu Đồng.

Ban đầu, Đàm Diệu Đồng còn chưa kịp phản ứng, Nguyên linh chân nguyên cái gì... Nhưng lập tức bèn thốt lên: ‘A...’ một tiếng. Sau khi định thần, nàng đột nhiên nhìn Diệp Sở chăm chăm, chỉ vào hắn mà hỏi: “Ngươi... ngươi... ngươi vừa nói gì?”

“Không sai! Chỉ là Nguyên linh chân nguyên mà thôi!” Diệp Sở cười cười.

Đàm Diệu Đồng chợt cảm thấy hiện giờ nụ cười của Diệp Sở rất vô sỉ, đặc biệt khi phối hợp với hai chữ ‘mà thôi’, nghe xong cảm giác ấy càng thêm mãnh liệt

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 117: Chặn đường

Diệp Sở đưa Đàm Diệu Đồng bước nhanh theo hướng ra ngoài. Vì đã tốn khá nhiều thời gian bên trong nên khó lòng đảm bảo đối phương sẽ không phát hiện. Thà lo nhiều còn hơn ít! Có thể rời khỏi trước khi đối phương kịp phản ứng thì không cần phải bàn cãi, đây chính là chuyện hoàn hảo nhất!

Nhưng trời không chiều lòng người. Khi Diệp Sở cùng Đàm Diệu Đồng vừa bước vào cửa một thông đạo trong đường hầm thì thấy đã có hai Tu hành giả cản đường từ lúc nào. Diệp Sở chợt biến sắc, bèn lôi mạnh Đàm Diệu Đồng chạy nhanh như tên bắn về phía lối ra.

Không phải Diệp Sở sợ bọn họ nhưng hắn nghĩ huyết động bốn phía thông nhau nên họ có muốn chặn đường thì sẽ vô cùng khó khăn. Nhưng đúng lúc Diệp Sở chuẩn bị rời khỏi thì rất nhiều tảng đá lớn không biết từ đâu bỗng ầm ầm lăn tới bịt kín các lối đi, chỉ chừa lại hai thông đạo: Một cái có hai người đang chặn đường phía trước, một cái cũng có người chặn phía sau.

“Hôm nay các ngươi phải ở lại chỗ này!” Ba người đang chặn đường Diệp Sở cười nhạt, sau đó nhìn hộp ngọc trong tay Đàm Diệu Đồng mà nói: “Đồ đồ vật lại!”

Diệp Sở và Đàm Diệu Đồng liếc mắt nhìn nhau. Thấy ba người đang từng bước áp sát, sắc mặt cả hai đều trở nên âm trầm. Ai có thể ngờ được tình huống như thế này? Bị ba người và rất nhiều tảng đá lớn vây công, hai người căn bản là không có đường lui.

“Làm sao bây giờ?” Đàm Diệu Đồng hỏi với giọng khẩn trương.

Diệp Sở vỗ nhẹ vào tay Đàm Diệu Đồng ra ý bảo nàng cứ bình tĩnh: “Làm sao các vị biết ta sẽ đi đường này?”

Ba người cùng cười khinh. Họ đã sinh sống trong tộc ở nơi này trên cả trăm năm thì có chỗ nào trong huyết động mà không biết? Có người ngoài đi vào, tự nhiên họ có thể suy đoán đường đi nước bước của đối phương.

Khi họ phát hiện ra một tộc nhân của thôn đang hôn mê trong động thì liền biết ngay có người ngoài xông vào bèn tổ chức trên trăm thôn dân bày trận thế vây hãm. Thôn dân chưa đạt Tiên thiên cảnh thì không được giao phong với đối phương nhưng dùng những tảng đá lớn để bịt các cửa động thì vẫn làm được.

Mặc hấn có chấp cánh đi chẳng nữa, hôm nay cũng không thoát khỏi cái chết!

Bí mật trong huyết động tuyệt đối không thể lọt ra ngoài, bằng không tư nguyên luôn thuộc về họ sẽ bị người khác cướp đoạt.

“Chúng ta quen thuộc huyết động này còn hơn cả lỗ chân lông trên người mình!” Một người trong đó nói với Diệp Sở: “Chỉ có những kẻ ngoại lai như các ngươi mới cho rằng bốn phía huyết động thông nhau nên nghĩ chúng ta sẽ không làm gì được các ngươi phỏng?”

Nghe được câu này, Diệp Sở không khỏi đưa mắt nhìn Đàm Diệu Đồng. Ngay tức khắc, sắc mặt Đàm Diệu Đồng trở nên đỏ chín. Nàng chớp chớp đôi mắt hớp hồn rồi nói: “Ta chẳng qua là nghe trưởng bối trong nhà nói lại, cứ tưởng rằng bên trong thông nhau nên muốn chạy sẽ rất dễ...”

Nhìn vẻ thẹn thùng khiến lòng người say đắm của nàng, Diệp Sở nào còn tâm tư trách cứ nàng nữa. Hấn thầm nghĩ, nếu Đàm Diệu Đồng cứ ‘đá lòng neho’ với mình thêm vài lần nữa thì có thể bản thân sẽ phạm tội mất.

“Bất quá chúng ta chỉ tình cờ đi ngang qua đây, không hề có ý đối địch với các ngươi. Huống chi, bảo vật thuộc về người có duyên, chúng ta lấy được đã chứng tỏ chúng ta là người có duyên rồi. Ba vị cần gì phải bức người gây sự chứ?” Diệp Sở cười cười mà nói với ba người: “Các vị cứ yên tâm đi! Ta tuyệt đối không bao giờ nói với ai bí mật nơi này đâu!”

“Chỉ có người chết là an toàn nhất!” Ba người đi về phía Diệp Sở, từng bước áp sát. Theo khí thế và uy áp thì ai trong số họ cũng là nhân vật Tiên thiên cảnh. Hơn nữa, bởi vì có Yêu Nguyên Thảo nên họ mạnh hơn những người cùng cấp Tiên thiên rất nhiều.

“Ta muốn xin tha thứ... Không biết các vị có thể bỏ qua cho chúng ta hay không?” Diệp Sở nở nụ cười nhỉnh nọt: “Chúng ta sẽ tặng hết chỗ Yêu Nguyên Thảo này cho các ngươi!”

Ba người lộ ra vẻ khinh bỉ, trong mắt mang theo vẻ coi thường. Nhưng ngay khi muốn châm biếm Diệp Sở vài câu thì thân hình hấn bỗng bắn ra như đạn pháo, đột nhiên xuất ra tuyệt chiêu Họa địa vi lao. Một chương án chứa mười thành công lực của hấn đẩy ra liên miên không dứt, chân khí bộc phát như nước vỡ bờ, có khí thế dời non lấp bể.

Ba người làm sao ngờ được Diệp Sở đột nhiên xuất thủ, chỉ một người cuống quýt ngheh đón Diệp Sở. Người này có thực lực không yếu, cũng sáng sủa như Diệp Nguyên Vũ. Nhưng một kích toàn lực của Diệp Sở thì không phải y có thể đỡ nổi.

Một kích chấn động không gian đánh y bay thẳng ra ngoài, thậm chí có thể nghe được tiếng trật xương khớp canh cách. Sắc mặt y tái nhợt, lão đảo lui về phía sau.

Diệp Sở cũng lùi mấy bước nhưng muốn nhân sĩ khí đang tăng để xử lý thêm một người nữa là chuyện không thể!

Diệp Sở trầm kinh nghi, tự nhủ không hổ danh huyền giả phục dụng Yêu Nguyên Thảo nên thực lực quả là kinh khủng. Nhìn hiện trạng thì hấn là y chỉ bước vào nhị trọng cảnh chưa lâu, còn chưa đủ thực lực so sánh với Diệp Nguyên Vũ.

Hai người đối phương không ngờ Diệp Sở lại dám chủ động ra tay, hơn nữa còn phế luôn một người phe mình. Họ liền liếc nhau, trong lòng âm thầm hoảng sợ.

Hai người nhìn Diệp Sở với vẻ cảnh giác, đôi mắt trùng trùng dán vào người hấn nhưng không dám tùy tiện ra tay.

“Ta bảo đảm sẽ không nói bí mật nơi này! Hai vị có thể để ta rời khỏi đây chứ?” Diệp Sở cười híp mắt nói với hai người: “Mặc dù hai vị rất mạnh nhưng có thể nghĩ lại nhưng nếu không bỏ ra một cái giá khá lớn, muốn thu thập ta là chuyện rất không có khả năng!”

Hai người đưa mắt nhìn nhau, lại nhìn thoáng qua đồng bọn bị đánh học máu rồi ‘Hừ!’ một tiếng. Thân thể chợt bắn ra mãnh liệt mà cùng đẩy một chương mang lực lượng rất bá đạo về phía Diệp Sở. Hấn thấy vậy liền biến sắc, lập tức tung Kim Cương Quyền ra đón đỡ.

Nắm đấm cương mãnh đập vào chương của đối phương khiến Diệp Sở bị chấn lui mấy bước, một luồng lực cực mạnh truyền vào cánh tay khiến nó bắt đầu tê dại.

“Diệp Sở!” Đàm Diệu Đồng nóng lòng, xúc động đỡ lấy Diệp Sở. Mặt nàng lộ vẻ lo lắng mà nói: “Ngươi có sao không?”

Diệp Sở lắc đầu nhưng có điều trong lòng thâm cảnh giác. Đối phương mạnh hơn Tu hành giả vừa rồi khá nhiều, còn mạnh hơn xa Diệp Nguyên Vũ.

“Ta cứ tưởng ngươi mạnh lắm, thì ra cũng chả có gì đặc sắc!” Đối phương chế nhạo một câu, khóe miệng nhếch lên tỏ vẻ khinh thường. Vốn cho rằng đối phương có thể một chiêu đánh đồng bọn mình bị thương nặng thì thực lực phải vượt mình rất xa, nhưng vừa giao thủ một kích thì lại phát hiện thực lực đối phương kém mình không ít. Hiển nhiên, đối phương chỉ cậy vào chiêu thức tinh diệu, cộng thêm ra tay bất ngờ nên mới may mắn đánh đồng bọn mình bị thương nặng mà thôi.

Diệp Sở khẽ thở hắt ra, làm ám hiệu cho Đàm Diệu Đồng lui về sau mấy bước rồi phát ra ý cảnh tung hoành vũ động. Đối mặt với kẻ địch mạnh đến thế thì hấn không dám coi thường, chỉ dùng những chiêu thức tầm tầm thì căn bản không thể nào đối phó nổi bọn họ. Vậy chỉ còn cách dùng Họa địa vi lao mới có thể chống cự!

“Lại đến!” Diệp Sở hét lên, ý cảnh phối hợp với linh khí trong tay trùng kích ra hết đợt này đến đợt khác cuộn cuộn như sóng dữ.

Thế công liên miên không dứt khiến thần sắc hai người kia trở nên nghiêm cẩn, một trước một sau lập tức vây công Diệp Sở. Bọn họ đều là Tu hành giả Tiên thiên cảnh nhị trọng đỉnh phong, là một trong số người mạnh nhất của thôn trang có thể đi vào huyết động. Vì họ phục dụng Yêu Nguyên Thảo nên Tiên thiên cảnh tam trọng bình thường cũng không phải là đối thủ.

Nhưng thế công của Diệp Sở phát ra liên miên không dứt khiến bọn họ phải vây công và bộc phát mười thành công lực mới có thể miễn cưỡng ngăn cản Diệp Sở.

“Tiểu tử này mạnh thật!” Hai người đưa mắt nhìn nhau, đều thấy được đối phương đang kinh ngạc. Rõ ràng chỉ là một Tiên Thiên cảnh nhất trọng nhưng lợi dụng bộ võ kỹ này lại bộc phát được sức mạnh tăng lên không chỉ mấy lần. Thêm nữa, ý cảnh của đối phương tinh thuần thâm hậu cũng khiến họ phải giật mình. Cho dù một Tiên thiên cảnh ngũ trọng cũng không có đến như thế, hơn nữa lại còn một cương một nhu trái ngược phối hợp lẫn nhau!

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiều* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 118: Hẳn phải chết?

Thân thể Diệp Sở căng cứng! Dù đã sử dụng Họa địa vi lao ngăn cản công kích của hai người nhưng tiêu hao linh lực quá lớn, trong người dường như thoát lực. Mức hao hụt lớn như vậy khiến Diệp Sở không thể duy trì được lâu nữa.

Liên tiếp tung hai chưởng đẩy lùi hai người ra xa, Diệp Sở lắc lắc bàn tay đã tê dại rồi nhìn hai người mỉm cười: “Ta không làm được gì các ngươi nhưng các ngươi cũng như vậy. Giờ sao đây? Hai vị có lẽ nên nhượng bộ một chút?!”

Hai người ai nấy đều cảm thấy cánh tay tê dại, nhìn Diệp Sở đầy cố kỵ. Họ hiểu rõ, với thực lực của Diệp Sở thì trừ phi hai người bỏ ra một cái giá rất đắt còn không rất khó hạ gục được hắn.

“Ngươi cho rằng chúng ta không làm được gì ngươi hay sao?” Hai người chế nhạo rồi đột nhiên hét lớn: “Phong khởi, trận động!”

Sau tiếng hét, đồng bọn của chúng đột nhiên chạy ra phía ngoài động. Cùng lúc đó âm thanh đá lớn đang lăn vang lên, cuối cùng hai tảng đá lớn đã bịt kín lối thoát.

“Diệp Sở!” Đàm Diệu Đồng nhìn tất cả các lối đi đều bị chặn hết thì bèn tái mặt: “Bọn họ muốn vây chết chúng ta!”

Diệp Sở lắc lắc đầu. Với thực lực Tiên thiên cảnh như hắn thì tảng đá cỡ đó cũng gây chút ít khó khăn. Nếu hắn dùng toàn bộ sức lực vẫn có thể dời nó đi hoặc đánh nát nhưng đối phương cũng không phải dạng khờ, hiển nhiên biết điều này.

“Diệp Sở, ngươi tránh ra!” Đàm Diệu Đồng quay sang nói chuyện với hắn.

Lúc hắn quay lại nhìn nàng đầy nghi hoặc thì Diệu Đồng mỉm môi nói nhỏ, sắc mặt xấu hổ: “Ta muốn thử thực lực của mình xem có đẩy được tảng đá này không?”

Diệp Sở tò mò nhưng vẫn nhường đường cho nàng. Đàm Diệu Đồng dùng ngón tay mảnh khảnh vẽ từng cung tròn, ngón tay trắng nõn không ngừng di chuyển, như tiên nữ đang nhảy múa. Mỗi lần nàng vung tay thì bên trên đều chớp lên ánh sáng bảy màu đẹp mắt.

Quang mang bảy màu lóe ra, Diệp Sở có thể nhìn thấy cánh tay nàng được quang sáng bao phủ, linh khí xung quanh cũng chuyển động nhanh không kém rồi dần dần tụ tập lại.

Diệp Sở từ bên ngoài nhìn vào có thể nhận ra lực lượng này mạnh hơn mình rất nhiều. Nhưng có điều bất ngờ, Diệp Sở phát hiện ra luồng lực lượng này hoàn toàn quán quanh tay nàng, dù ngón tay không ngừng chuyển động thì chúng cũng không bị thất thoát ra ngoài.

Đàm Diệu Đồng cắn môi, mặt hơi đỏ lại vì dùng sức quá độ, trên trán mồ hôi đã lấm tấm.

“Xuất!” Đàm Diệu Đồng quát lớn, tung chưởng lên tảng đá lớn.

Tảng đá vẫn không nhúc nhích, còn Diệu Đồng thì rên lên đầy đau đớn mà rút tay về.

Diệp Sở ngây người nhưng sau đó không nhịn được cười phá lên.

Diệu Đồng nhìn qua tay đỏ ửng, lại nghe thấy tiếng cười của Diệp Sở, sắc mặt đỏ bừng gắt giọng: “Không được cười!”

“Không cười, không cười nữa!” Diệp Sở cố nén nhưng không cách nào kiềm lại được. Bộ dạng Đàm Diệu Đồng lúc này vô cùng phũ phàng nhưng

chẳng ai nghĩ lại nhận được kết quả như thế.

Đàm Diệu Đồng bị Diệp Sở trêu chọc bèn trợn mắt nhìn hấn chăm chăm, tung chân đá hấn. Diệp Sở cũng không trốn tránh, bị nàng đá vào người như muỗi đốt inox, đã vậy lại càng lộ vẻ kiêu diễm.

“Không được cười, còn cười nữa ta sẽ đánh thêm đó!” Đàm Diệu Đồng sắc giọng, mặt tỏ vẻ hung ác nhưng cuối cùng cả bản thân cũng không nhịn được nữa che miệng nhoẻn cười. Hiển nhiên nàng cũng cảm thấy buồn cười với hành động của mình.

“Đề đó cho ta!” Diệp Sở tập trung sức lực vào chưởng tâm tiến về trước rồi vỗ mạnh lên tảng đá. Nó từ từ chuyển động nhưng rất chậm. Diệp Sở dùng hết sức chỉ di chuyển được chút xíu.

“Sau tảng đá này còn tiếp nữa!” Diệp Sở nhìn Diệu Đồng nói: “Muốn dời hết đồng này thìбет nhất cũng phải mất hơn nửa canh giờ!”

Ngay lúc hấn đang nói chuyện với Diệu Đồng thì từ những khe hở lối đi, bỗng nhiên có làn sương mù không ngừng len vào.

“Tổ linh khí!” Sắc mặt Diệp Sở đầy cổ quái, hấn nhận ra sương mù này là cái gì? Chẳng qua vô cùng khó hiểu đối phương quán thủ Tổ linh khí vào trong này để làm gì.

Nghi ngờ của Diệp Sở nhanh chóng được giải đáp, bốn lối đi nhanh chóng bị bao phủ trong sương mù.

“Diệp Sở, bọn họ muốn làm nguyên linh của ngươi vỡ nát!” Sắc mặt Đàm Diệu Đồng khiếp sợ, nhìn Diệp Sở đầy lo lắng.

Sương mù ngày càng nhiều, đến cuối cùng hai người mặt đối mặt nhìn nhau đầy ngây ngốc.

“Ha ha ha! Tiểu tử, không phải ngươi muốn Yêu Nguyên Thảo hay sao? Hôm nay sẽ cho ngươi hưởng thụ Tổ linh khí no luôn. Mọi người không giữ sức, quán thủ hết tổ linh vào để tên tiểu tử thôi hưởng thụ cho đã!” Thanh âm hai người vừa này vang vọng vào trong động, quanh quẩn không tan.

Sắc mặt Diệp Sở đại biến, cảm giác từng đợt hô hấp của hấn đều có Tổ linh khí điên cuồng tràn vào người.

Tổ linh khí thâm thấu vào cơ thể là chuyện tốt nhưng vẫn có một mức độ nào đó, chuyện này hết như kiểu ăn thịt kho tàu vậy. Một hai cục thì như là hưởng thụ nhưng ăn đến mười - hai mươi cục lại giống cực hình, như muốn đoạt mạng.

Lúc này Diệp Sở và Đàm Diệu Đồng đã lâm vào tình huống hết như vậy. Đối phương không ngừng quán thủ khí tổ linh vào, dần dần đạt đỉnh. Diệp Sở hấp thu một hai hơi thì sáng khoái nhưng quá nhiều thì...

“Chết tiệt! Rốt cuộc bọn chúng kiếm đâu được nhiều Tổ linh khí như vậy!” Diệp Sở nhăn to. Tổ linh khí nồng đậm đến mức hóa thành thực thể, hấn hoài nghi bốn phía phải có vô số luồng khí tràn vào không ngừng.

Diệp Sở tự nhiên không biết cả tộc bọn họ có thủ đoạn dẫn dắt Tổ linh khí, bốn lối đi đều được dẫn dắt tập trung về hết nơi này.

Trong lúc hô hấp cảm giác bản thân như nuốt phải viên bi tạo từ sương mù, Diệp Sở thấy vô cùng khó chịu.

“Diệp Sở, làm sao bây giờ? Cứ tiếp tục như thế thì chúng ta không chịu nổi đâu! Đừng nói nửa canh giờ, dù thêm một khắc nữa cũng rất khó khăn!” Đàm Diệu Đồng nhìn Diệp Sở, giọng nói rất khẩn trương.

“Cố gắng giảm hô hấp lại!” Diệp Sở trấn an nàng.

Đàm Diệu Đồng gật đầu. Nhưng ngặt nỗi thể chất nàng lại đặc thù, dù không hô hấp thì Tổ linh khí cũng tự động thâm thấu vào người vì độ hòa hợp tổ linh của cơ thể nàng rất cao.

“Còn chịu nổi không?” Diệp Sở nhìn Đàm Diệu Đồng hơi lo lắng.

“Thể chất ta hơi đặc thù, hấp thu Tổ linh khí nhiều hơn người khác. Nhưng chúng ta lại không có công pháp tổ linh, bằng không lợi dụng công pháp có thể hấp thụ tổ linh vào nguyên linh bồi bổ dần dần, vậy thì không ngại chuyện này rồi. Lúc này tổ linh tiến vào trong nguyên linh, hoàn toàn là hai bên chia giới tuyến đầu đá lẫn nhau, e rằng chúng ta không thể kiên trì được lâu.” Giọng nói của nàng đầy phẫn hận.

Diệp Sở lắc đầu: “Trong huyết động này sử dụng công pháp tổ linh sẽ càng chết nhanh hơn.”

“Ha ha ha!” Hai vị cứ từ từ thương thức, cố gắng không hô hấp thì sẽ sống lâu thêm một chút! Bằng không thì từ kỳ đã điểm rồi đấy!” Bên ngoài truyền vào tiếng cười nói của đám người kia.

Không có công pháp tổ linh, không thể luyện hóa linh khí! Hai người giờ như ba ba nằm trong rọ không cách nào xoay sở được.

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 119: Luyện hóa chân nguyên

“Chết đi!”

Phía ngoài không ngừng vọng vào âm thanh rầm rĩ. Diệp Sở sắc mặt âm trầm nhìn Đàm Diệu Đồng vì nén nhịn nên lộ vẻ khó chịu, Diệp Sở bèn hừ lạnh, hướng ra ngoài quát lớn: “Muốn ta chết, e rằng không đơn giản như vậy!”

Diệp Sở móc hộp đá trong ngực, lấy Nguyên linh chân nguyên ra.

Nguyên linh chân nguyên vừa xuất hiện, Tổ linh khí từ bốn phía cũng điên cuồng lao vọt tới nhưng chỉ như muối bỏ biển, không cách nào giải quyết được mối nguy của Diệp Sở và Đàm Diệu Đồng.

“Ngươi muốn làm gì?” Đàm Diệu Đồng nhìn Diệp Sở mà tim nhảy lên thon thót, không khỏi nghĩ đến một khả năng.

Diệp Sở chỉ mỉm cười với Đàm Diệu Đồng nhưng không đáp lại, ngón tay dí mạnh lên viên Nguyên linh chân nguyên, dùng linh khí vây lấy nó. Ngón tay Diệp Sở chợt hiện một vết đứt, một giọt máu trào nhanh ra ngoài rồi rơi xuống viên Nguyên linh chân nguyên.

“Ngươi... ngươi...” Đàm Diệu Đồng chỉ Diệp Sở, đôi mắt đẹp mở lớn hết cỡ. Không ngờ Diệp Sở lại dám làm vậy! Muốn luyện hóa Nguyên linh chân nguyên thì không thể chuẩn bị hơi hột như thế, nếu không sẽ gặp nguy hiểm vạn phần. Dù sao đây cũng là Nguyên linh chân nguyên của Đại tu hành giả, lực lượng ẩn chứa bên trong có thể tưởng tượng. Nó hoàn toàn có thể dễ dàng khiến cho một Tiên thiên cảnh nỗ tung.

Nhưng giờ phút này Diệp Sở lại lớn mật đến mức dám luyện hóa Nguyên linh chân nguyên, hẳn cho đây là trò đùa sao?

“Diệp Sở, đừng mạo hiểm!” Đàm Diệu Đồng nhắc nhở Diệp Sở: “Chân nguyên của Đại tu hành giả rất kinh khủng, uy lực bộc phát có thể giết người rất dễ dàng!”

“Chúng ta còn lựa chọn khác sao?” Diệp Sở nói với Đàm Diệu Đồng: “Thử một chút thôi! Luyện hóa được chân nguyên, ta tin thực lực sẽ tăng vọt! Bọn chúng sẽ không còn đáng lo nữa!”

“Nhưng mà...”

Đàm Diệu Đồng định nói tiếp nhưng Diệp Sở căn bản không còn để ý đến nàng nữa. Ngón tay điểm vào viên Nguyên linh chân nguyên, tùy ý cho nó cắn nuốt máu của mình. Viên tinh thể màu đỏ yêu dị càng tỏa ra ánh sáng rực rỡ như máu.

Khi toàn bộ viên tinh thể nhuộm bởi một màu đỏ yêu dị, nó mới ngừng cắn nuốt màu huyết của Diệp Sở. Trái lại, dòng máu tràn ra từ ngón tay Diệp Sở lại bắt đầu chảy ngược vào trong.

Theo dòng máu đảo chiều, viên tinh thể vốn có màu đỏ yêu dị dần dần mất đi sắc thái, bắt đầu biến thành một viên đá nhỏ trong suốt, bên trên đã hoàn toàn mất đi khí tức. Khi chút màu sắc cuối cùng biến mất, Diệp Sở tiện tay vứt viên tinh thể xuống một bên, khoanh chân ngồi xuống đất.

Nhìn Diệp Sở ngồi xếp bằng, Đàm Diệu Đồng siết chặt nắm tay, tim cũng nhảy lên thon thót, quắc mắt nhìn Diệp Sở.

Nếu có thể luyện hóa Nguyên linh chân nguyên của Đại tu hành giả, Diệp Sở tuyệt đối sẽ thu được lợi ích không nhỏ. Nhưng nếu luyện hóa không thành công, cho dù Diệp Sở không chết thì cũng bị trọng thương.

“Diệp Sở, ngươi phải cố kiên trì!” Đàm Diệu Đồng âm thầm cầu nguyện cho Diệp Sở.

Giờ phút này, Diệp Sở xếp bằng trên mặt đất, toàn thân bất động. Theo dòng máu mang Nguyên linh chân nguyên chảy xuôi trong người, mỗi một lần lưu động thì nhiệt độ trên người Diệp Sở lại cao thêm một chút. Trong một thời gian ngắn, thân thể Diệp Sở đã nóng như lò lửa.

Nhìn Diệp Sở từ đầu đến chân rớt cuộc đã tỏa ra hơi nước, nắm tay Đàm Diệu Đồng càng siết chặt hơn.

Diệp Sở tất nhiên hiểu rõ sự nguy hiểm khi luyện hóa Nguyên linh chân nguyên. Dưới tình huống bình thường, nếu không để ý đến hậu quả thì ắt phải cửu tử nhất sinh. Nhưng giờ phút này, Diệp Sở hy vọng vào bộ tâm pháp mà Lão phong tử đưa mình sẽ có tác dụng.

Máu huyết chảy xuôi, lực lượng chân nguyên không ngừng thẩm thấu đến từng ngóc ngách trong cơ thể. Diệp Sở có thể cảm giác được nguyên linh của mình đang bị một luồng sức mạnh thần kì quán quanh rồi không ngừng dung nhập vào, khiến nó dần dần lớn mạnh.

Lực lượng quán quanh nguyên linh của Diệp Sở càng ngày càng nhiều, chúng hầu như đã hóa thành thể rắn mà bảo vệ nguyên linh của hắn càng thêm vững vàng, khiến Tổ linh khí của ngoại giới không cách nào đến gần.

Diệp Sở biết luồng lực đạo đang quán quanh nguyên linh bản thân chính là Tổ linh khí của Đại tu hành giả, được Đại tu hành giả luyện hóa rất tinh thuần nên có thể hấp thu trực tiếp và có độ hòa thân cao nhất với nguyên linh của mình, không tạo thành bất kì thương tổn gì cho nó, cứ tuần tự mà tiến hành sự thay đổi về chất.

Diệp Sở tất nhiên sẽ không thể hấp thu toàn bộ Tổ linh khí của Đại tu hành giả, những luồng lực đang quán quanh nguyên linh của mình đánh phải tạm gác lại để khi sau này tu luyện sẽ dùng tiếp. Về sau, dưới Nguyên linh cảnh thì Diệp Sở không cần lo lắng đến vấn đề tổ linh nữa.

Nhưng đồng thời, chân nguyên do nguyên linh của Đại tu hành giả biến thành cũng mang sức mạnh và ý cảnh của người đó. Nó đang tàn phá bừa bãi trong cơ thể của Diệp Sở như muốn khiến thân thể của hắn nổ tung.

“Lão phong tử, ngươi nhất định phải đáng tin nha!” Diệp Sở thầm mong đợi, toàn thân đang bất động bỗng vận vẹo điên cuồng, uốn éo theo những động tác vô cùng quái gở.

Mỗi lần vũ động, cánh tay Diệp Sở thoáng hiện quang mang lập lòe.

“Phong tử thân pháp!” Đây là mệnh danh Lão phong tử đặt cho bộ thân pháp này. Lão nói nếu có thể thực hiện tất cả những động tác ấy thì sẽ hóa giải được lực lượng cuồng bạo trong cơ thể.

Lúc trước Lão phong tử từng tuyên bố, chỉ cần không phải là loại lực lượng bùng nổ tức khắc thì cho dù Tu hành giả bị thương nặng vẫn có thể dùng bộ động tác này để hóa giải dần dần.

Trước nay Diệp Sở vốn không tin mấy động tác mất tự nhiên này có thần hiệu như thế. Hắn chỉ cầu nguyện nó có thể hóa giải luồng lực đang bộc phá trong cơ thể mình thì đã quá ‘A di đà phật!’ rồi.

Khi Diệp Sở uốn éo, chân nguyên mang lực lượng và ý cảnh cùng phóng mạnh về cánh tay hắn. Giờ đây, nó đã đỏ lên như thép trong lò luyện, nhiệt độ so với cơ thể bình thường đã kinh khủng hơn rất nhiều.

“Chết tiệt! Thật sự bị Lão phong tử lừa rồi!” Diệp Sở mắng to, không phải lão đã nói có thể hóa giải được à? Nhưng vì nguyên nhân gì lại không hóa giải được, trái lại còn tích tụ trên cánh tay. Nếu cứ thế nữa thì chắc chắn nó sẽ nổ tung mất!

Đàm Diệu Đồng bên cạnh nhìn Diệp Sở, nàng có thể nhìn thấy rõ linh khí chảy vào trong người hắn. Thực lực Diệp Sở đã lớn mạnh hơn, điều này nàng rất rõ nhưng cả cánh tay đỏ au của hắn nàng cũng thấy được.

“Rốt cuộc Diệp Sở đang làm gì?” Đàm Diệu Đồng thấy Diệp Sở không ngừng làm những động tác quái dị ấy bèn không nhịn được phải cau mày, nghi không ra Diệp Sở đang làm quái gì nữa?!

Đàm Diệu Đồng tròn mắt nhìn thẳng vào Diệp Sở. Nàng chưa từng thấy bất kỳ Tiên thiên cảnh nào dám luyện hóa chân nguyên, cũng không biết Diệp Sở sẽ phát triển đến mức độ nào. Diệp Sở có thể nhận được thủ đoạn của Đại tu hành giả hay không?

Nếu Diệp Sở có thủ đoạn của Đại tu hành giả, đối phó với ba tên ngoài kia thì không đáng kể.

Diệp Sở rất lo vì cánh tay đang khó chịu, nhưng đã thi triển bộ thân pháp của Lão phong tử thì hắn chỉ có thể kiên trì. Càng cố gắng thì Diệp Sở càng cảm thấy cánh tay mình phình lớn và đau nhức.

“A...”

Đến cuối cùng, Diệp Sở đã hết chịu đựng nổi mà muốn hét lớn, cảm giác chỉ sau tích tắc nữa thì cánh tay mình sẽ phát nổ.

Diệp Sở nghiêng răng mà thực hiện nốt mấy động tác cuối cùng. Đến lúc này, cánh tay của Diệp Sở đã đỏ lên như sắt nung.

“Diệp Sở!” Đàm Diệu Đồng muốn bước đến kéo Diệp Sở nhưng hắn đột nhiên nhảy dựng lên. Dưới cái nhìn chăm chú của Đàm Diệu Đồng, hắn bỗng chạy đến bên cạnh tảng đá lớn.

Trong lúc Đàm Diệu Đồng cảm thấy hồn vía lên mây, Diệp Sở vùng cánh tay đỏ rực nện thẳng lên tảng đá. Ngay tức khắc, Đàm Diệu Đồng đã thấy cảnh tượng khiến bản thân không thể tin nổi, đôi môi nhỏ xinh há hốc, ngơ ngác tròn mắt nhìn về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Muốn biết?

Cánh tay Diệp Sở đánh lên tảng đá lớn khiến nó nổ nát trong nháy mắt, đá vụn bạo liệt ra bốn phía. Cự thạch vốn đang chắn đường Diệp Sở trong nháy mắt bị đánh nát bấy.

Từ cánh tay Diệp Sở tuôn trào ra một luồng lực đạo mang theo ý cảnh vô biên, nhẹ nhàng đánh cho tan nát hết thảy chướng ngại vật.

"A..."

Bị vô số đá vụn bắn phá, từ phía sau cự thạch bỗng có tiếng kêu thảm thiết vang lên. Tu hành giả điều khiển cự thạch lập tức bị giết chết ngay tại chỗ.

Lực lượng cuộn trào âm âm công phá, ý cảnh tuôn trào như thể chỉ có đại tu hành giả tài năng mới có thể thi triển được, uy lực một kích này cũng đã tương đương với lực công phá của đại tu hành giả.

Không chỉ Đàm Diệu Đồng ngạc nhiên đứng chôn chân tại chỗ, mà ngay cả Diệp Sở cũng khó tưởng tượng nổi. Ban đầu hắn chỉ biết mình cần phải phát tiết lên cự thạch, nhưng không ngờ lại tạo ra một lực đạo xung kích mạnh mẽ đến như vậy.

Diệp Sở nhìn thoáng qua cánh tay đã khôi phục, không nhịn được hít sâu một hơi. Hắn thầm nghĩ thân pháp của Lão phong tử này quả nhiên là xài được, nhờ nó mà lực lượng trùng kích trong cơ thể mới thoát ra ngoài, bằng không là lần này mình chết chắc!

Diệp Sở cảm giác được ý cảnh trên cánh tay sau khi tuôn trào ra thì toàn thân đã khôi phục lại sự minh mẫn, Nguyên linh chân nguyên cuồng bạo biến mất tăm mắt tích, thay vào đó là khí tức ôn hòa của Đại tu hành giả dung nhập vào cơ thể. Chỉ có điều trong thời gian ngắn Diệp Sở không thể nào luyện hóa hết được, mà cần phải từ từ hấp thụ.

Chỉ cần như thế, Diệp Sở cũng cảm nhận được bản thân mình đã lột xác.

Diệp Sở muốn tự thân cảm nhận tinh tế sự biến hóa này, tìm hiểu cách luyện hóa chân nguyên ngay tức khắc nhưng chỉ tiếc thời điểm này rất không thích hợp.

Diệp Sở kéo Đàm Diệu Đồng chạy theo phương hướng mình vừa mới trùng kích ra.

"Diệp Sở, người thật sự luyện hóa Nguyên Linh Chân nguyên?" Đàm Diệu Đồng nhìn Diệp Sở chăm chăm, không tin vào mắt mình mà hỏi, đồng thời trong lòng ngập tràn hiếu kỳ.

Nguyên linh tinh hoa của Đại tu hành giả cũng bị Diệp Sở hấp thụ, hẳn là hắn sẽ lột xác ngoạn mục. Nói không chừng còn có thể sở hữu kỹ năng của Đại tu hành giả cũng chưa biết chừng.

Thật sự khó mà biết được Diệp Sở có kế thừa được linh ngộ của đại tu hành giả hay không?

Diệp Sở không có thời gian trả lời Đàm Diệu Đồng về vấn đề này, một mạch kéo nàng chạy về phía trước. Khó khăn lắm mới xông ra khỏi đám cự thạch của đối phương, giờ lo mà cầm đầu thoát ra khỏi huyết động, bằng không để cho đối phương lại dùng cự thạch ngăn trở lần nữa thì sẽ vô cùng phiền phức.

"Đứng lại!"

Một kích vừa rồi mặc dù giết chết vài Tu hành giả nhưng vẫn có người may mắn sống sót. Thấy Diệp Sở chạy trốn, họ liền huy động binh khí đâm về phía hắn nhằm cản trở.

"Cút!"

Diệp Sở quát một tiếng, cánh tay trực tiếp vung lên về phía vũ khí của đối phương.

Diệp Sở dùng sức mạnh cơ bắp chấn binh khí đối phương văng thẳng ra ngoài. Hai gã Tiên thiên cảnh chưa đạt tới Tu hành giả liền kêu thảm, văng vào vách động hôn mê bất tỉnh.

Đôi mắt đẹp của Đàm Diệu Đồng lưu chuyển, kim lòng không được mà liếc nhìn cánh tay Diệp Sở mà thầm nghĩ quả nhiên Diệp Sở thu được lợi ích không nhỏ. Bằng không, chỉ với thực lực của hắn tuyệt đối không thể dùng thân thể ngăn trở binh khí sắc bén mà không hề tổn hao gì.

Hắn vẫn một mực phóng ra khỏi đường hầm.

"Đuổi theo!"

Những Tu hành giả khác dĩ nhiên phải liều chết không cho đối phương chạy thoát, cả đám nổi giận la ó truy đuổi theo.

Tuy nhiên đường trong huyết động vốn bị ngăn trở, bọn họ phải lòng vòng tránh các khối cự thạch nên tốn không ít thời gian. Đến khi đuổi ra tới cửa động thì đã không còn thấy bóng dáng Diệp Sở đâu cả.

"Người cầm lấy hộp ngọc rồi hội họp với mọi người đi!" Diệp Sở sau một lúc chạy như điên bèn đưa hộp ngọc cho Đàm Diệu Đồng. "Nhớ phải tìm cho được các năng, cả ngựa nữa... Lập tức rời khỏi đây ngay!"

"Còn người?" Đàm Diệu Đồng nghi ngờ hỏi Diệp Sở.

"Những người này nhất định sẽ đuổi theo ta! Ta sẽ thu hút sự chú ý của bọn chúng!" Diệp Sở nói với Đàm Diệu Đồng.

"Như vậy quá nguy hiểm!" Đàm Diệu Đồng lắc đầu: "Tốt nhất là người đi cùng chúng ta, thực lực của Tinh Văn Đình và Diệp Tinh Văn cũng không hề yếu. Bọn họ có thể chia sẻ áp lực với người."

Diệp Sở cười cười nói: "Ta mới vừa luyện hóa xong chân nguyên nên cần tìm một nơi để tĩnh tu để lợi dụng tối đa cơ hội này, cho nên không thích hợp đi cùng các người... Yên tâm đi, ta tự biết chừng mực."

"Người..."

Đàm Diệu Đồng còn muốn nói thêm nhưng lại bị Diệp Sở cắt ngang, ấn hộp ngọc vào trong tay Đàm Diệu Đồng: "Đi đi, ta và người đi cùng sẽ không phát huy được tốc độ, cũng không thể toàn lực hấp dẫn sự chú ý của bọn chúng."

Đàm Diệu Đồng nhận lấy hộp ngọc, cuối cùng vẫn gật đầu: "Người cẩn thận một chút, nếu đụng phải đối phương thì cũng đừng cố liều mạng."

Đàm Diệu Đồng rời đi.

Diệp Sở đưa mắt nhìn về phương hướng của đối phương, ánh mắt dần trở nên sắc bén. Đang lo không tìm được người trợ giúp hẳn rèn luyện, giờ này bọn người kia thật đúng lúc mà.

Đám người truy đuổi rất nhanh xông tới, trong đó có cả hai tên Tiên thiên cảnh vừa giao thủ với Diệp Sở.

Bọn họ nhanh chóng bao vây xung quanh Diệp Sở, hai người trong đó trầm giọng hỏi: "Các hạ cuối cùng là đã sử dụng thủ đoạn gì mà có thể đánh xuyên qua cự thạch, gây thương tích nặng cho thôn dân tộc ta?"

Diệp Sở cười, nhìn chằm chằm vào cả nhóm: "Các người muốn biết?"

"Mời các hạ chỉ giáo!" Trong lòng hai người rung động. Vốn họ cho rằng đối phương sẽ phải chết không thể nghi ngờ, nào biết đâu đối phương lại giờ thủ đoạn trong nháy mắt đánh xuyên qua cự thạch.

Thấy thiếu nữ xinh đẹp bên cạnh Diệp Sở đã mất hút. Điều này bọn họ không nhìn được mà nhũn mảy, thậm chí phải tốc chiến tốc thắng rồi nhanh chóng đuổi theo giải quyết nữ nhân kia thì mới không để lộ bí mật này ra ngoài.

"Các người đã muốn biết thì ta nói cho các người hay!" Diệp Sở gầm lên một tiếng, cánh tay thẳng tắp quét ra ngoài.

Thiên địa linh khí bốn phía đột nhiên chột náo loạn, giống như một luồng gió cuốn về phía hai người. Đồng thời, một cỗ ý cảnh rộng lớn như biển cũng bùng ra, hào quang đại thịnh mang theo uy áp không thể ngăn cản nổi âm âm tiến tới.

"Các người còn tưởng rằng ta vẫn như lúc trước sao?" Diệp Sở cười lớn.

Hai người nọ cảm thấy khó hiểu trong lòng, nhưng đến khi một kích của Diệp Sở đánh lên người bọn họ thì cả hai mới hiểu được những lời này là có ý gì, lập tức kinh hãi tột độ.

Lực lượng mạnh mẽ trùng kích khiến cả hai muốn thu chưởng rút lui về phía sau nhưng lúc này đã chậm. Diệp Sở đột nhiên phát lực, chấn cho hai người bay ngược ra sau, trong ánh mắt ngập tràn hoảng sợ.

"Người... Người..."

Một người trong đó lao đảo đứng lên, đưa tay chỉ vào Diệp Sở nhưng không sao nói thành lời.

Hai người bọn họ hợp lực vào một kích, thế mà vẫn bị chấn cho huyết khí quay cuồng.

Thời gian trôi qua chưa được bao lâu, sao thực lực đối phương lại bất ngờ tăng vọt tới tình trạng này?

Không chỉ là hai người họ hoảng sợ mà những người truy đuổi Diệp Sở còn lại cũng ngây ngốc. Thấy ánh mắt Diệp Sở quét về phía mình, cả đám liền hoảng hốt lùi về phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Hai người vây công

Một chưởng đẩy lui cả hai người, không còn ai dám nhào lên tấn công Diệp Sở nữa. Mãi tới lúc nhìn thấy hắn xông vào trong huyết động thì bọn người này mới tỉnh người quát lớn: "Mau trở về thôn trang mời cường giả trong tộc truy sát hắn!"

Diệp Sở đương nhiên không quản bọn kia nghĩ gì, chui tọt vào trong rừng rậm. Trốn vào trong đó thì cho dù xuất hiện cường giả 'nuốt tinh hoa nhật nguyệt' thì hắn cũng không hề sợ. Trong rừng rậm bát ngát thế này muốn tìm một người thì chẳng khác gì mò kim đáy bể.

Diệp Sở tìm kiếm một khoảng rừng rậm rạp ẩn thân vào, tâm thần dung nhập vào trong nguyên linh của bản thân. Hắn vừa luyện hóa chân nguyên nên chỗ tốt không đếm xuể, nếu không chịu khó tiêu hóa thì sẽ lãng phí vô cùng.

Đại tu hành giả là ai? Có thể nuốt tinh hoa nhật nguyệt, người người ngưỡng mộ, có thể dung hợp với linh khí thiên địa làm một. Nhân vật như thế thì tuyệt đối được người thường nhìn lên ngưỡng mộ, dù cho Tu hành giả nào cũng đều vô cùng sùng bái.

Tinh hoa nguyên linh do nhân vật như vậy để lại hiển nhiên vô cùng quý báu. Diệp Sở có thể luyện hóa nguyên linh ấy thành chân nguyên thì không khác gì có một Đại tu hành giả trợ giúp hắn tu luyện, hơn nữa còn tôi luyện nguyên linh từ gốc nên càng hiệu quả hơn. Cảnh ngộ như thế luôn khiến Tu hành giả điên cuồng muốn có được, và lúc này Diệp Sở được dịp trải nghiệm.

Tâm thần Diệp Sở nhập vào trong nguyên linh, cảm thụ ý cảnh của vị Đại tu hành giả này mà không chút trở ngại nào. Nguyên linh hấp thu khí tổ linh, do nguyên linh mở rộng nên linh khí bốn phía không ngừng thẩm thấu vào cơ thể Diệp Sở.

Nếu như nói nguyên linh Diệp Sở trước kia như cái chén thì hiện tại nó như chậu nước rửa mặt. Nguyên linh càng lớn mạnh, càng cường đại thì cơ thể càng dung hợp được nhiều khí tổ linh hơn nữa.

Điều đó giải thích tại sao Diệp Nguyên Vũ có công pháp tổ linh nên lực lượng ẩn chứa vượt xa với người khác có cùng cảnh giới.

Nguyên linh Diệp Sở không ngừng cắn nuốt khí tổ linh, tốc độ vô cùng kinh khủng nhưng riêng hắn thì lại chẳng thấy điều đó có gì kỳ lạ.

Nhưng lúc này nếu như Tinh Văn Đình nhìn thấy cảnh này thì ắt hẳn sẽ vô cùng rung động. Nguyên linh Tu hành giả đều có hạn nên dẫn tới việc hấp thu khí tổ linh cũng hạn chế, nhưng lúc này Diệp Sở lại cắn nuốt như không có điểm dừng.

Diệp Sở càng cố gắng hấp thu điên cuồng, càng lúc càng dung hợp được nhiều ý cảnh, trong lòng hắn cũng từ từ hiểu ra.

"Nguyệt Chấn Trầm!"

Linh khí bốn phía thẩm thấu vào thân thể Diệp Sở, khí thế hắn dần thay đổi bộc phát ra ý cảnh vô cùng cường đại, đồng thời trên người phát ra một vàng sáng mờ ảo.

Một lần đột phá chân nguyên nguyên linh này mà cảnh giới của Diệp Sở có bước đột phá, tiến vào cảnh giới Tiên thiên cảnh nhị trọng. Nhờ vậy nguyên linh dung nạp khí tổ linh càng tăng nhanh, điên cuồng thẩm thấu vào.

Linh khí bốn phía theo từng đợt hô hấp của Diệp Sở dung nhập vào, nhờ nguyên linh được mở rộng nên lượng linh khí cũng vượt xa mức Tiên thiên cảnh nhị trọng bình thường.

Xuyên suốt một canh giờ, Diệp Sở mới ngừng hấp thụ, toàn thân đang được bao quanh bởi một vàng sáng mờ ảo, ý cảnh lượn lờ hoàn toàn khác với trước đây. Ý cảnh đại thành quán quanh người Diệp Sở, gần như dung hợp làm một với thiên địa.

"Tan!" Diệp Sở quát lên, ý cảnh tản ra rồi hấp thu hoàn toàn vào trong cơ thể. Trong mắt hắn chợt lóe lên tia sáng nhưng lại lập tức biến mất, giống như chưa từng xuất hiện.

"Lăn ra đây!" Ngay lúc Diệp Sở vừa mở mắt, chuẩn bị đứng dậy thì nghe thấy tiếng hét lớn, một thân ảnh đột nhiên chui vào.

Trong lòng Diệp Sở chấn động nhìn Tu hành giả nhảy vào, trong mắt không khỏi thấy hoảng sợ. Không ngờ lại có người phát hiện ra được mình! Có điều nghĩ kỹ lại hắn không cảm thấy quá bất ngờ, dù sao mình vừa mới đột phá dẫn dắt linh khí xung quanh chấn động, khiến đối phương biết được là chuyện cũng bình thường.

Chẳng qua không biết đối phương điều động bao nhiêu người truy đuổi hắn.

"Đã hái Yêu Nguyên Thảo trong động mà lại không trốn đi còn trú ở chỗ này, gan người cũng to quá nhỉ?" Thốn Nan nhìn Diệp mặt mũi vô cùng âm trầm "Còn một nữ nhân nữa đâu? Gọi nàng ra đây!"

Diệp Sở cười to, không hề trả lời, cánh tay quét ra vô cùng mau lẹ.

Thốn Nan tránh được, neho mắt nhìn Diệp Sở, trong lòng vô cùng cảnh giác. Nghe tộc nhân nói, một chương của hắn có thể đẩy lùi hai vị Tiên thiên cảnh nhị trọng. Bản thân mình mặc dù là Tiên thiên cảnh tứ trọng cũng không thể coi thường những nhân vật như thế này.

Thốn Nan không quá hy vọng mình thu thập được Diệp Sở, chờ Thốn Vạn đến thì đối phương chạy đằng trời.

Diệp Sở biết rõ đây là địa bàn của đối phương, không thể kéo dài chiến đấu, liền lập tức tung cước, vô cùng bá đạo cương mãnh.

"Tuồng ta sợ người sao?" Thấy Diệp Sở không ngừng xuất chiêu, đối phương cũng tiến lên ngăn đỡ, tung ra lực lượng chặn cước của hắn.

Hai người đều bay ngược về sau. Trong lòng Thốn Nan vô cùng kinh ngạc, hắn phục dụng không ít Yêu Nguyên Thảo và có cả công pháp tổ linh. Hai thể mạnh kết hợp thì cho dù đối phương là Tiên thiên cảnh ngũ lục trọng cũng có thể đối đầu, nhưng lúc này thực lực đối phương lại khiến hắn bất ngờ.

“Ngươi rốt cuộc đạt cảnh giới gì?” Thôn Nạn không thể tin lời nói của đám tộc nhân được nữa, kẻ này chỉ mới Tiên thiên cảnh nhị trọng thôi hay sao? Nhìn trước nhìn sau chẳng thấy giống tẹo nào!

“Tiên thiên cảnh nhị trọng.” Diệp Sở thần nhiên trả lời.

“Phắc, ngươi tưởng ta con nít à?!” Thôn Nạn nổi giận mắng to, Tiên thiên cảnh nhị trọng sao có thể phát huy thực lực như vậy. Huống hồ đối phương đi vào trong huyết động, hiển nhiên không hề có công pháp tổ linh.

Đừng nói là không tu hành, dù có tu hành đi nữa thì thực lực Tiên thiên cảnh nhị trọng cũng không thể nào hoành hành như thế này.

“Tin hay không là tùy ngươi!” Diệp Sở hừ lạnh, tiếp tục bộc phát lực lượng không ngừng tấn công đối phương.

Thôn Nạn nhăn mặt nghênh đón: “Đám đến đây gây chuyện thì phải tự giác ngộ có đến mà không về đi!”

Thôn Nạn nhìn lướt qua bên ngoài, nghĩ thầm nơi này đánh nhau hỗn loạn như vậy có thể đánh động Thôn Vạn. Chỉ cần hấn tới thì với thực lực Tiên thiên cảnh lục trọng đủ sức thu thập tiểu tử này.

Thôn Nạn cũng không hề đổi cứng với Diệp Sở, không ngừng du đấu. Với thực lực của đối phương muốn câu kéo hấn thì quá dễ dàng, Diệp Sở không biết phải xoay sở làm sao?!

“Ngươi không muốn chơi thì ta đi đây!” Diệp Sở thấy đối phương không chú tâm quyết chiến, quyết định rời đi nhưng ngay lúc đó thì chợt nghe đối phương cười to, tiến tới tung đòn ngăn cản hấn rút đi.

“Muốn đi sao?! Ngươi nghĩ ta là không khí à?”

Đúng lúc Diệp Sở chuẩn bị tung chiêu đánh vắng đối phương thì một người khác đột nhiên xuất hiện phía đối diện với hấn. Vừa nhìn thấy người này thì Thôn Nạn không khỏi mừng rỡ.

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 122: Một kích kinh khủng

“Thôn Vạn, cùng nhau thu thập hấn!” Thôn Nạn mừng rỡ: “Người này rất mạnh, không hề kém ta!”

“Không hề kém ngươi?” Thôn Vạn kinh nghi, đảo mắt nhìn Diệp Sở: “Khó trách tộc ta nhiều người vậy mà không thể làm gì được hấn!”

Diệp Sở thấy hai người trái ngăn phải cản, bèn cười nhạt: “Cho dù thế thì có thể làm gì được ta?”

Thôn Vạn thoáng nhìn Diệp Sở, đoạn nói với Thôn Nạn: “Đồng loạt ra tay bắt hấn! Thu thập hấn xong, chúng ta còn phải bắt cả ả đàn bà kia. Chỉ cần hấn trong tay chúng ta, tự nhiên ả đó sẽ dẫn xác tới cửa thôi!”

Thôn Nạn gật đầu, hai tên một trái một phải vây lấy Diệp Sở: “Có thể khiến hai người chúng ta hợp lực bắt ngươi, điều này đủ để ngươi hành diện rồi!”

“Có lẽ các ngươi không biết tại sao ta đột nhiên lại mạnh như thế!” Diệp Sở nhìn Thôn Nạn, Thôn Vạn cười khinh khinh rồi cất lời: “Giờ phút này ta sẽ cho các ngươi biết một chút!”

Thôn Vạn khinh thường, y chỉ còn một bước nữa thì đã tiến vào Tiên thiên cảnh thượng phẩm. Tiên thiên cảnh thượng phẩm là một sự biến đổi vô cùng kinh khủng. Mặc dù Thôn Vạn chưa đạt tới cảnh giới ấy nhưng đã đặt một chân vào thì cũng cực kì khủng bố.

Huống chi, gã và Thôn Nạn đồng loạt ra tay, cho dù cả nhân vật đạt đến Tiên thiên cảnh thượng phẩm đụng phải cũng sẽ nhúc nhích. Mà thẳng lối trước mặt này là Tiên thiên cảnh thượng phẩm sao? Hiển nhiên là không! Nếu chưa đạt tới, chắc chắn sẽ bị bọn mình bắt dễ dàng.

“Nhận thua đi!” Thôn Nạn đột nhiên xuất thủ, giọng nói chấn chấn như điều hiển nhiên.

Diệp Sở không nói một lời mà vũ động đôi tay, dần hiện ra quang lập lòe rồi rực sáng. Một luồng khí thể cuồng bạo mang theo ý cảnh bá đạo bắt đầu từng kích mà ra.

“Lấy tinh hoa nhật nguyệt, dẫn Tinh nguyệt lực hóa ý cảnh! Nguyệt Trảm, phá cho ta!”

Trong tiếng thét dài, thân hình Diệp Sở đột nhiên chấn ra một loại ý cảnh như dờn non lấp bể. Trong lúc linh khí kinh khủng trùng kích khuấy đảo tứ phía, gió lốc rít gào khiến cây cối xung quanh bị cuốn gãy đổ trong nháy mắt. Cả một vùng cây cỏ bị phá hủy trở nên trụi lụi.

“Tình nguyệt lực?” Thôn Nan, Thôn Vạn kinh hãi buột miệng, sắc mặt tái nhợt nhìn Diệp Sở với vẻ không thể tin nổi. Dù bất kỳ ai cũng không tin được, tên nhóc con trước mặt lại có khả năng thi triển thủ đoạn đặc thù của Đại tu hành giả.

Thủ đoạn như vậy, bọn họ thân là Tiên thiên cảnh thì sao có thể ngăn cản?

Hai người hầu như không cần phản ứng, thân ảnh bắn thẳng ra phía ngoài hòng chạy trốn nhưng thủ đoạn của Đại tu hành giả há lại có thể tránh dễ như vậy! Lây Diệp Sở làm trung tâm, ý cảnh kinh thiên hóa thành trăm đạo âm âm chém ra, trong khi khuếch tán đã khiến mọi vật bị xả làm đôi.

Hai người vận khởi lực lượng điên cuồng ngăn cản nhưng uy lực một kích kia làm sao có thể chặn. Ngay lập tức, cả hai đều bị chém thẳng vào hông phun máu thành vòi nhuộm đỏ cả mảnh đất trời trời.

Thôn Vạn, Thôn Nan vẫn mở mắt trừng trừng, cho dù hơi thở đã tận nhưng chết không nhắm mắt và không thể che dấu nỗi khiếp sợ của mình.

Diệp Sở cũng không ngờ một kích ấy lại kinh khủng đến như vậy. Nhìn bốn phía hầu như đã bị san thành bình địa, hấn chợt đại ngời. Cứ một kích như thế, Tiên thiên cảnh ai có thể cản? Dưới Tiên thiên cảnh là vô địch!

Thực lực của Đại tu hành giả quả thực thần quý khó lường khiến Diệp Sở phải động tâm. Lúc vừa rồi, hấn chẳng qua chỉ có thể thi triển ra chưa tới một phần trăm lực lượng. Nếu đúng thật do Đại tu hành giả thi triển thì một kích này kinh khủng đến mức nào?

Có điều, sau khi thi triển một kích ấy, Diệp Sở cảm giác toàn thân thoát lực, cả người như xụi lơ khuỵu xuống, mi mắt tự động khép lại như muốn ngủ một giấc thật dài.

Diệp Sở cố gắng phục hồi một chút sức lực rồi chui vào rừng. Trận chiến nơi này chắc chắn sẽ kinh động và dẫn không ít người đến đây. Nếu không lui cho nhanh, với tình trạng suy yếu của lúc này thì ngay cả một Tu hành giả Chân khí cảnh hấn cũng không chống nổi.

Lê thân thể bèo nhèo lui vào rừng, Diệp Sở không ngừng cố gắng gia tăng khoảng cách, lúc này mới tìm được một chỗ trú thân.

Diệp Sở ngồi xếp bằng, tự mình khôi phục sức lực, khu trừ cảm giác buồn ngủ khiến thân thể của hấn phải co quắp.

...

Diệp Sở mất mấy canh giờ mới khôi phục lại như cũ. Khi cảm giác sức mạnh lại dâng trào, Diệp Sở mới thở phào nhẹ nhõm, thâm nhủ thủ đoạn của Đại tu hành giả đúng là mạnh không gì bằng nhưng di chứng cũng quá kinh khủng. Thủ đoạn như vậy không phải lúc nào cũng dùng được.

Có điều, sau khi thi triển chiêu này thì Diệp Sở cảm thấy chân nguyên hóa thành ý cảnh lại có sự gia tăng, không phải là không có chỗ tốt.

Yêu Nguyên Động vẫn còn không ngừng lục soát trong thôn, Diệp Sở thậm chí còn thấy được nhân vật Nguyên linh cảnh thoáng hiện trong rừng. Điều này khiến hấn phải tặc lưỡi thâm kinh hãi, cũng không dám đến khiêu khích đối phương.

Rừng rậm xanh um, cho dù đối phương phái ra không ít hảo thủ nhưng cũng rất khó tìm được hấn ở một nơi rộng lớn thế này.

Diệp Sở tránh mặt bọn họ. Hấn tìm một con đường mòn quanh co khúc khuỷu, đánh một vòng thật lớn tránh khỏi phạm vi thế lực của thôn trang. Khi không còn thấy bất kì bóng dáng nào của đối phương, hấn mới ra khỏi rừng rậm rồi thay bộ quần áo bị cây cối cào nát, một đường đi thẳng về Hoàng thành.

Dọc đường đi, Diệp Sở lo lắng có cường giả đối phương chợt xuất hiện nhưng khi ra rồi thúc ngựa thẳng một đường về Hoàng thành, hấn lại không thấy một ai.

Diệp Sở tất nhiên không biết, chuyện hấn chém giết hai Tu hành giả đã gây chấn động toàn bộ thôn trang. Mảnh đất bị san thành bình địa đã khiến họ nghĩ có Đại tu hành giả ra tay, điều này đã khiến toàn bộ thôn trang hoảng hốt.

Đại tu hành giả là nhân vật không thể tùy ý trêu vào!

Trở lại Hoàng thành, Diệp Sở cũng không vội tìm đám người Tinh Văn Đình mà đi về phủ đệ Hoàng Lâm. Bà tám Hoàng Lâm này nhất định sẽ nói cho Tinh Văn Đình, tự nhiên nàng ta sẽ chủ động đến tìm mình.

...

Ở một nơi khác của Hoàng thành, Đàm Diệu Đồng đang hỏi Tinh Văn Đình và Diệp Tinh Văn: “Diệp Sở còn chưa trở lại, Hoàng thành có nên phái người đi tiếp ứng cho hấn hay không?”

Thấy Đàm Diệu Đồng quá nhạy cảm, Tinh Văn Đình cười khanh khách: “Người lo cho người ta vậy à? Sao không đi tiếp ứng hấn cho rồi?”

“Văn Đình!” Đàm Diệu Đồng bắt mồm cau mày: “Đang nói chuyện nghiêm túc với người đó! Tu hành giả ở thôn trang ấy không kém. Nếu Diệp Sở bị bọn họ chặn được, lành ít dữ nhiều!”

“Chết thì cũng đã chết rồi! Dù sao cũng đỡ một mối họa!” Tinh Văn Đình lại cười khanh khách: “Diệu Đồng, người lo cái gì? Không phải mới bị hấn nhìn một lần, người đã âm thầm hẹn ước gì đó chứ?”

“Các ngươi...” Đàm Diệu Đồng mặt đỏ tạt mang tai: “Hừ, xem ra các ngươi không muốn Yêu Nguyên Thảo mà!”

Diệp Tinh Vân chợt biến sắc, nắm tay áo Đàm Diệu Đồng: “Muội muội tốt đừng nóng giận, chỉ nói giỡn với ngươi thôi! Có điều tên kia đã bảo ngươi chạy trước, nhất định hắn có thực lực rồi đi. Ngươi không cần lo lắng quá!”

“Nói không chừng, Diệp Sở đã trở lại Hoàng thành rồi!” Tinh Văn Đình cũng nói.

“Nhưng đã trở lại, vì sao không đến tìm chúng ta?” Đàm Diệu Đồng không tin.

“Ngươi chưa nghe Hoàng Lâm nói à? Tên kia đang kim ốc tàng kiều một mỹ nhân đấy! Hắn và Bàng Thiệu có cùng đức hạnh, làm sao quan tâm đến ta và ngươi đang lo gì đâu!” Tinh Văn Đình cười đáp: “Chẳng qua, bản thân ta cũng muốn biết, nữ nhân dạng nào mới khiến Diệp Sở kim ốc tàng kiều!”

Thấy bộ dạng hời hợt của Tinh Văn Đình, mặc dù Đàm Diệu Đồng đang khần trương nhưng vẫn cố nén nhịn: “Nếu không thì đến Hoàng phủ xem thử?”

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 123: Đăng Lâu

“Diệp Sở, ngươi đi đâu?” Diệp Sở vừa bước vào Hoàng phủ chưa được bao lâu thì đã bị Hoàng Lâm chặn đường. Nàng hưng phấn nhìn Diệp Sở: “Tìm ngươi đã lâu!”

“Hà?!” Diệp Sở nhìn Hoàng Lâm với vẻ ngờ vực, thầm nghĩ con bé này gấp cái gì mà gấp thế? Diệp Sở đang muốn vòng qua để tìm Bạch Huyền vì biết mình đi lâu như vậy đã khiến nàng rất lo lắng.

“Diệp Sở đại ca, ngươi mau đi với ta! Có chỗ cho ngươi chơi!” Hoàng Lâm kéo Diệp Sở như muốn túm hắn ra khỏi phủ.

“Chơi trò gì mà vui?” Diệp Sở hỏi lại Hoàng Lâm: “Có chuyện gì thì để sau khi gặp Bạch Huyền rồi hãy nói!”

Hoàng Lâm vẫn kéo rịt Diệp Sở không buông: “Đã trễ thế này thì Bạch Huyền tỷ đã sớm cho Dao Dao nghỉ ngơi rồi, ngươi cũng đừng tới quấy rầy họ. Ta sẽ dẫn ngươi đi một nơi rất hay!”

Diệp Sở bị Hoàng Lâm lôi kéo, mặc dù rất bất đắc dĩ nhưng chỉ có thể theo ý Hoàng Lâm, bị nàng kéo khỏi phủ đệ.

“Đăng Lâu!”

Hoàng Lâm lôi kéo mãi rồi mới đến một tòa lầu đèn đuốc rực rỡ. Nó được gắn hai chữ lớn sơn son thiếp vàng. Diệp Sở cũng chưa từng đến đây nhưng có điều đã nghe Bàng Thiệu đề cập từ trước.

Bàng Thiệu nói những cô nương bên trong đều tài mạo song toàn, có tuyệt kỹ hầu hạ nam nhân cực kỳ cao minh.

“Ngươi dẫn ta đến thanh lâu?” Diệp Sở hỏi Hoàng Lâm: “Không phải ngươi cho rằng nhân phẩm của ca cũng đòi bại Bàng Thiệu chứ? Chỉ biết lấy tiền mua một khắc tiêu hồn với nữ nhân!”

Hoàng Lâm cười khanh khách rồi nói: “Tất nhiên là không phải! Dẫn ngươi đi xem kịch vui!”

Nói xong, Hoàng Lâm cũng không giải thích thêm mà kéo thẳng Diệp Sở vào tòa lầu. Thấy Hoàng Lâm thế mà dám vào nơi này, Diệp Sở hỏi với giọng tò mò: “Chẳng lẽ trong đây còn có phục vụ nam đẹp trai à?”

“Hừ!” Hoàng Lâm gắt khề: “Ngươi cho rằng ta cũng xấu xa như bọn Bàng Thiệu và Lưu Thiếu Dương sao? Bà cô đây vẫn còn là xử nữ, không bao giờ để bọn nam nhân chết đuối ấy kiếm hơi đâu!”

Diệp Sở đưa mắt đánh giá Hoàng Lâm một lượt nhưng ngay sau đó bèn nói ra một câu đen tối: “Ặc, thì ra nơi này còn có bách hợp phục vụ! Quả nhiên chính là phát triển theo con đường cao cấp mà!”

“...”

Hoàng Lâm đã tiếp xúc với Diệp Sở trong một thời gian khá dài nên tự nhiên biết bách hợp là gì. Nàng thầm nghĩ ngươi mới là thằng chuyên lẫn lộn với nam nhân thì có! Bà cô đây ngay cả nam nhân không ai xứng mà ngay cả nữ nhân cũng đừng hòng xơ múi!

“Diệp Nguyên Vũ ở bên trong!” Hoàng Lâm trừng đôi mắt lên: “Hắc hắc, đám người Bàng Thiệu đang muốn dạy cho gã một bài học thật đặc sắc. Vừa lúc dẫn ngươi đến xem kịch vui!”

“Xem kịch vui?” Diệp Sở cảm thấy buồn cười: “Các người đánh không lại Diệp Nguyên Vũ thì vui cái nổi gì?”

“Ai nói đánh với hắn?” Hoàng Lâm vẫn cười khanh khách: “Người không biết, Bàng Thiệu đã sớm mua lại Đãng Lâu này rồi. Diệp Nguyên Vũ đến đây là chính gã tự chui đầu vào lưới. Hơn nữa, nghe đồn Diệp Nguyên Vũ đang giao dịch với mấy tên ngoại vực. Có thể khiến Diệp Nguyên Vũ phải giao dịch thì hẳn phải là đồ tốt. Nói không chừng... có thể tiện tay dắt dê đây!”

Thấy Diệp Sở còn chưa vì vậy mà đổi ý, Hoàng Lâm bắt đầu nổi nóng: “Người biết thứ gì tốt hay không hả? Theo lời đồn nó chính là một quyển bút ký của một Đại tu hành giả trong giới...”

“Gới nào? Sát linh giới?” Diệp Sở hỏi bằng giọng nghi hoặc.

“Coi như người thông minh!” Hoàng Lâm cười hi hi: “Giờ bắt đầu hứng thú rồi phải không? Sát linh giới, đây chính là một giới mà bất kỳ Tu hành giả nào cũng muốn đi vào. Nhưng người cũng biết muốn vào đó thì khó khăn đến cỡ nào rồi. Cả Hoàng thành mà chỉ có chưa đến mười người lọt vào bên trong mà số lượng người đạt đến Đại tu hành giả lại còn chưa đầy một bàn tay. Trong mắt thế tục thì Sát linh giới vô cùng thần bí, mượn Sát và Linh để đồng thời tu luyện, đây chính là chuyện mỗi Tu hành giả đều mong ước. Có thể là một thành viên của Sát linh giới, điều này nói lên thành tựu trong tương lai của người tuyệt đối phi phạm. Mà lúc này, có một quyển bút ký của Đại tu hành giả Sát linh giới, nếu lấy được thì nói không chừng sẽ đưa người tiến vào Sát linh giới ngay ấy chứ!”

Quả thật Diệp Sở đã bị tin tức ấy hấp dẫn, hẳn tự nhiên biết Sát linh giới là thế giới của những người nào. Có thể bước vào cái giới này, ai chẳng phải là kỳ tài ngút trời, thành tựu trong tương lai là không thể đo đếm. Coi như là những kẻ ngoài rìa thì cũng chính là đối tượng được người ta tranh nhau lấy lòng.

Nhân vật trong giới này có thể lợi dụng hai loại lực lượng đối lập là sát khí và linh khí, điều này đã khiến thành quả họ tu luyện vượt xa người khác. Đồng thời, bởi có thể lợi dụng hai loại năng lượng đối lập nên chiến lực khi bộc phát cũng mạnh hơn xa người thường.

Tất nhiên, trước mặt người ngoài thì Sát linh giả vô cùng thần bí, trong mắt họ thì mỗi người trong Sát linh giới đều cao thâm mịt mịt. Điều này đã khiến các Tu hành giả dù có đắc tội với ai cũng không nên đắc tội với nhân vật có xuất thân từ Sát linh giới.

Chính vì Sát linh giới có địa vị siêu nhiên như thế, bởi được người đời sùng bái không thôi như thế nên vô số người, ai cũng muốn muốn gia nhập vào trong đó nhưng đều bị cự tuyệt ngoài cửa.

Diệp Sở cũng chỉ nghe lão mập chết bầm trên Thanh Di Sơn đề cập về cái giới này nhưng đến nay vẫn chưa hề gặp được bất kỳ nhân vật nào, cũng không biết họ mượn sát khí để tu luyện bằng cách gì nữa.

Diệp Sở không khỏi nghĩ về thể chất của mình, có thể khiến cho sát khí xâm nhập mà không hề bảo mòn sinh cơ thì bản thân mình đã vô cùng thần kỳ. Lúc trước Diệp Sở đã từng yêu cầu Lão phong tử, hỏi lão xem có thể đưa mình đến quan sát cái giới ấy một phen hay không? Nói không chừng, lúc đó có thể tìm được nguồn gốc thể chất đặc thù của mình.

Những Lão phong tử lại phán một câu xanh rờn: “Thể chất người căn bản không hề liên quan đến cái giới đó! Người phải thăm dò cơ thể mình dần dần vì trong số họ không nhân vật nào có được thể chất tương tự người cả!”

Lão phong tử chỉ nói khơi khơi một câu đã thắng thường cự tuyệt Diệp Sở. Tất nhiên, Diệp Sở vẫn luôn nghĩ Lão phong tử quá lười nên không muốn dẫn hắn đến đó. Điều này đã khiến Diệp Sở khá tò mò với cái Sát linh giới này.

“Đi, đến xem một chút!” Diệp Sở nói với Hoàng Lâm. Hắn muốn nhìn xem thể chất của mình có phải cũng tương tự như người trong giới đó hay không.

Diệp Sở và Hoàng Lâm vừa bước vào thì Lưu Thiệu Dương và cả đám Bàng Thiệu đã kéo hắn vào một phòng riêng: “Người, cái tên này đi đâu thế? Tìm người lâu như vậy mà cũng không ra! Hắc hắc, dẫn người đi xem một màn hài kịch!”

“Diệp Nguyên Vũ?” Diệp Sở hỏi.

“Cái đệch...! Người biết rồi hả? Hoàng Lâm bật mí cho người phải không?” Bàng Thiệu nhìn thoáng qua Hoàng Lâm nhưng ngay sau đó lại cười sằng sặc: “Người nằm mơ cũng nghĩ không ra hiện giờ Diệp Nguyên Vũ đang làm gì đâu!”

“Hả?!” Diệp Sở tò mò.

“Có nhớ Lưu đại mụ ở khu Cự thành không?” Bàng Thiệu đá lông nheo với Diệp Sở.

Trong đầu Diệp Sở chợt hiện lên bóng dáng một ‘nhân vật cấp bác gái’ phong tao cực kỳ ở khu thành nội. Vị đại mụ này có thể nói là cực phẩm, hằng ngày trất lên mặt không dưới một cân phấn hồng khiến ‘mặt tiền’ mập mụ như đường chờ lún. Dáng điệu thướt tha ẩn dấu trong thân hình ‘bé bỏng’ chỉ khoảng ba trăm cân. Lần đầu tiên thấy ‘nàng’, đám người Diệp Sở đã suýt ngất toàn bộ.

Mà điều khiến họ cảm thấy lạnh gáy nhất chính là đẳng cấp tự sừng sững như rầm thoỉ của nhân vật như vị đại mụ này: Nhìn thấy đàn ông đã nghĩ cảnh giường chiếu, đã từng tính kẻ lột sạch rồi kéo Bàng Thiệu lên giường. Chính vì thế, suốt cả một tháng ròng Bàng Thiệu cũng không hề dám chạm đến nữ nhân. Cũng suốt thời gian ấy, sắc mặt của hắn lúc nào cũng trắng bệch.

“Bà ấy đến?” Diệp Sở bắt đầu nổi lên ý định đào tẩu.

“Đang hầu hạ Diệp thiếu gia của chúng ta!” Bàn Thiệu cười hăng hắc: “Ngươi tin không?”

“Á đù... Ngươi đi mà gạt quỷ!” Diệp Sở nhìn Bàn Thiệu bằng ánh mắt khinh bỉ, thầm nghĩ Diệp Nguyên Vũ vừa thấy đối phương không ngất ngay mới là lạ, còn đứng lên được sao?

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 124: Sát linh giới.

“Không tin?” Bàn Thiệu nhìn Diệp Sở đầy khinh bỉ: “Lúc Diệp Nguyên Vũ tới, ta gọi nữ nhân xinh đẹp nhất Đăng Lâu tiếp gã, rót loại rượu ta tự tay điều chế. Hắc hắc, uống rượu đó cho dù thấy heo mẹ cũng hóa Hằng Nga! Đừng nói chỉ một Lưu đại mụ, dù có xuất hiện hai người gã cũng lao tới!”

“Ngươi chơi gã như vậy à?” Diệp Sở ngờ ngạc nhìn Bàn Thiệu. Uy lực rượu do Bàn Thiệu điều chế thì Diệp Sở không hề nghi ngờ. Những thủ đoạn khác của hắn như mèo cào nhưng riêng món này hắn xưng đệ nhị không ai dám vỗ ngực đệ nhất.

Nếu quả thật như thế thì Diệp Nguyên Vũ hẳn là đang đối mặt với bi kịch thật sự. Lưu đại mụ lại được một phen hưởng thụ.

“Ngươi còn không nhanh đến đây xem, bọn họ đang vòn nhau này.” Bàn Thiệu cười vô cùng khoái trá.

“Ồi vãi lòng...! Ca đây không có hứng thú!” Diệp Sở mắng to, nghĩ thầm có quỷ mới đi xem phim đó, vừa nghĩ đã khiến mình nổi da gà. Nếu như còn nhìn bộ dạng điên cuồng của hai người bọn họ thì sợ rằng sau này sẽ chẳng còn cảm con mẹ nó xúc làm chuyện đó nữa.

“Bàn Thiệu, ngươi cũng to gan lắm! Diệp Nguyên Vũ là tam thế tử Diệp gia. Ngươi dám chơi gã như thế thì chẳng khác gì rước thêm kẻ địch. Ngươi không sợ hắn trả thù?” Diệp Sở cười mỉa: “Đổi lại bất kỳ nam nhân nào nếu lâm vào tình huống đó, khác gì mỗi thù giết cha. Sau khi gã tỉnh lại thì ngươi không còn sống yên ổn nữa đâu.”

“Sợ cái đếch gì! Bàn gia ta thua Diệp gia hắn chắc! Đã vậy ta lại là người thừa kế Bàn gia duy nhất, cỡ Diệp Nguyên Vũ hẳn là cái thá gì chứ! Con của đại ca tộc trưởng mà đã lớn sao? Ta còn cao quý hơn hắn nhiều! Hơn nữa, lần trước Diệp Tinh Vân có nói với ta một câu...” Nói đến đây Bàn Thiệu cười phả lên.

“Nói cái gì?” Diệp Sở vô cùng nghi ngờ, trong lòng thầm nghĩ nữ nhân yêu quái Diệp Tinh Vân này lại bày ra trò gì mà có thể khiến Bàn Thiệu lên cơn động kinh đến thế.

Diệp Tinh Vân nói: “Diệp Nguyên Vũ không thể đại biểu cho huynh đệ Diệp gia! Ngươi nói xem ta có dám thu thập hắn nữa hay không?” Bàn Thiệu cười sáng khoái: “Ta có thể đại diện cho Bàn gia nha!”

Diệp Sở đã sáng tỏ ý tứ của Diệp Tinh Vân, nhất mạch tộc trưởng mới là chính thống nhất, huynh đệ Diệp Nguyên Vũ dù sao chỉ là chi nhánh mà thôi. Cho dù Bàn Thiệu đối phó bọn họ thì Diệp Tinh Vân đại biểu nhánh trưởng sẽ đứng về phía hắn, nên khó trách Bàn Thiệu lại lớn gan như vậy.

“Diệp Tinh Vân muốn tranh đoạt vị trí tộc trưởng sao?” Diệp Sở nhìn Bàn Thiệu: “Bà điên này đã tâm không hề nhớ!”

Bàn Thiệu mỉm cười: “Quản chuyện của nàng làm gì, để ý chuyện chúng ta thôi. Ta chỉ muốn biết, tối nay sau khi Diệp Nguyên Vũ mây mưa xong thì sẽ hành động ra sao?”

“...”

Một đám nam nữ ngồi cười sằng sặc, chỉ có mấy người nữ nhân Hoàng Lâm mới nhìn Bàn Thiệu đầy khinh bỉ: “Chỉ có các ngươi mới nghĩ ra thủ đoạn như vậy!”

“Mấy người ngoại vực đâu rồi?” Diệp Sở quay sang hỏi Bàn Thiệu: “Ngươi cũng dùng thủ đoạn y chang hả?”

“Không hề có nha, ta chỉ cho mấy cô nương tuổi bọn họ một ít thuốc mê hôn khiến bọn họ hôn mê chút đỉnh thôi.” Bàn Thiệu lắc đầu nói.

“Đưa ta đi xem.” Diệp Sở nhìn Bàn Thiệu nói: “Ta có hứng thú với bút ký trên người bọn họ, vừa tiện mượn xem một chút.”

“Ta có thể thò thụt ít đồ được không? Không lẽ chỗ tốt ngươi chiếm hết?” Bàn Thiệu nhìn Diệp Sở khinh khinh, nhưng thấy ánh mắt nguy hiểm của hắn, vội vàng sửa chữa: “Như lòng ngươi hưởng lợi một lần!”

Diệp Sở không thèm nhìn tên mập nữa, nghĩ thầm đồ tốt như thế thì Tinh Sát sao không thò một tay, để sau này cho Hoàng Lâm tổ chức mọi người tịch thu là ổn.

Dĩ nhiên Sát lĩnh giới không biết suy nghĩ bọn người Bảng Thiệu, bằng không thì ai nấy sẽ tức hộc máu. Bút ký trần quý như thế ai chẳng muốn hưởng một phần.

Bảng Thiệu dẫn đám người Diệp Sở vào một căn phòng, trong đó chất ngồn ngang đám người ngoại vực.

“Luru Thiếu Dương, qua lục soát đi! Nếu như có bút ký đại tu hành giả Sát lĩnh giới thì lấy về đây, những thứ khác thì tha cho chúng.” Diệp Sở nói với Luru Thiếu Dương ở bên cạnh.

Luru Thiếu Dương hai mắt sáng rõ, bắt đầu lục soát từng người. Thấy được không ít thứ tốt, hắn vốn định thó đi ít món nhưng nhớ lời Diệp Sở nói nên bèn nghiêm túc trở lại.

Sờ soạng một hồi vẫn không tìm ra món đồ mình cần, Diệp Sở liền quay lại chiếu tướng Bảng Thiệu: “Người có nhầm lẫn gì không?”

“Không thể nào! Cô nương trong thanh lâu chính tai nghe được bọn họ thương nghị mà, hơn nữa quả thật Diệp Nguyên Vũ cầm một viên đan dược do Vị đại tu hành giả luyện chế. Nếu không phải dùng trao đổi với vật trân quý kia thì là gì?” Bảng Thiệu lắc đầu trả lời.

Thấy Bảng Thiệu khẳng định chắc nịch, Diệp Sở liếc nhìn sang Luru Thiếu Dương, thấy hắn đang tìm kiếm tên cuối cùng. Vừa thò tay vào kiểm tra thì tên kia đột nhiên mở mắt tung chưởng vào ngực hắn.

Mặt Luru Thiếu Dương tái mét, muốn trốn đi nhưng lực bắt tông tâm, tro mắt nhìn chưởng kia đánh vào lồng ngực mình.

“Cẩn thận!” Bảng Thiệu khẩn trương, muốn kéo Luru Thiếu Dương lại nhưng không còn kịp nữa.

Mọi người ở đây đều không đành lòng nhìn hắn bị đánh đều nhắm mắt lại, nhưng ngay lúc đó một bàn tay kịp ra tay chặn ngay trước ngực Thiếu Dương. Một chưởng của đối phương bị chặn lại, bàn tay kia vẫn yên vị chắn trước ngực.

“Diệp Sở đại ca!” Hoàng Lâm vội vàng kéo Luru Thiếu Dương ra, thấy Diệp Sở đứng trước mặt tên ngoại vực, hét lên đầy sung sướng.

“Thực lực đại ca lại tăng lên?” Bảng Thiệu nhìn Diệp Sở đầy kinh ngạc. Vừa rồi khoảng cách của Diệp Sở tới Luru Thiếu Dương còn xa hơn cả hắn, thế mà trong tích tắc đã chặn được đòn tấn công, cứu được một mạng.

Mới mấy ngày không thấy sao thực lực Diệp Sở lại tăng cao như vậy được?

“Nghe nói dân ngoại vực tương đối giáo hoạt, xem ra danh bất hư truyền. Ngay cả giả chết cũng làm được.” Diệp Sở hí hóp nhìn người ngoại vực trước mặt.

“So với các người thì đã ăn thua gì đâu? Trong rượu hạ thuốc mê, thủ đoạn hạ lưu như thế cũng dùng được!” Người ngoại vực cười nhạo.

Diệp Sở nhún nhún vai nhìn Bảng Thiệu: “Người ta mắng người kia, không trình bày gì à?”

Bảng Thiệu đứng ra cười vô cùng sáng khoái: “Đa tạ các hạ khích lệ!”

Đám người Hoàng Lâm trong nháy mắt đều trung ngón giữa trước mặt Bảng Thiệu. Món này học được từ Diệp Sở, ai nấy đều cảm thấy chỉ làm thế mới biểu lộ hết độ bản bựa của Bảng Thiệu.

“Có điều bọn người ra tay với chúng ta, không hề hối hận sao?” Người ngoại vực nheo mắt nhìn từng người.

“Ồ Hoàng thành này chúng ta việc quái gì phải suy nghĩ!” Bảng Thiệu cười to: “Các hạ ngoan ngoãn giao đồ ra đây!”

“Nếu như ta nói, ta là Sát lĩnh giả của Sát lĩnh giới thì sao?” Đối phương nhìn Bảng Thiệu gằn giọng từng chữ.

Một câu nói khiến đám người Bảng Thiệu tái mặt. Bọn người Hoàng Lâm nhìn đối phương đầy kiêng kị, hiển nhiên cái tên này có lực sát thương rất lớn.

“Làm sao? Sợ rồi à?” Người ngoại vực bữu môi chê cười.

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 125: Thủ đoạn.

“Cứu tình người của chúng ta, ta không so đo với các người nữa!” Nam tử ngoại vực trừng mắt nhìn Bảng Thiệu, bên trong mang theo vẻ miệt thị.

Tu hành giả của Sát lĩnh giới ai lại chẳng vô cùng tôn quý. Nhân vật có thể tiến vào, ai cũng có hậu thuẫn là Đại tu hành giả Sát Lĩnh giới cao cường. Họ

thường xuyên gây nên những trận chiến nhỏ nhưng mang lại thanh danh lớn.

Chỉ điều này thì cũng chưa tính mà chuyện quan trọng nhất là, chỉ cần đối phương nói bản thân y là Tu hành giả Sát linh giới thì có rất nhiều Tu hành giả sẽ tình nguyện ra mặt cho y.

Cho nên, nếu không có chuyện gì, ai cũng không muốn chọc vào nhân vật Sát Linh giới.

Khi đám người Bằng Thiệu còn đang trầm ngâm thì Diệp Sở thể nhưng lại cười, đứng ra nói: “Bản thân ta muốn xem thử ngươi so đo với chúng ta bằng cách nào?!”

“Hừ, một đám ăn chơi đàng điếm tập tợe đua đòi mà thôi. Tốt nhất đừng nên chọc vào ta, bằng không ta sẽ khiến các ngươi muốn hối hận cũng không kịp!” Nam tử vực ngoại trừng mắt nhìn Diệp Sở, hừ một tiếng rồi nói.

“Sát linh giả quả thật khiến người ta vô cùng cổ kị, nhưng hiện giờ ngươi còn chưa làm rõ thân phận. Hiện giờ ngươi đang trong địa bàn của chúng ta, muốn chém giết hay xê thịt thì chỉ chúng ta mới được quyền!” Diệp Sở cười, đối mắt cùng đối phương.

Bằng Thiệu nghe Diệp Sở nói xong bèn cười phá lên: “Ta quả thật rất sợ Sát linh giả, sợ chọc vào bọn họ khiến vị gia gia tính tình bạo lực của mình nói ta không hiểu chuyện. Có điều, trung ra cái thân phận này không có nghĩa là các ngươi sẽ thoát!”

Bằng Thiệu thầm nhủ, đây chính là Hoàng thành. Cho dù Đại tu hành giả Sát Linh giới có đến đây thì cũng không thể nào thu thập Bằng gia nhà mình. Vậy mình còn sợ bọn chúng sao?

“Hừ, không biết sống chết! Hôm nay thu thập các ngươi trước!” Nam tử vực ngoại nổi giận gầm lên, nhìn đám người Diệp Sở bằng ánh mắt lạnh băng: “Chỉ cần một mình ta cũng đủ thu thập cả đám con cháu ăn chơi các ngươi!”

“Vậy phải xem bản sự của ngươi rồi!” Diệp Sở trợn mắt nhìn đối phương, ra hiệu cho đám người Lưu Thiếu Dương lui về sau.

Ngón tay của Nam tử vực ngoại điểm ra liên tục, từng dòng khí xám mênh mông cuộn cuộn trào ra. Lúc cánh tay quét ngang có thể thấy rõ từng lớp cơ nhục đang chấn động, ẩn chứa lực bạo phát kinh người.

Đám Lưu Thiếu Dương thấy cảnh tượng này bèn biến sắc. Đối phương hẳn đã đạt đến Tiên thiên cảnh, nhưng chẳng qua không biết là cảnh giới nào. Hơn nữa, nếu luận về lực chiến đấu thì Sát linh giả mạnh hơn Tu hành giả bình thường không biết bao nhiêu, bởi vì đối phương có thể bạo phát ra mấy phần thuộc tính Sát.

Giờ phút này, đối phương xuất ra từng đạo khí xám mờ cuộn trào, lại mang theo Sát lực.

“Tiến ngươi lên đường!” Đối phương nổi giận gầm lên, cánh tay thẳng hướng về Diệp Sở mà nhếch môi mang theo vẻ miệt thị. Y đã từng luyện hóa một loại Sát, mặc dù không mạnh nhưng đã nhiễm mấy phần khí tức của nó. Lấy Sát lực ấy, y đã từng kết liễu một Tiên thiên cảnh ngũ trọng.

Thiếu niên trước mặt giờ đây sao có thể chống được y? Một đám ăn chơi đàng điếm mà thôi, mình tiện tay giải quyết thì không chừng Diệp Nguyên Vũ còn mang ơn nữa. Đến khi mình đưa ra điều kiện, Diệp Nguyên Vũ cũng sẽ rất sáng khoái.

Một chương ầm ầm của đối phương mang theo lực bộc phát kinh khủng, khi cánh tay chấn động có thể nghe được tiếng tiếng gió gào thét. Một kích sắc bén tàn độc phóng tới những chỗ yếu hại của Diệp Sở.

Thấy cổ họng Diệp Sở sắp trúng chiêu, đám Lưu Thiếu Dương bèn khẩn trương, quát lên cảnh báo hân: “Diệp Sở, cẩn thận!”

Lòng dạ ai nấy đều khẩn trương. Bình thường mọi người đều nghe đồn về sự thần bí và kinh khủng của Sát linh giả, tất nhiên sẽ cho rằng họ khủng khiếp phi phàm. Giờ thấy nơi yếu hại của Diệp Sở bị đối phương tấn công, họ không kìm được phải sinh lòng hoảng sợ.

Nhưng đúng lúc mọi người đang âu lo không ngớt, chẳng biết từ khi nào Diệp Sở đã chặn tay nơi yết hầu mình. Bị một kích của đối phương nện vào, lòng bàn tay của Diệp Sở cũng không hề nhúc nhích.

Nam tử vực ngoại mặt lộ vẻ kinh dị, thầm nghĩ thiếu niên này quả nhiên có mấy phần lực lượng. Lấy thực lực Tiên thiên cảnh nhị trọng của mình mà không hề khiến đối thủ chấn động chút nào. Từ điều này, có thể thấy được thực lực hùng hậu của đối phương.

Nhưng nam tử vực ngoại cũng không quá lo lắng. Đối với bọn họ, sức mạnh không phải là thứ quyết định. Sát linh giả ai cũng có thủ đoạn đặc thù riêng của mình, nó mới chính là ác mộng của Tu hành giả.

Nam tử vực ngoại phát tay, những dòng khí xám mờ không ngừng hội tụ về nơi đó. Trong nháy mắt, cánh tay y đã bị bao phủ một lớp khí tỏa ánh sáng xám mờ mờ khiến lòng người sợ hãi, thậm chí nó còn mang theo mùi hôi thối nhàn nhạt.

Mùi hôi thối bốc lên khiến đám người Lưu Thiếu Dương đều bịt mũi, không nhìn được chửi rủa lên: “Mẹ mày, ta cho rằng Bằng Thiệu đã hạ lưu lắm rồi! Không ngờ ngươi còn ác hơn! Lại còn dám đánh rắm để đầu độc chúng ta!”

Nam tử vực ngoại không thèm để ý đến Lưu Thiếu Dương đang mắng chửi thậm tệ, lúc vung tay bèn nói: “Trong Sát linh giới, ta còn chưa được tính là nhân vật nhập môn. Cho dù như thế, ta đã luyện hóa được sát khí trong một ngôi mộ. Chỉ cần mượn sát khí này, ta đã từng giết chết một Tiên thiên cảnh ngũ trọng!”

Mặc dù đang hùng hù hỏ hỏ, đám Lưu Thiệu Dương khi nghe câu này không nén nổi mà hoảng hồn. Theo lời của đối phương, có thể tưởng tượng được thứ y luyện hóa chính là Sát trong mộ. Nó có thể đối phó Tiên thiên cảnh ngũ trọng, chẳng biết Diệp Sở có thể ngăn được hay không?!

Bọn họ cũng biết Diệp Sở có thủ đoạn đặc thù để xử lý sát khí, nhưng dù sao đây cũng là Sát Linh giả sở hữu một loại Sát bất đồng.

Diệp Sở không chủ động xuất thủ, ánh mắt ngưng tụ trên cánh tay bao phủ đầy lực lượng xám mờ của đối phương. Hắn muốn biết tường tận nên chờ xem rốt cuộc Sát linh giả có thủ đoạn kinh khủng thế nào.

Trong lúc đối phương múa máy, lực lượng xám mờ đã hóa thành từng tia nhỏ không ngừng quán quanh rồi phong tỏa bốn phía Diệp Sở, không ngừng thấm vào cơ thể hắn. Y phục của Diệp Sở vô tình tiếp xúc với lực lượng xám mờ ấy liền bị ăn mòn thành một lỗ to.

Lực ăn mòn kinh khủng đến thế khiến mọi người phải cau mày, còn Diệp Sở không ngừng múa tay phát ra linh khí đánh tan lực lượng xám mờ của đối phương.

Giao phong với đối phương, Diệp Sở mới hiểu rõ sự kinh khủng ẩn chứa bên trong lực lượng đó. Mặc dù hắn mạnh hơn đối phương nhiều, nhưng y mượn dòng khí xám mờ mang theo lực ăn mòn, chỉ bằng chút sức lực này thì Diệp Sở không thể làm gì được nam tử ngoại vực.

Nam tử ngoại vực cười khinh miệt: “Vô dụng! Ngươi chết chắc rồi!”

Diệp Sở thật sự rung động! Quả nhiên Sát linh giả không giống với người khác, bởi vì trong khí tức của họ mang sức mạnh của Sát. Đây đối với Tu hành giả chính là thứ trí mạng. Giờ phút này, Diệp Sở rốt cuộc đã tin đối phương thật sự đã giết chết một cường giả ngũ trọng.

“Chết đi!” Đối phương nổi giận gầm lên, lần nữa lại bạo phát một kích. Mùi hôi thối tràn ngập khắp cả gian phòng như muốn ăn mòn toàn thân Diệp Sở.

Người ngoại vực rất tự tin, chỉ bằng một kích của mình đã đủ giết chết đối phương. Lúc đó, cường giả Tiên thiên cảnh ngũ trọng kia chính là chết dưới chiêu này.

Nam tử vực ngoại điều khiển từng dòng khí xám mờ quán quanh cánh tay Diệp Sở, rồi chui vào bên trong cơ thể hắn. Thấy cảnh tượng như vậy, nam tử ngoại vực cười khinh, thầm nghĩ cho dù ngươi có mạnh hơn thì nhất định sẽ phải chết.

Lúc nam tử ngoại vực đang khinh bỉ thì Diệp Sở đột nhiên cười nhạt. Cánh tay đang bị khí xám quán quanh bỗng nhiên chấn động bỗng phát ra một kích.

“Vừa rồi chỉ muốn xem ngươi có thủ đoạn gì hay không! Ngươi còn tưởng rằng đám sát khí vớ vẩn này có thể làm gì được ta à?”

Trong lời nói khinh thường, nam tử ngoại vực vốn cho rằng mình đã thắng chắc liền bị một kích của Diệp Sở đánh trúng ngay lập tức. Dưới ánh mắt không thể tin nổi, y bắn ngược ra mà bên tai văng vẳng lời của Diệp Sở: “Bàng Thiệu, giao cho các ngươi! Lực soát toàn thân xem y có phải là vũ khí chung cực thật hay không? Lưu Thiệu Dương, theo hắn!”

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126: Mê ly.

Không lực soát được quyền bút ký của Đại tu hành giả Sát linh giới trên người nam tử ngoại vực mà Hoàng Lâm nói, Diệp Sở để mặc cho đám Bàng Thiệu xử lý. Diệp Sở biết đám Bàng Thiệu có nhiều thủ đoạn, chỉ cần thật sự có thứ này thì không sợ không tìm được.

Quả nhiên vào sáng ngày hôm sau, Bàng Thiệu đã báo tin cho Diệp Sở: “Nam tử ngoại vực đã cất giấu quyền bút ký vào một nơi và phái người canh giữ rồi.”

Điều này khiến Diệp Sở sáng mắt. Sau khi dặn dò Bàng Thiệu sao cho mình một bản thì mới hỏi về tình huống của Diệp Nguyên Vũ.

Nói đến Diệp Nguyên Vũ, tức thì Bàng Thiệu trở nên hưng phấn: “Hôm qua, sau khi tên kia bị Lưu đại mụ chơi đùa thỏa thuê thì ta bèn sai người vắt gĩa vào thùng rác. Hôm qua chơi lớn như vậy, đoán chừng giờ này gĩa vẫn nằm đấy ngáy o o đây!”

Diệp Sở không khỏi đồng cảm với Diệp Nguyên Vũ, thầm nghĩ lần này ‘chịu tội’ trong tay đám Bàng Thiệu thì e rằng cả đời gĩa sẽ luôn chìm trong ác mộng.

...

Rời khỏi Đăng Lâu, Diệp Sở và Hoàng Lâm đi tới tòa biệt viện mà Du gia đã ‘kính biểu’. Trên đường, Hoàng Lâm cũng nói cho Diệp Sở biết mấy ngày qua Bạch Huyền đã cho người quét dọn bố trí tòa biệt viện, lúc này đã xong hơn phân nửa rồi.

Biệt viện Du gia ‘kính biểu’ nằm không xa Hoàng phủ, trước kia thuộc về một quý tộc. Chỉ có điều, sau khi y phá sản đã bị Du gia mua mất.

Biệt viện không lớn không nhỏ, được phủ xanh tương đối tốt. Trước cửa có hai cây cổ thụ trăm năm, hoàn cảnh như thế cũng khá thích hợp với Bạch Huyền.

“Diệp Sở đại ca, ta đã tặng hai thị nữ làm người hầu cho Bạch Huyền tỷ tỷ sai vật. Ngươi có nên cảm ơn ta hay không?” Hoàng Lâm kể công, nói với Diệp Sở bằng vẻ đắc ý.

Diệp Sở giờ ngón trở gõ gõ lên cái trán trắng nõn của Hoàng Lâm rồi cười nói: “Ừ! Sau này Bàng Thiệu dám tìm ngươi làm phiền, ta sẽ ra mặt!”

“Cảm ơn Diệp Sở đại ca!” Hoàng Lâm hưng phấn ôm lấy bàn tay to bè của Diệp Sở. Nàng làm nhiều như vậy chính là đang đợi lời hứa này.

Diệp Sở thấy Hoàng Lâm trẻ con như thế thì chỉ cười cười rồi đi đến biệt viện với nàng. Vừa bước vào sân, Diệp Sở đã thấy Bạch Huyền dẫn Dao Dao đứng sẵn, đang sai người hầu đi dời cái bồn hoa trên ven lối đi.

Bạch Huyền quay lưng về phía Diệp Sở, đang chỉ bảo hai người hầu. Từ phía sau nhìn tới cũng có thể thấy những đường cong cực kỳ hấp dẫn của nàng. Thân hình yếu đuối khiến người ta cảm giác mềm mại tựa không xương, bốc lửa đến mê người. Điều này khiến Diệp Sở không nhịn nổi mà trên môi nở nụ cười.

“Bạch Huyền tỷ!” Diệp Sở còn chưa mở miệng thì Hoàng Lâm đã hô lên ngọt xớt rồi chạy lên đeo cứng lấy cánh tay nàng và nói bằng giọng cực kỳ thân mật: “Được Bạch Huyền tỷ thiết kế, đẳng cấp căn biệt viện này đã tăng rất nhiều. Bạch Huyền tỷ phải để cho ta một gian phòng, sau này ta sẽ thường xuyên sang đây nha!”

“Được!” Bạch Huyền cười đáp, đang muốn chuẩn bị nói thêm thì chợt thấy Diệp Sở đi đến bên lộ vẻ vui mừng rồi thốt lên bằng giọng hưng phấn: “Ngươi quay về lúc nào?”

“Tối hôm qua! Sợ quý rầy Bạch Huyền tỷ nên chưa cho tỷ biết!” Diệp Sở nhìn Bạch Huyền. Thấy mái tóc xõa ngang đen óng của nàng đang tỏa sáng, lẫn gương mặt ứng đỏ nhu mì của nàng thì trong lòng chợt nhũn ra.

Bị Diệp Sở nhìn bằng ánh mắt sắc lang sáng rực, Bạch Huyền lờm hẩn một cái nhưng trong lòng không khỏi nhớ lại cảnh tượng triền miên với hắn chiều hôm ấy bên không nền nổi sự ngượng ngùng.

“Diệp Sở ca ca!” Dao Dao hưng phấn ôm chặt cánh tay hắn rồi kéo chéo áo Diệp Sở tỏ ý bảo muốn hắn bế mình. Đôi người bé nhỏ trong suốt phối hợp cùng khuôn mặt bé xinh bầu bĩnh khiến cô bé vô cùng đáng yêu.

Diệp Sở giang tay bế Dao Dao rồi hôn lên mặt cô bé đánh ‘chụt’, đoạn nói: “Dao Dao có nhớ ta hay không?”

“Nhớ mà! Tiểu di cũng nhớ nữa!” Dao Dao cười khanh khách mà ôm cổ Diệp Sở: “Muội mơ thấy Diệp Sở ca ca mua kẹo cho ăn, nhưng khi hỏi tiểu di nằm mơ thấy gì thì người lại không hề cho muội biết!”

Nghe được câu này, Diệp Sở nhìn Bạch Huyền bằng ánh mắt ẩn chứa nét cười ám muội. Khuôn mặt đẹp hút hồn của nàng lập tức đỏ bừng mang theo vài phần xấu hổ. Đôi mắt sáng dịu dàng ấy khiến người chìm đắm đang đảo quanh, vì không biết phải làm sao để biện hộ những lời của Dao Dao.

“Dao Dao, đi chơi với Hoàng Lâm tỷ tỷ đi!” Diệp Sở đặt Dao Dao xuống, để cô bé đi sang gian phòng Hoàng Lâm đang thiết kế.

“Biệt viện này cần tăng thêm đồ đạc gì không?” Diệp Sở hỏi Bạch Huyền.

“Không cần! Nhu yếu phẩm đã có mấy người Hoàng Lâm và Lưu Thiệu Dương mang đến, đã chuẩn bị không tệ lắm! Có thể vào ở ngay!” Bạch Huyền lắc đầu rồi đáp. Thấy đôi mắt nóng rực của Diệp Sở đang dán lên người mình, tức thì mặt phấn ửng hồng.

Diệp Sở theo Bạch Huyền đi xem thoáng qua những gian phòng. Thấy phòng mình rất xa nàng, Diệp Sở bèn gọi hai người hầu đến rồi chỉ vào gian phòng cạnh Bạch Huyền: “Mang đồ của phòng ta vào phòng này! Đổi hết sang đây!”

Diệp Sở không hề để ý đến chuyện Bạch Huyền đang phản đối, cố tình sai người hầu làm theo ý mình. Sau khi sắp xếp lại tất cả, Diệp Sở mới hài lòng gật đầu: “Bên này phong cảnh tuyệt đẹp thế mà Bạch Huyền tỷ muốn độc chiếm một mình à?”

Bạch Huyền dờ khóc dờ cười: “Ta để người độc chiếm một mình nha! Ta dọn sang bên kia, được không?”

“Ặc, Ta cảm thấy bên kia cũng rất tốt!” Diệp Sở lẳng lẳng nở nụ cười gian.

“Ta vào phòng thay quần áo!” Bạch Huyền chỉ lên người mình. Bởi vì quét dọn phòng ốc nên y trang của nàng bám đầy bụi, hướng về Diệp Sở nói.

Nhìn Bạch Huyền bước vào phòng rồi chuẩn bị đóng cửa, Diệp Sở tự nhiên sẽ không ngu đến mức bỏ qua cơ hội này: “Sợ Dao Dao đang chảy nước mũi, ta sang phòng tỷ lấy chiếc khăn mặt nhé!”

Diệp Sở len vào cửa phòng khiến Bạch Huyền bất đắc dĩ chỉ còn cách tìm một chiếc khăn mặt đưa cho hắn nhưng thấy hắn vẫn chưa chịu đi. Diệp Sở quay lại ngồi lên ghế rồi gác chân lên cao mà tự rót cho mình một chén nước uống. Ánh mắt dừng trên người Bạch Huyền, lướt nhanh lên cặp mông vênh cao và hai quả núi tuyết đang ngạo nghễ vươn cao không rời.

“Sao ngươi chưa đi?” Bạch Huyền cắn môi, mặt như được phủ một lớp sương hồng mà không ý thức được cảnh tượng này mê người đến mức nào.

“Bạch Huyền tỷ, nếu đôi ngươi là ta. Máy ngày nay quá mệt mỏi thì sẽ ngồi nghỉ hay chạy đi ngay?” Diệp Sở cười, nói với Bạch Huyền.

Bạch Huyền nổi xung, muốn giật chén nước trong tay Diệp Sở dội lên đầu hấn cho đỡ tức.

“Nếu đôi lại là Bạch Huyền tỷ, ta cũng sẽ không nỡ!” Diệp Sở nhướn mắt hết cỡ tỏ vẻ ngây thơ, mỉm cười rồi nói với Bạch Huyền.

Bạch Huyền suýt nữa đã buột miệng mắng lớn, thăm nghĩ ngươi có nhướn mắt to đến cỡ nào thì cũng đừng mong ta tin ngươi sẽ không nhìn lên.

“Bạch Huyền tỷ chưa thay quần áo. Vậy bằng không, ta sẽ thay giúp tỷ nhé!” Diệp Sở nói với Bạch Huyền: “Mặc dù ta chưa làm chuyện này lần nào nhưng bằng trí tuệ của mình, muốn giúp tỷ thay một bộ quần áo thì hẳn không phải là vấn đề gì lớn!”

Bạch Huyền thấy Diệp Sở nhìn nàng say đắm thì mặt lộ vẻ xấu hổ không thôi. Nàng bước tới muốn đẩy Diệp Sở hồng đuối hấn ra khỏi phòng.

Bị cánh tay mềm mại Bạch Huyền xô đẩy, Diệp Sở vùng mạnh tay lên khiến nàng đứng không vững mà nhào vào lòng mình. Nhìn đôi môi đỏ tươi như cánh hoa hồng động sương trong nắng sớm, Diệp Sở không nhịn nổi bèn cúi xuống hôn lên môi nàng, chiếc lưỡi không an phận cố tách đôi môi nàng ra, tham lam cắn mút.

“Không được!” Gương mặt Bạch Huyền nóng bừng, đỏ lên như hoa đào mà muốn cự tuyệt hấn. Nhưng cảm giác khí tức nóng rực của Diệp Sở phả lên mặt mình, đôi mắt nàng liền trở nên mơ màng bèn nhắm mắt lại theo phản xạ mà hưởng thụ hơi thở ấm áp, sức gầy ngày càng yếu dần.

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 127: Buổi tối được không?

Diệp Sở ôm Bạch Huyền, tay vuốt ve bờ mông tròn trịa của nàng, đồng thời ra sức mút chiếc lưỡi thơm tho mềm mại. Thân thể nàng khẽ ưỡn lên, giống như chủ động dâng hiến đôi môi cho Diệp Sở, hơi vùng dại nhưng lại vô cùng nồng cháy.

Bạch Huyền ngồi trên người Diệp Sở mặt nóng bừng, trán đượm mồ hôi, hô hấp dồn dập, thân thể run rẩy không ngừng.

Diệp Sở vẫn ôm chặt nàng, vì hô hấp khó khăn nên đành phải rời bỏ đôi môi nóng bỏng. Ngắm khuôn mặt kiều diễm thanh thực của nàng, hấn không thể kiềm chế sắc tâm được nữa, tim đập mạnh liên hồi, muốn được tác tiến thêm thước.

Bạch Huyền nhìn thẳng vào đôi mắt đầy dục vọng của Diệp Sở thì mặt càng đỏ hơn, đôi ngươi đã mờ dần bởi ý loạn tình mê, trong phút chốc không còn giữ được sự bình tĩnh nữa. Hơi thở ấm áp của hấn phả vào mặt khiến hô hấp nàng rối loạn, càng nép sát vào lòng Diệp Sở, cảm giác được từng nhịp đập của con tim.

Thân thể Bạch Huyền thanh thực, đường cong vô cùng dụ người, thân người đầy đặn cho cảm giác mềm mại như nhung, dùng tay sờ vào mượt như ngọc. Tay Diệp Sở ve vuốt chiếc eo mảnh khảnh của Bạch Huyền, mặc dù cách lớp y phục nhưng cảm giác vẫn hết sức chân thật.

"Bạch Huyền tỷ!" Diệp Sở không kiềm được khẽ hô.

“Ừm! Bạch Huyền ậm ừ có chút ngại ngùng. Nàng ngồi trên người hấn nên có thể cảm giác được hấn đã bắt đầu xuất hiện phản ứng của nam nhân.

Bạch Huyền nhìn Diệp Sở vô cùng dịu dàng, mái tóc dài thoảng che khuôn mặt cộng thêm đôi mắt long lanh thực mị thoảng hiện phía sau, đôi môi hồng nhuận đến mê người.

“Ngươi thật háo sắc!” Bạch Huyền nắm lấy cánh tay Diệp Sở đang len vào y phục, liếc mắt nhìn hấn.

Diệp Sở vẫn ôm nàng trên đùi, đầu ép vào bả vai, hít hà từng đợt hương thơm tỏa ra trên người Bạch Huyền, khẽ thở dài: “Ta từng nghĩ sẽ thôi nát đến tận cùng, tận tình hưởng đủ hương vị nhân gian. Mỗi sớm mai ngủ dậy đều có người mới bên cạnh, từng ngày qua càng chìm trong mỹ sắc, khó tìm người ghim cương ngựa. Ta từng đọc một đoạn văn: “Cả đời người có thể dễ dàng tìm thấy nữ nhân khiến trái tim mình chìm đắm nhưng có quá nhiều người cả đời đều chìm trong u mê, cuối cùng cho dù ngộ đại đạo hay lựa chọn đạo chơi nhân gian thì đều không dám xem thường tình cảm như vậy, ta nghĩ hiện tại mình giống như thế...”

Bạch Huyền nghe thấy những lời Diệp Sở bạch thì không khỏi phải bật cười: “Ngươi mới bao nhiêu mà đã bày đặt tỏ ra phong trần, như trải qua không biết bao nhiêu người thiếu nữ rồi ấy.”

Diệp Sở cười cười, con ngươi sáng quắc: “Có lẽ do trước giờ đang điếm quen rồi, đôi mắt với nữ nhân xinh đẹp không có sức kháng cự như Bạch Huyền tỷ thì ta luôn háo sắc vô cùng.”

“Ngươi còn dám thừa nhận?!” Bạch Huyền nhẹ nhàng cúi vào eo Diệp Sở: “Mau buông ra, hiện tại đột nhiên ta cảm thấy nam nhân đều đối trả đáng sợ, thấy nữ nhân xinh đẹp đều xấp vào. Tên có tiềm lực hoa hoa công tử như ngươi, sợ rằng nữ nhân sau khi vào tay ngươi sẽ không bao giờ nhìn lại nàng lần nào nữa.”

Diệp Sở vẫn không buông Bạch Huyền, cảm giác thân thể đầy đặn của nàng: “Ta từ nhỏ đã không chống cự được hấp dẫn, chưa bao giờ phủ nhận có sắc dục với Bạch Huyền tỷ. Nhưng trước giờ ta chưa hề nghĩ với tỷ chỉ toàn tình dục, mặc dù ta háo sắc đã quen nhưng bên cạnh Bạch Huyền tỷ thì lòng ta như lắng đọng lại. Có lẽ ta cũng có tham lam thân thể tỷ nhưng vẫn mang rất nhiều tình cảm.”

Bạch Huyền nghe hân cảm khái, nhìn vào đôi mắt đầy thâm thúy của Diệp Sở cảm giác nhìn không thấu, cảm giác hân có vô số kinh nghiệm gió trăng.

Những lời bộc bạch không hề che dấu của Diệp Sở khiến nàng vô cùng ngượng ngùng, phải như do kẻ khác nói thì đã ăn ngay bặt tai rồi. Nhìn vào đôi mắt đầy thu hút của hân khiến nàng vô cùng xúc động.

“Ngươi bại hoại quá thể! Rất biết lừa gạt cô bé!” Bạch Huyền thom nhẹ nhàng trên môi Diệp Sở.

Diệp Sở lơ xem như đây là ám hiệu của Bạch Huyền, tay tiến vào trong y phục của nàng, dùng ngay chỗ ngực không chút khó khăn. Tay từ từ áp lên đôi núm mềm mại của nàng, Bạch Huyền không giữ được nữa muốn chặn lại không cho hân lộn xộn thêm nhưng Diệp Sở khẽ động người đã khiến nàng hoàn toàn vô lực.

Diệp Sở không ngừng xoa nắn đôi gò bồng đảo ngồn ngộn, từng đợt từng đợt khiến hô hấp Bạch Huyền rối loạn, hơi thở dồn dập, trông mắt mờ to, có thể thấy dấu hiệu mê loạn.

Diệp Sở vẫn chưa thỏa mãn với bao nhiêu đó, tay từ sau trượt xuống dùng tại kiêu đồn nàng, dùng sức bóp bóp vô cùng co dãn.

Bạch Huyền bị Diệp Sở trêu đùa liên ngất eo hân mấy cái. Tay Diệp Sở vẫn không hề chịu yên, càng trượt xuống chạm vào bắp đùi, ngay chỗ hết sức nhạy cảm.

Thân thể nàng cứng đờ, mê loạn ôm đầu Diệp Sở, dán lên đôi môi hân, lưỡi không đưa vào trong miệng, chỉ biết đẩy ra.

Tay Diệp Sở đặt ngay trên đùi bên trong quần lót, cảm giác da thịt mềm mại, hơn nữa lại vô cùng gần nơi miễn cảm nhất. Bạch Huyền uốn éo thân thể cố gắng không cho Diệp Sở tiếp xúc tới nơi đó.

“Không được!” Bạch Huyền lắc đầu, đôi mắt khép hờ, mị nhân như nước vô cùng kiêu diễm.

Khuôn mặt đỏ ửng như gà chọi, thân thể mềm mại cũng dần nóng lên. Ngay lúc Bạch Huyền chặn tay Diệp Sở lại thì ngón tay hân đã thăm dò vào trong, cảm giác trơn láng. Thân thể Bạch Huyền lập tức cứng đờ, hết sức căng thẳng. Chỗ miễn cảm nhất bị đụng chạm khiến nàng không thể chịu đựng được kích thích như thế.

Bạch Huyền ôm chặt lấy Diệp Sở, không cho hân tiếp tục sờ loạn nữa. Hô hấp của nàng càng lúc càng kịch liệt, thân thể rung động, mặt đỏ bừng hết sức khó coi. Tuyệt đối dán trên người Diệp Sở, hân có thể cảm giác được sự co giãn ở nơi đó.

Thấy Diệp Sở vẫn tiếp tục ra sức, Bạch Huyền càng ôm chặt lấy không cho Diệp Sở cời ra, “Không được! Không được mà!”

Trong tâm trí Bạch Huyền vẫn giữ được chút lý trí, chỉ tay ra phía ngoài: “Hiện giờ là ban ngày!”

Diệp Sở nhìn theo hướng tay Bạch Huyền chỉ, trông thấy mặt trời bên ngoài hết sức chói mắt.

“Hiện tại dừng lại được không?!” Sắc mặt Bạch Huyền đỏ như gấc, nàng cảm giác chỗ đó của nàng đang rỉ ra ướt đầm quần lót, không còn dũng khí nhìn thẳng Diệp Sở nữa.

Diệp Sở có thể nhìn ra Bạch Huyền đã động tình, lại nhìn ra bên ngoài lần nữa, không khỏi thấy phẫn hận muốn bắn mặt trời rớt xuống, trong lòng âm thầm hỏi thăm tổ tiên mười tám đời Hậu Nghệ. Sao lúc này không xuất hiện bắn rớt mặt trời!?

Bị Bạch Huyền ép chặt tay, Diệp Sở biết rằng muốn Bạch Huyền làm chuyện đó giữa ban ngày là chuyện không thể. Hân có thể đạt tới mức này là hạn mức lớn nhất rồi.

“Vậy ý của Bạch Huyền tỷ là buổi tối thì có thể sao?” Diệp Sở nhìn Bạch Huyền mỉm cười đầy thâm đáng.

“Đi ra ngoài! Hừm... ra ngoài ngay!” Bạch Huyền không có dũng khí trả lời câu hỏi của hân. Nàng bầm bầm tay hân, thẹn thùng đến mức không dám ngẩng đầu lên.

“Trước hết Bạch Huyền tỷ phải trả lời ta, buổi tối có được hay không?” Diệp Sở nhìn Bạch Huyền, đôi mắt bộc lộ sự quật cường.

Bạch Huyền hoàn toàn bị Diệp Sở đánh bại, nhìn khuôn mặt rạng rỡ của hân đành phải cắn chặt răng gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 128: Sau này sẽ trả thù!

Diệp Sở cũng hỗ trợ sửa sang lại căn biệt viện nhưng không được bao lâu thì đã bị Bạch Huyền đuổi ra, bởi quá chán ngán cái kiểu giúp đỡ qua loa của hắn và Hoàng Lâm: “Ta chuẩn bị xong rồi còn bị người quấy cho loạn cào cào. Cứ tiếp tục thế này thì mấy ngày nữa cũng không thể vào ở được.”

Diệp Sở bất đắc dĩ nhìn Bạch Huyền đang hờn mát, thấy ánh mắt nàng lóe lên. Diệp Sở cho rằng nguyên nhân tuyệt đối không phải là mình giúp nàng qua loa, mà Bạch Huyền đang ngượng.

Bị Bạch Huyền tổng ra khỏi cửa, Diệp Sở chỉ còn cách dẫn Dao Dao vốn vẫn lẻo đẻo theo sau đi tìm bọn Bảng Thiệu. Hắn thầm nhủ, hắn đảm chị em Tinh Văn Đình đã biết mình trở lại, sợ rằng cũng đang ở cùng một chỗ với Bảng Thiệu. Mời các bạn đón xem tập mới nhất trên doctruyen.org

Quả nhiên, lúc Diệp Sở đến chỗ Bảng Thiệu thì Tinh Văn Đình, Đàm Diệu Đồng và Diệp Tinh Văn đều đang ở đó.

“Diệp Sở, người thật sự trở về rồi?” Đàm Diệu Đồng hô lên đầy cao hứng, cặp mắt trong veo như nước chớp chớp, xinh đẹp mười phần

“Diệu Đồng, đã nói cho người biết hắn chỉ biết chuyển tâm gây họa mà người lại không tin!” Tinh Văn Đình cười khanh khách mà trêu Đàm Diệu Đồng.

Sắc mặt Đàm Diệu Đồng đỏ ửng, thân hình là lướt khiến người mê đắm vẫn đứng yên, thẹn thùng không nói nên lời. Có điều, nàng cũng không quên đưa hộp ngọc chứa Yêu Nguyên Thảo cho Diệp Sở.

Diệp Tinh Văn thấy cảnh tượng ấy, tức thì bĩu môi nói khẽ: “Diệu Đồng đúng là khôn nhà đại chợ mà! Hôm qua có nói thế nào người cũng không chịu giao hộp ngọc ra, nhưng vừa thấy Diệp Sở đến bèn đưa ngay cho hắn. Dù người nói không có quan hệ mờ ám gì với hắn, muốn người ta tin cũng khó đây!”

Bị Diệp Tinh Văn và Đàm Diệu Đồng trêu chọc không ngừng, Đàm Diệu Đồng không hoàn toàn bị động mà phản kích ngay. Nàng ra vẻ hào phóng, quắp lấy tay Diệp Sở rồi nói: “Ta có quan hệ với hắn thì sao? Vốn còn tốt hơn mấy người thích nữ nhân! Ha ha ha...”

Nói xong, Đàm Diệu Đồng không nén nổi phải cười lên khanh khách, hiển nhiên là đang nhớ lại chuyện xảy ra ở Nghiêu thành.

“...”

Tinh Văn Đình nhìn hai cô nàng đang đấu võ mồm mà chỉ cười cười chứ không hề tham gia. Nàng không hề muốn dẫn ngọn lửa chiến tranh lên người hắn: “Hôm qua người vừa chọc vào một Sát linh giả?”

“Người cũng biết?” Diệp Sở tò mò, không khỏi nhìn về phía Bảng Thiệu, liền thấy được gã lắc đầu tỏ vẻ không phải.

“Các người đừng phải phiền toái lớn rồi!” Tinh Văn Đình lắc đầu, nói: “Các người có biết nam tử ngoại vực bị bắt chính là đồ tôn của một vị Đại tu hành giả Sát linh giới hay không? Mà giờ phút này, sư phụ y đang làm khách ở Diệp gia đây!”

Tinh Văn Đình dứt lời, Diệp Tinh Văn liền ngưng ngay màn đấu võ mồm với Đàm Diệu Đồng, không nén nổi sự đắc ý mà nói với Diệp Sở: “Vị đang làm khách ở Diệp gia ta đã đạt tới Nguyên linh cảnh Sát linh giả, xem ra lần này người chạy trời không khỏi nắng rồi!”

Diệp Sở không phản ứng lại Diệp Tinh Văn, ánh mắt hướng về Tinh Văn Đình thì thấy nàng gật đầu rồi nói: “Rốt cuộc hôm qua người đã làm gì Diệp Nguyên Vũ? Nghe nói sáng nay khi vừa trở về thì gã liền phát cuồng, lại còn muốn xuất động toàn hệ Diệp gia giết chết các người. Bị phụ thân ngăn cản, gã bèn cầm đao chém thẳng vào ông ta. Đối với một kẻ luôn biết điều như gã, quả thực đây là điều không thể tưởng tượng nổi!”

Nghe được câu này, đám người Bảng Thiệu thầm cười trộm, thầm nghĩ nếu bản thân mình trải qua tình cảnh ấy thì nhất định cũng sẽ mất lý trí như vậy thôi.

Diệp Sở nhún vai nói: “Đừng hỏi ta! Hỏi Bảng Thiệu đi!”

Tinh Văn Đình quét mắt qua Bảng Thiệu một lượt, Bảng Thiệu chỉ cười khinh mấy tiếng nhưng không nói gì thì chỉ có thể nói: “Có điều, nghe nói các người đã đoạt được bút ký của một Đại tu hành giả, quyền bút ký này vốn do sư phụ của nam tử vực ngoại ban cho hắn. Các người cướp mất, chắc chắn đối phương sẽ tìm các người hỏi tội!”

Lúc này, Diệp Tinh Văn cũng quét miệng rồi nói: “Có lẽ các người chưa biết Sát linh giả kinh khủng thế nào. Cho dù đến cả Đại tu hành giả, khi chạm mặt một Sát linh giả Nguyên linh cảnh thì cũng phải cho đối phương mấy phần mặt mũi. Nghe đồn vị đại bá của ta đã đáp ứng yêu cầu trợ giúp đoạt lại quyền bút ký của y!” Mời các bạn đón xem tập mới nhất trên doctruyen.org

Diệp Tinh Văn nhìn Diệp Sở và Bảng Thiệu với vẻ thương hại, thầm nghĩ các người chọc vào đầu thì chớ, tại sao lại trêu Sát linh giả làm gì? Chỉ cần Sát linh giả hô một tiếng, sẽ có rất nhiều người tình nguyện tích cực làm trâu làm ngựa cho y tức khắc. Dòng tộc Nhị thúc của nàng hiện giờ được một Sát linh giả trợ giúp cũng lập tức trở nên vênh vào tụt dốc.

Đây chính là ảnh hưởng của Sát linh giả, nhưng bọn kia chỉ vì một quyền bút ký mà hết lần này tới lần kia lại đắc tội với người nhà của nàng. Chẳng lẽ bọn họ lại ngây thơ đến mức cho rằng, khi nhận được quyền bút ký này là có thể bước vào giới Sát linh giả hay sao? Đó là nằm mơ!

“Bình đến tướng ngăn!” Diệp Sở không hề để tâm, nói với Bằng Thiệu: “Bằng gia các người tìm mấy cường nhân có được không? Nếu chúng dám tìm đến làm phiền, cứ phải ra xử lý chúng thẳng tay!”

Tĩnh Văn Đình lắc đầu rồi đáp: “Mặc dù gã khiến người khác đau đầu nhưng còn có thể đối phó! Nếu vị Đại tu hành Sát linh giả ấy đứng ra đối phó các người, trừ phi các người trốn trong gia tộc của Bằng Thiệu thì bằng không sẽ vô cùng nguy hiểm. Lưu Thiếu Dương, mặc dù gia đình người là Hầu phủ nhưng nếu đối phương muốn xuất thủ, gia đình người chẳng qua chỉ là gà đất chó sành mà thôi!”

Mặc dù Lưu Thiếu Dương bị Tĩnh Văn Đình nhìn với vẻ khinh bỉ nhưng gã biết đó là sự thật. Gã không khỏi nhìn về Diệp Sở và Bằng Thiệu với vẻ đáng thương.

“Diệp Nguyên Vũ cũng không biết các người tham gia. Đến lúc đó, một mình ta gánh chịu là được!” Bằng Thiệu nói: “Về phần Diệp Sở... Người...”

Bằng Thiệu chưa nói xong, Diệp Tĩnh Văn liền cười cợt: “Nói cho người một tin bất hạnh: Diệp gia truyền ra một tin tức, nói ba vị thế tử của Diệp gia sẽ vì biểu muội Kỷ Diệp đòi lại công đạo. Muốn giao nộp Diệp Sở. Cho nên... Diệp Sở, người cố nén bị thương!”

Câu nói ấy đã khiến cho mọi người không nén được phải chuyển mắt nhìn Diệp Sở, sắc mặt ai nấy đều thận trọng. Tuy giờ phút này Diệp Sở mạnh hơn bọn họ nhiều nhưng lại kém hơn Đại thế tử và Nhị thế tử Diệp gia xa. Đặc biệt là Đại thế tử, theo lời đồn đã đạt tới Nguyên linh cảnh.

Tĩnh Văn Đình vỗ vai Diệp Sở với vẻ cảm thông: “Người nên cẩn thận, mấy ngày sắp tới nên ở chung với ta. Cho dù bọn họ lớn mật cũng không dám giờ trò hay xuất thủ trước mặt ta đâu!”

Diệp Sở cũng cau mày, tự nhiên hắn biết bản thân hiện thời không phải là đối thủ của Nguyên linh cảnh, thậm chí đấu với Diệp Nguyên Đức cũng rất khó khăn. Nhưng bây giờ đối phương lại muốn giết hắn!

“Xem lại đi!” Diệp Sở cũng không hề muốn ngày nào cũng lẻo đẻo theo Tĩnh Văn Đình, bèn nhíu mày nói: “Chẳng phải đã nói một lần vào mộ Đại tướng quân phân ra cao thấp à? Vì sao lại có biến cố như vậy?”

“Diệp Nguyên Vũ đã quỳ trước mặt hai vị đại ca, nói nếu họ không ra mặt thì gã sẽ chết trước mặt bọn họ. Cho nên bọn họ... chẳng qua ta không biết vì sao bọn họ lại lấy Kỷ Diệp ra làm cớ!” Diệp Tĩnh Văn giải thích cho Diệp Sở.

Tất nhiên là Diệp Sở biết rõ nguyên nhân. Sau khi biết Diệp Nguyên Vũ gặp phải chuyện như vậy, làm sao bọn họ không biết xấu hổ nói ra?!

“Một mình người đối đầu với bọn họ thì được mấy phần thắng?” Tĩnh Văn Đình thấy Diệp Sở không muốn đi theo mình, bèn khăn trương hỏi dồn.

Diệp Sở lắc đầu đáp: “Diệp Nguyên Đức còn dễ nói, trước mặt có thể đánh một trận. Nhưng vị đại ca của hắn thì ta không có lòng tin chút nào. Trừ phi... ta có thể đạt tới Tiên thiên cảnh ngũ trọng thì có thể chống đỡ được một hai.”

“Tiên thiên cảnh ngũ trọng?” Tĩnh Văn Đình cau mày, đây là một hố sâu ngăn cách. Diệp Sở muốn đạt đến đẳng cấp ấy thì chỉ có thể trở về Thanh Di Sơn. Chỉ có điều, muốn đạt tới cảnh giới ấy trong một thời gian ngắn, nào có dễ dàng như vậy!

“Người tính thế nào?” Tĩnh Văn Đình hỏi Diệp Sở.

Diệp Sở thở dài một hơi, đột nhiên gằn từng chữ: “Vào mộ Đại tướng quân!”

Câu nói này khiến mọi người, gồm cả Diệp Tĩnh Văn cũng đều nhìn chòng chọc vào Diệp Sở.

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 129: Cùng đi chứ?

Tin tức Diệp Nguyên Vọng ước chiến Diệp Sở trong mộ Đại tướng quân được lan truyền rất nhanh, người trong hai phe đều biết. Vì tin tức này, Bằng Thiệu phải mặt cau mày có, mà đám người phe Diệp Nguyên Đức thì lại chế nhạo không ngừng. Mời các bạn đón xem tập mới nhất trên doctruyen.org

Mời các bạn đón xem tập mới nhất trên doctruyen.org

“Đùa gì thế? Thiên tài ước chiến phé vật?”

“Diệp Nguyên Vọng quá mất thân phận rồi. Ước chiến một thằng như vậy, dù có thắng cũng chẳng vinh dự gì!”

“Có điều bọn họ lại vào mộ Đại tướng quân, một trong những cấm địa của Đế quốc. Chắc chắn, thật có gan!”

“Không biết Diệp Sở chết dưới mấy chiêu nữa! Rốt cuộc vì sao Diệp Nguyên Vọng lại giận đến thế? Tự hạ mình đối phó với hắn?”

“...”

Mọi người nghị luận không ngừng, nhưng bất kể người của phe nào thì vẫn không xem trọng Diệp Sở.

Cho dù Tinh Văn Đình biết rõ gốc gác của Diệp Sở thì cũng đang nhìn hắn đầy lo lắng. Nàng hỏi: “Ngươi đấu với người ta sao được? Hiện giờ, ngươi muốn ngăn cản uy áp của hắn cũng là chuyện khó khăn!”

Đàm Diệu Đồng cũng chớp mắt liên hồi, đôi mắt trong veo trừng lên nhìn Diệp Sở lộ ra vẻ âu lo.

“Chỉ cần ta có thể đạt tới Tiên thiên cảnh ngũ trọng hoặc trên thì vẫn có khả năng đánh với đối phương một trận!” Diệp Sở đáp lại Tinh Văn Đình.

“Tiên thiên cảnh ngũ trọng chiến Nguyên linh cảnh?” Tinh Văn Đình cau mày: “Ngươi đùa gì thế? Đây là chênh lệch xa đến cả vạn dặm!”

Diệp Sở thân có nguyên linh chân nguyên, khi đạt tới Tiên thiên cảnh ngũ trọng thì thực lực hẳn vượt xa các Tu hành giả khác. Thêm nữa, hắn có thể vận dụng thủ đoạn của Đại tu hành giả thì đến lúc đó dù không phải là đối thủ của đối phương nhưng vẫn có thể miễn cưỡng đánh một trận.

“Thắng y là chuyện không thể nhưng có thể cố gắng giao thủ mấy chiêu. Sau đó, bằng thể chất đặc thù của ta thì cũng không đến mức phải sợ đối phương khi trong mộ Đại tướng quân!” Diệp Sở nói.

Tinh Văn Đình không biết Diệp Sở ấy đâu ra lòng tin đến thế bèn cau đôi mi thanh tú rồi giương khuôn mặt thanh tú không tì vết nhìn Diệp Sở nói: “Cho dù ngươi đạt đến Tiên thiên cảnh ngũ trọng thì có thể đánh một trận với đối phương nhưng hiện giờ ngươi còn cách đó quá xa. Làm sao trong vòng ba ngày ngươi có thể đạt đến cảnh giới này?”

“Không nhất thiết phải đạt đến cảnh giới ấy trong ba ngày!” Diệp Sở thờ hất ra, đột nhiên quay đầu nói với Hoàng Lâm: “Ngươi về nói với Bạch Huyền tỷ rằng ta muốn đi trong một thời gian ngắn!”

Diệp Sở hận Diệp Nguyên Vọng đến bốc hỏa. Vốn tối nay có thể âu âu yếm yếm nhưng bây giờ lại không thể không đợi đến khi trở về từ mộ Đại tướng quân.

Hoàng Lâm đáp ứng, mở miệng muốn nói thêm điều gì nhưng lại thấy Diệp Sở nói với Bàn Thiệu: “Đưa ta mượn dùng quyền bút ký kia!”

Bàn Thiệu gật đầu, phân phó người đi lấy bản chính quyền bút ký đến. Hắn đưa Diệp Sở rồi nói: “Ngươi giữ cho kỹ, chúng ta còn chưa chép xong đâu!”

Diệp Sở nhận lấy, nhìn bản bút ký rách bươm mà thầm nghĩ không biết nó có thể giúp được gì cho mình không đây? Nếu có thể mượn sát khí từ mộ Đại tướng quân, Diệp Sở tin rằng thực lực của mình sẽ tăng vọt trong một thời gian ngắn.

“Ta cùng ngươi đến mộ Đại tướng quân!” Tinh Văn Đình đột nhiên nói với Diệp Sở: “Có ta ở đây, Diệp Nguyên Vọng sẽ thu liễm khá nhiều!”

Diệp Sở lắc đầu rồi nói: “Ngươi không thích hợp đi vào. Bên ngoài thì còn tốt chứ vào sâu hơn thì rất nguy hiểm. Hay là ngươi đừng đi cùng đường với ta!?”

Nếu lúc bình thường, Diệp Sở nhất định sẽ lừa Tinh Văn Đình cùng đi. Nhưng giờ phút này, Diệp Sở không còn thời gian để dẫn đường cho Tinh Văn Đình nữa, tất nhiên hắn không hy vọng nàng mạo hiểm.

“Nhưng ngươi...” Tinh Văn Đình vừa muốn nói thêm thì Diệp Sở đã cắt lời.

“Ta nghĩ lúc trước Diệp Nguyên Vọng nói sẽ đi vào mộ Đại tướng quân, hẳn là muốn tích lũy kinh nghiệm để đối phó ta. Nhưng phải xem y có dám vào không đã!” Diệp Sở cười với đám người Tinh Văn Đình: “Yên tâm, chúng ta muốn đối phó ta cũng không dễ dàng đến thế đâu!”

Diệp Sở nói xong bèn căn dặn Hoàng Lâm chăm sóc cho Dao Dao thật tốt rồi một mình một ngựa rời đi.

Nhìn Diệp Sở đi khỏi, đám người Tinh Văn Đình liếc mắt nhìn nhau. Bàn Thiệu buột miệng: “Mẹ nó, Diệp gia khinh người quá đáng! Diệp Nguyên Vọng là cái thá gì! Bản thiếu gia về Bàn gia ngay đây!”

Sau khi Bàn Thiệu trở lại Hoàng thành, sợ gia gia mình lại nhải nên vẫn trốn ở phủ đệ của Lưu Thiếu Dương. Giờ phút này, thấy Diệp Nguyên Vọng ép người quá đáng rốt cuộc đã nổi bão. Hắn thầm nghĩ nếu mình dùng danh nghĩa Diệp Sở hỏi xin lão gia từ mấy cường giả thì hẳn là ngài sẽ cấp cho mình ngay.

Nhìn Bàn Thiệu khua tay, đám người Lưu Thiếu Dương ai nấy đều về nhà mình. Bọn họ không có gia thế như Bàn Thiệu nhưng hiện giờ đã bị Diệp Nguyên Vọng ép đến mức không dám nói một tiếng. Nếu không có Tinh Văn Đình ở đó, đoán chừng bọn họ đã bị Diệp Nguyên Vọng thu thập.

Họ vốn luôn phách lối nhưng chưa từng bị vũ nhục đả kích đến như vậy, cả đám cuối cùng cũng chuyên tâm vào tu luyện. Họ thầm nhủ, nếu bản thân có

thực lực như Diệp Nguyên Vọng thì làm sao y dám đối xử với mình đến mức như thế!

“Tĩnh Vân, Diệp Nguyên Vọng là người Diệp gia ngươi. Có thể kéo dài thời gian của y một chút?” Tĩnh Văn Đình hỏi Diệp Tĩnh Vân nhưng chỉ thấy Diệp Tĩnh Vân đang ngăn người đứng đó, vẻ mặt cô quá không biết đang nghĩ gì.

“Sao vậy?” Đàm Diệu Đồng cũng chú ý đến dị trạng của Diệp Tĩnh Vân, không nén nổi tò mò mà hỏi.

Diệp Tĩnh Vân nhìn phương hướng Diệp Sở biến mất, đột nhiên thốt lên: “Người này chắc biết điều gì rồi chẳng? Vì sao muốn ước chiến trong mộ Đại tướng quân?”

“Hả?!” Tĩnh Văn Đình mờ mịt. Nàng biết Diệp Sở có thể chất đặc thù, sẽ có ưu thế trong mộ Đại tướng quân nhưng Diệp Tĩnh Vân chưa biết điều này. Vậy thì Diệp Tĩnh Vân nói đúng là đúng cái gì?

“Diệp gia có lời đồn, gần đây biểu muội Kỳ Diệp chuẩn bị vào mộ Đại tướng quân. Vốn cho tin tức kia là giả nhưng hiện giờ nhìn Diệp Sở hưng phấn xông vào như uống xuân dược thì xem ra mười phần là thật.” Diệp Tĩnh Vân nói: “Người này tà tâm chưa chết, còn bận khoãn chuyện xấu với Kỳ Diệp biểu muội bất thành?”

Diệp Tĩnh Vân trầm nhủ, Diệp Sở háo sắc đang điểm đến mức này thì cũng coi như là một kỳ tích. Có điều thử nghĩ xem, Kỳ Diệp có dung nhan đến thế, nếu thật sự có người không màng sinh tử vì nàng thì cũng chẳng phải chuyện lạ.

“Lúc trước Diệp Sở thật sự ‘chuyện xấu không thành’ với Kỳ Diệp?” Tĩnh Văn Đình vẫn không tin. Nhưng khi nghe Diệp Tĩnh Vân lặp lại đề tài này không biết bao nhiêu lần, mà ba vị thế tử Diệp gia cũng nói thế nên rốt cuộc đã sinh lòng ngờ vực.

“Ngươi cho rằng ta lừa các ngươi sao?” Diệp Tĩnh Vân trắng mắt: “Bằng không ngươi cho rằng vì sao tiểu tử này bị đuổi khỏi Diệp gia?”

Tĩnh Văn Đình cảm thấy không thể tin nổi: “Không đúng! Bằng thủ đoạn của mình, nếu Diệp Sở muốn dùng sức mạnh với nữ nhân thì Kỳ Diệp làm sao thoát được? Hơn nữa, chẳng phải Diệp Sở luôn khinh thường kiểu cường đoạt đấy sao?”

Tĩnh Văn Đình đi chung với Diệp Sở lâu như vậy, trầm nghĩ nếu Diệp Sở thật sự tính kế để cưỡng đoạt nữ nhân thì tuyệt đối phải vạn lần không sảy một mồi đúng. Làm sao Kỳ Diệp có thể thoát khỏi một kiếp?

“Ngươi quá đề cao tiểu tử kia rồi! Chút thủ đoạn ấy mà muốn đối phó với Kỳ Diệp thì quả thực chẳng khác nào múa rìu qua mắt thợ!” Diệp Tĩnh Vân chế nhạo, nàng tự nhiên là xem thường Diệp Sở.

Tĩnh Văn Đình nhún vai, căn bản là không muốn giải thích nhưng trong lòng vô cùng tò mò, trầm nhủ Kỳ Diệp rốt cuộc đẹp đến mức nào mới có thể khiến tên Diệp Sở vốn khinh thường các thủ đoạn cường bức phải hạ thủ?!

Tĩnh Văn Đình đã từng nghe danh hiệu của Kỳ Diệp, biết nàng là người kiều diễm vô song của Đế quốc, có thể nó là Nhất Đóa Yêu Cơ Hoa khuynh quốc khuynh thành. Nhưng Tĩnh Văn Đình không biết Kỳ Diệp rốt cuộc đẹp đến mức nào!

“Có hứng thú đến mộ Đại tướng quân xem thử không?” Tĩnh Văn Đình đột nhiên nói với Diệp Tĩnh Vân. Đề nghị này cũng khiến cho Diệp Tĩnh Vân ngăn người.

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 130: Cùng đến mộ Đại tướng quân

"Diệp Sở! Đứng lại!" Ngay lúc Diệp Sở vừa đi ra, chợt nghe thấy một tiếng quát lớn. Diệp Sở quay đầu nhìn sang thì gặp ngay Thượng Quan Mẫn Đạt dẫn một đám người ngăn cản phía trước: "Biết rõ ngươi sẽ ra ngoài, bản công tử đứng đây chờ ngươi!" Mời các bạn đón xem tập mới nhất trên doctruyen.org

Diệp Sở nhìn Thượng Quan Mẫn Đạt, khóe miệng mang theo ý cười, hỏi: "Sao nữa đây? Đàm Diệu Đồng không thích ngươi, ngươi cũng muốn đổ hết trách nhiệm lên người ta à?"

"Diệp Nguyên Vọng để cho ngươi sống thêm ba ngày, bản công tử lại không có kiên nhẫn như vậy. Hôm nay lập tức phế ngươi!" Thượng Quan Mẫn Đạt nhìn chằm chằm vào Diệp Sở: "Vì ngươi ta đã phải trả một cái giá quá đắt rồi!"

Diệp Sở lắc đầu nói: "Ngươi không thể trách ta! Tướng mạo một người là do trời sinh, tối đa cũng chỉ có thể trách cha mẹ ngươi thôi. Thật ra trước mặt Đàm Diệu Đồng ta vẫn nói tốt cho ngươi đấy. Thế nhưng Đàm Diệu Đồng lại nói với ta: ‘Chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng được!’ Dù ta không ngừng giám yêu cầu của mình xuống nhưng cũng không thể tìm một nam nhân vẹo cổ mà!"

Nói đến đây, Diệp Sở thở dài một hơi: "Kỳ thật cũng không thể trách Đàm Diệu Đồng bắt bẻ ta cho được. Cổ bị vẹo thì vẫn có thể chữa trị, chữa cho

tốt không chừng Diệu Đồng sẽ để mắt đến ngươi. "

"Ngươi muốn chết!" Thượng Quan Mẫn Đạt đã quyết ý muốn giết Diệp Sở. Đàm Diệu Đồng tuyệt đối không bao giờ nói như vậy, thằng này đang mượn lời bịa đặt để mắng mình.

Diệp Sở giật mình nhìn Thượng Quan Mẫn Đạt: "Ngươi cũng biết Đàm Diệu Đồng yêu thích tính cách và con người ta? Thuần khiết thiện lương, đôn hậu trung thực lại anh tuấn. Biết rõ chỉ có giết ta ngươi mới có một tí cơ hội? Ta che dấu sâu như vậy mà đều bị ngươi phát hiện. Xem ra...cặp mắt kia của ngươi vẫn rất sáng đấy!"

Thượng Quan Mẫn Đạt giương mắt lạnh lẽo nhìn Diệp Sở, gắt gỏng với tùy tùng bên người. Y không muốn nói nhảm với Diệp Sở nữa, trước tiên phải thắng này rồi nói sau. Về phần Đàm Diệu Đồng thích Diệp Sở, đó là chuyện không thể xảy ra.

Một tên cận vệ bại hoại mà thôi, sao có thể lọt vào mắt Đàm Diệu Đồng?! Trong mắt y, Đàm Diệu Đồng cuối cùng sẽ lựa chọn mình. Nhưng điều khiến Thượng Quan Mẫn Đạt bức bối chính là, Diệp Sở rõ ràng lừa gạt hắn một lúc lâu mà không có Đàm Diệu Đồng bên cạnh.

Một đám người đánh về phía Diệp Sở, trong số này có mấy gã Tiên Thiên cảnh. Tại Nghiêu thành, Thượng Quan Mẫn Đạt đã biết Diệp Sở là nhân vật Tiên Thiên cảnh nên lúc này mang theo tay không kém. Trong suy nghĩ của y, để đối phó với Diệp Sở thì vậy cũng đủ rồi.

"Phé hần!" Thượng Quan Mẫn Đạt quát bảo bọn tùy tùng. Thân phận hần tôn quý, giết một người thì tính là gì! Tuy cần thu liễm trước mặt Tĩnh Văn Đình nhưng chỉ cần năng không quá nhiều, trong Hoàng thành này có bao nhiêu người y không dám động vào?

"Ngươi không khỏi quá xem thường ta rồi!" Diệp Sở đột nhiên nở nụ cười. Lúc hắn chưa dung hợp nguyên linh chân nguyên, hắn đã đủ sức đối phó những người này. Thế nhưng bây giờ thực lực của hắn tăng vọt, những kẻ này làm sao có thể là đối thủ!?

Huy động cánh tay, Diệp Sở tránh thoát binh khí trong tay một gã Tiên Thiên cảnh. Một kích này bị ngăn trở, cương thiết đụng nhau đến tóe lửa.

Gã Tiên Thiên cảnh bị chấn lùi lại mấy bước, mặt lộ vẻ sợ hãi nhìn Diệp Sở.

Không thèm để ý đối phương, trường đao trong tay Diệp Sở lần nữa quét ra ngoài, chém tới hai người, trực tiếp đánh bay họ khỏi vòng chiến. Nơi trường đao chém xuống xuất hiện một chiếc hố khá lớn.

Cả đám khuôn mặt cẩn trọng, liếc mắt nhìn nhau rồi đồng thời vung đao chém về phía Diệp Sở. Diệp Sở cũng không tránh né, giờ trường đao tiếp lấy.

"Keng keng..."

Trong tiếng cương thiết đụng nhau, ánh lửa lóe lên. Diệp Sở cùng đám người đồng thời lui về phía sau. Cánh tay Diệp Sở run lên, còn hồ khẩu những kẻ khác bị chấn đến chảy máu.

"Ngươi rõ ràng lại tiến bộ!" Thượng Quan Mẫn Đạt kinh ngạc nhìn Diệp Sở, trong lòng không dám tin. Có thể dùng lực một người ngăn trở nhiều tùy tùng của mình như vậy thì tên kia đã tiến bộ không chỉ một hai, tối thiểu cũng tăng lên mấy lần. Mời các bạn đón xem tập mới nhất trên doctruyen.org

"Ta nói rồi, các ngươi không làm gì được ta!" Diệp Sở nhìn thẳng Thượng Quan Mẫn Đạt nói: "Nhường đường!"

"Lên!" Thượng Quan Mẫn Đạt gầm rú, y quát to một tiếng. Dù biết Diệp Sở cường hãn nhưng y vẫn cho rằng Diệp Sở vẫn không là đối thủ của phe mình.

Thượng Quan Mẫn Đạt tự mình cầm một thanh trường đao, hướng Diệp Sở chém tới.

Diệp Sở nghiêng người tránh đi, trường đao sượt cánh tay hắn hung hiểm đến cực điểm. Diệp Sở tuy tránh được một kích này nhưng công kích của đám tùy tùng cũng đồng thời vọt đến, muốn dồn Diệp Sở vào đường chết.

Diệp Sở hừ một tiếng, trường đao hoành ngang cản phá, chấn mấy người trường đao rời tay, hồ khẩu rách toát tả. Nguyên một đám nhện không được hét thảm lên, thân hình lui về phía sau. Mời các bạn đón xem tập mới nhất trên doctruyen.org

"Cút ngay!" Diệp Sở cũng không có hứng thú chơi tiếp với đám người này, hắn muốn đến mộ Đại tướng quân trước Diệp Nguyên Vọng.

"Muốn đi? Ngươi nằm mơ!" Thượng Quan Mẫn Đạt không phải hạng xoàng, y vung đao chém về phía Diệp Sở.

Diệp Sở thấy thế, trường đao trong tay phá không xé gió chém ra, bắn thẳng đến yết hầu Thượng Quan Mẫn Đạt.

Thượng Quan Mẫn Đạt cho dù thực lực không kém nhưng khi thấy nơi yếu hại của mình bị công kích, cũng chỉ có thể thu tay lại ngăn cản. Trường đao quét ra, đánh bay đao của Diệp Sở, nhưng lực phản chấn cường đại khiến hắn không nhịn được lùi về phía sau hai bước.

Trong lòng Thượng Quan Mẫn Đạt kinh dị, thực lực y tuy không bằng Diệp Nguyên Vọng nhưng cũng đã đạt tới Tiên Thiên cảnh ngũ trọng. Nhưng một kích của Diệp Sở đã khiến cho y có cảm giác uy hiếp, hiển nhiên Diệp Sở cũng đã đạt đến cảnh giới tam, tứ trọng.

Hắn vừa đạt tới Tiên Thiên cảnh không lâu, giờ phút này đã có thực lực như vậy! Không khỏi quá nhanh đi!

Nhìn thấy Diệp Sở muốn ly khai, Thượng Quan Mẫn Đạt quát bảo đám tùy tùng: "Ngăn hấn lại!"

Mấy gã tùy tùng vội đuổi theo Diệp Sở hồng ngân cản hấn. Diệp Sở tiện tay tóm lấy một tên, lực lượng bạo phát lên đối phương, hung hăng ném ra ngoài.

Mọi người đuổi đến bị thân thể gã kia chặn lại thì lập tức ngừng bước. Nhân cơ hội này, Diệp Sở nhảy vài bước, thân ảnh đã chui vào ngõ nhỏ mất hình.

"Ta không muốn chơi đùa với các ngươi, thế nên các ngươi cũng đừng chọc ta!"

Thanh âm Diệp Sở truyền tới, nhưng người đã không thấy đâu.

Thượng Quan Mẫn Đạt nhìn Diệp Sở đào tẩu mất, sắc mặt âm trầm khó coi. Y hung hăng đạp nát tảng đá lớn dưới chân, hừ một tiếng nói: "Bỏn công từ trước giờ chưa từng bị ai trêu đùa, ngươi là người thứ nhất. Không giết ngươi thì khó có thể trừ mối hận trong lòng ta!"

Thượng Quan Mẫn Đạt kéo một tên tùy tùng lại: "Trở về nói cho phụ thân ta biết, ta muốn vào mộ Đại tướng quân, bảo lão phái mấy tên cường giả tới!"

"Thiếu gia, chuyện này..."

Sắc mặt mấy tên tùy tùng đại biến, bình thường Thượng Quan Mẫn Đạt mang một đám tùy tùng làm mưa làm gió thì cũng thôi, thế nhưng giờ phút này lại muốn xông vào Mộ Đại tướng quân? Y có biết cái nơi đó là địa phương nào hay không?!

"Như thế nào? Ngươi thích ý kiến à?" Thượng Quan Mẫn Đạt nhướn đôi mắt lạnh lẽo nhìn đối phương.

Tên tùy tùng lắc đầu lia lịa: "Em không dám! Chỉ là mộ Đại tướng quân không phải chuyện đùa, trong đó hung hiểm vạn phần. Thiếu gia đi vào, vạn nhờ... Huống chi bằng tài sản của lão gia, muốn bồi dưỡng thiếu gia thành Đại tu hành giả cũng không khó. Cần gì phải mạo hiểm như vậy?"

"Bảo ngươi đi thì cứ phần đê, làm nhảm nhiều xẻo chim bây giờ?" Thượng Quan Mẫn Đạt không kiên nhẫn mắng: "Nói cho phụ thân ta biết, nếu lão không phái người đến được thì ta dù chết bên trong cũng đừng trách!"

Tên tùy tùng cười gượng, thầm nghĩ Thượng Quan Mẫn Đạt đây là bức cung. Có thể nhìn ra Thượng Quan Mẫn Đạt cố chấp như vậy, gã chỉ đành phải đáp ứng.

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 131: Trật khớp.

Mộ Đại tướng quân tọa lạc cách ngoại vi Hoàng thành mấy trăm dặm. Xuyên qua vài ngọn núi, Diệp Sở mới nhìn đến một ngọn núi đá trụi lụi, phía trên không có lấy một ngọn cỏ. Trên núi chỉ có một tấm bia đá cực lớn nhưng lại không viết bất cứ một chữ gì.

Trên núi đá, cũng có vài người qua lại. Đối với chuyện này, Diệp Sở cũng không lấy làm lạ. Đại tướng quân năm xưa uy danh lừng lẫy, có biết bao người sùng bái ông ta. Cho dù cách mấy trăm năm, đến giờ người thương tiếc ông ta vẫn không ít. Đương nhiên, cũng có kẻ rắp tâm toán tính kiếm lợi từ mộ Đại tướng quân. Bọn họ chạy qua chạy lại xem có cơ hội đoạt được thứ gì tốt hay không.

Núi đá rất lớn, thoạt nhìn vô cùng hoang vu yên tĩnh, dấu vết năm tháng hoang tàn khắp nơi.

Diệp Sở đi đến núi đá, ngẫu nhiên có vài người quan sát hấn nhưng đều cho rằng Diệp Sở đến cúng bái Đại tướng quân mà thôi.

Thế nhưng không ai ngờ được, Diệp Sở trực tiếp vượt qua núi đá đi đến trước mặt tấm bia lớn, tiến vào một huyệt động ẩn mật đằng sau nó. Mời các bạn đón xem tập mới nhất trên doctruyen.org

Mộ Đại tướng quân vốn không có cái động này, thế nhưng trong số những kẻ trộm mộ đã có người phá vỡ núi đá, tạo nên một thông đạo dẫn vào bên trong.

Diệp Sở đã tới một lần, quen thuộc đi vào thông đạo. Cảnh tượng này khiến cho không ít người đến cúng bái Đại tướng quân bất ngờ nhưng ngay lập tức lại phì cười: "Lại một gia hoả không biết sống chết dám vọng tưởng trộm mộ!"

Diệp Sở không biết chuyện mọi người giễu cợt, hấn tiến vào trong đó. Mộ huyệt đều xây bởi Ngũ quang Thập sắc ngọc thạch nên cho dù chìm sâu dưới lòng đất thì vẫn tản ra ánh sáng chói lóa, chiếu sáng cả ngôi mộ rực rỡ như ban ngày.

Diệp Sở nhìn từng khối ngọc thạch này mà thầm nghĩ, trong toàn bộ đế quốc cũng chỉ có Đế hoàng cùng Đại tướng quân ngài mới dám vùng tay lớn như thế.

Tiến vào trong đó, Diệp Sở có thể cảm nhận được âm khí cuộn cuộn, độ ẩm tối thiểu thấp hơn một nửa so với bên ngoài, âm khí ngập trời khiến cho Diệp Sở cảm thấy rét lạnh. Đây chỉ vừa mới tiến vào mộ Đại tướng quân mà thôi. Hắn thầm nghĩ nếu không phải Tu hành giả thì chắc chắn không chịu nổi loại âm khí này.

Diệp Sở lấy ra quyển bút ký Bạch Báo cho mình, mở ra kiểm lại một lượt những điều đã thuộc trong những ngày qua. Tuy hắn chưa từng hiểu hết toàn bộ quyển sách Bạch Báo để lại nhưng cũng nắm được bảy tám phần rồi.

Theo thời gian, Diệp Sở tiến vào trong càng lúc càng nhanh, ngẫu nhiên cũng nhìn thấy người hành tẩu ở khu vực ngoại vi. Hắn thầm nghĩ trên đời có không ít kẻ lớn gan, cho dù đã có vô số người ngã xuống trong mộ Đại tướng quân nhưng sự hấp dẫn của nó vẫn khiến người ta kéo đến hết đợt này tới đợt khác.

Dám xâm nhập vào mộ Đại tướng quân thì thực lực người nào cũng không quá yếu, thấp nhất cũng là Tiên thiên cảnh. Như Diệp Sở lúc trước, chưa tới Tiên thiên mà không biết sống chết tiến vào, người như vậy căn bản cũng khó tìm.

Vài người ngẫu nhiên thấy Diệp Sở trẻ tuổi như vậy cũng không nhìn được mà nhìn qua mấy lần, thậm chí có người còn nhắc nhở: "Thiếu niên, đây là một trong những cấm địa của Đế quốc. Trộm bảo cũng cần thực lực, không muốn vất bỏ tính mạng thì tốt nhất là nhanh ra ngoài đi. Đây cũng không phải là địa phương người có thể chơi đùa!"

Diệp Sở chỉ cười cười với đối phương nhưng không nói gì, cứ tiếp tục thẳng tiến vào bên trong. Càng đi vào sâu, Ngũ quang Thập sắc ngọc thạch càng sáng chói. Loại ngọc này có vàng sáng lưu chuyển, còn thai nghén lực lượng khủng bố,

Diệp Sở nắm đó cùng nhóm người Bằng Thiệu muốn gỡ mấy khối ngọc đi bán nhưng họ dùng hết thủ đoạn mà không lấy được một mẫu nào. Về sau mới biết loại ngọc này được đại thủ đoạn gia trì, mảnh khóc bình thường căn bản không cách nào tổn hao một mảy.

"Diệp Sở!" Ngay thời điểm Diệp Sở chuẩn bị tiếp tục tiến vào mộ huyết, sau lưng chợt vang đến một thanh âm. Diệp Sở quay đầu lại liền nhìn thấy Diệp Nguyên Vọng Đức và Diệp Nguyên Vọng Vọng cách mình không đến trăm mét. Điều này khiến cho Diệp Sở trong lòng cả kinh, thật không ngờ đối phương lại đến nhanh như vậy!

"Các vị đến nhanh đấy!" Diệp Sở nói với Diệp Nguyên Vọng Vọng. Phía sau y là một đội ngũ, thực lực mỗi người đều không tệ.

"Còn tưởng rằng người đi cùng một chỗ với Thánh nữ điện hạ, không ngờ người thật sự có can đảm dám đi một mình!" Diệp Nguyên Vọng Vọng nhìn chằm chằm Diệp Sở nói: "Xem ra người cũng không phải hoàn toàn là phế vật, tối thiểu cũng coi như to gan lớn mật!"

Diệp Nguyên Vọng nhìn chằm chằm vào Diệp Sở, tựa như là bắt rùa trong hồ.

Ánh mắt lướt qua sau lưng, Diệp Sở cười to: "Không to gan sao dám ra tay với Kỳ Diệp. Hôm nay các vị muốn giết ta nhưng phải các người có thủ đoạn gì!"

Diệp Sở nói xong lập tức chạy trốn về phía trong hòng thoát khỏi vòng vây của đối phương.

"Hôm nay nếu để người thoát, vậy thực sự đáng chê cười rồi." Diệp Nguyên Vọng nhìn qua hừ một tiếng, nhanh tay chớp về phía Diệp Sở.

Trong lòng Diệp Sở nhảy dựng lên, điên cuồng lách mình né tránh nhưng khí kinh trùng kích vẫn làm mặt hắn đau đớn. Khí kinh đập lên ngọc thạch khiến vàng sáng chấn động.

"Trốn không thoát đâu!" Diệp Nguyên Vọng nhìn Diệp Sở chòng chọc, ánh mắt lạnh băng.

Mộ huyết lúc này khản trương dị thường, thân thể Diệp Sở căng cứng. Hắn biết rõ chênh lệch giữa mình và đối phương. Nếu bị đối phương cuốn lấy thì hắn hẳn phải chết. Nguyên linh cảnh thật sự rất cường hãn!

Nhìn thân hình thẳng tắp của Diệp Nguyên Vọng khiến linh khí xung quanh bắt đầu chấn động, uy thế Nguyên linh cảnh bắt đầu khởi động, những Tu hành giả ngẫu nhiên đi qua nhìn thấy thì không nhịn nổi phải biến sắc hoảng sợ lui ra phía sau, không dám đến quá gần Diệp Nguyên Vọng.

Ánh mắt hạ xuống người Diệp Sở, ai nấy đều không khỏi được đồng cảm với hắn. Thiếu niên này gây ra việc gì mà trên trời phải một nhân vật Nguyên linh cảnh? Nguyên linh cảnh đã có thể toái thạch liệt kim, thân thể nhỏ bé của thiếu niên này có đỡ nổi không? Mời các bạn đón xem tập mới nhất trên doctruyen.org

"Chết đi!" Diệp Nguyên Vọng quát lên một tiếng, một cước đã dẫm tảng đá dưới chân thành mảnh vụn. Những mảnh đá vụn bay về phía Diệp Sở xé gió vụn vút tạo nên những tiếng nổ nhỏ. Một kích này gây ra chấn động khiến Diệp Sở điên cuồng lui về phía sau, đá vụn nện vào ngọc thạch phát ra tiếng vang keng keng vang vọng.

Thế nhưng tránh một kích này cũng đã khiến Diệp Sở quá vất vả. Diệp Nguyên Vọng tự mình ra tay, tung ra một chương, âm thanh chấn động khiến cho lỗ tai mọi người 'ong ong'. Thực lực Nguyên linh cảnh khủng bố phát ra không sót chút nào.

"Hôm nay người không thoát khỏi một kiếp này! Để người sống thêm ba ngày là đã nể thể diện Thánh nữ điện hạ lắm rồi, nên mới ban cho người ân huệ lớn lao!" Diệp Nguyên Vọng cười nhạo, bàn tay đã đến trước mặt Diệp Sở. Diệp Sở điên cuồng lui về phía sau nhưng rất nhanh đã lui đến sát vách tường ngọc, không còn chỗ né tránh. Mời các bạn đón xem tập mới nhất trên doctruyen.org

Diệp Nguyên Đức thấy thế bèn nở nụ cười ngạo nghễ, thầm nghĩ Diệp Sở mảy còn trốn đi đâu được nữa?!

Trong lúc Diệp Nguyên Đức còn đang khinh khinh, Diệp Sở hung hăng vỗ một chưởng lên vách ngọc thạch, mượn lực phản chấn tung mình né về một bên. Nhưng dù vậy, Diệp Sở vẫn không thể hoàn toàn tránh khỏi một kích của Diệp Nguyên Vọng.

Diệp Nguyên Vọng đã là Nguyên linh cảnh, tốc độ quá nhanh. Diệp Sở tuy tránh được một kích vào chỗ hiểm nhưng cánh tay vẫn bị đánh trúng. Hắn có thể nghe rõ tiếng trật khớp, sự đau nhức kịch liệt khiến mồ hôi lạnh trên trán ứa ra.

Nhưng Diệp Sở căn bản bất chấp chuyện này! Thân ảnh lóe lên rồi bắn vào một cái thông đạo. Nơi đây có sát khí, Diệp Sở đã chú ý từ sớm.

"Người trốn được không?" Diệp Nguyên Vọng thấy Diệp Sở còn muốn chạy trốn, cười khinh một tiếng chuẩn bị đuổi theo. Nhưng vừa mới vào trong thì sắc mặt đại biến, tranh thủ thời gian lui ra: "Sát khí!"

"Chuyện hôm nay, ngày khác ta sẽ trả lại cho các người gấp đôi." Thanh âm Diệp Sở vọng lại, văng vẳng quanh tai từng người nơi này.

Diệp Nguyên Vọng âm trầm nhìn theo Diệp Sở, mắt lộ rõ vẻ khinh thường. Y thầm nghĩ trong kia có sát khí mà người không biết hả? Chẳng biết người có còn sống qua ngày mai hay không mà đòi bồi với chả hoàn!

Đương nhiên, Diệp Nguyên Đức nhìn thấy Diệp Sở tháo chạy cũng sững sờ nhìn Diệp Nguyên Vọng mà cảm thấy Diệp Sở không thể tưởng tượng nổi. Chỉ bằng chút thực lực như thế mà lại cũng có thể đào thoát khỏi tay đại ca mình? Trong tay đại ca, hắn chỉ như con sâu cái kiến mới đúng chứ!

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 132: Náo nhiệt.

"Đại ca! Đuổi theo đi!" Diệp Nguyên Đức thấy Diệp Nguyên Vọng vậy mà không có hành động nào tỏ vẻ muốn đuổi theo, không khỏi nhắc nhở.

"Con đường phía trước kia... có sát khí!" Diệp Nguyên Vọng giữ chặt Diệp Nguyên Đức đang muốn đuổi theo nói toạc ra. Nhìn Diệp Sở biến mất trong tầm mắt mà không hao tổn sợi lông tóc nào, y nhìn không được nhủ mảy, thầm nghĩ đối phương chẳng lẽ không nhiễm một tí sát khí nào hay sao? Bằng không vì sao hành động như thế không bị chút ảnh hưởng gì?

Diệp Nguyên Đức dừng bước, nhìn con đường Diệp Sở chạy trốn cũng lộ ra vài phần kinh ngạc.

"Mặc xác hắn! Chỉ cần còn trong mộ Tướng quân, thằng này chạy trời không khỏi nắng đâu. Hắn chết là chuyện cần bàn cãi, cho hắn sống thêm ít ngày đi!" Diệp Nguyên nhìn mọi người nói ra: "Nghe nói Biều muội Kỳ Diệp đã vào mộ Tướng quân, có biết nàng ở chỗ nào không?"

"Không biết! Mộ Đại tướng quân rộng lớn bao la, thành trì nhỏ đếm không xuể nên cũng không biết nàng ở nơi nào." Diệp Nguyên Đức lắc đầu nói: "Ca nói Biều muội Kỳ Diệp tới nơi này làm gì? Chẳng lẽ muốn đoạt bảo vật chân chính trong mộ Tướng Quân? Đây chính là địa phương ngay cả Thái thượng hoàng cũng không đến được."

"Không thể nói như vậy! Năm xưa, khi Đại tướng quân chết đi thì có để lại một câu nói: 'Người hữu duyên sẽ được'. Mặc dù mọi người không biết rõ ý tứ của câu này nhưng trải qua suy đoán của Thái thượng hoàng thì bảo vật kia dành cho người hữu duyên, cũng có khả năng chỉ có người hữu duyên mới có thể tiến nhập mộ Đại tướng quân. Thái thượng hoàng không thể đi vào, không có nghĩa là người khác cũng vậy. Không phải có lời đồn đại, đã từng có Tu hành giả tiến vào trong đó sao?" Diệp Nguyên Vọng nhìn Diệp Nguyên Đức mà nói.

"Đệ đã tìm hiểu kỹ, trong Tam thập lục động có mấy vị động chủ đã đi vào nhưng bọn chúng đều biến mất không tìm thấy một người." Diệp Nguyên Đức lắc đầu, nói với giọng tiếu ngạo: "Bằng không, có bọn chúng dẫn đường thì chúng ta cũng bớt đi ít nhiều phiền phức."

"Bọn chúng đều có thể vào thì lý nào chúng ta lại không thể? Mộ Đại tướng quân đã tồn tại mấy trăm năm, đã đến lúc vén màn bí mật rồi." Diệp Nguyên nhìn chằm chằm vào phía trước nói ra: "Kỳ Diệp không phải một mực xem thường ta và người sao? Chờ chúng ta phá mộ Đại tướng quân, lấy hết đồ vật trong đó thì xem nàng sẽ nghĩ ra sao!"

Diệp Nguyên Đức biết rõ đại ca mình có ý với Kỳ Diệp nhưng thật không ngờ lại quan tâm cái nhìn của nàng đến vậy.

"Nghe nói Thượng Quan Mẫn Đạt đã dẫn theo cường giả chạy đến, Bàng Thiệu cũng dẫn người Bàng gia đến đây rồi. Tinh Văn Đình và Diệp Tinh Văn cũng vậy, rất nhiều người nghe tin đều lập tức hành động, đều tụ tập cả về nơi này. Chỉ sợ không bao lâu nữa, mộ Đại tướng quân sẽ náo nhiệt hẳn!" Diệp Nguyên Đức lắc đầu cười gượng: "Khi đệ tới, nghe nói bên kia đã kinh động đến Thái thượng hoàng. Hoàng thất tựa hồ có ý định phái hoàng tử tham gia."

Diệp Nguyên Vọng nghe được tin tức này, ánh mắt lộ ra vẻ kinh dị mười phần, tò mò hỏi: "Người nghe được tin tức này từ nơi nào? Vị hoàng tử kia khi nào đến đây?"

“Điều này đệ không rõ lắm, chỉ biết theo như tin tức Hoàng thất truyền ra: Đối với mộ Đại tướng quân, Thái thượng hoàng cảm thán một câu: “Sắp xuất thế!” Diệp Nguyên Đức hồi đáp.

Một câu nói nhưng lại khiến Diệp Nguyên thâm rung động. Thái thượng hoàng tu vi kinh người, Đế quốc có thể sừng sững không ngã và không ai dám trêu chọc, tất cả là do có Thái thượng hoàng tọa trấn. Một người như vậy nói ra, tất ắt ý một lời tiên đoán nào đó. Ông nói: “Sắp xuất thế!” có phải hàm ý ngôi mộ này sắp xuất thế?

Nghĩ đến khả năng này, tim Diệp Nguyên Vọng như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

“Quần tên hoàng tử kia làm cái quái gì? Mục đích hàng đầu của chúng ta bây giờ là khử thẳng nhãi Diệp Sở. Thằng chó này và Bàng Thiệu dám làm chuyện như vậy với tam đệ, không xử nó người ta sẽ cho rằng chúng ta dễ bắt nạt!”

Diệp Nguyên Đức nói đến Diệp Sở thì không nhịn được nghiêng răng nghiêng lợi. Giờ này tam đệ của y nằm liệt giường, nữ nhân cũng ko chơi được, thành phê nhân con mẹ nó rồi. Mời các bạn đón xem tập mới nhất trên doctruyen.org

Diệp Nguyên Đức cũng là tay chơi gái lão luyện, biết rõ chịu đựng chuyện như vậy thì e rằng ai bị ám ảnh.

Nghĩ đến tam đệ phong độ của mình bị giầy vò đến tình trạng này, gã hận không thể rút gân lột da Diệp Sở. Thân phận Bàng Thiệu đặc thù, bọn hắn không dám tùy ý đối phó nên trước mắt cũng chỉ có thể giải quyết tên Diệp Sở bại hoại cận kề này thôi.

“Hắn trốn không thoát, một tên Tiên thiên cảnh mà thôi, tại mộ Đại tướng quân chỉ là cá trong chậu.” Diệp Nguyên Vọng lắc đầu, nhìn đám người sau lưng nói: “Đi, vào mộ Tướng quân nhìn xem. Mọi người chú ý một chút, hiện tại đang ở ngoại vi nhưng vẫn có sát khí phiêu đẳng. Phát hiện được sát khí, nhất định phải nín thở!” Mời các bạn đón xem tập mới nhất trên doctruyen.org

“Vâng, Đại thế tử!” Mấy tên tùy tùng đồng thanh hét lớn. Chúng biết rõ mục đích của chuyến đi này là gì, chẳng qua chỉ là giết một thằng nhãi Tiên thiên cảnh mà thôi. Phe mình xuất động nhiều người như vậy, cho dù thằng kia có chạy lên trời cũng không khỏi nắm, giết hắn chỉ là vấn đề thời gian.

Diệp Sở chui vào một chỗ, mang theo cánh tay đau nhức khiến trán hắn toát mồ hôi lạnh. Dùng sức giật mạnh một cái bẻ lại cánh tay trật khớp. Nghe âm thanh xương cốt kêu rôm rốp, cộng thêm cơn đau làm Diệp Sở rên lên thành tiếng.

Vung vẩy cánh tay, sắc mặt Diệp Sở hết sức khó coi. Nguyên linh cảnh đúng là rất mạnh, nếu không phải mình mượn sát khí thoát đi, kích tiếp theo của y có thể đã giết mình rồi. Bản thân chỉ bị y tùy ý đánh vào thì tay đã trật khớp.

“Xem ra, bây giờ vẫn không thể đánh giáp lá cà với y.” Diệp Sở lấy ra đồ vật Bạch Báo cho mình, thoáng định vị vị trí hiện tại rồi tiếp tục đi về phía trước.

Diệp Sở đi rất chậm, đuối như con cá đuối, thỉnh thoảng còn dừng lại điều tức, từ từ khôi phục cánh tay.

Đương nhiên Diệp Sở cũng không quên nghiên cứu bút ký của Sát linh giả mà Bàng Thiệu đưa cho mình. Bút ký ghi chép rất hỗn loạn nên Diệp Sở cũng không thể hiểu hết nhưng hắn cũng không hy vọng hiểu thấu toàn bộ. Không đi vào Sát linh giới, tự nhiên hắn không quen sử dụng đồ đặc của họ.

Thế nhưng có nhiều thứ vẫn hiểu được chút ít. Sát linh giả lợi dụng thủ đoạn bản thân, luyện hoá sát khí thành linh khí để hấp thu tu luyện. Chỉ có điều, luyện hoá thế nào thì chưa từng được miêu tả. Mời các bạn đón xem tập mới nhất trên doctruyen.org

Tại mộ Đại tướng quân, Diệp Sở một mực lòng vòng ở ngoại vi, cũng chưa mạo hiểm tiến vào sâu bên trong.

Vài ngày sau, Tu hành giả bên ngoài tới càng nhiều. Bất kể là Bàng Thiệu hay Tinh Văn Đình đều đã đến đây.

Nguyên một đám thân phận hiển hách tới ồ ạt khiến cho đám Tu hành giả tưởng tượng lan man. Thầm nghĩ không phải mộ Đại tướng quân xảy ra chuyện gì chứ, bằng không như thế nào có nhiều người thân phận tôn quý đến đây như vậy, ngay cả hoàng tử Hoàng gia, Thánh nữ cũng đều chạy đến cả rồi.

Cũng vì điều này, lời đồn các thế lực lớn muốn liên thủ phá vỡ mộ Đại tướng quân được lan ra. Lời đồn càng ngày càng chân thật, cuối cùng làm cho rất nhiều người tin rằng các thế lực lớn thực sự chuẩn bị làm thế.

Điều này hấp dẫn vô số Tu hành giả đến đây, dù họ không hy vọng nhặt được chí bảo trong mộ Đại tướng quân. Kiếm được chút nước canh cũng đủ làm họ hưng phấn.

Đương nhiên, cũng có người là vì chí bảo mà đến.

Bên ngoài mộ Đại tướng quân, ngày càng có thêm nhiều người ủa vào với tốc độ càng ngày càng nhanh, hết đám này đến đám khác tiến vào trong đó.

Bên trong mộ Đại tướng quân, Diệp Sở cũng dần phát hiện tình huống này, trong lòng nghi hoặc không thôi. Cánh tay trật khớp cũng đã khỏi, cuối cùng hắn cũng bắt đầu xâm nhập vào vòng trong.

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 133: Là nàng!

Thừa lúc đám Tinh Văn Đình, Bàng Thiệu và Hoàng tử gây ra huyên náo bên ngoài, Diệp Sở lại tiếp tục đi sâu vào trong. Càng đi sâu vào hần càng gặp nhiều sát khí. Diệp Sở không chút sợ hãi, lấy thân thể ngạnh kháng sát khí. Được thân thể hần luyện hóa, chúng bị ngưng tụ thành từng viên sát châu trong lòng bàn tay.

Thình thoảng có người đi qua, phát hiện Diệp Sở bỏ qua sát khí mà đi, điều này khiến bọn họ vô cùng ngạc nhiên. Họ có thể đi đến nơi này thì lúc nào cũng cẩn thận từng li từng tí tránh né chúng. Thế nhưng họ lại tận mắt trông thấy Diệp Sở đi lại tự nhiên trong sát khí.

Một đường đi tới, cuối cùng Diệp Sở đã đến cổng vòm thứ nhất. Khi hần vừa chuẩn bị đi vào thì lại bị một vầng sáng trùng kích bắn ngược ra. Nó khiến tất cả mọi người, kể cả Diệp Sở đều không thể ngăn cản, bị bắn bay ra ngoài lăn lộn mấy vòng trên mặt đất. Có người không nhịn được hừ lên một tiếng buồn bực, ngay cả Diệp Sở cũng cảm thấy huyết khí nhộn nhạo. Mời các bạn đón xem tập mới nhất trên doctruyen.org

Trước mặt cổng vòm, mấy người bò dậy thảm nghĩ may mắn nó không phải là sát khí, nếu không chỉ bằng một kích này họ đều phải chết sạch mà không cần bàn cãi.

Bọn họ lấy ra binh khí, chuẩn bị ngạnh kháng những tia sáng trùng kích này. Nhưng sau một kích vừa xong thì cũng không xuất hiện bất cứ tia sáng nào nữa. Cả đám kéo nhau đi vào, bên trong là một khoảnh đất trống. Mời các bạn đón xem tập mới nhất trên doctruyen.org

Ở trong này lại có một khối Ngũ Quang Thập Sắc Ngọc Thạch vô cùng to lớn và tráng lệ, bên trên được điêu khắc hoa - điều - trùng - ngư, thình thoảng xen lẫn văn tự. Ai cũng có thể cảm giác được nét chữ cứng cáp có lực như rồng bay phượng múa. Ý cảnh bằng bạc khảm bổ như muốn tràn ra từ bên trong.

Mấy người tiến vào đều không dám nhìn thẳng những văn tự này. Chỉ cần nhìn vào một lần thì đã cảm thấy nguyên linh muốn nổ tung vì không thể chịu nổi lực ý cảnh trùng kích.

“Oanh...”

Một cơn địa chấn khủng bố truyền ra từ trong động, đồng thời tại một nơi khác cũng phát ra chấn động cường đại. Tiếng vang âm âm vọng lại khiến màng nhĩ mọi người đau đớn. Diệp Sở cũng nhịn không được mà kinh hãi, thầm nghĩ ai dám ở mộ Đại tướng quân vận dụng man lực như vậy.

Cổ lẩn theo âm thanh trùng kích ấy, Diệp Sở thấy một đám người đang vây quanh một cổng vòm đóng kín. Tay họ lăm lăm binh khí, phát lực bắn đi. Nhưng chính vì vậy, vầng sáng khủng bố đã bắt đầu khởi động, không ngừng đánh bay những kẻ này.

“Oanh...”

Mọi người hợp lực xông tới hợp kích phát ra một lực lượng mạnh mẽ đánh vào cổng vòm. Nó rốt cuộc đã bị rung chuyển rồi từ từ mở ra. Nhưng đồng thời khi cánh cửa hé mở, một luồng khí tức bằng bạc chột đánh úp tới mang theo một lực lượng cường đại mệnh mông, mãnh liệt mà Diệp Sở cũng không tưởng tượng được, bắn thẳng vào đám Tu hành giả. Cả đám kêu gào âm ỉ, không rõ sống chết.

Cho dù Diệp Sở đứng cách khá xa nhưng cũng cảm nhận rõ hung hiểm. Hần điên cuồng lui về phía sau mới tránh được một kích này.

Sau khi cổng vòm phun ra lực lượng mãnh mẽ, vầng hào quang từ ngọc thạch cuối cùng cũng nhạt đi một ít, vài Tu hành giả không bị oanh tạc ngay lập tức nhanh chân chui vào bên trong.

Thấy thế, Diệp Sở cũng nhanh chóng phóng vào. Vừa đến bên trong thì cổng vòm cũng tự động khép lại.

Lấy ra bản đồ Bạch Báo đã cho, cuối cùng Diệp Sở cũng xác định được vị trí của mình. Tiến vào cái cổng vòm này, hần đã đến khá sâu trong mộ huyết rồi.

Bên ngoài cổng vòm có vầng sáng chớp động. Trên mấy cái bàn đá có vài món vật phẩm. Những thứ này đều là vật bồi táng Đại tướng quân, không phải vật phẩm. Một đám người tiến vào trong đó đều hưng phấn, nhào tới tranh cướp những vật phẩm này.

Các vật này phát ra ánh sáng, lực lượng bắt đầu khởi động. Chúng phát ra lực lượng không thua kém gì Tiên thiên cảnh, điều này khiến Diệp Sở kinh hãi. Hần thầm nghĩ, nếu mang những món này ra ngoài thì đều là vật ngàn vàng khó mua.

Diệp Sở tất nhiên không để chúng vào mắt. Hần nhìn mọi người say máu chém giết vì mấy món đồ vật bèo nhèo này mà thân ảnh chột biến mất, lao vào phía sâu bên trong. Tiến vào sâu hơn, Diệp Sở bèn cẩn thận từng li từng tí, trong đầu nhớ lại bản vẽ những đường cong đơn lẻ, dựa theo miêu tả về chúng mà đi.

Được một đoạn không xa, Diệp Sở bắt gặp được mấy bộ xương trắng. Thi thể! Hần biết đây đều là những người chết khi xâm nhập mộ Đại tướng quân.

“Thần nữ, trong mộ huyết có thần nữ!” Diệp Sở đi thêm một khoảng nữa thì thấy được mấy người, lại nghe thấy tiếng kinh hô không thôi. Điều này khiến Diệp Sở nhú mày.

“Quả nhiên là thần nữ! Nàng từ bên ngoài vào nhưng vẫn đi lại tự nhiên trong mộ huyết, rõ ràng không xem sát khí ra gì!” Mấy tên Tu hành giả thần phục sợ hãi, nguyên một đám mang ánh mắt nóng bỏng.

Diệp Sở trong lòng cũng cả kinh. Lại có người không xem sát khí ra gì?

"Tại sao gọi là Thần Nữ?" Diệp Sở không nhịn được hỏi thăm.

"Mấy người chỉ vào phía trước." Cái kia... cái lối đi kia trải rộng sát khí, ở đó còn có một nữ tử đẹp như tiên nữ ở trong đó chạy rất nhanh. ”

Mời các bạn đón xem tập mới nhất trên doctruyen.org

Diệp Sở kinh hãi, nhanh chóng phóng đến nơi ấy, chui vào thông đạo được mấy người kia chỉ.

Thấy Diệp Sở tiến vào mà cũng đi lại tự nhiên, mấy tên vốn vẫn khiếp sợ thần nữ thì nhau lau mắt, lộ rõ vẻ bất ngờ.

...

Trong thông đạo, sát khí hung mãnh hơn nhiều so với bên ngoài nhưng Diệp Sở cũng không thêm dè ý. Với thể chất đặc thù của mình, sát khí đã bị chuyển hóa thành từng viên sát châu hiện ra trong lòng bàn tay khiến Diệp Sở một đường thẳng tiến. Đây là thủ đoạn người khác khó có thể thực hiện nhưng xuất hiện trong tay Diệp Sở thì cũng không có gì lạ.

Diệp Sở đuổi theo, chủ yếu là muốn xem người nào lại có thể di chuyển tùy ý trong mộ Đại tướng quân. Truy theo một đoạn không ngắn, Diệp Sở đến một tòa ngọc đài cao cao liền bắt gặp một nữ tử áo trắng thánh khiết như tuyết. Tà áo phieu lãng theo gió khiến nàng giống như một vị nữ thần cười gió mà đi.

Tuy nữ tử đưa lưng về phía Diệp Sở nhưng hắn vẫn cảm giác được khí chất xuất trần không có u lan của nàng. Vẻ đẹp ung dung tĩnh lặng kết hợp hoàn mỹ với ngọc thạch bốn phía, trông như thiên địa linh tú.

Diệp Sở cảm giác nguyên linh của mình cũng bị ảnh hưởng, tốc độ hấp thu chân nguyên chi lực cũng tăng thêm vài phần.

Điều này khiến cho Diệp Sở kinh hãi. Nữ nhân này lẳng lặng đứng nơi đó mà có thể tác động đến ý cảnh, lại ảnh hưởng đến tu hành của mình?! Chỉ có thể nói nàng không hề đơn giản!

Tựa như phát giác sau lưng có người, nữ tử quay đầu lại nhìn thoáng qua. Lúc này Diệp Sở mới nhìn rõ dung nhan nàng. Gương mặt tuyệt mỹ không tì vết, đôi mắt trong xanh như làn nước, bờ môi đỏ mọng, hàm răng trắng bóng, chiếc cổ trắng nõn, xinh đẹp tuyệt trần, làn da như băng cơ ngọc cốt, ngũ quan tinh xảo, khuynh quốc khuynh thành, đường cong uyển chuyển mềm mại!

Nữ nhân này không chỉ có dung nhan tuyệt thế mà khí chất cũng thoát tục, không nhiễm khói bụi nhân gian. Ở giữa trời đất, tất cả mọi thứ xinh đẹp đứng trước mặt nàng đều nhạt nhòa thất sắc. Đây là một nữ nhân hoàn mỹ đến mức tận cùng!

Nhưng tất cả những điều này đều không khiến cho Diệp Sở kinh ngạc, mà điều hắn kinh ngạc nhất chính là vì một gương mặt quen thuộc.

“Tại sao lại là nàng? So với lần trước, khí chất của nàng có sự thoát thai biến hóa, cơ thể mặc dù không thay đổi thế nhưng khí tức lại rung động lòng người, thật giống như thần nữ!”

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 134: Khát nước ba ngày

Nữ nhân này cũng không phải người lạ, Diệp Sở cũng đã từng gặp nàng một lần. Lúc trước ở Vương cung Nghiêu thành nàng đã trộm đi ngọc tỷ, tùy ý phát tay đã đánh lui quốc sư Tiên thiên cảnh của Nghiêu quốc, cuối cùng nói toạc ra mình đến từ Vô Tâm Phong - Thanh Di Sơn, lại còn tuyên bố là sư thúc của Lão phong tử. Mời các bạn đón xem tập mới nhất trên doctruyen.org Mời các bạn đón xem tập mới nhất trên doctruyen.org

Nữ nhân này dù chỉ thấy qua một lần nhưng Diệp Sở vẫn nhớ rõ, không chỉ bởi vì nàng thần bí mà bởi vì nàng quá tuyệt mỹ. Lần trước gặp nàng, hắn đã cảm giác được sự khuynh thành tuyệt mỹ mang theo vẻ gọi cảm hấp dẫn đến tận tận người. Nhưng lần này chứng kiến, nàng không chỉ tuyệt mỹ mà còn làm rung động tâm linh, một vẻ đẹp xuất trần thoát tục.

“Là người?” Nữ tử nhìn thấy Diệp Sở, gương mặt trắng nõn tuyệt mỹ thoáng lộ ra kinh dị, thanh âm như tiếng đàn trời truyền tới vô cùng êm tai: “Thanh Di Sơn cũng hứng thú với cái mộ này!”

“Ta chỉ hành động cá nhân! Lần trước từ biệt, còn chưa trở lại Thanh Di sơn!” Diệp Sở đi về phía trước, mắt vẫn ngắm nhìn nữ tử hoàn mỹ này.

Nữ tử nghĩ đến sự tình lần trước, nàng đã bảo Diệp Sở thông tri Thanh Di Sơn mà hắn không làm thì trong lòng bèn sáng tỏ. Nàng cũng không thèm nhìn Diệp Sở nữa, thân thể mềm mại phiêu động, lần nữa hướng về phía trước. Động tác phiêu miểu như mộng như ảo hoàn hảo không tỳ vết, không giống như người trong nhân gian.

“Đợi một chút!” Diệp Sở nhìn không được hô lên một tiếng. Nữ tử ngừng động tác lại, đưa lưng về phía Diệp Sở, mái tóc đen như dòng nước trải dài tới bờ eo mảnh khảnh thon dài.

“Còn chuyện gì?” Nữ tử bình tĩnh quay đầu nhìn Diệp Sở nhưng về mặt hoàn mỹ tới tận cùng lại khiến người ta xấu hổ, tự ti không dám nhìn thẳng.

“Người tên gì?” Diệp Sở hỏi: “Người và Thanh Di Sơn là chỗ quen biết cũ. Chúng ta cùng nhau tiến vào phá cái mộ Đại tướng quân này, như thế nào?”

“Không cần! Minh ta là đủ!” Thanh âm nữ tử êm tai nhưng lời nói lại làm Diệp Sở ngẩn người, ngữ khí đối phương quá mức tự tin rồi. Một người tự tin, không phải cố chấp thì chính là có thực lực thật sự.

Mà Diệp Sở tin tưởng nữ nhân này có cả hai mặt đó. Chỉ có điều, đây là mộ huyết dù cả Thái thượng hoàng cũng không dám chắc chắn. Nàng không khỏi tin tưởng quá mức vào mình rồi?

Trong lúc Diệp Sở thất thần, thân ảnh như tiên của nữ tử đã đi khỏi, nàng lưu lại thanh âm quanh quẩn: “Đây không phải là nơi người có thể tới. Rồi đi thôi!”

Nữ tử nhắc nhở Diệp Sở vì nàng cùng Vô Tâm Phong có quan hệ sâu xa, không muốn nhìn thấy người Vô Tâm Phong chết không minh bạch ở nơi này.

Diệp Sở tự nhiên sẽ không để ý tới lời nhắc nhở của đối phương, có điều trong lòng càng cảm thấy nữ nhân này thần bí. Vừa rồi, rõ ràng sát khí không thể tới gần nàng. Nữ nhân này không có thể chất đặc biệt. Nếu nàng làm được điều này thì nhất định là bằng thực lực bản thân. Có thể làm cho sát khí tự động nhường đường, thực lực như vậy ngấm lại đều khiến đa đầu người ta run lên.

Giờ phút này, Diệp Sở mới hiểu được, vì cái gì mà nàng dám nói: “Minh ta là đủ!”

Nhìn phương hướng đối phương đi nhanh, Diệp Sở thoáng xem bản đồ rồi cũng sai bước đuổi theo. So với Bạch Báo, Diệp Sở vẫn có ưu thế hơn nhiều. Dù sao hắn vốn không sợ sát khí!

Truy theo phương hướng nữ tử vừa mất dạng, Diệp Sở nhanh chóng đuổi theo. Tốc độ nàng rất nhanh, tuy Diệp Sở không chậm nhưng vẫn không thể đuổi kịp nàng.

Thẳng đến khi nữ tử bị một tòa cổng vòm ngăn cản, Diệp Sở mới đuổi đến. Nhìn thời điểm nàng ra tay, lực lượng của nàng khủng bố mà bá đạo như Trường Giang - Hoàng Hà lao đến đập vào cánh cổng, khiến lòng người rung động.

Lực lượng cực kỳ mạnh mẽ khiến mi mắt Diệp Sở giàn giụa. Chỉ một kích đơn giản mà cổng vòm trải qua gia trì liền nát bấy, nổ tung ra bốn phía. Theo đó, lực trùng kích từ cổng vòm tràn ra đánh về phía nữ tử, chỉ thấy nàng tiện tay điểm một cái, đã dọn sạch cỗ lực lượng khủng bố này. Mọi các bạn đón xem tập mới nhất trên doctruyen.org

Động tác của nàng vẫn nhẹ nhàng như gió thoảng mây trôi giống như lần đầu hắn chứng kiến nhưng lại kinh khủng bá đạo khiến Diệp Sở dựng tóc gáy. Diệp Sở không thể tưởng tượng được vì sao nữ nhân này lại mạnh đến thế. Khó trách lần trước nàng nói, cảm ngọc tỷ Nghiêu quốc là đã cho Nghiêu quốc thể diện.

Nữ tử đứng bên ngoài cổng vòm, tùy ý để các loại lực lượng cuồng bạo trùng kích. Nàng vẫn đứng đó yên ổn như núi Thái Sơn, bất kỳ một lực đạo trùng kích nào cũng không có tư cách đến gần nàng.

Diệp Sở sững sờ nhìn về phía trước nuốt nuốt nước bọt, trong miệng thầm nói: “Đậu xanh rau má, nữ nhân này thật không phải là sư thúc Lão phong tử chứ?”

“Người vẫn chưa đi?” Ngay lúc Diệp Sở nghĩ thầm, một âm thanh êm tai đã lọt vào lỗ tai hắn. Không biết tự khi nào, thân hình tuyệt mỹ đến xuất trần của nàng đã đứng trước mặt hắn.

“À! O... Nàng có thể vào trong đó, vì sao ta không thể?” Diệp Sở không hề bị lời nói của đối phương dọa sợ, cất bước đi về cổng vòm: “Ta và nàng liên thủ! Bằng thực lực của cô và sự quen thuộc mộ huyết của ta, có tám phần chắc chắn tìm được trung tâm mộ Đại tướng quân!”

Nữ tử kinh dị nhìn Diệp Sở: “Người quen thuộc nơi này?”

“Ngoại trừ một người, thì ta là người quen thuộc nhất!” Diệp Sở nhìn nàng nói.

“Là lão điên Vô Tâm Phong kia?” Nữ tử hỏi Diệp Sở.

“Đương nhiên không phải! Lão ta tất nhiên không quen thuộc chỗ này. Ta đang nói về một người hoàn toàn khác.” Diệp Sở nhìn qua nữ nhân, ánh mắt rơi vào đôi mắt như nước hồ thu của đối phương. Vội không chịu được ánh mắt này, mắt hắn đảo mắt lướt qua bộ ngực cao ngất của nàng, đường cong kinh người!

Nữ tử kinh ngạc, thầm nghĩ không phải Lão phong tử thì còn có ai có thể quen thuộc nơi này? Nhưng thấy ánh mắt Diệp Sở trong veo không giống như nói dối thì nàng mới lên tiếng: “Người đi theo ta!”

Nói xong, cũng không đợi Diệp Sở trả lời liền đi vào bên trong cổng vòm.

“Người rốt cuộc là ai? Sao ta chưa từng nghe Lão phong tử nói gì về người?” Diệp Sở nhìn chăm chăm vào tấm lưng mềm mại của đối phương, không nhận được lại hỏi lần nữa.

“Nếu sau hôm nay người còn sống trở về, có thể hỏi hần ‘Nhược Thủy’ là ai! Tự nhiên người sẽ rõ!” Nữ tử đưa lưng về phía Diệp Sở trả lời, động tác xinh đẹp uyển chuyển giống như tiên nữ. Nàng lại tiếp tục đi nhanh về phía trước.

“Nhược Thủy?” Diệp Sở thì thầm một tiếng, không khỏi nghĩ đến câu “Khát nước ba ngày”. Nhìn phong thái Nhược Thủy, ngược lại thực sự có cảm giác khát nước ba ngày thật.

Diệp Sở thu hồi tâm tư trong lòng, bước nhanh theo sau rồi nói với Nhược Thủy: “Nàng đi theo ta. Ta đưa nàng đến vị trí trung tâm!”

Đôi mắt dễ thương của Nhược Thủy chuyển động, nghi hoặc nhìn về phía Diệp Sở. Hần cũng không để ý nàng mà lướt qua Nhược Thủy, đối chiếu với những đường cong đơn lẻ rồi không ngừng tiến vào bên trong.

Nhược Thủy tuy nghi hoặc nhưng thấy Diệp Sở đi đúng là lộ tuyến ít hung hiểm nhất, thậm chí khó gặp sát khí. Điều này làm nàng suy tư một lúc rồi vẫn đi theo Diệp Sở tiến nhập bên trong.

Đi theo sau Diệp Sở, Nhược Thủy phát hiện lối đi càng ngày càng nhỏ nhưng đều là những con đường an toàn và nhanh nhất. Điều này làm nàng không khỏi buột miệng: “Người làm sao quen thuộc nơi này?”

Nhược Thủy không thể không kinh ngạc, vì chủ nhân mộ huyết một đời nhân kiệt không bỏ dị thường nên mộ hần tự nhiên vô cùng phức tạp. Vậy mà Diệp Sở lại quen thuộc như thế, thật không thể tưởng tượng nổi!

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 135: Mộ chính

“Ngẫu nhiên biết được!” Diệp Sở không muốn nói quá nhiều nhưng trong lòng hưng phấn không thôi. Được một cường giả như thế bên cạnh thì xác suất tiến vào bên trong gia tăng rất lớn. Diệp Sở đang mong đợi đụng phải đám Diệp Nguyên Vọng lần nữa. Có một hậu thuẫn như vậy thì Diệp Sở có thể chơi chết y rồi. Mời các bạn đón xem tập mới nhất trên doctruyen.org

...

Trong lúc Diệp Sở một đường thẳng tiến, khắp nơi đều có người không ngừng đi vào bên trong. Mục đích của tất cả mọi người chỉ có một, đó tiến thẳng về phía trung tâm.

Càng ngày càng có nhiều Tu hành giả tiến vào trong nhưng mộ Đại tướng quân hung hiểm, cũng liên tục gặt hái tính mạng con người. Tuy mạng người ngã xuống chồng chất nhưng với thủ đoạn của Đại tu hành giả, tất cả vẫn không ngừng tiến về phía trước không hề chùn bước.

Tại phía Bắc mộ huyết, Thượng Quan Mẫn Đạt và Diệp Nguyên Vọng dẫn một đám Tu hành giả, ai cũng khu động lực lượng bản thân xua tan sát khí, ngăn cản công kích như tên nhọn của mộ huyết. Thình thoàng gặp phải cổng vòm, tất cả cũng đều hợp lực ra tay phá vỡ để tiến vào sâu hơn.

Phía Nam, đám người Bằng Thiệu, Tinh Văn Đình và Diệp Tinh Vân đồng thời dẫn theo rất nhiều Tu hành giả, dùng các loại lực lượng không ngừng trùng kích, đập tan nguy hiểm mà đi.

Bằng Thiệu chưa đến Tiên thiên nên nấp tận hàng chót, mà đi đầu là Diệp gia cùng Bằng gia hai vị lão nhân. Khí tức bọn họ phát ra khủng bố đến cực điểm.

Hiển nhiên, khi Bằng Thiệu và Diệp Tinh Vân muốn tiến vào mộ Đại tướng quân thì gia tộc đều huy động cường giả bảo vệ, sợ họ gặp chuyện ngoài ý muốn.

Phía Tây có một lão giả, khi ra tay thì khiến nước cuộn trào. Lực lượng không ngừng gây chấn động đánh vỡ cổng vòm rồi chui vào bên trong, theo sau là một đám người hưng phấn ủa theo.

Phía Đông, một đám nữ tử xinh đẹp mê người mà cầm đầu là mấy vị lão phụ đang bảo vệ xung quanh một cô gái. Một lực đạo cường đại trùng kích ra bạo phát ra sức mạnh ngất trời, phá vỡ cổng vòm phía Đông.

Đông Tây Nam Bắc, bốn cánh cổng vòm đồng lớn nhất đồng thời bị công phá, đây là chuyện tuyệt đối chưa từng phát sinh qua. Thế nhưng lần này dưới sự hợp lực của các thể lực lớn đã bị phá vỡ.

“Oanh... Oanh...”

Tiếng vang không lồ phát ra khiến màng nhĩ mọi người rung lên ong ong. Tất cả mọi người trong mộ huyết đột nhiên cảm thấy mặt đất nhô lên, ngọc thạch phát ra hào quang chói lóa. Từng vàng sáng chớp động phát ra ngũ sắc thập quang như muốn nổ nát phá tan mộ huyết. Hào quang trùng kích bầu trời tựa như được nhuộm năm sắc cầu vồng.

Trong lúc đi, Diệp Sở và Nhược Thủy cảm giác được mặt đất nhấp nhô rung động. Cả hai đều biến sắc, nhìn mọi nơi trong mộ huyết đều nổ tung, ngọc thạch không ngừng rơi xuống cân đường. Điều này khiến Diệp Sở thâm kinh hãi.

Mời các bạn đón xem tập mới nhất trên doctruyen.org Mời các bạn đón xem tập mới nhất trên doctruyen.org

“Tràng diện lớn sắp xuất thế!” Nhược Thủy mắt sáng rực lên.

Diệp Sở lấy quyền bút ký ra. Màu sắc của nó vốn nhạt nhòa nhưng hiện giờ bắt đầu lóe hào quang, từng đường cong thật nhỏ kia cũng chớp động liên hồi. Nhìn cảnh tượng này, đôi mắt Diệp Sở phát sáng mãnh liệt.

“Thi ra là thế!” Diệp Sở thầm lưu ý đến một điểm đỏ như máu, ánh mắt lộ vẻ hưng phấn. Lúc trước Bạch Báo nói có thể dùng quyền bút ký để đi vào chỗ sâu nhất trong mộ huyết nhưng lại không tìm thấy chỗ táng thi thể Đại tướng quân.

Diệp Sở nhìn chăm chăm vào một điểm đỏ đang chớp tắt, thầm nghĩ có phải nó là vị trí trọng yếu nhất mộ Đại tướng quân hay không?!

“Căn cơ bốn phương mộ Đại tướng quân đều bị phá hủy!” Nhược Thủy đột nhiên cất lời.

Nghe Nhược Thủy nói, Diệp Sở chợt sáng tỏ. Chẳng lẽ khi bốn phương đều bị phá thì mới có thể tìm được hạch tâm mộ Đại tướng quân sao?

“Àm ăm...”

Mộ huyết biến động không cho Diệp Sở có cơ hội suy nghĩ. Ngũ quang thập sắc trùng kích, sát khí không ngừng lan ra. Từng luồng sát khí âm hàn bắn ra, trùng kích lên những Tu hành giả khiến cả đám người kêu la thảm thiết, chết oan uổng.

Phân đồng Tu hành giả sắc mặt kịch biến, cả đám cùng ra tay hội tụ lực lượng lại một chỗ, phối hợp với người cầm đầu cường hãn, tạo nên sức mạnh như sóng cao ngàn trượng.

Cường giả bốn phương đồng thời ra tay, lực lượng ngất trời ngăn cản sát khí trùng kích, chặn chúng lại bên ngoài hòng bảo vệ toàn thân. Hai loại lực lượng so đầu khiến cả bầu trời đều rung động.

Chỉ có tại trung tâm, nơi hai người Diệp Sở cùng Nhược Thủy đang đứng thì không bị sát khí trùng kích, điều này khiến Nhược Thủy càng kinh ngạc nhìn Diệp Sở. Không ngờ tên này lại quen thuộc mộ Đại tướng quân đến mức này, lộ tuyến hẳn đi đúng là vô cùng an toàn.

“Đi!” Diệp Sở hô lên với Nhược Thủy rồi nhanh chân bước theo đường cong chớp động trên bút ký. Mặt khác, đám Tu hành giả bị sát khí cản trở nên hai người vừa vặn là nhóm bước vào trung tâm mộ huyết đầu tiên.

Có bút ký chỉ đường, Diệp Sở cùng Nhược Thủy hai người bay thẳng đi, không đến nửa canh giờ đã tới một chỗ.

Hiện ra trước mắt họ là một không gian bao la, bên trong có một cỗ điện chắc là phần mộ. Toàn thân nó màu xanh bị sát khí khủng bố quán quanh, sát khí có linh hoá thành hai đầu hung thú canh giữ lối vào.

Cho dù chỉ là một toà cỗ điện giống như phần mộ nhưng lại bạo phát ra uy thế ngập trời, kinh thế bá đạo.

“Mộ chính của Đại tướng quân!” Diệp Sở không nhịn được nói ra. Chỉ có phần mộ chính mới bộc phát uy thế như vậy. Diệp Sở nhìn thoáng qua bút ký trong tay, thấy vị trí điểm đỏ tương ứng với phương hướng này.

“Thi thể Đại tướng quân ở bên trong!” Yết hầu Diệp Sở giãn giãn, hận không thể lập tức xông vào nhưng lý trí lại cho hắn biết làm vậy sợ rằng chết không có chỗ chôn.

Có lời đồn, Thái thượng hoàng năm xưa cũng đi đến nơi đây nhưng có điều không khai huyết nên chỉ có thể trở ra, không còn tư tưởng quá lớn đến mộ Đại tướng quân nữa.

“Người tin rằng trong đó có thi hài Đại tướng quân?” Nhược Thủy nhìn Diệp Sở.

“Gần kề mộ huyết mà có uy thế kinh thế như vậy, không phải mai táng ông ta còn có thể là cái gì?” Diệp Sở hỏi lại Nhược Thủy.

“Ông ta đã từng công tham tạo hóa! Một nhân vật như vậy sẽ không dễ để kẻ khác quấy rầy khi mình chết. Toà mộ huyết này thoạt nhìn như thật, nhưng cũng không nhất định!” Nhược Thủy nói.

Diệp Sở sững sờ, nhìn không được nhìn về ngôi mộ bên thấy một cái ghế đá, hẳn là bên trên từng có vật gì đó nhưng bây giờ lại trống trơn. Điều này khiến Diệp Sở nghi hoặc, thậm chí chẳng lẽ đồ vật đã bị Bạch Báo lấy đi? Thái thượng hoàng cũng đã từng đến đây, vì sao ông ta không lấy mà để lại cho Bạch Báo?

Diệp Sở không hiểu nhưng điều duy nhất hẳn có thể xác định là, Bạch Báo tuyệt đối cũng không đến được ngôi mộ này. Chỉ bằng thực lực của Bạch Báo thì vốn không có khả năng đi vào.

“Có phải phần mộ chính hay không, đi vào sẽ biết!” Diệp Sở nói: “Vật bên trong đều cho người nhưng nếu có một vật, thỉnh người lấy giúp ta! Sao hả?”

“Người muốn thứ gì?” Nhược Thủy nhìn Diệp Sở mà trong lòng nghi hoặc. Diệp Sở trả giá lớn như thế, lại quen thuộc mộ Đại tướng quân... Vậy hẳn muốn vật gì!?

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 136: Giai nhân tề tựu!

“Có biện pháp nào đi vào không?” Diệp Sở hỏi Nhược Thủy, cuối cùng hẳn cũng nhìn thấy được sự thận trọng trên khuôn mặt bình tĩnh của Nhược Thủy.

“Đây là ý định bảo vệ phần mộ của Đại tướng quân. Nếu cưỡng ép tiến vào, cho dù có thực lực cũng làm phần mộ nổ tung.” Nhược Thủy đáp: “Hon nữa ông ta công tham tạo hóa, nếu ở thời kỳ toàn thịnh và tu hành không xảy ra vấn đề, ta có thể thử một lần. Nhưng giờ phút này lại thì không thể được!”

“Thật sự không có cách nào đi vào?” Diệp Sở ngẩn người. Thật không ngờ đến trước núi vàng mà lại không có cách đi vào.

“Cũng chưa chắc!”

Câu nói này lại khiến Diệp Sở phải nhìn về phía Nhược Thủy, chờ đợi nàng trả lời nhưng không hề nhận được kết quả. Mà ngược lại, nàng lấy ra ngọc tỷ trộm được ở Nghiêu thành, bắn thẳng vào phần mộ chính.

Ngọc tỷ rơi xuống bia mộ rồi lơ lửng ở phía trên và bỗng phát ra ánh sáng màu xanh. Bởi vì ngọc tỷ xuất hiện, uy áp kinh khủng kia rõ ràng hạ xuống vài phần.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Diệp Sở kinh ngạc đến cực điểm. Hẳn chưa từng nghĩ ngọc tỷ Nghiêu quốc có thần hiệu như vậy.

“Đại tướng quân có một đứa con được sủng ái đến cực điểm, còn khắc cả ngọc thạch truyền cho hẳn. Nhưng về sau mất đi, bị Quốc vương Nghiêu quốc đoạt được, biến thành ngọc tỷ truyền quốc.” Nhược Thủy nói: “Đây là vật tùy thân của con ông ta, có thể làm cho ông ta không mất đi ý định hủy diệt.”

Diệp Sở thầm giật mình. Khó trách vì sao Nhược Thủy muốn đoạt ngọc tỷ Nghiêu quốc đến như vậy.

“Thế nhưng vẫn còn chưa đủ, cần phải chờ một người đến nữa!” Diệp Sở vốn cho rằng Nhược Thủy sẽ động thủ, nào ngờ chỉ thấy nàng nhìn chằm chằm mà không có ý muốn ra tay.

“Oanh... Oanh...”

Thanh âm không ngừng chấn động. Dưới sự hợp lực của số đông Tu hành giả, tầng tầng cấm chế cũng bị phá tan, mọi người thi nhau ủa vào phiến không gian bao la này. Đi vào trước là mấy lão phụ cùng một đám nữ tử tịnh lệ, phía sau là một rừng Tu hành giả thực lực yếu hơn.

Khi Diệp Sở nhìn thấy thân ảnh được của đám lão phụ và nữ tử tịnh lệ bảo vệ xung quanh thì mi mắt bỗng giật thon thót. Đó lại là một trong những người mình không muốn thấy nhất!

Dung nhan Kỳ Diệp tự nhiên không cần phải nói. Năm đó Diệp Sở biết rõ đối phương không thể trêu chọc, còn dám hạ được rồi dùng sức mạnh, điều này đã đủ để chứng minh sức hấp dẫn của nàng.

Kỳ Diệp mất ngọc mảy ngài phối hợp với chiếc cổ thon dài thanh tú như búp sen hé nở trên mặt nước. Khí chất thanh lệ tuyệt thế, băng cơ ngọc cốt toát ra từ thân hình yếu điệu cộng thêm bộ ngực tròn căng, eo thon, dáng người thướt tha tuyệt không thể tả! Hôm nay Kỳ Diệp mặc một bộ quần áo màu xanh da trời, mái tóc rủ xuống nên chỉ có thể nhìn thấy lơ mờ một góc của gương mặt. Đôi mi thon dài nằm trên mắt phượng, đôi má trắng như ngọc tạc vô cùng hoàn mỹ, khiến nàng như một đóa băng hoa hoàn hảo, lãnh diễm đến cực điểm.

Nàng đứng ở nơi đó giống như Thiên địa chi linh có tuyệt thế khí tràng. Cho dù đám nữ tử bên ngoài ai cũng đều xinh đẹp nhưng trước mặt thiếu nữ gần như hoàn mỹ ấy chỉ có tư cách diễn vai phụ mà thôi.

Dung nhan nữ nhân hần từng gặp trong đời đích thực là có người sánh được với nàng. Nhưng không giống như Bạch Huyền trang nhã thực mị, Kỳ Diệp lại lãnh diễm đến cực điểm khiến cho người chỉ dám đứng xa mà ngắm.

Bọn người Kỳ Diệp tiến đến, thấy có người còn đến trước cả mình thì không kìm được ghé mắt nhìn qua. Nhìn thấy vẻ thoát tục xuất trần như thần nữ của Nhượng Thủy, trong lòng họ không khỏi dấy lên cảm giác kinh diễm. Thật không ngờ, lại có thể gặp một giai nhân như thế trong địa phương này.

Kỳ Diệp bình thường đi đến đâu thì khí tràng mọi người vây quanh nàng đều chuyển động đến đây, nhưng giờ phút đứng trước mặt nữ nhân này căn bản không thể tạo thành bất cứ áp lực nào.

Lúc Kỳ Diệp thăm kinh ngạc tự hỏi đôi phương là ai, ánh mắt lại quét đến Diệp Sở đang bên cạnh nữ tử này thì thần sắc thoáng cứng lại.

“Kỳ Diệp biểu muội, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ?” Diệp Sở biết rõ tránh không khỏi đôi phương nên chỉ có thể chịu đựng mà cất tiếng chào hỏi. Nhưng nghĩ đến thất bại khi muốn cưỡng bức người ta, Diệp Sở cảm thấy mình không còn mặt mũi nào đối diện với nàng.

“Là người?” Trong đôi mắt đẹp dịu dàng của Kỳ Diệp toát ra sắc thái phức tạp. Ba năm trước đây, kẻ này đã có ý đồ bất chính với mình, giờ nàng vẫn còn nhớ như in và vô cùng chán ghét. Chưa từng có ai dám mang lòng lang dạ sói với mình nhưng lại suýt bị một tên mang tiếng cận bã của Nghiêu thành làm nhục. Nếu không phải mình có thể chất đặc thù thì ngày đó đã bị hần gây họa rồi.

Kỳ Diệp cố nén cơn giận dữ xuống, thầm nghĩ không cần phải chấp nhặt hần làm gì. Nàng đã đi trên một con đường khác, tương lai đối mặt đều là nhân kiệt. Mà hần bất quá chỉ là loại chuột chạy qua đường ở một tiểu vương quốc mà thôi. Tương lai hai người chính là hai hướng khác nhau, hần không có khả năng tái xuất hiện trong tầm mắt của nàng. Đã như vậy thì còn quan tâm hần làm gì?

“Là ta!” Diệp Sở còn có điều muốn nói thì lại đã thấy Kỳ Diệp lướt qua chỗ khác mà không thèm nhìn hần, dường như Diệp Sở chỉ là một kẻ qua đường.

Diệp Sở có chút xấu hổ gãi gãi mũi, thầm nghĩ không phải nữ nhân này thật sự khinh bỉ mình rồi chứ? Diệp Sở cảm thấy rất có thể khả năng. Một thằng đàn ông khi cưỡng bức còn thất bại thì sau này còn đứng thẳng người được nữa không?

“Oanh...”

Ngay thời điểm Diệp Sở định mắng to, rất đông Tu hành giả lại một lần nữa tràn vào từ bốn phía xung quanh mộ phần. Bàng Thiệu cùng Tinh Văn Đình và Diệp Tinh Vân, một đám người dừng mãnh tiến vào bên trong.

Giờ phút này, Tinh Văn Đình đội thánh nữ Thánh quan, hào quang bắt đầu bộc phát chiếu rọi về băng cơ tuyết cốt của nàng bày ra dung nhan tuyệt thế khiến người người kinh diễm. Tinh Văn Đình là một nữ tử cực đẹp nhưng chỉ có thiếu khuyết khí tràng mà thôi. Cho nên trong con mắt ngoại nhân thì về kinh diễm xem ra xa xa không bằng Kỳ Diệp cùng Nhượng Thủy.

Nhưng giờ phút này nàng vận Thánh quan và Thánh y đã tạo ra khí tràng của riêng mình. Tuy so ra có vẻ kém Kỳ Diệp và Nhượng Thủy một chút nhưng lại có vẻ kinh diễm lẫn mị lực đặc thù.

Diệp Tinh Vân ở bên cạnh Tinh Văn Đình. Chân dài thẳng tắp, thon dài xinh đẹp, cực kỳ gợi cảm.

Mọi người thấy những nữ tử này thì không nén sự kinh diễm trong lòng. Rất nhiều Tu hành giả, cả đời cũng khó nhìn thấy tuyệt đại giai nhân lấy một lần. Mà giờ phút này, tại một cái mộ huyệt lại gặp cảnh mỹ nhân bốn phương hội tụ.

“Diệp Sở, người thật sự còn sống!” Diệp Nguyên Vọng nhìn Diệp Sở mà lộ ra vẻ kinh dị.

Diệp Sở không để ý đến y mà đưa mắt nhìn về nam tử đứng sau lưng y. Người này đầu đội Long quan, tuy nhiên chỉ là Tứ trào kim long. Long quan chớp động tỏa ra ánh hào quang khiến cho gã có vẻ uy nghiêm dị thường.

“Hoàng tử Đế quốc!” Bàng Thiệu đi đến nói vào tai Diệp Sở: “Cũng đến vì mộ Đại tướng quân!”

Trong lòng Diệp Sở kinh ngạc, thật không ngờ Hoàng thất cũng bắt đầu hành động.

Ánh mắt Diệp Sở quét về bốn phía, phát hiện có không ít Tu hành giả, hơn nữa phần đông trong đó mang khí tức bàng bạc. Diệp Sở cũng nhìn qua mấy lão giả bên cạnh Diệp Tinh Vân và Bàng Thiệu mà lộ vẻ kinh hãi: “Gia gia của ngươi lại cho phép ngươi vận dụng cường giả như thế?”

Bên cạnh Bàng Thiệu là một Đại tu hành giả, lúc trước Diệp Sở đã gặp lão nhân này một lần. Lão ở Bàng gia rất có địa vị, ngay cả gia gia Bàng Thiệu cũng phải đối đãi thập phần khách khí.

Thế nhưng giờ phút này Bàng gia lại để Bàng Thiệu đưa cường giả như thế đến đây. Đây chính là lực lượng nòng cốt của Bàng gia, từng người đều là nhân vật bá chủ một phương khiến tặc đạo phải kinh hồn táng đảm.

“Ta là cái quái gì!” Bàng Thiệu nở nụ cười khổ. Hần vốn cho rằng mình dẫn theo một Đại tu hành giả đến là có thể diễu võ giương oai nhưng không ngờ được tất cả gia tộc cổ xưa đều bắt đầu hành động.

Bất kể là Thượng Quan Mẫn Đạt hay Diệp Tinh Vân, người ho dẫn theo đều không kém hần. Tinh Văn Đình thì càng khủng bố, vận dụng Thánh quan.

Đây chính là đại sát khí cường hãn hơn Đại tu hành giả rất nhiều.

Bên ngoài mộ Tướng quân lần này quả nhiên là cường giả tụ tập. Đây là tình huống trước nay chưa từng thấy!

Bạn đang đọc truyện *Tà Ngự Thiên Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 137: Thiên địa chi khí

Diệp Nguyên Vọng thấy Diệp Sở cùng Bằng Thiệu cứ cười nói thần nhiên, căn bản không để mình vào mắt thì không nhịn được quát to một tiếng: “Diệp Sở, có tin ta giết ngươi bây giờ không?”

“Ngươi ngon quá nhỉ? Có tin bản thiếu gia giết ngươi trước không?” Bằng Thiệu trước kia không dám hung hăng càn quấy nhưng giờ này có cường giả bên người, liền nhìn thẳng vào Diệp Nguyên Vọng cất tiếng hăm dọa.

“Ngươi...” Diệp Nguyên Vọng định nói điều gì đó nhưng chợt thấy lão giả bên cạnh Bằng Thiệu liếc nhìn mình. Chỉ như thế đã khiến y cảm thấy hãi hùng khiếp vía, để cho Diệp Nguyên Vọng nhịn không được nuốt lại những câu muốn nói.

Trái lại, Nhược Thủy thấy Diệp Sở bị Diệp Nguyên Vọng quát tháo, đôi mắt đẹp dịu dàng lộ ra vẻ khá bất mãn. Nàng nói với Diệp Sở: “Ngươi đường đường là người Thanh Di Sơn mà để loại người này tùy ý quát tháo ư?”

Diệp Sở nhún vai nói: “Ngươi cũng không phải không biết thực lực của ta, huống chi ngươi cho rằng ai cũng biết Thanh Di Sơn - Vô Tâm Phong à? Hiện giờ y vẫn mạnh hơn ta rất nhiều đấy!”

Nhược Thủy hồ nghi nhìn Diệp Sở: “Thật sự không hiểu tại sao Vô Tâm Phong lại thu lưu ngươi, ngươi quá yếu rồi!”

Một lần nữa bị Nhược Thủy nói quá yếu, Diệp Sở cảm thấy vô cùng uất ức, trong lòng vô cùng bất đắc dĩ. Hắn nghĩ mình có thể đạt tới tình trạng này thì đã rất cố gắng rồi, ngươi cứ như vậy đả kích người sao? Nhưng Nhược Thủy nói những lời này thì Diệp Sở chỉ có thể nén nhịn. Nữ nhân đang đứng trước mặt mình thật sự cường hãn quá mức mà!

Thấy Bằng Thiệu còn đang gây hấn với Diệp Nguyên Vọng, Diệp Sở vỗ vai hắn ý bảo dừng lại: “Không nên lãng phí nước bọt với y, sớm muộn ta cũng sẽ giao thủ với y thôi. Y không hung hăng càn quấy được bao lâu đâu!”

Bằng Thiệu nhìn Diệp Sở nói: “Thực lực của ngươi còn kém hẳn quá xa, trừ khi ngươi có biện pháp tăng mạnh thực lực, lập tức đột phá mấy cấp độ!”

Diệp Sở không để ý đến Bằng Thiệu, ánh mắt hướng nhìn về mộ huyết. Hiện giờ, tâm thần của đại đa số người ở đây đều chìm đắm vào nó, họ hiểu rất rõ rằng mộ huyết trước mặt có ý nghĩa gì. Nếu có thể phá vỡ mộ huyết này thì có thể đạt được chí bảo trong đó.

Tương truyền Đại tướng quân có liên quan đến nhân vật tuyệt thế cấp Cửu thiên thập địa duy ngã độc tôn. Ông ta có thể vô địch Đế quốc chính là vì đã đạt được di vật của nhân vật tuyệt thế đó nên mới tạo ra thành tựu của bản thân.

Hơn nữa, bảo vật tuần táng cùng Đại tướng quân năm xưa lại càng nhiều vô số kể. Họ không hi vọng có thể lấy được chí bảo cấp Chí tôn, chỉ cần đoạt được đồ vật chôn cùng Đại tướng quân thì cũng đủ hài lòng rồi.

Nhưng đồng dạng, không ai dám tùy tiện ra tay trong phần mộ vô cùng uy thế này, đặc biệt sát khí quán quanh bốn phía lại khiến tim họ đập càng nhanh hơn.

Tương truyền sát khí trong mộ Đại tướng quân đã có Linh. Linh sát khí chính là ác mộng của Tu hành giả, ai cũng không dám làm kẻ tiên phong.

Mộ Đại tướng quân hấp dẫn không ít cường giả, càng về sau càng có nhiều Tu hành giả tập trung trước mộ, số lượng không dưới mấy ngàn người.

Nhược Thủy nhìn mộ phần trước mắt rồi tiến tới một bước định mạnh mẽ ra tay nhưng lại bị Diệp Sở ngăn trở.

Trong khi Nhược Thủy còn nghi hoặc, Diệp Sở nhìn về phía Diệp Nguyên Vọng và hoàng tử Đế quốc mà nói: “Đã muốn tiến vào mộ Đại tướng quân, vậy tất cả cùng hợp lực ra tay! Thế nào? Bên ta đã dùng ngọc tỷ làm suy yếu uy thế mộ phần, cũng nên đến phiên các ngươi rồi!”

Hoàng tử Đế quốc hiểu kỳ liếc Diệp Sở một cái. Tuy không biết hắn là ai nhưng thấy được Nhược Thủy tựa Thần nữ, Tinh Văn Đình lẫn đám người Bằng Thiệu đều đứng bên cạnh hắn thì cũng không dám coi thường Y bèn gật đầu nói: “Dùng lực một người thì không ai có thể tiến vào bên trong huyết mộ. Các hạ đề nghị rất đúng, mọi người cùng hợp lực. Thế nào?”

Hoàng tử Đế quốc không phải là nhân vật tầm thường, vừa nói xong đã có không ít người đồng ý. Y đưa mắt nhìn về phía Kỳ Diệp, nàng cũng gật đầu: “Nếu như vậy thì đồng loạt ra tay phá vỡ thôi!”

Thấy Kỳ Diệp muốn động thủ, hoàng tử Đế quốc đưa tay ngăn lại: “Chậm!”

Nói xong, y liền rút dao găm bên hông rạch mạnh một vết trên tay khiến huyết dịch chảy ra. Y vung mạnh tay, một loạt huyết châu bắn ra.

Huyết châu rơi lên mộ Đại tướng quân khiến uy thế của nó giảm xuống thêm vài phần: “Đại tướng quân có nhân phẩm vô cùng tốt! Dù thực lực năm đó thừa sức lật Đồ đế quốc xưng Hoàng nhưng ông vẫn trung quân ái quốc. Trên người ta có huyết mạch hoàng thất, có thể làm Đại tướng quân rút bớt vài phần uy thế.”

Nhìn hoàng tử đang dùng đến vài bộ băng bó cánh tay thì mọi người đều giật mình, tất cả đều đánh giá y bằng ánh mắt khác xưa. Người có thể tàn nhẫn với bản thân mà không cau mày như vậy, thành tựu sau này tuyệt đối không thấp!

“Mượn ngọc tỷ lẫn huyết mạch hoàng thất, tuy có thể khiến uy nghiêm suy yếu vài phần nhưng vẫn rất khó đi vào. Cường công có thể khiến mộ phần tan vỡ! Trừ phi nó lại suy yếu vài phần nữa thì mới có thể tiến vào!” Hoàng tử Đế quốc nói chuyện nhưng ánh mắt lại đưa về phía Kỳ Diệp và Tinh Văn Đình, hai mỹ nhân tuyệt thế. Tuy không nói gì nhưng y đang thăm dò các nàng ra tay.

Kỳ Diệp lúc này không nói hai lời liền bước ra, nàng vung tay phóng ra một chiếc vòng ngọc. Khi vừa thoát ly cánh tay nàng, nó lập tức tỏa ra hào quang vạn trượng mang theo uy thế thiên địa. Uy thế kinh khủng tuôn ra khiến không khí xung quanh cũng bị rút không còn một mảy.

Mời các bạn đón xem tập mới nhất trên Doc truyện..o.r.,g.

Mời các bạn đón xem tập mới nhất trên Doc truyện..o.r.,g.